DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

KARA KIRAZ Dilleri

BEYZA DEMİRKUBUZ

Kitap Arsivi.com

1. ~GİRİŞ~
2. KKD | VEYL
3. KKD | ÇOK YAKIN
4. KKD | HER SON BİR BAŞLANGIÇ
5. KKD | BEYAZ MANOLYA
6. KKD | KİMLİKSİZ RUH
7. KKD | KÜLLERİME KADAR SEN
8. KKD | SARHOŞ TEN
9. KKD | PİYON
10. KKD | KAN KUSAN AVUÇLAR
11. KKD| ACININ TEBESSÜMÜ
12. KKD | SESSİZ İSYAN
13. KKD | KAĞITTAN DUVAR
14. KKD | LÂL OLMUŞ RUHLAR
15. KKD | RENKLERİN SAVAŞI
16. KKD | ÖTEKİ TARAF
17. • ETKİNLİK •
18. KKD | KELEBEĞİN CILIZ KANATLARI
19. KKD | KIZGIN DEMİR
20. KKD | CAN KIRIKLARI
21. KKD | KİRLİ RUHLARIN ÖRTÜSÜ
22. KKD | ADANMIŞ YEMİNLER
23. KKD | İHANET TERAZİSİ
24. KKD | BİRİNCİ PERDE
25. KKD | KAİHO
26. KKD | İKİNCİ PERDE
27. KKD | KIYAMET
28. KKD | TENE KAZINMIŞ YARA
29. KKD | PAYİDAR
30. KKD | HER YANIM
31. KKD | SON PERDE
32. KKD | YALANDAN TEMELLER
33. KKD | HEBÂ
34. KKD | PAMUK YIĞINI
35. KKD | SAYDAM YÜREK
36. KKD | 15.03.2022 - 16.48

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

37. KKD | SINIR
38. FİNAL | SONSUZ
39. SON SÖZ
40. ÖZEL | SEN RAHAT UYU BEBEĞİM

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

~GİRİŞ~

Cover by sevgisizcesevdi

Kapak tasarımı için çok teşekkür ederim.

Kadın bir okyanustu. Adam ise ona muhtaç kuru bir toprak.

Toprak, okyanusuna küstü, okyanus güneşin kendisini ısıtmasını ve yavaş yavaş yok etmesini istedi. Okyanus öldü, onu öldürdüler. Toprak intihar etti, en büyük ihanetini okyanusuna yaptı.

Dila Karadağ!

Yok sayılan, acıların cehenneminde ruhunun külleri bile bırakılmayan yaralı kadın… Yaşadıkları onu öldürmek istedi. Kaderi, iri parmaklarını kadının boynuna sardı ama o dayandı. Dila, yeniden ayağa kalktı. Dila, yine savaşacaktı!

Onu dipsiz kuyudan çıkartan kişi ise bambaşka biriydi.

Yepyeni bir intikam planının temellerini atan Dila, bu sefer intikam yolunda tek başına olacağının yeminini etmişti. Bu yol aydınlık değildi, Dila'ya ışık tutan yoktu. Bu yolu korkusuzca yürüyebilecek tek insan ise Dila'dan başkası değildi.

Herkes yara bere içinde hayatta kalmaya çalışırken kader yine uğursuz ağlarını Dila ve Miraç'a mı saracaktı yoksa birbirinden uzaktayken kalpleri üşüyen bu ikiliye ördüğü ağlarla bir yorgan mı olacaktı?

Kaderin bu seferki hamlesi neydi?

Bu sefer heyecan daha fazla! Bu sefer acılar daha can yakıcı! Bu sefer aşk, çok daha acımasız.

Ve bu sefer Dila, çok daha güçlü.

KARA KİRAZ ~ DİLHUN

Yeni bölümleriyle çok yakında sizlerle.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

KKD | VEYL

Dayanamadım. Onlardan uzun süre ayrı kalamadığım için size ikinci serimizin ilk bölümünü yazdım. Onları birkaç günde bile çok özlediğimi yazarken daha çok fark ettim.

Hepiniz tekrardan hoş geldiniz. Bu hikaye sizin için var oldu, bunu hiçbir zaman unutmayın.

Buraya başlama tarihinizi atabilirsiniz. :)

Acılarınızı sevin, onlardan kaçtıkça ruhlarınızdan uzaklaşırsınız.

Hayata dair çok isteklerim vardı. Elimden ne var ne yoksa alınınca benden alınanları geri istedim. Mesela, annemin ve babamın ellerini tutmak. Onların güçlerini, paralarını kendi ellerimle alacağımı söylediğimde ikisi de bana düşman oldu. Dövdüler, küfürler ettiler, kanatlarımı kırdılar ve ben onlardan her şeyimi geri istedim. Beni sevmeyeceklerse sevmesinler ama en azından vurmasınlar da istedim. Onlar tarafından yok sayılmak istedim. Olmadı.

Murat, kollarımın arasında ölünce, o rutubet kokan hücremde her boş anımda Allah'a yalvarıp onun huzurla yatmasını istedim. Elimden ne gelirse yaptım, saatlerce onun için şarkı söyledim. Dilim dönmemeye başlayana kadar, beynim dudaklarımı kıpırdatmama izin vermeyene kadar en sevdiği şarkıyı söyledim ama boşunaymış. Bana en güzel acının sevdiklerimizden alındığını gayri-meşru çocuğuyla gayet iyi anlattı.

Miraç'ı istedim. Beni sevmesini, ona güvenmek istedim çünkü senelerce ne bir sevgi hissetmiştim ne de etrafımda güveneceğim insanlar vardı. Bu yüzden karşıma çıkan ilk adama ruhumun bütün kapılarını araladım. Onunla evlendim, sorgusuz sualsiz hayatımın bütün anlamını kilitli kapısının ardına attığım kasaları benden aldı. Beni sevdi, bunu en az adım kadar biliyorum ama bana ihanet de etti. Ve ben bu ihaneti tüm uzvumlarımda hâlâ hissediyorum.

Tek istediğim, elimden alınan haklarımın geri verilmesiydi. Hayatımı kapsayan bu dört kişinin canımı bu kadar yakacağını hiç tahmin etmezdim.

Ne günahım vardı diyorum bazen. Normal bir insanım çünkü. Ben de herkes gibi nefes alıyorum, benim de ailem ve sevdiğim bir adam var. Peki bendeki sorun ne?

Dışarıdan gelen kahkaha sesleri neden bana da ait değil? Neden gülümsemiyorum ben? Cevabı ise kaderde gizli. Geceleri, "Her insan aynı değildir." diye fısıldıyor kulağıma. "Hayat bir sınav ve herkes bu sınavdan yüksek notlarla ayrılmayacak."

Hayatın bana dersler vermesinden de, her girdiğim sınavdan başarısız olmaktan da sıkıldım.

Zaman her şeyi çözer dediler. Peki, Bahar abla öleli iki seneyi geçtiyse neden benim kalbim hâlâ tıpkı o geceki gibi ağrıyor. "Bu acının morfini zamandır." diyen herkes neden şimdi susuyor?

Sormam gereken, kapatmam gereken çok hesap var ama olmuyor. Bu da benim cezam işte. Zaten o uçurumun kenarından da bu yüzden uzaklaşmadım mı? Ölmek basitti çünkü. Acılarım bir anda son bulacaktı, gözlerim kapanacak, ruhum bedenimi terk edecekti. Ne kolay, değil mi? Olmazdı ama. Ben çok günahkar bir kadınım ve ölümüm bu kadar kolay olamazdı.

Etrafımda bana ceza verecek kimse kalmadığı için kendi cezamı kendim verdim. Kendimi, ecelim gelene kadar acılarımla yaşamaya mahkum ettim. Kalbimi bir hücreye kapattım, ona işkenceler çektirdim Karadağ ailesiyle geçirdiğim güzel vakitlerini gözümde canlandırarak.

Evet, işe yaradı. Canım çok yandı. Canım hâlâ çok yanıyor.

"Dila?" Banyonun kapısı iki kez tıklatıldığında gözlerimi kapıya çevirdim ve derin bir nefes alarak, "Efendim." diye seslendim.

Ne yazık ki, geçirdiğim onca krizden sonra kolay kolay beni yalnız bırakmıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yarım saattir oradasın. Hadi, yemekler soğuyor." dedi. Derin bir nefes daha alıp kapıya yöneldim ve kilidi iki kez çevirdim. Edwin yine ilk on saniye hasar tespiti yaptı, bir sorun olmadığını anlayınca dudaklarını usulca iki yana kıvırıp kolunu uzattı.

Yüzüme sahte tebessümlerimden birini yerleştirip kolunun altına girdim. Bir insan içtenlikle nasıl gülümser unutmuştum çünkü.

"İyisin, değil mi?" diye sordu hafif endişe barındıran bir ses tonuyla. Başımı usulca salladım.

"İyiyim. Bu soruyu sormayı ne zaman bırakacaksın?" diye sordum dudaklarımı öne doğru büzüp. Ela gözlerini mavi gözlerime çevirdiğinde yeni çıkmış sakallarının örttüğü çenesinin gerildiğini gördüm. Kaşları alnına doğru yol aldı, dolgun dudaklarını ben gibi öne büzdü.

"Sahiden iyi olduğunu anladığım gün." dedi göz kırpıp. Böyle bir gün hiçbir zaman gelmeyecekti. Takvimlerde böyle bir yaprak yoktu. Acaba ne zaman anlayacaktı? Yine de başımı omzuna koyup gözlerimi ondan gizleyerek yürümeye devam ettim.

Mutfağa giriş yaptığımızda yine çok güzel yemekler yaptığını aldığım kokulardan anlamıştım. Sandalyeyi çekip oturduktan sonra Edwin çorba kasesini tabağıma bıraktı ve karşıma oturdu.

O olmasaydı büyük ihtimalle abur cuburla, düzensiz öğün saatleriyle harmanlanmış bir beslenme alışkanlığım olurdu ama buna beni bulduğu ilk günden beridir izin vermiyor. Kahvaltımı ve akşam yemeğimi şu zamana kadar hiç aksatmamıştı.

"Yemekten sonra yürüyelim mi biraz?" diye sordu gülümseyerek. Ela gözlerine yerleşen parıltılar uzun kirpiklerinin ardından gözlerimin önüne serildiğinde onu kıramadım. Benimle vakit geçirmek anlamadığım bir şekilde ona iyi geliyordu. Bu yüzden başımla onayladım.

Bana da iyi geliyordu, bunu inkar edemeyeceğim. İki senedir beraberdik ve ne zaman kendimi dipsiz kuyuların en dibinde bulsam bana elini uzatan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sadece o olmuştu. Usanmadan, bir kez şikayet etmeden elimden hep tutmuştu.

Bu hayatta kimseye güvenemeyeceğimi çok iyi anlamıştım bu yüzden aklımda dolanan sinsi tilkilerin hiçbirini ona anlatmıyordum. O da bir kez bilmek istemedi. O beni hiçbir şeye zorlamadı. Ağlarken bana sarılmadı mesela. Sadece yanımda durarak da yalnız olmadığımı, ne zaman istersem ağlayacağım bir omzu olduğunu benim birkaç adım öteme oturup gösterdi.

O uçurumda olan olaylardan sonra adım dahi atamayacak kadar yaşarken öldüğümde tutmuştu elimden sadece. Atamadığım adımlara yardım etmek için sarılmıştı. Ben yaşadığım duygu çöküntüleriyle bir ay boyunca tek bir kelime bile etmediğim zamanlarda benim yerime de konuşmuştu.

Edwin, şu an hayatımdaki tek beyaz lekeydi ve siyahlar içinde böyle ışıl ışıl parlarken gözlerime çarpmaması imkansızdı.

Sarışın olsa da saçları biraz açık kahveye kayıyordu. Beyaz tenineyse bu saç rengi çok yakışıyordu. Hafif kalkık burnuna beni sinir ettiğinde vurmamdan çok keyif alıyordu. Onun haylazlıklarına çok sinirlendiğimde de saçlarını karıştırıyordum. Bundan nefret ederdi aslında. Etrafındaki çoğu insanı saçlarına dokunmaması konusunda uyarmıştı ama sadece bana izin veriyordu. Hatta bazen kafasını kendi uzatıyordu karıştırmam için.

Garip bir adamdı.

Yaptığı yemeklerden birkaç kaşık aldıktan sonra ağzımı peçeteyle silip ayağa kalktım. "Bu gece oraya gideceğim. Arabayla çıkalım o yüzden, olur mu?" diye sordum.

"Gece gece ne yapacaksın orada? Gündüz gitmelerin yetmiyor mu?" dedi kızgınlıkla. Uzun saç tellerim kolumu gıdıklayınca elimin tersiyle omzumun arkasına atıp gözlerimi Edwin'e çevirdim.

"Gündüz de gitsem, gece de gitsem, yeni bir zaman dilimi keşfedip o zaman da gitsem yetmeyecek." dedim soğuk bir tonda. Gözlerine yerleşmiş çaresizliği görmem içimin burkulmasına sebep olmuştu ama alışmıştım. Geçmiş ne zaman aklıma düşse yeterince burkuluyordu zaten.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Acılarla yaşamayı öğrenmiş duygusuz bir kadın olmak beni umursamaz da yapıyordu.

"Tamam beraber gidiyoruz o zaman." dedi.

"Edwin seni daha fazla bu işe bulaştırmak istemiyorum." dedim durgun bir tonda.

"Ben çoktan bu işe bulaştım zaten Dila. Halimden de çok memnunum. O manzarayı gördükçe nasıl keyif aldığımı tahmin bile edemezsin." dedi. Gözlerinden fışkıran nefret kırıntıları, ruhumun saklı küllerini andırıyordu sanki. Acımı hissediyordu, acımı acısı biliyordu.

Üzerime siyah kabanımı geçirdikten sonra vestiyere yaslanarak siyah botlarımı giymeye başladım. Sofrayı toplama gereği duymamış olacak ki hemen arkamdan o da gelmiş, siyah postallarını ayaklarına geçirmeye başlamıştı.

"Şu bereyi de tak." dedi askılıktaki bereyi bana uzatarak. Başımı usulca iki yana sallamak için sağa çevirdiğim anda reddedeceğimi anlamıştı ve bereyi omzuma atmıştı. Bugün de sözünde duruyordu. Saçlarıma bugün de dokunmuyordu.

Bana karşı yine çok dikkatliydi ve yine ben, bundan bugün de nefret ediyordum çünkü değer verilmemesi gereken bir kadındım. Bana saatlerce işkence edilmeliydi, bana hakaretler edilmeliydi.

Beni sevmek, iblislerle dost olmaktan farksızdı. Ruhumdaki kötülüğü özümsemeye çalışmaktı. Günahtı, haramdı en çok da ziyandı.

Ellerini kabanının ceplerine soktuğunda biraz daha bana yaklaştı. Merdivenleri yan yana inip sokağa çıktık. Viyana'nın ıssız sokaklarına...

Yalnızlık şarabının gökyüzünden yağmurla düştüğü, insanların ruhunu sarhoş ettiği o ıssız Viyana sokaklarında yalnız kalmama hiçbir zaman izin vermeyen adamla yürümeye başladık.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sessizliği seviyordum ama o kendimi düşüncelerimle yalnız bırakmama izin vermiyordu. Bu yüzden bu sabahki yaşadığı olayı anlatmaya başlamıştı. Yine kahve dükkanındaki adamla tartıştığını ve bu sefer yaşlı bir amcanın da çalışana destek çıktığını anlatıyordu.

Yürüdük, yüzlerce adım attık, tek tük karşımıza insanlar çıktı. Sonra, oraya geldik. O köşe başına. Bu sokak, zihnimde kalan en güzel anıydı. Güzel olduğu için de çok can yakıcıydı.

Miraç ile ilk kasayı almaya geldiğimiz günlerde Işık ile karşılaştığımız sokağın köşesindeydik. Adımlarımı sağa çevirsem yine iki sene önceki Dila olacaktım. Yine her bir güne umutla bakan o kadın olacaktım. Yanımda da o. Bana kahkahalarıyla bir huzur senfonisini sunan adam olacaktı. Canımı çok yaktığı gibi canını çok yaktığım adam olacaktı.

Gözlerimin içi yine kızardı. Şakaklarıma ince bir sızı dadandı, artık hissizleşen kalbim ritimlerini şaştı. Oluyordu yine. Yine kendimi kaybediyordum. Evet, cezam yine kendisini bana hatırlatıyor, en dipsiz kuyuya acımadan atıyordu beni.

Gülümsedim. Acı çekmek bu hayatta yaptığım en doğru şeydi.

Adımlarım sağa doğru yönelince Edwin hemen kolunu omzuma atıp beni soldaki sokağa döndürmek için çekti. O sokağa iki senedir sadece bir kez girmiştim ve Edwin yaşananları tekrar yaşamak istemiyordu sanırım. Oysaki ben acı çekmek istiyordum. Oysaki o sokakta, bana ilk önce cenneti öğreten sonra kollarımdan sürükleyerek cehenneme tutsak eden adamı hissetmek istiyordum.

Bundan daha güzel bir acı daha var mıydı?

Soldaki sokağa girdikten sonra ilerideki kafenin önünde durduk. Beni bir masaya oturttuktan sonra içeriye girip iki kahve söyledi. Kahveleri yapan adamla koyu bir sohbete girişti̇ğinde rüzgarla uçuşan saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım.

Ölü bir kadınla dost olmak için can atan adama baktım. Ne kadar unutmak istesem de o gün belirdi gözlerimin önünde. İki sene önceki biz, iki sene

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

önceki karşılaşmamız.

Bacaklarım titremeye devam ederken aldırmayıp bir adım daha attım. Kısa saçlarım esen sert rüzgarla yüzümü yalayıp geçerken zaten kapanmaya yüz tutmuş gözlerimin görüş açısını kapattığı için iyice öfkelenerek hırsla geriye attım kırgın tutamları.

Kalbim cehennemin en dibinde, en sıcak lavların arasında son nefesleri için direnirken soluk almam daha da zorlaşıyordu. Kaldıramayacağım kadar yük omuzlarıma sevdiklerim sayesinde bırakılırken kalbimde de geçmek nedir bilmeyen bir sızı vardı.

Asla geçmiyordu. Asla yerini devretmiyordu sakinliğe. Kaburgalarımı zorlarcasına atıyor, kulaklarıma kadar baskı yapıyordu. Sanki hâlâ attığı için sitem ediyordu ruhuma. O da ölü olduğu için duymuyordu kalbimi.

Nerede olduğumu bilmiyordum. Tek amacım uzaklaşmaktı. Bu şehirden, ondan, onlardan uzaklaşmam gerekiyordu. Bilmediğim bir sokakta adımlamaya devam ederken ayağıma batan asfaltın çıkıntılarını daha çok hissetmeye başlamıştım.Kanıyordum, hem ruhen hem bedenen kanlarımın içinde boğuluyordum.

Evden o kadar hızlı çıkmıştım ki ne montum ne de ayakkabım vardı. Bu yüzden insanların garip bakışlarıyla karşılaşıyordum. Neden bu kadar halsiz olduğumu sorguluyorlardı, neden bu kadar hüzünlü baktığımı. Kimse anlayamazdı.

Öne adım atacağım sırada sol bacağımın kontrolünü kaybettim ve tam düşmek üzereyken sol tarafımdaki arabaya tutundum. Bedenim hafifçe sola eğildiği sırada yanımdan geçip gidecek olan adam gözlerini telefonundan kaldırıp bana çevirdi. Gözlerimde beliren anlık karartının geçmesini beklerken bana yaklaştı ve, "İyi misiniz, su ister misiniz?" diye sordu.

Bitmişliğin, acıların yansıması olan gözlerimi ona çevirdiğimde ela gözlerindeki endişeyi gördüm. Tanımıyordu bile beni. Ne diye endişe ediyordu? Yaklaşık birkaç saat sonra kalbim bunca acıya dayanamayıp yalnız başıma ölecektim zaten, bu telaşlı hali de niyeydi?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dudaklarımı aralayıp bir şey söylemek istedim. Konuşmak istedim. "Canım yanıyor, bunun için yapabileceğin bir şey var mı?" diye sormak istedim. Olmadı. Dudaklarımın kontrolünü kaybetmiş gibiydim.

İçimden bir güç dudaklarımı aralamam için baskı yaparken beynim bir türlü kabul etmiyordu. Konuşmadım. Adama bomboş baktım ve benim dilsiz olduğumu düşündü. Belimden tutup beni ilerideki bir banka oturttuktan sonra çantasından bir defter ve kalem çıkarttı. Konuşmuyor olmamı bir engele sahip olduğuma yordu ve bunu hiç sorun etmedi.

O defteri kucağıma koydu ama kalemi de bir türlü elime alamadım. Ne oluyordu? Yaşarken ölmek bu muydu? Öyle sadece bomboş bakmak, konuşmamak, yememek, içmemek, hislerden yoksun olmak ve en önemlisi de benliğini kaybetmek... O an anladım öldüğümü. Çaresizlik, umutlarımdan üstün geldi ve sadece bomboş baktım ela gözlerine.

"Tamam yazmak istemiyorsan sorun değil." dedi ve kucağımdaki defteri aldı. Elindeki su şişesini bana uzattı. Kapağını açmayacağımı anladığı için kendisi açıp bana tekrar uzattı. Alamadım. Ona bomboş bakmaya devam ettim. Bıkkın bir nefes verip kaşlarını çattı. "Beni korkutuyorsunuz. Sizi hastaneye götüreyim mi?" diye sordu bu sefer.

Konuşamadım. Dudaklarımı aralamak ve beni yalnız bırakmasını söylemek istedim. Olmadı. Kolumu kaldırıp uzattığı sudan bir yudum almak istedim. Olmadı. Olmadı, hayatsal hiçbir faaliyet gösteremedim.

Bunun boşa bir uğraş olduğunu anladım. Kader bana kimseyle konuşma diyordu şimdi. "Dudakların aralanmıyor çünkü konuşursan bu adam peşini bırakmaz." diyordu. "Sen yalnızlığa mahkumsun artık. Bütün acılar senin için var oldu. Sana yepyeni acılar da yaşatacağım."

Zihnimde sesler büyük bir kargaşa çıkarmıştı. Soluklarım kesilirken boğazımdan acı iniltiler döküldü. Kuruduğunu düşündüğüm gözlerimden oluk oluk yaşlar akmaya başladı.

Ve kalkıp gitmek için hareketlendiğimde beni kendisine çekip sıkıca sarıldı. Hıçkırıklarım bile sessizleşirken o da suskunlaştı ve sadece sarıldı. Ben

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ağladım, o bana sarıldı. Ben konuşamadım, o beni gözlerimdeki acılarla tanıdı.

Sonrasını pek hatırlamıyorum aslında. O kadar yorgundum ki o gün, oracıkta gözlerimi kapatmışım. Gözyaşlarım sessiz sessiz akarken ben halsizlik yüzünden bayılmışım. Beni evine götürmüş Edwin. Gözlerimi açtığımda karşımda annesi ve anneannesi duruyordu.

Beni bırakmadılar. Birkaç gün evlerinde kaldım ama hiç konuşmadım. Gülmedim, ağlamadım, bağırıp acımı dışa vurmadım. Sadece baktım. Bomboş, hissizce... Kalbimdeki sızı geçer sandım. Bir günde o kadar çok acı yaşamış, o kadar çok gerçekle yüzleşmiştim ki kalbim bunları kaldıramamıştı.

Bazen krizler yoklamıştı beni. Sessiz sessiz otururken nefes alamadığım çok an oldu. Sanki babam tekrar boğazıma yapışmıştı. Sımsıkı kenetlenmişti o el. Öldürmekti tek gayesi. Bazen sahiden de öleceğimi düşünmüştüm. O el boğazımı hiç bırakmıyordu çünkü. Bir diğer eli de kalbimdeydi. Sıkıyordu, acımıyordu, kanatıyordu.

Ruhumdan hiçbir parçam kalmamasına rağmen kalbimin en derinlerinde onu arıyordu. Ararken durmuyordu. Soluklarımı kesiyordu, ritimlerini şaşırtıyordu.

Krizlerime dayanamayan Edwin bana bir teklifte bulundu iki sene evvel. "Gel ve benimle beraber Viyana'da yaşa." Zaten kendisi de bir iş seyahati için gelmişti İstanbul'a. Annesini birkaç gün daha görmek için seyahatini uzatmıştı ve kader uğursuz ağlarını bize dolamıştı.

O birkaç gün fazladan kaldığı vakit tanıştık. O günlerde teklifini kabul edip geldim bu acıların şehrine. Kaldığım yerin hiçbir önemi yoktu zaten. Ölü bir kadın için yer ve zaman kiyafetsizleşirdi, öyle oldu.

Babamdan, Karan'dan, Karadağlardan kaçmam gerekti. Herkese onca acıyı yükledikten sonra şehir beni boğmuştu zaten. Götürdüğüm hiçbir eşya da yoktu. Sadece acılarım ve ruhsuz bedenim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Geldim bu şehre. Cezam burada başladı. Acılarımı, krizlerimi bu şehir göğüsledi. Bu şehir de O koktu. Şehrin gürültüsüne O'nun sesi, o baharı müjdeleyen kahkahaları karıştı ve ben çok daha fazla acı çektim.

Artık ortada Dila Karadağ kalmayacak kadar O'nun acısını çektim. Ortada Dila bile kalmadı.

Ben bir hiçim. Her şeyden doğmuş hiçliğini, her şeyini kaybederek anlamlandıran bir hiç.

Adım yok, kimliğim yok, eski ben yok.

Ruhsuz bir beden, çokça acı var.

Boğazımdaki yumru soluklarımı kesmeye başladığında montumun cebindeki sigara paketini çıkardım. Kahretsin ki, bu yumru senelerdir yakamı bırakmıyordu. Sol gözümden bir damla yaş akarken siyah paketten bir dal sigarayı hızlıca çıkartıp çakmakla ucunu alevlendirdim.

Ellerim titredi, gözlerimin içi yandı. Hıçkırarak ağlamanın hiç sırası değildi.

"N'oldu?" diye sordu telaşla Edwin. Elindeki iki kahveyi masaya bırakıp hemen yanımdaki sandalyeye oturdu.

"Nefesim kesildi." diye itiraf ettim.

"Kesilen nefesini sigarayla mı yerine getirmeye çalışıyorsun?" diye sitem etti ama elimdeki sigarayı almadı. Paketten bir sigara çıkarıp kendisi de yaktı. "Bakalım sahiden de oksijen maskesi kadar iş görüyor muymuş?" dedi.

"Bunu yapmaktan vazgeç." dedim kısık bir tonda.

Sigaraya başladığım ilk gün bana çok kızmıştı. Neden bu illeti içtiğimi sormuştu. "Boğazımda bir yumru var. Çok rahatsız edici Edwin." demiştim ağlarken. "O yumrunun içinde çok fazla acı, çok yoğun bir pişmanlık, sayamayacağım kadar çok sönmüş umutlarım var. Rahatsız edici, anlıyor musun? Soluklarımı kesecek kadar rahatsız edici! İçiyorum çünkü acısını

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bastırıyor. Birkaç dakikalığına o yumruyu hissetmiyorum. Bana çok iyi geliyor!" diye bağırmıştım.

Hemen ardımdan o almıştı paketten bir sigara. "Seni anlamam için sigaraya başlamam gerekiyorsa onu da yaparım Dila." demişti gözlerimin içine baka baka sigaranın ucunu aleve verirken. Direttim, benim yüzümden içmesini istemediğimi söyledim ama olmadı. Beni dinlemedi ve ne zaman bir sigara yaksam ardımdan da o yaktı. Acılarımı anlamak için canından vazgeçti.

"Sen ne zaman bırakırsan ben de o zaman bırakacağım." dedi. Derin bir nefes çekti ciğerlerine. Sesli bir şekilde dişlerinin ve burnunun arasından firar etti fazla dumanlar. Canım yandı.

"Neden içtiğimi biliyorsun." dediğimde kucağımdaki ellerimi tutmuştu.

"Neden içtiğini biliyorum ve elimden bir şey gelmediği için ben de içiyorum."

Acılar içinde boğulan, ciğerlerine uzun süredir huzurlu bir nefes çekemeyen adam, pişmanlıkların kol gezdiği ruhunda sevdiği kadına yer kalmayıp buna sitem eden adam, Miraç Karadağ.

Elinde döndürdüğü sigarası bitmek üzereydi. Saat kaçtı peki? Ne zamandır bu sandalyede oturuyordu?

Boştaki eli yumruk olduğu sırada diğer elindeki sigarasından ciğerlerine derin bir nefes çekti. Acılarını anlık olarak geri planda bıraksın diye ciğerlerine eziyet çektirdi. Zaten artık her uzvu eksikti, şimdi arsız sigara dumanları ciğerlerini de karartsın, ne olacaktı ki?

Kifayetsizdi her şey. İki senedir ne hayatı kalmıştı, ne amacı, ne de umudu.

Acı içinde, pisliğin en dibinde ruhunu kaybetti. İnce bir ipte asılıydı zaten. O ipin ucunu 3 Ocak 2020 gecesinde Dila'nın ellerine vermişti. 13 Ocak 2020'de o ipi güçlendirmesi için hayallerini süsleyen kadınla evlenmişti. Evet, o ip güçlendi peki geriye ne kaldı?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dila gidince o ip koptu. Ruhu kadınıyla beraber nerede olduğunu bilmediği uzaklara gitti.

Neredeydi sevdiği kadın? Sigarasından bir nefes daha çekti.

Ölmüş müydü? Hırsla bir kez daha çekti ciğerlerine. İnat ediyordu, sigara onu öldürmek nedir bilmiyordu ve Miraç ölmek için çok daha derin nefesler çekiyordu ciğerlerine.

Hâlâ Miraç'a kızgın mıydı? Bir nefes daha. Ta ki duman boğazını tıkayıp derinden üç kez öksürene kadar çekti ciğerlerine arsız dumanları.

Dila hakkında aklında kalanlar bölük pörçüktü şimdi. Birkaç anı kaldı geriye, Alaz ile ettikleri sohbetlerin birkaçı aklında. Gülüşü... Hatırlamıyor artık. Gözleri... Hâlâ mavinin hangi tonu olduğunu anımsayamıyor. Sesi... Hangi tondaydı? Çok mu inceydi, kızdığında kalınlaşır mıydı? Kahkaha atarken peki? O zaman nasıldı tonu?

"Allah kahretsin!" diye öfkeyle bağırdı. Sandalyesinden kalktı. Aşağıdaki müzik kulaklarını rahatsız ediyordu. Ellerini saçlarından geçirip öfkeyle bağırdı. Zihninde dönen huysuz sesler aşağıdaki müzikten daha gürültülüydü.

"Allah kahretsin!" diye bir kez daha bağırdı. Boğazında yanma hissetti, "Allah benim belamı versin!" diye bağırmasına engel olmadı.

Odada tur atmaya başladı. Çözüm müydü bu peki? Kalpteki sızı nasıl geçerdi? Eli kalbine gidip sertçe üç yumruk attı. Bastıramadı o sızıyı. O sızıyı bastırabilecek kadar büyük bir acı yoktu. Yoksa var mıydı? Belindeki silahı hissetti. Biter miydi bu ince sızı?

Silahı iri parmaklarıyla kavrayıp emniyetini açtı. Geçecek mi yani bir kurşunla? Hırıltılı nefesler alıp verirken silahın ucu sızının tam kalbinde durdu, adamın yaralı kalbinde. Bastırdı iyice. Derisini yırtıp kaburgalarının arasından geçmek ve namluyu tam kalbine bastırmak istedi. Oluyor muydu yani? Bitiyor muydu bütün hayatı? Ömür, Andre, Alaz, Asaf ve Yamaç ne yapacaktı? Başının çaresine bakarlar. Umrunda mıydı? Belki biraz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Baş parmağı durdu o can alıcı noktada. Biraz iktirse her acısı son bulacaktı. Bulacak mıydı?

Araf...

Bağırdı bir kez daha. İçinden acılar sıyrılıp havaya karıştı, odaya hızla giren Andre'nin ruhuna işledi. Adamın çaresizliğini hissetti. Koştu, bir delilik yapmasından korktu.

"Ne yapıyorsun lan!" diye bağırdı. Miraç gözlerini yere dikmişti, Andre'ye bakmıyordu.

Acı. Tek hissettiği çokça acı.

"Canım yanıyor." dedi, sesi titredi. "Geçsin bu sızı." diye fısıldadı.

Andre hızla adamın elindeki silahı kapıp odanın bir köşesine gelişigüzel fırlattı. "Bir gün aklımı kaybettireceksin bana!" diye sitem etti kardeşine.

Miraç tekrar fısıldadı. "Canım yanıyor." Dudakları diğer her kelimeyi reddediyordu sanki.

"Az önce nasıl güldüğünü hatırlayamadım." diye fısıldadı. Masasına sırtını yasladı, ellerini iki yanına gelişigüzel bıraktı. "Ses tonunu da unuttuğumu fark ettim dün gece. Saatlerdir çabalıyorum ama yok."

Karşısındaki duvara bakarken sol gözünden bir damla hissizce aktı. İçinde onca pişmanlık, onca acı vardı aslında. Yine de sessizce sıyrıldı yaralı adamın bedeninden. Öldü yanaklarından gömleğine düşemeden. Sakallarında kayboldu, kurudu.

"Miraç, geride bırakmanın zamanı gelmedi mi?" diye sordu Andre. Çekindi kardeşinden. Bu soruya ne cevap vereceğini bilmiyordu.

"Hiç kimse cezasını çekmeden geride bırakayım, öyle mi?" Ses tonu yükseldi. Sağ avcunu yere yaslayıp destek aldı ve ayağa kalktı. Sol gözündeki yaşı sildi elinin tersiyle. Dağılmış saçlarını geriye doğru attı. "Kerim ve Karan iki senedir kayıp, ben onları bulamıyorum diye hayatıma devam edeyim, öyle mi?" İktirdiği sandalyesini eliyle tutup geri yerine

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sürükledi. "Dila'dan iki senedir hiç haber alamadım diye yaşanmış her şeyi yok sayayım, öyle mi?" Sol gözünden akan yaşı tekrar sildi. "Ben anca ölürsem hayatım devam eder Andre." Mavi dosyanın kapağını araladı.

"Boş isteklerde bulunmak yerine şu iki şerefsizi araştırmaya devam edelim." dedi ses tonundan acı akarken. Nefret kusarken, kinlerle dolu cehennemde ruhunu alevlere verirken, pişmanlıklar denizinde alacak bir rahat nefes bulamazken gözlerini dosyalara çevirdi.

Araba her zamanki yerinde durduğunda Edwin bana döndü. Bana yine nasihatler vereceğini hissettiğimde gözlerimi kaçırıp hızlıca kemerimi çözdüm. Bu nasihatleri dinleyemeyecek kadar nefret doluydum çünkü. Yaptığım şeyleri sorgulayacak insanlara tahammülüm kalmayacak kadar yorgunum çünkü.

İndik arabadan. Sert rüzgar saçlarımın arasından kayıp sürüklediği tutamları yüzüme çarptı. Kulağımın arkasına sıkıştırdığım uzun tutamları rüzgar tekrar önüme getirince pes edip sadece depoya doğru adımlamaya başladım. Depo biraz fazla şaşaalı kalsa da isimlere pek takılmıyordum artık.

Burası bir cehennemdi. Burada iki iblis; acıların alevlerinden doğan tek bir şeytan vardı ve o iki iblisin şeytanından göreceği daha çok eziyet vardı.

Hızlı adımlarla ilerleyip deponun kapısını elimdeki anahtar ile açtım. Topuklu botlarımın sesi ıssız depoda yankılanırken Edwin yanımda yürümeye başladı. Adımları benden büyük olsa da bana ayak uyduruyordu.

Solumuza döndüğümüzde fazla büyük olmayan deponun iki odası karşımıza çıktı. Demirden yapılmış bu iki hücreyi benim için Edwin hazırlatmıştı. İçini doldurmadan önce her şeyi hazırlamıştı zaten ve bundan büyük bir zevk aldığını söylemekten hiçbir gün çekinmemişti.

"Sakin kal. Buradaki tek güç senin ellerinde, bunu unutma." dedi Edwin kapıyı açmadan önce.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bu cehennemin tek Şeytan'ı benim." diye cevap verdim. Edwin göz kırptı, dudaklarını usulca sağa doğru kıvırdı ama onun sağa kıvrılmış dudakları arasından firar eden bir gamzesi yoktu.

Kapıyı açtı. Koridorun ışığı ıssız hücrenin içine sızdığında dört tane zincirin hareket ettiğine dair sesler doldu kulağıma. Ben topuklu ayakkabılarımın çıkardığı sesi daha baskın kılarken Edwin dışarıdaki anahtara dokundu ve hücre, bir güneş istilasına maruz kalmış gibi aydınlandı.

Karşımdaki ikilinin gözleri anlık aydınlanmaya hazırlıksız olduğu için hızla kapanırken küfürler ettiler. Gülümsedim. Artık yapabilecekleri şeyler sadece sözlerden ibaretti çünkü.

Edwin koridorun köşesindeki demir sandalyeyi benim için hücreye getirdi. Sandalyeyi kendime döndürüp bacaklarımı açarak oturdum ve sırtına kollarımı yaslayıp sahte bir gülümseme yerleştirdim yüzüme.

"E, bugün nasılsın baba? İyi uyudun mu Karan amca?" diye sordum neşeyle.

BÖLÜM SONU!

Bölümü beğendiniz mi?

Sizi en çok etkileyen sahne hangisiydi?

Yeniden onlara kavuşmak nasıl bir duygu?

Emeğime saygı duyup oy vermeyi unutmayın.

En büyük acının sevdiklerimizi kaybetmek olduğunu sanırdım. Yaşarken öğrendim, en büyük acı kaybettiğin sevdiğini unutmakmış meğersem.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

KKD | ÇOK YAKIN

Sizden minik bir ricam var. Bu bölümü okurken "Ludovico Einaudi - Experience" şarkısını dinleyin.

O uçurumdan uzaklaşırken atmam gereken çok fazla adım olduğunu biliyordum. Ben yaşamaya karar vermiştim, evet. Acı çekecektim günlerce, bütün gecelerim gözlerimdeki yaşlarla anlamsızlaşacaktı, evet ama unutmamam gereken bir şey de vardı. İntikam...

Almama izin verilmeyen intikamımın intikamı... Yoluma atılan, beni başka sokaklara saptıran bütün engellere karşı yeniden savaşmam gerekti. Bu yükü kaldırıp kaldıramayacağımı bilmeden geri adım atmıştım. Aslında karşımda seneler sonra onu görmem de buna etkendi.

Oradaydı. Tam karşımda, kara gözlerini yine gözlerime dikmiş, seneler önceki gibi aynı duruşa sahip bir şekilde karşımdaydı.

Hatırlamak istemedim o anları. Gözlerime bir perde çekilsin de sadece karşımdaki iki çaresiz adamın çırpınışlarını izleyeyim istedim ama yine istediğim olmadı. Acı çeken ben belirdi gözlerimin önünde. İki sene önce, o uçurumun kenarı belirdi zihnimde.

Karşımda duran adama baktım. Ona bakmamla beraber çöken omuzlarına şahit oldum, dudaklarının arasından aldığı o içli nefesi duyumsadım. Bunlar gerçek miydi peki? Karşımdaki adam, birkaç hafta önce aşkıyla ölüp bittiğim, ölümüyle yasını tuttuğum adam karşımda mıydı?

"Sole!" dedi daha belirgin bir tonda. Bana doğru bir adım attı. Gerçeklik kavramı beni yanıltıyordu. Acılarımdan başka bir şey hissetmiyordum. Bu gözlerin gerçek olup olmadığını anlayamıyordum. Hücrede gördüğüm gibi bir halisünasyon olma ihtimali beynimi kemiriyordu.

"Gerçek değilsin." diye fısıldadım.Onu karşımda görmek beni dehşete düşürmüştü. Dudaklarımın arasından korku barındıran bir nida koptu. Ellerim titremeye, gözlerim kararmaya başladı.

O ise korktuğum şeyi yaptı. Başını usulca iki yana salladı. Eğer o bir halüsinasyon olsaydı bana cevap vermezdi. Seneler boyunca yazılı olmayan ama aynı zamanda değişmeyen bir kuraldı bu. "Biliyorum, şu an çok garip hissediyorsun ama bunları konuşacağız. Gel bu tarafa." dedi temkinli bir ses tonuyla. Elini uzatmıştı. Kendimi minik bir adım geriye attım, korkuyla bir nefes çekti ciğerlerine.

"Bana yaklaşma." dedim. Aslında söylenmesi gereken onlarca şey vardı. Senelerdir ne yaptığı mesela. Neden burada olduğu, yaşıyorsa bana neden kendi yasını tutturduğu, beni neden hücreden çıkarmadığı gibi onlarca soru vardı sorulması gereken ama ben sadece bu iki kelimeyi söyledim.

"Tamam." dedi iki elini havaya kaldırarak. Geri adım attı, "Sen gel, ben uzaklaşacağım." dedi. Sanki hayatımızdaki tek sorun buydu. Benim ona doğru attığım adımla her sorun çözülecek, zihnimdeki her soru cevabını bulacakmış gibi rahattı ve bu beni çileden çıkartmıştı.

"Sen gerçek değilsin! Sen öldün!" diye bağırdım. Bacaklarım bana ihanet etti, zaten günler önceki gibi güçlü bir duruşa sahip değildim artık. Yere çöktüm, gözlerimde biriken yaşlar şiddetli hıçkırıklar eşliğinde yanaklarıma inerken nefes alamadım.

"Özür dilerim!" diye inledi. Kendimi ağlamakla o kadar meşgül etmiştim ki yanıma bu kadar çok yaklaştığını çok sonradan fark ettim. Diz çökmüştü benim gibi. Onun da gözlerinden iki damla yaş firar etmişti.

Hayır, Murat asla ağlamazdı. O gerçek değildi!

Yanı başımda duran taşı alıp ona fırlattım. Küçük olmasına rağmen yine de kaşında derin bir yarığa sebep olmuştu o taş.

"Yalancı!" diye bağırdım kaşını tutup kısık sesle inlediği sırada. "Allahın cezası! Gerçek olamazsın sen! Beni seven adam olamazsın! Benim sevdiğim adam bana yalan söylemezdi!" Bedenim fütursuzca titremeye başladığında gözlerimden akmaya devam eden yaşların hiç dinmeyeceği hissiyatına kapıldım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Dinle beni Sole. N'olursun dinle, her şeyi anlatacağım sana." dedi. Bana doğru bir adım attı. "Her şeyden önce özür dilerim sevgilim!" dediğinde kalbime çöreklenmiş o acının hiçbir tarifi yoktu.

İnce bir sızı? Hayır. Derin bir kesik? hayır. O kadar acısız olamazdı. Ortadan ikiye ayrılmak?
Hayır. Daha beteri, en kötüsü, en acınası, en çekilmezi olan bir acı. Belki de sızıların en sızısı. Neydi ki doğru tanım? Saydıklarımın hepsini aynı anda hissetmek, hayır yine eksik kalıyordu.

"Sen o gece öldün." diye fısıldadım hıçkırıklarımın izin verdiği sürece. Başımı iki yana salladım. "Nabzın yoktu. Ellerimde verdin son nefesini, son gördüğün yüz benim yaşlarla örtülü yüzümdü." dedim cümlelerimin ucunu açık bırakarak.

Başını usulca iki yana salladı. Yine tekrar etti. "Özür dilerim sevgilim. Bunu yapmak zorundaydım." diye fısıldadı.

Hiçbir şeyi umursamadan ayağa kalktım. Adımlarım sendeledi ama sonunda ayakta durabilmiştim. Ben gibi ayağa kalktığı sırada bedenimde hiçbir güç hissedemesem de kalbine sert bir yumruk geçirdim. "Neyi yapmak zorundaydın aptal!?" diye bağırdım.

"Sakin ol! Çok titriyorsun!" dedi endişeli bir tonda. Beni daha da çileden çıkardığının farkında değildi. Ona tekrar bir yumruk atmak isterken bacaklarım beni taşıyamadı ve yine yere çöktüm.

"Sole, lütfen kendine gel." dedi benim gibi diz çökerek. Ellerini bana doğru uzattığında korkuyla geri adım attım. Ölü bir insanı senelerce seven ben, ölülerden korkar hale gelmiştim.

"Senin için beş sene boyunca hücrede kaldım ben, bunu biliyor muydun?" diye sordum hıçkırıklarımın arasından. Yüzü acıyla buruştu ama başını aşağı yukarı sallamayı da ihmal etmedi. Çenem daha çok titrerken yüreğimi delip geçen acılarım yüksek sesli bir çığlıkla dudaklarımın arasından firar etti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Nasıl yaptın bana bunu?!" Birkaç hıçkırık kaçtı dudaklarımdan. "Saatlerce dövüldüm, bunu biliyor muydun?!" diye bağırdım. Başı hafiften eğildi ama yine beni onayladı.

"Bana senin sevdiğin şarkıları dinletti, zorla söyletti. Bunu biliyor muydun?" diye sordum. Bana doğru tekrar bir adım atmak istedi ama ondan çok korkuyordum. Ölü bir adamla konuştuğum için hâlâ bir şok içerisindeydim.

Beni başıyla onayladı. "Sole." diye fısıldadı, gözlerinden iki damla yaş daha aktı.

"Sus!" diye bağırdım. "Tecavüze uğradım ben. Senin sırrını söylemedim diye esir tutulduğum o hücrede bayılana kadar dayak yediğim günlerde tecavüze uğradım! Bunu da biliyor muydun?" diye sordum cevabından delicesine korkarken.

Oldu. Başıyla onayladı beni. "Bunu yapmak zorundaydım." dedi. Hali hazırda sık olan hıçkırıklarım artık nefes almama izin vermeyecek şekilde arttığında bedenimi öne doğru eğip hafifçe sallanarak ağlamaya devam ettim.

Etrafımdaki insanlar nasıl da acımasızdı böyle? Babam bana tecavüz edilmesine izin vermişti, beni hücreden kurtaran adam bana tecavüz etmişti ve tüm bunların sebebi olan adamsa bunlardan haberi olduğunu söylüyordu. Bu acınası durumuma sessiz kalmak zorunda olduğunu söylüyordu.

Bu nasıl bir acıydı böyle? Sevdiklerimizden aldığımız yaralar canımızı çok daha fazla yakıyordu. Yabancı bir adam bana tokat atsa yanağım acıyla yanardı ama o tokat babamdan gelince kendimi cehennemin en dibinde yanarken bulmuştum. Yoldan geçen bir adamın tacize uğramama sessiz kaldığını görsem sadece kalbimde ince bir sızı belirirdi toplumun geldiği bu acınası durum yüzünden ama senelerce beni sevdiğini söyleyen adam sessiz kalmıştı ve benim ortada sızısını hissedeceğim bir kalbim bile kalmamıştı.

Paramparça artık. Tek bir parçasını bile bulamam çünkü un ufak edildi. Acılarım bir rüzgar oldu, o parçaları etrafa savuşturdu. Birkaçı babamın

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

genzini yaktı, birkaçı Miraç'ın kalbine bir mezarlık inşa edip huzurla uyumaya başladı, kalanlar ise karşımdaki adamın gözyaşlarına karıştı, yanaklarından süzüldü.

"Yalvarırım beni dinle." dedi sesi titrerken. Bana doğru minik bir hareketle yaklaştı. "Lütfen biraz sakinleş, beni çok korkutuyorsun." diye eklediğinde ağlamam daha da şiddetlendi. Canım gerçekten de çok yanıyordu.

"Bahar abla öldü." diye sayıklamaya başladım bir öne bir geriye giderken. "Alaz annesiz kaldı. O annesine muhtaç dört yaşında bir çocuk daha." Sayıklamalarımı sessizlikle dinledi Murat. "Beni dövdüler, bana işkence ettiler, bana hakaretler ettiler, vücuduma elektrik verdiler, asit damlattı vücuduma, cam parçalarının üzerine yürüttü, buzlarla dolu küvette dakikalarca tuttu beni." Yere indirdiğim gözlerimi hızla ona çevirdim. "Acımı hissettin mi? Canımı çok yaktılar, hissedebildin mi bir köşede beni izlerken?"

Yüzü acıyla buruştu. Çehresi daha belirgin bir hâl aldığında sinirlendiğini anlamıştım. Elleri iki yanında yumruk olmuştu. Gözleri nefretle bürelenip hafifçe kısılmıştı. "Daha bana yaptıkları o kadar çok şey var ki. Sen bunları biliyorsun zaten, anlatmama gerek yok." Başımı iki yana salladım. "Gamsız herifin tekisin. İntikam uğruna sevdiğin kadından vazgeçebilecek kadar kinci, sevdiğin kadını aldatabilecek kadar aşağılık herifin tekisin! Allah belanı versin Murat!"

Hayır bu hıçkırmak değildi bu nefes alamamaktı.

"Yalvarırım sus." diye fısıldadı. Neden susacaktım? Senelerce dilim lâl olmuştu benim. Onsuz geçirdiğim her gün acılarımla kıvranırken dudaklarımdan bir kez şikayet ettiğime dair sözcükler dökülmemişti çünkü bir amacım vardı. Ölen sevgilimin vasiyetini canım pahasına yerine getirmek...

Peki karşımda kanlı canlı ağlayan ölü sevgilimken benden susmamı nasıl beklerdi?

"Tecavüzü uğradığımda ne düşündün? Zorundayım mı dedin yine? Onun canı yansın, ben onu uzaktan izlemek zorundayım mı dedin? Ne dedin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

aşağılık herif?!" diye bağırdım boğazlarım yanana kadar.

"Zorundaydım! Ölmek zorundaydım!" diye bağırdı. Sesi benimkinden çok daha yüksek sesli çıkmıştı. "Senin canını yakmamak için senden uzaklaşmam gerekiyordu! Baban senden daha fazla şüphelenmesin diye yeteri kadar dosyayı aldıktan sonra senden uzaklaşmam gerekiyordu ama bizi sadece ölüm ayırırdı! Kendin söylerdin her gece, ne çabuk unuttun?" Hiddetle soludu ve bana doğru daha çok eğdi bedenini. " 'Bizi sadece ölüm ayırır.' dediğin her gece aklıma bu planı sen soktun!" diye bağırdı.

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Suçlu ben miydim? Onu delicesine sevdiğim için, babamdan vazgeçecek kadar aşık olduğum için, ondan ayrılmamak için ölmeyi tercih ettiğimi söylediğim için suçlu ben miydim?

Yine mi ben?

"Sana sadece başın sıkıştığında git diye Sancar'ın babandan kaçtıktan sonra yerleşeceği evin adresini vermek istedim ama dudaklarımdan bambaşka sözler döküldü! İçimde çelik yelek vardı, ölmeyeceğimi biliyordum ama sanki bizim öldüğümüzü hissediyordum o gece. Kollarının arasında son nefeslerimi verdiğimi düşündüğünde aklımı yitirdim çünkü biz bitiyorduk. Güneş ve ay soluyordu ve aklıma tüküreyim, intikamımı sen al istedim! Sana bunca acıyı yaşattığım için ruhuna bir cehennem inşa ettiğimi fark ettim ve yüreğine su serpmek için intikamımı sen al dedim. Allah belamı versin!" Gözlerinden akan o yaşlarda acıyı hissettim. Pişmanlığı, bitmişliği, tükenmişliğe rağmen hayata ince bir iple tutunan o umut kokan meşalenin alevlerini...

"Seni hücreye kapatsın istemedim. Seni dövmesin diye kendimi öldü gösterdim! Olmadı, o şerefsiz baban her şeyi mahvetti! Seni hücreye kapattığını öğrendiğim andan beridir intikam alma şeklim değişti. Babanın adamlarından, Rüstem'e para verdim. Sana yapılan her şeyi anlatmasını, elinden geldiğince bu işkencelere engel olmasını söyledim. Elimden bu kadarı geldi! Senelerce düzen oturtmaya çalıştım ama her şey sarpa sardı. Girdiğim o dipsiz kuyudan çıkamadım çünkü bana elini uzatan, en umutsuz olduğum anlarda ruhuma umut aşılayan sevdiğim kadın yoktu artık. Sen yoktun! Sen gittin, seni benden ben ettim ve hayatım bir daha asla o pembe düşlerimizdeki gibi olmadı!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bedenini daha çok öne eğip birkaç saniye hıçkıra hıçkıra ağladı. O ağlamazdı ki, o hayatta gördüğüm en güçlü adamlardan biriydi. O koskoca Kerim Milat'ın gücünü ellerinde tutan adamdı, o sırf acı çektiği için ağlayamazdı.

"Ben çok değiştim! Hayat beni çok değiştirdi! Beş sene boyunca çok şey değişti Dila ama sana olan sevgim asla azalmadı. Yalvarırım inan bana!"

Acı. Hissettiğim sadece acı. Ruhumu kemiren, kalbimi acıların cehenneminde acımadan yakan, kaburgalarımı sıkılaştırıp ciğerlerime düzgün bir nefes almamı engelleyecek kadar keskin bir acı.

"Bildiğim tek şey ne biliyor musun?" dedim sesim titrerken. Yavaşça ayağa kalktım. Başım döndü, gözlerime anlık bir karartı çöktü ama ayağa kalkabildim. "Hiçbir şey bilmediğim halde her şeye maruz kaldığım."

O an karar verdim. Hiçbir şey benim suçum olmasa da; babamın Bahar ablayı öldürmesini ben istemesem de; Murat yüzünden başıma gelen, Karadağ ailesine yaşattığım her şeyin acısını yaşayarak çekecektim. Sırf onu sevdiğim için, ondan ölürken bile ayrı kalmak istemediğimi dile getirdim diye kendisini öldü göstermesine kadar çaresizlikle yüzleştirdiğim için bütün acıları göğüslemeye karar verdim.

Bahar ablayı ben öldürdüm. Murat'ın ölmesine ben neden oldum. Miraç'a ben ihanet ettim. Ben bile isteye dövüldüm, sonra da bundan şikayet ettim. Evet ben, yanan ruhunun külleri bile kalmayan yaralı kadın, acımasız, gaddar, düşüncesiz, bir gram sevgiyi bile hak etmeyen ben, Dila, Karadağ soyadını kullanamayacak kadar kendisini onlara mahcup hisseden ben, bir hiç...

Ecelim gelip kalmayan ruhumu bedenimden ayırana kadar delice acı çekeceğim.

"Eğer ufacık haysiyetin varsa benden uzak durursun." dedim geriye doğru bir adım atarken. Yeni bir Dila yaratmak için uzaklaşmıyordum ondan, ölü bir kadını mezarında yaşatmak için geri adımlıyordum. "Sen istediğin kadar kanlı canlı karşımda dikil ama benim için şu andan itibaren ölüsün Murat Seyhan. Ve kalbimizde öldürdüklerimiz ne olursa olsun tekrar dirilmez.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İstersen kalbini örten yüzlerce çelik yelek giy, istersen cehennemi yeryüzüne çıkart, cenneti ayaklarımın altına indir ben ölmediğim sürece sen benim için ölü kalacaksın."

Geriye doğru adımlamaya devam ederken gözlerini bir an gözlerimden ayırmıyordu.

"Ve çekmem gereken bunca acı varken ölmeyeceğim."

Hissizlik. Onlarca duygunun birleşmesi, damarlarımda asice akan kana kadar karışması ve sonuç olarak hiçbir şey hissetmemek. Sınırlarım zorlandı, en fazla ne kadar acı çekebilir diye düşünen herkes yüzünden kaldırabileceğimden çok daha fazla acı çektim ve sonuç, hissizlik.

Ölmek, yaşarken ölmek, adım atarken durmak, bakarken görememek, dokunurken hissedememek, koklarken nefes alamamak ve en acısı kifayetsizlik. Onca acının, onca mücadelenin ziyan olduğunu anlamak.

Bu saatten sonra benim hiçliğim bu.

Sigara içme isteğiyle dolup taştım. Boğazıma çöreklenmiş o yumru, yutkunmama engel olunca arka cebime sıkıştırdığım sigara paketinden bir sigara çıkartıp ucunu alevlendirdim. Hemen arkamdaki Edwin'in çakmağının sesini duyunca bana eşlik ettiğini anlamıştım. Şaşırmadım, o günden beridir beni anlamak için her içtiğim sigarama eşlik ediyordu.

"Senin amacın ne?!" Bu hadsizce bağırışın sahibi babamdan başkası değildi. Bileklerindeki kalın kelepçeler kollarını hiddetle salladığı için tok bir ses çıkartırken dirseklerimi sandalyenin sırtına yaslayıp iki çaresiz adamın gözlerinin içine baka baka ciğerlerime arsız kara dumanları çektim.

"Yaşayan insanların amacı olur baba, ölü bir kadına bu soruyu sormak çok anlamsız." dedim sakin bir tonda.

Kerim ve Karan şaşkınca birbirlerine baktıktan sonra ikisi de dizlerinin üzerinde doğrultu. Artık o güçlü görünümleri yoktu. Omuzlarındaki çöküklük dinçliğini koruyan dik duruşlarına büyük bir ihaneti tattırıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Buradan çıkacağız, biliyorsun değil mi?" diye sordu Karan. Kahverengi saç tutamları kirlilikten dolayı alnına yapışmışken uzamış sakalları sayesinde gözüme on yaş daha yaşlı gelmişti.

Umursamadım, bir nefes daha çektim sigaradan. "İki sene." dedim parmaklarımın arasındaki sigarayı havada hafifçe sallarken. "İki senedir benim esaretim altındasınız ve size umut etmeyi öğretebilmişim." dedim dudaklarımı öne doğru büzüp. "Saatlerce tek bir ses bile duymadan, tek bir yüz görmeden, zaman kavramını unutarak, karanlıkta, hiçliğin tam ortasında geçen onca saatten sonra hâlâ umut ediyor olmak nasıl bir hismiş?"

Kerim Milat'ın gözlerindeki o anlık pişmanlık elde ettiğim bir zaferin sessiz çığlıklarıydı.

"Durumlar eşit değil." diye mırıldandı Kerim Milat. Bedenini daha dik bir konuma getirdi. "Ben seni saatlerce dövdüm, hakaretler ettim. Sana hayatın devam ettiği, hissedilebilecek birçok duygu olduğunu gösterdim ama bu!" Bedenini öne eğdi, bileklerindeki zincirler sıklaşıp düz bir hâle geldi. "İşkence yok, hakaret yok, şiddet yok! Bu şekilde yaşanmaz!" diye bağırdı.

"Sizi dövsem elime ne geçecek ki? İblistin, seni döverek suçlarından arındırdım diye melek mi olacaksın?" Sigaramdan derin bir nefes daha çektikten sonra yere atıp botumun ucuyla ezdim izmariti. "Benim düzenimde bu yok."

"Nefret et benden Dila! Babana nefretini göster! Vur, kır, parçala ama öylece oturma karşımda! Beni bu hiçlikle sınama!" diye bağırdı Kerim Milat. Ölü bir kadını hissedememekle, göstereceği bir duygu kırıntısı dahi olmamasıyla suçluyordu. Onu anlıyordum, beni anlayamazdı.

"Buradan çıktığımda seni inleterek döveceğim!" diye bağırdı Karan. Babam kadar boyun eğmiyordu bana, şeytanına. "Elbet bu zinciler bir gün bollaşacak, elbet bir gün o kapıdan senden başka biri içeri girecek Dila. İşte asıl o zaman kork benden. İşte o zaman sana acımadan yapacağım her işkenceden kork!" diye bağırdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ayağa kalktım. Sandalyenin sırtından tutup kapıya yakın bir yere bıraktım ve bana sorgular şekilde baktığını hissettiğim Edwin'e gözlerimi çevirip bakmadım. Onlara döndüm. Üzerlerindeki uçları sökülmüş, göğüs ve karın kısımlarında yırtıkları olan siyah kazaklarına göz gezdirdim. Ayak bileklerinin çok çok üzerinde olan, onlara kısa gelen siyah pantolonlarını inceledim.

"Aramızdaki en büyük fark ne biliyor musunuz?" diye sordum. Topuklu ayakkabılarımın sesi hücredeki sessizliği keskin bir bıçak gibi bölerken aramızda beş adımlık bir mesafe bırakarak dizlerimin üzerine çöktüm. "Sizi mağlup edip beni zafere götüren o yegane şey ne, biliyor musunuz?" Avuçlarımı soğuk, tırtıklı zemine dayayıp bedenimi öne eğdim. "Siz beni tokatlarınızla, tekmelerinizle yere serebilirsiniz ama ben sizi zekam ile yok edebilirim." dedim keskin bir tonda.

İki adamda sesli bir şekilde yutkunduklarında Kerim gözlerini zemine çevirmişti. Karan boynunu iki kez kütletti ve hırlayıp geriye doğru adımladı. Sırtı soğuk zemine değdiğinde artık burada bir işim kalmadığını anlamıştım.

Ayağa kalktım. Üzerimdeki kalın kabanın yakalarını düzelttim ve nihayet ona baktım. "Bagajdaki yemekleri getirelim. Bir de rica etsem yeni kıyafetlerini giydirir misin?" diye sordum hücreden çıkarken. Başıyla beni hızlıca onayladı.

"Elbette." dedi ve beraber depodan çıkmak için adımlamaya devam ederken, "Sen beni arabada bekle. Uzun sürmez işim." diye ekledi.

Ön koltuğa oturup gözlerimi kapattığımda derin bir nefes alma ihtiyacıyla harmanlanmıştım. Şöyle hırıltısız, iç çekmek amaçlı olmayan, huzurlu bir nefes almak istedim sadece. Günahkar bir kadının tek isteği, ölmekle kalmayıp cehennemin en derinlerinde onlarca acıyı çekmiş ve artık ödeyeceği cezası kalmadığı bilinciyle cehennemde iblisleriyle başıboş dolanan bir ölü kadının son isteği.

Unuttuğum bir gerçek vardı, ölü insanların istekleri olmazdı.

BÖLÜM SONU!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölümü beğendiniz mi?

Sizi en çok etkileyen sahne hangisiydi?

Emeğime saygı duyup oy vermeyi unutmayın.

Duygular insanları hayatta tutan en değerli nedendir ve asıl ölümün hissizlik olduğunu anladığınızda yaptığınız onca hatanın pişmanlığını bile hissedemeyeceksiniz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

KKD | HER SON BİR BAŞLANGIÇ

Bağlılık ve umut... İki farklı tanımlara sahip olsalar da tek bir paydada birleşebilirler. Bir insana bağlılık duyarken kurduğun hayallerde, ettiğin umutların ucunda veyahut gizli bir köşesinde kendisine bir yer edinebilir.

Alaz'ın Dila hakkında hissettikleri de tam bu şekildeydi. İki sene evvel ansızın evlerine yaralı bir halde gelen kadına karşı karşılıksız bir bağlılık duymuştu. Onunla yapbozlar yapmayı umut etmişti. Çocuk aklı işte, hiçbir zaman sebebini bile bilmediği bir ayrılık ile yüzleşeceğini bilmiyordu.

İki sene evvel, bir anda annesi ve Dila kaybolmuştu. Oysa annesine tüm benliğiyle bağlı olan bu minik beden, Bahar gitmeden bir gün önce söz verdiği gibi pamuk şeker yemeye gitmeyi umut etmiyor muydu? Bağlılık senelerdir devam ediyordu da, umut etmeyi ne zaman bırakmıştı bu minik beden?

Elbette annesinin bir melek olduğunu öğrendiği gün. Herkesin salonda toplandığı, Dila'nın ve Bahar'ın eksik olduğu o akşam konuşulmuştu her şey. Asaf, ağlamaktan kan çanağına dönmüş gözlerini kendisine merakla bakan oğluna dikmiş, bir eli tereddütte kaldığı için uzamış sakallarında gezinmişti. Diğer herkesin ise başı eğikti.

Bilinmezlikler kol gezdi o odada. Hangisinden başlanmalıydı? Dila da mı ölmüştü? O kargaşada ne olduğunu kimse hatırlamıyordu. Bahar'ın etrafında toplanan bu insanlar Dila'yı bıraktıkları yerde bulamayınca ne düşünmüştü? Ya da düşünmek için vakitleri var mıydı? Karan ve Kerim de kayıptı, ortada sadece acılar içinde feryat eden Karadağlar kalmıştı. Peki sonra? Dila nerede? Karan ve Kerim'in mi elinde? O zaman neden kimseden ses çıkmıyordu?

Bilinmezlik... Can yakıcı bir duygu. Ucu kader tarafından açık bırakılmış, istediğin kalıba sokabileceğin bir olay ve bu, kendi hikayeni kendin

yazmana izin verir. Karadağlar da öyle yaptı.

Gösterişli malikanenin etrafı acılarla çevrilmiş, ruhlarına işkence çektirirken Asaf söze girmişti. Dila'nın bir melek olduğunu söylemiş, annesinin de onu kurtarmak isterken bir başka melek olduğunu anlatmıştı. Melek... Peki herkes Dila'nın bir melek olduğunu mu düşünüyordu?

Hayır. Koyu tutamları alnına düşen, tuttuğu yas yüzünden hiçbir şey hissedemeyecek kadar çok duyguyu benliğinde hapseden Yamaç için o bir melek değildi. O, her kötülüğün başlangıcı, gelişmesi ve sonucuydu. Dila artık onun için bir şeytandı ve cehennemin en dipsiz kuyularında son nefesini vermesini isteyecek kadar nefret ediyordu ondan.

Alaz hıçkırarak, "Anne!" diye feryat ederken ona sıkıca sarılmıştı ve aklından da, kalbinden de geçen tek düşünce onun da gerçekten ölmüş olmasıydı. Annesi öldüyse o da ölmeliydi sonuçta. Eğer bir şeyler anlam kazanıp sonuca varacaksa bu Dila'nın ölümüyle olmalıydı.

"Annem zaten bir melekti, illa benden uzakta olmasına ne gerek vardı?!" diyerek ağlayan Alaz'a sımsıkı sarılırken kalbindeki nefret büyümüş ve benliğini sarmalamıştı.

"Bir daha hiç gelmeyecek mi? Belki bizi özler ve ziyaret etmeye gelirler baba. Olmaz mı? Mümkün değil mi?" diye sormuştu Alaz. Turkuaz koltukta oturan Miraç, Dila'yı delice özlerken bu isteğin kabul olmasını tüm kalbiyle istemişti.

Dila onları özlesin de tekrar bu eve gelsin.

Gelir miydi? Yaşıyorsa, belki.

Bazı soruların ise cevabı yoktur. Tıpkı Alaz küçük bedenine tezat büyük çığlıklar atarak ağlarken sorduğu, "Onların artık özgürce uçabildikleri beyaz kanatları mı var?" sorusu gibi.

Alaz büyüdü. Artık altı yaşına girmek üzere olan minik bir delikanlıya dönüştü. Boyu, yaşıtlarından çok daha uzundu. Kumral saçları geçen seneler boyunca daha düz bir hâl almış ve kısa kesildiği için hafif kalkık

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

duruyordu. Yanaklarında birkaç çil belirmişti. Bahar geldiğinde bahçede, güneşin altında durmayı ve sessizlik içinde yapbozlarını tamamlamayı alışkanlık haline getirdiği için güneş, bu minik yoldaşının yanaklarına kendinden izler bırakmıştı.

Ömür de yalnızlıktan nasibini alıyordu bu iki senedir. O korkunç gece yaşandığından beridir eski neşesi yerle bir olmuştu. Gülme eylemini sadece Alaz'ın yanındayken gerçekleştirmeye başladı. O da sırf gülüşü bulaşıcı bir hastalık gibi Alaz'ın ruhunu kaplasın da sürekli dalgın olan bu minik bedeni güldürsün diyeydi. Başarılı değildi maalesef.

Alaz bir kere umut etmeyi bırakmıştı. Umut meşaleleri bir bir sönerken dudaklarındaki tebessümü de soldurmuştu. Alaz, bir daha hiç içten bir tebessüm etmedi. Gözleri hep gökyüzünde, ruhu ise annesinin yanındaydı.

Ne zaman güneşli bir güne uyansa bahçenin sol köşesine diktiği papatyalardan birini koparırdı. Sonra bahçenin tam ortasına geçer, kendisine endişeli gözlerle bakan korumaları görmezden gelerek elindeki minik papatyayı gökyüzüne uzatırdı. Parmak uçlarında yükselir, annesine daha yakın hissedebilmek için elinden geleni yapmayı çalışırdı.

Papatyayı kimse almaya gelmeyince avcunda sıkıca bastırır, sonra koşarak tekrar 'Yeryüzündeki Cennet' diye tanımladığı minik çiçek tarlasına giderdi. Papatyaların yanındaki manolyalardan birini koparır, tekrar bahçenin ortasına dikilirdi. Bu beyaz manolya ise, Alaz'ın ruhunu dostluğuyla kısa bir süre olsa da aydınlatan kadın içindi. Dila Karadağ için kalkıyordu bu sefer bu minik kol ve Alaz her zaman gökteki en bulutsuz yere tutuyordu.

Sonra bir umut, diğer elindeki papatyayı da kaldırıyordu göğe. "Bakın meleklerim, bu papatya ve bu manolya bugün sizin için açtı. Onları koklayın ve kaybolduğunuz yerden bu kokuyu takip ederek bana gelin. Beni tekrar gülümsetin, lütfen." diyordu içinden.

Bir cevap alamıyordu.

Umutları tükeniyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Takvim yaprakları 3 Ocak 2022'yi gösteriyordu. Hava soğuk, gökyüzü kapalı ve soğukluğu bir nebze olsun hapseden kar taneleri usulca gökyüzünden yere düşüyordu. Yerler fazla olmasa da beyaz, ince bir örtüyle kaplanmıştı.

Alaz, kendisini salona kapatmış ve yapmış olduğu yüz kırk sekizinci yapbozun son parçasını da etrafındaki dört parçayla birleştirmişti. Şömineli odada, evde kimse yokken her zamanki ahşap sehpanın üzerinde bitirmişti bu diğer eserini.

Şimdi ise görevi biraz tehlikeliydi ama bunu yüz kırk yedi kez yapmıştı. Bugün de yapabilirdi.

Son parçanın altına yapıştırıcıyı sıktıktan sonra diğer parçalarla birleştirdi. Yapbozu bir arada tutan gri mukavva kağıdını minik parmakları ile kaldırdı. Yapıştırıcı çoktan kurumuştu, yani koşarak çıkarken parçalar dökülmezdi. Bu konuda tecrübeliydi minik adam.

Saate baktı. 17.25. Yamaç'ın gelmesine çok az kalmıştı. Bu onu telaşlandırdı ve hızlıca odadan çıktı. Koridor boştu. Hürrem, mutfakta akşam yemeğini hazırlıyorken Alaz koşar adım merdivenlere ulaştı. Arkasına bakarsa yavaşlar ve birisine yakalanabilirdi.

Bunun bilinciyle elindeki koca mukavvayı daha sıkı kavradı ve ikişerli adımlarla merdivenleri arşınladı. Üç kat çıkması gerekiyordu ama ikinci katta nefesi kesilmişti bile. Yine de durmaması gerektiğinin bilinciyle son iki merdiveni de çıktı.

Üçüncü katta, artık kolay kolay kimsenin uğramadığı karşılıklı odaların kapıları görüş alanına girdi. Koridorun sonundaki saksının içine gömdüğü anahtarı aldı, heyecandan titreyen ellerine sahip çıkmaya çalışırken kilidi Dila'nın odasının kapısına soktu. Sola çevirdi ve kapı açıldı.

Yere bıraktığı mukavvayı aldı ve son kez merdivene bakıp odaya giriş yaptı. Beyaz mobilyalar artık ona masumiyeti anımsatmıyordu eskisi gibi. Artık onun için beyaz demek, özlem demekti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Odaya giriş yapar yapmaz artık işi boş olan kıyafet dolabının yanındaki kilitli sandığa doğru ilerledi. Bu odaya kendisinden başka en son giren kişi, Miraç idi. O da bir buçuk sene önceydi ve burada sakladığı yüz kırk sekiz yapbozu evdekiler daha hiç fark etmemişti.

Alaz, iki senedir belki bizi özler de gelirler diye Dila için yapboz yapıyordu. O geldiğinde bunların hepsini ona verecekti. "Sen kanatlarınla özgürce uçarken ben de kendimi özgür hissetmek için yapboz yaptım Dila." diyecekti ve Dila onunla gurur duyacaktı.

Evet, Alaz sırf Bahar ve Dila yeni sahip oldukları kanatlarıyla gökyüzünde özgürce kanat çırpabilsin diye onları özlemek zorunda kaldı. Kendi iki senesini feda etti. Hoş, onlar için yirmi senesini de feda ederdi.

Onun belki kalbi küçüktü ama yüreği çok genişti. O küçük kalpte herkese yetecek sevgi vardı ve hayat ona sevdikleri için sabretmeyi de öğretmişti.

O da bu süreci atlatabilmek için bir yapboz parçasına koca anlamlar yüklemişti çünkü eksikti. İnsanlar sahip olamadıkları şeylerin hayalini kurardı, tıpkı Alaz gibi. Hayalleri vardı çünkü gerçek hayatta annesi ve dostu yoktu. Hayallerini ise sadece onlar süslüyordu.

Mavi gözleri yeni bitirdiği yapbozun üzerinde dolanırken kapı sert bir şekilde açıldı. Bunu beklemeyen Alaz yerinde sıçrarken elindeki yapboz da yeri boylamıştı. Heybetli bedeni senelerdir kimsenin uğramadığı odaya giren Yamaç, burnundan hırıltılı nefesler alıp verirken odanın farklı köşelerine bırakılmış yapbozları gördü.

"Ne yapıyorsun sen burada?!" diye bağırdı Alaz'a. Birkaç adım atıp dolabın önüne çökmüş, korkudan hareket edemeyen Alaz'a doğru yürüdü. "Tüm bunlar da ne?" diye bağırdı yeniden.

"Abi..." diye fısıldadı Alaz. Sol gözünden bir damla yaş süzüldü ama gözlerine öfkeden perde inen Yamaç'a etki etmedi.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun o küçük aklınla?!" Yamaç bağırmaya devam ederken çalışma masasının üzerindeki bir yapbozu aldı. O da gri mukavva kağıdı ile sabitlenmişti ama Yamaç eline alır almaz o kağıdı ikiye ayırdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Birkaç parça, beyaz parke zemine düşerken Alaz hıçkırarak ağlamaya başladı.

"Dokunma onlara!" diye bağırdı ve öfke küçük bedenini esir almışken koşarak abisine doğru ilerledi. Daha fazla yapboz parçasına zarar vermesini istemiyordu.

"O'nun için mi yaptın bunca yapbozu?" diye sordu Yamaç hayretler içinde. Alaz omuzları sarsılarak ağlarken elinin tersiyle gözünden akan yaşları sildi. "Annenin katili için bunca emek mi verdin sen!?"

"Yalan söyleme!" diye bağırdı Alaz. Yumruk yaptığı elini Yamaç'ın bacağına geçirdi. Boyu sadece oraya yetişiyordu. Yamaç, onu kolundan sarsarak yatağa götürdü ve iki kolunu tutup yatağa oturttu.

"Asıl sen yalanlarla kendini kandırıyorsun!" diye bağırmaya devam etti karşısında altı yaşında minik bir çocuk olduğunu unutarak. Onun da hisleri olduğunu unutarak, umut meşalelerini üflediği nefret kokan nefesiyle söndürdüğünü bilmeyerek. "Annemi Dila öldürdü! Duydun mu beni?!" Kolundan sarstı, Alaz bir geri bir ileri gitti. "Ama sen annenin katiline yapbozlar yapmışsın." Başını esefle kınayarak iki yana salladı.

"Sizin doğrularınız benim yanlışlarımsa bunda benim suçum ne?!" diye bağırdı Alaz. "Dila'nın temiz kalbini sen göremediysen, bir çiçeği bile ezmemek için dikkatli adımlar atacağını bilmeyecek kadar onunla yürümediysen nasıl böyle şeyler söyleyebilirsin?!"

Kendisine nefretle bakan abisinin omzuna bir yumruk daha attı. "Dila annemi falan öldürmedi, yalancı! Onların ikisi de melek oldu!" diye bağırdı ve bir yumruk daha atacakken Yamaç iri parmaklarıyla bileğini kavrayarak ona engel oldu.

"O katile bunca yapboz yaptın da, anneme ne yaptın Alaz? Onun yasını nasıl tutuyorsun?" diye sordu. "Annemin, bizle iki ay kalıp başımıza örmediği çorap kalmayan kadından farkı neydi?"

Alaz bacaklarını kendisine çekip alnını diz kapaklarına koyarak ağlamaya başladı. Kendisini anlamayan bu insanların içinde çok yalnız hissediyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ne oluyor burada?" Bu soruyu soran kişi, iki haftadır eve uğramayan Miraç'tan başkası değildi. Dalgalı tutamları hafif kalkık, biçimli kaşları gördüğü manzara yüzünden çatık olan adamın omuzları ise sanki bugün biraz daha çöküktü. Gece uyumadığını ifşa eden gözaltları morumsu bir renge bürünmüşken alt ve üst kirpikleri de birbirlerine mühürlenmek için çetin bir savaş veriyor gibiydi.

Alaz başını kaldırıp kapıda dikilen Miraç'a bakınca daha çok ağlamaya başladı. O da kendisini unutmuştu. Ayda iki ya da üç kez eve uğrayan, iki sene evvel her günü beraber oyun oynayarak veyahut sohbet ederek geçirdiği Hero'sunu bugün de karşısında görmüyordu. Kaşları her zamanki gibi çatık, dolgun dudakları birbirine mühürlü ve sağ yanağındaki gamzesi yine sırra kadem basmıştı. O artık Alaz'ın Hero'su değildi.

"Sen de bağır!" diye bağırdı Alaz. "Sen de kötüsün, sen de bağır bana!" Elinin tersiyle gözlerindeki yaşları sildi.

"Sus Alaz!" diye bağırdı Yamaç. Kardeşinin bu isyankar tutumu sınırlarını zorluyordu.

"Niye susacakmış?" diye sordu Miraç. Odaya girmekten büyük bir çekince duyuyordu. Evden birkaç kıyafet alıp gitmeyi planlarken sessiz sedasız çıktığı katında, karşısındaki odanın kapısını açık bulmayı hiç beklemiyordu.

Derinden sarsılan adam, sırf acı çekmek istemediği için o odayı göremesin diye kör olmayı diledi. İki sene boyunca çektiği acılardan kaçarken sevdiği kadının gülüşlerini, sesini unutacak kadar kaybolan adam, inat edip yine kör olmak istedi anılarına, sağır olmak istedi sevdiği kadının sesine.

Çünkü aşk demek acı demekti.

Dila'nın ruhunun kışını ona sevdirmek için elinden geleni yapan bu adam, şimdi neden kendi kışından kaçıyordu?

"Bu seni hiç ilgilendirmez Miraç." dedi Yamaç doğrularak. Miraç öfkelendiği için otokontrolünü kaybetti ve odaya adımladı. "Senin bu aile üzerinde sözün geçmeyecek kadar bizden uzaksın artık." dedi başını kaldırıp meydan okurcasına.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Haddini aşma." dedi Miraç dişlerinin arasından. Gece çıkan olay yüzünden huzursuz hissederken adamlara yumruk attığı için yara olan eklem yerlerini sızlatacak şekilde elini yumruk yaptı.

"Aşıyorum Miraç. Peki sen ne yapacaksın?" Bu bir taarruzun ikazıydı. Hangi adamın savunmada, hangi adamın taarruzda olacağını ise Miraç belirleyecekti.

"Senin derdin ne lan!?" diye bağırdı Miraç. Bir adım daha attı. "Bu ahkam kesmelerin seni gözümde korkacağım biri yapacak mı sanıyorsun?"

Yamaç kahkaha attı. Sinir bozucu, Miraç'ı çileden çıkartacak kadar alay kokan bir kahkaha.

"Ondan hiçbir farkın yok." dedi başını iki yana sallayarak. "Dila da hiçbir zaman sebep olduğunu yanlışların hatasını kendisinde bulmazdı. Onu sevince huylarınız da bir olmuş." dedi alayla ve yüksek sesli bir kahkaha daha attı.

Miraç, hadsizce dile getirilen sevdiği kadının ismini duyar duymaz sağ elini kaldırıp Yamaç'ın yüzüne sert bir yumruk attı. Yamaç geriye doğru adımlasa da dengesini koruyup düşmekten son anda kurtuldu. Bir yumruk da o atacakken Miraç ondan önce davranıp tekrar yumruk attı.

İki adam da, hıçkırarak ağlayan ve bu kavgaya şahit olan Alaz'ı çoktan unutmuştu. Onun hıçkırıklarını kimse duymadı.

Bağırışları duyan Andre, aşağı kattaki odasından çıkıp koşar adım odaya girdi. Miraç, Yamaç'ı duvara yaslamış, çenesini iri parmaklarıyla kavramış ve nefret kokan gözlerini Yamaç'a dikmişti o sırada.

Andre hızla ilerleyip Miraç'ı belinden kavrayarak uzaklaştırmaya çalıştı. İlk başta başarılı olamasa da gücünü arttırdığında Miraç'ı birkaç adım geriye attı. Beyaz gömleği kırışan Yamaç, gömleğin uçlarından kavrayıp daha düzgün bir görünüm elde etmeye çalıştı.

"Aptal mısınız lan siz?!" diye bağırdı Andre. Miraç'ın omuzlarından tutup odanın bir ucuna doğru savurmak istedi, Miraç sadece birkaç adım geriye

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gitti.

"O nefret ettiğin kadın olmasa daha doğmamış kardeşini öldüren Karan'ın bir saç telini bile bulamayacaktın!" diye bağırdı. Öne doğru bir adım daha attığı sırada Andre önüne geçti. "O nefret ettiğin kadın olmasa kilit adamı bulabilmek için kumarhanelerde bir ipucu bulayım diye çırpınacak, borçların içinde yüzecektin!"

Yamaç dişlerini sıkarak karşısındaki adamı dinlemeye devam etti. Elleri iki yanında yumruk olurken midesinin kasıldığını hissediyordu. Ciğerlerinin sıkıştığını, soluklarının kesildiği acımasız bir anın içindeydi.

"Kendi yaptığımız aptallığı sakın ona yükleyeyim deme Yamaç!" diye kükredi. Sağ elinin işaret parmağını Yamaç'a doğru salladı. "O gün neler olduğunu hepimiz biliyoruz. O nefret ettiğin kadın kadar düşmanlarını tanımadığın için yengem yanımızda değil bugün! Yalvarmadı mı lan bize? İtiraz etsene hadi, 'Eğer kasaları verirseniz Bahar ablayı öldürecekler.' diye bağırmadı desene!"

Sinir, özlem, acı, kırgınlık, kızgınlık ve yorgunluk sol gözünden akan bir damla yaşa karıştı. O alt tarafı bir damla gözyaşı değildi. O, bütün acılarının somutlaştığı bir isyandı.

"Hiçbirimizin onu dinlemedik! Onun yüzünden değil, bizim yüzümüzden öldü yengem!" diye bağırdı. "O gitmedi bizden, biz def ettik Dila'yı!"

Andre, artık Miraç'ı tutmakta zorlanıyordu. Dilinin kemeri çözülen adamı nasıl sakinleştireceğini de bilmiyordu çünkü ne dediyse haklıydı.

İki senedir kimse bunu sesli olarak dile getirmemişti. Bütün bu olayların sebebinin kendileri olduğunu sürekli görmezden gelmişlerdi ama bu gerçekleri değiştirmiyordu. Evet, o gün Dila, Karadağları uyarmıştı çünkü düşmanlarını kendinden de iyi tanıyordu. Onların aylar sonra yapacakları hamleleri yüz ifadelerinden sezebilecek kadar vakit geçirmişti onlarla ama Karadağ ailesi bunu görmezden geldi. Ne yazık ki bu Bahar'ın ölümüne sebep oldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İnsanlar da böyle değil midir zaten? Bir başkasını suçladığı şeyi aslında kendisi yapardı ama bunu bir türlü de göremezdi. Yamaç, Dila'nın isyanlarına, ikazlarına sessiz kaldığı için annesini kaybetmişti. Dila yüzünden Kerim gibi bir adamla düşman olduğunu sürekli dile getirmiş ama senelerdir Kerim'i bulmak için ter döktükleri geceleri unutmuştu. Dila, Yamaç'a işine yarayan bilgiler sunduğunda bir melekti de, onu dinlemedikleri için Bahar öldü diye şeytan mı olmuştu?

İnsanlar, kendini mükemmel sanan kusurlu varlıklardır. İnsanlar, kendi çıkarlarına dört kolla sarılırken acılarını nefretle örtmeye çalışan acımasız varlıklardır. Oysaki kendi kışını da sevmeden yaşayamazdın. Kendi hatalarından, kendi dertlerinden kaçmaya çalıştıkça ruhlarından uzaklaşırlardı ama bunu da bir türlü anlayamazlardı.

"Ahkam kesmek için yargılamadan önce yüzüme bakacak yüzün olsun!" dedi Miraç ve yüzünü buruşturup geriye adımladı. Andre'nin kollarının esaretinden kurtuldu ve kendisini dışarıya attı. Bu oda onun kalbine çok zarar veriyordu ve artık atıp atmadığını bilmediği o gereksiz organın canını yakmasını istemiyordu.

Yine de aşk onun için acı demekken ruhunu sarmalayan kadına aşık olmaktan vazgeçemiyordu.

Kendi odasının kapısını hızla açıp odaya girdi. Giysi dolabının üzerindeki siyah valizi uzanarak aldı. Hâlâ öfkeli soluklar alıp verirken fermuarı açtı. Dolabına yönelip içinden birkaç kazak ve birkaç pantolon alıp valize gelişigüzel yerleştirdi.

O sırada odasına giren Andre, "Ne yapıyorsun sen?!" diye sordu.

"Boğuluyorum lan ben! Onun izinin olduğu her yerde duvarlar üzerime üzerime geliyor, hava katılaşıp boğazıma bir yumru olup çöküyor." dedi elini saçlarından geçirerek. "Dayanamıyorum artık, nefes almaya ihtiyacım var."

Andre bıkkın bir nefes alıp sesli bir şekilde verdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bugün 3 Ocak." dedi Miraç ve aklına o geceki anılar gelince yüzü acıyla buruştu. "Onun iki sene önce özgür olduğu gün ama ben kendimi hiç bu kadar tutsak hissetmemiştim Andre. O yüzden gidiyorum."

Evet, Miraç gidiyordu. Ruhunun tutsaklığına bir son verme umuduyla, ilk kasayı aldıkları şehre gidiyordu. İlk kez Dila ve kendisinin özgür hissettiği o konserin olduğu, şimdi Andre'nin karısı olan Işık ile tanıştıkları o şehre, Viyana'ya gidiyordu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Andre.

"Viyana'ya." dedi sadece. O kelimenin altındaki özgürlük kavramını çok iyi anlamıştı Andre. Bu yüzden sustu. Kardeşinin sevdiği kadının yasını tutmasına izin verdi.

İki sene önceki gibi her şeyin başlangıcı olan 3 Ocak günü, kaderin ördüğü ağlarla tekrar tutsak edildi ve Miraç arabasına binip uçağa binmek için evden uzaklaşırken bu eve ayak basan herkesin ruhunun kuyruğundan tuttu. O ağları kimseye belli etmeden sardı, çarpık bir gülümsemeyle acı çeken bu insanları izledi.

Artık acıların bitip güzel günlerin mi yoksa çok daha acı dolu günlerin mi geldiğini yalnızca kader biliyordu.

BÖLÜM SONU!

Bölümü beğendiniz mi?

Sizi en çok etkileyen sahne hangisiydi?

Emeğime saygı duyup oy vermeyi unutmayın.

Hep dendiği gibi, bir şeylere son vermek için adımlıyorsan bambaşka şeylerin başlayacağını da bilmelisin.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

KKD | BEYAZ MANOLYA

"Sana da kahve yapmamı ister misin?" Edwin, uzandığı koltuktan her zamanki gibi anlam veremediğim bir hızda doğruldu ve ayaklarını halısız parkede sürüye sürüye mutfağa doğru ilerlemeye başladı.

"Çok iyi olur." diye mırıldandım ve başımı yastığa daha çok gömdüm. Omuzlarımdaki sızı geçmek nedir bilmiyordu. Sanırım Edwin beni fazla gaza getirmiş ve kum torbasına kontrolsüz bir güç uygulamıştım. Hızla öne attığım kollarımın eklem yerleri hafiften sızlıyor, bacak kaslarımın kasıldığını hissediyordum.

Ayak bileklerimi koyduğum iki küçük yastık hafifçe kayınca yatış pozisyonumu eski haline getirdim. Ne kadar sıcak bir duş alsam da hâlâ gevşeyememiştim.

Edwin yaptığı filtre kahveleri fincanlarımıza koyup tekrar salona geldi. Tepsinin üzerinde bir de sandviç duruyordu.

"Bunu ye de kas gevşetici iç. Gece uyuyamayacaksın böyle giderse." dedi ilgili bir tonda.

"Canım bir şey istemiyor, direkt hapı atıp uyuyacağım." diye mırıldandım kahveden bir yudum alırken.

"Bu sandviçi yemezsen sana bir daha gram bir şey öğretmem." dedi koltukta arkasına yaslanırken. Ela gözleri biraz daha koyumsu bir hâl almış, kaşlarını alnına çıkartarak meydan okurcasına bakıyordu yüzüme.

"Söz vermiştin." diye mırıldandım. Gözlerime düşen hüzün kırıntılarını fark eden Edwin, az önceki dik duruşunu bozdu ve bedenini öne eğdi.

Evet, bana kendimi savunmamı öğretecek kadar güçlenmem konusunda söz vermişti üç ay önce. Hayatta başıma neler geleceğini kestiremiyordum ve karşıma çıkacak insanlara karşı fiziksel bir güce de sahip olmam gerektiğini anlamıştım. Bu yüzden Edwin haftanın iki günü koçluk yaptığı spor

salonunu ders bitiminden sonra bir süre daha açık tutuyor ve bana bildiği birkaç savunma taktiğini öğretiyordu. Ayrıca sabah altıda kalkıyor ve yarım saat yürüyüşle beraber yirmi dakika koşu yapıyorduk.

Bunların hepsinin palavra olduğunu biliyordum. Onun tek amacı dümdüz duvara hiçbir şey görmeyerek bakmama ve onlarca düşünceyi aynı anda düşünmeme engel olmaya çalışmaktı. O beni hayata döndürmeye çalışıyordu ama sanki ben onu kendimle beraber öldürüyormuş gibi hissediyordum.

Şaşırmıyordum buna. Ruhumun zehrine panzehir olmaya çalışan herkesi daha çok zehirliyordum.

"Bana öyle hüzünle bakma Dila. Kendimden nefret etmemi sağlıyorsun."

"Bu gözyaşları benim için akıyorken kendimden nefret etmemi sağlıyorsun. Ağlama."

O'nun ses tonu belirdi kulaklarımda. On gün benden uzaklaştıktan sonra eve geldiğinde ondan özür dilemek için terasına gitmiştim ve ona söylediğim sözler yüzünden derin bir pişmanlık duyup ağlarken dile getirdiği cümleler belirdi zihnimde. Acı çektiğimi görüp kendisini çaresiz hisseden o yüz ifadesi geldi gözümün önüne.

Edwin'in yüzü değişti. Artık hafif çıkmış sakalları olan, bana buruk bir tebessüm ederek gülümseyip sağ yanağındaki gamzesi beliren Miraç olmuştu. Saçları koyu kahveye dönmüş, gözleri kahvenin en acı tonuna bürünmüştü.

Ve bana göz kırptı.

Ellerimdeki kahve zangır zangır titrerken boğazımdaki yumru bana kendisini tekrar hatırlattı. Kahveyi sehpaya bıraktım. Sol gözümden akan bir damla yaşı fark eden Edwin telaşla önümde diz çöktü. Bacaklarımı koltukta kendime çekerek şaşkınlıkla açılan ağzımı avuç içimle kapattım.

O, Edwin'e ait olamayacak kadar ruhumu aydınlatan bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Dila, kendine gel." dedi ellerini havaya kaldırarak. Bana dokunmak gibi bir hata yapmıyordu. Kaşları alnına doğru çıkarken, "Ben o değilim. Ben Edwin'im." dedi temkinli bir ses tonuyla. Önce gözlerinin rengi değişti. Kahve tonlar, güneşe özenip sarıya çalarken sonra saçları değişti. Koyu bir sarıya dönen tutamlar, Miraç'ın saçları gibi kalkık değildi. Birçoğu alnını örtüyordu.

"Sen Edwin'sin." diye fısıldadım. "Sen Edwin'sin." Sağ yanağındaki gamzesi de kaybolunca kalbimin buz kestiğini hissettim.

Varlığından can bulma hayalleri kurarken yokluğuyla tükeniyordum.

"Özür dilerim. Gerçekten çok özür dilerim." dedi endişeli bir tonda. Sırtını ortadaki sehpaya yaslayıp benden uzaklaşırken ince parmaklarını dağılmış saçlarında gezdirdi. "Sana onu hatırlatmak istememiştim. Nasıl oluyor, inan bilmiyorum. Sen, bir su bardağı ile bile onu hatırlatacak anılara sahipken sana karşı ne söylemem gerekiyor, bilmiyorum. Özür dilerim."

"Sadece iki ay." diye fısıldadım. Sesim titrekti. Gözlerimin içi yanarken kollarımı bacaklarıma sarıp yaşlarla dolu olduğu için parıldıyan gözlerimi Edwin'e diktim. "Onunla geçirdiğim vakit çok az. Onu sevdiğimi söyleyip ruhumun özgür kaldığı gün sayısı bir elin parmaklarını geçmiyor ama dediğin gibi bir su bardağı bile bana onu hatırlatıyor. Nasıl mümkün olabilir?"

"Bunları düşünerek kendini yiyip bitirmene izin vermeyeceğim." dedi ve yerden kalkıp yanıma oturdu. "Eğer bir su bardağı sana onu hatırlatıyorsa biz de bütün su bardaklarını atarız." dedi. "Eğer tek bir cümlem bile aklına onu getiriyorsa sonsuza kadar susmaya razıyım, yeter ki sen iyi ol Dila."

Başımı hızla iki yana sallayıp, "Böyle şeyler söyleme Edwin." diye mırıldandım. "Lütfen benim için fedakarlık yapıp kendi hayatından vazgeçme. Hayatına girdiğim her insana zarar verdim ve her zarar omzuma ağır bir yük olarak çöktü. Onları taşımakta güçlük çekerken bir yük de sen ekleme. N'olur benim için çabalama artık."

"Bunun imkansız olduğunu sen de biliyorsun." dedi gözlerini kaçırarak. "Ben senin hem iyi hem de kötü anlarında yanında olmaktan mutluyum

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dila. Sen bana savaşmayı öğretiyorsun." dediğinde dudaklarıma buruk bir tebessüm yerleşti.

"Edwin, ben sırf acı çekmek için yaşıyorum. Ben kaderle savaşmıyorum artık. Sakın beni örnek almaya kalkma. Sonra kendini bir uçurumun kenarında bulursun." dedim alayla.

"Sen acı çekmek için yaşamıyorsun Dila. Seninle o kadar çok vakit geçirdim ki artık düşüncelerini okuyabiliyorum. Senin kalbinde küllerinden doğmak için bekleyen bir umut ışığı var ve sen bunu bilsen de görmezden gelmeye çalışıyorsun. Hak etmediğini düşünüyorsun ama en çok da sen hak ediyorsun." dediğinde oturduğum koltuktan hızla kalktım.

"Sakın bir daha böyle şeyler söyleme." Başımı iki yana sallarken ondan mümkün olduğunda uzaklaşmak istedim. Benim ruhuma yaşama amacı vermesine asla izin veremezdim. Ölü bir ruhum olduğunu ama hâlâ küllerimden doğabileceğime inanıyordu.

Bilmiyordu tecavüze uğradığımı öğrendiğim gün geri dönüşü olmayacak şekilde ruhumun yarısının yandığını. Bilmiyordu Şefkat'i o depoda öldürdüğümde ruhumun kalan parçasından büyük bir kısmının yandığını. Bilmiyordu Bahar ablanın öldüğü gece cehennemin en dibinde ruhumun arda kalan kısmının da küllere dönüştüğünü. O küller artık öyle işe yaramaz ki acımadan yakamdan silkeledim onları.

Ölmekten kaçamazdım. Ruhumu teslim edip etmemek konusunda karar bana ait değildi.

"Ben bunu hak etmiyorum." Başımı iki yana sallayarak salondan çıkarken Edwin'in arkamdan bana seslendiğini duymuştum ama şu an ondan kaçmaktan başka çarem yoktu. Aydınlık koridoru arşınladığım sırada soldaki duvarda asılı duran takvim çarptı gözlerime.

Silik gri bir renge sahip olan takvim yaprağı bugünün tarihinin 12 Ocak 2022 olduğunu söylüyordu. Artık geceyi çoktan sonlandırmıştık ve saatler 1.20'yi gösteriyordu. Yani artık 13 Ocak'taydık.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ayak parmak uçlarımdan saç tellerimin köklerine kadar uzayan derin bir ürperti sardı bedenimi. Üzerimdeki siyah pijamalarım sırra kadem basmış da iki sene önce, nikahımızda giydiğim beyaz elbise belirmişti sanki. Solgun yüzümü Ömür'ün yaptığı makyaj renklendirmiş, gülmek nedir unutan dudaklarıma tatlı bir tebessüm bırakacak kadar bana aşkla bakan Miraç, tam karşımda dikilmişti sanki.

Bunlar çok fazlaydı.

Bu anı, acı çekmekten zevk alan ölü bir kadın için bile çok fazlaydı.

İlk kez acılarımdan kaçmak istedim. İlk kez bana acı veren bir anıyı sahiden unutmak istedim.

Kendimi odama atıp direkt yatağıma girdim. Yorganı başıma kadar çekip titreyen kirpiklerimi birbirine mühürledim. Aklımdan çıksın istedim, gülüşü zihnimde belirmesin, yaptığı kahvelerin kokusu burnuma çalınmasın istedim.

"Artık sen de bir Kara Kiraz'sın." diye fısıldadım gözlerimden iki damla yaş süzülürken. "Çünkü geçmişine bir kara leke gibi çöken bir kadını sevdin Miraç. Beni sevdin." Yorganı daha sıkı avuçlarken bir hıçkırık kaçtı dudaklarımın arasından. "Ve biz artık sahiden de bir salkımdaki iki Kara Kiraz'ız."

Dudaklarımın ucunda bekleyen birkaç sözcük vardı ama neden karşımda iştahla kahvaltısını yapan adama bunları söylemekten bu kadar çekindiğimi hiç bilmiyordum. Masanın üzerine koyduğu tabletindeki açık olan sayfayı temiz olan işaret parmağıyla sola doğru kaydırdı. Yeni bir sayfayı dikkatle okumaya devam ederken kendi düşüncelerim yetmezmiş gibi bir de vişne reçelini neden sürekli parmaklarına bulaştırdığını düşünüyordum.

Yanındaki ıslak mendil kutusundan bir ıslak mendil çıkartıp yüzük parmağından akıp elinin üzerine kadar ulaşan reçeli silmeye başladı. Bu sırada kahvaltıya oturduğumuzdan beridir dikkatle okuduğu tabletinden başını kaldırmamıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Artık söyleyecek misin?" diye sordu yüz ifadesini hiç değiştirmeden.

Gözlerim ister istemez büyüyünce birkaç kez kirpiklerimi kırpıştırıp gözlerimi onun üzerinden çektim ama o da tam tersine bana bakmaya başlamıştı. Dudakları sağa doğru kıvrıldı ve dirseklerini masaya yaslayıp şaşkın halimi -en sevdiği halim- izlemeye başladı.

"Çıkar ağzındaki baklayı, hadi." dedi eğlendiğini belli eden bir tonda.

Artık kaçışımın olmadığını anladığım için gözlerimi büyük bir cesaretle ona çevirdim. Bugün saçlarına daha çok özendiğini yeni fark etmiştim. Ela gözleri surat ifademi süzmeye devam ederken bahsedeceğim şeyin ciddi olduğunu anlamış ve eğlenen yüz ifadesi kaybolmuştu.

"Edwin, bugün 13 Ocak." diye mırıldandım. Önce kaşlarını çattı, gözleri bir saniyelik benden uzaklaştı. Bu tarihin önemini anlamaya çalışıyordu ve anlayınca kaşları saniyelik alnına çıkıp geri eski halini aldı. "Onunla evlendiğimiz gün." diye açıklama yapma gereği duydum hiç gereği yokken.

Amacım adını hatırlayıp kalbime acı çektirmekti.

"Sonrasında söyleyeceğin şeylerden memnun kalmayacakmışım gibi bir his var içimde." dedi ciddi bir tonda.

"Benim için bugün kemanını eline alır mısın?" Bedenimi öne eğdim ve gözlerimi bir an bile gözlerinden ayırmadan, "Bugün ben o sokakta dans ederken benim için kemanını çalar mısın?" diye sordum.

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Olmaz Dila." Artık tüm dikkati benim üzerimdeydi. "Aynı şeyleri tekrar yaşamayı ne sen kaldırabilirsin ne de ben." dedi o sokağa girdiğim gün geçirdiğim panik atak krizini bana hatırlatarak.

Bunu ilk kez yapacaktım ama beni anlaması için bu gerekiyordu. Masanın üzerinde duran elini tuttum. Senelerdir ürktüğüm için bana temas etmekten kaçınan adamın elini tutmuştum. Kaşları çatıldı ve gözlerini ellerimize indirdi. Şaşkın gözleri tekrar yüzüme tırmandığında, "Ben bugün Miraç ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kendimi o sokağa gömeceğim ve dans ederken bana eşlik etmeni istiyorum senden." dedim.

Evet, Işık ile tanıştığımız o sokağa tekrar girecek ve onun gibi dans edecektim. Sebebini bilmiyordum. Kalbimden geçen bir his, dün gece rüyama giren bir olay yüzünden bugün dans etmek istiyordum sadece. Sanki bugün o sokakta dans edersem hayatımdaki tek amacım olan kasalara ulaşmak için büyük bir adım atacakmışım gibiydi ve ben bunu iliklerime kadar hissederken o sokağa girmekten kaçmayacaktım.

"Dila." diye mırıldandı çaresizlikle boğuştuğunu yüz ifadesine yansıtırken. "Bu acıyı kendine çektirme, ben sana onu unutturmaya çalıştıkça sen onun uçurtmasının ucuna daha sıkı tutunma." diyordu aslında. Ben de sadece gülümsedim ona.

"Lütfen beni kırma. Senden ilk kez bir şey istedim Edwin, lütfen beni geri çevirme."

Biliyordum, birkaç saat sonra o sokağa giriş yapacaktık çünkü o bıkkın nefes verişin altında yatan pes edişi hissetmiştim.

Saatler önemli mi? Yalnız başına, onlarca şeyi düşünmeye çalışıp hiçbir şey düşünemeyecek düzeye gelmek nasıl bir his?

Aynada uzayan sakallarını okşadı. Alnını örten saç tutamları kaşlarının bitimine kadar uzamış ve hafiften tenini gıdıklıyordu. Üzerindeki kazaksa üç gündür üzerinde olduğu için biraz soluk duruyordu.

İlk kez kendi görünüşünden hoşlanmadı ve böylesine önemli bir günün içindeyken bu halde olmayı kendisine yakıştıramadı. Sokağın başındaki marketten aldığı tıraş köpüğünü uzayan sakallarına sürdü ve ardından dikkatlice jileti gezdirdi sakallarının üzerinden. Sanki tıraş köpüğü beyazlığını adamın teninde bırakıyormuş gibi yavaş yavaş yüzü aydınlandı Miraç'ın.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yanında olmayan, kalbinin tek varisi, ruhunu esiri altına alan kadının hayaline karşı güzel görünmek istiyordu. Biliyordu çünkü içtiği birkaç sakinleştirici ilacın onu karşısına getireceğini.

"Belki bana tekrar güler de gülüşünü hatırlarım." diye mırıldandı.

Tıraşını olduktan sonra üzerini çıkartıp kendisini sıcak suyun altına bıraktı. Gece gördüğü rüya yüzünden uykusunda çok kasılmıştı ve kaslarında ince sızılar mevcuttu. Sıcak suyun sızılarına şifa olmasını dileyerek duş başlığının altında öylece durdu.

On gün olmuştu bu şehre geleli, gelir gelmez bu otele yerleşeli. Bazen akşamları odada daralıyor ve oraya gidiyordu. O konserin düzenlendiği yere. Şans eseri iki gün önce yine bir konsere denk geldi ama kendisini hiç özgür hissetmedi. O gece anlamıştı, yaşadığımız olayların bizi özgür hissettiğini düşünürüz ama yanımızda o anları anlamlı kılan biri yoksa bu özgürlük de kiyafetsizleşirdi.

Miraç o gün özgür hissetmişti çünkü sevdiği kadın ruhunun uçurtmasını sıkıca tutmuştu. Şimdiyse onun yokluğuyla her şey kifayetsizleşmişti.

Ve bir daha o yere gitmeme kararı aldı.

Ve yine Dila acı çekmek için can atarken Miraç acılarından kaçtı.

Ve bu yüzden Dila Miraç'ın yüz hatlarının her bir santimini hatırlarken Miraç Dila'nın sesini, gülüşlerini unuttu.

Hep denildiği gibi, acılarından kaçtıkça ruhundan uzaklaşırsın.

Bugünkü rotası ise Dila'nın hayran kaldığı o dans gösterisinin olduğu sokaktı. Rüyasında o sokağı ve Işık'ın dans ettiği kaldırım taşlarının üzerindeki beyaz manolyaları görmüştü. Kalbinden geçen bir his, bu yorgun adamın o sokağa gitmesini söylüyordu.

Üzerine siyah boğazlı bir kazak giymiş, siyah bir kot pantolonla ve siyah postallarıyla rahat bir görünüm elde etmişti. Saçlarını özenle taramış ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

geriye doğru sürükleyip birkaç santim öne itmişti. Böylece saçları kalkık bir hâl aldı. İster istemez aynadaki görünüşünü görünce gülümsedi.

Saçlarına, sakallarına iki senedir önem vermiyordu. Anca kendisini rahatsız etmeye başladığında kesiyordu ama şimdi kendisini ilk kez böyle içten gülümserken görmüştü. Sebebini sorgulamak istemedi.

Siyah kabanını dolaptan aldı ve cüzdanıyla arabasının anahtarını arka cebine koyup odasından çıktı.

Artık kader, ördüğü ağlardan birinin ucunu hafifçe gevşetmişti. O ağın Miraç'ın bacağına dolanmasını sağladı. Diğer ucunu da şimdi o sokakta Edwin ile hazırlık yapan Dila'nın bileğine sardı.

İki taraf da ipin ucunu kendi taraflarına çekmek isterken o ip bir saat sonra kopacak ve genleşen ipin savurduğu iki yorgun insan, birbirlerine tekrar mühürlenirken bulacaklar kendilerini.

Edwin parmakları arasında sıkıca kavradığı arşeye kısa bir bakış attıktan sonra çenesini kemanın yastık kısmına yasladı ve ufak bir baş hareketiyle arşeyi usulca kaydırmaya başladı.

Dakikalar önce girdiğim bu sokak artık canımı yakmıyordu. Beklediğim kadar keskin bir acı ölü ruhumu yoklamamıştı. Sanki ilk kez ruhumun mezarının üzerinde bir çiçek açtığını hissettiğim bu sokağa adım atar atmaz. Beyaz bir manolyaydı o çiçek. Bu umut saçan çiçeğin beni rahatsız etmesini istedim, olmadı. Ne ona dokunup yerinden sökebildim ne de o çiçeğe sıkıca sarılabildim. Sadece hissettim. Hissizlikten nasibini alan ben, yıllar sonra acıdan başka bir duyguyu hissettim. Korktum. Bu yüzdendir şimdi bacaklarımın titremesi.

Göz çevremi ve yanaklarımın yarısını kapatan siyah, dantel desenli maske yüzümü gıdıklamaya başlamıştı ama bunu takmak zorundaydım. Kimliğimi açığa çıkartmamak için senelerce uğraşmıştım ve bu sokak bu kadar kalabalıkken tanıdık birinin çıkma ihtimali beni ürkütüyordu. Bu yüzden bu maskeyi taktım ve nedense dansımı tamamladığını düşünüyordum.

Kemandan hayran olunacak kadar hoş bir ses çıktı. Bir nota savruldu havaya, karıştı etrafımızda yavaşça toplanan insanların ruhuna. Sol ayağım gitti öne. Sağ ayağımı kaydırarak yana kaydığım sırada kollarımı açtım. Gözlerim ellerime odaklıyken uzun saçlarım kolumun üzerine serildi. Sol kolumu havaya kaldırıp süzüle süzüle sağ elimin üzerine kondurdum ve hafifçe kavradım.

Sağ ayağımı öne atıp belimi kıvırarak başımı geriye eğdim. Kollarımı arkamda birleştirdikten sonra sağ elimi havaya kaldırıp başımı oraya çevirdim. Gözüme bulutsuz gökyüzü çarptı.

Beni izliyor musun Bahar abla?

Sağ tarafımdaki kalabalığın içinde hissettiğim yoğun bakışlar beni duraksatacak sandım ama kafamı oraya çevirmediğim için afallamak yerine önce sola sonra sağa ve ardından etrafımda dönerek tekrar sağa adımladım. Saçlarım savruldu, birkaç tutam boğazıma dolandı. Başımı öne eğip o tutamlardan kurtuldum.

Edwin daha tutkuyla çalmaya başladı. Kendimi kaybettim. Attığım adımlar bana ait değildi. Düşünce süzgecimden geçen bir eylem değildi. Hiç kalabalığın içinde dans etmeyen ben, kendimi senelerdir dans gösterisi yapıyormuş gibi hissettim.

Başımı hızla gökyüzüne kaldırıp sonra sol omzuma eğdim. Sağ elim havada düz bir doğrultuda süzülüp sol elime uzandı. Bileklerimden başlayıp köprücük kemiğime kadar sürükledim parmak uçlarımı.

Sol gözümden bir damla yaş aktı.

Sağ ayağımı sürüyerek etrafımda döndüm. Kollarım havada gelişigüzel süzülüyordu. Sola adımlayıp parmak uçlarımda yükseldim ve havada süzülen sağ ayağım ile sol ayaklarımı birleştirdim. Diz kapaklarımı büküp başımı eğerek saçlarımla yüzümü kapattım. Sağa kayıp tekrar parmak uçlarımda yükseldim ve bu sefer iki kez döndüm etrafımda.

Yoğun bakışların sahibine çok yaklaştığımı o an anlamıştım çünkü kalbimin bir demir tarafından sıkıldığını hissedecek kadar derin bir sızı hissettim.

Soluklarım kesilirken yutkunmak istedim. Boğazımdaki yumru hiç bu kadar can yakıcı olmamıştı.

Kollarımın titrediğini hissettiğimde gözlerimden iki damla yaş süzüldü. O manolya belirdi ayaklarımın ucunda. Yalnız, beyaz bir manolya... Ölü ruhumun mezarına dikilmiş tek çiçek...

Tam da oradaydım işte. Ayaklarımın bastığı kaldırım, dün gece rüyamda gördüğüm kaldırımdı. O kaldırımdaki manolya da parmak uçlarıma değiyordu şimdi ve ben gözlerimi kaldırıp yoğun bakışlarını hissettiğim kişiye baktığımda diğer ayak ucumun önünde bir başka manolyanın açtığını hissettim.

Beyaz manolyanın yalnızlığı son buldu.

Gözlerimi o kahve gözlere çevirdim. Mavi gözlerim karşımda gördüğüm kişiyle gitgide büyürken ikimizin de dudakları aralandı. Şarkı çalmaya devam ediyordu ama ben durdum. Zaman durdu, rüzgar esmeyi kesti. İnsanların sesi yok oldu, birkaç saniye sonra varlıklarından da eser kalmadı.

O buradaydı.

Kahve gözleri iki sene önceki gibi acı kahve tonundayken gözlerimiz birbirine mühürlenmeye devam ettikçe siyaha çaldığını sezdim.

Ellerim titredi. Onun yüzü tüm çıplaklığıyla karşımdayken benim taktığım maske sayesinde beni tanıyamaz sandım. Bu kadar telaşlanıp kendimi belli etmemeye çalıştım ama olmadı.

Bileklerime dolanmış bir ağ hissettim. Soyut bir ağ... Bir ucunun da onun bileklerine dolandığını gördüm ama yine de beni tanımamasını ümit ettim. Olmadı.

Dolgun dudaklarının arasından, "Dila!" kelimesi döküldü.

BÖLÜM SONU!

Emeğime saygı duyup oy vermeyi unutmayın.

O gün daha iyi anladım, bütün yolların bana çıkıyor. Bütün acıların ben olduğum gibi, ruhunun da tek neşesi benim yorgun adam.

KKD | KİMLİKSİZ RUH

Birçok yaram yeniden kanadı şu yaşıma kadar. Ne kadar çok kabuk bağladı diye sevinsem o kadar çok kan aktı o yaralardan. Belki de böyle öğrendim hayatı. Belki de hayatın bana vermek istediği en değerli mesaj buydu.

Acı kahve gözlerine yerleşen parlaklık sevinçten değildi. Gözleri dolmuştu karşımdaki adamın. Miraç'ın, Miraç Karadağ'ın gözleri dolmuştu. Sırf gözlerime baktığı için, okyanusumun kıyısındaki toprakları anımsatan gözlerine yaşlar birikmişti.

"Dila." diye fısıldadı tekrardan.

Ellerimin, ayaklarımın hakimiyetini kaybettiğim şu dakikaların içerisinde saniyeler sonra bana doğru adım atınca bütün düğümlerim çözüldü. Onu görmeye, sesini duymaya hele ki o ses tonunda kendi adımı duymaya hiç gücüm yoktu. Onca acı, ruhumu esareti altına alırken acıdan zevk alan ben, korktum. Acılarım arasında boğulmaktan korktum çünkü gözlerime böyle güzel baktığı zamanları geride bırakalı çok olmuştu.

Ne ben ne de o eskisi gibi masumduk.

Yüzümün neredeyse hepsini kapatan maskenin ardındaki yüzümü nasıl tanıdığını anlamasam da artık bunları sorgulamak için çok geçti. Geriye doğru yavaş birkaç adım attıktan sonra bir kez sendeledim ama hemen toparlanıp koşar adım etrafımı çevreleyen kalabalığın arasından kaçmaya başladım.

Edwin'in arkamdan bağırdığını ve bana doğru koştuğunu duydum. Hemen ardından da onun sesini. "Bekle Dila!" diye bağırıyordu.

Rüzgardan savrulan saçlarım yüzümü örterken arkama dönüp bana doğru koşan ikiliye baktım. Miraç geriden gelse de Edwin'i geçmek üzereydi ve bana gitgide daha çok yaklaşıyordu. Yüzümdeki maske nefes almamı zorlaştırmaya başladığı için yüzümden bir hışımla çıkartıp kaldırıma fırlattım.

Sokağın başına gelmişken herhangi bir arabanın gelip gelmediğini kontrol etmeden yola atladığım anda bir arabanın asfaltı delercesine ani bir fren yaptığını duydum. Ellerim başımın hizasına kalkarken saçlarım yüzümü örttü.

Bağırışlar, sokağı esir alırken şoför olduğunu düşündüğüm adamın sesi kulaklarıma daha baskın geliyordu ama donup kalmıştım. Sadece ayaklarıma bakıyordum. Nasıl adım atılacağını, ellerimi nasıl indireceğimi bilmediğim bir anın içinde hapsolmuş gibiydim.

"Daha dikkatli karşıdan karşıya geçmeniz gerekiyor!"

"Tamam beyefendi, kusura bakmayın lütfen!"

"Gözlerini kaldır, buradayım."

"Neyse ki arabamın frenlerine yeni bakım yaptırmıştım. Yoksa soluğu hastanede almıştık."

"Tekrardan kusura bakmayın." Sanırım Edwin'di.

"Geçti." Hiçbir şey geçmedi, aksine yeni başlıyor. "Bak bir şey olmadı." Sesini duyuyorsam çok büyük şeyler oluyor Miraç.

Ellerini kaldırıp yüzüme dokunacağını hissettiğimde girdiğim transtan ışık hızıyla çıkıp geriye doğru adımlamaya başladım. Başımı kaldırmış, ellerimi uzun saçlarımın arasından geçirmişken onun gözlerinin içine baka baka geriye doğru adımladım. Ta ki, sırtım köşedeki kahve dükkanının duvarına çarpana kadar.

"Sakin olmalısın." diyen Miraç'ın sesini duydukça başımı inkar edercesine iki yana salladım.

"Sen Edwin'sin. Yine acımasız bir hayalsin." diye mırıldandım. Bacaklarımda derman kalmayınca usulca kayarak kaldırıma oturup başımı duvara yasladım. Gözlerim yukarıya kayıyor, başıma arsız bir sızı giriyor, kaburgalarımın kalbime baskı yaptığını hissediyordum.

"Edwin?" diye sordu kaşlarını çatarak. Bana doğru tekrar adım attığında saçlarımı çekiştirip, "Gelme." diye tekrar etmeye başladım.

"Gelme. Gelme. Gelme."

Acıyım ben. Kalbinin en derin yarası, sırtındaki bıçakların en keskin olanı, aldığın en zor nefeslerin içine ruhunu hapseden ölü, bir zamanlar sevdiğini söylediğin güçlü kadınım ama şimdi sadece acıyım. Bolca acı...

"Hey, hey!" Edwin'in sesini duyar duymaz tam karşımda diz çöktüğünü gördüm.Saçlarıma karışmış ellerim, Miraç'ın gözlerine baktıkça daha çok titremeye başlamıştı. "Bana bak Dila!" diye seslendi Edwin ama gözlerimi o acı kahvelerden alamıyordum.

Gözlerindeki kırgınlığı, hüznü, sevinci iliklerime kadar hissetmek için derin bir arzu duyuyordum.

"Sen Edwin değilsin." diye fısıldadım. "Sen Miraç'sın." Bacaklarımı karnıma çekip başımı karnıma doğru eğdim. Bedenim bir ileri bir geri giderken, "Sen Miraç'sın." diye fısıldamaya devam ediyordum. Yüzümü örttüğüm kollarımın üzerinde iri iki avucu hissederken boğazlarımı yırtarcasına çığlık atıp bana dokunmaya çalışan Şefkat'i omuzlarından sertçe iktirerek yere düşmesini sağladım.

"Uzak dur benden!" diye bağırdığım sırada hızla doğrulan kişinin Şefkat değil de Edwin olduğunu anlamıştım.

"Özür dilerim, çok özür dilerim. Sana dokunmak istemedim ama kendini düşüncelerine kapatamazsın. İstediğin kadar vur bana, gözlerini benden ayırmayacaksın." dedi Edwin. Dediği gibi yapıp gözlerimi gözlerinden ayırmamaya çalıştım ama bana doğru adım atan Miraç'ın bacaklarını görmemle gözlerim tekrar ona kaydı. "Hayır!" diye bağırdı Edwin. "Bana bakacaksın. Sakinleşene kadar sadece bana bakacaksın!" diye bağırdı tekrardan.

Asfalta sert bir yumruk attığında sinirinin bana değil de arkasında dikilen adama karşı olduğunu anlamam uzun sürmemişti.

"Viyana'dayız Dila." dedi. Sağ kolunu kaldırıp karşı kaldırımdaki pizzacıyı gösterdi. "Mozarella peynirli pizzasını çok sevdiğin dükkanın tam karşısındasın." Sağ kolu bu sefer karşı yoldaki butiği işaret etti. "O butikten bana kırmızı kazak aldın." Kolu nereyi işaret etse oraya bakıyor ve dediklerini çok kısık bir sesle fısıldıyordum. Bedenimi saran titreme, bana her bir dükkanı anlatırken yavaş yavaş azalıyordu. Kolunu biraz sağa çevirip duvarına yaslandığım kahve dükkanını gösterdi. "Buradaki kahveleri acı buluyorsun. Hep bir paket şeker atıp içersin." dediği anda, "Bir paket şeker." diye fısıldadım.

"İstanbul'da değilim." diye fısıldadım ona dönerek. Dişlerini göstererek gülümsedi, sağ elini bu sefer saçlarının arasına daldırdı. Derin bir nefes vererek başını salladı.

"Benim yanımdasın, Viyana'da." diye tekrar etti beni. Derin ve titrek bir nefes alıp başımı salladım. Ufak bir kriz yine beni yoklamış ama gerçek kimliğimi bana hatırlatan Edwin sayesinde ondan kurtulmuştum.

"Dila." diye fısıldadı tekrardan. Sesini duymam ile başımı yukarı kaldırdığım anda sol gözümden akan bir damla yaş yanaklarımdan süzülüp kucağıma düştü. Edwin ayağa kalktı ve bu sefer Miraç tam karşımda diz çöktü.

Bacaklarının üzerine koyduğu ellerinin titrediğini gömleğinin kollarının sallanmasıyla anlarken kirpiklerinin daha şiddetli titrediğine şahit oldum. "Buradasın." diye fısıldadı. Kafasındaki taşları yerine oturtamıyor ama bu anın gerçek olması için can atıyor gibi bir ifadeye bürünmüştü yüzü.

"Bunca zamandır burada mıydın?" Sen tonundaki duyguyu çözümseyemiyordum. Şaşkınlık, kızgınlık ve sevincin harmanlandığı ilginç bir tondu. Onun ses tonundaki değişimleri bile özlemiştim.

"Gitmelisin." diye fısıldadım. Çenem titrerken "Benden çok uzağa gitmelisin." diye fısıldadım daha kısık bir tonda.

"Seneler sonra seni bulmuşken mi?" Biçimli kaşları hayretle alnına yol alırken benden uzakta geçirdiği iki senenin onun kusursuz yüzüne birkaç kırışıklık eklediğini fark ettim. Zaten öfkeli bir adamdı, bu yüzden kaşları

genelde çatık olur ve iki paralel çizgi kaşlarının arasından belirirdi. Bu sefer o iki kırışıklık daha da derinlemişti. "Asla bırakmam." diye ekledi.

"Buraya hiç gelmemeliydin. Beni bu sokakta bulmamalıydın. Beni bulmamalıydın. Ölüyüm ben. Etim, kemiğim çürük. Ruhum yok. Ben yokum artık. Sen de olma. Git. N'olur git." Çenem daha şiddetli titrerken gözlerimden firar eden yaşlar yanaklarımın kuraklığını dindirdi.

"Dila!" dedi ciğerlerimi cayır cayır yakacak kadar yorgun bir ses tonuyla. "Böyle şeyler söyleme." Diz kapaklarını sürükleyerek biraz daha yaklaştı bana. Bacaklarımı daha çok karnıma çekip başımı girintili çıkıntılı duvara daha çok gömdüm. "Çok pişmanım." Sesi titredi. Bana dokunmak için can atan sağ elini havaya kaldırdığında titrekliğin hâlâ geçmediğini anlamıştım.

"Pişman mısın?" diye sordum gözlerimi irice açarak. "Hangisinden pişmanlık duyuyorsun tam olarak?" Bacaklarımı hızla karnımdan çekip bedenimi öne eğdim. "Benim olan kasalarımı elimden zorla aldığın için mi, sizi uyarmama rağmen beni dinlemediğin için mi, beni özgürce gözlerimi açtığım odaya kendi ellerinle esir ettiğin için mi, yoksa bunca acıyı böyle bir babaya sahip olduğum için başınıza sardığımı düşündüğün için mi?" Sağ avcumu kaldırıma sertçe vururken, "Hangisi?!" diye daha yüksek sesle bağırdım. "Hangi günahın tövbesi bu, söylesene!"

Gözlerimdeki yaşlar görüş alanımı kapatırken bulanık bir hâl almıştı. Titreyen ellerimi avuçlarımı sıkarak durdurmaya çalıştım.

Gözlerine çöken o derin pişmanlık, onlarca acıyı göğüslemiş ruhunun yansıması gibiydi.

"Bütün tövbelerim senin için." dedi keskin bir tonda. "Ellerimi açıp ettiğim her dua, her günahımın tövbesi senin için Dila. Her şeyi mahvettim, biliyorum. Sana çok geç kaldım biliyorum ama lütfen beni dinle." Bana daha da yaklaştığında aramızdaki mesafenin çok azaldığını yeni kavramış ve hızla ayağa kalkmıştım.

"Asıl günahkar benim. Kendi iyiliğin için benden uzak dur." diye mırıldandım. "Evet, bana çok geç kaldın. Ortada bir ben kalmayacak kadar acıya battım, hiçbir şeyim kalmadı." O da ayağa kalktı. "Beni görmemiş

say. Bugünü yaşamamış say. Git bu şehirden, kendi iyiliğin için git." dediğimde kaşları derinden çatıldı. Bana doğru attığı her adıma geri adımlayarak karşılık veriyordum.

"Bugün 13 Ocak." diye fısıldadı başını yana eğerek. "Evlendiğimiz gün." dedi daha gür bir tonda, *yapma* dercesine.

"O yüzden yoksay diyorum ya zaten. Bunca acının başlangıcı olan bir günün içine hapsolduk. Belki hafızamızdan silersek her şey eskisi gibi iyi olur. Sen bensiz mutluydun, öyle devam edersin." Konuşmak her geçen dakika benim için daha can yakıcı hâle gelirken, "Belki ölümüyle sonbahara tutsak olduğumuz kadın geri gelir de hayatınıza tekrar baharı yaşatır." dedim başımı sallayarak. Elimin tersiyle gözyaşlarımı silip başımı dik bir konuma getirdim. "Beni tanımamış say. Bugünü yok say."

Edwin'e bakıp gözlerimle gitmemiz gerektiğini anlatırken yanıma gelen Edwin ile beraber onun yanından uzaklaşmaya başladık. Arkamdan seslenecek mecali kalmamış gibi dili lâl olmuştu. Sokağı döneceğimiz sırada ona bakarken bacakları vücudunu taşıyamamış olduğu için kaldırıma çöktüğünü gördüm.

Kalbime saplanan kaçıncı hançerin olduğunu bilmiyordum. Yine de yanına gidip yaralarını saramazdım, artık çok geçti. Ben de deliler gibi pişmandım. O hücreden kaçmasaydım da Karadağları kendi bataklığıma sürüklemeseydim diye düşündüğüm onca gece mazide kalmışken Kerim gibi bir babam olduğu için de pişmandım. Peki onca pişmanlık ruhumu paramparça etmekten başka ne işe yarıyor? Bahar abla gelecek mi binlerce tövbe etsek?

Gelmeyecek. Geçmiş geçti.

"Eve gidince sıcak bir kahve içer, sonra da uyursun." dedi Edwin. Az önce yaşanan şeyleri yok sayıyordu.

"Ona neden bağırdım?" diye sordum başımı öne eğerek. "Ne hakla yaptım bunu? Bunca yaşanan şeyin sebebi benim. Bahar abla benim yüzümden öldü ama ben pişkin pişkin ona bağırdım. Neden yaptım bunu?"

"Çünkü asıl günahkarları göremeyecek kadar acıya battın sen." Durdu Edwin. Bana vücudunu çevirdi ve içi kızarmış gözlerime baktı. "Bu hikayede tek suçu olmayan sensin, duydun mu beni?" Bana doğru bir adım daha attığında ela gözlerinin koyulaşıp açık kahveye döndüğüne şahit oldum. "Seneler sonra bir anda karşına çıktı diye kendi günahlarını öne çıkartıp sana tattırdıkları onca ihaneti görmezden gelemezsin. Eğer bu gece o adam için ağlarsan asıl ihaneti öldü sandığın ruhuna yapacaksın."

Keskin ses tonu ilk kez bu kadar ciddiyet barındırıyordu. Beni uyarırcasına havada salladığı sağ eli yumruk olmuş ve sıktığı için bembeyaz kalmıştı.

"Canım yanıyor." diye fısıldadım. Gözlerim dolarken çenem hafifçe titredi. "Neden karşıma çıktı ki? Ne yapacağım ben şimdi?"

"Hayatına devam edeceksin. O da artık ortada ikinize dair bir şey kalmadığını anlayacak ve İstanbul'a dönecek." dedi yine aynı ciddiyetle.

"Ama onu çok seviyorum ben." diye mırıldandım. Edwin'in gözleri kısılırken dudakları hafifçe aralandı ve gözlerini kaçırdı. "Baştan aşağı onunla kaplıyım ben. Kollarımda, yüzümde, saçlarımda onun izleri var. Her şey o."

"Kasaları senden alan da o." dedi sesini yükselterek. Burnundan öfkeli soluklar alıp verirken kaşları derinden çatılmıştı. Şu an karşımda duran Edwin'in, iki senedir aynı evi paylaştığım adamla uzaktan yakından ilgisi yoktu. "Sen onu sevmiyorsun, onun sayesinde çektiğin acıları seviyorsun." Bana doğru bir adım daha attığında aramızdaki mesafenin çok kısaldığını fark ettim ve geriye doğru bir adım attım. "Sevgin öne çıktı diye ihanetini görmezden gelme sakın. O sana ihanet etti!"

Onlarca duygu bedenimi ele geçirirken hangisine önem vermem gerektiğini kavrayamadım. Bugün başıma gelen şeyler bir rüyaydı sanki. Edwin salondan bana seslenip gözlerimi korkuyla aralayacakmışım gibi hissederken gözlerimin önüne kahve gözleri geliyor ve bir rüya olamayacak kadar gerçekliğin içine hapsolduğumu hatırlatıyordu bana.

"O gelmeden gitmeliyiz." dedim söylediklerine bir cevap vermek yerine. Belki de verecek bir cevabım yoktu.

"Ne yapıyorum ben burada?" diye sordu kendine. "İzini yine kaybettirecek." diye mırıldandığı anda hızla doğruldu kaldırımdan. Koşar adım sokağın köşesinden döndüğünde Dila ve adının Edwin olduğunu öğrendiği adamın bir arabaya bindiğini gördü.

Kalp atışları hızlanırken onu tekrar kaybetmekten delicesine korkup yoldan geçen ilk taksiye bindi. Aralarındaki mesafeyi kapatmamaya dikkat ederek arabayı takip etti. Bir apartmanın önünde duran arabanın içinden ilk Dila indi. Bu sefer üzerinde arabada bulunan siyah bir kaban giymişti ve ellerini ceplerine sokmuş, Edwin'i bekliyordu.

Edwin sağ elinde cüzdanını ve arabanın anahtarını tutarken hızlı adımlarla Dila'nın yanına geldi. Dila'ya bir şeyler söylüyor, Dila ise sadece başını sallayarak onaylıyordu onu.

Miraç, Dila'nın yanındaki adamın kim olduğunu bilmediği için kaşları çatılırken Dila'ya şimdi kendisinden daha yakın olan bu adama karşı derin bir kıskançlık duymaya başlamıştı.

Kaçıncı katta oturduklarını bile bilmezken kendi kendine sorduğu soru, "Acaba aynı evde mi yaşıyorlar?" idi. Saatler akıp giderken apartmanda yaşlı bir teyzenin balkona çıkmasından başka bir şey olmamıştı. Bu sırada Miraç, Viyana'daki evindeki garajda duran arabalarından birini getirmesi için adamlarından, Jack'e emir verdi. Yarım saat sonra gelen arabasının içine oturmuş apartmanın her penceresini izlerken yağmur başlamış, camını damlalarla kaplamıştı.

Tek tek kapı çalmayı bile düşünmüş ama Dila'yı daha yeni bulmuşken yine kaybetmekten korkmuştu. Seneler sonra, onca kayıba onca acıya dayanmışken şimdi umut meşalelerine tutulan ateşi söndürmekten korkmuştu.

Dakikalar sonra yağmur şiddetini hızlandırmış ve arabada duyulan tek ses damlaların arabanın camına çarpan ses olmuşken apartmanın kapısı açıldı. Üzerinde sadece siyah bir sweatshirt olan Dila, altına kalın bir tayt giymişti.

Beline kadar uzamış saçları yağmur damlalarının tutamları arasına sızmasıyla hızla ıslanırken gözlerini göğe çevirdi.

Su damlaları yüzünü de ıslatırken sokağa çıktı. Arabaların çok seyrek geçtiği bu sokakta yolun ortasında durmayı sorun etmiyordu. Miraç'ın kaşlarını çatmasına sebep olan şey ise, onca yaşadığı şeyden sonra gökyüzüne bakıp Murat ile konuştuğunu düşünüyor olmasıydı. Ne yazık ki Dila'nın o uçurum kenarında öğrendiği gerçekten haberi yoktu.

Antalya'daki evindeyken Murat ile konuşmak için yağmur altında kalıp hasta olduğu anlar zihninde belirmiş ve yeniden hasta olacak diye korkmaya başlamıştı.

Miraç'ın ruhunu daha da endişeyle kaplanmasına sebep olacak şey ise birkaç saniye sonra yaşanmıştı. Dila, hiçbir duraksama yaşamadan yağmur damlalarının biriktiği ve sığ bir göleti andıran asfalta uzanmıştı. Yağmur damlaları artık vücudunun her kısmına sızarken Miraç ne yapacağını bilemedi. Gidip kaldırmalıydı onu, elinden tutup, "Yine seni garip bir hâlde buluyorum." diyip yalandan bir sitem etmeliydi.

Ne yaptı peki? Elinin kapı kolunda asılı kalmasının sebebi neydi? Edwin'in koşarak apartmandan çıkıp yanına gelmesi miydi yoksa gülerek ama aynı zamanda pusuda bekleyen bir endişeyle de kadına bakması mıydı?

Sesleri duymak için camını hafifçe araladı Miraç. Siyah film kaplı camların ardından ikiliyi izlerken Edwin'in, "Hasta olursan o iğrenç çorbayı tekrar içmek zorunda kalacaksın." dediğini işitti.

"Bir daha kusarım o zaman." dedi Dila omuz silkerek.

"Banyo kapısını kilitlerim." dedi Edwin gülümsemesini genişletip. Dila'nın neşeyle kıkırdadığını duyan Miraç, kalbini tekleten o ses tonunu tekrar hatırladı.

Seneler önce kendi dudakları arasından çıkan sözlerin Dila'yı güldürdüğü anlar zihninde tekrardan belirirken sevdiği kadının gülüşlerini hatırlamasının verdiği sevinçle dudakları iki yana kıvrıldı.

"Ben de halına kusarım Edwin." dedi Dila alaycı bir tonda.

"Yenisini alırsın." diye ekleyen Edwin, girdikleri amaçsız müsabakayı kazanmak için çırpınıyordu.

"Sen verirsin parasını." diyen Dila bu sefer sesli bir kahkaha atmıştı.

O ne zaman yağmur yağsa acılarına bir perde çekildiğini hisseder ve çok küçük bir ihtimal de olsa sahiden tebessüm ederdi. Bu sefer acıları içinde boğulan kadın değil de yağmur damlalarının acılarını boğduğunu düşünür ve sadece bir kez usulca kıvrılırdı dudakları.

Ama bu akşam ilk kez bir kahkaha atmıştı. Sebebini ise yalnızca kendisi biliyordu. Kendisi bildiği gibi de en çok kendisi reddediyordu çünkü seneler sonra karşısına çıkan adamın benliğini tekrar kaplamasından ve ona daha çok acı çektirmekten korkuyordu. Yine de o kahkahayı armağan etti bu sokağa.

"Hadi hadi, uzatma da kalk." diyen Edwin, pes etmişti. Dila'ya elini uzatmıştı ama Dila'nın o eli tutmaya hiç niyeti yok gibiydi. Daha fazla yağmurda kalmasına dayanamadığı için Dila'nın elini kendisi tutan Edwin, kontrolsüz bir güçle yerden kaldırdığı kadının dengesini koruyamadığını fark etti ve kolunu refleks olarak kadının beline sardı.

Dila, hızla kaldırılmanın verdiği denge kaybını düzeltmeye çalışırken beline konan elin varlığıyla baştan aşağı vücudunu saran ürpertinin esiri oldu. Yüzü, Edwin'in pürüzsüz yüzüne aralarında birkaç santim kalacak şekilde yakınlaşmışken adamın sıcak nefesinin dudaklarına çarptığı hissediyordu. İkili hapsoldukları bu garip andan çıkamayacak kadar şaşkınlıkla sarsılırken onları izleyen Miraç ise ruhunu esiri altına alan bir öfkeyle harmanlanıyordu.

Karısına bu kadar yakın bir mesafede durmayı hangi cüretle deneyebilirdi bu adam? Dila, Edwin'in kendisine böyle yoğun bakışlarla baktığını görmüyor muydu? Neden ikisi de geri çekilmiyordu? Zaman mı durmuştu yoksa?

"Sen kimsin Edwin?" diye fısıldadı Miraç. Sol eli kapının kolundan ayrılıp direksiyonu kavrarken sıkı tuttuğu için beyazlaşan parmaklarının farkında değildi ve dudakları arasından yine aynı soru döküldü.

"Sen kimsin?"

BÖLÜM SONU!

Emeğime saygı duyup oy vermeyi unutmayın.

Varlığı bile büyük depremlere sebebiyet veren bir ruha kimliğini sormak, bir enkaza dönmekten başka bir şeye sebebiyet vermezdi.

KKD | KÜLLERİME KADAR SEN

Bir uçurtma yapmaya hazır mıyım, bilmiyorum. Ruhumun külleri arasında can bulan manolyama bir toprak bahşetmeye hazır mıyım, bilmiyorum. O manolyayı toprağa dikersem ne olur ki? Onu var eden benim küllerim değil mi zaten? Onu besleyen su, benim gözyaşlarım değil mi?

Ben ona toprağını verdikçe doyumsuz ruhu suyunu da istemez mi, ister elbet. Benim gözyaşlarım anca küllerimin arasındayken ona şifa olur. Eğer o toprağa gidersem ne geçecek ki elime? Yoksun ruhum, özgürlüğü tatmış manolyamı doyuramayacak kadar bir hiçe döndü. Bu yüzdendir korkum. Bu yüzdendir bu sabah aynaya bakmamdaki çekincem çünkü biliyorum, yüzümü kaplayan havluyu sıyırıp karşıya bakarsam gözlerinin içi gülen bir kadın göreceğim.

Bu gözler saatler önce, kendisine can veren kahve irislerle kutsanmışken başka bir sonuç beklemek imkansızdı zaten.

Lakin içimi kemiren bir başka acı daha var. Bir başka düşünce, soluklarımı kesecek düzeyde boğazıma bir yumru gibi çöküyordu. Onun bana ihanet ettiği gerçeğini görmezden gelmekten ölesiye korkarken, küllerimin arasında can bulan manolya kollarını açıp özgürlüğünü kucaklamak istiyordu.

Bilmiyordu özgürlük diye sarıldığı şeyin saf bir acıdan meydana geldiğini. O masum manolya ihaneti tatmamıştı ki.

"Dila! Geç kalıyorum ben." diye bana seslenen Edwin'e kulak verip, "Kolay gelsin sana!" diye seslendim. Arabasının anahtarının sesini duyarken hemen ardından da kapısı kapandı. Bugün yine depoya gidecektik. Kendimi uzun süre onlardan ayrı düşünemiyordum zaten.

İki gündür yanlarına uğramıyordum, onların isyanları duymuyordum. Belki de bu yüzdendir düşüncelerimin bu kadar masumlaşması. Onların bana yalvarması içimdeki intikam ateşini daha da harlıyordu ve tek amacım da buydu zaten. Yerini hâlâ öğrenemediğim kasalar hakkında en ufak bir bilgiye bile sahip olmak için onların düşünemeyecek kadar psikolojilerini bozmam gerekiyordu.

Mantık neydi, unutmalılardı. Sır neydi, tereddütte kalmalılardı. Düşünmek mi, böyle bir eylemin varlığını bile hatırlamamalılardı.

Beni fiziksel şiddetten çok psikolojik şiddetle alt etmeye çalışan babamı kendi silahı ile vurmam gerekiyordu ve bu yolda feda etmeyeceğim hiçbir şey yoktu. Sonuçta aşktan vazgeçilebiliyordu, dostluklar görmezden gelinebiliyor, intikam için öne çıkartılan her şey bir bir yok edilebiliyordu. Ben de ederdim o zaman. Zaten ortada ne sahip çıkılacak aşk kaldı ne de kollarımı açıp sarmalanmayı bekleyeceğim dostluklar.

Herkes acımadan ihanet etmişti bana.

"Düşünme! Düşünme! Düşünme!" Yüzüme bir avuç dolusu suyu serpip başımı kaldırdım ve aynaya baktım. Gözlerimdeki öfkeye şahit olmam gerekiyordu. "Bu yol hiçbir zaman çiçeklerle çevrili olmadı Dila. Bir kaldırım taşının arasından çıkan papatyayı cennet sanan sensin, hata senin!" Bir avuç daha su serptim yüzüme. Kirpiklerimden damlayan birkaç su damlası gözümün içine girerken, "Şimdi herkesi cehenneme hapsetmeye hazır mısın?" diye fısıldadım aksime.

Üzerime siyah kabanımı giyip siyah boğazlı kazağımın boynumu saran kısmını düzelttim. Siyah kadife topuklu botlarımı ayağıma geçirip fermuarını çektikten sonra kıvrılan paçamı botun içine sıkıştırdım ve yüzümü örten saçlarımı ellerimle geriye atarak doğruldum.

Edwin'e verdiğim sözü yerine getirerek siyah beremi de başıma geçirince tamamen hazır olduğuma kanaat getirip evden çıktım. Topuklu botlarım asfaltta tok bir ses çıkartırken Edwin'e mesaj atmakla meşguldüm. Ofise gideceğimi haber verip, akşam beni oradan alması için mesaj atarken yola

bakmıyordum ve bir siyah bir arabaya doğru yürüdüğümün farkında olmayınca hiç duraksamadan arabanın kaputuna çarpmıştım. Siyah camların ardında biri var mıydı bilmiyordum ama bunu umursamadan arabanın solundan geçecekken kapısı açıldı.

"Günaydın."

Beremin izin verdiği kadarıyla savrulan saçlarım yüzümü örterken gözlerime perde çeken tutamlar arasında bile onu görebilmiştim. Göz altları hafifçe belirginleşmiş, hep asice alnını kapatan saçları yine vazifesini yerine getiriyordu. Gömleği kırışmış, sol yakası havaya kalkmıştı.

"Ne yapıyorsun sen burada?" diye sordum sesimi yükselterek. "Beni mi takip ettin?"

Yavaş adımlarla bana doğru gelirken elimdeki telefonu cebime koydum. "Takip edeceğimi biliyordun." diye yanıtladı beni. O da ellerini pantolonunun cebine sokmuştu. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu kaşlarını alnına doğru kaldırarak.

Ben ise kaşlarımı çatıp baktım ona. "Amacın ne senin?"

"Seninle-"

"Benimle diye bir şey yok Miraç." diyerek böldüm sözlerini. "Ne ben senli hayal kurabilirim ne de sen, benli. Git artık, duyuyor musun beni? İkimizin de yakasında ihanetin kanlı izleri var. Biz artık aynı cümlede geçemeyecek kadar nefretle yaşadık. Yalvarırım uzak dur benden."

Gözlerimin içinin yandığını hissederken burnumda ince ama keskin bir sızı belirdi. Onun karşısında her duygumun açığa çıkmasından nefret ediyordum. İki senedir hiç mi değişmemişti bu durum?!

"Seni bırakmayacağım Dila." diye seslendi arkamdan. Adımlarımı hızlandırmış ve saçlarımla yüzümü biraz daha kapatmışken duymazdan gelmeye çalıştım onu. "Sana kendimi affettirmeden, sana tekrar sarılmadan asla dönmeyeceğim bu yoldan." Adım sesleri bana yaklaştığını gösteriyordu

ve onun beni durdurmasını beklemek yerine kendim durup topuklarımın üzerinde dönerek ona baktım.

"Benim size kendimi affettirecek bir şeyim yok." dedim kaşlarımı kaldırarak. "Benim yaptığım hatanın bir telafisi yok!" Ellerimi cebimden çıkartıp göğsünden iktirdim onu. "Bana kendini borçlandırma! Ben yaşattığım hiçbir acıyı geri alamam, duyuyor musun beni?! Ölüler her zaman dirilmiyor tekrardan, bazen ölüler gerçekten ölüyor ve bunun bir tesellisi olmuyor!"

Göğsünden tekrar iktirdim. "Nasıl gamsız bir adamsın sen böyle?!" diye öfkeyle bağırdım. "Yengeni öldürdüm ben senin! Ne diye peşimden geliyorsun hâlâ?! Niye bağırmıyorsun bana? Benden nefret ettiğini itiraf etsene!"

Kaşları derinden çatılırken acı kahve gözlerinin siyaha çalacak kadar koyulaştığını gördüm. "Yengemi sen öldürmedin." dedi başını iki yana sallayarak.

"Ben öldürdüm." dedim.

"Ben öldürdüm." dedi.

"Biz öldük." dedim.

"Küllerimizden doğmak için geldim." dedi.

"Benim küllerim bile kalmadı." dedim.

"Çünkü giderken bana bıraktın." dedi.

"Onları benden sakladın mı?" diye sordum. Bana doğru bir adım attı.

"Sende kalsaydı yok olurdu." dedi.

Cevap vermek yerine hızla arkamı dönüp sokağa doğru adımlamaya başladım. Onun varlığına bile alışamamışken sözlerinin kalbimde somut bir acıya sebep olmasına da hiç hazır değildim.

"Bir kez sarılabilir miyim sana?" diye seslendi arkamdan. Onu orada bıraktığımdan beridir kıpırdamamış olmalı ki sesi uzaktan gelmişti. Omzumun ardından dönüp ona baktım. Bacaklarını hafifçe aralamış ve kollarını öylece serbest bırakmıştı.

"Sendeki küllerime sarılabilirsin." diyip önüme döndüm. Bir taksi çevirmek için beklerken arabasının tekerine attığı tekme kulaklarıma dolmuş ve saniyesinde gözlerimi kapatmıştım. Ağlamak istemiyordum artık.

Girdiğim intikam yolunda attığım ilk adımdan sonra karşıma çıkması haksızlıktı. Oysa herkesi görmezden gelecektim. Oysa aşk en kolay vazgeçeceğim şey olacaktı. O yapmıştı çünkü. Ben de yapardım, hem de en iyisini yapardım ama neden böyle oldu?

Neden ona koşarken buldum kendimi? Neden gözlerimi kapatıp onu görmezden gelmek yerine acı kahvelerin en derininde kendimde bir yer arıyordum hâlâ?

Ona geldiğimi gördüğünde art arda indirdiği tekmelerine bir son verip şaşkınlıkla bana döndü. Kollarımı açıp hiçbir şey düşünmeden boynuna doladım. Ona temas eder etmez gözyaşlarım yanaklarıma inmiş, hıçkırıklarım boğazımdan firar etmeye başlamıştı.

Tek bir saniye bile beklemedi. İri kolları ince belimi kuşatıp kemiklerimi acıtacak düzeyde sıktı. Elinden kaybolup gitmemden ölesiye korkuyordu. Burnunu saçlarıma gömüp bensiz alamadığı bütün soluklara yeniden can verdi.

Burnumu ona daha da yaklaştırarak kendime acı çektirmeye başladım. Kokusu, ciğerlerime cehennemi tattırıyordu. Saçları boğazımı sıkıyor, gözleri ruhumu kemiriyordu. Çektiğim en güzel acıydı o. Şikayet edemeyeceğim kadar güzel bir acıydı.

"Çok özledim seni." diye fısıldadı saçlarımın arasına. "Seni öyle özledim ki Dila." Kolları bedenimi mümkünmüş gibi daha sıkı sardı. Başını, boynuma daha çok gömerken hıçkırıklarım ıssız sokağın havasına karışıyordu.

"Senden nefret ediyorum." diye fısıldadım boğuk bir sesle. "Senden öyle nefret ediyorum ki Miraç."

Nefes almayı kesti. Bedenimi saran kolları gevşedi. Yavaşça geri çekilirken ezbere bildiğim gözlerine pusulanmış hüzün ve hayal kırıklığı bana iki sene önceki beni anımsatıyordu. Odaya kitlediği kadına son kez baktığında, gözlerimde gördüğü ifade şu an onda beliren ifadeden farksızdı.

"Gururlu bir adam ol ve benden uzak dur." Kollarımı çözüp geriye adım attım. "Ailene çektirdiğim hiçbir acıyı görmezden gelme. Bana acı çektir." Birkaç adım daha geriye gittim.

"Sus." diye fısıldadı dişlerinin arasından. "Sen de beni seviyorsun." diye ekledi.

"Çok seviyorum." diye yanıtladım düşünmeden. "Bu yüzden canım daha çok yanıyor ya zaten." Sol gözümüzden aynı anda birer damla yaş süzüldü. "Senden iliklerime kadar nefret ederken kaybettiğim küllerime kadar aşığım. Nasıl bir şey bu böyle?!" Göğsüne tekrar vurup geriye adımlamasını sağladım. "Bu ne biçim bir araf?!"

"Sus!" diye bağırdı.

"Hep susturuldum ben zaten!" diye bağırdım. "Hep emirler alarak yaşadım hayatımı! Girdiğim her yere esir edildim. Yuva bildiğim her ev benim hücrem oldu be! Ne diye susacakmışım! Asıl sen sus! Herkes sussun, artık ben konuşacağım!" Yumruk yaptığım elimi hızla arabasının camına geçirdiğimde, "Bu sefer çığlıklarımı içime hapsetmeyeceğim, anladın mı beni!?" diye bağırmaya devam ettim. Gözleri endişeyle elime kayarken bir an olsun ondan ayırmadım gözlerimi.

"Elin." diye mırıldandı. Tekrar yumruk attım camına.

"Git buradan. Benden çok uzağa git. Yoluma konulan hiçbir taşa tahammülüm yok!" diye bağırdım ve tekrar bir yumruk atıp koşar adım uzaklaştım yanından.

Hiçbir hareketime anlam veremeyecek kadar arafın içine hapsolmuştum. Hiçbir hareketim mantıklı, hiçbir düşüncem sağlıklı değildi.

"Amacından sapma." diye mırıldandım kendime. "Yolundaki taşlara takılıp düşmeyecek kadar kayaları ardında bıraktın sen! Sakın pes etme. Sakın."

BİR HAFTA SONRA...

Ofise gelir gelmez üzerimdeki montu askılığa asıp şalteri kaldırmak için dolaba ilerledim. Bütün ışıkları açtıktan sonra Edwin'in sürekli açmak için ısrar ettiği siyah fon perdeleri iyice kapatıp kendimi dış dünyadan soyutladım. Üzerimdeki boğazlı kazağı çıkartıp arka odadaki askılı bluzlerimden birini giyip masama oturdum.

Önümde duran üç mönitörün ekranını açarken bir yandan da masanın ucundaki kahve makinesine kahve doldurup kendime acı bir kahve hazırlamaya başladım. Açılan ekranlardan sisteme giriş yaparken de kahvem çoktan hazır olmuştu.

Önce babamın telefonuna gelen sesli mesajlara göz attım. Elimdeki şüpheli listesinde isimler günden güne azalırken hatrı sayılır kabarıklıkta bir liste ile de uğraşmaya devam ediyordum. İki sene önce onları kaçırıp buraya getirdiğimde kasaların yerini ikisine de sormuştum ama senelerdir olduğu gibi, hep söylemeyi reddettiler. Bu yüzden bu işi kendi başıma halledeceğimi kafama koymuştum.

Telefonlarına gelen sesli mesajları tek tek dinliyor ve mesaj atan herkesi listeden temizliyordum. Bu Edwin için doğru olmasa da babamın işlerini hangi politika ile yürüttüğünü herkesten iyi biliyordum ve o, emanetçileri ile asla iletişime geçmezdi. Görüşmelerini hep yüz yüze yapar ve adamının yalan söyleyip söylemediğini mimiklerini kontrol ederek tespit ederdi. Bu nedenle ona ulaşmaya çalışan herkesi bağlantılarının olduğu adamların listesinden siliyordum.

Sesli mesajları dinledikten sonra sisteme düşen cevapsız çağrılara göz attım. "Nalan Milat." ismini görmemle yüzüme çarpık bir tebessüm yayıldı.

Hâlâ babamı bir umutla arıyordu annem. Senelerdir sırtını yasladığı adam, bir gece ansızın kaybolunca serseme dönmüştü tabii.

Babamı bırakıp Karan'ın telefonuna girdim ve ondaki mesajları da kontrol ettim. Karan hakkında babam kadar kesin konuşamadığım için onun listesi çok daha kalabalıktı. Kimi, neye göre sileceğimi bilmiyor ve listeyi gün geçtikçe kabarık görmek sinirlerimi çok daha fazla bozuyordu. Kasalara ulaşmak bu kadar zor olmamalıydı.

Onları bu kadar kolay kaybetmemeliydim.

Sesli bir nefes verirken önüme düşen saçlarımı geriye doğru atıp, "Umutsuzluğa kapılmak yok." diye mırıldandım. Sandalyemi geriye doğru çekip ayağa kalktım ve arka odaya doğru ilerledim. Bu sırada kahvemi masada unuttuğumu anlayınca hemen geri dönüp aldım ve tekrar odaya ilerledim.

Beyaz duvarların üzerine asılmış onlarca fotoğraf, birbirine bir iple bağlı onlarca bağlantıyı ifade eden belgeler, tek tek düştüğüm notlar, gözlerimin önüne serilirken "Başınızın belası geldi güzel arkadaşlar." diyip soldaki duvara ilerledim.

Bu duvarda babamın benim iyileşme sürecim olan bir buçuk haftalık dönemde kimlerle görüştüğünün kayıtları ve fotoğrafları varken yanındaki sarı çıkartmaya düştüğüm nota tekrar baktım. "Jackson Demon"

Tabloya bir adım daha atıp fotoğrafları daha yakından izlemek isterken ofisin zilinin çaldığını duydum. Kaşlarım istemsizce çatılırken, davetsiz misafirin Edwin olmayacağını anlayacak kadar Edwin'in yoğun bir günü olduğunu biliyordum. Yere eğilip parke zemine parmaklarımı sürttüm ve çıkıntılı parçanın elime gelmesi için etrafımda dönerek elimi sürükledim. Doğru parçayı bulup parkeyi yerinden söktüm ve gizlediğim silahı yerinden çıkarttım. İçine dolu şarjörü yerleştirip ufak bir kontrol ettikten sonra silahı belime sıkıştırdım.

Derin bir nefes alıp kapıya ilerledim. Kapının deliğinden baktığımda karşımda boş bir koridor görürken kaşlarımı daha derinden çatıp kapıyı

yavaşça araladım. Sağ elim her ihtimali karşı sırtımdaki silahın üzerindeydi ve ben etrafı incelerken sol taraftan bir anda o belirdi.

Siyah boğazlı bir kazak ve siyah bir kot pantolon giymişti. Duş almış olmalı ki, saçları hafiften nemliydi. Derin bir nefes alırken dudaklarına bir tebessüm yerleştirdi ve gözlerini ellerine indirdi. O zaman görmüştüm elindeki iki kahve bardağını. Bir haftadır etrafımda gölge gibi dolanan adamın, şimdi karşıma hiçbir şey yokmuş gibi iki kahve ile gelmesi tam da Miraç'tan beklenilecek bir şeydi.

Evet, bir haftadır sürekli evimin önünde uyuyordu. Günde sadece bir saatliğine evden uzaklaşıyor ama hemen sonra geri geliyordu yerine. İnat etmişti artık. Onunla doğru düzgün konuşmadan yakamı bırakmayacağını bu bir haftalık süreçte göstermişti.

"Benimle kahve içer misin?" diye sordu hiçbir şey olmamış gibi.

"Ne yapıyorsun sen burada?" diye sordum kaşlarımı mümkünmüş gibi daha da çatarak.

"İşte, kahve içmeye geldim." dedi yine sakin bir tonda. Hiçbir sözüme, hiçbir hakaretime kulak asmayan bu adamı kendimden nasıl uzak tutacaktım artık hiç bilmiyordum. Kişiliğini kendimden bile daha iyi bildiğim adamın, baş koyduğu bu yolda zafere ulaşmadan durmayacağını da biliyordum ama ister istemez sinirleniyordum. "Hem burası neresi?" diye sordu kaşlarını hafifçe çatarak. "Girmemde bir mahsur yoktur umarım." diyip aralık bıraktığım kısımdan bir anda ofise girince telaşla önüne geçtim.

"Hayır!" dedim sesimi yükselterek. "Buraya giremezsin sen."

Kaşlarını daha da çatarak bana baktı. Belki de yaptığım en büyük hata buydu çünkü içine kuşku tohumları ekmiştim. Keskin gözleri arkamdaki bilgisayarlara çevrildiğinde yüzündeki ifade daha anlaşılmaz bir hâl aldı. Bana cevap vermek yerine hızlı adımlarla içeriye girdiğinde açık olan sistemde Karan ve Kerim'in kayıtlarını gördü.

Elindeki kahveleri gelişigüzel masaya bırakırken hızla ilk monitöre baktı. Karan'ın kayıtlarını tek tek incelemeye başladı ve saniyeler geçtikçe atran

öfkesini aramızda bu kadar mesafe varken bile şahit olabiliyordum. Dudaklarını birbirinden milim bile ayırmıyor, kirpiklerini bir an bile birbirine kenetlemiyor, pusuda bekleyen aslan misali kayıtları inceliyordu.

"Miraç, git buradan." dedim son bir umutla.

"Bu kayıtlara nasıl ulaştın sen?" diye sordu hızla bana dönüp.

"Beni hafife alma." dedim elimi havada gelişigüzel sallayarak. "Ben her zaman bir yolunu bulurum." Terleyen ellerimi pantolonumun cebine sokarken boğazlı kazağımı çıkarttığım için kendime tebrikler sundum çünkü hislerimi ona karşı gizli tutmak için girdiğim her mücadelede döktüğüm terler bir gölet oluşturabilecek kadar fazla oluyordu.

"Seni hafife almak değil bu." dedi tok bir ses tonuyla. Sesindeki ciddiyet yeniden yutkunmama sebep oldu çünkü taşları yavaş yavaş yerine oturttuğunu anlayabiliyordum. "Onların telefonunu eline almadan bu sistemi kuramazsın. Biz uzaktan yapmaya çalıştık Schatten ile ama bana imkansız olduğunu söyledi. Telefonlarındaki sistem, uzaktan takibi imkansız kılacak bir güvenlik duvarıyla korunuyor." Bana doğru bir adım attı. "Ama sen ulaşmışsın. Nasıl yaptın?"

"Hafife alındıkça önce bir gölge, sonra da bir hayalet oldum. Kimse beni görmedikçe her şey benim için daha kolay oldu." Yeterli bir açıklama olmadığını o da biliyordu. Ondan sakladığım bir şeyler olduğunu gözlerime birkaç saniye bile baksa anlardı.

Yeni bir arafla yüzyüze kalmıştım şimdi de. Girdiğim intikam yolunda yanıma kimseyi almayacağımın yeminini etmişken şimdi köşeye sıkışmıştım ve ona her şeyi açıklamalı mıydım, bilmiyordum. Onun yengesini, Alaz'ın annesini, Asaf abinin hayat arkadaşının ölümünde en büyük etken bendim, o tetiği çekmesem de Bahar ablayı öldüren bendim ve öğrendiğim bilgileri bilmeye hakkı vardı.

Yoksa yok muydu? Ya yine elimde ne var ne yoksa alırsa? Ya yine yalnız kalırsam? Bir ihaneti kaldıramayacak kadar güçsüz düştüm. Tek bir yalana bile tahammülüm kalmadı. Peki, ne yapmalıyım ki şimdi?

Arafın arafına tutsak edilmiştim resmen.

"Senelerdir onları arıyorum." dedi bana doğru ufak bir adım atarken. "Kafalarına onlarca kurşun sıkıp öldürmek, öldürdükten sonra diriltmek, dirilttikten sonra saatlerce dövmek için can atıyorum senelerdir." Tam karşıma dikildi. "Ama en ufak bir iz bile bulamadım."

"Çünkü ben yoktum yanında." dedim başımı kaldırarak. Korkusuzca baktım gözlerine. "Ben olmadan onların saç telini bile bulamazsın sen." İşaret parmağımı kaldırıp göğsüne birkaç kez vurdum. "Kilit adamın babam olduğunu sanıyordun ya, yanlış. Asıl kilit kişi benim ve babam sadece anahtarlığımın süsü olabilir."

Dudakları hafifçe aralanırken kaşları alnına doğru kısa bir yol aldı. Gözlerine daha fazla bakamacağımı anladığımda karşısından çekilip siyah fon perdelerin önüne doğru ilerledim. "Siz bunu hiçbir zaman anlamadınız. Bu yüzden yalvardım size o gün. Beni dinle diye ayaklarına kapandım." Sinirden olduğu açıkça belli olan kahkaham ofisin duvarlarına çarparken, "Beni hayalet sayan ilk kişi sizsiniz. En güvendiğim, en zor zamanlarımda yanımda olan ama tek bir kararla bütün geçmişi yerle bir eden sizsiniz!"

"Dila." Elimi havaya kaldırıp sözlerini kestim.

"Eğer özür dileyeceksen ağzını hiç açma. Kimseden özür beklemiyorum ben çünkü ben de sizden özür dileyemem. Kerim'i sizin de başınıza bela ettiğim için, ona kafa tutunca daha da hırslı bir adama çevirdiğim için özür dileyemiyorum." Başımı iki yana salladım. "Bu hikayede kimse masum değil."

"Söylediklerinde haklısın. İçimde büyüyen pişmanlığın beni senelerdir nasıl kemirdiğini bilmiyorsun. Sensiz geçen her dakika kendimden ne kadar nefret ettim bilmiyorsun Dila." Sesindeki yorgun ton, yüreğimin ortasında bir meydan ateşi yakarken, "Ama bir saniye bile senden nefret etmedim. Bir saniye bile bu olanlardan seni suçlamadım ben." diye ekledi.

"Ben de nefret ettim. Hem sizden hem de kendimden her saniye nefret ettim."

Aldığı bıkkın nefes çektiği acıları gün yüzüne çıkartıyordu ama onun acıları bir kibritin aleviyse benim acılarım cehennemdi.

"Nefret de bir duygudur." dedi başını sola doğru eğip gözlerini benden kaçırırken. "Eğer benden nefret edemeyecek kadar beni silseydin asıl o zaman biterdim. Buna da şükrediyorum ben. Beni içinde hâlâ var eden şey sadece nefretinse ben o nefreti iliklerime kadar çekmeye hazırım."

"Saçmalık." diye mırıldandım nefeslenir gibi gülerken. "Hâlâ bana karşı umutlarının olması saçmalık." Bir şeyler söyleyeceği sırada bilgisayar ekranına düşen bildirim, dikkatimi ekrana çekmişti. Koşar adım ilerleyip ekrana baktığımda yeni bir sesli mesajın bırakıldığını gördüm.

Mesaj yine Nalan Milat'tan gelmişti. Bıkkın bir nefes verirken "Bırak artık peşini!" diye fısıldadım öfkeyle. "Bir daha yüzünü göremeyeceksin işte anlasana!"

"Onların sistemine nasıl girdin?" diye sordu tekrardan. Başımı masaya doğru eğip yüzümü avuç içlerimle kapattım. Sessiz kalmam lazımdı. Bundan sonrası ben dışında kimseyi ilgilendirmiyordu. "Yengemin intikamını alamadım." dedi saniyeler sonra. Duyduklarımla bir şaşkınlık yaşarken yüzümü ona çevirdim. Sırtını duvara yaslamış, gözlerini perdelere dikmişti. "Bir saç tellerini bile bulamadım."

"Bunu yapmam lazımdı. Senelerdir tek istediğim şey intikamdı ve gecemi gündüzüme katıp onları bulmaya çalıştım ama olmadı. Hiçbir iz yok, hiçbir haber yok." Sandalyemi ona doğru çevirip daha dikkatli baktım yüzüne. "Alaz'ın yüzüne bakacak yüzüm olsun diye uğraştıkça ondan da uzaklaştım. Evden, kardeşimden, amcamdan, herkesten uzaklaştım. Bir gün yalnızlık öyle koydu ki soluğu bu şehirde aldım. Karşıma çıkacağını bile bilmiyordum. Sadece girdiğim dipsiz kuyuya daha çok gömülmek istedim çünkü sonuna kadar hak ettiğimi biliyordum."

"Sus." diye fısıldadım ama beni duyamayacak kadar düşüncelere dalmıştı.

"Seni gördüm. Seninle konuştum ve iki sene sonra onlardan ilk kez bir haber aldım." Dudaklarına yerleşen tebessüm yine alay kokuyordu.

"Trajikomik bir durum gerçekten." Başını öne eğdiği sırada dudaklarını öne büzdüğünü görmüştüm.

"Bunu neden yaptığımı bilmiyorum ama sorgulamayacağım. Sorgularsam daha kötü olacak. Düşünmeyeceğim, sadece yapacağım." Başımı sallayarak kendi sözlerime onay verdim ve bana şaşkın gözlerle bakan adamın gözlerine baktım.

"Seni bir yere götüreceğim."

BÖLÜM SONU!

Emeğime saygı duyup oy vermeyi unutmayın.

Ruhumun külleri ondan uzak dur dedikçe yüreğimden kopan bir parça da beni ona armağan et diye feryât ediyordu. Bu araf, masaya hayatımın konulduğu bir kumar gibiydi.

KKD | SARHOŞ TEN

"Dila, açıklama yapmanı bekliyorum!"

"Arabanla geldin değil mi?" diye sordum arkamı dönerek. Şaşkınlığına bir başka şaşkınlık kattığımı kaşlarını çattığında anlamıştım. Başını usulca aşağı yukarı sallarken yanıma gelebilmişti.

Üzerimdeki kabanın yakalarını düzeltirken, "Anlatmayacak mısın?" diye sordu tekrardan.

"Hayır anlatmayacağım. Gidene kadar, görene kadar sen de sorma." dedim ve avucumu ona uzattım. Kabanının cebindeki anahtarı elime verdiğinde binadan çoktan çıkış yapmıştık.

Küçük bir apartmanın üçüncü katıydı ofisim. Babamları hücreye tıktıktan sonra başlayan intikam planlarımın ilk adımlarını o ofiste atmıştım. Her bir fotoğraf o ofisin duvarlarına asılmıştı. O ev, benim acılarım mabediydi. O evde eski Dila vardı, Dila Karadağ'ın yüzleri asılıydı. Şimdiki Dila ise sadece baktı fotoğraflara. Miraç ile olan, Ömür ile, Andre ile, Alaz ile olan her fotoğrafa özlemle bakıp saatlerce kendime maziyi hatırlatarak acı çektirdim.

Elimdeki anahtarla arabanın kapılarının kilidini açıp sürücü koltuğuna oturdum. "Araba kullanmayı biliyor musun ki?" diye sordu şaşkınlıkla. Bu sırada yanımdaki koltuğa iyice yerleşmiş ve kemerini takmakla meşguldü.

"Motor kullanmayı da biliyorum." dedim kabanımın cebinden şalımı çıkartırken. Şala kaşlarını çatarak bakarken şalın iki ucundan tutup bedenimi Miraç'a döndüm. "Gideceğimiz yere kadar bu şalı çıkartmayacaksın." dedim ve ona doğru uzandım.

Bedenini geri çeken Miraç, "Hop hop! Bu ne için?" diye sordu gözlerini büyülterek.

Kaşlarımı alnıma doğru çıkarttıktan sonra, "Gideceğimiz yerin adresini öğrenmene izin verir miyim sanıyorsun?" diye sordum ciddiyetle. "Ben dersimi çok iyi aldım sayende. Ya bu şalla gözlerini kapatırım ya da arabandan iner, yolları ayırırız." dedim.

Dişlerini sıktığında çehresi daha da belirginleşmiş, sol gözü hafifçe seğirmişti. Yanakları çukurlaşırken gözlerini hafifçe kıstı. "Ne dersen o!" diyip bedenini bana yaklaştırdı.

"Elbette ben ne dersem o." diyip şalı gözüne sıkıca bağladım. Arkasına geri yaslanınca ben de arabayı çalıştırdım ve depoya doğru sürmeye başladım.

Arabanın içi sinir bozucu derecede sessizliğe mahkum edildikçe ölü ruhumu kemiren o huysuz sesin nefesi beliriyordu ensemde. "Onları sorsana!" diye fısıldıyordu. "Nasıllar merak ediyorsun, hadi onları sor." diye ısrar ediyordu.

Birazcık yüzüm olsaydı Karadağların nasıl olduğunu sorabilirdim ama Bahar ablanın katili benken Miraç'ın gözlerine bakıyor olmak bile bir nimetti ölü ruhum için.

"Ne yaptın iki sene boyunca?" diye sordu dakikalar sonra. Sorusunu beklemediğim için şaşkınlıkla ona döndüğümde kuru dudaklarını diliyle nemlendirdiğini gördüm. Başı yine karşıya bakıyordu ama benim ona döndüğümü hissetmişti.

"Seni ilgilendirmiyor." dedim soğuk olmasını umduğum bir ses tonuyla. Nefeslenir gibi güldü. Öyle ki, ses tonuna bulaşan alayı sezmemle sinirlenmem bir olmuştu.

"Sen benim karımsın, elbette ilgilendiriyor." dedi pişkin pişkin tebessüm ederek.

Arabanın içinde yankılanan kahkahamdan bolca alay akıyordu. "Bana ihanet ettiğinde de karın olduğum aklına geldi mi hiç?" diye sordum. Direksiyonu sola kırıp son kavşağı da geçerken başını bana çevirdiğini hissettim ama ona dönmedim.

Evet, onun karısıydım ama imkanım olsa iki sene evvel ondan boşanırdım da. Hayatımda bana ihanet eden hiçbir insanın olmasına izin vermezken sahte evliliğimiz ona hâlâ bağlı olmama sebep oluyordu ve bizi birbirimize bağlayan o intihar halatı, senelerdir boynumda bir kolye misali yerini koruyordu.

Sustu. Susmasa daha çok laf sokacağımı bildiği için, bu durumdan kendisini aklayacak bir şeye sahip olmadığı için sustu. Sussun, herkes susmalı çünkü konuşma sırası bendeydi.

Taşlı yolu arşınlarken araba yine bir sessizlikle bürelenmişti ama neyse ki depoya varabilmiştik. El frenini çektikten sonra kemerimi çıkarttım ve ona döndüm. "Kapıdan içeriye girene kadar şalı çıkartmayacaksın." diye tembihledikten sonra kemerini çözdüm.

"Girdik bir yola." diye mırıldandığını duydum ama ona bir cevap vermek yerine arabadan inip kapısına doğru ilerledim. Yönünü bulabilmesi için kolundan destek olmak isterken, "Gerek yok. Sen yanımda yürü, ben hissederim seni." dedi.

"Düşersen asla kaldırmam." diyip hızlı adımlarla kapıya doğru ilerlemeye başladım. Düşerse gülerdim ama algılarının çok açık olduğunu biliyordum. Rüzgarımdan beni takip edip kapıyı tereddüt etmeden bulacağını da biliyordum. Yine de düşse gülerdim.

Depodan içeri girdikten sonra normal adımlarla yanıma gelip içeri girdi o da. "Açabilirsin." dediğim anda gözündeki şalı çıkarttı. Gözleri etrafı dikkatlice süzerken sol taraftaki koridoru görünce kaşlarını çattı. Karşısına baktığında kolileri görmüş ve hâli hazırda çatılı olan kaşları daha da çatılmıştı.

Dün gece yağan yağmurun birikintileri çatının kırık yerlerinden zemine damla damla düşerken ortamdaki tek ses kaynağı onlardı.

"Burası ne tam olarak?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Birkaç koliden başka bir şey göremiyorum." dedi ve bana döndü.

"Benim cehennemimdeyiz." Sol elimi kaldırıp gelmesi için işaret ederken solumuzdaki koridora yönelmiştim. "Sırada iblislerimle tanışmak var."

Topuklu ayakkabım zeminde tok bir ses çıkartırken ellerimi cebime sokup başımı daha dik bir konuma getirdim.

"İblislerin," diye fısıldadı yanıma geldiğinde. Kaşları her zamanki gibi çatıktı, gözleri kuşkuyla kısılmış, omuzları gerginlikle genişlemişti. "Onlar-
"

Kapının önünde durmuştum ve bedenimi hızla ona çevirdiğim için ufak bir şaşkınlık yaşamış, sözünü tamamlayamamıştı.

"İki senedir ölüyüm. Bir şeytana dönüştüm ama düştüğüm çukurda tek başıma kalmadım." Ona doğru bir adım attım. "Beni o çukura iten iki iblisimi de kendimle beraber aşağıya çektim. Şimdi hepimiz cehennemin ilk katında, en sıcak yerinde alevlerin içinde boğuluyoruz."

Kahve gözleri siyaha çalacak şekilde koyulaştı. Kirpikleri birbirlerine daha çok yaklaşırken başını sağa doğru eğdi. "Dila." diye fısıldadı. Adem elması hareketlendi ve sertçe yutkundu.

"Kendine hakim ol. Burası benim evim. Beni dikkate almadığın an seni sürükleyerek dışarı atarım." dedim ve kapının kilidini açtım. Gözlerimiz sonunda birbirinden ayrıldı ve kapıyı araladım.

Koridorun ışığı içeriye sızdı, günlerdir karanlık olan hücreyi bir güneş misali aydınlattı. Kapının dışındaki anahtardan lambaları açtığımda Miraç içeri girmişti bile. Bacakları aralı, omuzları dikken iki çaresiz adamın karşısına dikildi.

Kerim ve Karan hücreye bir anda dolan ışığa gözlerini alıştırmaya çalışırken başlarını sonunda kaldırdılar ve ikimize baktılar. Dudakları karşılarında Miraç'ı görmeleriyle aralanırken Karan, "Oğlum!" diye bağırdı.

"Senindir." diyip geri çekildim. O ise öne doğru bir adım attı. Hırıltılı nefesleri hücrenin duvarlarına sertçe çarpıp kulaklarıma doldu. Postalları yeri inletircesine temas ediyordu beton zemine.

"Buradasınız." dedi tok sesiyle. Sesindeki o heyecan, ürkütücü derece fazlaydı. İçinde var olan o öfke, karşısında adamları gördüğü için şaşırmasına bile izin vermemişti.

Boynunu sağa sola yatırarak kütletti ve yavaş adımlarına bir son verip hızla Karan'ın boğazına sardı iri parmaklarını. Karan'ın gözleri fal taşı gibi açılırken Miraç'ın baskısıyla ayağa kalkmak zorunda kaldı. Zincirler soğuk zeminde tok bir ses çıkarttığı sırada bir yumruk attı Karan'a. Karan'ın geri gitmesine izin vermeden karnına sertçe diz kapağını geçirdi ve acı iniltisini büyük bir haz alarak dinlemeye başladı.

Gözlerim Kerim'e takıldığında Miraç'a korkuyla baktığını gördüm. Sertçe yutkunurken boğazları acımış olmalı ki yüzünü buruşturmuştu.

"Bu anı ne kadar bekledim, biliyor musun?!" diye bağırdı Miraç. "Seni ellerimle gebertmek için ne kadar bekledim, haberin var mı?!" Sert bir yumruk daha yedi suratına Karan. Miraç daha da hırslandı. Üzerindeki ceketin hareketlerini kısıtladığının farkına varıp hızlıca üzerinden çıkarttı.

Karan'ı tekrar boğazından kavrayıp sert bir yumruğu karnına geçirdi. "Bu hareketimi çok severdin!" diyip Karan'ı boğazına kolunu doladı ve arkasına geçti. Beline sertçe diz kapağını geçirdiğinde Karan'ın acı iniltisi hücrenin duvarlarına çarpmıştı. "O çocukların da canı böyle yanardı!" Karan'ın diz çökmesini sağladıktan sonra saçlarından kavrayıp geriye doğru asıldı.

Yüzüm ister istemez buruşurken ifademi tekrar düz bir hale çevirmek benim için gitgide zor bir hâl alıyordu.

Böyle bir hücrede beş sene boyunca gördüğüm şiddetler bir bir zihnimi istila ediyor ve Karan'ın silüeti ortadan kaybolup yerini Dila Milat'a devrediyordu. Miraç'ın kahve gözleri maviye dönüyor, yüzüne birkaç kırışıklık eklenip Kerim Milat'a dönüşüyordu.

Karan'ın acı iniltisi silikleşip Dila Milat'ın alaycı kahkahaları çarpıyordu kulaklarıma. Acı içindeyken acısını görmezden gelmek için atardı o kahkahaları. Babasını daha hırslandırmak ve o hırsla gözlerine perde çekmek isterdi. Başarırdı da. Babası bir süre sonra kasanın varlığını unutur ve sadece kendi kızının ihanetini görürdü.

Bu, Dila'nın kasaları korumak için kullandığı başka bir yöntemdi.

Karan karnına artık sayamayacağım kadar çok yumruk yediği için nefessiz kalmış ve derinden öksürmeye başlamıştı. Miraç, onu hırsla geriye iktirip düşmesini sağladıktan sonra sıradaki hedefine doğru ilerledi.

Postalları beton zeminde tok bir ses çıkartıyor, Kerim'in hırıltılı nefeslerini göz ardı etmeme sebep oluyordu. Geriye doğru adımlayıp sırtımı duvara yasladım. Kollarımı göğsümde birleştirip sol ayak bileğimi sağ ayak bileğime attım.

Gergin hissetmemek gibi bir ihtimalim yoktu. Kerim ve Karan'ın hiçlikle verdiği savaş şu andan itibaren bitmişti çünkü yaklaşık bir hafta ağrısını hissedecek yaralara sahip oluyorlardı Miraç sayesinde. Oysa onları hissizlik ile sınayacaktım. Onların hayata dair tek bir umuda bile sarılmasına izin veriyor olmak, endişeme endişe katıyordu.

"Ulan şerefsiz!" dedi Miraç başını sağa ve sola eğerek. "Ulan haysiyetini siktiğim!" Duvara montelenmiş zincirleri elleriyle kavradı Miraç. Babamın bileklerine sarılı zinciri kıvrak bir hareketle Kerim'in boğazına doladı.

Babam gözlerini fal taşı gibi aralayıp, korku ve şaşkınlık barındıran yüzünü bana çevirdiğinde bünyemin altüst olduğunu hissettim. O yüzde kendi yüzümü görüyordum. O gözler benim gözlerimdi. Boynuma dolanan zincirin sahibi babam, zincirlerin arasında benliğini kaybedecek kadar acı çeken de bendim.

Elimle ağzımı kapatıp kendimi hücreden çıkardım. Midem çok kötü bulanıyor, zihnimi kuşatan anılar soluklarımı kesiyor, benliğimi ele geçiren korku vücudumu kontrolsüzce titretiyordu.

Titreyen ellerimle duvara zar zor tutundum ve düşmekten son anda kurtuldum. Ömrüm boyunca şiddetin hiçbir haline tahammülüm olmayacaktı. Şakasına atılan tokatlar bile bana o hücreyi hatırlatacaktı.

"Dila!" diye bağırıyordu Kerim. "Dila yardım et!"

Midem daha çok bulandı. Ben onun Azrail'i olmak için ruhumu öldürürken onun benden medet umması komikti. Miraç'ın yumrukları, tekmeleri kulaklarıma dolarken derin derin nefesler alıp kendime gelmeye çalıştım. Güçsüz olmak, bana göre değildi. Düşmek, düşsem bile kalkamamak bana yakışmıyordu.

Bu yüzden hücreye tekrar girdim. Miraç, babamın karnına diz kapağını geçiriyordu bu sırada. Babam iki büklüm olurken acı çekmesine izin vermeyip saçlarından tutarak dik bir konuma getirdi. "Yaptıklarının bedelini çok ağır ödeyeceksin!" diye bağırıp yüzüne okkalı bir yumruk daha attı.

Babamın yüzü artık kandan seçilemeyecek kadar yara aldığında gözlerinin geriye doğru gittiğini gördüm. Karan zaten ölü gibiydi. Sırtını soğuk duvara yaslamış, başını sol omzuna doğru eğmiş, bacaklarını gelişigüzel uzatmış ve ciğerlerine aldığı dert darbeler sonucunda düzensizleşen soluklarını sessizce normale döndürmeye çalışıyordu. Birkaç hırıltılı nefesi kulaklarıma dolarken Miraç'ın uyguladığı beş dakikalık şiddetin bu kadar hasarla sonuçlanacağını tahmin etmiyordum.

"Yengemi bu elinle mi öldürdün?" diye sordu ürkütücü bir sakinlikle. Kendisini kontrol etmeyi çok iyi başarıyordu. Babamın sağ elini iri parmaklarıyla kavrarken sağ elimi kaldırıp parmaklarıma baktım.

Bu elimle mi öldürmüştüm Bahar ablayı?

"Öldür öldüreceksen!" diye bağırdı Kerim. "Yaşamak artık hiçbir şey ifade etmiyor zaten!"

Miraç sesli bir kahkaha atarken ses tonuna bolca nefret bulaşmıştı. Kerim'in acı çekmesinden büyük bir zevk alıyordu.

"Ben çok iyi hatırlıyorum." dedi babamın parmaklarını daha sıkı kavrarken. "Tetiği tam da bu parmaklarınla çekmiştin." diyip parmakları geriye doğru çekti. Babamın acı iniltisi kulaklarımı çınlatacak kadar hücrenin soğuk duvarlarına çarparken ben de hırsla tırnaklarımı avucuma bastırmıştım.

Çok iyi hatırlıyormuş, Bahar ablayı öldüren ellerim aklından hiç çıkmamış.

"Tek bir an bile tereddüt etmedim!" diye bağırdı Kerim. Miraç'ın kontrolünü kaybetmesine sebep olacak bu sözler dudaklarından firar eder etmez yüzüne sert, üç yumruk yedi. Yine de kahkaha atmaktan alamadı kendini. "O tetiği büyük bir zevk alarak çektim!"

Miraç öfkeyle kükreyip Kerim'in karnına sertçe diz kapağını geçirdikten sonra çenesinden tutup soğuk duvara başını yaslamasını sağladı. Çenesinden tutup ileriye çekti ve hızla duvara geri itti. Babamın acı iniltisi kulaklarıma dolarken midemin daha çok bulandığını hissettim.

Soğuk küvete vururdu benim başımı. Ona adresi söylemedikçe tıpkı Miraç gibi acımadan, art arda vururdu. Ensemde ansızın beliren sızının sebebi, geçmişin kusurlu yüzünden kalan soluk bir imzaydı.

"Miraç, dur." dedim. Babamın amacı belliydi. Miraç'ın öfkeden kudurtmak ve kendi ölüm fermanını imzalamak istiyordu. Kerim'in gözleri gözlerime tırmandığında, "Şimdi neden bana karşı çıktığını anlıyorum canım kızım." dedi ve Miraç hırsla başını bir kez daha vurdu duvara. "Acıdan zevk almanın ne demek olduğunu anlıyorum artık." diyip neşeli bir kahkaha attı.

Miraç'ın öfkesi artık karşı konulamayacak kadar artmıştı. Bir yandan tekme atıyor, bir yandan elinin isabet ettiği yerleri yumrukluyor, daha önce hiç duymadığım küfürleri saydırıyordu.

"Miraç, bırak artık." dedim tekrardan. Duymadı beni. En başından beridir korktuğum şey başıma gelmişti. Gözleri kör, kulakları sağırdı artık. Öfkesi, bütün kontrolleri eline almış Miraç'ın boynuna bir intikam halatı dolamıştı. Sarmaşıklarla çevrili halat, ruhuna dikilen her öfke tohumuyla birlikte daha da kalınlaşıyor ve Miraç'ın sınırlarını zorluyordu.

"Sana bırak dedim!" diye bağırdığımda hırıltılı nefesler almaya devam ediyor ama elini de bir hamle yapmak için oynatmıyordu. "Çık hücreden!" diye tekrar bağırdım, kısılı gözlerini gözlerime çevirdi.

Alnını örten saçlarının birkaç tutamı kirpiklerine kadar uzanmışken her aldığı nefes yüzünden omuzları inip kalkıyordu.

"Bu kadar yeter, onları öldürmene izin verememem." diye ekledim ve sonunda hareket etti. Babamı sertçe geriye iktirip yere düşürürken hızlı adımlarla kendisini dışarıya attı. İnce uzun koridordan ilerleyip görüş alanımdan çıkınca ikiliye dönüp, "Biraz da acı içinde nefes almaya çalışırken hiçliğin ortasında verdiğim mücadeleyi tadın." dedim ve hücreden çıktım.

Anahtara basıp ışıkları söndürdükten sonra kapıyı dört kez kilitledim. Açılıp açılmadığını kontrol ettikten sonra ben de hızlı adımlarla koridoru arşınladım ve kapıya kadar geldim. Miraç, öfkeyle etrafta tur atarken tam karşısına geçip iki elimle göğsünden ittim onu. Anahtar tuttuğum elimi kaldırıp, "Sakın bir daha sözümü duymamazlıktan gelme. Burada emirleri ben veririm ve emirleri tekrarlamaktan nefret ederim!" diyip tekrar iktirdim onu. "Beni bir daha sakın duymamazlıktan gelme!" Bir daha iktirdim. "Beni bir daha göz ardı etme!" diye bağırdım.

Aslında o gün, beni duymamazlıktan geldiği, göz ardı ettiği anların acısını çıkartmak içindi bu sözlerim ama öyle korkaktım ki, bunları açıkça söylemek yerine başka olayları öne sürerek sitem ediyordum ona.

Bana doğru attığı iki büyük adımla beni kolları arasına alınca avuçlarım göğsüne yaslı bir şekilde kalakaldım. Hareket etmeme izin vermeyecek kadar sıkı sarılıyordu zayıf bedenime. Gerilmiş omuzlarına temas eden çenem, yaşadığım duygu yoğunluğu ile titrerken "Teşekkür ederim Dila." diye fısıldadı. Ilık nefesi kulağımın arkasından saçlarımın arasına karışırken bedenimden derin bir ürperti geçti.

"Bana yaşama amacı verdiğin için teşekkür ederim." diyip daha sıkı sarıldı.

"Miraç." diye fısıldadım. Ruhlarımız arasında bunca mesafe varken bedenlerimizin mühürlenmesi çok yanlıştı. Benden, umutlarının katilinden çok uzaklara gitmeliydi ama inatçı bedeni yorgun bedenimi bırakmamakta ısrarcıydı.

Burnuma çalan, kendisine has o yoğun kokusu soluklarımı düzensizleştiriyordu. Daha fazlasını istiyordu bedenim. Daha fazlasını kilitli kapıları ardına almak istiyordu ciğerlerim. Cam bir fanusun içinde hapsetmek ve umutsuzluk sarmaşıkları ruhumu sarmaladığında o fanusun içinden alacağı derin nefeslerle yaşama tutunmak istiyordu.

Derin bir nefes aldım boynunu kaplayan teninin üzerinden.

Derin bir nefes aldı boynumu kaplayan tenimin üzerinden.

Arsızdı, arsızdım, arsızdık.

"Varlığınla hayatımı tekrar anlamlandırdığın için teşekkür ederim." diye fısıldadı tekrardan.

"Yüreğin soğudu mu?" diye sordum kısık bir ses tonuyla.

"Aksine," dedi ve mümkünmüş gibi daha sıkı sarıldı. Güçsüz başımı daha fazla taşıyamadı boynum. Miraç'ın burnu boynumda gezinerek dokunduğu yerleri sarhoş edip güçsüzleştirdiği için başımı omzuna yasladım. "Beni de cehennemine aldın ve alevlerinin sıcaklığına böylesine mest olmuşken yüreğim artık daha çok yanıyor."

"Sus." diye fısıldadım. Neden bağıramıyordum? "Bana böyle şeyler söylemezsin." diye ekledim ama bağırmalıydım ona. Nefretimi kusmalıydım. Bana söylediği her sözün, bana yaşattığı her kırgınlığın hesabını sormalıydım. Bir yanım da diyordu ki, ne hakla yapacaksın bunu? Sen onun yengesini öldürdün. Masumluğuyla iyileştiğin çocuğun hayallerini çaldın. Hangi hakla ondan hesap soracaksın ki?

Kaldığım arafın tanımı, çektiğim acıların bir ölçüsü yoktu ama ona sarılınca her şey silikleşiyordu. Kalp atışlarım normale dönüyor, boğazımdaki o yumru ortadan kalkıp sigara içme isteğimi sıfıra indiriyordu.

"Artık çok geç." dediğinde tenimin üzerinden derin bir nefes daha aldı. Öfkeyle aldığı solukların yerini huzurlu iç çekişler almıştı. "Çoktan söyledim bile. Bir gram da pişmanlık duymuyorum."

"Bırak beni." diye fısıldadım yine. Sesimin bu kadar güçsüz çıkmaması lazımdı. Kendimi ona bu kadar güçsüz göstermemem lazımdı. "Bana sarılamazsın. İstemiyorum." dedim.

"Benden daha çok istiyorsun, kendini kandırma." diye yanıtladı hiç düşünmeden.

"Bırak beni." dedim daha yüksek bir sesle. "Haddini aşıyorsun."

Derin bir nefes daha aldıktan sonra yavaşça ayrıldı benden. "Sen nasıl istersen Dila Karadağ." Gözlerinde huzurla var olan volkan, gözlerimdeki okyanusta yok olmak istiyor gibiydi.

"Dila." diye yanıtladım kabanımın yakalarını düzeltirken. "Artık sadece Dila."

BÖLÜM SONU!

Emeğime saygı duyup oy vermeyi unutmayın.

Buzdan yüreğini alevlerimden uzak tutmak yerine tam ortasına attın. Bu sefer bitersin, dedim. Aksine, daha güçlü doğdun küllerinden.

KKD | PİYON

Attığım adımların doğru olup olmadığını sorgulamaktan kaçındım genelde. Sustum, kaderin bir sonraki hamlesini bekledim. Korktum, hayatımdaki düzeni değiştirecek bir hata yapmaktan korkup yine de başım dik, karşıma çıkan ara sokaklara da girmek istedim.

Belki o ara sokaklar da bir ana yola çıkar diye düşündükçe kendimi çıkmaz sokaklarda buldum. Çığlıklarımı birileri duysun diye daha yüksek sesle ağladım ama aksine attığım çığlıklar, sevdiklerimin kulaklarına bir tıkaç oldu. Yok sayıldım. Yok sayıldıkça sahiden de yok oldum.

Bu yüzden Edwin beni bu eve ilk kez getirdiğinde kendi kendime verdiğim ilk söz, eğer bir adım atıyorsan ilerisindeki yirmi adımı da hesapla idi. Bu bir satranç oyunu. Rastgele hamle yaptığında ya vezirini kaybeder ya da şahını tehdit eden bir piyona yenilirsin.

Şah olmak istedikçe sevdiklerimin yüzünden bir piyon bile olamadım. Sustum yine, onlar yoldaşım dedim ve sustum. Sustukça beni dilsiz sandılar. Ben dilsizliğimi kabul ettikçe neden konuşmuyorsun diye üstüme geldiler ve ben orada bıraktım. Başkaları için yaşamayı, canımı feda edecek kadar bir insana bağlanmayı o an bıraktım.

Adımlarıma bir gölge eklemekten kaçındım, ensemde ne zaman bir nefes hissetsem o nefesin firar ettiği boğaza yapışıp hesap sordum. Bunları ben yapmadım, hayat bana yaptırttı. Ben Dila olmak istemedim ama hayat, bana bunu bile çok gördü ve bir hiç oldum.

Bu yüzden yeni intikam planım için belirlediğim çizelgenin en başında da bu madde vardı: Bir hiç ol.

Beni görmeyeceklerdi. Enselerinde alıp verdiğim nefesleri hissedemeyeceklerdi çünkü ölüler nefes almazdı. Sırf alamadığım intikamın intikamını da, almak için beş sene boyunca canımın canımdan gittiği işkencelerin intikamını da almak için ölmeyi kabullendim.

Ama bunca hatanın, bunca ihanetin üzerine akıllanmadan yaptığım bir hata vardı. Miraç'a, Kerim ve Karan'ı göstermemeliydim. Olmuştu işte, yine bir anda karşıma çıkmış ve aklımı bulandırmıştı. Gözlerime yine parıl parıl kahve gözlerini dikmiş ve beni kör etmişti. Ona karşı gösterdiğim bu zayıflık belki de yine sonumu getirecekti ve ben bundan ölesiye korkuyordum.

"Edwin, kötü bir şey mi yaptım?" diye sordum huzursuz bir tonda. Bağdaş kurarak oturduğum koltuğun sırtına başımı yaslayıp gözlerimi ela gözlerine diktim. Ona bugün başımdan geçen ne varsa hepsini anlatmıştım ve o da ciddiyetle beni dinlemişti.

"Dila, bu sefer inan, bilmiyorum." dedi. Ses tonundaki endişeyi hissetmemle kaburgalarımın kalbime yaptığı baskı arttı, soluksuz kaldım.

"Aklıma tüküreyim! Asla akıllanmayan aklıma tüküreyim!" Başıma sertçe iki kez vurduğumda Edwin bileğimden tuttu ve üçüncü kez vurmama engel oldu.

"Şunu yapmaktan vazgeç artık!" dedi kaşlarını çatarak. "Olan oldu, sitem etmek yerine durumu düzeltecek bir çözüm bulalım. Kendine vurmak ise bir çözümden çok bir başka sorun demektir. Yapma bir daha!" Ses tonuna bulaşan ciddiyet sessizce yutkunmama sebep oldu.

"Haklısın." diye mırıldandığımda dudaklarını sağa doğru kıvırıp çarpık bir tebessüm etti.

"Şimdi konumuza gelelim." dedi ve doğruldu koltuktan. Ben de başımı koltuğun sırtından kaldırıp elimi yanağıma koyarak dikkatle onu dinlemeye başladım. "Miraç'ın depoyu bulması imkansız çünkü gözünü bağladığını söyledin?"

Bu teyit etmek için sorulmuş bir cümleydi ve anlar anlamaz başımı hızla salladım. "Döndüğüm yolları, yaptığım U dönüşlerini anlamasın diye yolu yirmi dakika uzattım." diye eklediğimde dişlerini göstererek gülümsedi.

"Çok güzel." diye mırıldandıktan sonra devam etti. "Tek endişemiz şu an Karan ve Kerim'i bulduğunu Karadağlara söylemesi, öyle değil mi?"

Başımla onayladım. "Onların buraya gelmesini ve intikam planına dahil olmasını istemiyorsun." Yine başımla onayladım.

"Ne kadar çok insanla yola çıkarsam sırtıma o kadar hançer saplanacak. Bunu bir kez daha yaşamaya tahammül edemem."

"O zaman Miraç'a bunu söyleyeceksin." dedi Edwin. "Onları bir kez daha görmek isteyecek sonuçta. Bir kez daha nefretini kusmak isteyecek onlara. Sen de ufak bir tehdit ile bu sorunu çözeceksin." dediğinde arkasına yaslanmıştı. Ben de bedenimi daha da dikleştirip sordum.

"Eğer Karadağlara söylerse onları bir daha göremeyeceğini söyleyeceğim." dedim yaşadığım aydınlanmanın dudaklarımın arasından somutlaşmasına izin vererek. Başını bir kez aşağı eğip beni onayladı. Yüzündeki sinsilik kokan tebessüm genişledi.

"Aynen öyle." Derin bir nefes aldıktan sonra ciddiyetle devam etti sözlerine. "Bu sefer onlara ihtiyacın yok. Ben varım, hadi beni geç artık sen varsın ve karşımda sadece Dila olarak oturuyorsun. İşte, sen şimdi özgürsün. Boğazında o halat takılı değil, bileklerinde soğuk zincirler yok, benliğin bir soyadın kuyruğuna takılıp da ezilmiyor bu sefer. İstediğin insanı tehdit edebilecek kadar iyi gözlem yapabiliyorsun. Sana el kaldırmak isteyen birine karşı koyabilecek kadar savunabiliyorsun kendini. İşte bu yüzden, yoluna çıkan hiçbir çakıl taşını kaya sanma." Bedenini dik bir konuma getirip intikam alevlerinin gölgeleri düşen ela gözlerini gözlerime dikti. "Sahne senin Dila. Şah da sensin, piyon da. Her şey de sensin hiçbir şey de. Kalıbın yok, sınırlarını zorlamak isteyen insanların sınırlarını zorlayacak kadar sınırsızsın."

"Susman gereken yerdeyiz." dedim gözlerimi kaçırarak. Bunca günahı omuzlamış bir kadına karşı kullandığı kelimeler, benliğimi doyururken aynı zamanda da tüketiyordu. Ben günahlarımın bedelini ödememişken hiçbir övgüyü hak etmiyordum ki. Benim ölü ruhumun mezarına bir çiçek dikmeye hakkı yoktu. Kemiklerime dokunan o çiçeğin köklerini hissetmeye hakkım yoktu.

"Evet, susacağım." dedi ciddiyetle. "Bütün dünyanın fişini çekeceğim. Sokaktaki o eskici amca susacak, ilerideki kahve dükkanında çalan o slow

şarkı da durdurulacak çünkü herkes bu sefer seni dinlemek zorunda."

"Edwin." diye mırıldandım. Cidden susmalıydı. Sözlerinin umut meşalelerimi alevlendirdiğini düşünüyordu ama aksine, boynuma acıyla dolanan sarmaşıkların zehirli dikenleri batıyordu. "Ben uyuyayım. Çok yorgunum." Koltuktan kalktığımda odama gitmeyi planlarken arkamdan seslendi. "Kapının önünde, arabanın içinde uyuyacak yine. Sabah bu meseleyi konuşursun." dediğinde hızlıca başımı salladım ve salonu terk ettim.

Üzerime pijamalarımı geçirip kendimi yatağa attım ve biraz olsun uyumayı diledim.

Edwin, elindeki bardağı sehpaya usulca bıraktı. Ufak bir ses dahi çıkartıp Dila'yı uyandırmak istemiyordu. Saat epey geç olmuştu ama gözlerine uyku girmiyordu. Aklındaki düşünceler onu sakinlikle geçen günlerine nispet yapar gibi etrafını kuşatmış ve Edwin'i germek için and içmiş gibiydi.

Her şey iyiye giderken neden çıkıp gelmişti ki?

Tam da Dila artık ona daha yakın davranırken aralarına yine onlarca duvar örecek olan adam, bir anda neden çıkıp gelmişti?

Dila'dan dinlemişti Miraç'ı. Dila'nın uzaklara dalan gözlerinin en derininde kendisine bir yer bulmak için saatlerce Miraç'ı anlatmasını dinlemişti çünkü Dila farkında olmasa da sadece Miraç'ı anımsarken gözlerinin içi gülüyordu. Bunu kendisi bilse, kirpiklerini sonsuza kadar mühürleyip o parıltıları reddetmek için kör olmayı dilerdi ve bu yüzden Edwin susmuştu.

Kalbini ufak bir tebessümüyle bile tekleten kadına karşı nasıl davranması gerektiğini yeni yeni çözmüş ve planladığı adımları yavaş yavaş atıyordu.

İçinden geçen bir ses, "Aklındaki yapma." diyordu ama Edwin ilk kez kendisini düşüncelerine kapattı. Dila ile aralarındaki duvarları yıkamayacağını bildiği için bir hayalet olmayı kabul etti. Sonuçta hayaletler duvarlardan da geçebilirlerdi, değil mi?

Sarsak adımlarıyla onun kapısına doğru ilerledi. Halıya parmak uçlarında basıyor, parkeye çarpan çıplak ayak seslerinin Dila'yı uyandırmasını istemiyordu. Kapıyı çok yavaşça araladı. Ufak bir gıcırtı bile çıkmamasına şükürler ederken yine aynı sessiz adımlarıyla yatağa doğru ilerledi.

Nefesi buram buram içki koktuğu için ondan uzak duracaktı. Zaten tek amacı, Dila'yı uyurken izlemekti. Öyle de yaptı. Dolabının kapağına sırtını yaslayıp gözlerini Dila'nın yüzüne sabitledi. Bacaklarını zemine gelişigüzel uzatmış, kollarını kucağında öylece bırakmıştı.

Dila ise sol yanağını yastığa gömmüş, uzun kirpikleri yorgun göz kapaklarının uçlarından birbirine mühürlenmişken ifadesizce uyuyordu. Dudaklarında bir büzülme ya da yukarı kıvrılma yoktu, yanakları gün içinde olduğu gibi kızarık değildi. Öylece uyuyordu işte. Herkes gibi, her normal insan gibi uyuyordu. Peki o zaman, Edwin'in kalp atışlarındaki bu düzensizlik de neyin nesiydi?

Kucağındaki elleri kadının saçlarını okşamak için can atarken, kolları kadının belini sımsıkı sarıp sarmalamak isterken ondan uzakta sadece onu izlemek Edwin'in sınırlarını çok zorluyordu. Değişen düşüncelerini düzene sokmakta artık çok zorlanıyor, hayatının merkezi haline gelmiş kadının hayatında soluk bir leke olmaktan hoşlanmıyordu.

Artık bir hayalet olup aralarındaki duvarlardan geçmek değil de artık Edwin olup o duvarları yumruklarıyla yıkmak istiyordu.

"Elbet bir gün." diye geçirdi içinden. "Sen ve ben, elbet bir gün."

Ayağa kalktı. Dila'nın uykusu hafifti ve gördüğü kabus sonrası uyanınca ona yakalanmak istemiyordu. Sessiz adımlarla kapıya geldiğinde rüyasında Miraç'ı gören kadına dönüp "Rüyanda beni gör." diye geçirdi içinden ve odadan çıktı.

Murat Seyhan, üzerindeki takım elbisenin kendisini rahatsız ettiğini yavaştan hissetmeye başlamıştı. Kol kaslarını örten beyaz gömleği,

kollarına baskı yapıyor; yaka kısımları boğazını kuşatmış da nefes almasına engel oluyormuş gibi hissediyordu.

Ciddi görünümünden hoşlanmadığı için gömleğinin üç düğmesini açtı. Yakalarını hafifçe kaldırıp gömleğin kollarını birkaç kez kıvırdı. Yavaş yavaş nefes aldığını hissediyordu.

Yeni kestirdiği saçları onu daha iyi hissettiriyordu. Saçlarını üç numaraya vurdurmuş, sakallarını da tıraş etmiş ve beyaz yüzü daha iyi açığa çıkmıştı.

Masada duran silahını beline sıkıştırdıktan sonra ceketini sandalyede bırakmayı tercih etmiş ve odadan çıkmıştı. Omuzları dik, adımları zemini inleten cinstendi. Kapıda bekleyen iki adam, Murat'ın yanlarından geçtikten sonra arkasından takip etmeye başlamıştı.

"Her defasında sizi göndermesine gerek yok!" dedi soğuk bir ses tonuyla.

Arkasındaki uzun adam, belindeki silahı tekrar kontrol ettikten sonra Murat göremese de başını daha dik bir konum getirdi ve boğuk bir tonda cevap verdi. "Patrona mızmızlanırsın Murat!"

Murat hırıltılı bir nefes aldıktan sonra adımlarını hızlandırdı. Tavanda bir buçuk metre arayla asılan lambalar koridoru yarım yamalak aydınlatıyor, bazen de bir yanıp bir sönerek koridoru karanlığa mahkum ediyordu.

Uzun ince koridoru bitirdiklerinde karşısına çıkan merdivenleri ikişer ikişer adımlayıp ikinci kata kadar çıktı. Işıklar daha parlak bir şekilde yolunu aydınlatmaya başladıkça ikinci katın lüks görünümü de gözlerine çarpıyordu.

Viski kokusu daha da yoğunlaştıkça patronun odasına yaklaştığını anlıyordu. Sonunda varabilmişti. Siyah kapının önüne gelir gelmez kapıyı çalıp içeri girdi. Arkasındaki iki adam artık kapıda bekliyorlardı.

İgor, elinde tuttuğu proyu incelemeyi bırakıp karşısına duran Murat'a baktı. Murat, başını dikleştirip omuzlarını birkaç kez indirip kaldırıp rahatlatmayı denedi.

Yedi senedir patronu bildiği bu adam, son günlerde canını çok sıkmaya başlamıştı ve Murat artık yüzünü dahi görse belindeki silahı çıkartıp tam alnından vurmak için can atar bir hâle gelmişti.

"Nasılsın Murat?" diye sordu Rus aksanını belli edercesine İngilizce olarak. Murat'ın sol gözü sinirden seğirdi ama belli belirsiz aldığı sakin nefesler ile rahatlamaya çalıştı.

"Neden çağırdın İgor?" diye sordu buz gibi bir ses tonuyla. İgor, beyaz dişlerini göstere göstere şuh bir kahkaha attı.

"Gün geçtikçe daha da hadsizleşiyorsun Murat." dedi başını yavaşça iki yana sallayarak. Gözlerini elindeki proya dikti. "Namlunun ucu yavaşça alnını hedef almaya başladı."

Murat çarpık bir tebessüm etti. Her ne kadar İgor'a borçlu olsa da elindeki en güçlü adam kendisiydi. O namlu isterse kaburgalarını deşip kalbine dayansın, yine de tetiği çekemezdi. İgor'un gücü blöflerinden ibaretti.

"Her neyse İgor, yapacak işlerim var. Beni neden çağırdığını söyleyecek misin artık?" diye sordu. Ellerini keten pantolonunun ceplerine soktu, gözlerini kısarak bakmaya başladı İgor'a.

"Göreve gidiyorsun." dedi. Oturduğu deri sandalyeden doğruldu ve dirseklerini masasına yaslayıp çarpık bir tebessüm etti. "O gün sonunda geldi."

Murat'ın omuzları gerginlikle kasılırken duyduklarıyla boğazına bir yumru yerleştiğini hissetti ve sertçe yutkundu. Artık emindi, bu saatten sonra her şey daha da sarpa saracaktı.

Perdenin arkasından bedenimi duvara doğru daha çok yaslayarak gözlerimi dışarıya çevirdim. Siyah arabasını arayan gözlerim, evin sol tarafında iki arabanın arasında olduğunu görünce oraya takılı kaldı. Siyah filmli camları arasından hiçbir şey göremiyordum, bıkkın bir nefes alıp kabanımın cebine telefonumu attım ve kapıya ilerledim.

Topuklu botlarım zeminde tok bir ses çıkartırken yüzüme çarpan saçlarımı geriye doğru savurup duruşumu dikleştirdim. Derin bir nefes alıp kapıyı açtım ve sokağa çıktım.

Adımlarım direkt arabasına doğru yönlenince sürücü kapısı tahmin ettiğim gibi hemen açıldı. Bu sefer üzerinde siyah bir kazak ve kot rengi bir pantolon vardı. Saçları yine beni şaşırtmamış, alnına asice dağılmıştı. Esen rüzgarda havaya kalkan saçlarını umursamadan sağ yanağındaki gamzesini göstererek tebessüm etti.

"Günaydın." dedi arabanın önünde dolaşıp karşıma geçtiğinde. Yüzümü ifadesiz bir hâle büründürüp soğuk bir tonda, "Günaydın." dedim. Kaşlarımı çatarak, "Arabada mı uyuyorsun sen?" diye sordum.

Hafif kurumuş dudaklarını diliyle nemlendirdikten sonra arabasının kaputuna yaslandı. "Evet." dedi tok bir ses tonuyla.

"Evin yok mu senin? Yoksa battınız mı?" diye sorduğumda ufak bir kahkaha attı. Dudaklarını aralayıp bir şey söyleyecekken asıl konudan uzaklaşmamak adına, "Her neyse. Beni ilgilendirmez." dedim ciddi bir tonda. Yüzündeki tebessüm soldu.

"Seninle bir şey konuşmam lazım." dedim. Kaşları beni şaşırtmayarak çatıldı, omuzları damarlarında akan kana kadar bulaşan endişeyle gerilirken bedenini arabanın kaputundan ayırdı.

"Ne konuşacağız?" diye sordu. Lafı uzatmanın bir anlamı olmayacağını bildiğimden ona doğru bir adım atıp sordum sorumu.

"Karan ve Kerim'den evdekilere bahsettin mi?"

"Henüz değil." diye yanıtladı beni. Kaşları daha da derinden çatılırken ellerini kabanının cebine sokup başını biraz daha eğdi bana doğru. "Neden sordun?"

"Güzel." dedim derin bir nefes alarak. "Hiçbir zaman söylemeyeceksin onlara."

Kaşları şaşkınlıkla alnına çıktı ve kollarını göğsünde bağlayıp bacaklarını biraz araladı. "Neden?" diye sordu tok ses tonuyla.

Soğuk bir tebessüm edip, "Çünkü ben öyle istiyorum." dedim. "Seni bile oraya götürmem hataydı. Hayatımda fazladan insanlara yer yok artık."

"Amcamın onları bilmeye hakkı var." dedi. Bana doğru bir adım attı. "Yamaç'ın öfkesinin dinmesi için Karan ve Kerim'i inleterek öldürmesi gerek."

Ayağımı yere sertçe vurup işaret parmağımı ona doğru birkaç kez salladım. "İşte bu yüzden onlara söylemeyeceksin! Ben o hataya bir kez düşerim Miraç Karadağ! Sırf siz de mutlu olun diye sizinle yoldaş oldum ve başıma gelmeyen kalmadı! Yamaç'ın öfkesi umrumda bile değil! Bana onca şeyi söyledikten sonra benim binbir zorlukla hücreye tıktığım adamlara elini kolunu sallaya sallaya ulaşamaz! Dolansın dursun etrafta, bulabilirse kendi bulsun! Boynumu eğer, 'Eyvallah!' derim ama asla hazıra konmasına izin vermem! Bu sefer değil!" diye bağırdım.

Öfkesi yüz ifadesine de yansırken gözleri kısıldı. Çehresi belirginleşip yanakları çukurlaştı. "O yok saydığın nefret yüzünden Alaz bugün hepimizden nefret ediyor." dediğinde kaşlarımı çattım. Cümlesinin ucunu fazlasıyla açık bırakmış ve zaten onlarca düşüncenin istila ettiği zihnime bir başka bilinmezlik sokmuştu.

"Nasıl istiyorsan öyle olsun!" diye bağırdı o da. Kollarını iki yana açıp sinirden olduğu kilometrelerce öteden belli olacak bir gülümseme yerleştirdi yüzüne. "Bu da senin dediğin gibi olsun! Yok saymaya devam et beni, bizi, geçmişimizi! Aynen böyle devam et!"

Geriye doğru adımlayıp arabasının arka sağ tekerlerine sert bir tekme geçirdi. Hırıltılı nefesleri ıssız sokağın sessizliğini keskin bir bıçak gibi bölüyordu şimdi. Avuçlarını arabasına yaslayıp başını eğdi.

"Bu geçmişimizi yok saymak değil." dedim benden beklenmeyecek sakin bir tonda. "Aksine, sizden uzakta geçirdiğim şu iki senede sizi yok saymak yerine hayatımın tamamı yaptım. Acı çekmem lazımdı çünkü. Ödemem gereken bir bedel vardı ve elimden sadece acı çekmek geliyordu."

Ona doğru bir adım attığımda başını bana doğru çevirdi sadece. "Senin sol yanağındaki küçük beni unutamayacak kadar çıkarmadım seni zihnimden çünkü en güçlü, en zehirli acım sendin. Ömür'ün göz rengini kendi gözlerimden daha iyi biliyorum çünkü onu o kadar çok düşünüyordum ki, artık aynaya baktığımda kendimi değil onu görüyordum. Ses tonumu unuttum bazen, öyle anlar geldi ki yüreğimin cayır cayır yandığını hissettim ama Alaz'ın ruhumu ısıtan tebessümlerini bir an bile unutmadım."

Sol gözümden akan yaşı hırsla silerken, "İşte sen busun!" dedim hiddetle. "Kendin ne yaptıysan aynısını benim de yaptığımı düşünüyorsun! Bencilsin!" diye bağırdım.

Bana dönüp yaklaşmak için bir adım attığında, "Benim tek amacım vardı ve siz elde ettiğim her şeyi benden aldınız. Şimdi size merhamet etmemi bekleme sakın!" diyip her ne söyleyecekse boğazında takılı kalmasına vesile oldum. Bıkkın bir nefes alıp gözlerini yumdu.

Kontrol edemediği şeylerin etrafını kuşatmasından hoşlanmadığı aldığı öfkeli nefeslerle bile gözlerimin önüne seriliyordu. Duyamayacağım şekilde bir şeyler mırıldandı, sanırım küfür etmişti.

Ortama yorgun bir sessizlik çöktmüştü ve birkaç saniyenin ardından cebimdeki telefon çalmaya başladı. Telefonu elime alıp aramaya cevap verdim. Arayan Edwin'di. Sabahın erken saatlerinde Kerim ve Karan'ı kontrol etmek için depoya gitmişti ve genelde bir sorun olmasa beni oradayken aramazdı. Sessizce yutkunup telefonu kulağıma götürdüm.

"Efendim Edwin." der demez Edwin'in heyecanlı sesi kulaklarıma çarptı. Yerinde durmadığını, kulağıma dolan rüzgarın sesiyle anlarken direkt söze girdi.

"Acilen depoya gelmen gerekiyor." Sesindeki heyecanın neşeden mi yoksa endişeden mi olduğunu anlayamazken bunu düşünmenin doğru bir zaman olmadığını kendime hatırlatıp telefonu direkt kapattım.

Oraya nasıl gideceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Taksiyle gitsem yaklaşıp beş yüz metre gerisinde inmem gerekiyordu ve yürüyerek o patika yolu bitirmem yarım saatimi daha alacaktı. Bunun için vaktim yoktu.

Miraç, varlığını belli etmek istercesine karşıma dikildi ve kısılı gözleri ardından endişeli yüzümü incelemeye başladı. "Bir sorun mu var?" diye sordu meraklı bir tonda.

Tek yolun bu olduğuna karar verip "Arabana ihtiyacım var." dedim huzursuz olduğumu belli eden bir tonda. Düşünmeden cebindeki anahtarı bana uzattığında tuttuğumu yeni fark ettiğim nefesimi geri verdim ve koşar adım sürücü koltuğuna ilerledim.

Kemerimi bağladığım sırada yanımdaki kapı açılmış ve Miraç arabaya binmişti. "Sen nereye?" diye sorduğumda kaşlarını bilmiş bir edayla alnına doğru kaldırdı ve ufak bir tebessüm etti. Onunla ağız dalaşına girmek tamamen bir vakit kaybı olacağı için cebimdeki şalı çıkartıp ona uzattım.

İtiraz etmeden gözüne şalı bağladığında nereye gideceğimizi anlamıştı. Arabayı çalıştırıp depoya doğru sürmeye başladım.

BÖLÜM SONU!

Emeğime saygı duyup oy vermeyi unutmayın.

Varlığımla kıyameti koparmak için yokluğumla savaşmam gerekiyordu.
Ben de küllerime kadar kayboldum.

KKD | KAN KUSAN AVUÇLAR

Topuklu botumun sesi, deponun duvarlarına çarpıp kulaklarımıza doluyordu. Miraç'ın da ayaklarına geçirdiği postallar bana eşlik ederken Edwin deponun en sonundaki masanın önünde duruyordu.

Sol en arka köşeye yerleştirdiğimiz monitörler, Karan ve Kerim'i hücrede incelemek için konulmuştu. Hücrenin dört bir yanında dinleyiciler ve dört adet kamera vardı ama Karan ve Kerim bunlardan elbette habersizdi.

Aralarında belki bir kez olsun kasalar hakkında konuşurlar diye ümit ederek koymuştum kamera ve dinleyicileri. Belki buradan kaçmak için ya da kasaların güvenliği için bir plan yaparlar sandım, yapmadılar. İkisi de iki sene boyunca kasa hakkında bir kez bile konuşmadılar.

Edwin, ayak seslerimizi işitmiş olacak ki bize doğru döndüğünde karşısında Miraç'ı da görmeyi beklemiyordu. Biçimli kaşları öfkeyle çatılırken Miraç'a da yandan bir bakış attığımda ondan farksız olmadığını gördüm. Gergin omuzları yine gözlerime çarparken çehresi daha sert bir görünüm kazanmıştı. Başını daha da dik bir konuma getirdi, ellerini ceplerine sokup o yıkılmaz duruşunu gözlerimizin önüne serdi. Onu bilmesem, gerçekten de duvarlarının yıkılmaz olduğunu düşünürdüm ama onu kendimden de iyi tanıyordum.

"Edwin, ne oldu?" diye sordum ona doğru bir adım atarak. Edwin, sonunda gözlerini bana çevirmeyi başardı ve ince dudakları usulca sağa doğru kıvrıldı. Her ne haberi verecekse içinde iyi şeyler barındırdığını biliyordum artık.

"Anlatacağım," dediğinde gözlerini tekrar Miraç'a çevirdi. "Ama o gittikten sonra." Miraç bunun üzerine kaşlarını alayla alnına doğru çıkartıp o alayı dudaklarına indirip tebessüm etti. Tebessümü genişleyip alayın yerini öfke aldığında hırıltılı bir nefes aldı.

"Gitmiyorum." dedi dişlerinin arasından. Edwin'e doğru bir adım attı. "Sen de neler döndüğünü anlatacaksın."

Edwin gülümsedi. Öyle ki, onu daha önce hiç böyle öfkeyle gülümserken görmediğim için ufak bir şaşkınlık yaşadım. "Gideceksin." dedi ve bu sefer o Miraç'a adım attı. Bıkkın bir nefes verip aralarında geçen bu anlamsız olayı gereksiz bir çabayla anlamlandırmaya çalışıyordum.

"Burada kimin gidip kimin gitmeyeceğine ben karar veririm." dedim keskin bir tonda. İkisinin de gözleri bana döndüğünde "Siz burada kendi kafanıza göre kararlar alamazsınız. Haddinizi bilin." dedim kaşlarımı çatarak. "Miraç'a git dersem gitmek zorunda, kal dersem de kalmak ama sadece ben dersem. Ben!" Ne Edwin kafasına göre kararlar verebilirdi ne de Miraç o kararları uygulamak zorundaydı. Ben ne istersem o olacaktı ve ikisinin de bunu anlaması gerekiyordu.

"Haklısın." dedi Edwin ve geriye doğru bir adım attı. "Gidecek mi, kalacak mı, sen karar ver." dedi ve kalçasını arkasındaki masaya yaslayıp kollarını göğsünde kenetledi.

Elbette gidecekti. Onun burada, intikam planımın tam içinde bir yeri yoktu. Ağzımı aralayıp bir şey söyleyecekken masanın üzerindeki hoparlörden bir ses yükseldi. Çok kısık, acı bir iniltinin hemen ardından ansızın firar eden bir ses. Bir isim. Kerim'in dudakları arasından firar eden, bir isim.

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken gözlerim de beni şaşırtmayarak fal taşı gibi açıldı. Edwin'e baktım ve gülümsediğini gördüm. O an, neden buraya gelmem gerektiğini söylediğini anlamıştım. Bir ipucumuz vardı artık. Kasalara ulaşmam için bir ipucu vardı artık elimde.

Hızla masaya doğru ilerleyip kulağımı hoparlöre daha da yasladım ve o ismi bir daha duydum. "Erdem," Bir nefes aldı. "Kasa," Derin derin öksürdü defalarca. Miraç'ın varlığını yanımda hissederken onu unuttuğumu yeni fark ediyordum. Umrumda değildi, şu an sadece sese odaklıydım. "Kart."

Ardından Karan'ın sesi duyuldu. "Sus." İkisi de acı çekiyor gibiydi. Dün Miraç, onlarca tekme ve yumruklarla onları çok ciddi yaralamıştı ve hâlâ daha acısını hissediyorlardı.

Söylediği her kelimeyi not alıyordum. "Erdem, kasa, kart." Sustu, birkaç dakika kimseden ses çıkmadı. Tek bir kelimeyi bile kaçırmak istemediğimiz için nefes dahi almıyorduk biz de. "Şaşmaz." Bunu da söyledikten sonra tok bir ses kulaklarımıza çalındığında acılarına dayanamayıp uyuyakaldığını ve düştüğünü anlamıştım.

Ardından aynı ses bir kez daha duyuldu, Karan da acılarından kurtulmak için uykuya dalmış olmalıydı.

"Sayıkladılar." diye mırıldandım. Ben onların psikolojisini çökertip krizler geçirirken bağırarak bana bir ipucu verirler sanıyordum ama onlar Miraç'ın yumruklarıyla halsiz düştüklerinde fısıldayarak vermişti bana o ipuçlarını.

"Sayıkladılar." dedi Edwin neşeli bir tonda. Sesini duyar duymaz ayağa kalkıp hızla ona sarıldım. Kahkaha atıyordum. Ben, Dila, sevinçten kahkaha atıyordum. Biz iki senedir ilk kez sarılıyorduk. Elimi tutmuştu, kolumu sıvazlamış, birkaç kez de kolunu omzuma atmıştı ama hiç sarılmamıştı. Benden hep çekinmiş ve ben ona izin vermediğim sürece bana temasta bulunmamıştı. Bugün ben izin verdim ve biz sarıldık.

Kolları belimi sımsıkı kavrarken alnını omzuma yasladı. Ben kahkaha attıkça o da bana eşlik ediyordu. Ben nefes aldıkça o da nefes alıyordu. Sırtımdaki eli usulca sırtımı okşarken "Bir gün gerçekten özgür olacaksın." diye fısıldadı saçlarımın arasına. Nefesi tenimi yaktı, küle çevirdi. Saçlarımın arasına sızan rüzgar o közlenmiş külleri tekrar alevlendirdi.

"İpucu bulduk Edwin, inanabiliyor musun?" diye fısıldadım. Hâlâ inanamıyordum bu olanlara. Hayat, bugün bana da gülümsüyordu sonunda. İki ucu da kapalı koridorların arasına hapsolmuşken kader, tam karşıma dikilip bana bir kapı aralıyordu.

"İnanıyorum," Saçlarımdan aldığı bir nefesi ciğerlerinde öldürürken "Tüm kalbimle." diye fısıldadı. Ses tonundaki gizemli tınıyı sezmemle kaşlarımın çatılması bir olmuştu. Kollarım yavaşça ondan ayrılırken zoraki bir tebessüm yerleştirdim yüzüme.

Arkamı döner dönmez ise o çarptı gözlerime. Önce yumruk yaptığı elleri, sonra gömleğini zorlayan kaslarının gerginliğini, en son ise yüzünün sert

ifadesi ile karşılaştım. Gözleri ise bu sert duruşuna çok tezattı. Gözleri yine çıplaktı bana ve asıl içinden geçenleri bana fısıldıyordu. O, yıkılmıştı. O, bu sahneden sonra paramparçaydı.

"Sen git artık." dedim. Nasıl dedim, ben de bilmiyorum. Güçlü çıkmasını umduğum ses tonum beni yanılttı ve kısık bir tonda firar etti sözler dudaklarımın arasından.

"Gitmeyeyim." dedi. Konuşmak onun için ne zamandır bu kadar zorlu bir eylem olmuştu? "Kalayım." O ses tonuna gizlenmiş medet kırıntıları soluklarımı kesti ve boğazımdaki yumru bana kendini hatırlattı.

"Yok." dedim. Derin bir nefes aldım. "Sen git."

Dudaklarına bir tebessüm yerleşti. Canım yandı çünkü o tebessüm, karşımda hüngür hüngür ağlayan bir çocuğun gözyaşlarıydı. O tebessüm, bu koca adamın içine hapsolmuş minik çocuğa ettiğim yeminin bozulduğunun işaretiydi. Kaybettiği sandığı çocukluğunu derin mezarından çıkarmak için ettiğim yemin...

Ben tutamayacağım bir söz vermiştim o gece. Ben, şimdi o çocuğu mezara geri yatırıp üzerine toprak atıyordum.Benim canım yanıyordu, tıpkı karşımdaki adam gibi.

"Eğer istediğin buysa," Geriye doğru bir adım attı. Sonra bir adım daha. "Gideyim." Başka bir adım daha ve önüne döndü. Ellerinin kabanının cebine soktu ve başı eğik bir şekilde çıktı depodan.

Çenemin titrediğini, yokluğuyla bedenime çarpan soğuk rüzgarlarla kendime gelince anlamıştım. Dişlerimi birbirine sımsıkı kenetleyip gözyaşlarımın akmasına müsaade etmedim.

"Dila." diye seslendi Edwin. Ona arkam dönük olduğunu için bir nebze olsun rahat hissederken dudaklarımı zorlukla yanaklarıma doğru kıvırdım. Gülümsemek bu kadar zor olmamalıydı, değil mi? Başarabilirdim ben de. Gözlerimi tavana dikip akmak için bekleyen yaşları geri gönderdim ve Edwin'e döndüm.

"Efendim?" dedim düz bir tonda.

"Gel de şu kelimelere bir kez daha göz atalım."

Karşımdaki Edwin bir anda Miraç oluverdi. Ne ara, nasıl, neden diye sormama izin verilmeyecek kadar hızla değişti. Bana gülümsüyordu. Karşımda Edwin olduğunu bilsem de Miraç vardı işte. Bana gülüyor ve göz kırpıyordu. İntikam planımda benimle olmak için can atıyordu.

Sonra yine aynı hızla gitti. Miraç artık Edwin oldu. Gözleri artık kahve değil, ela; saçları artık koyu değil, sarıya dönmüştü. Miraç, yine gitmişti.

Elimde tuttuğum kahve fincanı bir türlü sabit durmuyordu. Düşünceler beynimi istila edip, hepsi bir an önce düğümlerini çözmek istedikçe beynimin zonkladığını hissediyordum. Kafatasım artık bu kadar düşünceyi taşıyamayıp patlayarak kurtulmak istediğini belli edercesine saç köklerime baskı yapıyordu.

Sabah öğrendiğim, babamın dudakları arasından firar eden dört kelime aklımda dönüp duruyordu. "Erdem, kasa, kart, şaşmaz." Anlamlandırmaya çalışmak için girdiğim mücadele beni gerçekten yorgun hissettiriyordu.

Elimdeki fincan titremeye devam ettikçe sinirlerim iyice bozuldu. Üzerimdeki psikolojik baskı, bazen böyle fiziksel tepkiler ile açığa çıkıyordu. Yaşadığım stresten dolayı ellerim bazen kontrolsüzce titriyordu.

Edwin koltuktan uyuduğu için sessiz adımlarla mutfağa ilerleyip ecza dolabından sakinleştirici ilaçlarımı çıkardım. Hiç düşünmeden bir tanesini ağzıma attığımda ellerimi tezgaha yaslayıp gözlerimi kapattım.

"Gitmeyeyim. Kalayım." Onun sesi kulaklarımda; kapalı gözlerimin bile saklanmaya izin vermediği bedeni tam karşımda.

Sakinleşmek istedikçe daha da panikliyordum. Derin bir nefes aldım. Bir süre içimde tuttum ve sonra sesli bir şekilde geri verdim. Bir daha. Bir daha. Aklımdan çıkıp gidene kadar, tekrar ve tekrar.

Boğazımdaki yumru yutkunmama engel olunca kendimi balkonda buldum. Kış ayazı, gecenin soğuğu ile birleşince tüylerim ürperirken soğuğun bedenimi uyuşturması iyi hissettirmişti.

Demir sandalyeye oturup masanın üzerindeki küllüğü kendime doğru çektim ve cebimdeki sigara paketinden bir dal çıkartıp ucunu çakmağım ile alevlendirdim. Bacaklarımı karnıma çektikten sonra sigara tutan elimi diz kapağımın üzerine koyup gözlerimi gökyüzüne çevirdim.

"Sigara içtiğimi bilsen çok kızarsın Bahar abla." diye mırıldandım. "Eğer gelirsen bırakırım ama. Valla bak. Söz veriyorum bırakırım. Bir gelsen, her istediğini yaparım." Sol gözümden bir yaş firar ederken titreyen ellerimi dudağıma yaklaştırıp sigaramdan derin bir nefes çektim.

"Kafam biraz karışık bu günlerde Bahar abla." Bir yıldızı inceledikten sonra başka bir yıldıza geçiyordum. Hangisinin Bahar ablaya ait olduğunu bilmiyordum çünkü. Saygısızlık etmemek adına hepsiyle göz göze gelmeye çalışıyordum. "Onun gelmesi iyi bir şey mi yoksa kötü mü bilmiyorum. Aklımı karıştıyor yine. Ne zaman doğru düzgün bir plan yapmak istesem aklıma düşüyor. Gözlerindeki hüznü görmek yüreğimi yaralıyor ama ondan nefret ediyorum ben. Neden üzülüyorum o zaman? Hayır, benim de sağlam bir yerim kalmadı ki artık. Ona hangi parçamı feda edeyim de iyileşsin?"

Bir nefes daha çektim. "İlaçlar da sersemletiyor beni. Bazen çok uykumu getiriyor. Sevmiyorum artık onları da. Zaten işe de yaramıyorlar, baksana hâlâ aklımda." Bir nefes daha. "Birkaç uçurtma var zihnimde. Her birinin ucuna asılmış ayrı olasılıklarla kurmaya çalıştığım planlar var. Derinlemesine düşünmem lazım en doğru plan için ama her şeyden önce onun aklımdan çıkması lazım." Bir nefes daha çektim. Birkaç arda kalan duman burnumdan çıkıp havaya karışırken ciğerlerimin yeterince bayram ettiğini düşünmeyip tekrar bir nefes çektim. "Bu sefer olur mu Bahar abla? Bu sefer başarabilecek miyim?"

Bu sefer temiz havayı çektim ciğerlerime. Gözlerimi yıldızlardan çekip sessizliğe gömülmüş sokağı incelemeye başladım. Birkaç araba karşı kaldırımın kenarına park edilmişken arsız gözlerim yine onu aradı. Siyah arabası, gecenin karanlığında iyice kaybolmuştu ama onu görebiliyordum. Dışarıdaydı ama buraya bakmıyordu. Kahve gözleri, gökyüzündeydi.

Arabasının kaputuna kalçasını yaslamış, ellerini kabanının ceplerine sokmuştu. Rüzgar dalgalı saçlarını havada savururken dudaklarının hareket ettiğini gördüm. Ne yapıyordu o?

Bakışlarım onu takip edercesine gökyüzüne çıktığında bir aydınlanma yaşadım çünkü gökyüzüne bakarak konuşuyordu. Birisiyle sohbet ediyordu. Kaşlarım şaşkınlıkla alnıma çıkarken dudakları duraksadı ve yavaşça bana döndü gözleri. Göz göze geldik.

Beni balkonda bulmayı beklemediği için ufak bir afallama yaşasa da hemen toparlandı ve doğrulup karşı kaldırıma geldi. Balkonun tam karşısında durana kadar da gözlerini gözlerimden çekmemişti. Kalbim maraton koşmuşcasına hızla atarken ellerim bu sefer stresten değil, heyecandan titriyordu. Elimdeki sigarayı küllüğe zorlukla bırakırken içeri girmek için ayağa kalktım.

Aklımın doğru düzgün çalışması için ondan uzaklaşmam gerekiyordu.

"Dila!" Söyleme işte adımı. Dökülmesin dudaklarından da nefret ettirtme adımdan. Söyleme işte o tonda. Zaten yorgunum, gördüğüm ilk mezara gireceğim ve o ses tonun üzerime tonlarca toprak atacak. Bakma öyle, titremesin sesin. Nefret ediyorum işte, anlasana. Ben bana ihanet eden birini sevemem, anla işte. Anla ve git. Yeni birini sev. Yeni bir aşka yelken aç yeni okyanuslarda ama bana gelme. Acını sevme. Nefretini kucakla ama bana gelme.

"Dila, aşağıya gelir misin?" Sevme başka birini. Sakın sevme. Bu ses tonunun başkasının adını söylerken çıkmasına müsaade edemem. Kalbim kaldırmaz. Sevme kimseyi. Sevmesin kimse seni. Başka birine böyle güzel bakamazsın.

"Neden?" diye sordum. Balkon demirlerine tutundum.

"Bir şey sormam lazım." Ses tonunda bu sefer bir ciddiyet hakimdi. Kaşlarım istemsizce çatılırken "Bu şekilde soramam. Üzerine bir şeyler al da in aşağıya, lütfen." diye ekledi.

Ne soracağını merak ederken sorunun içeriğinin babamlarla ilgili olduğunu yüz ifadesinden anlayabiliyordum. O yüzden fazla düşünmeden üzerime bir mont alıp aşağıya indim. Edwin ben çıkarken hâlâ koltukta uyumaya devam ediyordu. O uyanana kadar geri gelirim diye düşünmüştüm.

Uzun saçlarımı kabanın altından çıkartıp demir kapıyı araladım. İlerideki kapının önünde, elleri kabanının cebinde beni bekliyordu. Onu izledikçe uykuya ne kadar da ihtiyacı olduğunu daha net anlıyordum çünkü çok yorgun görünüyordu. Solgun, bitmiş, küskün...

"Keşke daha kalın bir şey alsaydın, hava çok soğuk." dedi karşısına dikilir dikilmez. Üzerindeki kaban benimkinden daha inceydi ama bana karışıyordu. İçimden göz devirmeden edemedim.

"Neden çağırdın?" diye sordum söylediklerini görmezden gelerek. Hafiften üşüdüğümü hissedince kabanıma daha sıkı sarıldım. Gözlerine uzun süre bakamıyordum. Duygu değişimleri gözlerinden sürekli ifşa oluyordu. Bir anlığına hüzne şahit olurken birkaç saniye sonra özlem kokuyordu gözleri. Bazen hafif bir sevgi beliriyor bazen de öfkenin alevleri kahve irislerini aydınlatıyordu. O çok değişik bir adamdı. Karmakarışıktı artık.

"Aklıma takılan bir şey var." dedi. Kaşları hafiften çatıldı, esen rüzgar ile bazı saç tutamları alnına döküldü. Sorarcasına ona bakarken "Depodaki kolilerin içinde ne var?" diye sordu.

Bu soruyu hiç beklemediğim için anlık bir afallama yaşarken dudaklarım hafifçe aralandı. "Şey," dedim ve yüzümü örten uzun tutamları kulağımın arkasına attım. Gözlerine bakma gafletinde bulununca o iki kahve iriste bu sefer özlem yeşerdi. Saçlarıma özlemle bakıyordu. Uzun tutamları aklına kazımak istercesine bakıyordu. "Nereden çıktı bu soru?" diye devam ettim.

Bana doğru bir adım attı. "Kokusu çok tanıdık." dedi hızla. Dudaklarını diliyle nemlendirdi. "Şeye benziyordu." dediğinde gözlerini birkaç saniyeliğine kaçırdı.

"Neye?" diye sordum merakla. O kolilerin içindeki şeylerin ne için kullanıldığını hâlâ çözememiştik ve bütün cevaplar şimdi Miraç'taymış gibi hissediyordum.

"Bizi maça çıkarmadan önce güç toplamamız için verdiği kimyasal ilaca." dedi bir çırpıda. Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken aklıma Sığınak'a gittiğimiz gün gelmişti. Benim birçok detayını aklımdan sildiğim o geceye gitmiştim şimdi.

Semih Kurt ile poker oynamadan önce barın köşesinde ettiğimiz sohbet kulaklarımı uğuldattı. Bana, çocukları ringe çıkarmadan önce Karan'ın onlara bir ilaç verdiğini söylemişti ama bu ilaçları üreten laboratuvarı bulamamıştı. Benimse tamamen aklımdan çıkmıştı bu detay.

"Onlar kimyasal ilaç mıymış?" diye sordum hayretle. "Şerefsiz, kaç ton üretmiş hem de!"

Miraç bıkkın bir nefes verirken gözlerini kaçırdı. Kahve gözlerinin sulandığını gördüğümde daha kaçıncı kez afallamadığımı kavrayamayacak kadar şaşkındım. Gözlerini gökyüzüne çevirdi tekrardan. Sustu, gözlerini konuşturttu.

"Bulamadım hâlâ laboratuvarın yerini. Öğrenemedim. Daha güçlü kimyasallar kattığını öğrendim ama. Daha etkili ağrı kesici, daha güçlendirici maddeler kullanmış. Eh tabi, anormal semptomlar da görülüyormuş. Bir çocuk ağzından köpükler çıkara çıkara ölmüş, biri titreme krizine girmiş ve nefes alamadığı için ölmüş, bir çocuk komaya girmiş. Bir çocuk, iki çocuk, beş çocuk hep aynı son! Hep!" Sonda bağırmasını beklemediğim için hafifçe irkilirken ses etmedim çünkü acı çektiğini görebiliyordum. " 'Onlar benim çocuklarım.' der her iş yaptığı adama. 'Hepsine gözüm gibi bakarım, hepsini besler, hiçbirini açıkta bırakmam.' diyerek övünür herkese."

"Miraç sakin olur musun?" Kontrolden çıktığını belirten hırıltılı nefesleri ıssız sokağın sessizliğini gölgede bırakıyordu.

"Ben ne yapıyorum peki?" Omuz silkti. "Oturuyorum. Arabanın içinde, bir kayalıkta, bazen Sığınak'ta." Başını iki yana salladı. "Yapabildiğim tek şey oturmak. Her çocuğun mezarını kendi ellerimle kazıyorum ben!" Ellerini açıp bana doğru uzattığında "Bu eller çok kirli." dedi. Sesi titredi. "Ölen her çocuğun kanı avuçlarımın arasında. Yengemin kanı da burada. Senin-"

Sesini tamamlayamadan bir hıçkırık kaçtı dudaklarının arasından. Gözlerini hızla yumdu. Dudaklarını sertçe birbirine bastırdı. "Senin kanın da burada."

Çenem titrerken onun görmemesi için dişlerimi birbirine bastırdım. "O çocuklar senin yüzünden ölmüyor Miraç." dedim konuyu dağıtmak için. Konu hiçbir zaman bana gelmemeliydi. Kabuk bağlamış yaralarımı kanatacaktı her sözü, o yüzden susmalıydı.

"O ilacı yapanları tek tek öldürmediğim sürece her çocuk benim yüzümden ölecek." dedi. Yutkundu. Sessizlikle geçen birkaç saniyenin ardından "Karan bir şey söyledi mi bu konuda?" diye sordu. Ses tonundaki çekingenlik, temkinli davrandığının göstergesiydi. "Yani, Kerim gibi sayıkladı mı bir şey? Bir adres, bir isim?" Bana doğru bir adım attı. "Kendim için istiyorsam bir daha seni görmek nasip olmasın! Sadece o çocukları kurtarmak için istiyorum, lütfen inan bana!"

"Miraç, ne için istediğini anlayabiliyorum." dedim. Gerçekten de anlıyordum. Onun geçmişi kirliydi. Onun geçmişi karaydı. Onun geçmişi ölümdü ve bununla yaşamak, onun için çok zordu. Biliyordum ve bu soruyu sormasındaki amacı da çok net görebiliyordum. O sadece yüzlerce çocuğun canını kurtarmaya çalışıyordu.

"Ama o konuşmadı hiç. Baygındı genelde." Yutkundum. "Sadece senin adını sayıkladı birkaç kez."

Gözlerini hırsla yumup geriye doğru adımladı. İçinde fokurdayan öfkesinin kızgın damlalarının üzerime sıçramasını istemiyordu. Sinirinden nasibimi almamı istemediği için arkasını döndü ve birkaç kez derin derin nefes aldı. Bir eliyle yüzünü sıvazladı, birkaç adım atıp sakinleşmeye çalıştı.

Ben ise izledim onu. Yalnız olmasını, sorunlarını kendi içinde kendi başına çözmesine izin verdim. Bana döndü. Gözlerinin içi kızarmıştı. Konuşamadım. "Sen gir artık. Özür dilerim, gereksiz yere senin de canını sıktım. Ben-" Gözlerini kaçırdı. "Ben bulurum bir yolunu. Hallederim illa ki. Sen üşüme, eve gir. Uyu geç olmadan." dedi ve sarsak adımlarla arabasına doğru ilerledi.

O, çok yorgun gözüküyordu.

"Miraç!" diye seslendim. Durdu, omzunun üzerinden gözlerini bana çevirdi. "Belki şimdi bir şeyler sayıklıyordur." dedim omuz silkerek. "Belki uyuyamamıştır ama uyanık da değildir ve ne dediğini bilmiyordur. Sonuçta iyi dövdün onları. Akıllarını kaybedecek kadar yara bere içindeler. Belki Karan da güçsüz düşmüştür." Yine ve yeniden yutkundu. "İstersen, şimdi gidebiliriz onların yanına."

Dilimden dökülen sözleri sisli bir kağıda akıtan kalemin sahibi vicdanımdı. Dayanamıyordu. O da masum çocukları kurtarmak istiyordu. O da bu işin bir son bulmasını istiyordu.

"Gerçekten mi?" diye sordu. Benliğini böylesine bir umutsuzluk kaplamışken ardında sakladığı umut meşalelerini alevlendirdiğimde ses tonu hep böyle çocuksu çıkıyordu. Umut dolu, sevecen... Dayanamıyordum. O böyle bir çocukluk geçirmeyi hak etmemişti. Hiçbir çocuk da hak etmiyordu.

"Gerçekten." dedim düz bir tonda. "Ben üzerimi değiştireyim, gidelim." dedim ve arkamı dönüp binaya girdim.

Sessiz adımlarla odama ilerleyip dolabı açtım. Siyah bir kazağın altına kalın bir tayt giyip ayakkabılıktaki siyah spor ayakkabımı ayaklarıma geçirdim. Edwin ise hâlâ uyumaya devam ediyordu.

Sessiz adımlarla evden çıkıp tekrar onun yanına geldim. Arabanın önünde beklerken gözleri gözlerimde olsa da bazen saçlarıma kayıyordu. Uzun saçlarım alışkın olduğu bir şey değildi.

Ben sürücü koltuğuna geçtiğim sırada o da gözlerini şal ile bağlamakla meşguldü. Arabanın içinde derin bir sessizlik hakimken ilk kez rahatsız edici gelmedi bana. Bu sessizlik belki de ruhlarımızın çığlıklarını duyurmak içindi ve her ne kadar inkar etmek istesem de iyi geliyordu.

Yaklaşık yarım saat sonra depoya geldiğimizde bir şey söylemeden arabadan indi. Kaputa tutuna tutuna yanıma kadar gelince artık ihtiyaç duymayarak elini çekti kaputtan. Rüzgarımı takip ederek arkamdan ilerledi ve depoya yine sessizlikle giriş yaptık.

Murat Seyhan üzerindeki montun yakasını kulaklarına kadar kaldırırken saklandığı çalılıkların ardından deponun önündeki hareketliliği izliyordu. Kalbi yaşadığı tedirginlikten dolayı hızla atarken o atışların asıl sebebi ise deponun önündeki arabadan inmişti.

Dila inmişti arabadan. Murat, bunun üzerine ağız dolusu söverken yanında duran dört adam da şaşkınlıkla ona baktılar. Murat, Dila'yı karşısına almayı istemiyordu. Bunu yapmak zorundaydı ve Dila bunu anlayamayacak kadar geçmişine takılı kalmıştı.

En azından o böyle düşünüyordu.

Hemen ardından yanındaki kapı açılmış ve arabadan inen Miraç'ı görmüştü. Kaşları daha da çatılırken onun neden burada olduğunu sorguluyordu. En son, Dila ile ayrılmışlardı ve o uçurumun kenarında Dila ile yüzleşmişti. Bahar'ın vurulduğuna şahit olduğundan beridir önündeki Miraç engelinin kalktığını düşünüyordu ama o zaman bu da neyin nesiydi?

"Abi giriyor muyuz?" diye sordu yanındaki esmer adam. Herkes bir an önce harekete geçmek istiyordu. Birkaç dakika önce Murat da istiyordu ama şimdi ne olacaktı? Sahiden de bunu yapacak mıydı? Dila ile arasına tekrar uçurumlar kadar mesafe girecekti ama yapmak zorundaydı. Onun için, yapmak zorundaydı.

"Giriyoruz." dedi Murat. Kabanını çıkardı ve arkasındaki arabanın içine attı. Belindeki silahın şarjörünü kontrol etti ve depoya doğru sessiz adımlarla ilerlemeye başladılar.

BÖLÜM SONU!

Emeğime saygı duyup oy vermeyi unutmayın.

O, sebep olduğu her ölümün yükünü omuzlarında taşıyordu. Yakıp kül ettiği kalbimin kanlı izleri ise hep avuçlarında olacaktı.

KKD| ACININ TEBESSÜMÜ

Gözündeki şalı usulca çıkardıktan sonra arkamdan beni takip etmeye başladı. Karan ve Kerim'in yanına uğramak yerine sabahki masaya ilerlemeyi tercih etmiştik. Şimdilik onlarla işimiz yoktu ve tek istediğimiz bir başka ipucu bulmaktı.

Hali hazırda açık olan sisteme düşen bildirimlere bakmak için sandalyeye otururken Miraç ise elini masaya yaslayıp monitörlere bakıyordu. Dört duvarın köşesine yerleştirdiğimiz dinleyicilerden çıkan sese kulak verdik ama ne yazık ki kayda değer bir şey yoktu. Hücreden hiçbir ses çıkmadığı için kameralara bakmaya karar verdim. Gece görüş kameralarını aktif ettikten sonra bu sefer sağımda kalan ikinci monitöre çevirdim gözlerimi.

Ekranda Kerim ve Karan'ın görüntüleri belirmişti. İkisi de uyuyordu. Karan bacaklarını zemine gelişigüzel uzatmış, sırtı duvara yaslıyken başı sağ omzuna doğru düşmüştü. Kerim ise yerde yüzüstü yatıyordu. Bileklerindeki zincirlerin izin verdiği kadarıyla ellerini iki yana açmış, bacaklarını dümdüz uzatmıştı. Sol yanağı, soğuk ve tırtıklı zemine yaslıyken uzayan saçları da zemindeki tozları süpürüyordu.

Miraç ekrana daha çok yaklaştı uyuyup uyumadıklarınnı teyit etmek için. Birkaç saniye sonra bedenini geriye doğru çekti ve bıkkın bir nefes verdi.

"Uyuyorlar." dedim omuz silkerek.

"Şerefsizler." diye mırıldandı. Çaresizlik, omuzlarına ağır bir yük bırakmış olmalı ki omuzları çöktü. Başını masaya doğru eğip birkaç kez nefes almaya çalıştı sakinleşmek adına. Bizim gözlerimize uyku girmezken onların uyuyor olması onu daha da sinirlendiriyordu ama dışa vurduğu öfkenin bir kibrit alevi olduğunu biliyordum. Oysaki içi cehennemdi.

Geriye doğru adımlayıp sağ tarafta kalan kolilere doğru ilerlemeye başladı. Sandalyeden kalkıp ben de arkasından ilerledim. Neredeyse boyuma kadar gelen üst üste dizilmiş üç koliden en üstte olanı iki eliyle kavrayıp zemine

indirdi. Turuncu renkteki kolinin üstünü örten dört parçalık kartonlar da bantla yapıştırılmıştı.

Arka cebine uzanıp bir bıçak çıkardığında ona attığım şaşkın bakışları fark etmiş olacak ki gözleri gözlerimi buldu. "Ne zaman ne olacağı belli olmuyor. Silah taşınamayan yerlerde çakı taşıyorum yanımda." diye kısa bir açıklama yaptı. Bir şey demedim, bunca tehlikenin içindeyken yanında ufak bir çakı taşıması belki de daha riskliydi.

Çakı ile kolinin üzerindeki bantı ikiye ayırdı. Kapakları açılan kolinin içinde defalarca incelediğim o kimyasal ilaçlar bulunuyordu. Bir kiloluk paketler halinde dördü yan yana, beşi alt alta sıralanmıştı.

"Bunları nasıl ele geçirdin sen?" diye sordu bir torba alırken kolinin içinden. Yanına diz çöküp omuz silktim.

"Kerim ve Karan'ı alana bu koliler bedavaydı." dedim alaycı bir tonda. Torbayı incelemeyi bırakıp kaşlarını çatarak bana döndü. Cümlemi anlamadığı belli oluyordu ama ona onları nasıl kaçırdığımı anlatmayacaktım elbette. Yüzümdeki ifadeden bunu çok net anlayınca bir nefes vererek gözlerini tekrar torbaya çevirdi.

Elindeki çakı ile ucuna hafif bir delik açtı. Naylonun içinden firar eden ilaçlar gri zemine düşerken Miraç biraz sola eğip daha fazla dökülmesine izin vermedi. Burnunu yaklaştırıp kokladıktan sonra toz ilacın birazını avucuna döktü.

"Bu ilaçların içinde boğacağım onu." dedi birkaç defa daha kokladıktan sonra. Avucunu sıktı ve yüz hizamıza doğru kaldırdı. Ardından avucunu biraz gevşetti ve toz ilaç, bir kum saatinin kumları misali usulca zemine serilirken "Kendi ürettiği ilaçları içip aşırı dozdan geberip gidecek." diye mırıldandı.

Kahve gözleri kısılı, ilacı dikkatle incelerken kafasında dönüp duran tilkilerin iyi şeyler planlamadığı çok açıktı.

"Yeterince sert vuramadım onlara." dedi ve bana döndü. Avucundaki ilacın hepsi yeri boylamıştı. "Akılları hâlâ yerinde." Dudakları ürkütücülüğünü

belli eden bir tebessüm ile sağa kıvrıldı. "Akıllarını başlarından almama izin verir misin?" İtiraz etmek için dudaklarımı aralayacağım sırada "Sadece beş dakika." diye ekledi.

"Miraç, insanlar saniyeler içinde ölebilir. Sen o beş dakika içinde cenazelerini bile düzenlersin." dedim kaşlarımı çatarak.

"Durmam gereken yerleri iyi bilirim ben." dedi kaşları alnına doğru çıkarken. "Yokluğunda düşüncelerime şerit çekmeyi, sinirden deliye dönerken otokontrolümü sağlamayı çok iyi öğrendim." Yutkundu. Yutkundum.

İkimizin de ortak olduğu ve işimize çok yarayan bir özelliğimizdi bu. Duyguları açığa çıkartmamak...

"Onları öldürürsen mezarın bile olmaz. Cesedini dışarıdaki tilkilerin yuvasına atarım Miraç." dedim ayağa kalkarken. Onu tekrar hücreye göndermemdeki amaç, düşüncelerini haklı bulmamdı. Evet psikolojik baskı zihinlerini bulandırabilirdi ama yavaşça. Çok yavaş -iki seneyi geçen bir yavaşlık- ama o sadece yarım saatte başarmıştı bunu.

Birkaç tekme, bolca hakaret, sayamayacağım kadar çok yumrukla zihinlerini bulandırmıştı dakikalar içinde.

"Ölümüm senin elinden olacaksa her şeye razıyım." dedi ve beni takip etmeye başladı. "Ruhum gidişinle öldü, bedenim de elindeki silahtan çıkan bir kurşunla ölüversin, çok mu?"

Onu duymazdan gelmek şu an yapacağım en doğru hamle olacaktı. Beraber ıssız koridoru arşınladıktan sonra hücrenin önüne gelmiştik. Cebimden çıkardığım anahtar ile kapıyı açtıktan sonra son kez uyarmak için ona döndüm. Bakışlarımdaki ciddiyeti anlamıştı ve sadece başını sallamakla yetinmişti.

Sol elinde tuttuğu torba ile hücreye giriş yapar yapmaz hücrenin ışıklarını açtım. Kerim ve Karan huzursuz birkaç mırıltı çıkartıp gözlerini ararlarken ben de koridordan getirdiğim sandalyeyi ters çevirdim. Dirseklerimi demir sandalyenin sırtına yaslayıp ellerimi yanaklarıma yerleştirdim.

"Oğlum." diye fısıldadı Karan. "Beni kurtarmaya mı geldin?"

Söyledikleri o kadar komikti ki alaycı bir kahkaha dudaklarımın arasından firar etti. Kerim yavaşça doğrulmaya çalışırken acı çektiği için buruşturduğu yüzünü bana çevirdi ve kahkahama tiksintiyle baktı.

"Evet." dedi Miraç. Gözlerim hızla ona kaydığında sesindeki ciddiyet yutkunmama sebep oldu. Onları benden alacak mıydı? Yine mi ihanet edecekti bana? Nasıl karşı koyacaktım? Yanımda ne silah vardı ne de bıçak. Oysa ondaki çakıyı az önce görmüştüm. Şimdi bu zincirleri kırıp onları özgür bırakmasına nasıl engel olacaktım?

Kalbim kaburgalarıma işkence çektirmek istercesine hızla atarken kulaklarım uğuldamaya başladı. Miraç hâlâ Kerim ve Karan'ın tam karşısında dikilmeye devam ederken sonunda konuşabilmişti. "Çok sert vurmuşum. Acın fazladır şimdi senin." Benim kaşlarım çatılırken onlara doğru büyük bir adım attı. Sol elindeki torbayı sıktığı için toz ilaç bu zemine de dökülüyordu. "Sana harika bir ağrı kesici getirdim bu yüzden." dedi. "Seni acılarından kurtaracak, seni güçlendirecek bir ağrı kesici." Avucuna biraz ilaç dökerken Karan gözlerini hızla aralamış ve Miraç'tan kaçmak için sola doğru sürüklemeye başlamıştı bacaklarını.

"Gelme!" dedi korkuyla. Yutkundu. "Onları içemem!"

Miraç ufak bir kahkaha attı. "İçersin içer!" Avucunu Karan'ın dudaklarına kapatınca avucundaki ilaç da Karan'ın diline, oradan damağına bulaşıp kanına karışmak için iç organlarına doğru yol almaya başlamıştı.

Karan derin derin öksürürken Miraç'ın iri avcu hem ağzını hem de burnunu kapattığı için nefes alamadığını belli edercesine inlemişti ama Miraç'ın onu duyar gibi bir hâli yoktu. Onun kulaklarında şimdi onca masum çocuğun çığlıkları uğulduyordu. Karşısında Karan değil, ona teşekkür eden onlarca çocuğun yüzü duruyordu.

Karan'ın iniltileri dışında bir ses duyulmayan hücrenin dışında, koridordan gelen birkaç adım sesini duymamla kaşlarımı çatmam bir olmuştu. Olan biteni kavramama izin vermeyecek kadar hızla gerçekleşmişti sonrasında olanlar.

"Jack, sen kolilerin arkasına bak!" diye fısıldadı Murat. Jack hızlı ama sessiz adımlarla düz bir istikamette ilerlerken elinde ileriye doğrulttuğu silahı bir kez bile sallanmıyordu. Parmak boğumları beyazlayacak kadar sıkıyordu elinde silahı.

Bu sırada Murat, üç adamı ile beraber soldaki koridora doğru sessiz adımlarla ilerlemeye başladı. Biraz ilerideki demir kapı sonuna kadar açıktı ve içeriyi aydınlatan ışık, koridora da sıçramıştı. Bu nedenle görüş alanı yeterince aydınlıktı.

Silahını ileriye doğru tutup sessiz birkaç adım daha attı. O sırada kulağına Miraç'ın sesi dolmuştu. "İçersin içer!" Adamın alaycı ses tonu, Murat'ın yüzünü buruşturmasına sebep olmuştu. *Bu işler hallolsun, ilk işim seni de öldürmek Miraç Karadağ!*

Elindeki silahı fark etmeden daha çok sıkmaya başlamıştı. Sevdiği kadın ile evlenen bu adama yapmayı hayal ettiği çok şey vardı daha. Zihnindeki huysuz seslerin her biri ayrı bir planı fısıldıyordu kulağına.

Arkaya doğru elini kaldırıp baş hizasındaki parmaklarının ikisini ileri geri hareket ettirdi. Emri alan adamlar, Murat'a daha çok yaklaştı ve Murat'ın adımlarını hızlandırmasıyla ona ayak uydurmaya başladılar.

Murat, hücreye giriş yapar yapmaz elindeki silahı Miraç'a doğru tuttu ve "Ellerinizi kaldırın!" diye bağırdı.

Bu yüksek sesi beklemeyen Miraç hızla arkasına döndüğünde karşısında görmeyi umduğu en son kişiyi görmüştü. Karşısında Murat duruyordu. Hem de kanlı canlı!

"Ha siktir!" diye mırıldandığında gözleri direkt Dila'ya çevrildi. Dila ise Murat ve adamları hücreye girer girmez sandalyesinden ayaklanmış ve Karan ve Kerim'in önüne geçmişti. Yüzündeki ifadeyi gören Miraç, Dila'nın dehşete düşmesini beklerdi. Ölen sevgilisi vardı karşısında, öldü sandığı sevgilisi karşısında dikiliyordu ama o sadece şaşırmıştı.

O an anladı Miraç, Dila'nın bu gerçeği bildiğini. Ne zaman, nasıl öğrendi bilmiyordu ama sonuçta öğrenmişti. Bu soğukkanlılığın bir başka açıklaması olamazdı.

"S-Sen nasıl buldun beni?!" diye sordu Dila. Bir hayal görüyor olmalıydı. Yoksa neden Murat kendisine silah doğrultuyor olsun ki? Evet, bir hayaldi. Murat Dila'yı bulamazdı, Karan ve Kerim'in onun ellerinde olduğunu da öğrenemezdi. Dila buna bir an bile ihtimal vermezdi ama olmuştu işte.

Karşısındaki dördü de silahlı adamın ne istediğini bilmediği gibi nasıl karşı koyacağını da bilmiyordu. Murat'ın Dila'ya özlemle baktığını gören Miraç, şaşırmanın sırası olmadığını düşündü ve hızla Dila'nın da önüne geçti. Bir kolu ile onu tam olarak arkasına almak için hafifçe iktirdi ve başını kaldırıp Murat'a baktı.

"Zorluk çıkarmayın! Onları alıp gideceğiz!" dedi Murat düz bir tonda. Yine de dişlerini sıkıyor, Miraç'ın Dila'ya bu kadar yakın olması, ona dokunması içindeki kıskançlık alevlerine benzin döküp ateşi daha da harlıyordu.

Dila, duyduklarından sonra Miraç'ın kolunu daha da sıkarken Murat'ın hangi cüretle seneler sonra karşısına çıkmasını ve ondan bunu istemesini sorguluyordu.

"Rüyanda görürsün!" dedi Dila ve Miraç'ın arkasından çıktı. O hiçbir zaman birinin ardına sığınmaktan hoşlanmazdı zaten. Miraç, Dila'nın karnına kolunu yaslayıp onu geri çekmek isterken Dila sertçe iktirdi o eli. "Sen benim cesedimi çiğnemeden bu hücreden saç tellerini bile alamazsın!" diye bağırdı.

Murat, işlerin bu kadar sarpa saracağını biliyordu. Yine de öfkeyle dişlerini alt dudağına bastırdı ve onlara doğru bir adım attı. Elindeki silahın hedefi ise Dila'dan başkası değildi. "Son kez uyarıyorum. Amacım sana zarar vermek değil, onları alıp gideceğim!" dedi.

Arkasındaki adamlar sohbeti anlamıyordu çünkü bu üçlü Türkçe konuşuyordu. Murat onlarla ya Rusça ya da İngilizce konuşurdu. O yüzden ister istemez tedirgin oldular. İgor'un gazabına uğramak istemedikleri için bu işi en kısa zamanda halletmeleri gerekiyordu.

"Ellerinizi kaldırın! Bu size ilk ve son uyarımdır! Acımadan beyninizi dağıtırım!" diye bağırdı Elvira. Sıfıra vurduğu saçları yüz hatlarının daha da öne çıkmasını sağlamış, sol yanağından olmayan saçlarına kadar uzayan dövme ürkütücü görünümüne ürkütücülük katmıştı.

Dila, Rusça bilmediği için adamın dedikleri anlamazken cevabı Miraç, Rusça olarak verdi. "Sen bir daha bizi uyarmayı dene de beyninin nasıl uçtuğunu sana göstereyim!" Ses tonu öfkeli çıksa da dişlerini sıktığı için tıslar gibi firar etmişti sözler.

Elvira, hırıltılı bir nefes alıp Miraç'a doğru hızlı adımlarla gelirken Dila'yı tekrar arkasına alan Miraç, kendisine doğrultulan silahı umursamadan adama doğru büyük adımlarla ilerledi. Elvira, emniyetini açtığı silahı ateşlendirecekken Miraç kıvrak bir hareketle attığı tekme sayesinden adamın elindeki silah yeri boylamıştı.

Bu sırada Dila'ya doğru adımlayan Murat, ona sarılma isteği ile harmanlanıyordu. Uzun saçlarını, o dizlerinde yatarken okşamak için şu an canını bile vermeye razıydı. Bir de o eşsiz kokusu dolabilse ciğerlerine, daha mutlusu olur muydu ondan?

"Canını yakmak istemiyorum." dedi kaşları alnına doğru çıkarken. Gözleri arada birbirlerine yumruklar ve tekmeler atan Elvira ve Miraç'a kaysa da asıl odağı Dila idi.

"Sen benim canımı yakamazsın." dedi Dila dişlerinin arasından. Kerim ve Karan'ı nasıl elinde tutmaya devam edecek bilmiyordu ama onları tekrar kaybetmemek için canını bile vermeye hazırdı.

"İşimi zorlaştırma, bunu yapmak zorundayım!" diye bağırdı Murat. Dila, Murat'ın sürekli bir şeylere mecbur olduğunu dile getirmesine tahammül edemiyordu artık.

Ona doğru bir adım atıp silaha daha çok yaklaştı. "Neden hep bir şeyler yapmak zorundasın sen?! Neden yapıyorsun bunu? Benden hâlâ ne istiyorsun?!" diye öfkeyle bağırdı.

"Onları almak zorundayım!" Dila'ya doğru bir adım attı. Bunu yapmaktan başka şansı yoktu çünkü Dila yolundan dönecek gibi değildi. "Senin için, bizim geleceğimiz için, onları senden almak zorundayım!" dedi.

Bu sırada Elvira'ya bir tekme savuran Miraç yere yığılan adamın ayağa kalkmasına izin vermeden karnına bir tekme daha attı. Diğer tekmesi adamın kafasını hedef alırken kapıda elinde silahla bekleyen diğer adam artık atağa geçmesi gerektiğini anlamıştı. Hücrenin tavanına doğru silahını alevlendirdi ve hücredeki herkesin birkaç saniye kulaklarının çınlamasına sebep oldu.

"Çabuk bırak onu! Bir dahaki kurşunun hedefi başın olacak yoksa!" diye bağırdı Rusça. Miraç, Elvira'nın elinden düşürdüğü silahı hızla kavrayıp adama doğrulttu. O tereddüt etmedi. O, karşısındaki adama söz hakkı tanımadı ve alnının tam ortasından vurdu.

"Bizde işler sözle ilerlemez." diye mırıldandı. Ayağa kalkmak için çırpınan Elvira'ya daha fazla tahammül edemediği için kafasını tutup boynunu kırmak amacıyla atakta bulunduğu sırada hücreye destek ekip giriş yapmıştı. Beş kişi bir anda Miraç'ın etrafını kuşatmışken Dila bunu fark etti ve "Miraç! Dikkat et!" diye bağırdı.

Adamlar elindeki silahları Miraç için alevlendirecekken, "Onu sakın öldürmeyin!" diye bağırdı Murat. Miraç'ı kendi elleriyle öldürecekti, bu zevki bir başkasına veremezdi.

Miraç, Elvira'nın boynunu kıvrak bir hareketle kırınca Elvira'nın başı zemine sertçe düştü. Etrafını kuşatan beş adam, Miraç'ın bu soğukkanlılığına şaşırırken ifadelerini sabit tutmakta zorluk çekiyordu.

Miraç, yorulacağını biliyordu. Bu beş adam oldukça yapılıydı ama Dila'yı güvende tutması lazımdı. Onun tekrar canının yanma ihtimalini kaldıramıyordu ve bu yüzden kanının son damlasına kadar savaşacaktı.

Ayağa kalktığında gözleri direkt Dila'yı buldu. Her ne kadar güçlü görünmeye çalışsa da Dila'nın içten içe korktuğunu biliyordu. Ufak bir tebessüm ettikten sonra karşısındaki adama beklenmedik bir hamle yaptı.

Sol elmacık kemiğine indirdiği sert yumruk darbesi, savaşın başladığının göstergesiydi.

Odağı tamamen Miraç'a kayan Dila, beş adam ile nasıl baş edebilecek diye düşünüyordu. Bir yandan da arkasında köşeye sinmiş adamları Murat'a vermemesi gerekiyordu. Ne yapacağı konusunda bir fikri olmayan Dila, kapana kısılmış gibi hissediyordu.

Arkasında ise Kerim ve Karan yan yana duruyordu. Sırtlarını duvara yaslamış ve ortalıktan çekilmişlerdi. Seneler sonra Miraç'ın gelmesi ile hissizlik üzerine kurulu düzenleri tamamen değişmişti. Artık, güçlerini daha çok hissediyorlardı. Bu yüzden sadece hücrenin köşesine sinip kurtulmayı bekliyorlardı. Kurtulacaklarını biliyorlardı.

Miraç, üzerine çöken beş adamdan yana doğru yuvarlanarak kurtulurken Dila'yı Murat'tan uzaklaştırmak için yanına gidecekti ama olmadı. Murat, Dila'yı beklenmedik bir hamleyle sol tarafındaki soğuk duvara iktirdi. Dila başını duvara vurmuştu ama daha acısını hissedemeden Murat'ın kendisine yakınlaştığını gördü. Dila'nın iki elini bileklerinden kavrayan Murat, kadının kollarını başının üzerinde kenetledi.

Dila bu hamleyi beklemediği için çığlık atarken ayakları ile Murat'ı geri itmeye çalışıyordu ama etki ettiği söylenemezdi. Murat daha fazla dayanamadı ve burnunu kadının boynuna sürttü. Dila'nın gözlerinin önüne Şefkat geldiğinde elleri fütursuzca titremeye başladı. Birkaç saniye sonra bedeni de kendisine eşlik ederken neden kitlenip kaldığını anlayamıyordu.

Şefkat yapacaklarını Dila'nın baygın zamanlarında yapmıştı. O, daha önce bilinci açıkken tacize uğramamıştı. Bu hissin gerçekten ne kadar acı dolu olduğunu şimdi daha iyi anlıyordu.

Nefesi kesilmişti. Kolları tutmuyordu. Kalbi kulaklarına kadar baskı yapıyor, kanı yaptığı basınçla damarlarını patlatmak istercesine hızla akıyordu. Konuşmak istedi, bağırmak, çığlık atmak istedi ama yapamadı. Nefes almaya çalışıyordu. Murat, arsızca teninin üzerinden ciğerlerine nefes bahşederken o nefes alamıyordu ve midesi bulanmaya başlamıştı. Murat kendisini Dila'ya daha da yaslarken Dila'nın hareket alanı iyice daralmıştı.

"Seni çok özledim." diye fısıldadı Murat. Ilık nefesi Dila'nın boynuna çarparken Dila daha çok titremeye başlamıştı. Karşısındaki Şefkat, sinsi bir sırıtış ile kendisine doğru geliyordu ama Dila hareket dahi edemiyor, "Git!" diye bağıramıyordu. "Çok az kaldı. Kavuşmamıza çok az kaldı." Bir zamanlar ses tonuna kadar aşık olduğu adamın şimdiki sözleri, Dila'nın kanına panzehiri olmayan bir zehir enjekte ediyordu sanki.

O zehir, Dila'yı öldürüyordu.

Dila pes etmedi. Bu mide bulandırıcı nefeslerden, bu iğrendirici temaslardan kurtulmalıydı. Bir şeyler yapmalıydı! Kendisini savunmalı, tenine izinsiz dokunan her insan evladının derisini yüzmeliydi. Dila, savaşmalıydı.

Miraç, suratına yediği üçüncü yumruk ile hafif sendelerken yanağından boynuna ince bir çizgide akan kanın sıcaklığını hissediyordu. Boynunu sola doğru kütlettikten sonra sağında kalan adama beklenmedik bir anda havada yan dönerek tekme attı. Adam başını soğuk duvara çarpmış ve oracıkta bilincini kaybetmişti.

Sağındaki adam hızla öne atılıp Miraç'ın yanağına yumruğunu atmak için hamle yaptığında Miraç, adamın iki elini kayrayıp arkasına geçti ve kollarını büktü. Duraksamadan sırtına bir tekme attığında, ikinci adam da yeri boylamıştı.

Üzerine koşarak gelen bir diğer adamın karnına sert bir tekme attı. Bacak boyunun uzun olmasının avantajlarını kullanıyordu. Arkasından boynuna sarılan adamın kollarını tuttu. Adam sıkıca kenetlemişti kollarını ve Miraç birkaç saniye nefes alamadı. Üzerine doğru gelen bir diğer adamı gördü ve her bu hareketi yaptığında olduğu gibi derin bir nefes aldı.

Bacaklarını hafif büktü ve hemen ardından bütün gücünü bacaklarına verip ters takla attı. Havada yarım daire çizen ayakları boş durmadı ve kendisine doğru gelen adamın yüzüne çarptı. Adam yere yığıldı. Attığı tekme sayesinde boğazındaki ellerden de kurtulmuştu.

Bu sırada gözlerini sonunda Dila'ya çevirecek kadar vakit bulan Miraç, onları bu halde bulmayı hiç beklemiyordu. Dila'nın hareket edemeyen,

konuşamayan halini; Murat'ın bedenini Dila'ya tamamen yaslamış olduğunu görmüştü.

"Dila!" diye bağırdı. Dila'nın aklından geçen sinsi düşünceleri biliyordu, anlıyordu. Uğradığı tecavüzün izleri daha da belirginleşmişti şimdi. Şefkat'in parmak izlerini bıraktığı yerleri uyuşuyor, tenine izinsiz çarpan her nefes orayı cayır cayır yakıyordu. Bu ateş iyi değildi. Bu ateş, çok can yakıcıydı. Ne ten bırakıyordu ne de ruh. Ne yara kalıyordu ne acı. Hissizlikti bu alev. Acizlikti. Çaresizlikti. Ölümdü.

Miraç, Dila'ya doğru koşacakken iki adam koluna girip ona engel oldu. Miraç'ın gür sesi hücrenin duvarlarından çarpıp herkesin kulaklarını çınlatırken çırpınıyordu. Tüm gücünü kullanıyor, kolunu sıkıca tutan adamların esaretinden kurtulmak için çabalıyordu. "Bırak lan onu! Şerefsiz herif, bırak onu!" Dört adam, Miraç'ı tutmakta şu durumda bile zorlanmaya başlamıştı.

"Borcum var." Murat, yüzünü Dila'nın yüzüne hizaladı. Sol eli kalkıp Dila'nın yanağına konunca Dila daha da çırpınmaya başladı. Ayaklarını yere sertçe vuruyor, sırtını duvara daha çok yaslayıp Murat'ın temasından kurtulmaya çalışıyordu. O an, yaslandığı duvarın içine girip sonsuza dek kaybolmak istedi. "Seninle yeni bir hayata başlamak için yedi sene önce bir iş aldım. Elime yüzüme bulaştırdım ve şimdi patron ne derse yapmak zorundayım. Ben onun dediklerini yaptıkça o benim borcumu siliyor." Murat'ın kaşları medet umarcasına alnına doğru çıktı. Dila'nın kendisini anlamasını istiyordu. "Çok az kaldı borcum." diye fısıldadı. Dila gibi o da titriyordu. Dila, endişe ve korku ile titrerken onun titremelerinin sebebi saf heyecandı. Aşktı.

"Bitince yanına geleceğim. Hayalini kurduğumuz gibi Berlin'e gideceğiz. Söz veriyorum." diye mırıldandı Murat. Dila, Murat'ın dediklerinden hiçbir şey anlamazken hâlâ ne hayalinden bahsettiğini kavrayacak kadar gücünü toplayamamıştı.

Dila, mavi gözleri siyaha çalan koyu kahve gözlere korkusuzca dikti. Artık çırpınmıyordu. Murat'ın dikkatini dağıtması için sakin kalmalıydı. Murat bu göz temasının hayalini senelerdir kuruyordu ve şimdi hayallerinin gerçekleştiğini görmesi onu afallatmıştı. İstemsizce Dila'nın bileklerini

kavrayan sağ eli gevşemişti. Şimdi kitlenen kişi, yüzünü Dila'ya daha da yaklaştıran Murat'tan başkası değildi.

Dila, bu gevşemeyi fırsat bilip kollarını büktü ve dirseklerini sertçe Murat'ın yüzüne geçirdi. Yüzü sağa doğru dönen Murat'ın toparlanmasına izin vermeden kasıklara sert bir tekme attı. Murat iki büklüm kalırken acı iniltisi dudaklarının arasından firar etti. Karnına tekrar sert bir tekme daha atarken boğazları acıyana kadar bağırdı. "Bana izinsiz dokunamazsın!"

İşin iyice uzadığını anlayan Jack, Miraç'ı bırakıp hızla Dila'nın yanına gitti ve kolundan tuttuğu gibi yere fırlattı. Dila başını soğuk zemine çarptı ve acıyla inledi.

Doğru yere düştüğü için içinden binlerce kez şükrederken kendisini hemen toparladı ve duvarın sonuna doğru biraz daha sürünerek ilerledi. Bir yandan Miraç kendisine sesleniyor, yanındaki adamlara küfürler ediyordu ama Dila kulakları çınladığı için sesleri tam olarak ayırt edemiyordu. Kendisini zorlukla toparlamaya çalıştı, bunu başarmak zorundaydı ve şimdi güçsüz düşemezdi. Sağ kolunu güçlükle havaya kaldırdı ve sertçe zemine bir yumruk attı. Kimse ne olduğunu anlayamamıştı.

Beton zemin hızla içe göçmüş ve parçalanan betonun içinde sakladığı silahı almıştı Dila. Kerim ve Karan gelmeden önce acil durumlar için yapmıştı bu bölmeyi. Zeminin içine silah yerleştirmiş, üzerine sahte beton döktürüp etrafındaki zeminin desenlerine uygun boyatmıştı. O yüzden bu kadar kolay kırabilmişti.

Düşünmeden silahın emniyetini açtı. Hâlâ yerde uzanıyorken sırt üstü dönüp Murat'ın yanındaki adamın kalbine iki el ateş etti. Adam hızla yere yığılırken herkesin afallamış olduğunu fırsat bilerek ayağa kalktı ve Murat'ın karşısına dikildi. Elindeki silahı Murat'a doğrultmuştu ama elbette ki Karan'ın bu hamlesini beklemiyordu.

İki adama çok yaklaşmıştı fark etmeden. Karan, Dila'nın elindeki silahın özgürlüğüne mani olacağını anladığı için hızla öne adımlamış ve kadının bileklerinden tutup kendine çekmişti. Dila dengesini kaybedip başını yine yere sertçe vurdu ve bu sefer alnının kenarından ince bir yol izleyen kanı

akmaya başladı. Elinden kayıp giden silahının da nerede olduğunu bilmiyordu.

Miraç, artık öfkesine tamamen yenilmişti. Akan kanına, aldığı nefese, tüylerinden saç köklerine kadar bir öfkeyle harmanlanmıştı. Karısına kalkan her eli kökünden kesmek, alevlere atmak ve küllerinden tekrar var edip tekrar ve tekrar yakmak istiyordu.

"Ben seni seviyorum ama sen benim sevgimi kullanıyorsun." dedi Murat Dila'ya bakarken. Dila, bilincini kaybetmek üzereydi. Başı zonkluyor, etraf hızla dönüyordu. "Sen bana ihanet ettin." Murat'ın kırgın ve sitemkar sesini işitiyor, midesi daha da bulanıyordu.

Miraç, Murat'ın dile getirdiği sözlere daha fazla dayanamadı ve tüm gücünü bacaklarına verip soldaki adamın bacaklarına bir tekme attı. Yanındaki adamlar afallama yaşarken Miraç'ın kollarını bırakmak zorunda kalmışlardı. Miraç onlara bakmadı bile. Hızla Murat'ın yanına koştu ve iki yakasından tutup kafasını solundaki duvara vurdu. Murat ellerinden kayıp giden silaha bakakalırken Miraç bu sefer ona sert bir kafa attı.

Burnundan tok bir ses gelmiş ve anında kanlar akmaya başlamıştı. "Ona dokundun!" Suratına bir yumruk attı. "İzni olmadan benim karıma dokundun!" Başını hızla duvara bir daha çarptı. Murat boğuk bir şekilde inledi. "Benim karşımda, ona dokundun!" Bir daha, bir daha vurdu başını. Murat'ın şakağından da kanlar akmaya başlarken ne yapacağını şaşırmış adamlar, sonunda kendine gelebilmişlerdi.

Joseph, silahını Miraç yüzünden kaybetmiş olabilirdi. Dövüşürken Miraç'ın sert bir tekme hamlesi ile silahı şu an bilemediği bir yerdeydi ama kemerine sıkıştırmış olduğu bıçağın varlığını hissetmişti.

Parmakları arasında birkaç kez ustaca döndürdüğü bıçağı sertçe kavradı ve Miraç, hırsla Murat'a vururken kolundan iktirip onu birkaç adım uzaklaştırdı. Daha Miraç'ın olayları kavramasına izin vermeden sağ omzundan tutup kendine çekti ve karnına elindeki bıçağı sapladı.

Miraç, yaralanmıştı.

Anlık solukları kesildi. Karnında derin bir acı hissetti ama ayakta durabiliyordu hâlâ. Ta ki o hamleye kadar. Nefes almaya çalışırken Murat acımasızca karnına bir yumruk geçirmiş ve Miraç'ın artık nefes almasını imkansız hale getirmişti.

Boğazından acı bir inilti kaçtı Miraç'ın. Bacakları, daha fazla bedenini taşıyamadı ve Dila'nın hemen yanına yığıldı. Bu düşüş, yarasının daha da açılmasına sebep olduğu için daha çok acı hissetmişti ama o an kendisini düşünemiyordu. Dila'nın baygın bakan gözleri ardında verdiği mücadeleyi görüyordu ve kalbi sıkışıyordu.

Dila, Kerim ve Karan'ı kaybetmek üzereydi ve bedeni de ona ihanet ediyordu. Ayağa kalkıp karşılarına dikilemiyordu. Sesini çıkaramıyordu çünkü bilinci çok zayıflamıştı. Etrafı buğulu bir şekilde görüyordu ve kulaklarında susmak bilmeyen bir çını mevcuttu.

Ama Miraç'ın yaralandığını anlayabilmişti.

Adamlar arabalarından getirdiği kerpeten ile Kerim ve Karan'ın iki senelik esaretinin simgesi olan demir bileklikleri koparırken Dila ve Miraç bir şey yapamayacak kadar acı içindeydiler. Dila'nın gözünden yaşlar akarken Miraç kıpırdanmaya çalıştı. Dila'nın gözyaşlarını silmek istedi. Acısını dindirecek her ne ise yapmak istedi ama vücudu ona da ihanet etti.

İki adam onlara silah doğrultmuşken Kerim ve Karan ise zincirlerinden kurtulmuştu.

Murat, gözlerini sonunda Kerim'e çevirdi ve elindeki silahı hırsla adamın alnına dayadı. "Kurtulduğunu sanma Kerim Milat. Bu geçici bir özgürlük. Canını çok yakacağım senin." Alnındaki silahı adama daha çok bastırdığı sırada Joseph öfkeyle bağırmıştı.

"Vakit kaybediyoruz ahmak!"

"Sen gibi kurşunumun hedefi kalp olmayacak. Tam buradan," silahı mümkünmüş gibi daha da bastırdı adamın alnına. "Tam buradan vuracağım seni." Kerim'in kolundan tutup kapıya doğru iktirdi. "Ama şimdi değil! Allah kahretsin ki şimdi değil!" Son bir kez Dila ve Miraç'a baktı.

İkili gözlerini birbirine dikmiş, birbirlerinin acılarını iliklerine kadar hissedip iki katı acı çekerken gözleriyle giriştikleri koyu sohbet Murat'ın canını daha da çok yakıyordu. Onlara doğru "Görüşeceğiz!" diye mırıldandı ve Kerim'i iktirerek hücreden çıktı.

Bu sırada Karan da senelerdir içinde biriken nefreti biraz olsun Dila'ya kusmak için köşede duran torbayı eline aldı. Elleri titrese de içinde büyük emekler verip ürettiği ilacın olduğu torbayı sıkıca kavradı ve Dila'nın üzerine dökmeye başladı.

Dila karşı koymak istedi. Bağırmak ve onu tekrar zincirlemek istedi. Yapamadı. O an, kendisinden nefret etti. Miraç hırs dolu bir nefes alıp canının sonrasında çok yanacağını bile bile sert bir tekmeyi Karan'ın bacağına attı ve onu Dila'dan uzaklaştırdı.

Duvara çarpıp yere düşen Karan'ı Joseph kaldırdı ve iktirerek onu hücreden çıkarttı.

Sessizlik.

Miraç'ın kanı zeminde ufak bir gölet oluşturmuştu. Dila, kapanmaması için tüm gücüyle direnen gözlerini Miraç'ın yarasına indirdi ve gördüğü manzara ona ikinci bir şoku yaşattı. Çok kanaması vardı. Yarayı çok zorlamıştı ve çok kan kaybediyordu.

Eğer ayağa kalkamazsa ölecekti Miraç. Bu rutubet kokan hücrede, sessizce ölecekti. Dila'nın kalbi sıkıştı. Kaburgaları birbirine kenetlendi ve kalbine müthiş bir baskı uygulamaya başladı.

"Miraç, sakın-" Dirseklerinden destek alıp doğrulmaya çalıştı. Gözleri daha da kısılmıştı artık. "Sakın ölme."

Miraç ona ufak bir tebessüm ederek baktı. O tebessümünden bile acı çektiğini anlayabiliyordu Dila. Hırslandı. Hayatındaki bir insanı daha kaybetmeye dayanamazdı ve kendisine güç vermek istercesine mırıldandı.

"Kanatlarımı kırmalarına bu sefer izin vermeyeceğim."

BÖLÜM SONU!

Emeğime saygı duyup oy vermeyi unutmayın.

Beni zifiri karanlıklarda bıraktığı gibi güneş misali aydınlatmasını da biliyordu ve ben, onun ışığına böylesine bağlıyken tekrar karanlıkta kalmaya müsaade edemezdim.

KKD | SESSİZ İSYAN

Tutunmaya çalışıyorum hayata. Başıma ne gelirse gelsin, ben hangi cehennemde acılar içinde yanarsam yanayım tebessüm edip yükümü taşımaya çalışıyorum. Pes etmek istemiyorum. Hiçbir zaman pes etmek, hayatımı yazdığım listede kendine bir yer edinemedi ama şimdi isyan etmek istiyorum.

Kaybettiğim küllerime kadar herkese, her şeye isyan etmek istiyorum. Saç tellerimden, tırnaklarıma kadar acıya batmışken hayatın bana bir tekme daha atmasına isyan ediyorum. Bağırıyorum işte, yeter diye bağırıyorum. Duyuyor mu kimse beni? İsyan edince geçiyor mu?

Savaşıyorum yine de. Başım gövdemden ayrılana kadar da savaşacağım. İnat ettim işte, ben bu savaşı kazanacağım! İsyan ede ede, ağlaya ağlaya, kahkaha ata ata bu savaşı kazanacağım ve işte o an sırtımdaki hiçbir hançerin yükünü hissetmeyeceğim.

Ben de Dila isem zaferimi kendi kanımla yazacağım.

Kulaklarıma tekrar acı iniltisi dolduğundan kalbimin yerinden söküldüğünü hissedecek kadar canım yandı benim de. Terliyordu, acı onu terletiyordu.

Dirseklerimden tekrar destek alarak doğrulmaya çalıştım. Başım inatla dönmeye devam ediyor, arsız bir sızı kafatasımı parçalamak istercesine kendisini gösteriyordu ama o ölüyordu. Miraç ölüyordu ve ayağa kalkmam lazımdı.

O kadar karmaşık duygular içerisindeydim ki hüngür hüngür ağlıyordum. Kalkamadığım için kendime öfkelendiğim gibi asıl öfkemin sebebi ise Kerim ve Karan'ı elimden kaçırmış olmamdı.

Artık bayılıp bayılmamayı umursamadan doğruldum. "Sabret, sabret çıkaracağım seni buradan."

"Ben-" Acı bir iniltisi daha duyuldu. "Ben kalkarım." Sesi bile bir fısıltıya dönüşmüştü artık. Konuştukça karın kasları hareket ediyor ve yarasını daha da zorluyor olmalıydı. "Yeter ki sen ağlama."

O ağlama dedikçe daha çok ağladığımı bilmiyormuş gibi konuşuyordu. Doğruldukça daha çok kendime geldiğimi hissediyordum ve bu yavaş yavaş umut tohumları ekiyordu ölü ruhumun mezarına.

Dizlerimden destek alarak tam anlamıyla doğrulduğumda etraf tekrar döndü ama bu sefer daha iyi idare edebildim ve birkaç sendelemeden sonra dengemi sağlayabildim. Vakit kaybetmeden Miraç'ın kolunu iki elimde kavrayıp yavaşça doğrulttum onu. Bana çok yüklenmeyip koca cüssesini kendi kaldırmaya çalışıyordu ama yarasını daha da zorluyordu böyle yaparak.

Dizlerimden destek alarak bu sefer onunla beraber ayağa kalktım. Kolunu ensemden geçirip yükünü bana vermesini sağladım. Boştaki eli yaranın üzerindeyken diğer eli, elimi sımsıkı tutuyordu.

Onu taşımak cidden zordu. Tahmin ettiğimden de ağırdı ve ben denge problemleri yaşarken onu taşımak şimdi daha da zorlaşmıştı. "Beni taşıyamazsın." diye fısıldadı. Gücünü daha da kaybetmeye başlamıştı ve üzerime düşen yük daha da artıyordu.

Öne doğru bir adım attığımda o da ayaklarını sürükleyerek bana yardım etti. Bir adım daha, sonra bir dahaki adım... İkimiz de kontrolsüzce acılarımın yüzünden inlerken adımlamaya çalışıyorduk. Miraç başını daha fazla taşıyamadığı için omzuma yaslarken burnu saçlarımın arasına karışmıştı. Sık sık nefes almaya çalışıyor ve yarasını zorluyordu ama umrunda da değildi.

Saçlarımın kokusunu ağrı kesici olarak kullanıyordu.

Omuzlarım ağrıyordu, bacaklarım yorgunluktan titriyordu ama onu arabaya kadar taşımak zorundaydım. Ağlıyordum da küçük çocuklar gibi. Hüngür hüngür ağlıyordum tam olarak neye ağladığımı bile bilemeden. Yorgunum işte, önümde biri taşa takılsa serçe parmağı acıdı diye ağlayabilecek kadar doldum.

Ben artık yorgunluğumu sorgulamaktan da yoruldum.

"Ağlama, canım daha çok yanıyor Dila." diye fısıldadı yine. Sesi gittikçe kısılıyordu ve ben çok korkuyordum.

"Canın yandığı için ağlıyorum." diye fısıldadım ben de. Sonunda depodan çıkabilmiştik ama arabaya ilerlemek için birkaç adım daha atmamız gerekiyordu.

Arabanın kaputuna koydu elini ve omzumdaki yükünü bir nebze olsun azalttı. Ayaklarını sürükleye sürükleye kapıya ilerledik ve kapıyı açar açmaz dikkatle koltuğa oturttum onu. Gözleri kapalıydı ama nefes alıyordu.

Koşar adım sürücü koltuğuna ilerledim ve arabayı çalıştırdım. "Kapatma gözlerini." diye seslendim titrek bir ses tonuyla. "Uyumak iyi değil, bana bak."

"Gözlerimi açamam." diye fısıldadı tekrardan. Acı iniltisini duymamla kalbimin tekrar sıkıştığını hissettim. Kabamınım cebindeki şalı bir çırpıda çıkartıp yarasına bastırdım. Tekrar inledi, yüzüm acıyla buruştu.

Direksiyonu iki elimle tutmaya devam etmem için elimdeki şalı alıp yaraya kendisi bastırmaya başladı. Ben de, "Neden açamazsın?" diye sordum.

"Yolu görmemem lazım. Bu şalı da gözüme bağlamalıydım." diye mırıldandı. Gözleri kapalı, ne dersem de açmayacak kadar kenetlenmişti kirpikleri.

"Uyumana izin verememem. Aç gözlerini." Sesimin titremesine engel olamadım. "Bir anlamı kalmadı zaten. Onlar, gittiler. Elimden alındılar. O depo artık cehennem değil sadece dört duvar." Direksiyona sert bir yumruk attım. "Aç gözlerini ve canımın ne kadar yandığını gör!"

Hıçkırıklarım arabadan yankılanıyorken sinirlerimin daha da bozulduğunu hissediyordum. Bitmiştim artık, tükenmiştim ben. Öldürdükleri yetmiyormuş gibi küllerimden bile faydalanmaya çalışıyordu herkes. Ölünce acı hissetmem sanıyordum ama ruhumun içine hapsolduğu tabut asıl cehennemimmiş.

Hani ölüm huzurdu? Huzur benim olmadığım her yer miydi yoksa? Nerede benim huzurum, nerede benim zaferim?

"Görmeme gerek yok, bu karnımdaki yaranın acısından bile daha baskın hissediyorum acını. Canın çok yanıyormuş." Sesi silikti. Fısıltı bile değildi. Hiçbir şeydi. Sanki sadece dudakları oynuyordu ama dışarı çıkan sadece titrek nefesleriydi.

"Miraç uyuma!" diye bağırdım bütün acılarımı göz ardı ederek. "N'olur uyuma."

Benim çığlıklarımı, hıçkırıklarımı duyamadı çünkü bu sefer sahiden uyudu. Başı sağ omzuna doğru düştü, yarasına baskı yaptığı eli kucağında öylece kalakaldı.

Yine bir damla gözyaşı aktı sol gözümden. Akıyordu işte, artık durdurmaya çalışmayı bırakmıştım. Hiçbir şeyde sözüm geçmiyordu zaten. Ben iyice bir hiç olmuştum.

Saatler oluyordu bu koltuğa oturalı. Odamdaki kırmızı koltuğa genelde kitap okumak için oturuyordum. Zihnim çok dolu olduğu için kitap okumak pek nasip olmuyordu ama saatlerdir oturuyordum işte.

Yatağımda uyuyan Miraç'ı izliyordum hâlâ. Kusursuz yüzüne ne zaman baksam o anlar beliriyordu karşımda. Murat'ın nefesi çarpıyordu boynuma, adını bilmediğim adamların beni iktirmesi, silah sesleri yankılanıyodu kulaklarımda ama en ağrıma giden şey de pantolonuma yapışıp kalmış ilaçların yakıcı hissi beliriyor ve tenimi yakıyordu. Karan'ın o nefret dolu bakışları, üstünlük taslayan yüz ifadesi midemi bulandırıyordu.

Ona bu iğrençliği yapacak gücü verdiğim için kendimden nefret ediyorum. İliğime, kemiğime kadar soğudum kendimden, güçsüzlüğümden. Her şeyi batırıyordum, hangi başarıyı elde etsem avcum zorla açılıyor ve elimdeki her şey acımasızca benden alınıyordu.

Bıktım bu bedenden de ölü ruhumun mezarından da. Tonlarca toprak atılsa da ölmeyecek gibiyim, kader bana daha yeterince acı çekmediğimi söylüyor da beni zorla hayata zincirliyormuş gibi hissediyordum.

Avcumu gözüme sertçe bastırıp gözümden akan yaşları durdurmak için saçma bir girişimde bulundum. Ne kadar durdurmaya çalışsam o kadar ağlıyordum. Sinir bozucu!

"Dila." Yine silik bir fısıltı. Kulaklarını kabartmazsan duyamayacağın kadar kısık ama kelimelerin çığlıklarını ruhunda hissedebilecek kadar şiddetli. Avcumu gözlerimden çekip ona baktım. Sonunda uyanmıştı. Bacaklarımı karnımdan çekip parkeye değmesini sağladım ve bedenimi öne eğdim.

"İyi misin?"

"İyi misin?" İkimizin de kuru dudakları arasından firar eden tek bir soru. Cevap da tıpkı soru gibi aynıydı aslında. İyi değildim, iyi değildi. Dudaklarına buruk bir tebessüm yerleşti, sürekli kırpıştırdığı gözlerini birkaç saniye daha fazla kapalı tuttu.

Başını sağa doğru çevirdiğinde burnunu yastığa daha çok bastırdı. "Senin kokun." diye fısıldadı tebessümü genişlerken. Derin bir nefes daha aldı. "Senin odanda mıyım?"

Kahve gözleri gözlerime tırmandığında başımı usulca salladım ve memnun bir tebessüm edip tekrar derin bir nefes aldı. Onun aldığı nefesler benim ciğerimi yakıyordu sanki.

"Ağrın var mı? Nasıl hissediyorsun? Bir şey ister misin, su ya da açsan yiyecek bir şeyler?" Bunları benden duymayı beklemediği için gözlerini birkaç kez kırpıştırıp bana baktı. Hâlâ bitkin görünüyordu ama cüssesi yüzündeki bu yorgun ifadeyi şiddetle reddediyordu.

"Ağrım yok. Şu an çok iyi hissediyorum. Sen karşımda oturduğun sürece bir şey istemiyorum." Sessiz bir nefes verdim. Benim yüzümden az kalsın canından oluyordu ve iyi olduğunu bilmek yüreğimdeki yangına bir kova su serpiyordu. Yangın sönmüyordu da, ufak bir rahatlama oluyordu işte. Bazen buna da şükür demek gerekiyordu.

"Sen nasılsın?" diye sordu boğuk bir tonda. Bunu bana sormaktan vazgeçmeliydi herkes. Gözlerimden her şeyi görebiliyordu ama yetmezmiş gibi somut olarak duymak istiyordu.

"Sana su getireyim ben. Susamışsındır." diyip gözlerimi kaçırdım ve bir şey demesine izin vermeden odadan çıktım. Başım dönüyor, kulaklarımda Murat'ın sesi uğulduyordu ve kulaklarımı kessem bile gitmeyecek gibiydi. Avcumla kulağıma bir tokat attım.

"Sus Allah'ın cezası, sus!" Yüzümü yıkayıp kendime gelmek için adımlarım mutfak yerine banyoyu buldu. Edwin de Miraç'ın yarasına dikiş attıktan sonra çıkıp gitmişti zaten. Evin sessizliği kulaklarımdaki uğultuyu daha da yüksek desibellere çıkartıyordu.

Aynanın karşısına geçip yorgun yüzümü izledim bir süre.

"Bitiksin, hayal kırıklığısın." Aynadaki aksim bugün yine çok haklıydı. "Yine olmadı." Fısıldıyor muydum? Yoksa sesim çok yüksek de, aynadaki aksim mi yanıltıyordu beni?

Musluğu açıp avcuma doldurduğum suyu yüzüme çarptım. "Zavallı. Beceriksiz." Kirpiklerimdeki su damlaları bir bir beyaz tezgaha düşerken dudaklarımın arasından firar eden her söz beni gülümsetiyordu.

"Güçsüz." Güçsüzüm, öyle mi? Karşımdaki aynaya sağ yumruğumu geçirdim. Kırılmadı, sahiden de güçsüz müyüm yoksa? Bir yumruk daha. Aklımdan Murat'ın yüzü geçerken yumruğum aynayı çatlattı. Bir yumruk daha. Kerim ve Karan beliriverdi arkamda. Sinsi tebessümleri boğazımı düğümledi. Soluk neydi, bilmez oldum. Kalp atışı neydi, unuttum. Öldüm, güçsüzlüğüm beni öldürdü.

"Def olun!" Sert bir yumruk ve paramparça olan bir ayna. Sonuç yine anlamsız. Bir yumruk daha. Duvarda inatla asılı kalan aynanın parçalarına bir yumruk daha! "Ben güçsüz değilim!" Art arda, durmadan yumruk atıyordum. Çığlıklarım banyonun soğuk mermerlerine çarpıp kulaklarıma tekrar doluyordu. "Güçsüz değilim!" Artık duvarı yumrukluyordum. Bileğimden akıp giden kanı umursamıyor ve durmadan, çığlık ata ata yumrukluyordum!

Ben güçsüz değilim! Ben bana güçsüz diyen herkese gücümü ispatlayacak kadar güçlüyüm! Ben Dila'yım. Ben sadece yorgunum ama geçecek, inanıyorum geçecek. N'olur geçsin...

Banyonun kapısı hızla açıldığında Miraç birkaç saniye donup kaldı. Gözleri parmaklarımın arasından koluma kadar ince çizgide akan kanlara takılı kalmışken dudakları şaşkınlıkla aralandı. Ben duvarı yumruklayıp güçlü olduğumu kendime anlatmaya çalışırken o beni geriye doğru çekti.

"Ben güçsüz değilim!" Çırpınıyor, kanımın izini bıraktığım mermere biraz daha iz bırakmak için oraya gitmeye çalışıyordum. İnatla bırakmadı beni. Sol eli, uzun saçlarımın üzerine kondu. Sevmedi, okşamadı sadece durdu. Varlığını kanıtlamak istercesine durdu sadece. Ruhum okşandı.

"Hayatımda gördüğüm en güçlü kadınsın." diye fısıldadı. Ellerinden kurtulmama izin vermeyeceğini anladığımda alnımı göğsüne yaslayıp birkaç kez vurdum.

"Hayatımdan da zihnimden de çıksınlar!" Sesim titredi, gözümden akan yaşlar Miraç'ın beyaz gömleğini ıslattı. "Yemin ederim, canım çok yanıyor. Dayanacak gücüm kalmadı." Hıçkırıklarım daha da artarken belimi saran kolu daha da sıkılaştı.

İkimiz de çok yorgunduk. Bacaklarımız bize ihanet etti ve soğuk zemine çöktük. Miraç kırılan aynanın parçalarından beni uzakta tutarken "İnan bana, gücüm kalmadı Miraç." dedim. Yumruk yaptığım ellerimle göğsüne sertçe yumruk attım.

Bedenim kolları arasında tir tir titriyordu. "Onlara nasıl gösterebilirim canımın yandığını? Göstersem kırıklarımı, anlarlar mı beni?" Başımı boynuna daha çok gömdüm. "Artık dururlar mı?"

Burnu saçlarımın arasına gömüldü ve bir ileri bir geri sallanmaya başladık. "Kimseye bir şey ispatlamak zorunda değilsin. Sen sandığın kadar güçsüz değilsin."

"Canım çok yanıyor. Nefes alamıyorum, canımı çok yakıyorlar. Herkes burada. Babam, annem, Karan, Murat, sen... Hepiniz acımadan canımı

yakıyorsunuz. Gücüm kalmadı savaşmaya. Yemin ederim, zor yaşıyorum zaten. Her uzvum yorgun Miraç. Sağlam bir yerim kalmadı artık ama durmuyorlar. Durmuyorlar Miraç! Kimse durmuyor, kimse acı çektiğimi görmüyor!" Gözyaşlarım gömleğini daha da ıslatıyordu ama şikayetçi değildi. "Nefes almak çok zor ama hâlâ nefeslerimi kesmeye çalışıyorlar. Ben bunları hak etmedim!"

Belimi saran kolu tenime baskı yaptıkça canımın acıması lazımken sanki bir ağrı kesici işlevi görüp tenimi uyuşturuyordu. Başını omzuma eğip birkaç kez öptü omuzlarımı. Yaraları öpmek, bir yara bandı olmak istedi ve ben daha çok ağladım. Açtığı yaraları kapatmak mı istiyordu?

Gücümüz var mıydı savaşmaya?

"Çok özür dilerim. Hayatımda yaptığım hiçbir hatadan bu kadar pişman olmadım ama asıl canımı yakan şey, senin gözyaşların Dila. Kıyamıyorum sana, hiç kıyamam sana..." Saçlarımın üzerine bir öpücük kondurdu ve kokumu ciğerlerine çekti. "Benim de her uzvum yorgun ama savaşırım ben. Zafer elde ettiğimde bu ruhumu paramparça eden her acım hafif bir meltemle esip geçecek tenimi. Bu yüzden savaşıyorum. Acılarımızı silikleştirmek için önce canımızı çok yakmaları lazım." Saçlarımda duran eli bu sefer okşamaya başlamıştı. "Her yerin yara bere içinde. Sana kıyamıyorum. Sana sarılmaya korktuğum zamanlara geri dönmüş gibiyim. Yanında olduğumu nasıl göstereceğimi bilmiyorum. Sarıldığımda beni iktirmenden korkuyorum ama öyle güzel ki."

İri kolları arasında iyice küçülen bedenime mümkünmüş gibi daha da sarıldı. O canımı yakmak istemiyordu. Canımı yakanları yakmak için kanıma karışmak istiyordu. Nefretimi hissedip kendi nefreti bilmek istiyordu.

"O kafanda dönüp duran sesler ne zaman gider bilmiyorum ama ben hep yanında olacağım. Onlar kulaklarına mı fısıldıyor, ben de bağırıp kendi sesimi daha baskın yapacağım. Onlar sana dokunmak mı istiyor, sana özlemle sarılan şu kollarımla ellerini bedenlerinden ayıracağım."

Titreyen bedenime sözlerinin tenime çarpmasıyla bir uyuşukluk çöktü. Konuşamadım, söylenecek sözlerin bittiği ve acılarımızın konuştuğu

yerdeydik. Araftaydık.

"Şimdi, gel de elini saralım." Elimdeki yaraları onun söylemesi ile yeni fark ediyordum. O söyledikten sonra parmaklarımda ve bileğimde sızılar hissetmeye başladım. Ürkek gözlerimi elime çevirdiğimde gördüklerimle ufak bir şok yaşadım çünkü sağ elimin derisi kandan görünmüyordu.

Miraç benden ayrılıp elimi kavradı. "Ah Dila." diye hayıflandı. Yüzü acıyla buruşurken donup kalmıştım. Kendime mi zarar vermiştim ben? Ben, onca işkencenin acısından tenimin her yerinin nasibini aldığı ben... Geldiğim nokta içler acısıydı. Kelimenin tam anlamıyla acınası bir kadındım.

"Tamam şimdi saracağız elini ama önce temizleyelim, olur mu?" diye sordu sol elini çeneme koyup başımı ona doğru çevirdikten sonra. Gözlerimdeki donukluk canını daha çok yaktı ve yüzü acıyla buruştu. Onun gözlerinde ise bir telaş hakimdi. Çaresizlikle harmanlanmış bir telaş hüküm sürüyordu bu iki kahve iriste.

Beni kollarımdan tutup ayağa kaldırınca gözlerim bu sefer onun yarasına kaydı ve zar zor aldığım soluklar da ihanet etti ciğerlerime. Boğazım düğümlendi yarasını örten beyaz bez sargı bezinde kan görünce. Dikişleri patlamıştı, benim yüzümden dikişleri patlamıştı.

"Miraç, yaran kanıyor." diye fısıldadım titrek bir sesle. Telaşlandım, onu tekrar kaybetmekten korktum. "Ne yaptım ben? Ne yapıyorum ben? Sana zarar veriyorum." Sağ elim havada öylece asılı kalmışken sol elimle koluna tutunup dengemi kaybetmemek için destek aldım. "Çok özür dilerim."

"Sakin ol Dila!" İki elini de kaldırıp yanaklarıma yerleştirdi ve telaştan titreyen bedenime sakinlik bahşetmek için gözlerime baktı. "Bir şey olmadı bana. Kanamış biraz ama önemli değil. Gerçekten canım yanmıyor." dedi ve küçük bir tebessüm etti.

"Çok özür dilerim. Çok..." İri elleri avuçları arasında küçücük kalan yüzümü özlemle okşadı. Baş parmakları elmacık kemiklerimin üzerinde hasretle koşturdu. Çiçekler açtırdı yanaklarıma. Gözyaşlarımla suladık kurak tenimi. O çiçekleri okşayarak büyüttü, genzimi yakan o yumruyu yok

etti bu yüzlerce çiçeğin kokusu. Gözlerindeki parlaklık yanaklarıma bir güneş gibi yansıdı. Çiçeklerim o güneşi çok sevdi.

"Dileme benden özür." Yüzünü yüzüme biraz daha yaklaştırdı ama kirpikleri titredi. Bana bu kadar yakınken geçmişin kara lekeleri o iki kahve irise çöreklenmişti ve gözlerindeki parıltıları yaşların ardına gizlemişti. "Bak elin kanıyor hâlâ. Temizleyelim de saralım, hadi."

"Senin yaran daha önemli. Şey yapayım," Kokusu ciğerlerime doldukça nefessiz kaldım. Gözyaşlarımın getirdiği hıçkırıklarım konuşmama engel oldu. "Ben Edwin'i arayayım. Neredeyse gelsin de yarana tekrar dikiş atsın. İyileş hemen."

"Dila." diye fısıldadı. Sol gözünden bir damla yaş usulca akıp giderken yutkundu. Karşımda acı çekiyordu. Karşımda amansız bir acıyla cebelleşiyordu. Canım yanıyordu. Ondan nefret ederken acısına canımın yanması bana ve ölü ruhuma haksızlıktı. Nefret ettiğim birini nasıl severdim ben?

Bana ihanet eden bir adamın bana dokunmasına nasıl izin verirdim? Kalbim susmuyor, kalbim hiç susmuyor. Damarlarıma her kan pompaladığında onun adını zikrediyor sanki, etim kemiğim o oluyor.

"Bu kadar iyi biri olamazsın. Bu kadar merhametli olmamalısın."

Dilimle kurumuş dudaklarımı nemlendirdiğimde tuzlu tat damağımı yaktı. Gözyaşlarım usulca dinerken beni banyo dolabına doğru yürüttü ve ilk yardım çantasını çıkardı. Kolumdan hafifçe tutup beni odama doğru sürükledi. Yatağa oturttu ve hemen yanıma oturdu.

Yarasını zorladığı için arada yüzü buruşuyordu ama umrunda değildi. Gözleri avına kilitlenmiş aslan gibi elimin üzerindeydi. Onu es geçip yatağımın üzerindeki telefonu elime aldım ve Edwin'i aradım. Bu sırada Miraç da oksijenli suyla yaramın üzerindeki kanları temizliyordu.

Bu iri bedene tezat nazik dokunuşları aklımın o güne gitmesine sebep oluyordu. O çatışma gününe gidiyordu ölü ruhumun ayakları. Başımı vuruyordum arabasındaki ekrana. Kan akıyordu alnımdan ve bana 'güzelim'

diyordu. Özür dileyerek temizliyordu yaramı, sonra da bir yara bandı yapıştırıyordu. Canım yanmasın diye de üflüyordu yarama. Tenim yanıyordu. Canım kanıyordu. Ölüyordum.

"Alo? Dila?" Kendimi düşüncelerime o kadar odaklamıştım ki uzun çalışın ardından Edwin'in telefonumu açtığını yeni fark ediyordum.

"Edwin!" dedim endişeyle. Her nerede ise bir yere oturduğunu anlamıştım kulağıma dolan rüzgar sesinden. "Edwin, eve gelmen lazım." Birkaç saniyelik sessizlikten sonra kısık sesle devam etti.

"Neden, noldu? Hırsız mı girdi? Hemen kapını kilitle, yatağın altındaki silahı eline al ve beni bekle." Bu yersiz telaşına anlam veremezken Miraç'ın gözleri yavaşça bana döndü. Eli, kanımı temizleyen bezin üzerinde asılı kalırken çatılı kaşları ardından baktı gözlerime. Çehresi gözlerime serildi, yanakları koca bir çukuru andırırcasına içe göçtü.

O, bana neden böyle bakıyordu?

"Sakin ol Edwin." diye mırıldandım zorlukla. "Miraç'ın yarası açıldı benim yüzümden. Tekrar dikiş gerekiyor, lütfen gelir misin?"

Sesli bir nefes verdi Miraç ve ben nefeslerimizi tutarken. Gözlerindeki o ürkütücü ifade kesinlikle benim için değildi. Telefonumun içine sızıp Edwin'in gözlerine bakmak istercesine istekli duruyordu. Yutkundum.

"Ha, o yüzden." diye mırıldandı Edwin. Bir nefes verdi. "Tamam bir saat olmadan gelirim." Telefonu kapattık. Miraç işine sükunetle devam ederken ben de gözlerimi yarasına diktim. Kanaması çok değildi ama kanıyordu işte. Bir damlası da canımı yakıyordu yüz damlası da.

Düz açtığı avcunun üstünde kıpırdamadan duran elimi dikkatle temizlemeye devam etti. Kanlardan kurtuldu ve artık kırmızı olan bezi alıp yere koydu. Çantadan bir rulo sargı bezini çıkarttı. Önce kafasını daha çok eğdi elime doğru. Açık olan yaralarımı dikkatle inceledi.

"Kanamıyor artık. Derin de değil. Dikiş gerektirmiyor. Enfeksiyon kapmadan saralım da hemen iyileşsin." dedi ciddiyetle. Gözleri gözlerime

değmiyordu, bana bakarsa kendisini tutamayacağı biliyordu. Gözlerime bakmasa da vücut dilinin bana attığı çığlıkları duyuyordum ben. Şimdi dik duran geniş omuzlarının aksine, içinde minik omuzları ağladığı için sarsılan küçük çocuğu görebiliyordum.

Görmek istemiyorum.

Sargı bezini canımı yakmamak için yavaşça elime sardı. Dört parmağım birbirlerine kenetlendi, sargı bezi baş parmağım ile işaret parmağımın arasındaki boşluktan avcuma doğru ilerledi. Bileklerime kadar sardıktan sonra minik bir bant ile yapıştırdı.

"Teşekkür ederim." Sesimin gür çıkması mümkün değil gibiydi. Bu kadardım işte onun yanında. Böylesine güçsüz, böylesine savunmasız. Ne bu peki? İnsanların dillerinden düşmek nedir bilmeyen aşk mı bu? Tanımı var mı, sözlükte bir anlamı? Bir kitapta geçiyor mu bu hisler? Geçiyorsa elime sarı bir fosforlu kalem alıp üzerini çizmek istiyorum defalarca. O sözleri parçalayana kadar, kağıt yok olup altındaki kağıdı görene kadar çizmek istiyorum.

Karalamak değil, yok etmek istiyorum çünkü canımı çok yakıyor. Acılarımı bir oksijen maskesi olarak kullanan benim bile canımı çok yakıyor.

"Acıyor mu?" Gözlerimi yumdum, gözyaşlarımı def ettim.

"Çok acıyor." dedim. Neresi diye sormadı, ses tonum oklarının uçlarını kalbime yöneltmişti çünkü. Sustu o da. Konuşulacak çok şey varken genelde susardık biz de. Geçmişin silik izlerinin en belirgin yarasıydı bu olay. Hâlâ gözlerimizle anlaşabiliyor olmak...

Kapı usulca aralandı. İgor, koridoru istila eden yüksek seslerden onların geldiğini anlamıştı ama kapı yine de büyük bir sakinlikle aralandı. Bütün adamları, İgor'u kızdırmak istemiyor ve saygıda kusur etmiyordu.

İgor'un dudakları karşısındaki ikiliyi görünce sinsi bir tebessüm ile yukarı doğru kıvrıldı.

Kerim ve Karan kokuşmuş, yırtık kıyafetleri ile odanın içinde göze çok batıyorlardı. Tütsü kokan odanın havasına kendi ağır kokuları karışıyor ve ortamın bütün havasını bozuyorlardı. İgor karşısındaki adamların güçsüzlüklerine karşı hissettiği güç ile ciğerlerine haz dolu bir nefes çekti.

Kerim ve Karan ise karşısındaki adama bakakalmışlardı. O mu? Sahiden mi? Neden? Nasıl?

"S-Sen..." Kerim'in susuzluktan nasibini alan boğazı cümle kurmasına izin vermedi. Zaten konuşsa ne diyecekti? Karşısındaki adam bütün düzeni, bütün planı bozacak cinsten bir hamle yapmıştı. Yapabildiği tek şey yutkunmak oldu.

"Ah, sonunda geldiniz. İş gerçekten çok uzadı, değil mi?" diye sordu Rus aksanı bulaştırdığı İngilizce ile. Karan ve Kerim daha da şaşırdılar. Bu adam tam bir şeytandı. Kuyruklu, boynuzlu, yanık teninden kanlar akan ve o kanları kristal bardağına doldurup büyük bir zevkle içen psikopat bir adam vardı karşılarında.

"Amacın ne?" diye sordu Karan daha güçlü bir ses tonuyla. Joseph ensesine sabitlediği silahı biraz daha bastırınca acıyla inledi Karan.

"Konuşacağız, hiç merak etmeyin!" dedi İgor çarpık bir tebessüm ederek. Karan ve Kerim'in içinden derin bir ürperti geçti.

"Murat, iyi iş çıkardın. Seninle çalışmak benim için bir zevkti. Bir sonraki göreve kadar çukuruna siktir olup gidebilirsin." dedi İgor yine bakışlarına tezat sakin bir ses tonuyla.

Murat ise sinirli bir nefes alıp içinden küfür ede ede odayı terk etti. Bu iş burada bitmemişti. Murat, bu adamın altında kalmazdı. Hele ki onca şeyden sonra. Asla...

İgor elini ilerideki koltuklarına doğru uzattı ve sordu. "Oturmaz mıydınız?"

Kerim ve Karan iyice şaşırdı. Karşılarındaki adamın amacını anlayamayacak kadar acıları vardı ama en önemlisi özgür kaldıklarını sanıp buraya gelmeyi beklemiyorlardı.

"Oturun." dedi İgor dişlerinin arasından. Sessiz emri alan Joseph, Karan ve Kerim'i omuzlarından iktirip ileriye adımlamalarını sağladı. Kerim ve Karan, sarsak adımlarla siyah deri koltuklara oturduğunda İgor onların yanına gidecekken masanın üzerindeki telefonuna gitti gözleri. Telefonu sessizdeydi ama o arıyordu.

İkiliye kısa bir göz attıktan sonra eline telefonu alıp odanın uzak bir köşesine gitti ve toplantı masanın etrafındaki sandalyelerden birini kendisine çekip oturdu. Kısa telefon görüşmesi bittiğinde Karan ve Kerim'in yanına doğru adımladı ve karşısındaki deri koltuğa yayvanca oturdu.

"Evet beyler, işim çıktığı için olayı kısa keseceğim."

BÖLÜM SONU!

Emeğime saygı duyup oy vermeyi unutmayın.

Yanaklarım için gözyaşlarım bereket olabilirdi ama kalbim için bir sel; ruhum için bir kasırgaydı.

KKD | KAĞITTAN DUVAR

Her ruhun farklı farklı kıyafeti vardır. Her güne, her ana özel olarak kıyafetlerini değiştirebilirler. Mesela bazen üzücü bir olay yaşadıklarında güzel lacivert smokinlerine çıkması mümkün olmayan lekeler bulaşır ve ruhlar telaşla üzerlerindeki kıyafeti çıkartıp yeni bir smokin giyerler ama bu seferki smokinlerinin rengi siyahtır.

Asil bir kadının bedenine hapsolmuş bir ruh düşünün. Başı her zaman diktir ve ruhların üzerindeki kıyafetlerde tek bir kırışıklık göremezsiniz. Düzen ve saygınlık bu kadının ruhuna işlemiştir çünkü. Sonra o asil kadın, hiç ummadığı bir anda bütün asaletini yok eden ve ruhunu derinden sarsan bir olay yaşar ve hemen üzerindeki beyaz elbisesini çıkartıp siyah bir takım giyer ve siz o kadına artık asil demek yerine umutsuz dersiniz.

Hayat sizin ruhlarınıza büyük bir kıyafet dolabı armağan etmiştir. Siz yara aldıkça, mutlu oldukça, umutsuzlukla harmanlandıkça ruhlarınızın kıyafetleri değişir ve insanlar buna ruh hali derler.

Ortama uygun ruh hali değişimlerini normal karşılarız ama ortama göre kişilik değişimini toplum olarak iki yüzlülük olarak adlandırırız. Onun hangi tarafta olduğunu ise kendisinden başkası bilmiyordu. Karan ve Kerim'in çekingenliği de bir nevi bu yüzdendi.

Bu gösterişli binadan, İgor'un tahsil ettiği araç ile İgor'un ayarladığı eve doğru yol alırken artık hiçbir şeyin eskisi gibi kolay olmayacağını biliyorlardı. Bu sefer Dila'nın daha güçlü olduğu yetmezmiş gibi Karadağ ailesine karşı yaşattıkları şeylerden sonra onlardan da çekiniyorlardı çünkü insanı asıl harekete geçiren duygu, acıdır. Acı ne kadar derinden olursa isyanın o kadar fazla olduğu gibi sessiz çığlıkları da bir o kadar yüksek desibellidir. Ruhlar bu karmaşayı kaldıramaz ve içsel olan bu çatışma dışa vurulduğunda bir savaşın fitilini ateşleyen o kibrit, acı çeken insanın cebinden çıkmıştır.

Dila'yı da İgor'u da bu savaşa iten güç, acılarıydı ve acılar karşısında ne kadar kalın bir zırh yaparsanız yapın yine de zarar görürsünüz. Kerim ve Karan bunun bilinciyle ileride çekecekleri ızdıraplara şimdiden kendilerini hazırlamaya başlamışlardı.

İgor ile yaptıkları görüşmenin parçalarını kafalarında birleştirmeye çalıştıkça onları hücreden kaçırmasının ve kendi kontrolünde olacağı bir eve götürmesinin nedeni yavaş yavaş anlam kazanıyordu. Bu iki adam, kaderlerine şimdilik boyun eğdiler ve İgor'un Viyana'daki evine doğru yol almaya başladılar. İgor ise gitmesi gereken yere doğru yola çıkmıştı bile.

Onun yanında olmak bile hâlâ bana garip gelirken şimdi karşımda, benim yatağımda yatıyor olması ruh halimin daha da karmaşıklaşmasına sebep oluyordu. Doğruyu yapıp yapmadığımı bile bilmiyordum. Ona bu kadar iyi davranmalı mıyım bilmiyorum ama onun şimdi bu halde olmasının sebebi de bir nevi benim.

Benim yüzümden bıçaklandı, benim yüzümden ölüyordu. Şimdi gözlerini kapatmış, yastığıma sinen kokumu usulca ciğerlerine çekmesi bana suçluluk duygum yüzünden yanlış gelmiyordu. Onun ilacı komidinin üzerinde duran ilaç kutuları değildi ki. Kokum onu sakinleştirdiği gibi yaralarını uyuşturacak kadar huzurlu hissettirip bir nevi ağrı kesici işlevi görüyordu.

Sustum çünkü acı çekiyor. Sustum çünkü her şeye rağmen acı çekmesine dayanamıyorum.

Yüzü yine acıyla buruşunca ister istemez kaşlarım çatıldı. Acı çekmesine rağmen Edwin'in bıraktığı ilaçları içmemekte ısrarcıydı. Edwin de onu aramamım üzerinden yarım saat geçmesine rağmen hâlâ gelmemişti. Miraç'ın kanaması çok az olsa da açılan dikişin yeniden atılması gerekiyordu.

"Miraç şu ilaçlardan birini iç bari!" dedim sonunda. Gözleri hâlâ kapalı iken dolgun dudaklarına küçük bir tebessüm kondu.

"İyiyim ben. Senin elin sızlıyor mu hâlâ?" diye sordu. Gözlerini açmış ve başını usulca bana doğru çevirmişti. Bir eli yarasının üzerinde iken diğer eli de yatağın üzerinde öylece duruyordu. Bacaklarını tabutta yatıyormuş gibi dümdüz uzatmıştı.

Başımı iki yana sallayarak gözümün önünde anında beliren Miraç'ın ölü siluetini def ettim. Zihnim yine boş durmuyor ve ruhuma felaket senaryoları yazıyordu.

"Sızlamıyor." diye mırıldandım. Gözlerim onun kahve gözlerine uzun süre bakamıyordu. Onun gözleri üzerimden ayrılmazken ona bakamamak daha zordu benim için ama Edwin'in odaya girmesi ile beni bu durumdan kurtarmıştı.

"Sonunda geldin!" dedim hızla ayağa kalkarken. Koyu sarı saçları bugün biraz daha fazla dağınıktı ve nefes nefese kalmıştı. Göğsü bir inip bir kalkıyor, üzerine giydiği siyah sweatin kumaşını hareketlendiriyordu.

"Kusura bakma Dila. İşi iptal edemedim bir türlü. Biter bitmez de geldim." dedi. İşinin ne olduğu hakkında bir fikrim yoktu ama çok da umursamadım. Her zamanki gibi özel hayatına karışmamayı tercih ettim.

Sonra gözlerini Miraç'a çevirdi. Dilini dişlerinin üzerinden usulca gezdirdi, sessiz bir nefes alıp onun yanına ilerledi.

"Nasıl patladı dikiş?" diye sordu. Miraç ona bir cevap vermezken Edwin ondan cevap alamayacağı anlamış gibi bana döndü. Miraç'ın da gözleri bana dönerken yüz ifadesinin tamamen değişip öfkeli bir hâl aldığını gördüm.

"Ben kriz geçirdim." diye mırıldandım kırmızı koltuğa geri otururken. Edwin başını mekanik bir hızla bana çevirdi ve saniyesinde ela gözlerine bir telaş hakim oldu.

"Nasıl? Ne yaptın? Kesici aletlerin yerini mi buldun yoksa?" Gözleri hasar tespiti yapmak için üzerimde gezinirken sargılı elimi görünce dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Ne yaptın kendine?" diye sordu bedenini bana çevirerek. Gözlerim anlık Miraç'a kayınca onun gözlerinin de Edwin'in

üzerinde olduğunu gördüm. O iki kahve irise yansıyan öfkenin alevleri odanın sıcaklığını yüksek derecelere çıkartıyordu sanki.

"Aynayı yumrukladım. Elim kesildi. Miraç beni sakinleştireyim derken ben onun dikişini patlattım." Onunla bu kadar rahat konuşmamım sebebi iki sene boyunca geçirdiğim her krizde yanımda olmasıydı ve o yanımdayken kendime zarar vermem imkansızdı.

Evdeki bütün kesici aletleri benim ulaşamayacağım yerlere kaldırmıştı çünkü kriz anında ne yaptığımın farkında olmuyordum. Vücudum bambaşka ruhlar tarafından ele geçirilmiş ve her bir parçamın kontrolünü kaybetmiş gibi hissediyordum.

"Dila, yanında olamadığım için çok özür dilerim." dedi başını iki yana sallayarak. "O iş çıkmasa yanında olacaktım, olamadım. Çok üzgünüm. Verdiğim sözü tutamadım."

Gözlerim yine istemsizce Miraç'a kaydı ve hiç şaşırmadığım gibi öfkeli yüz ifadesi çarptı gözlerime. Yine de suskundu. Şaşırtıcı derece suskundu ve sebebini bilmiyordum. Eski tanıdığım Miraç olsa şimdiye kadar çoktan Edwin'in yakasına yapışmış ve sert yumruklarını onun yüzüne geçirmiş olurdu.

Ama o Miraç idi. Onun kafasında dönüp duran tilkilerin neler planladığını bilemezdik. Bu yüzden ben de sustum. Onun bu davranışlarını göz ardı ettim.

"Edwin, sorun değil. Bir şey olmadı zaten. Bu kesikler de birkaç güne geçer. Öyle büyük yaralar değiller." dedim ve Edwin'in itiraz etmesine izin vermeden devam ettim. "Şimdi şu dikişi bir daha atar mısın?"

Edwin bir şey demeden başıyla beni onayladı ve ellerini sterilize ettikten sonra Miraç'ın açılan dikişlerini yeniledi. Sonra ise duş almak için kendi odasına geçti. Miraç bu geceyi burada geçirecekti. Zaten günlerdir arabada kalıyor ve doğru düzgün uyuyamıyordu. Yatağımda en azından huzurlu bir uyku çekebilirdi.

Bacaklarımı karnıma doğru çekip kollarımı etrafına doladım ve başımı koltuğun sırtına yasladım. Miraç'ın gözleri kapalıydı. Uyuyor gibi durmuyordu ama sanırım uykuya birkaç dakika sonra yenilecek ve daha yavaş alıp verdiği soluklara şahit olacaktım.

"Orada mı uyuyacaksın?" diye sordu birkaç dakika sonra. Odayı aydınlatan loş gece lambasının izin verdiği kadarıyla gördüğüm yüzünü bana doğru çevirmiş ve gözlerini aralamıştı. Ona sesli bir cevap vermek yerine başımı iki yana salladım.

"Başımda mı bekleyeceksin?" diye sordu bu sefer. Ben de olumlu anlamda başımı salladım. İyileşene kadar ona bakmam gerekiyordu yoksa içim rahat etmeyecekti.

Bu sefer o da konuşmak yerine gözlerini yüzüme sabitleyip gözlerim ile koyu bir sohbete girişti. Çok şey anlatıyordu, sahiden anlamak istediğinde bana sayfalarca bir roman yazabilirdi. Saatlerce gözleriyle anlattığı masalları dinleyebilirdim. Gözlerindeki duygu değişimleri ile bir film bile izleyebilirdim.

"Onları nasıl hücreye kapattın?" diye sordu sessizliği bozarak. "Ne zaman, kiminle birlikte?"

Sesindeki saf merak beni korkutmadı. İş işten geçmişti, onları yitirmiştim ve artık onlar ile olan gizemler bir anlam ifade etmiyordu.

"Para her kapıyı açıyormuş sahiden." dedim çarpık bir tebessüm ederek. Anlamadığını belli edercesine kaşlarını çattı. "İki sene önce buraya geldiğimde ne yapacağımı bilmiyordum. Bitiktim, kelimenin tam anlamıyla tükenmiştim." Zorlukla yutkundu. Kirpikleri çok kısa bir süreliğine titredi ama ifadesini sabit tutuyordu.

"Sonra acı çekmeyi benimsedim. Murat'ın karşıma çıkmasından sonra sahiden ölecek kadar acının içine battığımı düşünmüştüm ve sırf kendimi cezalandırmak için acı çekmeyi kabul etmiştim. Ama kabuğuma asla çekilmedim. Birkaç gün hayati tepkiler veremedim ama zihnimde dönüp dolaşan fikirler ile cebelleşiyordum. Sonra plan kafamda oturunca Edwin sayesinde o depoyu aldım. İçini kendim dekore ettim. Hücreyi kendim

tasarladım, ki yerin altına gizlediğim silahlar sadece bir başlangıçtı. Her şey hazır olunca Edwin, abisi sayesinde tanıdığı rus mafyası ile anlaştı."

Miraç'ın kaşları daha da çatıldı ve yattığı yerden doğruldu. Sırtını yatağın başlığına yaslarken gözünü benden kaçırmıştı. Sanki kafasındaki eksik yapboz parçalarının yerini bulmaya çalışıyordu.

"Edwin para verdi onlara. Sonra Karan kimyasal ilaç teslimatı yapacakken baskın düzenlendi. Hem depodaki o kolileri hem de ikisini ele geçirdiler ve ayağıma kadar getirdiler." Hikayenin bu kadar olduğunu belirtircesine omuz silktim. Gözlerini yerdeki gri halıya sabitledi ve biraz kayarak yatar pozisyona geçti. Sanırım yarası sızlamıştı.

"İki sene aradım. O sevkiyatı biz basacaktık aslında. Amacım onları ele geçirmekti tabii. Bu sevkiyatın olacağını aylar öncesinden biliyordum çünkü kimyasal ilacı satın alan kişi bizdik." Gözlerim şaşkınlıkla onun yüzünde gezinirken o bana bakmıyordu. "Ama son hafta adres değiştirdiler. Sebebi buymuş meğerse."

Anlamadığımı belli edercesine kaşlarımı çattığımda "Rus mafyalarının genel politikası budur. Olayı sorunsuz halletmek isterler ve kendilerini başka kimliklerle tanıtırlar. Yani en azından benim tanıdıklarım böyle yapıyordu. Karan ve Kerim'e alıcıymış gibi davrandılar. Bizim yerimize geçtiler ve adresi değiştirdiler. Sonrası ise malum, biz boş depoda pusuda beklerken rus mafyası onları kendi belirledikleri yerde çoktan kaldırmıştı." diyerek açıklama yaptı.

Şu zamana kadar Rus mafyasının hangi politikayı izleyip Karan ve Kerim'i aldığını bilmiyordum ama onun sayesinde öğrenebilmiştim. Yine de tedirgindi. Kafasındaki taşlar hâlâ doğru yeri bulamamıştı ve yüz ifadesi kendisini bana çok bariz bir şekilde ifşa ediyordu.

"İyi ki sen almışsın onları." dedi dakikalar sonra başını bana doğru çevirerek. "Onlar seni hayatta tutmuş." Kuruyan dudaklarımı dilimle nemlendirip gözlerimi ondan kaçırdım. Düşünceleri, zaten sağlıklı olmayan düşüncelerimi yerle bir ediyor ve bembeyaz bir sayfaya siyah bir kalemle kendisini baştan yazıyordu. Ona ördüğüm duvarların arasına, sayfaya akan mürekkep karışıyor ve duvarları umarsızca eritiyordu.

Böyle olmaması gerekiyordu. Ona karşı ördüğüm duvarlar ucuz bir tuğla ile örülmemişti ki. İhanet sertleştirdi o tuğlaları; acılarım bir arada tuttu onları. Nasıl böyle güçsüz olabilirdi duvarlarım ona karşı? Bu kaderin bir cilvesi mi oluyordu yoksa yine mi kandırılmıştım? Duvar sandığım tuğlalar bir kağıt parçası gibi narinleşirken böyle düşünmekten alamıyordum kendimi.

Sesssizlik. İkimizin de suskunlaşıp düşüncelerimiz ve duygularımız ile verdiğimiz muharebeyi anlatan derin bir sessizlik. Sadece karşımdaki duvar saatinin çıkardığı kısık sesli tıkırtı ve dışarıdan odama dolan baykuş sesi...

Onun nefesleri durağan, gözleri ise düşüncelerini kirpiklerine dahi baskı yaptığı için hafiften kısılıydı. Bedeni öylece yatağımda uzanıyor, gözlerini ise tırtıklı tavanımda gezdiriyordu. Ne düşündüğünü istemsizce merak ediyordum. Edwin ile ilgili düşüncelerini de kapalı bir kutuya hapsetmiş ve benden gizliyorken Kerim ve Karan'ı alt etmek için giriştiğim plan hakkında yeterli bir yorum yapmamıştı. Zihninde dönen düşüncelere yetişmek çok zordu.

Ben de bir süre sonra bıraktım. Bu saatten sonra ne yapacağımı düşünmem gerekiyordu çünkü. Kerim ve Karan yine beni hiç alakadar etmeyen bir sebeple elimden alınmıştı ve kafamda kurduğum plan tamamen alt üst olmuştu. Ne olacaktı bundan sonra? Ben kasalara nasıl ulaşacaktım başka türlü? Alt tarafı beş kasa! Alt tarafı çelikten beş kasa! Bana neden bu kadar imkansızlar ki?! Onları geri almak neden bu kadar zor ki?!

"Onunla nasıl karşılaştın?" diye sordu yine sessizliği bölerek. Artık oda daha da karanlığa gömülmüştü ama komidindeki abajur sayesinde yüz ifadesini görebiliyordum. 'O' diye bahsettiği kişinin kim olduğunu da anlamıştım ama dilim nasıl varırdı bunları söylemeye? O uçurumdan sonra hayatım tamamen bir yıkımdan ibaret olmuştu ve benim o günü tekrar hatırlamaya, hem de resmiyette hâlâ kocam sayılan adama bunu anlatmaya hiç niyetim yoktu.

"Miraç, haddini aşma. Bir anda ortaya çıkıp hayatım hakkında bilgi sahibi olamazsın! Hele ki beni bu acı dolu hayata kendin itmişken!" Neydi bu? Acılarımdan kaçmak mı? O geldiğinden beridir nasıl da görmezden gelmek istiyordum acılarımı? Nasıl da uzaklaşıyordum ölü ruhumun mezarından?

Bu koltukta oturan kadın da kim şimdi? Sadece Dila olarak adım attığım bu hayatta yakamdan tutup Dila'nın yanına Karadağ kimliğini mühürlemek isteyen bu gücün sahibi kimdi?

"Özür dilerim." diye mırıldandı kısık bir ses tonuyla. "Sonuna kadar haklısın."

Derin bir nefes almaktan başka bir şey yapamadım.

Sonrası ise uzun süren bir sessizlik. Yorgunluk kirpiklerime çöreklenmiş ve beni yavaşça uykuya iterken zihnimde dönen düşünceler de kirpiklerimin ucuna bir halat bağlamış da yanaklarımdan aşağı doğru çekiyormuş gibiydi. Birkaç kez kırpıştırdığım kirpiklerim sonunda amacına kavuşmuş, kapanmışken Miraç'ın gür sesi odada yankılandı ve korkuyla sıçradım.

"Buldum!"

Uykunun kollarından alınan zihnim birkaç saniye sersemlediği için bir şey diyemedim ama hızla yattığı yerden doğrulduğu için yarasını zorlamasıyla acı bir inilti dudakları arasından dökülünce kendime gelebildim.

"Dikkat etsene Miraç! Yine patlayacak dikişlerin!" Bana aldırmadı ve yere indirdiği gözlerini genişçe gülümserken bana çevirdi. Neyi bulduğunu işte şimdi merak etmeye başlamıştım.

"Erdem, kart, kasa ve şaşmaz!" Bu kelimelerle nereye varacağını anlamazken ayaklarını yataktan sallandırıp parkeye koydu ve yarasına dikkat ederek tam anlamıyla bana döndü. "Bunları duyduğumdan beridir düşünüyorum bir anlam ifade edebilmesi için. Sonunda buldum!"

Kalp atışlarım saniyesinde hızlanmaya başlayınca sertçe yutkunup hemen bedenimi öne eğip "Ne buldun?" diye sordum. Söylediği her kelime içimdeki umut meşalelerini alevlendirecek ateşi yeniden var ediyordu.

"Erdem ve Şaşmaz." dedi ve birkaç saniye bekledi. "Erdem Şaşmaz, ünlü bir iş adamı. İstanbul'da, İzmir'de, Ankara'da ve Bodrum'da şubeleri olan bir güvenlik şirketinin sahibidir." Yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Sığınak'taki kumarhaneye arada uğrar ve elbette borçlanmadan kalkmaz

masadan. Çok hırslı bir adamdır, sürekli kazanmak ister ama daha çok borca batar aslında. Ve tahmin et, onu neden bana borçlandırmaya çalışıyorum?" Tek kaşı usulca alnına doğru yol aldığı sırada yüzündeki sinsi ifade tüylerimi ürpertmişti.

"Çünkü Karan ile bir iş geçmişi var ve sen onu kendi tarafına çekmek istiyorsun." Yüzündeki tebessüm genişledi, gözlerinin içine kadar uzandı. Gözlerindeki o parıltılar, intikam planımın yollarını aydınlatacak kadar parlaktı artık.

Başıyla beni onayladığında ben de gülümsedim. Heyecandan içim kıpır kıpır olurken kaderin ilmekler attığı halatın ortasındaki düğüm çözülmüş gibi hissediyordum. Bundan sonrası basitti. İpi kendime doğru çekecektim ve bütün düğümler tek tek çözülecekti.

"Aynen öyle!" dedi işaret parmağını bana doğru birkaç kez sallayarak. "Erdem Şaşmaz sektörünün en iyisidir. Bir nevi emanetçi olarak tanınır ve şirketine devlet bile karışamaz. Kendisini o denli korur avukatları sayesinde. Gizlilik ve bağlılık yemini ettirtir her çalışanına."

"Miraç bu harika bir haber!" dedim odanın ortasında adımlamaya devam ederken. Bacaklarım heyecandan titriyordu resmen. Diğer iki kelimenin Erdem Şaşmaz ile bağlantısını çözmek için zihnimi zorlamaya başladım. "Kart ve kasa." İki basit kelime ama düğümleri çözen o asıl düğümün sahipleri.

"Kerim ve Karan kasaları kendi mülklerinde tutamazlardı çünkü benim üzerlerinde olan her mülke baskın düzenlediklerimi biliyorlardı. O geceden sonra birçok evine ve şirketlerine el koydum ve kasaları kendi ellerinde tutamayacaklarını anlamışlardı. Bu yüzden Erdem'e emanet ettiler!"

Miraç'ın dile getirdiği her cümle kalbimin ortasına bir meydan ateşi yakıyor ve umut tohumlarım o alevlerin içinde yeniden hayat buluyorlardı. Miraç, haklıydı.

"Emanet aldığı eşyaları nerede saklıyor bilmiyorum ama." dedi düşünceli bir edayla. Ses tonu kısılmıştı. Dudakları hafifçe büzüldü ve gözlerini kısıp

düşünmeye başladı. Bu sırada ben de gözlerimi pencereme dikip yıldızların aydınlattığı gökyüzüne baktım.

Bana yardım eder misin Bahar abla? Senin intikamını almak için nefes alıyorum, senin almana izin vermedikleri nefeslerini bana bağışlar mısın?

Gözlerim bütün yıldızları turlarken aklımın köşesine konan bir beyaz güvercin birkaç mırıltı çıkardı gagasını oynatarak. "Kasaların anahtarı artık bir kart!"

Miraç başını mekanik bir hızla bana çevirmişken o kuşun bana mırıldandığı şeyleri Miraç'a aktarmaya başladım. "Murat'ın kurduğu sisteme göre üç adımda açılıyordu kasalar ve bir sistem odası gerekiyordu ama Erdem kasaları bir kart ile koruyor olmalı! Ama ihtimaller değişkenlik gösterebilir. Yani bütün bilgiler bir kartın içine saklanmış da olabilir ya da asıl kasalar bir odada saklanmıştır ve odanın anahtarı da bir kart olabilir." Gözlerimi kaçırdım. Kafam şimdi allak bullak olmuştu. "Bilmiyorum, doğru seçimi yapmak çok zor." diye mırıldandım.

"Bu ihtimallerin cevabını burada bulamazsın." dedi Miraç. Ses tonu ise orta yaşlı bir amcanın sahip olduğu ses gibi kalın ama içinde çocuksu bir heves barındıracak kadar da gürdü.

Ve lanet olsun ki haklıydı. Erdem Şaşmaz Viyana'da değildi. Kerim ve Karan da izlerini kaybettirmek için büyük ihtimalle ülkeden gitmişti. Kasalar İstanbul'da iken başka bir yere gitmelerinin imkanı yoktu. Bütün yollarım tek bir istikameti işaret ediyordu. Acılarımın şehrini...

"Benim İstanbul'a dönmem lazım."

BÖLÜM SONU!

Emeğime saygı duyup oy vermeyi unutmayın.

Hep dendiği gibi, geçmişinden kaçmaya çalıştıkça kaderin ağları seni daha çok geriye çeker. Sonra bir bakmışsın her şeyin bittiği yer, yeniden

doğduğun yer olmuş.

KKD | LÂL OLMUŞ RUHLAR

Atılan adımların, alıp verilen solukların, dans eden ruhların bir anlamı olmalı bu hayatta. Çekinmemeli insan adım atarken, aldığı soluklar boğazına dizilmemeli ya da öldürülmemeli ruhlar. Dünyada yeterince acı yok mu zaten, yeterince insan umutsuz değil mi?

Peki neden kader, inatla ruhuna kadar ölü insanların küllerine kadar acı çektirtmek için planlar yapıyor? Zaten boğazımlarımıza irice örülmüş ağları sarmamış mıydı? Ne diye o ağları daha da sıkılaştırıyordu ki?

Eğer kader diye adlandırılan varlığın -ki bir varlık olduğunu bile iddia edemiyorum- bir bedeni olsaydı karşıma oturtur ve ona "Benimle derdin ne senin?" diye sormak isterdim. "Bak bunlar küllerim, onlar bile yanıyor hâlâ. Bak, görüyor musun? Onlar da yok oluyor ama sen yetmez diyorsun hâlâ." demek isterdim. O da sanırım "Parmaklarının arasına saklanmış küllerin var, görüyorum. Onları da almalıyım senden." derdi bana.

Ben de bıraktım artık bu kader gemisinde kaptan olmayı. Atladım okyanusa, süzüldüm, toprağımı aradım millerce uzakta. Toprağımı bulunca ona diyecektim ki "Al geldim işte. Hadi beni severek bana acı çektir." Kaderin istediği de bu değil mi?

İki gün önce verildi karar. Kaderin bir hamlesi miydi yoksa bu sefer kaderimi kendi ellerimle mi yazdım bilmiyorum. Sadece ayak uyduruyorum işte. Hayat akacak, ben yolumu bulacağım. İzlediğim politika şimdilik sadece buydu ve kararımı vermiştim.

İntikamımı almak için İstanbul'a gelme kararıma Edwin ilk başta çok şaşırdı. Sinirlendi ve bana karşı çıktı. Gittiğimde canımın çok yanacağını biliyordu ama ben acılarımı seviyordum ve bu benim için bir sorun değildi. Ona benimle gelmesi için bir teklifte bulunmaktan çekindim başlarda. Burada kurulu bir düzeni vardı, ne iş yaptığını bilmesem de bir şekilde parasını kazanıyordu. İyi birisiydi o. Kendi ruhumun kirini beyazlarla bürelenmiş ruhuna bulaştırmak istemediğim için çekindim.

O ise ben teklif etmeden benimle geleceğini söyledi. Beni Miraç ile yalnız bırakamazmış. Ona güvenmiyormuş. İtiraf etmeliyim ki bunları başkasından duymak pek hoşuma gitmedi. Yani eğer ben Miraç'a güvenmezsem Miraç güvenilmez olacaktı ama Edwin? Edwin'in geçerli bir sebebi yoktu. Evet benim acılarımı, krizlerimi görmüştü ama onu tanımadan güvenmediğini söylemek bana doğru gelmemişti. Şimdi bunu düşünüyor olmak da doğru gelmiyordu bana.

Bence ben koca bir yanlışım. Koca bir çemberin içindeyim. Sınırlarımda da sevdiklerim var. Doğruluk ve yanlışın arasına çizilmiş o ince çizgideler ve ben kimi sevsem kendi tarafıma çekmek istiyorum. Sonra, kanıma işlemiş yanlışlar onun da ruhuna sızıp doğrularını artık yanlışa çeviriyor.

Edwin için de senaryo değişmedi. Bütün düzenini Viyana'da bırakıp benimle gelmeye karar verdi. Annesi ve anneannesi İstanbul'da yaşıyordu zaten. Onlarla da vakit geçirmek istediğini ama ayrı bir eve çıkacağını söyledi. Burada yeni bir düzene, benimle birlikte savaşmaya, her ne olursa olsun yanımda olmaya hazırdı. Ben de sadece gülümseyebildim ona. Onun için binlerce teşekkür, saatleri aşan bir sarılmaya tekabül ediyordu bu tebessümüm.

Şimdi, jetin tekerlekleri zeminde sürtüp tiz bir ses çıkartarak yavaşlarken yanımda oturan adamın gözlerine bakıyorum. "Al geldim işte. Hadi beni severek bana acı çektir." diyorum gözlerinin en derininde kendimi görürken. Gözlerimiz sohbet ediyor, birbirlerine karşı koyuyorlar. Kahve gözleri yalvarıyordu bana. Onun elini tutmam için, ona bu kadar soğuk bakmamam için yalvarıyordu.

Suçlayamıyorum gözlerimi. Onlarca gözyaşı akıttı bu mavi gözler. Miraç'ın dediği gibi okyanusmuş gözlerim. Asla tükenmedi gözyaşlarım bu yüzden. Bitti dedim, akmaz artık dedim. Bu sefer de toprağı beslemek için yağan yağmur damlaları doldurdu beni. Ben de sadece acı bir tebessüm edebildim. Acılarımı kucakladım ve ağladım. İki sene boyunca elimden bu gelebildi ama şimdi akan her gözyaşımın acısını çıkartmak için iniyordum bu jetten.

Miraç'ın isteği üzerine, daha güvenli olacağını söylediği için onun jeti ile gelmiştik İstanbul'a. Söylediğine göre, iki senelik süreçte magazinde birkaç kez adım geçmiş ama sonra unutulmuştum. İki sene önce, her magazin

dergisinde adım anılırdı ama sonra ben suskunlaşınca daha doğrusu bambaşka bir şehirde bambaşka biri olunca herkes de susmuştu. Magazin de tam olarak bu değil miydi zaten?

Yine de bir anda ortaya çıkmak istemiyordum. Gözlerin üzerime çevrilmesini, Kerim'in kızı olarak manşetlerde yer almak istemiyordum. Bu yüzden teklifini kabul ettim.

"Ben kalacak bir otel ayarlıyorum hemen." dedi Edwin kulağıma doğru eğilerek. Esen sert rüzgar saçlarımı yüzüme kapatırken birkaç tutamı kulağımın arkasına sıkıştırıp başımı usulca salladım. Yorgun hissediyordum, bir an önce uyusam gerçekten çok iyi olacaktı.

Havaalanının VIP bölümünün kapısına ilerlerken arkama dönüp dağlık araziye baktım. Kokusu bile başkaydı bu şehrin. Rüzgarı bile daha sertti. Havası daha ağır, bulutları daha karaydı. Acılarımın şehrine yakışan bir izlenim bırakıyordu bana.

"Otelde mi kalacaksınız?" diye sordu Miraç. Hemen yanımda ilerlerken geride kalmış ve otel ayarlamak için telefonda konuşan Edwin'e kısa bir göz atmıştı.

"Şimdilik otelde kalacağız. Sonrasında ne olur, bilmiyorum." dedim gözlerine bakmayarak. Havaalanına giriş yapınca görevliler bize yol göstermek için önümüzden adımlamaya başlamışlardı. Miraç'a uçuşun nasıl olduğunu, hizmetlerinden memnun kalıp kalmadığımızı soruyorlardı ve Miraç kısa cevaplarla geçiştiriyordu onları.

Miraç, önde ilerleyen adamlardan uzaklaşıp "Benim otellerimden birini ayarlayalım. Her otelde kalamazsın öyle. Şimdilik kimliğini gizli tutmamız gerekiyor." dedi. Bu detayı hiç düşünmediğim için kendime kızarken haklı olduğunu belirtmek için başımla onayladım onu.

Erdem Şaşmaz'ı onun sayesinde öğrenmiş, "kart ve kasa" kelimelerinin olasılıklarını onun sayesinde ikiye indirmiştim. Ona tam anlamıyla güvenmesem de şimdi yaptığı ufak yardımları kabul ediyordum. Kalbim susmuyordu çünkü. İçinde seneler sonra tekrardan bir karnaval havası hakimdi ve onca ihanete rağmen susmasın istiyordum kalbimin. Yine de

onun ihanetini görmezden gelerek kendi ruhuma mı ihanet ediyordum, bilmiyordum.

Arkamı dönüp telefonla konuşan Edwin'e işaret yaptığımda telefonu kapattı ve yanıma doğru hızlı adımlarla geldi. "Edwin, otel ayarlama boşuna. Miraç'ın otellerinden birinde kalalım ev bulana kadar. Diğer oteller kimlik isterler şimdi, boşu boşuna tehlikeye atmayalım kendimizi."

Edwin beni dinledikten sonra sol gözünü kırptı ve çarpık bir tebessüm ederken "Ben bunu çoktan düşündüm. Güvenilir bir otele gidiyoruz merak etme. Kimlik falan da sormayacaklar." dedi. Miraç'ın başının usulca Edwin'e çevrildiğini gördüğümde ortama yayılan gerginlik zaten yorgun olduğu için gerilen kaslarımı daha da germeye başlamıştı.

"Hangi otelmiş o?" diye sordu tek kaşını kaldırarak. Karadağ oteller zincirinin sahibi olduğu için şehirdeki hatta ve hatta ülkedeki bütün otellerin sahiplerini tanıdığından bu ego kokan ses tonunu pek yadırgamamıştım.

Biz çıkış kapısına doğru adımlamaya devam ederken Edwin "Seni neden bu kadar ilgilendiriyor Miraç Karadağ? İşine bak sen!" dedi keskin bir tonda. Ağzım açık, aralarında geçen diyalogları dinliyordum. İkisi de elli senelik husumetleri varmış gibi davranıyorlardı birbirlerine ve bu gereksiz gerginliğin sonunun hiç iyi olmadığını hissediyordum.

Miraç, Edwin'in söylediklerinden sonra anında adımlarını durdurdu. İkisinin arasında olmama rağmen geriye doğru bir adım atıp benden uzaklaştı ve hızla onun boğazına yapıştı. Edwin bu hamleyi beklemediği için afallamış ve ona karşı koyamamıştı ilk başta.

Miraç, arkasındaki kolona doğru onu sürükledi ve sertçe sırtını vurdu duvara. İlk saniyelerde Edwin gibi ben de şok yaşadığım için yerimden kıpırdamamıştım ama sonradan kendime gelip hızla koluna yapıştım Miraç'ın.

Miraç, başını eğip Edwin'in kulağına doğru bir şey fısıldadı. Dişlerinin arasından konuştuğu belli olsa da ne dediğini anlamamıştım ama Edwin'in anında yüzü sarardı ve gerilen dudaklarını sertçe dişledi.

"Miraç bırak!" diye bağırmama rağmen ikisi de beni duymuyor ve gözleriyle konuşuyorlardı. Miraç, sonunda Edwin'in boynunu bıraktı ve yukarı sıyrılan kazağının eteklerini düzeltirken kahve gözlerini bana çevirip "Sırf senin için susuyorum Dila! Sırf senin için! Ama sırası gelecek!" dedi ve başını yavaşça aşağı yukarı salladıktan sonra Edwin'e kısa bir bakış attı. "İşte o gün ben konuşacağım. Boğazıma dizilen her sözü, gözlerinin içine bakarak söyleyeceğim." dedi imalı bir tonda.

"Sakın bir daha bunu yapayım deme!" Ona doğru bir adım attım ve işaret parmağımı göğsüne birkaç kez vurduktan sonra, "Eğer yüzümü görmek istiyorsan bir daha böyle şeyler yapmayacaksın!" dedim. O öfkeliyse ben de öfkeliydim! Onun boğazına dizilmiş sözleri varsa benim de onlarca satırlık cümlelerim vardı ruhumu delik deşik eden! Böyle yaşamayı o da öğrenecekti!

"Nasıl istersen." diye mırıldandı alnına düşen saçlarını geriye doğru atarken. *"Onu kendi gözlerinle tanıyacaksın zaten."* İleriye doğru adımlarken bir şeyler mırıldanmıştı ama duyamadım. Onu es geçerek Edwin'in omzuna elimi koydum.

"Özür dilerim." diye mırıldandım ama o sadece göz kırpmak ile yetinmişti.

Bu sefer Edwin ve ben, Miraç'ın birkaç adım arkasında ilerlerken sonunda havaalanının çıkışına gelmiştik. Kapının önünde bekleyen yirmi adamı görmeyi hiç beklemediğim için biraz duraksasam da bozmadan yürümeye devam ettim.

Kapının ağzına geldiğimizde ise onları gördüm. Batu ve Ender'i... O an kalbime saplanan geçmişin kanlı hançeri, soluklarımı benden esirgedi. Ben onları bile özlemiştim. Batu ile kısa sohbetlerimiz olmuştu ama kalbinin güzelliğini biliyordum. Ender de, Alaz'ın biyolojik babasıydı ve her şeye rağmen Miraç'a ve ailesine çok sadıktı. Onu bile özlemişsem diğerleri ile karşılaşınca ne yaşayacaktım hiç bilmiyorum.

İkisinin de gözleri beni bulduğunda Batu'nun yüzüne buruk bir tebessüm yerleşti. Gözlerimin dolmasına engel olamadım. Geçmişimin daha buraya adımımı atar atmaz etrafımı kuşatmasına hiç hazırlıklı değilmişim.

Yine o bilindik güvenlik çemberini oluşturan adamlar etrafımıza yarım daire çizmişken ikisi hiç kıpırdamamıştı. Başımdaki fötür şapkayı biraz daha aşağı indirdikten sonra dışarıya doğru çıktık.

"Yenge!" dedi Batu. Sesi mi titremişti? Benden nefret etmiyor muydu? Uğrunda ölecek kadar sadık olduğu ailenin meleğini öldürmüştüm ben, nasıl böyle şefkatle bakardı gözlerime? Bir şeyler çok yanlıştı. Olayların denkleminin cevabını buluyor ama sağlamasını yapamıyor gibiydim.

"Dila." diye düzelttim onu. Dudakları bilmiş bir edayla kıvrıldı ve gözlerini bir saniyeliğine Miraç'a çevrildi. Aralarında bu kadar kısa sürede nasıl bir anlaşma geçti bilmiyorum ama ondan sonra öne adımlayıp bana sarıldı.

İşte bunu asla beklemiyordum. Bağıra çağıra ağlamak istiyordum şimdi. Ondan, buradaki bütün adamlardan özür dilemek istiyordum.

Gözlerimden firar eden iki damla yaşa aldırmadan kollarımı beline dolayıp sarılışına karşılık verdim. Bilmediğim bir dostluk bağı kurmuşuz aramızda aslında. Bunu şimdi fark ediyor olmak biraz üzmüştü beni.

"Bahar abla, seni bana emanet etti. İki sene boyunca seni koruyamamış olsam da artık canımdan önce canındır. Bir saç teline bile zarar gelmesine izin vermeyeceğim yenge." dedi kısık bir tonda.

Duyduklarımla gözyaşlarımı artık tutmam imkansızdı. Bahar abla beni mi emanet etmişti ona? Onun bu masumluğunu, sevgisini, anne şefkatini bir daha hissedemeyecek olmak canımı çok yakıyordu.

"Özür dilerim." diye fısıldadım titrek bir ses tonuyla. Kollarını çözüp bir adım geriye gitti ve "Senin suçun değildi." diye fısıldadı tıpkı benim gibi.

Elimin tersiyle akan gözyaşlarımı silip ona döndüm. Ender'e sarılmayacaktım. Ona karşı içimde hâlâ hüküm süren bir kin vardı ve ben ona sarılacak kadar sevmiyordum onu. Düşüncelerimi anlamış olacak ki sadece elini uzatmak ile yetindi. Ben de sadece karşılık verip ufak bir tebessüm ettim.

"Tamam çok dışarıda kaldık. Arabaya binelim hadi." diye araya giren Miraç'ın hemen ardından sırtıma elini koyan Edwin, minibüse doğru yönlendirmeye başlamıştı beni. Şapkamı biraz daha alnıma doğru indirip etrafımıza örülen etten duvar eşliğinde arabaya doğru ilerledik.

Hava soğuk olunca, buz tutan ellerimi birbirlerine sürterek ısıtmaya çalışırken şoför koltuğuna geçen Ender, klimayı açmıştı. Edwin yanıma, Miraç ise tam karşıma oturmuşken Batu da hemen yanına oturmuştu.

"Nereye gidiyoruz abi?" diye seslendi Ender. Miraç'ın cevap vermesine izin vermeden Edwin gideceğimiz otelin adını söyledi. Batu ve Miraç nefret kokan bakışlarını Edwin'e çevirdi ama o umursamazca arkasına yaslanıp yüzünü bana dönmüştü. Sanki onların kendisine karşı nefret duyması Edwin'i mutlu ediyordu ve ben onun içindeki bu hastalıklı yanı ilk kez görüyordum.

"Demek Viyana'daydın." dedi Batu sessizliği bozarak. Gözlerimi camdan çekip ona döndüm ve başımla onaylamakla yetindim.

"Keşke gitmeseydin." Burnumun direğini sızlatan bir 'keşke' daha... Soluklarımı kesen, boğazımdaki yumruyu bana tekrar hatırlatacak bir 'keşke' daha...

"Çok fazla 'keşke'm var Batu. Bir tane daha ekleme lütfen." diyebildim sadece. Zaten ne söyleyeceksem de boğazımdaki yumru buna müsaade etmiyordu.

Miraç'ın gözleri bir an olsun benden ayrılmıyor, bazen gözleri hâlâ sargıda olan elime gidiyor ve derin bir nefes alıyordu. Arabadaki her bireyin bakışlarını üzerimde hissetmem elbette huzursuz olmama sebep oluyordu ve ben artık sadece uyumak istiyordum.

Minibüs sonunda otelin önünde durduğunda Ender'in açtığı kapıdan ilk önce Edwin çıktı. Teşekkür etmek için onlara döndüğümde Batu, "Alaz seni görmeyi çok ister yenge." dedi kısık bir tonda. Yine de çekindiği gözlerinden belli oluyordu.

Alaz ile buluşma hayali ise benim gibi günahkar bir kadının cenneti düşlemesi kadar imkansızdı. Nasıl bakardım yüzüne? Annemi sen öldürdün diye bana bağırsa ne cevap verirdim ona? Eğer o minik bedenden firar eden tek bir kötü kelimeye bile maruz kalırsam kendimi o günkü uçurumdan aşağı tereddüt etmeden atardım. Eve ilk geldiğim zamanlarda bana göstermekten çekinmediği masumluğunu korumak için canımı bile feda edeceğimi söylerdim ve o masumluğu ellerinden alan bizzat ben olunca belki de benim için en hayırlısı o uçurumdan sahiden atlamaktı.

"Ben gitmeliyim. İyi geceler." dedim telaşla. Verecek başka bir cevabım yoktu. Ömür ve Alaz bu hikayedeki en masum kişilerdi ve ben onları delicesine özlüyordum ama onların yüzüne bakacak yüzüm yoktu. Allah kahretsin ki yoktu!

Hızlı adımlarla otele giriş yapıp elinde iki valizle bekleyen Edwin'in yanına gittim. Dediği gibi kimliklerimiz sorulmamış ve resepsiyondaki adama sadece baş selamı vermesinin ardından asansöre binip odalarımıza dağılmıştık.

Neden yaptığımı bilmiyorum. Neden bu kadar aceleci davrandığımı, hangi yüzle buraya geldiğimi bilmiyorum. Onca zamandan sonra ilk kez düşünmek istemedim. Kalbimin sessiz çığlıklarını dinledim sadece ve ruhumun ölüm senfonisine kulak verdim. Sonra kendimi burada buldum. Miraç ile beraber, Alaz'ın anaokulunun önünde...

Ellerim endişeyle titriyor, sinirlerim yaşadığım gerginlikle iyice geriliyor ve huzursuzca sağ bacağımı sallıyordum.

Dün gece otel odasına girdikten sonra kendimi banyoya atmıştım ve beynimi kemiren anıların içinde boğulmuştum adeta. Alaz'ın sevinçli kahkahaları uğuldamıştı kulaklarımda. Evin içinde minik bacaklarıyla koştuğu görüntüler zihnimi istila etmişti ama gördüğüm kabus... O en felaketi, o en büyük cehennem aleviydi.

Kerim'in, Alaz'ın boynunu sıkıp onu öldürdüğünü görmüştüm rüyamda. Alaz minik kollarını ve bacaklarını kurtulmak için bütün gücüyle ileri geri

atıyordu ama kurtulamıyordu. Babam gözlerimin içine baka baka öldürmüştü onu ve başından kanlar akan Bahar ablanın hemen yanına fırlatmıştı. İki beden de birbirlerine sıkıca sarılmışken gözlerimin önünde öldüler ve ben bir kez daha yaşadığım için kendimden nefret ettim.

Terler içinde uyandım o kabustan. Sanırsam birkaç çığlık firar etmişti boğazımdan çünkü uyandığımda boğazım kupkuruydu ve yanıyordu. Elime telefonu alıp nasıl Miraç'ı aradığımı hatırlamıyorum. O sırada o da Sığınak'taydı ve arkasından müzik sesleri gelmesine rağmen titrek ses tonumu duymuş ve "Ne oldu Dila? Kabus mu gördün?" diye sormuştu endişeyle.

"Beni yarın Alaz'ın yanına götür." diyebildim sadece. "Onun iyi olduğunu görmeliyim. O beni görmese de olur." demiştim. Miraç, ısrarla otele gelmeyi teklif etse de sadece bunları söyleyip suratına telefonu kapatmış ve kendimi tekrar duş başlığının altında bulmuştum. Sonra da uyuyamadım zaten. Pencerenin kenarına oturup gün doğumunu izledim.

Bu sefer okşamadım o güneşi. Gözyaşı dökmedim sevinçle. Bana o gün sarılan adamın kollarında titremedi bedenim çünkü artık umudum yoktu. Umut olmayınca güneş de söndü. Umut olmayınca gözyaşlarım da kurudu. Umut olmayınca, Dila da olmadı.

Saat yedide mesaj atmıştı Miraç kapıdayım, diye. O da uyumamıştı. O da çok yorgundu. Üzerimi değiştirip aşağı indim ve buraya geldik işte. Onu uzaktan görüp, iyi olduğunu anlayıp gidecektim. Belki bir de arsız ruhum gülmesini istiyordu. Bahar abla gibi hayat dolu olan kahkahaları kulaklarımı doldursun istiyordum sadece.

Dakikalar sessizlikle ilerledi ve siyah zırhlı araba anaokulunun hemen önünde durdu. Batu, ön kapıdan inip Alaz'ın kapısını açtığında kendime engel olamadım ve ben de çıktım dışarıya çünkü arabada boğulduğumu hissetmeye başlamıştım. Kendimi gizleyerek ona baktım.

Sonra ise o indi arabadan. Boyu çok uzamıştı. Kumral saçları birkaç ton açılmış, biraz daha dalgalanmıştı. Yüzüne baktığımda ise her şey yerle bir olmuştu. Boynuma bir idam halatı sarılıyken ayağımın altındaki sandalye

kaymış da nefessiz kalmışım gibi hissettim çünkü Alaz hiç de tahmin ettiğim gibi değildi.

Alaz mutsuzdu. Dudaklarında eskisi gibi sürekli bir tebessüm hakim değildi. Gözlerinin içi gülmüyor, aksine pusulanmış bir hüzün hüküm sürüyordu ve ben bunları metrelerce uzaktan görebilmiştim. Elim istemsizce sıkışan kalbime gitti. Kabanımın açıkta bıraktığı kazağımı avuçlayıp kendime gelmeye çalıştım ama imkansızdı işte.

Karşımda en büyük acım duruyordu. Ben bu çocuğun gülüşlerini çalmıştım. Annesini, yaşama hevesini, neşeli kahkahalarını, çocuksu umutlarını çalmıştım. Ben onu da öldürmüşüm meğersem.

Miraç yanıma gelip kolumdan tutarak bana destek olurken her şeyden habersizce okula giren Alaz, son anda adımlarını durdurup anlayamadığım bir hızda başını bizden tarafa çevirdi. Zaten zar zor aldığım soluklar da kesilirken kaburgalarım kalbimi iyice sıkıştırdı.

Alaz gözlerini irileştirerek bana bakarken kaçıp gitmem lazımdı aslında. Neden hareket edemiyordum o zaman? Bedenim neden kitlenip kalmıştı?

Dudakları hafifçe aralanırken bana doğru koşup beni nefretle yumruklayacak sandım ama o elini dudaklarına götürüp şaşkınlıkla açılan ağzını kapattı ve bir anda yerinde zıplamaya başladı.

Onlarca kelimeyi hapseden bir kelime haznem vardı ama şimdi onun beni görmesiyle mutlu olduğunda kendi içimde yaşadıklarımı anlatacağım hiçbir kelime yoktu. Duygularım karmakarışık, soluklarım yetersiz, gözlerim ise titrek. Ruhuma kazınmış onca sitem, onca isyan ise siliniverdi bir anda çünkü Alaz beni gördüğü için mutlu olmuştu.

Elini ağzından çekip omzundaki çantayı çıkartır çıkartmaz ben hariç kimseyle göz teması kurmadan koşmaya başladı.

Dudakları arasından ise tek bir kelime döküldü. "Manolya!"

BÖLÜM SONU!

Emeğime saygı duyup oy vermeyi unutmayın.

Bir katil olmak için illa bir insanı öldürmek gerekmez. Bir insanın umutlarını, yaşama sevincini elinden alırsan da katil sayılırsın. Cezan ise idam değil, edebi bir acı ve pişmanlık içinde yaşamaktır.

KKD | RENKLERİN SAVAŞI

Zaman durdu. Zaten aksa da bana bir faydası yoktu, o ayrı. İnsanlar durdu. Rüzgar esmeyi bıraktı ve herkes sustu. Sağım solum karardı, sadece onun ışıkları aydınlattı etrafımı. Bu bir rüya mıydı peki? Zihnimde hayali belirirken bile derin bir utanç duyduğum o masum çocuk bana doğru mu koşuyordu? Peki yüzündeki tebessüm? Dakikalar önce hiçbir mimiği oynamayan çocuk şimdi nasıl böyle genişçe tebessüm edebilirdi? Hem de bana, annesinin katiline...

Belki de hayatımda hiçbir zaman böylesine heyecanlanmamıştım. Hiçbir aşk, hiçbir şefkat beni böylesine heyecanlı, böylesine mutlu bir hale getirmemiştir ama o başardı. Bana doğru koşarak, bana bakıp gülümseyerek önceden tatmadığım hangi duygu varsa tattırdı bana.

Engel olamadım kendime. Dizlerimi kırıp kollarımı iki yana hafifçe açıp onu kucaklamayı beklemeye başladım çünkü her şeye rağmen onu çok özlemiştim. Alaz'ı, o minik bedenine sarılmayı, yanaklarımı öpmesini çok özlemiştim.

Sonunda minik adımları yanımda durabildi. Koştuğu için nefes nefese kalırken hiç düşünmeden kısa kollarını boynuma sıkıca sardı ve o an ağlamaya başladı. Tıpkı benim gibi... Ona sıkıca sarıldım, başımı boynuna gömüp o eşsiz kokusunu ciğerlerime çektim. Senelerdir sigara dumanına maruz kalmış ciğerlerim böylesi bir cennet kokusunu başlarındaki şapkaları saygıyla indirirerek karşıladılar.

"Dila!" dedi hıçkırıkları arasında. Kaçıp gitmemden korktuğundan mıdır, bilmem kollarını daha sıkı sardı boynuma. Nefes alamayacak gibi hissetmiştim ama umrumda bile değildi. Aksine, seneler sonra ilk kez böyle derin ve titrek olmayan bir nefes almıştım. Bir diğer tabirle huzurlu bir soluk.

"Küçük Adam!" dedim ben de. Sesim öyle titrekti ki, sanki kelimeler hecelerine ayrılmış ve birkaç salise duraksayınca bambaşka kelimeler

olmuş gibiydi. İkimizin de omuzları sarsılıyor, hıçkırıklarımız göğüslerimizi şişirdiği için birbirlerine çarpıyor ama inatla kollarımızı da ayırmıyorduk. Sanki iki sene sarılsak, yirmi sene bile sarılsak ruhlarımızın özlemi geçmeyecek gibiydi.

"Dila! Dila! Dila!" Ben onu ilk kez böyle ağlarken görüyordum. Hıçkırıkları yüzünden nefes alamıyordu resmen ama inatla adımı sayıklıyordu. Minik kolları titremesine rağmen boynumu asla bırakmıyordu ve iyice kötüleşse de başını boynumdan çıkarmıyordu. Niye bu kadar içli içli ağlıyordu ki? Her hıçkırığı kalbime bir hançer saplıyordu, her 'Dila' diyişi o hançeri daha derine itip tüm gücüyle etrafında çeviriyordu ve ruhumun canı çok yanıyordu.

"N'olur hayal olma Dila! N'olur yine hayal olma!" Öyle içten dilemişti ki bunu, hayatta istekleri olan her insan bu ses tonunu duyunca bütün hayallerinden vazgeçip sadece onun bu isteğinin gerçekleşmesini dilemişti sanki.

"Buradayım Alaz. Gerçekten, buradayım!" dedim titrek bir ses tonuyla. Ondan kalır hiçbir yanım yoktu. İkimizin de heyecandan bedeni titriyor, alamadığımız soluklara birbirimizin solukları ile can veriyorduk.

"Seni çok özledim!" dedi daha yüksek bir ses tonuyla. Sonra durmadan hıçkırıklarına devam etti. "Seni gerçekten çok özledim Dila!"

"Ben de Küçük Adam. Ben de seni öyle çok özledim ki!" Saçlarına kocaman öpücükler kondurdum. "Üç bin parçalık yapboz kadar çok özledim seni Alaz!"

"Ben seni on bin parçalık yapboz kadar özledim Dila! Benimki çok daha büyük, çözülmesi çok daha imkansız!" Hemen başımla onayladım onu. Ne derse haklıydı, kime sitem etse o kişi cehennemin en dibinde yanmalıydı şu an.

Sonunda kollarımızı hafifçe gevşetip birbirimizin yaşlarla örtülü yüzüne baktık. O minik ellerini kaldırıp yanaklarımdaki yaşları silerken ben de buruk bir tebessüm edip onun yanaklarını temizledim.

"Annem nerede Dila? O da geldi seninle birlikte, değil mi?" Soluklarım kesildi. Kulağımda Bahar ablanın neşeli kahkahaları uğuldarken bir silah sesi onun hem nefesini hem de neşesini kesti. Kulaklarım tıkandı, kalbimin sesi bütün vücudumda yankılandı.

Benim tekrar ağladığımı görünce dayanamayıp o da gözyaşlarını yeniden özgür bırakmıştı. "Annem yok mu Dila? Niye ağlıyorsun ki şimdi? Hani siz gökyüzünde özgürce kanat çırpıyordunuz? Annemi orada bırakıp mı geldin Dila!?"

Başımı utançla önüme eğip gözlerimi ondan kaçırdım. Şimdi ona bağıra çağıra "Anneni ben öldürdüm Alaz!" demek istiyordum. Omzumdaki bu ağır yükten artık gerçekten kurtulmalıydım yoksa ona karşı duyduğum bu utanç, beni uzun süre hayatta tutamazdı.

"Little Man bunu konuşmuştuk hani?" diye araya girdi Miraç. O da biz gibi diz çöküp boyunu bizle eşitlemişti. Yüz ifadesini göremiyordum çünkü onun yüzüne bile bakacak yüzüm yoktu şu an.

"Siz konuştunuz ben dinledim ama bu konunun kapandığı anlamına gelmez!" Alaz'ın ses tonu hiç beklemediğim bir şekilde Miraç'a karşı soğuktu. Sanki buruktu ona, sanki biraz küskün, bolca kızgın gibiydi. Ben gittikten sonra aralarında geçenler onları birbirlerinden çok uzağa itmiş olmalıydı.

Alaz, minik parmaklarını çeneme koyup başımı kaldırmam için hafifçe itti. Kıpkırmızı olmuş gözlerim, benden birkaç ton daha açık olan mavi gözlerine ulaştığında kirpiklerim tekrar titredi ama kendime hakim olup ağlamadım. Onun psikolojisini daha kötü etkilemek istemiyordum.

"O neden gelmedi? Artık beni istemiyor mu Dila?" Her sorduğu soruyla dilim lâl oluyordu ama ruhum öyle acı dolu çığlıklar atıyordu ki. Kimse duymuyordu onu, herkes öldü sanıyordu ruhumu ama öyle çok acı bindi ki üstüne, öyle çok acının alevleri sarmaladı ki etrafını bir anka kuşu misali küllerinden yeniden doğdu. Ama bu sefer teninde yara izleri değil, cehennemin alevleri vardı.

"Olur mu öyle şey Alaz? Annen seni o kadar çok seviyor ki! Alaz, o hep seni düşünüyor. O, hep seni izliyor ama-" Nefesim kesildi. Cümleleri toparlamak gitgide daha da zorlaşıyordu. "Ama gelemiyor Alaz. Gittiği yerde yardıma muhtaç insanlar var. Onlara yardım ediyor, bana yaptığı gibi onlara yaşama hevesi hediye ediyor." Ölüler ve yaşama hevesi ilginç bir tezat olsa da ona bu yalanı söylemek zorundaydım.

"Orada değil mi?" diye sordu bir elini göğe kaldırarak. Bulutlar mavi gökyüzünü kapatmışken o beyaz renk, Bahar ablanın kefenini andırıyordu.

"Evet Alaz. Hep orada, bir bulutun üzerinde oturmuş ve seni izliyor. Seni oradan koruyor, sana oradan öpücükler gönderiyor." Bu yalan değildi ama doğruluğunu da bilmiyordum. Ben daha önce hiç ölmemiştim ki, ölüler ne yapardı bilmiyorum ama Bahar ablanın ruhunun hep Alaz ile beraber olduğuna tüm kalbimle inanıyordum.

Alaz minik parmaklarını dudaklarını bastırıp bir öpücük kondurdu ve o öpücüğü gökyüzüne doğru fırlattı. Yanımda hâlâ diz çökerek bizi izleyen Miraç elinin tersiyle gözünü sildikten sonra derin bir nefes alınca onun da bizden farksız olmadığını anlamıştım. Herkes, acı içinde boğuluyordu. Hiçbirimiz doğru düzgün nefes alamıyorduk. Hiçbirimiz artık dilediğimiz gibi umut edemiyorduk. Hepimiz artık on bin parçalık bir puzzle gibi darmadağınıktık.

"Seni çok seviyorum anne!" diye fısıldadı Alaz ama o ses tonundaki sessiz çığlıklar benim ruhumun kulaklarını çınlattı. Sonra ıslak gözleri tekrar bana döndü. Buruk tebessümüme aynı şekilde karşılık verdi. "İyi ki sen geldin Dila. Sen benim ikinci annemsin, biliyor musun?" diyince artık boğazımda tıkanmış bütün hıçkırıkları koyverdim ve ona tekrar sımsıkı sarıldım.

"İyi ki gelmişim Alaz. Keşke daha önce gelseymişim ama şimdi iyi ki gelmişim!"

Alaz konuşmak yerine başını usulca sallamış ve alnını omzuma yaslayıp birkaç dakika öylece bana sarılmıştı. O, galiba çok yorgundu. Daha altı yaşında olmasına rağmen hayat onu çok yormuştu.

"Dila," Başını omzumdan kaldırdı ve gözlerimin içine bakarken yanaklarımda birikmiş gözyaşlarımı minik parmakları ile geriye attı. "Benimle pamuk şeker yer misin?"

"Anneciğim, seninle pamuk şeker yeriz demiştik ya, benim çok önemli bir işim çıktı." dedi Bahar zorlukla. Gözlerinin içi ağlamanın eşiğine geldiği için yanarken her şeye rağmen tebessüm etti kadın.

"Ama anne!" diye sızlandı Alaz. Dudaklarını büzdü, çenesini hafiften titretti. "Söz vermiştin!"

"Biliyorum oğlum!" dedi ve uzanıp yanaklarını öptü Alaz'ın. "Yarın yaparız, ne dersin?"

Alaz'ın isteği üzerine bir seferlik okulu asmasına izin verip Miraç ile beraber sahilde bir parka gelmiştik. Alaz ile beraber arkaya oturduğumuzda kolları belimi hiç bırakmamıştı. Gitmemden gerçekten ölesiye korkuyordu ve gözlerindeki burukluk ondan gitmek yerine beni ona daha çok bağlıyordu.

Ben ara sıra saçlarını öpüyordum ve kokusunu ciğerlerime çekiyordum. Sol kolum ile onu iyice göğsüme çekip, ben de onun benden uzaklaşmamasını istediğimi ona gösteriyordum. Kulaklarımda ise uğulduyan o titrek sesi yerini koruyordu. *"Sen benim ikinci annemsin."*

Bir başka ağır yük gibi geliyordu gözüme ama oysaki taşınması gereken en onurlu yüktü. Kan bağının olmadığı birini 'anne' olarak kabul etmesi, kalbindeki boşluğun ne kadar çok olduğunu gösterdiği gibi, sevgiye muhtaç olduğunu da gözlerimizin önüne seriyordu.

Kısa bir araba yolculuğundan sonra denize bakan çimlerin üzerine oturuvermiştik üçümüz de. Miraç, köşedeki bankta oturan pamuk şekerci amcadan bizim için üç tane pamuk şeker almış ve geri yanımıza oturmuştu.

Alaz, gökyüzüne bakarak yiyordu pamuk şekerini. Yüzünde buruk bir tebessüm yerini korurken, gözleri hâlâ dolu doluydu. Bazen ufak bir parça

koparıp bana uzatıyordu ve ikiletmeden yiyordum ama Miraç'a hiç uzatmamıştı. Ona belli etmeden her baktığımda Alaz'ı izlediğini gördüm.

Gözlerini ondan hiç ayırmıyordu ve yüzünü her ne kadar ifadesiz tutmaya çalışsa da kahve gözlerinde pusulanmış bütün pişmanlıklar ve özlemler gözlerimin önüne seriliyordu. Sırtını ağaca yaslamışken başını da ağacın gövdesine koydu ve tekrar baktı ona. Uzun uzun... Sanki geçmişe gitmiş de, beraber attıkları kahkahaları dinliyor, beraber geçirdiği anlar zihnine düşüyor gibi dalgındı.

Ona, şu an o kadar üzüldüm ki birkaç acıklı kelimeyi toplayıp bir cümle kursam bile hislerimi yeteri kadar açıklayamazdım. O, hatalarının bedelini ödemekten çok yorulmuştu. O, günahlarının cezası olan cehennem alevlerinde yana yana küllerini bile kaybetmişti.

Yorgun gözleri ona daldığımı anlamış olacak ki gözlerimi buldu. Ona tebessüm edip "Her şey güzel olacak." demeyi o kadar çok isterdim ki. Olmuyordu ama. Gururum buna asla izin vermiyordu. Ruhumun külleri gözlerime perde gibi çöküyordu sanki. Ona ne zaman yakınlaşmak istesem gözlerime inen o perde beni onun kahve gözlerinden esirgiyordu.

Yapamadığım onca şeyi hissetmiş gibi anlayışla gülümsedi. Buruk bir tebessümü bile canımı sahiden de çok yakıyordu. Ondan hem nefret edip hem de onu deliler gibi sevmek nasıl mümkün olurdu ki? O, benim canımı çok yakmış olsa da canı yansa benim canım iki kat belki de üç kat daha fazla yanıyordu. Adalet bu işin neresindeydi?

Ben gözlerimi ondan kaçırıp Alaz'a çevirdiğimde onun gözleri hâlâ benim üzerimdeydi. Daha ayrıntıya inecek olursam da gözleri, özlemle saçlarımın üzerindeydi.

Birkaç dakika sonra Alaz, pamuk şekerci amcanın yanında yatan kediyi sevmek isteyince Miraç Batu'yu çağırmıştı. Alaz, Batu'nun elinden tutup amcanın yanına gitmişti ve şimdi yavru kediyi seviyorlardı. Gözleri ise sıklıkla bana kayıyordu. Tekrar gitmemden korkuyor ve kediyi doğru düzgün sevemiyordu bile.

"Sen gidince onunla ilgilenmeyi tamamen bıraktım." dedi Miraç sessizliğini bozarak. Gözleri Alaz'ın üzerindeyken, dudaklarını birbirine sımsıkı bastırdı. "Oysaki annesini kaybetmişti, Kendisini çok yalnız hissediyordu ve aslında o zaman onun yanında olmalıydım ama olmadı." Derin bir nefes almak istedi ama boğazına dizilen onca cümle, buna izin vermedi ve nefesi yarıda kesildi. "Eve uğramaz oldum. Günde üç-dört saat uyuyor ve diğer saatlerde sadece seni ve onları arıyordum ama gidip bir kez sarılmadım ona."

Karnına doğru çektiği bacağının diz kapağına koyduğu eli öfkeyle yumruk oldu. Acısı da, öfkesi de yine kendineydi. "Elimi kime uzatsam yarı yolda bırakıyorum ben. Kimi sevdiysem üzüyorum, kimi koruyacağıma söz verdiysem o kadar kaybediyorum onu." Gözlerini bir anda bana çevirince ufak bir afallama yaşadım ama bunu ona göstermedim.

"Ama inan ki bilerek yapmadım. Acılarım, hatalarım gözlerimi öyle bir kör etti ki ne bir şey hissedebildim ne de yaptıklarımı telafi edebildim. Hem nasıl telafi edeceğim? Bunun telafisi mi olur? Senin bütün yaşama amaçlarını bir çırpıda elinden aldım, Alaz'ın bana olan sonsuz güvenini bir hiç yaptım. Nasıl telafisi mümkün olabilir ki?" Başını iki yana salladı. "Olmaz." diye mırıldandı.

"Seninle açtığım beyaz sayfayı hatalarımla o kadar çok karaladım ki o kağıda hangi rengi sürsem siyah onu yok ediyor. Çabalıyorum, inan ki çok çabalıyorum yeni bir renk katabilmek için ama olmuyor Dila." Yüz ifadesindeki buruk acıyı gizlemek ile uğraşmayacak kadar yorgundu.

"Siyah, sadece beyaza yenilir Miraç. Dediğin gibi ne sarıyı ne yeşili ne de kırmızıyı görebilirsin siyahın üzerinde ama sen hiç beyazı denememişsin ki. İsyan ya da pes etmeden önce bir de beyaz kalemle çizmeyi dene çünkü her şey bittiğinde doğan o umut ışığı, tıpkı siyahın üzerine damlatılan bir beyaz boya gibidir benim için."

Dudakları hafifçe aralanınca, şaşkın yüz ifadesi çok komik bir hâl aldığı için gülümsemeden edemedim. Silik bir tebessüm olsa da, Miraç'a bahsettiğim gibi siyahın üzerine akan ilk beyaz damlaydı onun için.

"Beyaz Manolya." diye mırıldandı başını öne eğerken. "Kaldırım taşındaki beyaz manolya..."

"Ölü ruhumun mezarına dikilmiş tek çiçek." diye tamamladım onu. Rüyamda kaldırım taşının arasından firar etmiş olan beyaz manolya belirdi zihnimde yine. Peki o nereden biliyordu?

"Dila!" Alaz, koşarak yanıma gelince gözlerimi Miraç'tan çekip ona çevirdim. Ufak bir tebessüm edip ona baktığımda yüzündeki o sahici tebessümün asla silinmemesini diledim içinden.

Nefes nefese kalmışken Miraç ile aramıza oturup başını kaldırarak bana baktı. Sağ elinde tuttuğu sarı çiçeği bana uzatınca ufak bir tebessüm edip aldım elinden.

"Teşekkür ederim Alaz. Çok güzel bir çiçekmiş bu." diye mırıldandım.

"Siz yokken, benden çok uzaklara gidip yolunuzu kaybetmeyin diye bahçeye papatya ve beyaz manolya ektim Dila." dedi. Nefeslerini hâlâ düzene sokamamıştı. "Papatyaları koparıp gökyüzüne tutardım annem beni kaybetmesin, papatyanın kokusunu takip edip beni bulsun diye. Senin için de beyaz manolyayı kaldırırdım gökyüzüne. Sen de tertemiz beyaz rengi görüp yolunu bulacaktın ve bana gelecektin."

Ağzım açık söylediklerini dinlerken zihnimden geçen tek şey o rüyaydı. Ben kaldırım taşındaki beyaz manolyayı gece rüyamda gördüğüm için o gün, o sokağa girmiş ve dans etmiştim. Şansıma bak ki, Miraç da tam orada karşıma çıkmıştı. O beyaz manolyanın çiçek açtığı kaldırıma basıyordu göz göze geldiğimizde.

Beni İstanbul'a, Alaz'ın yanına getirmesine sebebiyet veren şey o beyaz manolya değil miydi? Alaz, ona gelmemizi öyle içten dilemişti ki o beyaz manolya sahiden de beni ona getirmişti. Alaz'ın uzattığı manolyanın beyaz ışığını takip edip tekrar ona gelmiştim.

Gözlerim kısa bir anlığına Miraç'a kayınca şaşkınlıkla Alaz'ı dinlediğini fark ettim. Dolgun dudakları çok hafif aralanmıştı ve sanki şaşkınlıktan nefes alamıyor gibiydi.

"Gördün mü o ışığı Dila? Sahiden duydun mu sesimi? O yüzden mi geldin?" diye sordu meraklı bir tonda. Mavi gözleri ışıl ışıldı ve dudaklarında ufak, silik bir tebessüm hüküm sürüyordu.

"Gördüm Alaz. O ışık öyle parlaktı ki hiçbir karanlık örtemedi onu. Kilometrelerce uzakta olsam da o ışığı görüp sana geldim miniğim."

Dudaklarındaki tebessüm genişledi. Dişlerini gösterek gülümsedi ve kollarını ince belime sıkıca sardı. Onu kucağıma çekip sarılışına büyük bir istekle karşılık verdim.

"Dila, sana göstermem gereken daha bir sürü şey var. Buradan çıkınca bizimle tekrar eve geleceksin, değil mi?"

BÖLÜM SONU!

Emeğime saygı duyup oy vermeyi unutmayın.

Ufak bir istekti onunki. Gerçekleşmeyeceğine inandığı ama inatla elinden düşürmediği bir çiçektim, bir hayaldim. Öyle kalpten istedi ki beni, ne acılar set çekti aramıza ne de en zifiri karanlık gizledi onun ışığını benden.

KKD | ÖTEKİ TARAF

Geçmiş sadece olaylardan ibaret değildir. Kişiler, diyalogların içinde geçen tek bir kelime bile sizi seneler öncesine götürebilir. Çok basit bir kelime, sizin kalbinize keskin bir hançeri saplayabilir, bir çift göz sizi uçsuz bucaksız alemlerde maziyi hatırlatabilir.

Sessiz kalmaya çalıştım şimdiye kadar. Uymam gereken, taşlarını oturtmam gereken bir plan olduğunu sürekli kendime hatırlatıp geçmişi görmezden gelmeye çalıştım. Ta ki şu ana kadar.

Alaz, o eve gelmemi istiyordu. Özgür olduğumda ilk gözlerimi açtığım, Asaf abi ve Bahar abla ile karşılaştığım o eve gitmemi istiyordu. Nasıl mümkün olabilir? Gidemem ki. Adım atamam o eve. Bahar ablanın kahkahalarının uğuldadığı duvarların arasına nasıl girerim?

"Olmaz." diye fısıldadım. Alaz, minik parmakları ile ona sarılmış olan kolumu okşuyorken cevabım üzerine duraksadı. Başını usulca kaldırıp yüzüme bakınca gözlerimi ondan çektim ve kollarımı çözdüm. "Olmaz Alaz."

Sayıklıyordum belki. Belki bağırıyordum. Kulaklarımda, tedavi odasına kilitlendiğim zaman attığım çığlıklar uğuldarken şimdi hangi tonda konuştuğumu anlayamıyordum.

"Neden Dila?" diye sordu Alaz. "Orası bizim evimiz. Sen de döndüğüne göre evimize gelmelisin artık."

"Orası benim evim değil!" Şimdi bağırmıştım işte. Alaz'ı ürkütecek, kuru boğazımı yakacak kadar yüksek sesle bağırmıştım. "Artık değil!"

Ayağa kalktım. Bir şey göremiyordum ama gitmem lazımdı buradan. Alaz'ın yanına gelmek, onunla sarılmak yanlıştı zaten. Neden yapmıştım ki bunu? Benim amacım, kasaları ele geçirmek ve bu acı kokan şehirde çok uzakta yaşamak! Maziyi hatırlamak istemiyorum! İhanetlerin üzerini kırık beyaz bir çarşafla örtmüşken üzerinin tekrar açılmasını istemiyorum. O

çarşafın üzerinde biriken tozlar, geçmişimi kapsayan herkesin genzini yakar, soluksuz bırakır. Olmaz işte! Acımı da, isyanımı da içimde yaşamalıyım.

"Alaz, sen Batu'nun yanına git. Biz hemen geliyoruz." dedi Miraç. Geriye doğru bir adım atıp hiçbir şey demeden gitmek istiyordum. Edwin bana kahve yapar, ilaçlarımı verir, ben de hemen uyurum ama burada kalamam.

"Dila, kötü bir şey söylemedim ki. N'olur ne hata yaptıysam affet ve gitme." dedi Alaz titrek bir ses tonuyla. "Yalvarırım gitme! Ne istersen yaparım ama n'olur beni yalnız bırakma!"

Ses tonundaki o acı, ruhuma işledikçe bacaklarımda derman kalmadı ve tekrar çimlere çöktüm. Miraç, Alaz'ı arkasına alıp önümü kapattı ve kollarımdan tuttu. Bayılacağımı düşünmüş olmalıydı.

Batu koşar adım gelip Alaz'ı kucaklamıştı. Alaz, Batu'nun omzuna çenesini koyup ağlamaya başlamış ve adımı sayıklayarak arabaya doğru gidiyordu.

"İyi misin Dila?"

"O eve gidemem. Asla. Asla giremem o eve." Başımı iki yana salladım. "Olmaz. Kim ne derse desin olmaz." Ellerimi bacaklarımın üzerine koyup ileri geri sallanmaya başladım. "Beni yine o odaya kilitlersin, olmaz."

Sessiz kaldı. Hareket dahi etmiyordu. Nefes alıp almadığından bile şüphe ediyordum ama umrumda bile değildi. O, beni o gece umursamadı. Çığlıklarımı duymadı diye ruhunun çığlıklarını dinleyeceğimi sanıyorsa çok yanılıyordu.

"Git! Uzak dur benden!" Omzundan iktirdim ama hiç tepki vermedi. Sadece gözlerime bakıyordu. Nefes dahi almadan sadece gözlerime bakıyordu. "Neden bakıyorsun hâlâ!? Git, def ol! Senin yüzünden oldu her şey! Senin yüzünden gidemiyorum o eve! Senin yüzünden üzdüm Alaz'ı ama şimdi ona üzülüp kararımı bile değiştiremiyorum. Ağlıyor arabada, çok ağlıyor ama onu teselli edemiyorum çünkü o eve giremem!"

Tepki vermeliydi. Gözyaşı dökmeli ya da özür dilemeliydi ama susmamalı böyle karşımda. Boynunu bükmeliydi ya da. Kirpikleri titremeli belki ama karşımda bana ölüyü andırırcasına durmamalıydı.

Yaram çok derinden. Onun açtığı yara, henüz kabuk bağlamışken tekrar kanatıyordu işte. Herkes, ufacık bir çiçek, deli dalgalı şu deniz, acı kokan bu şehir, kabuğunu sıyırıyordu yaralarımın. Kanıyordum, her yerimden acının izleri olan kanlarım akıyordu ama bir kişi bile mendil uzatmıyordu.

"Ben o evden, geldiğim ilk gün güneşin doğuşunu izlerken okşadığım camı kırarak çıktım ve ardından yaşanan bunca şeyden sonra o eve dönemem." Son sözlerim bunlardı. Konuşmayacaktı zaten o da. Ne diyecekti ki? Suçluluk duygusu onu suskunlaştırıyordu. Sitem edemiyor, ağlayamıyor sadece hissizce yüzüme bakıyordu.

Alaz'ın arkamdan "Dila! Özür dilerim!" diye bağırdığını duyuyordum ama onu teselli edecek güç, kendimde yoktu. Bu yüzden kimseyi duymadan, kimseyi görmeden o sahilden uzaklaştım.

Bundan sonra hayat bana ne gösterecekti? Sırtıma kaçıncı hançeri saplayacaktı, bilmiyordum ama sessiz kalamazdım. Birilerinin beni duyması lazımdı yoksa bu sessizlik beni ölüme götürüyor. Adımlarım da öyle emin ki kendinden, sanki ölmeye değil yaşamaya, rahat bir soluk almaya adımlıyormuşum gibiyim.

Bu yaptığım bir hataydı. Alaz'a kendimi göstermem, suçsuzmuş gibi ona sarılmam büyük bir yanlıştı ve ben ondan ikinci kez ayrıldığım için duyduğum bu üzüntüyü kabullenerek acı çekmeye devam edeceğim.

Nasıl olsa bunu da kaldırırım öyle değil mi?

Yoldan çevirdiğim bir taksi ile otele geldim. Başım eğik, gözlerim sadece yürürken hareket eden ayaklarıma odaklıyken bir nevi de insanlardan yüzümü gizliyordum. Yine köşe bucak saklanarak yaşıyordum. Yoldan geçen bir adamın bir suikastçi olma ihtimali zihnimi kemiriyor ve doyasıya gezemiyorum bu sokakları.

Koyuyor. Çok koyuyor. İhanetler koyuyor, gizlenmek, susmak, bağırmak, kriz geçirmek, yaşamaya çalışmak, elimden sürekli bir şeylerin alınmaya çalışılması, güçsüz sayılmak beni çok yoruyor. Sadece yirmi dokuz yaşındayım ben.

Çocuklarımla parkta oynamak, işime gidip gelmek, akşamları ailemle beraber yemek yemek neden bu kadar uzak bana? Yaşıtlarım, benden küçük veyahut büyük olan insanlar neden bu kadar mutlu? Biraz da bana verseler bu illet duyguyu. Birilerine elbet fazla geliyordur bu kahkahalar, birazını bana verseler eksilmez tebessümleri.

Benim de yüzüm gülmeli artık.

Odanın kapısını kart ile açıp içeri girer girmez girişteki kısma kartı taktım ve ışıkları yaktım. Kabanımı yavaşça üzerimden çıkarırken biraz ağlayıp rahatlayacağımı düşünüyordum ama olmuyordu. Akmıyordu gözyaşları ya da çıkmıyordu sesim.

"Dila!" Edwin'in bana seslenmesini beklemediğim için korkuyla yerimden sıçrarken hızlı adımlarla yanıma geldi. Odamda ne işi vardı onun?

"Neredeydin? Nasıl korktuğumdan haberin var mı?" Gözleri vücudumda dolanıp hasar tespiti yaparken bir yandan da neden böyle ifadesiz bir şekilde durduğumu anlamaya çalışıyor gibiydi.

Halimi görünce kaşlarını daha da çattı ve ela gözlerine garip bir endişe hakim oldu ama onun yüz ifadesinden çıkarım yapamayacak kadar bitik bir haldeydim. Ona doğru bir adım attığımda daha da afalladı. Bir adım daha attım. Zihnim kontrolünü tamamen kaybedip düşünme eylemini benim için imkansız kılıyordu.

O yüzüme sorgulayıcı gözlerle bakarken kollarımı beline sarıp başımı göğsüne yasladım. Bedeni anında kasılmıştı ve sanırım nefes almayı kesmişti çünkü hiç hareket etmiyordu. Neden yaklaştığım her insan nefes almakta zorluk çekiyordu ki?

Birkaç saniyelik afallamasını atlatınca iri kollarını belime sarıp parmak uçlarını saçlarımda dolandırmaya başladı.

"Ne oldu diye sormayacağım. Nasılsın diye de. Bana sarılıyorsan hiç iyi değilsin zaten, anlayabiliyorum ama buradayım ben. Ne zaman istersen yanındayım. Ne zaman ağlayacak bir omuz arayacak olursan arkanda olacağım." Yorgun bedenimi kendisiyle beraber ilerletip yatağın yanına getirdi ve yatağın ucuna oturduk. Kollarımız birbirimizden ayrılmamıştı ve konuşmama yemini etmiş gibi sessizdim. Sadece sarılmak istiyordum ben. Sadece yalnız olmadığımı bilmek istiyordum.

"Sen suskunlaşınca yanında birinin konuşmasını istersin seni düşüncelerinden uzak tutması için. Konuşayım mı Dila? Seni iyi hissettirecek şeylerden bahsedeyim mi? Başka bir şey gelmedi aklıma, en iyisi bunu yapayım." Başını biraz daha bana doğru çevirdi. Burnunun saçlarımın üzerinde olduğunu anlayabiliyordum. Parmakları ise beni sakinleştirmek için sırtımda geziniyor ve saçlarım parmaklarının arasına karışıyordu.

"Hörlgasse sokağının arka tarafında bir kahveci var ya. Geçen hafta, işe gitmeden önce oradan bir kahve almak için durdum. Dükkan yine her zamanki gibi kalabalıktı. Hayır, kahvesini de pek sevmiyorum ama insanlar pek zevksiz olmaya başladı." Yüzümü örten saçlarımı parmak uçlarıyla okşayıp kulağımın arkasına attı konuşurken. Parmakları elmacık kemiğimin üzerinde gezinmişti bir süre. "Orada bir çocuk vardı. Üzerindeki kıyafetler pek iyi değildi. Pantolonunda ufak sökükler vardı ama görsen nasıl güzel gülüyor Dila. Bir adam oturuyordu karşısında. Kollarını masaya dayamış ve çocuğun süt içişini gülerek izliyordu. Çocuğa sorular soruyor ve bir nevi onu tanımaya çalışıyordu. Çocuk da gülerek anlatıyordu hep. Sütünü içiyor, dudaklarına bulaşan sütü de kıkırdayarak koluna siliyordu."

Neden bunu anlattığını bilmiyordum ama o çok alakasız şeyleri bana anlatmaya bayılırdı. Sanki bana anlatmak için yaşıyordu gün içerisinde başından geçen olayları. Sanki başına ne gelse aklına ilk gelen de "Akşam bunu Dila'ya anlatmalıyım." oluyordu. Sessiz kalmaya devam ettim. Beni düşüncelerimden uzak tutmayı çok iyi başarıyordu.

"Kulak misafiri oldum konuşmalarına. Çocuğa 'Annen, baban var mı?' diye sordu adam. Çocuk da gülerek 'Var.' dedi. 'Nerede?' diye sordu. 'Bilmiyorum.' dedi çocuk. 'Beni bırakıp gideli çok oldu.' Yaşadıkları ağır şeyler ama üzülmüyordu. Tebessümünü görsen sahte olmadığını sen de

anlardın Dila. 'O zaman neden mutlusun Küçük?' diye sordu adam. Benim de aklımdan geçen ilk soru buydu aslında. 'Onlar gitti diye üzülmeli miydim ki?' dedi ve gözlerini adama dikip bir yudum daha içti sütünden. Bu sefer dudaklarındaki sütü, diliyle temizlemişti. Yine kısa bir kahkaha attı. 'Onlar beni sevmiyordu. Yüktüm onlara, sofraya bir tabak daha koyuyorlardı benim yüzümden ama kendilerine bile yetecek yemekleri yoktu ki. Sonra annem, iş bulmaya diye gitti ve gelmedi. Ardından da babam gitti. Ben de dedim ki, yanımda olsalar daha çok canımı yakacaklardı. Belki bana sinirlenip vuracaklardı, doğduğum güne lanetler edeceklerdi. Bunları duymadığım için çok mutluyum ben.' dedi çocuk."

O anlattıkça dudaklarım daha da aralandı. Küçücük bedenler ne çok şey taşıyordu böyle? Hayatı öğrenmek için çocuklar için çok erken iken neden hep aynanın öteki tarafı ile karşılaşıyorlardı ki? Hayat çok acımasız. Sahiden ne yaşa bakıyor ne de acıya. Dış görünüşler umrunda değil ya da insanların duyguları. O her şeye rağmen indiriyor darbesini. Acımıyor, hiç acımıyor.

"Sonra adam bir süre konuşmadı. Durgun durgun çocuğu izledi. Onun da hayatında problemler olduğu belliydi. Öyle işte Dila. Herkesin bir derdi var. Sorsan herkes cehennemde cayır cayır yanıyor ama baksan çoğunun da gülümsediğini görürsün çünkü onlar reddetmiyorlar. Acılarından kaçmıyor ya da acılarının tamamen kendilerinin ele geçirmesine izin vermiyorlar. Kontrolü kendi ellerinde tutup hayatın bir sınav olduğunu kendilerine hatırlatıyorlar. Gülmeyip de ne yapacaklar yoksa? Ağlayarak ömür mü geçer?"

Kollarımı beline istemsizce daha çok sarmışım. Birkaç dakika sonra fark etmiştim bunu. İstifini hiç bozmadan sarılışıma karşılık verdi.

"Sen yeter ki gülmek iste Dila. Sana birçok sebep sunarım şimdi. Sen ağlamak istiyorsun, acı çekerek kendine ceza veriyorsun ve bu yüzden bu kadar mutsuzsun. Olma Dila. Bir kez olsun içten tebessüm ettiğini göreyim. Sen iste, seni güldürmek için her şeyi yaparım. Gülerken gözlerinin ne hâle büründüğünü, ses tonunun nasıl değiştiğini bilmiyorum. Bence bilmeliyim artık." Derin bir nefes aldı. Başım göğsünün havalanması ile kalkıp verdiği nefesle eski yerine geçti.

"Sen gülmelisin artık. Kahkahaların kulaklarımı çınlatmalı. Sen güldükçe benim daha çok gülesim gelmeli. Garip bir istek mi bu?" Omuz silkti. "Bence değil. Senin o çocuktan neyin eksik ki? Onun da omuzları çöküktü ama gülüyordu ya!" Kolumu tutan elleri tenime biraz daha baskı yaptı, başım iyice gömüldü göğsüne. "Acılar sadece ağlatmaz ki. Acılar, güç verir; insanı hayatta tutar. Gül, Dila! Herkese, her şeye inat bütün acılarını kucakla ve kocaman gülümse olur mu?"

"Acaba gülüyor musun şimdi?" diyip başını eğince istemsizce tebessüm ettim. Küçük bir çocuk gibiydi şu an. Gülümsediğimi görünce derin bir nefes almıştı ama yüzüne bakmadığım için yüz ifadesinin nasıl olduğunu bilmiyordum.

"Hep gül. Hep böyle güzel gül."

Edwin, Dila'nın uykuya daldığını anlayınca böyle rahat etmeyeceğini düşünüp kadını yavaşça yatağa yatırdı. Uykuya zor daldığı için uyanmasından korkuyordu. Sessizce yatırdıktan sonra üzerine yorgan örttü.

Yorganı boynuna kadar kapattıktan sonra diz çökerek yatağın yanına çöktü ve bir süre onu izledi. Birkaç gün önce zihnini kurcalayan düşünceler tekrar belirdi zihninde. Dila'ya karşı düşüncelerinin değiştiğini sanmıştı.

Son olan olaylardan sonra, Dila'nın daha da kötüleştiğini gördükçe bu düşüncelerini ele almaya hiç vakti olmamıştı. Sahiden neler hissettiğini bilmiyordu en başında. Ona sıkıca sarılmak istemesinin sebebini ona karşı farklı hislere sahip olduğunu düşünmesine yormuştu. Ayrıca onun saçlarını okşamak ve yanında olduğunu ispat etmek istemişti. Sanki ona yeterince iyi gelmediğini düşünmeye başlamış ve her an yanında olamadığı için kendisine kızmıştı.

Bir hayalet olmaktan daha fazlasını istemesinin sebebi de buydu ama az önce Dila ona sarılmıştı, saçlarını okşamasına izin vermişti ve Edwin artık hissettiklerinden emindi. Sanki Dila ona kendi kapısını hafifçe aralayınca gerçekler bir tokat gibi çarpmıştı Edwin'e.

Ona aşık değildi, ondan hoşlanmıyordu. Edwin'in tek bir amacı vardı ve şu an yaptıkları sadece o amacı zaferle taçlandırmak içindi.

Dila'nın kendisine dostça sarıldığını anlamıştı. O, hayatına yeni biri girsin istemiyordu. O, yanında onu terk etmeyecek, ihanet etmeyecek insanlara ihtiyaç duyuyordu ve Edwin de bu yüzden ona dostça sarılmış, dostça okşamıştı saçlarını.

"Sadece mutlu olmanı istiyorum." diye fısıldadı ve kadının yüzüne düşen saçları geriye doğru attı. Bir yandan da önceden ona karşı hisleri olduğunu düşündüğü için kendisine kızıyordu ama insanlar hatalar yapabilirdi. Edwin de günahsız değildi.

"Özür dilerim." diye fısıldadı daha kısık bir tonda ve camın kenarındaki koltuğa ilerleyip oraya uzandı. Dila, kötü bir ruh halinin içinde olduğunu için kabus görebileceğini düşünmüş ve odasına gitmekten vazgeçmişti.

Saat üçe geliyordu ama kendisini biraz yorgun hissettiği için o da koltukta uykuya daldı.

Miraç Karadağ, her zamanki gibi eve gitmek istemedi. Üstelik Alaz, böylesine kötüyken onun karşısına çıkmak istemiyordu. Ondan duyacağı ufacık bir kırıcı cümleden bile çok korkuyor, senelerdir yanında olmadığı için kendisine kızarken şimdi hatalarını düzeltmek için kendinde o gücü bulamıyordu.

Oysa bir zamanlar dönemin korkulan adamı değil miydi? Oysa birkaç sene önce küçük dağları kendisinin yarattığına inanmıyor muydu? Tek bir kadın, büyük bir aşk ve toparlanması mümkün olmayan yıkımlar, adamın gücünü iliklerine kadar sömürmüştü.

Ne zaman kendisini kötü hissetse soluğu Sığınak'ta Andre'nin yanında alırdı. Andre'nin pek dışa vurmadığı ve sadece Miraç'a açtığı bilge bir yanı vardı. Miraç da bu yüzden hiç çekinmeden ondan tavsiyeler alırdı. Şimdiki amacı da tam olarak buydu.

Sığınak'a yirmi gün sonra tekrar giriş yaptığında yuvası bildiği yeri ne kadar çok özlediğini fark etti. Yarım daireler şeklinde konumlandırılmış bar tezgahlarının arkasındaki barmenlerin hepsine ufak bir baş selamı verdikten sonra ilerideki demir merdivenlere ilerlemeye başladı.

Müzik, yine kulakları çınlatacak kadar yüksekti. İnsanların acıları yüzünden attığı sessiz çığlıkların duyulmayacağı kadar yüksek. Bileklerindeki hayatın görünmeyen demir zincirlerinden bu yüksek sesli müzik sayesinde kurtulduğunu düşünen her insan evladı, şimdi yüzlerinde ufak tebessümler ile dans ediyorlardı.

Toplumsal baskıları, cinsiyet ayrımlarını, ailevi sorunlarını, dostlarından gelen ihanetleri, gülmek için baktıkları gökyüzünü kaplayan kara bulutları arkalarında bırakıp anı yaşamak için nefes alıyorlardı ve bu birkaç nefes, her insanın ruhuna ilaç gibi geliyordu.

Miraç, hızlı adımlarla Andre'nin odasına giriş yaptı. Andre, bu sırada masasında oturmuş ve koridorun sonundaki odada oynanan kumarlar sonucu kasaya aktarılan paraların hesabını yapıyordu. Kapısının çalınmadan açıldığı görünce gelen kişinin Miraç olduğunu anlamıştı.

Sandalyesinden kalkıp kapısının önünde ayakta bekleyen Miraç'ın yanına adımlarken "Sonunda geldin lan!" dedi. Miraç, Andre'ye doğru adımlayıp hiç düşünmeden ona sarıldı. Şu an gerçekten bir desteğe ihtiyacı vardı. Bir kardeşe, bir dosta, bir çift güzel söze o kadar ihtiyacı vardı ki.

Andre, kendisine sayılı kez sarılan kardeşinin bir anda bu hamleyi yapmasını beklemediği için ufak bir afallama yaşadı ama hemen sonra kollarını adamın sırtına dayadı ve sarılmasına karşılık verdi.

"Yaşamak cidden çok zor." diye mırıldandı Miraç. "Bu yüklerle yaşamak çok zor." Gözlerinin içinin yandığını hissediyordu.

"Miraç, ne oldu?" diye sordu Andre. Sesi, düşünceli olduğu için kısık çıkmıştı.

"Çok yorgunum. Ölmek isteyecek kadar çok yorgunum artık."

Andre, hızla Miraç'tan ayrılıp kaşlarını çatarak baktı ona.

"Ne sikik sikik konuşuyorsun lan sen yine! Kafayı mı yedirteceksin sen bana! Ne ölmesi lan, ne ölmesi!" Miraç'ın omuzlarından sertçe iktirdi. "Seni de mi kaybedeyim?! Sen de mi gitmeyi planlıyorsun lan!"

Miraç karşı koyacak gücü kendinde bulamadı. Andre'yi de sinirlendirmişti. Onun da kendisinden nefret etmesine sebebiyet verecek cümleler kurmuştu. Miraç, artık kendisini tam anlamıyla tükenmiş hissediyordu.

"Yok lan siktir olup gitmek! Aşk acısı da çekeceksin, kaybettiğin insanların acısını da çekeceksin ama siktir olup ölmeyeceksin! Duydun mu beni?!" diye bağırdı Andre. Bu öfkesinin tek sebebi, hayatında önemli bir yer teşkil eden bir diğer insanı kaybetmekten korkmasıydı. O, bir kaybı daha kaldıramazdı.

Miraç, cevap vermek yerine arkasındaki dolaba sırtını yaslayıp yere çöktü. Bacakları gelişigüzel uzandı yerde, ellerini bacaklarının üzerine koydu.

"Onu gördüm Andre." Yüzüne sahici bir tebessüm yayıldı. Sevdiği kadın aklına düşünce artık gözlerini, sesinin tonunu, gülüşünü hatırlıyordu.

Andre, duyduklarından sonra hızla yere çöküp Miraç'ın gözlerine baktı. Gözlerinden gerçekleri söylediğini anlayınca dudakları şaşkınlıkla aralandı.

"N-nasıl?" diye sordu. Ruhunu kaplayan şaşkınlık, konuşmasına izin vermemişti.

"İçecek bir şeyler getirsene Andre. Ayık kafayla delirecek gibi oluyorum." dedi Miraç. Andre, başıyla onay verip arkasındaki içki dolabından bir şişe ve iki bardak aldı. İçkiyi bardağa döktükten sonra birini iktirip Miraç'a doğru sürükledi. Hâlâ kendisine gelmemiş olan bardağı alıp direkt kafasına dikti Miraç. Yine aynı şekilde fırlatır gibi Andre'ye doğru sürükledi bardağı ve Andre bıkkın bir nefes alıp tekrar doldurdu.

Miraç, üç bardağı aralıksız kafasına diktikten sonra dördüncü bardağı da dikecekken Andre, "Lan anlatsana artık!" diye bağırınca bardak dudaklarının arasında asılı kaldı. Sonra, derin bir nefes çekti ciğerlerine.

"Işık'ı bulduğumuz sokakta dans ediyordu, evlilik yıldönümümüzde. Öyle güzeldi ki..." Miraç'ın dudaklarına silik bir tebessüm kondu. Gözlerinin önünde, o gün dans eden kadın belirdi. Dila'nın güzelliği yorgun ciğerlerine bir nefes daha çekmesine engel oldu. "Oradaydı Andre. Seneler sonra karşımdaydı. Gözlerinden tanıdım onu. Öyle kırgın bakıyordu ki etrafa ondan başkasına ait olamazdı bu hüzün. Omuzları çöküktü bir de. Ondan başka bu kadar ağır yük taşıyan var mı şu sıçtığımın dünyasında? O yüzden hemen tanıdım onu."

Gözlerini, kendisini dinleyen Andre'ye çevirdi. "Kaçtı benden. Yüzümü görmek istemedi. Onunla gitti. Beni bırakıp onunla gitti." Edwin'in Dila'ya sarılışı tekrar zihnine düşünce bardaktaki içkiyi kafasına dikti. Ardından bardağı zemine sertçe koydu.

Andre, bu sırada tam karşısındaki duvara sırtını yaslanıp Miraç gibi yere oturdu ve bacaklarını gelişigüzel uzattı. Miraç, yanı başındaki içki şişesini dudaklarına dayadı ve büyük yudumlar aldı. Andre ise sessiz kalması gerektiğinin farkındaydı. İki senede Dila'nın hayatına başka birisinin girmesine şaşırsa da hür olduğunu tekrar hatırladı ve dile dökülecek bir kelime bulamadı.

"Edwin... Onunlaymış iki senedir. Dila, yengemin, benim ihanetimin acısını çekerken Edwin sarılmış ona. Acılarından yorgun düşüp uyuyakaldığında Edwin örtmüş üstünü. Krizler geçirdiğinde ağlayacak bir omuz olmuş Dila'ya. Benim karıma! Canımdan çok sevdiğim karıma! Benden nefret eden ama beni hâlâ seven kadına sarılmış!" Sesi son cümlesinde fazlasıyla yükselmişti ama herhangi biri onları duyamazdı aşağıda çalan müzik yüzünden.

"Canım yanıyor Andre. Edwin'in Dila'nın saçlarına dokunduğu aklıma geldikçe canım çok yanıyor! O adamın elinden tutup hesap soramıyorum. Neden karımı evine aldın, neden ona baktın diyemiyorum! Ona karşımda sarıldığında suratına yumruğumu geçiremiyorum çünkü Dila için artık bir hiçim. Öyleymişim Andre. Beni silmiş. Benden artık çok nefret ediyor."

Sol gözünden akıp giden bir damla yaş, ciğerlerine çektiği titrek nefes, ne kadar çok acı çektiğini Andre'ye gösteriyordu.

"Silmiş beraber uyuduğumuz geceleri aklından. Eskiden ona tüm kalbimle söylediğim her sözü unutmuş. Bitirmiş bizi Andre." Başını, yanındaki soğuk duvara yaslayıp gözlerini bacaklarına indirdi Miraç. Titreyen dudaklarını birbirlerine sımsıkı bastırarak engelledi.

"Artık benden nefret ediyor. Özür dileyemiyorum. Neler söyledi Andre!? Işık sana bunları söylese kendini şimdi şu camdan atarsın. Öyle çok kanıma dokundu ki... Sustum ama. Konuşamadım. Kendimi savunamadım. Özür dileyip, her şey güzel olacak diyemedim." Elindeki içki şişesinden büyük yudumlar aldı.

Kerim ve Karan'ı şimdilik anlatmamayı seçti. Dila'ya bu konuda bir söz vermişti ve sözünü de tutacaktı. Dila isterse kendisi anlatırdı zaten.

"Onu çok seviyorum. Her şeyden, herkesten çok seviyorum. N'olur geri gelsin bana. Böyle soğuk bakmasın. Ya da ses tonu bu kadar hissiz olmasın. Ölüyorum Andre. Yaşarken ölüyorum. İçime ağlıyorum. Ben lan! Ben ağlıyorum! Ne zaman ağladığımı gördün sen?! Şimdi, annesinin karnından yeni çıkmış bir bebek gibi hüngür hüngür ağlamak istiyorum!" Sesi titrediği için kendisinden daha da nefret etti Miraç.

"Sen kendi kendine öldürmüşsün ruhunu." dedi Andre. Uzandı, Miraç'ın elinde tuttuğu şişeyi alıp kendisi dikti. Birkaç yudumdan sonra tekrar Miraç'ın eline verdi. "Ne dedim ben sana seneler önce? Aşk öyle basit bir mutluluk ya da bir kuru bir hüzünden ibaret değildir. Aşk, seven adam ya da seven bir kadın için hayattır. Hayat da sadece mutluluktan ibaret değil Miraç. Mutluluk da var, öfke de; bağlılık da var, ihanet de; huzur da var, keder de! Kim kolay bir aşk yaşıyor lan şu hayatta? Kimin sevdiği insanla problemleri yok? Herkes sen gibi kabuğuna çekilip ölmek mi istiyor?" Sırtını duvardan ayırdı ve hafifçe öne eğilerek "Ölmek korkakların işidir." dedi keskin bir tonda.

"Seneler boyunca Dila'nın ölmediğine bu yüzden inanmadık mı biz? Dila, hayatımda gördüğüm en güçlü kadınlardan biri ve asla korkak değil. Aklıma bazen onu bulduğumuz gece, bazen de güçlü duruşuna hayran kaldığım diğer anlar geliyor ve diyorum ki Miraç başka kimseye bu kadar uygun olamaz."

Miraç pür dikkat onu dinlemeye devam ediyordu. Konuşmak için de nefes almak için de kendisini yorgun hissediyordu.

"Yaptın bir hata! Her gün apayrı sinsiliklerin döndüğü zihnin, o gün mantıklı düşünmeyi reddetti ve ona ihanet ettin. Peki geri alabiliyor muyuz? Mesela annem geri gelebilir mi artık?" Sesi titredi Andre'nin. Gözleri, 'anne' kelimesini söyler söylemez dolmuştu zaten.

"Keşke gelebilse. Keşke bu aptallığı yapmamış olsaydık. Keşke yaralı halde bize sığınan kadına bu ihaneti yapmamış olsaydık ama alabiliyor muyuz zamanı geri? Sitem etmek ne kadar doğru o zaman? Ben annemin acısını hâlâ hissediyorum. Onu deliler gibi de özlüyorum ama en çok da neye üzülüyorum biliyor musun? Ona yeterince sarılamadığıma, onu sevdiğimi yeterince söylemediğime üzülüyorum! Dilime mi yapışacaktı lan?! O bana şefkatle baktığında onu çok sevdiğimi söylesem, iyi ki benim annem oldun desem dilime mi yapışırdı! Herkes çok pişman Miraç. Hepimizin söyleyemedikleri boğazımıza dizildi ama ben, sen gibi ölmeyi kurmuyorum kafamda."

Gözlerinden sessiz sedasız akan yaşları sildi Andre. Annesinin kahkahaları kulaklarını şenlendirirken ona şimdi daha çok sarılmak istedi.

"Ne yapıyorum biliyor musun? Gidiyorum her gün o mezara. Özür diliyorum annemden. Onu çok sevdiğimi söylüyorum. İçimde kalan, önümde hiçbir engel yokken söylemediğim ne varsa toprağını okşarken söylüyorum ama bir kez olsun onun acısına dayanamayıp ölmeyi kurmadım kafamda. Korkaklık etme sen de! Neler başardık lan biz? Bu musun sen? Ne bu omuzlarının hali? Ne bu göz altların? Ne bu saçların? Savaştasın sen!" Kendi bacaklarının yanındaki Miraç'ın bacaklarına ufak bir tokat attı. "Böyle mi savaşıyorsun kaybettiğin aşkın için? Böyle mi affettirmeye çalışacaksın kendini!?" Başını iki yana salladı. "Dila senin bu korkak yanını değil, her acı çektiğinde yanında olan adamın güçlü duruşunu sevdi! Şimdi karşıma geçip sızlanmaya hakkın yok senin!"

Miraç, duyduğu her cümlenin ruhunu şaha kaldırdığını hissediyordu. Yorgun ve susamış ruhunun yanı başında beliren bir su kuyusuydu sanki Andre'nin söyledikleri. İster istemez bedeninde bir güç hissetti. Bir beyaz leke düşledi simsiyah olmuş sayfalarında. Onu düşledi. Onun kendisini

affettiğini ve hatalarından ders çıkarmış olan Miraç'ın Dila'yı çok daha fazla sevdiğini kurdu zihninde.

"Şeytan tüyü var sende." diye mırıldandı yanaklarını sulayan gözyaşlarını ellerinin tersiyle silerken. "İyi ki de var. Lan iyi ki karşıma çıktın şerefsiz herif!" dedi sinirden gülümserken. Andre de yanaklarındaki yaşları temizlerken ufak bir kahkaha attı.

"İngiliz çakısı Andre yine iş başında!" dedi hüznünü geriden bırakan hafif şakacı bir tonda.

"Maaş bağlayacağım sana." Miraç bir yandan konuşup bir yandan da toparlanmaya çalışıyordu. "Onu kazanmam için aklımdaki şüphelerden kurtulmam lazım." dedi daha sakin bir tonda. Andre, anlamadığını belli edercesine kaşlarını çattı.

"Şu Edwin denen herif..." dedi ve ellerini alnına dökülmüş saçlarından geçirip geriye attı. "Onun hakkında iyi şeyler hissetmiyorum. Kişiliği ile hareketleri uyuşmuyor Andre."

"Ne demek bu?" diye sordu sırtını duvardan ayıran Andre.

"Ben de bilmiyorum ama hislerimde yanılmam, bilirsin. Biz bu işe Edwin'i araştırmak ile başlayalım." dedi ve ayağa kalktı. Yerde oturup kendisine çatık kaşlarla bakan Andre'ye elini uzattı ve kalkmasına yardımcı oldu.

Andre, bir kolunu Miraç'ın omzuna atarak masasına doğru ilerledi. Şimdiki adım ise, Edwin'in bilgilerine ulaşmaktı. Onun gerçekten kim olduğunu artık bulmaları gerekiyordu.

BÖLÜM SONU!

Emeğime saygı duyup oy vermeyi unutmayın.

Aynada görünen yüzler size her zaman gerçeği yansıtmaz. Bazen, düz sandıklarınızın ters olduğunu anlamak için aynanın öteki tarafına geçmek gerekir.

• ETKİNLİK •

Herkese merhaba!

Yeni bölüm sanıp geldiyseniz biraz üzüleceksiniz maalesef çünkü daha yazmaya başlamadım. Derslerim yeni yeni başlıyor ve düzen oturtmak açısından biraz sıkıntı çekiyorum. Neyse fazla uzatmadan bu bölümü neden attığımı söyleyeceğim.

Biliyorsunuz ki Kara Kiraz'da da -serinin ilk kitabı- böyle etkinlik bölümü düzenlemiştim. Size birkaç soru sormuş ve sizlerle sohbet etmiştim ve nedense çok hoşuma gittiği için bu etkinliği ikinci kitapta da yapmaya karar verdim.

Sorduğum soruları yanıtlarsanız çok mutlu olurum. Kendinize çok iyi bakın!

Dila'nın Erdem Şaşmaz ile ilgili kurduğu plan sizce ne olabilir?

Sizce kasalar bir odada mı saklanıyor yoksa kasalardaki dosyalar bir karta mı aktarıldı?

Edwin karakteri ile ilgili ne düşünüyorsunuz?

Miraç neden Edwin'den şüphe ediyor?

Yamaç Dila'dan nefret etmeye devam edecek mi? Sizce onların yüzleşmesi nasıl olur?

Asaf, Dila'yı Bahar'ın ölümünden suçluyor mu sizce?

Aramıza yeni katılan İgor hakkında ne düşünüyorsunuz? Sizce Dila'nın düşmanı mı yoksa düşmamın düşmanı dostumdur mantığı ile ilerleyip Dila'ya yardım mı ediyor?

Karan ve Kerim İgor'dan kurtulmak için sizce bundan sonra ne yapacaklar?

Miraç için ne düşünüyorsunuz? Onda gördüğünüz hoşunuza gitmeyen özellikler neler?

Dila'yı tek bir kelime ile ifade edebilir misiniz?

Kitabın finali nasıl olacak sizce? Ya da nasıl olmasını istersiniz?

Minik bir parantez açayım: Kitabın finali kafamda hazır. Kurguda bir değişiklik olmayacak ama sadece size de sormak istedim.

Benim sorularım bu kadar. Cevaplarınız için şimdiden teşekkür ederim. Hepsini tek tek cevaplayacağım. :)

Size minik bir süprizim de var ayrıca. Miraç'ın anlatımıyla ufak bir kesit atacağım size. Tarihler 13 Ocak 2021'i gösteriyordu. Miraç Dila'sız ilk evlilik yıldönümlerini Antalya'daki evinde yalnız başına kutladı. Peki neler yaptı?

MİRAÇ'IN ANLATIMIYLA:

Arabayı durdurduktan sonra el frenini de çekip anahtarı çıkardım. İstanbul, yoğun bir kar yağışının etkisi altında olmasına rağmen Antalya beni şaşırtacak şekilde soğuk gelmemişti. Belki de o kadar uzun zamandır gelmeyince buranın havasını da unutur olmuştum. Çocukluğuma ihanet ediyor gibi düşündüm ister istemez.

Garajdan çıkıp çimlerle örtülü bahçeye adım attım. Her ne kadar kaçırmaya çalışsam da babamla sürekli futbol oynadığım sahaya çevirdim gözlerimi.

"Aslan oğlum benim! Nasıl da güzel çalım atıyor babasına görüyor musun Nisa? Tıpkı bana çekmiş! Tıpkı babası gibi sağ gösterip sol vuruyor!" Hakan, oğlunun koltuk altlarından tutup havaya kaldırdı. Miraç, babasının güçlü kolları arasında kendisini bir kuş kadar özgür hissetmişti. Bu yüzden neşeli kahkahası, bahçede baskın bir şekilde yankılanmıştı. Hakan da

oğlunun her neşeli kahkahasında daha da mutlu olduğunu hissedip onun kahkahalarına eşlik ediyordu.

"Babamın oğluyum ben! Benim güçlü babamın oğluyum!" Miraç'ın çocuksu ses tonunu duyan Nisa, üzerindeki önlüğe ellerindeki köpükleri silip pencereden onlara baktı.

"Ufaklık, seni dokuz ay karnında taşıyan benim! Ayıp oluyor ama!" dedi yalancı bir kızgınlıkla.

Hakan, Miraç'ı kucağına indirip iri kolunu oğlunun beline sardı. Miraç, yanağını Hakan'ın yanağına yaslayıp annesine baktı. Yapay bir üzgünlükle dudaklarını öne doğru büzünce Nisa, kalbinin ister istemez sıkıştığını hissedip kendi dudaklarını da büzdü. Miraç'ın veya Ömür'ün yapay üzüntüsüne bile dayanamayacak kadar nahif bir kalbi vardı ve Hakan'ın kendisine aşık olmasının en temel nedeni de buydu.

"Yapma dudaklarını öyle anneciğim! Vallahi ağlarım bak!" dedi dolan gözlerle. Miraç, babasının kucağından inip koşarak mutfak kapısından içeri girdi ve annesinin bacaklarına sarıldı.

"Seni de çok seviyorum anne! Sakın babamı daha çok sevdiğimi düşünme!"

Nisa dizleri üzerine çöküp Miraç'ın boyuna erişti ve tatlı bir tebessüm kondurdu dudaklarına. "Bilmez miyim oğlum! Senin şu minnak yumruğun kadar olan kalbinin genişliğini en iyi biz biliriz. Orada hepimize yetecek kadar sevgi var." Uzanıp oğlunun iki yanaklarına da kocaman öpücükler kondurdu. Sonra, minik boynundan çocuksu kokusunu ciğerlerine çekip, bir "Oh!" çekerek oğluna sımsıkı sarıldı. Miraç da vakit kaybetmeden kollarını annesinin boynuna sarmıştı.

Kalbi, annesinin kendisine sarılmasıyla ister istemez hızlanırken dudaklarına da sevgi dolu bir tebessüm yuva yaptı.

Bu sırada mutfağa giriş yapan üç yaşındaki Ömür, ikilinin birbirine sarılmasını kaşları çatık izledi ve kızgınlıkla onlara doğru ilerledi.

"Burada büyük bir eksik var!" diyip başını Nisa'nın omzuna yasladı. Onların da kendisine sarılmasını istiyordu. Miraç, başını dik bir konuma getirip abilik vazifesini yerine getirmeye hazır hale geldi ve kollarını Ömür'e açıp güven vermek istercesine sarıldı.

"Ben de senin eksikliğini hissettim abiciğim. Sensiz hiç olmuyor, biliyor musun? Ama korkma sakın. Ben sana hep sarılacağım." Minik dudaklarını Ömür'ün sapsarı saçlarına yasladı ve küçük bir öpücük kondurdu. "Annem ve babam da bize hep sarılacaklar! Biz hep beraber olacağız, prenses!"

Mutfağa giren Hakan, çocuklarını birbirine sarılırken görünce huzur kokan bir tebessüm edip onlarına yanına geldi ve kollarını iki çocuğuna da sardı. Nisa da başını Hakan'ın omzuna yaslayıp aile sarılmasına kendisini de dahil etti.

"Sizi çok seviyoruz! Sakın unutmayın bunu olur mu?" diye mırıldandı Hakan ve çocuklarının kokularına ciğerlerine çekip yanaklarına kocaman öpücükler kondurdu.

Şu hayatta kendim hakkında bildiğim bir gerçek varsa o da annemin ve babamın beni ve Ömür'ü çok sevdiğidir. Sekiz yaşıma kadar sevgi dolu, huzurlu bir hayat yaşadım ailemle beraber. Babam bana uçak yapmasını, uçurtma uçurtmasını, okumayı ve yazmayı öğretmişti. Annem hem kurabiye yapmayı öğretmiş hem de bana nasihatler vererek hayatı öğrenmemi sağlamıştı. Kendisi psikolog olduğu için insanların düşüncelerini anlayabildiğini söyler ve benim de onları anlamamı isterdi.

Nahif kalbinin sesiyle eğitmişti beni. Başımı göğsüne yaslar, kısa hikayeler anlatıp sonlarından ders çıkarmamı isterdi ve bana verdiği en büyük ders de hiçbir hikayenin sonu olmadığıydı.

Nefes alıp vermek benim için gitgide zorlaşırken geçmişe giden zihnimi şakaklarımı ovarak olması gereken zamana getirmeye çalıştım. Daha fazla geçmişe gidip kendime her anlamda acı çektirmeye devam edersem beynimin iflas edeceğini düşünüyordum artık.

Adımlarım kapıya yöneldi ve cebimdeki anahtarla kapıyı açtım. Montumu çıkartırken salona giriş yapınca kabanı koltuğun üzerine gelişigüzel

fırlattım ve gri koltuklara doğru ilerledim. Evin sağ cephesini boydan boya kaplayan camların yanındaki gri V koltuk, Dila'nın evdeki en sevdiği yerdi.

Gece uyumadan önce bana evin bu kısmını çok sevdiğini ve annemin böyle güzel düşünüp evi kendi planlamasına hayran kaldığını dile getirmişti. O geceyi, onun silik gülümsemesini, nahif ses tonunu hatırlayınca dudaklarıma yerleşmiş tebessümün acı kokusu ciğerlerimi yakıyordu sanki.

Koltuğun tam köşesine oturup gözlerimi bahçeye çevirdim. Niye ses yoktu ki bu evde? Sahiden olması gereken bu muydu? Ruhumu saran bu seslerin susması için birilerinin bağırması lazım. Bu sesleri susturacak birisini arıyorum etrafımda ama sadece ben varım duvarlarımın içerisinde. Benim acım var, benim sessiz çığlıklarım...

Bugün yıl dönümümüz aslında. Oysaki evlendiğimiz gün, kurduğum hayallerde ne kadar çok farklıydı bu an. O zamanlar beni sevmese de bir gün, elbet bir gün kilit vurduğu kalbine gireceğimi biliyordum. Amansız bir istekti belki bu ama onun sevgisizlikle yosun tutmuş kalbine çiçekler açtıracağımın sözünü vermiştim kendi kendime.

Onu hep koruyacaktım. Onu herkesten üstte tutup geçirdiği onca acı günü unutturacak iyi günler verecektim ona. Sarılacaktım, hiç bırakmayacağımı göstermek istercesine. Kokusunu ciğerlerime çekecektim, bana başka nefeslerin haram olduğunu belirtircesine. Bakacaktım mavi gözlerine, ondan başka kurak topraklarımı suluyacak bir okyanusa sahip olmadığımı inandırmak istercesine.

Babası olacaktım onun. Şefkatle yeşertecektim ruhunu. Annesi olacaktım. Sevgiyle gülümsetecektim onu. Kardeş olacaktım ona. Güven aşılayacaktım her sarıldığımda. Ben varım diyecektim ona, ne kadar sonu olmayan dipsiz kuyulara düşersen düş seni bulup çıkaracağım oradan diyecektim. Eş olacaktım. Onu hem şefkatle, hem sevgiyle, hem güvenle hem de huzurla yaşatacaktım.

Geçmişi de geleceği de ben olacaktım.

Elde ne var peki? Paramparça bir ruh kaldı geriye. Annem ve babam gitti, yokluklarına alıştım da onun yokluğu beni mahvediyor şimdi. Hiç hazır

değilmişim onsuzluğa. Omuzlarım hiç hazır değilmiş yalnızlığın yükünü kaldırmaya.

Çok yorgun hissediyorum kendimi. Sürekli bunu tekrar edip zihnimi iyice dipsiz kuyulara atmak istemiyorum ama öyle yorgunum ki. Bacaklarım taşıyamıyor bedenimi. Şimdi karşımda o olsa, hiç düşünmeden yorgunlukla diz çöküp bana sarılmasını beklerdim. Onun kolları tek ilacımdı çünkü. Kokusu, nefretle bürelenmiş kalbimi sakinleştiriyordu ve şimdi etrafımda sadece nefret hakimken gelip beni sakinleştirmesini çok istiyorum.

Ona yaptığım ihanetten sonra bunun olacağını hiç sanmasam da yüreğimin sesini susturamıyorum. Çok yüksek, kulaklarımı çınlatacak kadar yüksek ama kimse duymuyor. Kimse kulak vermiyor bana. Belki de ben istemiyorum ondan başkasının duymasını. Bilmiyorum, hislerim gerçekten çok karmaşık.

Gelmiyor ama. Nerede, kimle, ne yapıyor bilmiyorum ve ne zaman zihnim kötü senaryolar yazsa yok olup gitmek istiyorum. Babamın yanına gitmek istiyorum. Bana güven veren kollarının arasında kaybolup rahat bir nefes almak; annemin nahif sesiyle bana söylediği ninnileri dinleyerek uykuya dalmak istiyorum.

Ne istediysem olmuyor ama. Yalnızım. Sahiden de çok yalnızım.

Ben dilek ağacına ne zaman bir mendil bağlasam ağaç bu yükü kaldıramayıp köklerinden sökülüyor. Acılarımla yanıyor, külleri bile kalmıyor ve hayal kurmama bile izin verilmiyor.

Canım yanıyor. Kimseye söyleyemiyorum ama canım çok yanıyor.

Gelmelisin Dila. Çok özür dilerim, belki haddim değil ama bana sarılıp her şeyin güzel olacağını söylemene çok ihtiyacım var.

Koltuktan kalkıp sarsak adımlarla yukarı çıkmaya başladım. İkinci katın sol cehpesini tamamen kaplayan kütüphaneyi görünce kalbim umarsız bir acıyla sıkıştı. Dila ile oturup sohbet ettiğim o gün, artık çok geride kalmıştı ama öyle güzeldi ki o anlar, kalbime öyle bir iz bırakmış ki sohbetlerimiz, onu hatırlar hatırlamaz nefes alamayacak kadar canım yanıyor.

Bu nasıl bir acı böyle? Tedavisi yok, tek çözüm ağrı kesici ama ondan başkasını da kabul etmiyor bedenim. Benim tek ağrım o iken tek ağrı kesicim de yine o.

Ne kadar o kütüphaneye baktım bilmiyorum. Sayamayacağım kadar çok tekrar etti o sohbetlerimizin olduğu anlar. Onun kahkahaları kulaklarımı şenlendirdi ama canımı da bir o kadar yaktı.

Nasıl unutacağım yaptığım hatayı? Unutmam lazım artık. Bu acıya katlanamıyorum, gerçekten çok yordu beni. Nefes alamıyorum, bakamıyorum aynalara. Kimseye gülümseyemiyorum artık. Alaz'a sarılınca yüreğim ferahlamıyor, Ömür ile ettiğimiz sohbetler yüreğimin yangınını dindirmiyor.

Attığım adımların hiçbiri doğru gelmiyor, dudaklarımın arasından firar eden hiçbir söz gerçekçi değil.

Ölüyorum sanırım. Acıdan, yorgunluktan bitap düşüyorum ve ölüyorum. Belki de hak ettiklerimi yaşıyorumdur.

Gözlerimden hissizce akan birkaç damla yaş, gözlerimi daha da acıttı. İki adım attıktan sonra yoruluyor olmam da sinirlerimi çok bozuyordu. Doğru düzgün yaptığım bir şey kaldı mı artık cidden?

Sarsak adımlarla merdivenleri de çıkıp onun kaldığı odaya girdim. Beyazlarla çevrilmiş odanın hâlâ onun gibi kokmasını beklemiştim engel olamadığım bir istekle ama hayat beni yine şaşırtmadı. Ne ondan bir iz vardı odada ne de onun kokusunu bana hatırlatacak bir şey.

"Hiçbir şey kalmadı senden geriye. Ne sen ne ben. Bomboş, ruhsuz bir beden bıraktın ardında ama ben de tutamadım solgun ruhunu içinde. Öldürdüm sevgilim. Bizi, ben öldürdüm."

Yüzümü kaplayan acı dolu tebessümümün üzerinden akıp giden yaşlar öyle hissizce akıyordu ki dilime tadı bulaşmasa anlayamazdım bile.

"Özür dilerim birtanem." Elimin tersiyle gözümden akan yaşı sildim. Kimseden saklamak zorunda değildim artık. İçimde tuttuğum ne varsa, bu

gece bir bir açığa çıkmasını istiyordum. "Beni duymuyorsun ama duyana kadar özür dileyeceğim senden. Dudaklarım başka kelimeleri reddetse bile ben ömrümün sonuna kadar özür dileyeceğim."

Üzerimi değiştirip kendimi onun yatağına attım. Yorgun bedenim, uykunun kollarına çekilirken ettiğim tek bir dua vardı: Onu öldürdüğüm kabusları değil de odamızda ona sarılırken ettiğimiz sohbetlerin rüyasını görmek.

Ama ben bu gece de Dila'yı öldürdüm. Bileklerine soğuk zincirler bağlayıp bana isyan eden dudaklarına bir bant yapıştırdım ve tam kalbinden vurdum onu. Kanları aktı, o kanların içinde ben de boğuldum. Biz yok olduk. Küllerimize kadar kaybolduk.

Ben o gece, çok ağladım. Hiç kimse hıçkırıklarımı duymadı.

Ben o gece, canımı çok yaktım. Hiç kimse bir yara bandı uzatmadı.

Ben o gece, çektiğim acılardan nefes dahi alamadım. Kimse bana sarılıp "Geçecek." demedi.

Ben yandım. Ben bizim 'bir' olduğumuz o gün, cayır cayır yandım. Hiç kimse küllerimi bulamadı.

Kısa bir şeyler yazmak istedim. Umarım beğenmişsinizdir.

Yokluğunu cezam sandım. Oysa yanımda olmayan varlığınla yazdığım senaryolar, daha çok yaktı yüreğimi. Mürekkebim ise küllerimdi.

KKD | KELEBEĞİN CILIZ KANATLARI

Belirli bir düzende işler hayat. Güneş doğar, saatler sonra batar tıpkı saatler sonra tekrar doğacağı gibi. Kış gelir, soğuğu ilkbahar takip eder ve süreç siz durmak isteseniz de istemeseniz de ilerler.

Siz her ne kadar güneşi reddetmek için siyah perdelerinizi çekerseniz çekin, güneş aldırmadan doğacaktır. Siz her ne kadar yazı severseniz sevin, kış gelecek ve iliklerinize kadar üşüyeceksiniz.

Reddettikçe gerçeklerle yüzleşeceksiniz. Gerçeklerden sıkılıp yalanların göğsüne ne kadar sığınırsanız sığının gerçek sizin ruhunuzu kemirmeye devam edecektir. İgor, bunların hepsini en başından kabullenmişti. Evet birilerinin canı çok yanacaktı, evet birileri çok mutlu olacaktı ve İgor için o 'birileri' tek bir kişiydi. Dila idi onun bütün amacı. Dila için Kerim ve Karan'ı o hücreden çıkardı.

En doğru kararın bu olduğunu düşünüyordu. Tıpkı seneler önce aldığı o karar gibi.

Geç oldu bu kadar ilerlemesi. Çok canı yandı, çok pes etmek istedi. Bazen durup, "Neden yapıyorum ki bunu?" diye sordu kendine. Sonra o cevabı aldı: Seviyorum çünkü. Seviyorum ve bunca acıdan sonra gülmesini istiyorum.

Bilmediği bir şey vardı. Dila onun varlığından habersizdi. Onun tanıdığı kişi bambaşkaydı ve İgor bilmese de Dila, mutlu olacaksa bunu kendi aldığı kararlar ile başarmalıydı. Dila'nın bütün planlarını alt üst eden İgor, bunun doğru yol olduğunu hâlâ düşünmekteydi.

O yüzden kendi evinde bir süredir misafir ettiği Kerim ve Karan'ı kendi uçağı ile İstanbul'a, yanına getirmişti. Uçak, sabah saatlerinde piste iniş

yaptı ve Murat'ın refakat ettiği Kerim ve Karan, İstanbul'daki adamlarınla beraber hangardan çıkış yaptı.

İgor, şu an ilgilenmesi gereken başka bir işi olduğu için onları sadece uzaktan, Murat'ın kendisine attığı konumlardan takip ediyordu. Bundan sonrası ise basitti. Zihninde dönüp duran tilkiler, nefes aldığı her saniye kulağına bu planı fısıldıyordu.

Bu plandan tek haberi olan da Murat'tı. Dila ile bir gelecek inşa edebilmek için İgor'un kurduğu plana uymak zorundaydı yoksa ölecekti. Evet, yedi sene önce hatta İgor ile tanışmasını varsayarsak sekiz sene önce İgor sayesinde elde edeceği gücün Dila ile bir aile kurmak için yeterli olacağını düşünmüştü.

İşleri bozmadan önceydi elbette bu düşünceleri. Dila ile o hangarın önünde sahte vurulma olayı yüzünden ayrıldıktan hemen sonra Rusya'ya, İgor'un yanına uçmuştu. İgor'un birkaç kirli işini halletmiş ve yüklü bir miktar para almıştı. O para Murat'a yetmedi. Dila'ya çok daha iyi bir gelecek sunmak istediği için daha fazlasını istedi. İgor, Murat'ı ve Dila'yı en başından beridir bildiği için Murat'ın hırsıyla gözlerinin kör olacağını da tahmin ediyordu ve hep temkinli davranmıştı.

Murat, dört sene önce teslimat için ayrılan on sekiz milyon doların bir milyonunu kendi kasasına koyduğu için daha doğrusu koyma girişiminde bulunduğu için büyük bir ihanetle suçlandı. İgor, Murat'ın bir ders çıkarması ve Dila'ya yakın olmasının bir yolunu bulduğunu düşünerek Murat'ın kendisine yüz milyon dolar borçlandığını söylemiş ve ona zorla senet imzalatmıştı.

Murat, İgor'un kirli işlerini hallettikçe senetlerine kavuşuyordu ve borcu artık bitmek üzereydi. Şu Dila'sız geçirdiği yedi sene boyunca ruhunun kirini özümsemeye çalışıyordu bir yandan da. Eski masum günlerini, Dila ile geçirdiği bütün romantik anları zihnine kazıyor ve derin bir özlem duyuyordu ama sona yaklaşmıştı. Zihninde geçmişim kayıtları dönüp dururken Murat yeni bir film şeridini yerleştirmek istiyordu makaraya.

O filmi, Dila'yı kendi kollarıyla sarmalayıp izleyecekti. Kafasına koymuştu. İgor yaşadığı sürece Dila'ya ulaşamayacağını anlamış ve bu denklemin

sonucuna tek bir cevap bulmuştu. Yeri ve vakti geldiğinde İgor'u öldürecekti.

Bu sırada Miraç ve Andre de Sığınak'ta araştırmaya devam ediyordu. Schatten, bu gece Miraç'ın emriyle uykuyu geri planda bırakmış ve bilgisayarın başına oturmuştu. Dila'dan seneler sonra ilk kez haber alan Schatten, bozuk aksanı ile "Yenge is back!" diye bağırmıştı. Kafasındaki siyah bere hızlı hareket ettiği için yeri boylamış ve beyaz, dağınık saçları açığa çıkmıştı.

Miraç, hem Batu'nun hem de Schatten'in böyle neşeli tepkiler vermesini gülerek izlemişti. Dila onların hayatında bir yer teşkil ediyordu ve Dila'yı gerçekten sevdiklerine inanıyordu. Sevdiği kadın bunca acı içindeyken birileri tarafından sevildiğini hissetmesi ona iyi geleceğini düşündüğünden dolayı kendisi de ister istemez mutlu oluyordu.

Andre, Miraç'ın odasına getirdiği laptop ile kumarhanelerin kayıtlarını inceliyordu. Edwin'in Dila ile karşılaşmalarının bir tesadüf olmadığını iddia eden Miraç, belki Edwin'in kumarhanelerinin birinde yüklü bir miktar para kaybedip kendisine düşman olduğu ve Dila ile canını yakmak istemiş olabileceğini düşündüğü için Andre'den kayıtları incelemesini istemişti.

Schatten, devletin mühürlü dosyalarına giriş yapmış ve arşivden inceleme yapıyordu. Seneler önce Dila'yı bu sayede bulduğu için Edwin'i de bu şekilde çözebileceğini düşünmüştü.

Batu'yu Dila'nın otelinin önüne gönderen Miraç ise düzenlemiş olduğu davetlerine katılanları inceliyordu. Aklında dönüp duran tilkiler Miraç'a Edwin hakkında bambaşka senaryolar yazarken Miraç her ihtimalin üzerinde duracağının yeminini etmişti.

Batu bu sırada Dila'nın kaldığı otelin önünde beş arkadaşı ile beklemekteydi. Otel kayıtlarını da incelemişti. Belki kendi düşmanlarından biri bu otelde kalıyordur ve Dila'ya zarar vermeyi planlıyordur diye düşünüp kayıtlarını incelemek istemişti. Danışmandaki kadın ilk başta reddetse de Batu'nun kararlı ve sert duruşu karşısında ürkmüş ve kayıtları göstermişti. Şimdilik bir sıkıntı yoktu.

Hiç kimse yakınlarındaki tehlikeyi görmüyordu.

Öğlen üç sularında uykuya dalan Dila, yorgunluğu yüzünden aralıksız sekiz saat uyumuştu. Saat 23.05'i gösterirken gözlerini aralamış ve sol tarafındaki koltukta telefonuyla ilgilenen Edwin'i görmüştü. Edwin'in ısrarları sayesinde bir şeyler yedikten sonra duşa girmişti. Sıcak bir duş, gergin kaslarını gevşetmişti ama kendisini hâlâ çok yorgun hissettiği için 01.05 sularında tekrar uykuya yenik düşmüştü.

Yarın yorucu bir gün olacağı için uyuması doğru bir karardı.

Bu sırada çalışmalara devam eden Miraç, Andre ve Schatten elle tutulur bir bilgiye ulaşamadı. Edwin, ne balolara ne de kumarhaneye gelmişti. Schatten sabıka kayıtlarına bakarken de Edwin'e dair bir suç bulamamıştı. Miraç, rahatlaması gerekirken daha da gerilmişti.

Gözlerinden uyku akarken araştırmaya devam etmek istiyordu ama Andre artık yorulduğunu verdiği sesli nefesle anlatınca sandalyesinde arkasına yaslandı.

"Artık sigara içmiyorsun." dedi Andre çarpık bir gülümsemeyle. Miraç ilk başta bu detayı yeni fark ettiği için afallasa da sonrasında dudaklarına ufak bir tebessüm kondurdu.

"İhtiyacım yok. O geldi artık. Gülüşünü hatırlıyorum, ses tonunu, gözlerinin rengini... Sigara kesmiyor beni. Benim sadece ona ihtiyacım var ve bu uğurda gözlerim sanırım sigara paketlerine kör oldu."

Andre hak verdiğini başını usulca sallayarak gösterirken "Aşk sana çok yaşıyor." dedi durgun bir tonda. "Asıl Miraç çıkıyor ortaya. Herkesin görmek istediği Miraç doğuyor yeniden. Senin güçlü duruşun bu aileyi tekrar ayağa kaldıracak ben inanıyorum. O yüzden, bu aşkı bırakmak yok." Sehpanın üzerindeki telefonunu eline aldı.

"Ben Işık ile konuşayım biraz. Merak etmiştir beni." diyip ayağa kalktı. Evliliklerinin birinci senesini dolduruyorlardı ve Karadağların üzerine çöken koyu, hüzün bulutları dışında ilişkileri gayet iyi ilerliyordu. Hatta ve

hatta Andre, geceleri bir çocuk yapma fikrini Işık'a ufaktan açmaya başlamıştı bile.

Alev ise İstanbul'a temelli taşınmıştı babasının da ölümünden sonra. İki sene evvel geri geleceğini söyleyip okyanusa açılan babasından bir daha haber alamamıştı Alev. Babası, okyanusun tam ortasında elindeki çiçekleri göğe kaldırmış ve kaybettiği karısını selamlamıştı ve sonrası tam bir karanlık. Hayatın ağır yükünü taşıyamadı omuzları. Hayattan zevk alamadığını hissetmiş ve kendini okyanusun serin kollarına bırakmıştı. Okyanus bu yaralı adama sımsıkı sarılmıştı.

Alev uzun bir süre hem Bahar'ın hem de babasını yasını tutmuş ama güçlü duruşunu da bozmamıştı. Karadağların bankalarını temsil eden ünlü bir avukat olmuştu. Yamaç'ın ve Asaf'ın ısrarlarına dayanamayıp Karadağ malikanesine taşınmış ve yaklaşık üç ay önce de Yamaç ile sade bir nikah kıyarak evlenmişti.

Miraç, ailesindeki herkesin onlarca parçaya ayrılmış olmasına rağmen okyanusun serin sularına yenik düşmemek için savaştığını görebiliyordu. Okyanusuna teslim olmak isteyen Miraç için bu çırpınış ise boşunaydı. O da en başından beridir teslim oldu ve serin sularda buzdan kalbinin acısı yüzünden daha da donduğunu hissetti.

Andre'nin odadan çıkmasının ardından bilgisayarın tekrar açıp asıl konunun belgelerini incelemeye başladı. Kafasında kurduğu planın parçaları bir bir yerine otururken Dila'ya kabul ettirip ettiremeyeceği konusunda tereddüte düşüyordu yine de şansını deneyecekti.

Elindeki listede doğru isim bulunca yüzüne çarpık bir tebessüm yayıldı ve adamın bilgilerini telefona not ettikten sonra yorgun bedeninin çırpınışlarına son verip her zaman uyuduğu kanepesinde uykuya daldı.

Yarın, yorucu bir gün olacaktı.

Onlarca kabus gördüm uyuduğum bu uzun saatlerde. İçtiğim antidepresanlar beni iyice sersemletirken bir de bu kabuslar zihnimi çok

yormaya başlamıştı. Kasalar konusunda bir adım atmam gereken ben, zihnimdeki sesleri susturmaya çalışıyordum ve bu cidden sinir bozucuydu.

Duş alıp tekrar uyuduktan sonra sabah sekizde açmıştım gözlerimi. Çok uyumak da zaten çökmüş olan bünyem için iyi değildi ama doyasıya uyumanın beni sakinleştirdiğini fark etmiştim.

Yataktan hiç çıkmak istemediğim için beyaz yorganı başımı üzerine kadar çekip yorganın çok önemsiz detaylarını incelemeye başladım. Tüyleri hafiften çıkık olduğu için işaret ve baş parmağım ile birkaç tüyü kendime çektim. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum ama hoşuma gitmişti. Birkaç tüyü de çektikten sonra yorganın içinde olan telefonuma gelen bildirim sayesinde karanlık ortamım bir anda aydınlandı.

Telefonu elime aldım. Miraç mesaj atmıştı.

Gönderen: Miraç
Günaydın. -08.12-

Cevap verip vermemek konusunda kararsız kalmış ve nihai karar olarak mesajı cevapsız bırakmayı tercih etmiştim. Alaz'ın babam tarafından öldürüldüğünü gördüğüm gece onu yeni numaramdan arayıp Alaz'ın yanına gitmek istediğimi söylediğim için artık numaramı biliyordu.

Gönderen: Miraç
Cevap vermeyeceğini biliyorum. Bana da gün aydı. Neyse, konumuz bu değil. Seninle önemli bir şey konuşmam gerekiyor. -08.14-

İçime merak tohumları ekmeyi çok iyi başarıyordu. Ardında gizlediği şeytan tüyünü tam zamanında açığa çıkarıyor ve hamlesini yapıp geri çekiliyordu. Miraç, çok kurnaz bir adamdı.

Bıkkın bir nefes verip ona cevap yazdım.

Gönderilen: Miraç
Ne ile ilgili? -08.14

Mesajımı anında görüp yazmaya başlamıştı.

Gönderen: Miraç
Bana gün aymasın mı Dila? Önce gözlerimi açabileyim, sonra söyleyeceğim. -08.15-

Benimle dalga mı geçiyordu bu adam? Sahiden flörtleşir gibi mi konuşacaktık? Koca insanlar olduk ama Miraç bazen cidden çocuklaşıyordu. Yine de bu halini sadece bana yansıttığını bildiğimden midir bilmem çocuksu triplerini çok özlediğimi fark etmiştim.

Kalbimin üzerine bir kelebek kondu ve kanat çırptıkça oluşturduğu rüzgar, yüreğimdeki yangını harlamak yerine söndürmeye başladı. Küle dönmek üzereyken minik bir noktanın yangını sönüyor gibiydi. Bu his güzeldi.

Gönderilen: Miraç
Kimliğini görmeden otuz iki yaşında olduğuna asla inanmam artık. Eğer bir sonraki mesajda söyleyeceğin şeyi yazmazsan karanlıkta kalacaksın, güneşi sana küstüreceğim ve bir daha güneşin doğuşunu izleyemeyeceksin. -08.15-

Yine mesajımı hemen görmüş ve yazmaya başlamıştı. Şu an yorganın altında, eski kocam olarak gördüğüm ama resmiyette hâlâ kocam olan adamla yazışıyor olmak biraz garipti. Baya baya garipti ama umrumda da değildi.

Gönderen: Miraç
Sen geldiğin günden beridir karanlığım yeterince aydınlığa kavuştu. Şimdi güneşe ihtiyacım yok, senin ışığın benim hem gecem hem de gündüzüm. -08.15-

Mesajı kaç kez üst üste okudum bilmiyorum. Sadece her okuduğumda kalbimin üzerine konan kelebeğin yanında yeni kelebeklerin doğduğunu hissetmiştim ama kalbimdeki bu yangını üç-beş kelebeğin cılız kanatları söndüremezdi. Bir sonraki mesajın konuşacağı konu ile ilgili olmadığını anladığım için mesajına bir cevap vermemiştim.

Yorganı başımın üzerinden kaldırıp bomboş tavanı izlemeye başladım. Zihnimi meşgul eden düşünceleri sıraya dizmiş, bir bir düşünürken kapım çalındı. Ya oda servisi ya da Edwin olmalıydı gelen.

Yataktan kalkıp otelin terliklerini ayaklarıma geçirdim ve ayaklarımı sürüye sürüye kapıya geldim. Topuz yaptığım için saçlarım çok dağılmamıştı ama genişlediği için sağ tarafa yatık duruyordu. Yüzümü kapatan birkaç tutam saçı üfleyerek arkaya atıp kapıyı açtım.

Evet, oda servisi ya da Edwin'i beklerken karşımda Miraç'ı görmeyi hiç beklemiyordum. Sanırım o da beni böyle görmeyi beklemiyor olacak ki yüzüne geniş bir tebessüm yayıldı. Niye her şeye gülüyordu bu adam? Komik bir halde de değildim. Mavi, ipek pijamalarım; dağınık topuzum ve çok uyuduğum için beliren göz altlarımdan ibarettim şu an ama Miraç komik bulmuştu beni.

Kaşlarımı çatarak ona bakarken o keyifli bir tonda "Günaydın Dila." dedi. Her ne kadar ondan nefret etsem de yüzündeki bu tebessümün hiç solmamasını istedim. O, güzel gülen bir adamdı. Gülünce gözlerini kısılan, yanağında gamzesi beliren ve devası olmayan bir bulaşıcı hastalık gibi karşısındaki insanı da gülümseten bir gülüşü vardı.

Kaderin inatla onu güldürmemeye çalışması da trajikomik bir olaydı cidden.

Bir kere inat etmiştim. Ona günaydın demeyecektim. Gün çoktan aymış ve o da bunun farkında olsa da inatla benden bu bilgiyi söylememi istiyordu. Ben de inatla söylemeyecektim.

Tek kaşımı kaldırıp ona sorarcasına bakınca tanınmış bir kahve markasının kahve bardağını bana uzattı.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Hayır, pek müsait değilim. Neden gelmiştin?" diye sordum ben de. İlk cümlemi duyunca gülüşü solsa da bozuntuya vermeden devam etti.

"Konuşmamız gerek ve kapı ağzında konuşulacak bir şey değil bu." diye eklediğinde bıkkın bir nefes verip elindeki kahveyi aldım ve kapıyı daha çok aralayarak içeri davet ettim. Gülümseyerek içeri girdikten sonra kapıyı kapatacakken Edwin "Dila!" diye seslenince kapıyı daha çok araladım.

Edwin çoktan üzerini değiştirmişti. Duşunu almış ve tıraş olmuştu.

"Günaydın!" dedi her zamanki neşesiyle.

"Günaydın!" dedim ben de. Miraç duysun diye biraz yüksek sesle bağırmış olabilirim çünkü onu biraz sinir etmek istiyordum. Dakikalardır ağzımdan alamadığı lafı Edwin'e hemen söylediğimi duyarsa sinirden kudururdu.

"Kahvaltıya inelim hadi." dedi Edwin telefonunu arka cebine koyarken.

"Miraç geldi. Benimle bir şey konuşması gerekiyormuş. Sen in, ben gelirim yanına." dedim. Edwin kaşlarını çattı, gözleri ile açık olan kapının izin verdiği kadarıyla odaya kısa bir göz gezdirdi. Ben de arkamı dönüp Miraç'a baktığımda elindeki kahve bardağını tutmaya devam ederken Edwin'in görüş alanındaki duvara yaslanmış ve bize baktığını görmüştüm. Yüzündeki sinsi tebessümü de elbette...

"Ne konuşacaksınız?" diye sordu Edwin. Morali bozulmuş gibiydi.

"Bilmiyorum. Ben de öğrenmek için çabalıyorum." dedim.

"Ben de gireyim madem. Konuşmanız bitince beraber ineriz aşağıya." dedi. Kendi kendini odama davet ettiği için kapıyı biraz daha aralayıp kenara çekildim.

"Günaydın." Edwin, Miraç'a ithafen konuşsa da Miraç bir cevap vermemişti. Bu 'Günaydın' işi cidden çok uzamıştı.

"Ne konuşacaksın, hadi söyle." dedim masamın önündeki sandalyeye oturduktan sonra.

Miraç, Edwin'e birkaç huzursuz bakış attıktan sonra onu görmezden gelmeyi seçmiş ve kahvesinden büyük yudumlar almıştı.

"Sana Erdem Şaşmaz'ın Karan ile bir ilişkisi olduğu için kendi tarafıma çekmek istediğimi söylemiştim, hatırlıyorsun değil mi?" diye sordu. Konuşacağı konunun bu olduğunu hiç beklemediğim için içmek üzere olan kahvemden vazgeçip hemen başımla onayladım onu.

"Samet'i hatırlıyor musun? Karan ile ilgili bilgi almak için onun adamı olarak içeri sızdırdığım adamım." dediğinde yine başımla onayladım. Samet, unutamayacağım biriydi.

"Bu işi yapan sadece Samet değil." dediğinde kaşlarımı çattım. Anlamadığımı anlayınca hemen devam etti. "Yani sadece Karan'ın inine adam sokmuyorum aynı zamanda iş yaptığı her adamların evine de kendi adamlarımdan yerleştirdim. Bir yandan hem kendime borçlandırmak hem de aileleri olsun, gizli aşk hayatları olsun bu konular hakkında bir koz elde etmek için adamlarımı aralarına kattım."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken varacağı noktayı anlamış, şaşkınlığım iki kat artmıştı. Bu elime geçmiş çok büyük bir fırsattı.

"Erdem Şaşmaz'ın yakın koruması Mert de benim adamım. Senelerdir onunla ve sonunda Erdem'in sağ kollarından biri oldu. Nereye giderse yanında Mert'i de götürür hatta bazen beraber akşam yemeği dahi yerler." Yüzüme yayılan sinsi tebessüm, zihnimde dönüp dolaşan tilkilerime yem atıyordu. Besliyorum onları, zihnimi iyice kalabalıklaştırmaları gerekiyordu çünkü. Her kötü ihtimali temsil etmeliydi her bir tilki. Her ihtimali bilmeli, adımlarımı ona göre atmalıydım.

"Seni Mert ile görüştürebilirim. Erdem hakkında kapsamlı bir bilgi edinebilirsin. Kasaları da nerede sakladığını öğrenebilir." dedi ve kahvesinden bir yudum aldı.

"İyi de sen iki senedir kasaları aramıyor musun?" diye sordu Edwin. Miraç gözlerini ona çevirip sakin bir şekilde başıyla onayladı.

"Her yerde adamın varsa kasaları nasıl bulamadın?" Miraç, çarpık bir tebessüm etti. Onun nedense ben dışındaki herkese verecek bir cevabı vardı.

"Sen bu işlerden anlamazsın Edwin." dedi ve kahvesinden bir yudum daha aldı. Çok sakindi. Bu sakinliğinin sebebi de Edwin'i çileden çıkartmaktan başka bir şey için değildi. "Her adamı sağ kolun yapmazsın bizim camiada ama bir adam sırf sağ kolun diye kendin hakkında her bilgiyi de söylemezsin. Tıpkı Mert gibi hain çıkabilir çünkü. Eğer bu işlere bir gün

bulaşmak istersen ilk önce öğrenmek gereken kural, kendine bile güvenmemek olacaktır."

"Kendime niye güvenmeyeyim ki?" diye sordu Edwin alaycı bir edayla. Ben de merak ediyordum bu sorunun cevabını.

"Çünkü Dila'nın Kerim ve Karan'ı esir tuttuğu gibi bir gün kaçırılabilir ve saatlerce işkencelere maruz kalabilirsin." Bedenini hafifçe öne eğdi. "Beynini sulandırırlar. Zaman kavramını yok ederler. Acılarından gözlerini açamayacak hale gelene kadar işkence çektirirler ve herkes Dila gibi sırrını ölüm pahasına saklamaz. Herkes Dila kadar güçlü değil. Kaç tane şerefsiz adam yakalayıp onlarca bilgi öğrendim, tahmin dahi edemezsin Edwin."

Nefes alma eylemini Miraç konuştukça unutmaya başlamıştım. İçimde bir anda beliren gururum, söylediklerinin bir yalan olduğunu ve kendini affettirmek için böyle iltifatlar ettiğini söylüyordu ama gözlerine baktığımda, o kahve gözlerin tüm çıplaklığıyla karşımda olduğunu görebiliyordum. Miraç, benim sahiden de çok güçlü olduğumu düşünüyordu. Beş sene boyunca kasaların yerini onca fiziksel ve psikolojik şiddete rağmen söylemediğim için benimle gurur duyuyordu.

"Mert de bu yüzden sınırlarda geziniyor. Erdem'in kirli çamaşırlarını araştırıyor ve Dila için kasalar hakkında bilgi toplayabilir." Gözleri yine bana döndü. "Tabii sen de istersen." dedi omuzlarını indirip kaldırırken.

Yüzümdeki tereddüt dolu ifadeyi görmüştü. Ben kendi kurduğum plana Karadağ soyadını taşıyan kimseyi dahil etmek istemiyorum. Onca ihanetten sonra hiçbir şey olmamış gibi tekrar onların kanatlarına altına giremem ben. Ben bu sefer kanatlarımı kendim açtım, uçurtmamın iplerini kimsenin eline vermedim. Vermeyeceğim de.

Bu savaş sadece benim savaşım. Dökülen gözyaşlarım onlar yüzünden olabilir ama bundan sonra edeceğim tebessümlerin tek sebebi benim zaferim olmalı.

"Ben sana sadece numarasını vereceğim. İşine karışmayacağım. Ondan hiçbir bilgi almayacağım ama ne zaman yardımıma ihtiyaç duyarsan hemen yanında olacağım." Derin bir nefes alıp buruk bir tebessüm etti. "İntikam

planına bu sefer ben dahil değilim Dila. Ben sadece gölgen olarak kalacağım."

Kafam allak bullak olmuştu. Bu bir anda verilecek bir karar değildi. Bu, o iki kahve iris gözlerime böylesine istekle bakarken verilebilecek bir karar hiç değildi.

"Düşünmem lazım." diye mırıldandım ve gözlerimi kaçırıp kahvemden bir yudum aldım. Miraç usulca başını salladı. Tebessümü çoktan silinmişti bile.

"Konuşulacaklar konuşulduğuna göre kahvaltıya inelim mi artık? İlaç saatin gecikiyor." diye araya girdi Edwin.

Ben başımla onu onaylarken Miraç "Ne ilacı kullanıyorsun?" diye sordu kaşlarını çatarak. Hayır, hayır. Kaşlarını çatmasını bile özlemiş olamam değil mi? Yaptığı ufacık bir hareketle ruhuma gömdüğüm her özlem tohumunu yeşertemezdi böyle.

"Birkaç ilaç işte." diye mırıldanıp valizime ilerledim ve kıyafet seçip banyoya doğru ilerledim. Miraç'a aklıma her düştüğünde krizler geçirdiğimi ve sakinleştirici ilaçlar, antidepresanlar kullandığımı söylemeyecektim. Bilmesine hiç gerek yoktu.

Miraç, soğumaya yüz tutmuş kahvesinden bir yudum da aldıktan sonra yanındaki masaya bıraktı kahve bardağını. Dila, banyoda üzerini değiştirirken Edwin ile odada yalnız kalmıştı ve Edwin'e belli etmeden gizliden gizliye hareketlerini incelemeye başlamıştı.

Mimiklerini, reflekslerini, ses tonundaki değişimleri analiz ederek bir açık arıyordu adamda. Senelerce oynadığı kumarların ona öğrettiği en büyük şey de buydu. İnsanları açığa vuran şey söyledikleri yalanlar ya da itiraf ettikleri gerçekler değil, farkında olmadan sergiledikleri mimikleridir çünkü yalan olduğunu düşündüğün şeyler doğru olabildiği gibi itiraf edilen gerçekler de bir kurmaca olabilirdi ama mimikler insanların ruhlarını çırılçıplak bırakır. Ruhların yansıttığı gerçek, asıl gerçektir ve hiçbir söz bunu yalanlayamaz.

Bu sırada telefonu çalan Miraç, Edwin'e kısa bir bakış atıp telefonunu arka cebinden çıkardı. Arayan Schatten idi.

"Efendim?" diyerek açtı telefonu. Ses tonunu ifadesiz tutmuştu.

"Abi müsait misin?" Telefonun sesini sakince kıstı Miraç. Schatten bir bilgi elde etmese kendisini aramayacağını bildiği için onun söyleyeceklerine kendisini hazırladı.

"Müsaitim."

"Abi dosyaları incelerken karşıma bir şey çıktı." Miraç sessizlikle onu dinlemeye devam ederken gözlerini gömleğine bulaşmış bir kahve damlasına dikmişti. "Edwin Martin, sekiz sene öncesine kadar var olmamış biri." Miraç birkaç saniye nefes alamadı. Schatten'in dediklerini sindirmeye çalışıyordu. "Doğum yeri, doğum tarihi, annesinin ve babasının ismi sekiz sene önce sisteme yüklenmiş. Ondan öncesi yok."

Miraç'ın gözleri, gömleğinden kahve lekesinden yavaşça Edwin'e doğru çevrildi. Edwin kendi telefonuyla ilgilenirken dış dünyaya kendisini kapatmış gibi duruyordu. Onu izleyen Miraç'ın ise aklından geçen tek bir soru vardı.

"Sen gerçekten kimsin Edwin?"

BÖLÜM SONU!

Emeğime saygı duyup oy vermeyi unutmayın.

Yanımda olmadığı anlarda iliklerime kadar üşürken varlığıyla da yüreğimi cayır cayır yakıyordu. Buz tutan kalbimin ise bu alevlere mest olmaması imkansızdı.

KKD | KIZGIN DEMİR

Kafamda dönüp duran onlarca düşünce, rahatça üzerimi değiştirmeme bile izin vermiyordu. Miraç'ın biraz önce söyledikleri, Mert hakkında öğrendiklerim zihnimde hali hazırda çorbaya dönmüş düşüncelerin üzerine serpilmiş baharat gibiydi. Çorbayı daha lezzetli yaptığı gibi aynı zamanda genzi yakan o baharatları andırıyordu artık bu yeni düşünceler.

Babam ve Kerim'i hücreye tıkarken aklımda bütün parçalarını oturttuğum bir plan vardı ama Murat yüzünden artık ortada ne iblislerim ne de planım kaldı ama ruhumun alevleri sönmek nedir bilmiyordu. Aksine, Murat pis dokunuşları ile beni küllerime kadar yakan alevlerimi harlamayı başardı ve artık aynada gördüğüm bu kadını tanıyamıyorum.

Ne yedi sene önceki ne de iki sene önceki Dila'yım artık. Yedi sene önce ruhumu delik deşik eden bir adam yüzünden özgürlüğüm elimden alınmıştı ve ruhu solgun bir kadındım. Dövüldüm, tehditlere ve hakaretlere göğüs gerdim, savaştım. Sonra kanatlarım oldu. Beyaz kanatlarıma tutunan bir aile ile intikam yoluna baş koydum ve artık gözlerimde hüzün değil aşk vardı. Şefkatin kırıntıları, özlemin izleri, sevginin yara bantları en çok da ihanetlerin sırtımdaki bıçak darbeleri ruhumun sessiz çığlıklarına karışırdı. Miraç, ruhunun kulaklarını açıp her çığlığımı duydu ve ağzımı kapatmak yerine saçlarımı okşadı ve ben iyileştim.

Mutlu olduğumu, aşık olduğumu hissettim. Ben iki sene evvel, seneler sonra yaşadığımı hissettim ama Miraç bana nefes verdiği gibi soluklarımı kesmesini de bildiği için acıların en derininde, sırtımda onlarca hançerle yapayalnız kaldım. Aynaya baktığımda ise gördüğüm tek şey koca bir hiçti. Ölü ruhum, bedenimin duvarlarına zorlayıp gökyüzüne kavuşmak isterken inatla ona acı çektirip şimdiki kadını yarattım.

Şimdi aynaya baktığımda gördüğüm tek şey, intikam hırsı. Ne mutluluk var ne de hüzün. Ne acı var gözlerimde ne de bir parıltı. Nefret kokuyor gözlerim. Hırsla çevrelendi göz bebeklerim. Aslında herkesin korkması gereken bir kadınım artık çünkü sınırlarımı paramparça ettim. Artık ben bu

uğurda, önüme çıkan herkesi öldürebilirim. Artık ben bu uğurda bana ihanet edecek birini sezersem acımadan onu acıların içinde kıvrandırabilirim çünkü ben bu saatten sonra hiçbir acıyı bünyeme kabul etmem.

Yandım, düşmanlarımı daha çok yakabilmek için. Yok oldum, düşmanlarımı varlığımla alt edebilmek için. Konuşmadım, düşmanlarımın alacakları son nefeslerini daha net duyabilmek için. Soyadımı attım adımın yanından, Dila oldum. Sırf adımla destanlar yazabilmek için.

Derin bir nefes aldım ve zihnimi delip geçen düşünceleri geri planda bırakıp sadece birazdan yapacağım kahvaltıya odaklanmaya çalıştım. Çıkardığım pijamalarımı kirli sepetine atıp banyodan çıktım.

Edwin, bıraktığım gibi yatağın ucunda oturuyor ve telefonundan bir şeylere bakıyordu. Miraç ise yaslandığı duvardan ayrılıp gözlerini pencereye çevirmişti. Ellerini pencerenin pervazına yaslamış, öylece dışarıyı izliyordu. Benim banyodan çıktığımı sezemeyecek kadar düşünceli gözüküyordu. Sanırım ben banyodayken bir haber almıştı ve pek iyi bir haber olduğu söylenemezdi.

Ben çıkmak için Edwin'e seslenecekken Miraç'ın telefonu çalmaya başladı. Miraç, sağ elini pervazdan ayırıp ceketindeki telefonunu çıkardı ve aramayı hemen yanıtladı.

"Efendim Ömür?" Sesi düşünceli olduğu kadar endişeli de çıkmıştı.

Ben odanın ortasına doğru adım atacakken Miraç'ın dudakları arasından firar eden 'Ömür' kelimesi ile zemine zincirlendiğimi hissettim. Sahi, o nasıldı? O ne yapmıştı? O benim hakkımda ne düşünüyordu? Ya da evlenip çoluk çocuğa karışmış mıydı? Eskisi gibi güzel gülüyor mu mesela? Seyahat etmeyi çok severdi, yokluğumda kaç şehir bıraktı ardında? Büyüdün mü Ömür, hâlâ kendince mutlu olacağın şeylere sımsıkı tutunuyor musun?

Dudaklarımın istemsizce titrediğini sezdiğimde geçmişim karşısında ne kadar da zayıf olduğumu bir kez daha anladım.

"Abi!" Telefonun sesi kısık olmasına rağmen Ömür'ün hıçkırıklarını duyabilmiştim. Sanki çığlık atmak istemiş ama çekinip hıçkırıkları ardına gizlemişti isyanını. İster istemez telaşlandım. Sesi cidden çok kötü geliyordu. Bunu fark eden Miraç da eğik duran bedenini anında dikleştirip telefonu daha sıkı tutmaya başladı.

"Noldu abiciğim?" diye sordu daha da belirginleşen bir endişeyle.

"Abi eve gel. Yalvarırım artık eve gel!" Ardı arkası kesilmeyen onlarca hıçkırık, Ömür'ün dudakları arasından firar ederken Miraç'ın yan profiline baktığımda kirpiklerinin titrediğini fark ettim.

"Ömür bir şey mi oldu?" diye sordu Miraç. Ömür birkaç saniye cevap vermedi. Sonrasında ise yine aynı yüksek sesle devam etti.

"Alaz-" Sözünü tamamlayamadan nefesi kesildi. "Alaz çok kötü!" Birkaç saniye hıçkırıklarına ara verse de hemen sonra tekrar firar etmişti. "Kendisini odasına kapattı abi. Konuşmuyor kimseyle, hiçbir şey yemiyor. Ağlamıyor da abi! Az önce amcam kilidi kırıp odasına girdi ama gördüklerimizle şok olduk. Alaz yatağın her yerine yapboz yapıştırıcısını dökmüş, mukavvanın üzerinde de yeni bir yapboza başlamış. Ne dersek diyelim duymuyor bizi. Bir ileri bir geri sallanıp sadece yapboz parçalarını birleştirmeye çalışıyor."

Ömür'ün söylediği her cümle kalbimin ortasında süren yangını daha da harlıyordu. Kaburgalarım, acıyla buruşup kalbimi sıkıştırıyordu ve nefes alma eylemi hâli hazırda benim için zorken şimdi iyice imkansızlaşmıştı. Alaz'ı bu hâle ben mi getirmiştim?

Onu parkta bıraktıktan sonra nasıl olduğunu hiç sormamıştım ya da onu arayıp sesini duymamıştım. Arkamda bir enkaz bıraktığımdan habersizmişim meğersem.

Miraç, şaşkınlıkla aralanan dudaklarını sertçe yutkunarak kapattı ve odadaki varlığımı yeni sezmiş olacak ki gözlerini bana çevirdi.

Gözlerimin dolmasına engel olamadım veyahut çenemin titremesine. Ağlamak, Alaz'a ve Ömür'e sarılıp saatlerce ağlamak istiyordum. Kolları

arasında onlardan yüzlerce kez özür dilemek istiyordum. Bu hikayenin en masumu olan bu iki solgun çiçeği tekrar yeşertmek istiyordum.

"Abi olmuyor! Sensiz olmuyor! Ne benim ne de amcamın gücü var artık. Sözlerimiz iyice kifayetsizleşti. Dayanamıyorum abi! Çok yalnızım ve ne yapacağımı bilmiyorum. N'olur eve gel. Biz bir şey yapamadık ama belki sen düzeltirsin. Yalvarırım gel abi!"

Miraç'ın gözleri gözlerimden bir saniye bile ayrılmazken en derinlerde korkup saklanan o düşünceyi çok net anlayabilmiştim. Ruhu karşımda çırılçıplakken o, ona yardım etmemi istiyordu. Alaz'ı bu hâle nasıl ben getirdiysem yine benim toparlayacağımın da farkındaydı.

"Geliyorum Ömür. Ağlama sen, olur mu? Ben hemen geliyorum!" diyip telefonu kapattı. Gözlerini kaçırıp telefonunu cebine koyarken yaşadığı çekingenliği çok net hissedebiliyordum. Ne yapacağını cidden şaşırmıştı ve onu bu kadar çaresiz görmek beni daha da mahvediyordu.

"Böyle karşımda dikilmeye devam mı edeceksin?" diye sordum. Edwin'in de gözleri bana çevrilirken "Geç olmadan Alaz'ın yanına gidelim." diye sözümü tamamladım ve iki adamın da şaşkınlıkla büyüyen gözlerine bakamayıp vestiyerdeki ceketimi giymeye başladım.

Ben elbet kanatırım yaralarımı. Ben o eve girer, kabuk bağlamış her yaramı tekrar tazelerim ama seneler önce ettiğim yemini yine de bozmam. Ben, o evde özgür hissedip döktüğüm her mutluluk gözyaşını anımsayıp ruhumu cayır cayır yakarım ama yine de Alaz'ın uğrumda gözyaşı dökmesine izin vermem. Ben, tedavi odasına beni kilitleyip kasaları elimden alan adamla o eve tekrar girer, o odada son nefesimi veririm ama çektirdiğim acı yüzünden rahat bir nefes aldıramadığım çocuğun ölmesine izin vermem.

Ben hep ağlarım zaten, ben hep nefessiz kalırım. Ben susarım. Ben yanarım yine.

Tanıdık yollar, hiç tanımadığım insanlar ve yeni yeşeren acılar... Araba sessizlik içinde Karadağ malikanesine doğru yol alırken Miraç'a dönüp

bakamıyordum. İkimiz de bu durumu özetleyen kelimeleri bir araya getirip mantıklı bir cümle kuramıyorduk. İkimizin de çığlıkları kulaklarımızı çınlatırken lâl olmuş dillerimizi kıpırdatamıyorduk.

Zaten biri bir şey dese ağlayacak düzeydeydim. Edwin'in kırgın bakışları da hâlâ zihnimi yokluyordu. O da bizimle beraber gelmek istediğini söylemişti ama reddetmiştim. Benim yanımda olmak istediğini, başıma bir şey geleceğinden dolayı duyduğu endişeyi Miraç'ın yanında açıkça dile getirmişti ama o her zaman benim yanımda olmayacaktı ki. Ben her zaman Edwin'in paçasına yapışıp beni sakinleştirmesini isteyemezdim. Bu yüzden beni otelde beklemesini, hatta bir ev ayarlamasını söylemiştim.

Edwin ise buruk bir tebessüm edip başıyla onaylamıştı beni. Onun tek zaafı bendim. Ne dersem beni kıramıyordu ve sanırım bazen bunu aleyhimde kullanıyordum.

Araba o bilindik sokağa girmiş ve usulca evin kapısından giriş yaparken nefes alışverişlerimin hızlandığını Miraç da anlamıştı. Gözlerim ister istemez o odanın penceresini buldu. Bu evden, seneler önce camını kırıp çıktığım pencereye odaklanmıştı gözlerim. Ayak tabanlarım sızlamıştı, kırdığım camın parçaları üzerinden umursamadan basıp geçtiğim anlar zihnimi istila ederken. Alışkındım camların o yakıcı hissine. Unutmak istesem de çok alışkındım o acıya.

Sağ ayak tabanımı sol ayağımın üzerine bastırıp tenimi karıncalandıran o histen kurtulmak istedim. Kalbimi yerinden söküp atmak ve benden soluklarımı esirgeyen ciğerlerimi, deşip yok etmek istedim.

Beyaz duvarların ardında saklanmış onca kara leke gözlerimin önüne serilirken bu evin önceden bana verdiği huzuru tekrar hissetmek istedim arsızca. Gurursuz bir kadın gibi, bu evi tekrar yuvam gibi hissetmek istedim ama olmadı. Duvarların arasında Bahar ablanın ruhu gezinirken bu ev benim anca mezarım olurdu.

"Dila, eğer bu seni zorlayacaksa şimdi geri dönebilirim. Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. Bu eve girmek zorunda değilsin." Miraç'ın dakikalar sonra bir cesaretle söylediği sözler, kulaklarımda uğuldarken ona bakmamaya devam edip evin verandasını izlemeye başladım.

Duygularımı gizlemek zorundaydım yoksa şuracıkta acıdan ölecektim. Bir köşeye sinip sinir krizleri geçirerek son nefesimi verecektim. Buna müsaade edemem. Ben güçlü bir kadınım ve hangi duygumu açığa çıkartmak istersem onu yansıtırım ifademe.

"Yaşamak bile beni zorluyorken bu söylediklerin kuru birer kelimeden ibaret Miraç." dedim ve derin bir nefes alıp arabanın kapısını açtım. Şimdi seneler önce beni motive etmek için dil döken içimde var olmuş o kadının sesine çok ihtiyacım vardı. Beni cesaretlendirecek birkaç kelime söyler, ben de senelerce beni idare edecek gücü ruhumda hissedebilirdim ama o ihanetten sonra o kadın da beni terk etmişti. Sanırım o da ölmüştü ve ben artık sahiden de yapayalnızım.

Ben arabadan iner inmez Miraç da indi. Bu sırada sesi duymuş olmalı ki bahçe kapısı açıldı ve seneler sonra bile aynı kalabilmeyi başarmış Ömür verandaya adım attı. Hırkasına sıkı sıkı sarılmış kolları, karşısında beni görünce yavaşça çözülürken aynı şekilde dudakları da aralanmıştı.

Koşarak abisine sarılma planları, beni görmesiyle suya düşmüş olmalıydı çünkü ayakları bir anda yere çivilendi. Ben öylece ayakta dikilmiş Ömür'e özlemle bakarken içimdeki huzursuz bir ses de benim hakkımda ne düşündüğü konusunda tahminler üretiyordu. Her tahmin ruhuma kızgın bir demiri bastırıp küle dönen tenimi yok ediyordu.

"Dila?" diye fısıldadı. Dudaklarının hareketlerinden adımı söylediğini anlamıştım. Sesi çıkmasa bile adımı ondan duymak arka plana atmaya çalıştığım her özlemi açığa çıkarttı ve artık ellerimin heyecandan titremesine engel olamıyordum.

Şaşkınlığını atmış olacak ki merdivenlerden koşar adım indi. Üzerindeki uzun hırka rüzgarla savrulurken o, koşar adım bana gelmeye başladı. Yüzündeki şaşkın ifade hâlâ yerini koruyordu ve bana yaklaştıkça gerçek olduğumu daha çok anlamaya başlamıştı.

Aramızdaki mesafe anında kısalırken ne yüzüme baktı ne de başını eğip gözlerini kaçırdı. Ne olduğunu anlayamadığım iki saniye içinde kolları boynuma dolanırken tuttuğu bütün hıçkırıkları koyverdi ve omuzları sarsıla sarsıla ağlamaya başladı.

Kalakaldım. Ne nefes alabildim ne de hareket edebildim. O bana özlemle sarılırken vücudumun kontrolünü kaybetmiştim ilk başlarda. Sarı, uzun saçları yüzümü örtmüş ve hissizce firar eden yaşlarımı herkesten gizlemişti.

"Dila, gerçeksin!" Sayıklayıp duruyordu. Onlarca kez tekrar ettiğinin belki de hiç farkında değildi ama adımı defalarca söyledi. "İnanamıyorum! Nasıl? Nasıl mümkün olabilir?!" Özlem kokan o ses tonu, kızgın demirler batırılmış tenime rahat bir soluk armağan ediyordu. Dayanamadım, sahip olduğum dostluğu seneler sonra tekrar hissederken geçmişin soluk lekelerini göz ardı edip kollarımı sımsıkı beline sardım.

Başımı omzuna saklayıp ben de ağlamaya başladım çünkü Ömür'ün kolları bana hâlâ huzur veriyordu. Geçmişin kusurlu yüzü, utançla başını eğip bizden kendisini gizlemiş ve saf duygular benliğimizi ele geçirmişti. Sarıldım ona. Senelerdir kalabalığın içinde çektiğim yalnızlığın acısını çıkartmak istercesine sımsıkı sarıldım.

Ardımda bıraktığım bütün ihanetleri silik bir ize çevirmesi umuduyla kollarının arasında özlem giderdim. Bir o ağladı, bir ben. Bir o hıçkırdı, bir ben. Bir o benim adımı sayıkladı, bir ben onun.

"Şükürler olsun.Şükürler olsun!" Bu özlem nasıl geçerdi ki? Hayat bizi sert rüzgarıyla ayırmışken, onca senenin acısını çıkartmak için sarılırken bu özlem nasıl geçerdi? Heba olmuş senelerimizin acıları bir bir yok oluyordu ama birbirimize, dostluğumuza karşı duyduğumuz özlem asla silikleşmiyordu.

"Beni özledin mi güzellik?" diye sordum. Bu hikayede en suçsuz olanlardan biri oydu ve Miraç'ın, Asaf abinin ve Yamaç'ın bana yaptığı ihanetin bedelini ondan kesmeyecektim. O Karadağ soyadını taşısa da sadece Ömür olabilecek kadar özgür bir kadındı ve sahiden de hiçbir suçu yoktu.

Ben biraz daha kendime gelmişken ağlamanın bana armağan ettiği boğuk sesime, onun titrek gülüşü karıştı. Bana sarıldığı anda anlamıştım. Bahar ablanın ölümünden beni suçlu tutmuyordu. Miraç gibi, benim suçsuz olduğuma inanıyordu. O yüzden bu kadar rahat kurabilmiştim bu cümleyi.

"Özlemek ne kelime Dila!" Sesi hâlâ titrekti ve ben dayanamıyordum. O hep gülmeyi hak ediyordu, onun yüzünde hep güller açmalıydı. "İnanamıyorum. Geri dönmüş olmana inanamıyorum."

Sonunda kollarını benden ayırıp gözlerimin içine bakmaya başladı. İkimiz de ağladığımız için mavi gözlerimizin akı kızarmıştı ama o hâlâ çok güzel bir kadındı. Ağlamak bile ona ayrı yakışıyordu. "Neredeydin Dila? Ben-ben öldün sandım! Sen gelmedin, haber alamadım senden ve çok kötü şeyler düşündüm."

Kemikli parmakları yanaklarımın üzerinde gezinip yaşlarımı temizlerken titrek bir tebessüm ettim. Her an tekrar hüngür hüngür ağlayabilecek düzeyde olsam da güçsüz düşmek istemediğim için biraz toparlanmaya çalıştım. "Alaz için geldim Ömür." diyebildim sadece.

"Geri dönmedin mi yani?" diye fısıldayarak sorduğunda başımı hızlıca iki yana salladım. O sırada gözleri abisine gitmiş ama hemen sonra bana tekrar dönmüştü.

"Asla bu eve geri dönmem." dedim kararlı bir ses tonuyla. Gözlerinden iki damla yaş usulca kayıp giderken beş kelimelik bu cümle ile kalbini ne kadar da kırdığımı anlamıştım ama onun kırgınlığı bana değildi. Bizi bu hâle getirenlereydi ve ne yazık ki bu sözümün doğruluğunu da kendi içinde onaylamıştı.

"Ömür, Alaz odasında mı?" Miraç sonunda konuşma kararı almış olacak ki, araya girmişti. Belki de konunun can alıcı noktası kendisi olduğu için konuyu değiştirmek istemişti.

"Evet abi. Amcam kapısında bekliyor." dedi titrek bir tonda.

"O zaman yanına gidelim hadi." dediğimde Ömür ve Miraç başlarıyla beni onaylamıştı. Bu eve seneler sonra tekrar girip sağ çıkamayacağımı bile bile merdivenleri arşınlarken Ömür, "Peki, bu evin dışında buluşup konuşur muyuz?" diye sormuştu kısık bir ses tonuyla. Sürekli gözlerine bana kayıyor ve bir hayal olup olmamam konusundaki endişesini yüz ifadesinden gizleyemiyordu.

"Ne zaman istersen Ömür. Sana, senin dostluğuna her zaman ihtiyacım var." dedim keskin bir tonda.

Merdivenleri çıkarken bahçedeki her koruma gözlerini bana çevirip gizlemedikleri bir şaşkınlıkla bakmaya başlamıştı. İlk başta rahatsız olsam da iki ay boyunca tanıdığım yüzleri görmek bir nebze olsun rahatlatmıştı beni. Ya da onları da zihnime alıp kendime acı çektirmekten kaçmış da olabilirim.

Miraç önde, ben ve Ömür kollarımızı bellerimize dolamış bir şekilde yan yana ilerlerken o aşinası olduğum salona giriş yapmıştık. Evin kokusu ciğerlerime dolar dolmaz boğazımdaki yumru bana tekrar kendini hatırlattı. Saatlerce sigara dumanını ciğerlerime çeksem şu birkaç saniye aldığım kokunun acı hissini örtbas edemezdi.

Canım çok yanıyordu. Gri ve turkuaz koltukları gördüğümden beridir canım çok yanıyordu. Ömür, Bahar abla ve ben, bu koltuklarda saatlerce sohbetler etmiştik. Bahar ablanın iki bacağına yatıp kahkahalarımız eşliğinde konuşmuştuk onlarca alakasız konuyu. Bahar abla, anne şefkatiyle saçlarımızı okşarken ruhumuzu da okşayan o ses tonu kulaklarımıza bayram sevinci yaşatırdı ama şimdi sadece acıyı temsil ediyordu.

Özlemi, acıyı ve ihaneti.

Eve ilk geldiğim zamanlarda bu gri koltukta oturunca kendimi ne kadar da rahatlamış hissederdim. Kalabalık bir ailenin içine düşmüştüm ve senelerce aynı simaları gören solgun ruhum için bu aile milyonlarca insanı aynı anda görmeye eş değerdi. Şimdi ise yüzlerine bile bakmaktan çekiniyorum.

Zaman çok acımasız sahiden. Eğer upuzun kolları olsaydı hiç düşünmeden boğazıma yapışıp geçmişin izlerini bırakırdı tenimde. Eğer bir dili olsaydı bana saatlerce bağırır ve kulaklarımı kanatıp sağır ederdi beni. Çözemiyorum benimle problemini. Ben sakince hayatımı yaşamak isterken zamanın benimle bu husumeti nereden elde ettiğini çözemiyorum ve canım yanıyor. Hüngür hüngür ağlamıyorum diye ruhumun yaralarını göstermiyor olabilirim ama şu an acı içinde kanıyor yaralarım.

Canım sahiden de çok yanıyor.

Ömür, bana destek olmak istercesine belimdeki elini sıkılaştırdı. Ayrıca sürekli bana bakıyor ve iyi olup olmadığımı teyit ediyordu. Üçümüz de bu evin canımı ne kadar yaktığının farkındaydık ama yapmak zorundayım. Alaz için sessiz kalmak zorundayım.

İkinci kata geldiğimizde sola dönüp odaların olduğu koridora giriş yaptık. Alaz'ın odası koridorun en sonundaki odaydı ve kapısı açıktı. Maalesef ki her ne kadar kaçmak istesem de rüyalarımı istila eden ve aylarca benden karısı için hesap soran adam kapının eşiğinde duruyordu.

Bacaklarını zemine gelişigüzel uzatmış ve çaresizliğin sindiği gözlerini odanın içine doğrultmuştu. Sanırım Alaz'a bakıyor ve yaşadığı çaresizliği yüz ifadesine yansıtmaktan çekinmiyordu.

Bedenimi kuşatan bu titreme korkudan mıydı yoksa nefretten mi bilmiyorum. Asaf abiye hesap sormak istiyorum. Miraç'a uymuş ve kasaları elimden almıştı. Saatlerce bağırıp hesap sormak istiyorum ama onun bana hesap sormasından da delice korkuyorum.

"Karım senin yüzünden öldü!" dese ne diyebilirim ki? Ben yapmadım desem kime işleyecek sözlerim? Bazen girişle ya da gelişmeyle ilgilenmiyor insan. Sonuç öyle can yakıcı oluyor ki, hikayenin nerede başladığı veya nasıl devam ettiği umursanmayıp sadece sonuca bakıyordun. Ve bu sonuç çok can yakıcıydı.

Koridordaki hareketliliği sezince gözlerini yavaşça bize doğru çevirdi ve usulca bana kaydı göz bebekleri. Önce kaşları çatıldı. Kafasında bir anda paramparça olan yapboz parçaları onu afallattı ve ifadesi sarsıldı. Hâlâ uzakta olsam da sertçe yutkunduğunu görebilmiştim.

"Dila?" Sanırım herkes aynı tepkiyi verecekti. Sanırım herkes karşısında bir hayalet görmüş gibi karşılayacaktı beni.

Ne yapacağımı kestiremedim. Benden hesap sormasından çok korkup ondan hesap sormak için çırpınan ruhuma kulaklarımı tıkadım ve ifadesizce adımlamaya çalıştım. Bu evdeki tek işim Alaz'ı iyi bir ruh haline sokmaktı. Bana ihanetin bıçak darbelerini hatırlatan hiçbir insana tahammül edemeyecektim.

Ömür bana destek olmak için belimdeki elini daha da sıklaştırdığı sırada Asaf abi ayağa kalktı. Artık saçlarının çoğu beyazlamıştı ve yüzüne kırışıklıklar yuva yapmıştı. Gözlerindeki hüzün ve yorgunluk, karşısındaki insanı sarsacak düzeyde fazlaydı. Sanki biri eline bir silah verse ve ardında bırakacağın hiçbir şey, hiç kimse yok dese düşünmeden kafasına sıkacak gibiydi.

Miraç'ın gözlerinin bana kaydı. Ona bakmasam bile endişeli olduğunu gizlemediği için duygularını rahatça hissedebiliyordum. Burada güçsüz düşecek biri varsa o da bendim ama buna da hiç niyetim yoktu. Beni güçsüz sandıkları için elimden hayatımın anlamı olan kasaları alan bu adamlardan gözlerimi kaçırmak ya da sineye çekilmek aklımın ucundan bile geçmiyordu.

Koridor sonunda son bulmuş ve kapının ağzına gelmişken Asaf abinin benimle konuşmak için dudaklarını araladığını sezdim ama konuşmasına izin vermeden direkt odaya giriş yaptım. Ömür beni bırakmış ve Miraç ile beraber kapının girişinde kalmışken Asaf abinin ve Miraç'ın seslerini duyuyordum.

Gözlerim hemen odada tur atıp Alaz'ı buldu. Yatağın üzerine çıkmış, yapboz parçaları yatağın her yerine dağılmışken bir ileri bir geri sallanarak parçaları birleştirmeye çalışıyordu. Bacaklarını kaldırmak için yaptığı her harekette yorgana dökülmüş yapıştırıcı kalıntılarını görebiliyordum.

Sanırım sayıklıyordu da. Uzakta olduğum için duyamadım ve bu yüzden ona doğru iyice yaklaştım minik adımlarla. Ürkütmek istemiyordum onu.

"Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim." Sürekli bu kelimeyi tekrar ediyordu çok kısık bir ses tonuyla. Her ileri gidişinde ve her geri arkasına gittiğinde söylüyordu.

"Alaz." dedim yatağının köşesine geldiğimde. Bana dönmedi. Daha hızlı sallanmaya başladı. Dudakları arasından çıkan her "Özür dilerim" kelimesini daha çok söylüyordu artık.

"Alaz ben geldim." dedim tekrardan. Kimseden artık çıt çıkmıyor ve pür dikkat bizi izliyorlardı. Sanırım beni görmediği için bir hayalden ibaret

olduğumu düşünüyordu. Bu yüzden adımlayıp hemen yanına çöktüm.

"Bana göstereceğin şeylere bakmaya geldim Küçük Adam." dedim yine aynı durgun tonda. Alaz sallanmaya devam ettikçe içimde beliren endişe daha yoğun bir hâl alıyordu ve çaresiz hissetmeye başlamıştım.

Elindeki parçayı yerine yerleştiren Alaz, başını usulca bana doğru çevirirken "Özür dilerim." demeye devam ediyordu. Beni görünce yaşlarla dolu olan gözlerinden yaşlar usul usul firar etmeye başlarken kendimi frenleyip gözyaşlarımın akmasına izin vermedim. Güçlü durmam gerekiyordu.

"Manolya!" diye fısıldadı Alaz. "Özür dilerim Manolya." Çenesi titrerken gözyaşları daha da hızlandı. Kucağındaki bütün yapboz parçalarını hızlıca iktirip bana doğru eğildi, kollarını boynuma doladı. Yapışkanlı yorganın üzerinde daha fazla durmasına izin vermek istemediğim için kollarımı beline sarıp kucağıma aldım ve bacaklarımın üzerine oturttum onu.

"Neden özür diliyorsun Alaz?" diye sordum yanaklarını okşarken. O bana aldırmadan ağlamaya devam ediyordu.

"Seni üzdüm Dila. Bana bağırmana neden oldum. Ben kötü biriyim." Başını göğsüme yaslayıp gözlerini benden kaçırdı.

"Olur mu öyle şey Minik Adam?" dedim saçlarını okşarken. Yine de sesimin titremesine engel olamadım. "Sen özür dilenecek bir şey yapmadın ki. Asıl seni orada bıraktığım için ben özür dilerim."

"İyi ki geldin Dila." Hıçkırarak ağlamaya başladı. "Ben seni hep özlüyorum ve sen iyi ki geldin!" Minik kollarını boynuma daha sıkı sarınca kaybolmak istediğini düşünmüştüm. İçinde birikmiş ve dışarı çıkmaya gün sayan duyguların esiriydi ve bu minik beden bu acıları korkusuzca taşımaya çalışıyordu. "Lütfen gitme. Çok yalnızım Dila. Lütfen gitme."

Kollarımı ona sımsıkı sarıp varlığımı kanıtlamak istedim. Senelerdir çektiğim yalnızlığım onun yalnızlığı yanında bir hiç kalıyordu. Küçücük yaşta annesiz kalmıştı o. Dost bildiği beni de kaybetmişti hemen sonra.

Kimseye acısını anlatamamış ve çevresini kuşatan insanlara rağmen kendisini yalnız hissetmişti.

"Gitmiyorum küçüğüm. Gitmiyorum, yanındayım." Ne denebilir ki başka? Hangi cümlem onu tekrar dirençli bir hâle getirir ki? Şimdi Bahar abla burada olsa ve ona sımsıkı sarılsa geçerdi onun acısı. Ben neyim ki, kimim ben de yaralarını sarmaya çalışayım?

"Gitme. Özür dilerim, gitme anne." Hıçkırıkları artık daha yüksek sesliydi ve omuzları daha da şiddetle sarsılıyordu. Dudakları arasından firar eden 'anne' kelimesi arka planda bırakmak istediğim her duygumu taşıran son damlaydı.

Bir anda ağlamaya başladım. Annesiz geçen onca senemin anısına, ruhumu paramparça eden işkence sahnelerinin şerefine sarsıla sarsıla ağlamaya başladım. Annesizlik çok zordu. Hele de annesinden şiddet gören bir çocuk olmak çok daha zordu. İyi ki senin annen bir melekti Alaz. İyi ki senin annen sadece saçlarını okşuyordu.

Annesizlik çok zor değil mi Alaz? Yüreğinde koca bir boşluk var ve milyonlarca insanı kalbine alsan da o boşluk asla dolmuyor. Kim saçlarını okşasa bir burukluk çörekleniyor ruhuna değil mi? Herkese anne diyesin geliyor, dudaklarının arasından bu kutsal kelime çıksın istiyorsun değil mi?

Ben de birine anne demek istiyorum Alaz. Ben de birine böyle sarılmak ve saçlarımın okşanmasını istiyorum. Ve sen sırf bu eksikliği bu kadar yoğun hissetme diye elimden geldiğince şefkatle okşayacağım saçlarını, sımsıkı sarılacağım sana. Ben hep senin yalnızlığın olacağım Alaz. Ayrı geçen her senemize inat, annesiz geçen her günümüze inat ben ne istersen onu yapacağım. Kalıbımı sen ayarla, ben ne istersen o olacağım.

Alaz'ın yorganı alınıp yeni nevresim takımları serilirken ben de onun üzerini değiştirmiş ve balkonuna çıkartmıştım. Kucağıma oturtmuş ve saçlarını okşamış, bir nebze olsun sakinleştirmeye çalışmıştım onu.

"Göstereceklerimi yarın göstersem olur mu Dila? Şimdi yorgunum. Yarın göstereyim, lütfen." diye mırıldandı kollarımın arasında usulca dururken.

"Ne zaman istersen o zaman göster Alaz." dedim ve saçlarının üzerinden öptüm. Bu sırada balkonun kapısı açılmış ve Miraç balkona giriş yapmıştı. Bana minik bir tebessüm edip önümde diz çöktü ve Alaz'a bakmaya başladı.

Alaz, ilk önce çekinmiş ve belime sarılı ellerini daha da sıkılaştırmıştı.

"Yatağın hazır Little Man. Uyuyabilirsin artık." dedi şefkatli bir ses tonuyla. O ses tonu, benim bile içimi ısıtmıştı, Alaz'ın etkilenmemesi imkansızdı. Alaz başını usulca sallayınca onu tekrar kucağıma alıp ayağa kalktım. O uyuyana kadar durmaya devam edecek, sonra ise gidecektim bu evden. Diğerleriyle karşılaşmayı hiç istemiyordum ve ne kadar erken gidersem o kadar iyi olacaktı.

Alaz'ı yatağına yatırıp yorganı üzerine örttüm ve hemen yanına kıvrıldım. Miraç, odadan çıkacağını gösteren bir el hareketi yapınca başımı usulca salladım ve gözlerimi Alaz'a çevirdim. Yarım saat öncesine göre çok daha iyi durumdaydı ve rahatlamıştı.

Gözleri kapalı, uykuya dalma hayalleri kurarken usulca "Dila." diye seslendi. Yanaklarını okşayan parmaklarımı durdurmadan "Efendim küçüğüm?" diye mırıldandım.

"Senin annen ve baban nerede Dila?" Sorduğu soru, nefes almamı engellediği gibi yanaklarında gezinen parmaklarımı da durdurmuştu. Ben, bu soruya çok hazırlıksız yakalanmıştım.

"Yoklar." diye fısıldadım titrek bir tonda. Dudaklarımı sertçe birbirine bastırıp gözyaşlarıma engel oldum. Alaz, uzun kirpiklerini birkaç kez kırpıştırıp bana baktı. Gözleri tekrar dolmuştu onun da.

"Özlüyor musun onları?" diye sordu kısık bir ses tonuyla. "En son ne zaman gördün onları?"

Bir şey belli etmemek için yanaklarını okşamaya başladım tekrardan. "Yedi sene önce gördüm Alaz. Sonra onlar bir anda kayboldular, ben yapayalnız

kaldım." Gözlerim, Alaz'ın yanaklarını okşayan elime kayınca, Viyana'da kırdığım aynanın ardından bana kalmış yaralara baktım.

Bu yaradan çok daha beterleri hâlâ vücudumda hüküm sürüyordu. Masum sandığım babamın tokat izleri, tekmelerinin var ettiği çürük izlerim, asit damlattığı tenimin kabarıklığı, sırtımdaki kemer izleri hâlâ benimleydi ve ben şimdi keşke babamı hiç görmeseydim demekten alamıyorum kendimi.

"Nasıl yaşıyorsun onlar olmadan? Sırrını bana da söyler misin Dila?" Ağlamamak için direnmek artık boşa bir uğraştı. Şakaklarıma doğru yol alan gözyaşlarımı gören Alaz, minik parmaklarıyla sildi gözyaşlarımı.

"Alışıyorsun Alaz. Yalnızlığa alışıyorsun. Güçlü durman gerektiğini anlıyorsun ve kalbindeki boşluğun hiçbir zaman dolmayacağını kabul edip yaşamaya başlıyorsun. Zor oluyor ama başarıyorsun da Alaz."

"Sen çok güçlüsün Dila." dedi Alaz kendinden emin bir tonda. "Beni de sen kadar güçlü biri yapar mısın?"

Gözyaşlarım sessizce akıyor olsa da gülümsedim. "Sen zaten çok güçlüsün küçüğüm. Sen bu dünyada tanıdığım en güçlü insansın." Uzanıp yanağını öptüm. Gülümsediği için yanakları sıkışmış ve daha da tombullaşmıştı. Bu yüzden bir daha öptüm.

"Öpücükler her yarayı iyileştirebilirler Alaz. Bunu bana sen söylemiştin hatırlıyor musun? Seni binlerce kez öpüp her yaranı sarmak istiyorum ben de. Sen hiç üzülme istiyorum."

Alaz, tüm içtenliğiyle genişçe tebessüm edip gözlerini huzurla kapattı. Onu böyle görmek, hayatta elde ettiğim en değerli başarı olmalıydı.

"Bana ninni söyler misin Dila?" diye sordu uykulu bir ses tonuyla. Onu kırmak istemediğim için hemen başımla onayladım ve aklıma gelen ilk şarkıyı onun için mırıldanmaya başladım.

"Bana bir masal anlat baba,
İçinde bütün oyunlarım,

Kurtlar kuzu olsun,
Şekerle bal.

Baba bir masal anlat bana,
İçinde denizle balıklar.
Yağmurla kar olsun,
Güneşle ay.

Anlatırken tut elimi.
Uykuya dalıp gitsem bile,
Bırakıp gitme sakın beni.

Bana bir masal anlat baba,
İçinde tüm sevdiklerim,
İçinde İstanbul olsun."

Babasından masal dinleyemeyen, annesine sıkıca sarılamayan her çocuk için söyledim bu şarkıyı. Uyumak için annesinin şefkat kokan ses tonuna muhtaç olan her çocuk için söyledim. Alaz da huzurla uykuya daldı.

Ben ise sessizce gözyaşı döktüm birkaç dakika daha. Ruhumun bütün kabuk bağlayan yaraları birer birer soyuldu ve oluk oluk kanlar aktı. Ben gözyaşlarımla selamladım bütün acılarımı.

Alaz artık yavaş soluklar alıp vermeye başlayınca yataktan kalktım ve üzerindeki yorganı daha çok üzerine örttüm. Artık bu evde kalmamın bir anlamı yoktu ve bir an önce otele gidip yalnız kalmak istiyordum.

Kapıyı sessizce açıp koridora çıkar çıkmaz yerde öylece oturan Miraç ile karşılaşmayı hiç beklemiyordum. Hele de yanaklarında gözyaşlarını görmeyi de. Başını duvara yaslamış, hissizce karşısına bakıyordu. Belki de ağladığının farkında bile değildi.

Kalbimin sıkıştığını ve nefes alamadığımı hissettim. Şimdi birbirine yakın olan bu üç beden de annesizliği, babasızlığı tadıyordu. Kimse sarsıla sarsıla ağlamasa da yaralarımız sahiden de çok derindendi.

Koridora çıktığımı görünce hemen kendine gelip yanaklarındaki yaşları ellerinin tersiyle sildi ve ayağa kalktı. Omuzlarını geniş, başını dik tuttu ve buruk bir tebessüm etti. Hiçbir şey olmamış gibi, sanki hiç yorgun değilmiş gibi davranıyordu ve benim canım daha çok yanıyordu.

"Çok teşekkür ederim geldiğin için. Bizim için ne kadar anlamlı olduğunu tahmin edemezsin Dila. Teşekkür etmek bile yeterli gelmiyor ama çok sağ ol." Sesi, ağladığı için boğuk çıkmıştı.

Belki, iyi gelir diye içten bir tebessüm ettim gözlerinin içine baka baka. "Etme, gerek yok." dedim aynı içtenlikle.

Gülüşümü özlemle izlemişti birkaç saniye. "Ben seni otele bırakayım." dedi başını usulca sallarken. Onu onaylayıp merdivenlere yöneldik ve aşağıya inmeye başladık.

Merdivenleri sessizce inmiş ve salona giriş yapmışken bahçe kapısı açıldı. Gözlerimi kapıya çevirdiğimde ise ikimizin de adımları zemine çivilendi. Onun elinde tuttuğu telefonu bir anda parkeye sertçe düştü ve ekranının çatladığına dair bir ses işitti kulaklarım. Beni görmeyi hiç beklemediği içindi bu afallaması.

O, buradaydı.

Yamaç, tam karşımdaydı.

BÖLÜM SONU!

Emeğime saygı duyup oy vermeyi unutmayın.

Susmuyor içimdeki kız çocuğu. Ruhumun duvarlarını yumrukluyor ve "Annemi geri istiyorum!" diye bağırıyor. Kimse duymuyor onu. En çok da annem sağır onun çığlıklarına.

KKD | CAN KIRIKLARI

Kaçmak istiyorum bazen. Arkama bile bakmadan kaçmak. Ardımda kimin gözyaşı döküp dökmeyeceğini, kimin gidişimle mutlu olacağını düşünmeden sadece kaçmak istiyorum.

Sözlerden korkuyorum. Sorulacak sorular, kesilecek hesaplar boğazıma bir yumru gibi çöküyor ve ne konuşabiliyorum ne de hareket edebiliyorum. Bakışlardan korkuyorum. Dile dökülmeyen her söz, karşımdaki insanın gözlerinde hem daha yüksek sesli hem de daha can yakıcı oluyor.

Oysa daha geleli birkaç gün olmuştu bu acılarımın şehrine. Neden her şey üst üste geliyordu ki? Viyana'da iken sadece geçmişin acısı çörekleniyordu omuzlarıma ama İstanbul'a geldiğimden beridir bu kaçıncı acı çekişimdi, artık bilmiyordum. Bir yandan Miraç, bir yandan Alaz, bir yandan Ömür ve şimdi de Yamaç ruhumu kemirmeye başlamıştı ve korkuyorum. Biraz sonra olacaklardan sahiden de çok korkuyorum.

Önce elindeki telefonu yere düşürdüğü için çıkan ses ile irkildi. Sonra donuk bakışları Miraç'a kaydı ve şaşkınlıkla çatılan kaşlarını içinde büyüyen nefret kırıntıları daha da derinleştirmesine sebep oldu o iki paralel çizgilerinin. Sertçe yutkundu, yine bana döndü gözleri.

Bir şey yapmam lazımdı. Ya dik durmayı ya da bütün acılarımı dışa vurup güçsüz düşmeyi seçecektim. Ruhumun paramparça olan parçalarını ya bu ailenin tenine batıracak ya da o parçaların üzerine yatıp onların rahatça basıp geçmesi için duvar olacağım ama cümleyi kurarken bile vereceğim cevap çok belli.

Ben onlar için bir kez siper ettim gövdemi. Teşekkür edeceklerine ihaneti tattırdılar bana ve şimdi kimse benden yere tekrar yatacağımı beklememeliydi.

"Sen?" Bana doğru bir adım attığında Miraç hızlı bir refleksle direkt önüme geçti. Bedeni kaskatı kesilmişti bir anda. Yamaç'ın hareketlerini

kestiremediği için anlık bir koruma içgüdüsüydü belki de bu yaptığı.

"Hayır gerçek değilsin!" Başını iki yana salladı Yamaç. Esmer tenini tamamlayan siyah saçları alnına doğru usulca dökülürken tekrar bana doğru bir adım attı. "Öldün sen."

"Ölmedim." dedim. Nasıl konuşabildim, bilmiyorum ama nedense kendimi ne zaman çaresiz hisssetsem içimde beliren bir güç, kontrolü ele geçiriyordu. Söylemeye gücüm yetmeyen her cümlem, dudaklarımın arasından firar ediveriyordu ve ben bu gücü çok seviyordum.

"Neden ölmedin?" Kaşları daha da derinden çatıldı. Yaşadığı afallamayı hâlâ üzerinden atabilmiş değildi ama otokontrolünü çok iyi sağlıyordu. Sağ elini kaldırıp elinin üzerini dudaklarına sürttü sertçe. "Bu eve tekrar gelmiş olamazsın!" İnkar edercesine başını sallamaya başladı. "Sen öldün, aptal bir rüya görüyorum ben de. Başka bir açıklaması olamaz!"

Elini kaldırıp dağılmak için can atan saçlarını karıştırdı ve birkaç tutam daha alnını örtmeye başladı. Bu sırada koridordan sesleri gelen Ömür ve Asaf abi de koşar adım salona giriş yapmıştı. Asaf abi, olayı direkt çözüp Yamaç'ın yanına gitti ve kolundan tutup geri çekmek istedi ama Yamaç yerinden bile oynamamıştı.

Kendimi babasından azar işitip korkuyla köşeye sinen küçük bir kız çocuğu gibi hissetmiştim ve ister istemez yüzümü buruşturup yana kaydım. Benim kimseden korkum yoktu artık. Köşeye sinmesi gereken kişi ben değildim. O yüzden Yamaç'ın tam karşısına dikilmiştim.

"Sen yaşıyor olamazsın!" İşaret parmağını bana doğru sallamaya başladı.

"Yaşıyorum." dedim yine. Başka cümleler de kurmak istiyordum. Başka isyanlar sığdırmak istiyordum bir kelimeye ama en iyisi şimdilik beni karşısında gördüğü için yaşadığı afallamayı sindirmesini beklemekti.

Alay kokan bir kahkaha attı Yamaç. Asaf abi onu tekrar geriye çekmek için bir adım atmıştı ama Yamaç yine yerinden hiç kıpırdamadı. Hırıltılı bir nefes alıp dişlerini sertçe alt dudağına bastırdı. O, çok öfkeli gözüküyordu.

"Ne işin var senin burada?!" diye bağırdı kulaklarımızı çınlatacak kadar yüksek bir sesle. Yanımda duran Ömür, bunu beklemediği için yerinde sıçramıştı ama nedense beni gördüğünden beridir hazırlıklıymışım gibi hissediyordum ben. Bu yüzden donuk bakışlar ile ona bakmaya devam ettim.

"Alaz'ı düşürdüğünüz durumu düzeltmeye geldim. Hiçbirinizin gösteremediği sevgiyi ona geçici olarak göstermeye geldim." Belki çok ağırdı bu cümlelerim ama gerçek olmadığını kimse iddia edemezdi. Alaz'ın durumu ortadaydı ve birilerinin bu durumun farkına varması gerekiyordu.

Yamaç'ın kaşları daha da çatıldı. Söylediklerimi kendi içinde sindirdikten hemen sonra hırıltılı bir nefes alıp bana doğru bir adım daha atacakken bahçe kapısı hızla açıldı ve Batu, nefes nefese salona giriş yaptı. Olayın analizini bile yapmaya gerek duymayacak şekilde, hızla benim ve Yamaç'ın arasına girdi.

Omuzlarını geniş, başını dik tuttu ve sağ elini kaldırıp Yamaç'a durması için işaret yaptı. Benim dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken Miraç'ın endişeyle kasılan bedeninin bir nebze olsun gevşediğini sezmiştim.

"Abi, zorluk çıkarmadan geriye gitmeni rica ediyorum senden." dedi Batu. Her ne kadar ricada bulunduğunu belirtse de ses tonundaki tehditi hepimiz çok net algılayabilmiştik. Batu, ellerini iki yanına bıraktı ve Yamaç'a doğru uyarıcı bir adım daha attı.

Yamaç'ın kaşları daha ne kadar çatılabilir diye düşündükçe daha çok çatılmaya başlıyordu. Sinirden kemirdiği yanak içleri yüzünden yanakları çukurlaştı ve belirginleşen çehresi, içindeki öfke volkanlarının lavlarını özgür bıraktığını gözlerimizin önüne seriyordu. Ya bu lavlar içinde boğulacaktım ya da cehennemimi benimseyip lavların sıcaklığına sarılacaktım. Seçim basitti. Benim küllerim cehennemde yanarken başka bir ihtimal düşünülemezdi.

"Sana ne oluyor lan? Verdiğimiz yemekler çok mu geldi Batu?!" dedi Yamaç. Dişlerinin arasından konuştuğu için ses tonu boğuk çıkıyordu.

"Benim yediğim yemekleri Bahar yengem yapardı abi. O yüzden boğazıma dizilen yemeklerin hesabını sana vermem! Ölmeden önce de bana emanet ettiği iki kişi var. Biri Alaz diğeri ise Dila yengem." Batu'yu ilk kez bu kadar sakin öfkelenirken görüyordum. Saygı çerçevesi içinde patronuna nasıl kafa tutulurdu, resmen gözlerimle şahit oluyordum.

"Sen ne sikik sikik konuşuyorsun lan!" Yamaç, Batu'nun beyaz gömleğinin iki yakasından tutup hırsla sarstı. "Annem, katilini mi emanet etti sana? Bunu mu ima ediyorsun?!" Yamaç, bir anda tuttuğu yakaları bırakıp Batu'nun elmacık kemiğine sert bir yumruk attığında dudaklarımın arasından bir şaşkınlık nidası döküldü.

Konuşmak istiyordum. Bağırmak, isyan etmek ve ben de Batu'ya yaptığı gibi yüzüne bir yumruğumu geçirmek istiyordum ama anlayamadığım bir şekilde kalakalmıştım. Nasıl adım atılır, nasıl konuşuluyor, nasıl nefes alınır unutmuş gibiydim.

"Benim adamıma mı el kaldırıyorsun sen?" Miraç, aynı Batu gibi tehditkar bir ses tonuyla sormuştu sorusunu.

"Abi sorun değil. Hallediyorum ben." dedi Batu dudaklarına bulaşmış kan lekesini elinin tersiyle silerken.

"Sen bu saatten sonra sadece ölmeyi başarırsın Batu!" dedi Yamaç dişlerinin arasından. "Aldığın nefeslerde boğacağım seni!" Batu'ya doğru bir hamle yaptığında Batu, çevik bir hareketle Yamaç'ın elini havada yakaladı. Bileğini sıktığı için hem kendi kolu hem de Yamaç'ın kolu titriyordu.

"En azından şerefimle ölürüm. Yemin ettim ben, anlamıyor musun? Sen ne kadar inkar etmek istesen de yemin ettim. Şimdi sen, Dila yengeme zarar verirsen Bahar yengemin kemikleri sızlar!" Yamaç'ın elini sertçe iktirdi ve Yamaç geriye doğru bir adım atmak zorunda kaldı.

Yamaç, artık her hücresinde öfke tohumlarını yeşertmişti ve aldığı hırıltılı nefeslerin ardından Batu'nun üzerine yürüyüp kafa attı. Batu'nun başı geriye gitmişti ama hiç sesi çıkmamıştı. Yüzü bile buruşmamıştı. Gözlerim korkuyla Miraç'a kaydığında onun da en az Batu kadar umursamaz

baktığını görmüştüm. Batu'nun dediği gibi, onun işine karışmıyordu ve adamına karşı duyduğu bir özgüven onu daha da umursamaz yapmıştı.

Yamaç, durmadan Batu'ya yumruk atmaya devam edince artık bir şeyler yapmam gerektiğinin farkına varmıştım.

"Yeter!" diye bağırdım kendimin bile şaşıracağı bir yüksek sesle. Batu'nun yüzüne benim yüzümden indirdiği her darbe, içimdeki öfkenin sesime yansımasına sebep olmuştu.

Yamaç, bir yumruk daha atacakken bağırmam üzerine gözlerini bana çevirdi. "Kafana estiği gibi ahkam kesemezsin sen!" dediğimde Batu'dan bir adım daha uzaklaştı. "Benim senin öfke problemlerine şahit olacak kadar zamanım yok. Önceden de öfkene yenilirdin zaten. Şimdi de senelerin seni hiç değiştirmediğini daha net görüyorum! Yazık sana!" Yüzümü buruşturup kapıya doğru bir adım daha attım. "Sen kendi kumunda oynamaya devam et!"

Batu'nun yanına geldiğim sırada bana doğru bir adım attı Yamaç. "Noldu? Gerçekler çok mu ağır geldi? Gözlerimin içine bakınca annemi mi görüyorsun yoksa? Ne bu güçlü duruşun? Annemin senin yüzünden öldüğünü inkar etmeye çalışıp olaylardan sıyrılmaya çalışıyorsun, değil mi? Oh valla!"

Dile döktüğü her cümle, geri plana attığım bütün nefreti açığa çıkardı. Ne öfkemin önünde durabildi ruhum ne de sınırlarını yumruklayan kız çocuğumun feryatlarını duymamazlıktan gelebildi.

Batu'nun beline sıkıştırdığı silahı bir çırpıda çıkartıp Yamaç'a doğrulttuğum sırada hep bir ağızdan "Dila!" diye bağırdılar ama hiçbirini duyamacak kadar öfkenin esiri olmuştum. Olmaktan korktuğum, aynada o ifadesini görmekten çekindiğim kadını açığa çıkartıyorlarsa sonuçlarına da katlanmaları gerekiyordu.

"Bir daha söylesene!" diye bağırdım ona doğru bir adım atıp. Silah, elimde hiç titremiyordu ve bu, bu adama karşı hiçbir korkumun olmadığını gözler önüne seriyordu.

"Dila, o silahı bırak!" dedi Miraç ama onu dinlemeyeceğimi çok iyi biliyordu.

Yamaç, dişlerini daha çok sıkmaya başlamış, çehresi daha keskin bir hâl almıştı ama ne ifadesi ne de davranışları beni etkileyebiliyordu.

"Şimdi de beni mi öldüreceksin? Sonra kim var? Alaz ne zaman gider annemin yanına?" diye sordu alaycı bir ifadeyle.

Silahı ona daha çok yaklaştırdım. "Yürü!" dediğimde salonun kapısını silahım ile işaret ettim. İtiraz etmeden adımlamaya başladığı sırada arkamda kalanları inceledim elimden silahı almalarına engel olmak için. Hepsi, silahtan çıkacak o kurşun konusunda çekince duyuyorlardı. Sonuçta hepimiz bir kurşunun nasıl ilkbaharı kışa çevirdiğini çok net öğrenmiştik. Sonuçta hepimiz, ufacık bir kurşunun onca hayatı nasıl soldurduğunu çok net hissetmiştik.

"Dila bunu yapamazsın! O silahı zorla almadan bana ver!" dedi Miraç. İşte şimdi öfkeliydi. Belki de çok korkuyordu. Yamaç ile yalnız kalırsam olacakları bir nebze de olsa kestirebiliyor ve bundan korkuyordu.

"Hiçbiriniz karışmayın. Bu ikimizin problemi ve sadece ikimiz çözeceğiz." diyip önüme döndüm. Yamaç, bana uyumlu adımlar atıp önden ilerliyordu. Adımlarımdan hedefimin neresi olduğunu çok iyi anlamış ve tereddüt etmeden her şeyin başladığı gibi son bulduğu odaya doğru ilerliyordu. İkimizin de adımlarının hedefi tedavi odasıydı.

Seneler sonra güneşin doğuşunu ilk kez penceresinden izlediğim, seneler sonra ilk kez yumuşak bir yatakta uyandığım, seneler sonra bana kendimi değerli hissettirecek insanları ilk kez gördüğüm oda. O dört duvar aynı anda hem cennet hem de cehennem olmayı nasıl böyle ustaca başarabiliyordu ki?

Hızlı adımlarla odaya girip kapıyı hemen kilitledim. Birkaç saniye sonra Miraç, "Aç şu kapıyı! Dila, onunla yalnız kalamazsın, aç kapıyı!" diye bağırmaya başlamıştı ama ne Yamaç ne de ben kulak kesildik onun sözlerine.

Ona doğrulttuğum silahı indirip avuç içime koydum ve ona uzattım. Normal seyrini alan kaşları tekrar çatıldığında bu sefer ki afallaması cidden çok fazlaydı.

"Al bu silahı." dedim. Sesimin çıkmış olması, aslında birazdan olacaklar konusunda beni cesaretlendiren tek şeydi.

"Hayır! Dila aç şu siktiğimin kapısını!" diye bağırmaya başlamıştı Miraç. Sanırım ne kadar yüksek sesle bağırsa da bizim sesimizi duyabiliyordu.

"Al!" diye direttim yine. Yamaç, sonradan kendine gelip elimdeki silahı aldı. Biraz olsun dinen öfkesi, eline verdiğim kozla tekrar alevlenirken silahı hiç düşünmeden bana doğrulttu. Tam kalbimin üzerine. Onun canını en çok yaktığım yer orası değil miydi zaten? Başka bir yere doğrultmuş olmasına şaşırırdım ancak.

Ben de korkusuzca bir adım attım ona. Silahın ucunu kalbime bastırdım. Tenimi deşip, kaburgalarımı aşıp tam da etine değmesini ve silahın soluk hissini iliklerime kadar hissetmek istedim. Yamaç, belli etmemek için dirense de şaşırdığını biliyordum.

"Gerçekler canımı dediğin gibi çok yakıyor." dedim gözlerimi Yamaç'a dikerek. "Çok kaçmak istiyorum. O geceyi hiç yaşamamış saymak istiyorum. Geçmişimi bana hatırlatan her acı olaydan kilometrelerce uzağa kaçmak istiyorum ama ben hep olduğum yerde kaldım." Sol gözümden akıp giden yaşa takıldı gözleri.

"Özür dilerim babamdan işkence gördüğüm için. Özür dilerim, canımı hiçe sayıp onlarca insanın hayatını elimde tutan o sırrı babama vermeyip onu hırslandırdığım için. Özür dilerim, o gece kaçtığım ve Miraçlarla karşılaştığım için. Beni bulsunlar istemedim ki ben. Beni buraya getirsin de istemedim. Ben sadece özgür olmak istedim. O gece, katlanamadığım kadar çok acılar içinde kıvranırken attığım çığlıklar hâlâ kulaklarımda çınlıyor benim!" Titreyen dudaklarımı sertçe birbirine bastırıp göz pınarlarımda akmak için bekleyen yaşların firarına tanık oldum.

"Ben yine kaçmak istedim. Ne kadar çok insan, o kadar çok tehlike diye düşünüp bu evden çekip gitmek istedim ama beni geri getirdiniz. Siz

güvenmemi istediniz, güvendim. Sizinle bu planı yürütmemi istediniz, her riski göze alıp sizinle adımladım bu yolları." Sesim titrediği için kendimden nefret ettim.

"Özür dilerim Bahar ablanın önüne atlayıp o kurşunun beynimi deşmesine müsaade edemediğim için." Gözyaşlarım daha da hızlanırken Yamaç'ın da gözlerinin dolduğunu gördüm. "Ben ölsem her şey düzelirdi, değil mi? Size yüktüm artık. Kerim'i de başınıza sarmıştım ve Karan yetmiyormuş gibi bir de onunla uğraşmak zorunda kaldınız." Kalbime bastırdığı silahı iki elimle tutup daha çok bastırdım tenime.

"Hadi ödet bedelini. Ateşle bu silahı. Herkesin acısı bitsin." Tetikte bekleyen parmağını tuttuğumda yaşadığı şaşkınlığın haddi hesabı yoktu. "Ama önce ben de senden hesap sorayım. Bu ailenin, Murat'ın, Kerim'in, Karan'ın yaptığı her şeyin hesabını ben de sana keseyim. Sonra da öldürürsün beni, biter gider!"

Silahı tutan ellerimi çekip omuzlarından iktirdim onu. Geriye adımlatamasam da yerinde sendelemişti. "Hadi bana beş sene boyunca gördüğüm işkencelerin hesabını ver! Yediğim dayakların, işittiğim hakaretlerin hesabını ver! Karan'ın vücudumu verdiği elektrikler de var bir de! Şefkat'in de hesabını keseceğim senden. Uğradığım onca işkenceden sonra, acımdan gözlerimi açamayıp halsiz düştüğümde bana tecavüz etti! Ne diyeceksin bunun için? Hangi özür, onun bedenimdeki pis dokunuşlarını silebilir?" Tekrar iktirdim omuzlarından. "Hadi bir şey söylesene! Niye susuyorsun?!" diye bağırdım avazım çıktığı kadar. "Öldü sandığım adamın intihar etmek için gittiğim uçurumda arkamda belirmesini ve yaşadığını öğrendiğimde çektiğim acının hesabını ver! Bana tecavüz edildiğini bile bile susmuş, ben dayak yerken beni sadece izlemiş adamın hesabını ver! Özür dile defalarca! Dilin dönmeyene kadar özür dile benden!"

Omuzlarından tekrar ve tekrar iktirdim onu. "Annemin, benden nefret ettiğini söylediği anları da unutma sakın! Her saçıma dokunduğunda okşayacak sanıp acımasızca saçlarımı çektiği günleri hatırlatayım sana! Buz dolu küveti, başımın üzerinde duran asit şişesini de hatırlatayım mı? Senin vücudunu yaktılar mı asitle? Nasıl canı yanıyor insanın, biliyor musun? Hele de kemiklerimin her biri ayrı ayrı sızlarken hareket edemeyip o asit

damlalarından kaçamadığımda yaşadığım çaresizliği hissettin mi sen hiç? Hissetmediysen de özür dile şimdi!"

"Benim çektiğim acıları görmezden gelip sadece kendi acınla ilgilendiğin için özür dile benden!" Omzundan iktirdim yine. Bir daha, bir daha iktirdim. Gözlerimden oluk oluk yaşlar akarken, kalbim kaburgalarımın arasında tutsak kalırken, boğazımdaki yumrular bir bir soluklarımı keserken omuzlarına vurdum. Sarstım onu. Kendisine gelmesi için hırsla, acıyla sarstım onu!

"Hadi söylemedin de! O gün, size yalvardığımı inkar et. 'Kasaları verseniz de Bahar ablayı öldürecekler!' demediğimi söyle bana! Hanginiz duydunuz beni o gün? Hanginiz elimden tuttunuz? Hanginiz beni insan yerine koydunuz o gün?! Hesap ver bana! Son ana kadar savaştım ben! Beni duyun diye avazım çıktığı kadar bağırdım ama siz beni bu odaya esir edip gittiniz! Siz ne beni ne de Bahar ablayı dinlediniz ve ikimizi de kaybettiniz!"

Nefesimin kesildiğini, içimde patlayan onca duygunun benliğimi ele geçirdiğini hissettim. Kalbimdeki yangın daha da büyüdü. Akan kanıma, damarlarıma kadar ilerledi alevlerim ve ben ilk kez beni yeniden var edecek alevlerin ruhumu öldürdüğünü hissettim.

Canım çok yanıyor. Ruhum paramparça, bedenim yorgun. Kimsenin elini tutamıyorum onlar yüzünden. Bana en ummadığım anda ihaneti tattırdıkları için artık kimseye güvenemiyorum. Hangi uzatılan elin doğru el olduğunu kavrayamayacak kadar bulandırdılar zihnimi.

"Ben sana 'Annenin katili sensin.' demeyeceğim çünkü masum bir insanın ölümüne sebep olmak, bu dünyadaki en büyük acıdır. Hiçbir omuz, hiçbir yürek taşıyamaz bu acıyı, kabul edemez. Ya omuzlarını kanatacaksın ya da ruhunu öldüreceksin! Ben, ruhumu öldürdüm Yamaç Karadağ! Beni o gece dinlemediğiniz için ölen kadının vebalini sırtlandım ama ortadan ne ruhum kaldı ne de dik durabilen omuzlarım! Sen benim çektiğim onca acıdan bu kadar habersizken, sen benim hakkımda adımdan başka bir şeyi doğru düzgün bilemezken benden hesap sorabilecek kadar kalpsiz olabilirsin ama ben de bana kesilen onca hesabı sırtlayacak kadar güçlüyüm!"

Yamaç'ın gözlerinden akıp giden yaşlar, canımı daha çok yakıyordu. Dik durmalı herkes! O acıları yaşayan benim, onca acıyı omzunda taşıyan benim ve ben bunu dile getirdikçe ağlamamalı kimse. Ben, herkes için beş sene boyunca çok gözyaşı döküp çok acıdım kendime. Başkalarının pişmanlık gözyaşları bana maziyi sildirmeyecek.

"Dila!" Miraç, kapıyı yumruklamaya devam ederken, bizi dinlediğini de biliyordum ve bu onu daha öfkeli bir hâle sokmuştu. "Seni bir daha kaybedemem! O şerefsizin sana zarar vermesine izin verememem, aç şu kapıyı!"

"Kırmaya çalışma Miraç! Kapının arkasındayım. Kırılınca üzerime yıkılmasını istemezsin." diyerek engel olmak istedim bu feryatlarına. Birazdan, ona anlattığım onca şeyden sonra Yamaç bir karar verecekti ve kimse bunu engelleyemezdi artık.

"Hadi sık şimdi. Öldür beni. Acılarımdan kurtar. Günahlarım için hesabımın kesilmesine izin ver. Tek bir kurşunla yapabilirsin bunu. Çek tetiği ve bitir bu işi!" dedim daha sakin bir ses tonuyla.

"Bahar ablayı öldüren nasıl tek bir kurşunsa, sizi rahat ettirecek de yine tek bir kurşun! Hadi sık Yamaç! Acılarımı anlattığım diye gözyaşı döküyorsun karşımda ama ben bu işi bitirmeni istiyorum, bana acımanı değil! Hadi nefret et benden. Kus kinini, 'Annemin katilisin sen.' diye bağır bana." Donup kalmıştı ve artık sinirlerimi bozmaya başlamıştı. İnsanlar, ben hesap sorarken ölüyü andırırcasına dikilmemeli benim karşımda.

"Hadi sıksana! Beni daha ne kadar delirtmek istiyorsun sen? Yalvarıyorum sana işte. Ben ölmeyi başaramadım, sen öldür!"

Yamaç'ın kalbime bastırdığı silah usulca ayrıldı tenimden. Sağ kolu titrerken elindeki silahı zor tutuyor gibiydi. Geriye doğru bir adım atıp sırtını duvara yasladı. Ben hıçkıra hıçkıra ağlarken o usulca gözyaşı döküyordu. Ne için, kim için ağladığını bile bilmesem de sözlerimin ağırlığı altında ezildiğini hissediyordum.

Sanki beni ayakta tutan dayanağım silahmış gibiydi. Kalbimin üzerindeki baskı azalınca bütün dengemin şaştığını, bacaklarımdaki gücün çekildiğini

hissettim ve hızla yere çöktüm. Ellerim gelişigüzel kucağıma düşmüşken başım eğikti. Uzun saçlarım, acılarımın yansıması olan gözyaşlarımı Yamaç'tan gizlerken dakikalardır en az hasarla kırılmak için uğraşılan kapının kilidi kırıldı ve bir anda odaya girmeye başladılar. Miraç'ın tanıdık kokusu ciğerlerime dolarken bana sımsıkı sarıldığını hissettim.

Başımdan tutup beni göğsüne çekerken yaslandığım göğsün altında maraton koşmuşcasına hızla atan kalbi, ruhumun sessiz çığlıklarını gölgede bıraktı. İri kolları bedenimi hızla sarmalarken dindi sandığım bütün gözyaşlarım tekrar hızlandı ve ben sarsıla sarsıla ağlamaya devam ettim.

Üst üste binen onca duygu ciğerlerimi sıkıştırırken nefes alamamaya başladım. Boğazımdan kaçan birkaç hırıltıyı duyan Miraç, hemen kollarını çözüp ellerini yanaklarıma yasladı. "Nefes al Dila." dedi elmacık kemiklerini okşarken.

"Geçti güzelim. Bak, buradayım ben. Hadi nefes alalım beraber." Kahve gözlerine çöken endişe, yüzümü tutan ellerinin hafiften titremesine sebep olmuştu. Gözlerimin içine baka baka bir nefes alınca onu taklit etmeye çalıştım. Almak için çabaladığım nefesim yarıda tıkandı ve boğazımdan hırıltılı bir nida döküldü.

"Yapacaksın Dila." dedi Miraç kararlı bir tonda ve tekrar nefes aldı gözlerimin içine bakarak. Mavi gözlerim, kahve irislerde takılı kaldı güç alabilmek için. Nefes alabileceğime dair duyduyu güven, yorgun bedenime kimliksiz bir güç veriyordu.

"Beraber nefes alıp vereceğiz. Bu kadar basit. Hadi güzelim, taklit et beni." dedi yine aynı telaşla ve bir kez daha nefes alıp verdi. Zor da olsa aldığım nefes, havasızlıkla buruşan ciğerlerimi rahatlattı. Kimsenin farkında olmadan sürekli alıp verdiği nefeslerden bile mahrum bırakıldığım için isyan etmek istedim yine ve yine.

"Bana acı çektirmekten vazgeçin artık. Zaten yüküm çok ağır." diye fısıldadım hıçkırıklarımın arasında. Miraç, kolları ile görüş alanımı tamamen kapatmışken dudakları saçlarımın üzerinde durdu ve defalarca öptü.

"Özür dilerim." Dilinden defalarca dökülen tek cümle buydu. Başka hiçbir söz, başka hiçbir davranışın işe yaramayacağını bildiğinden tek sığınağı olan bu cümleye yaslandı ve defalarca özür dilemeye başladı benden. Hangi hatan için özür diliyorsun diye soramadım. Hangi günahın tövbesi bu diye soramadım.

"Seni bu hâle getirdiğim için binlerce kez özür dilerim." Saçlarımın arasına bıraktığı her fısıltı, kaburgalarımın işkence ettiği kalbime bir morfin etkisi bırakıyordu.

"Sen bunca acıyla can çekişirken sana sarılamadığım için, her şeyin güzel olacağını söyleyemediğim için özür dilerim." Ayrılmak istedim ondan. Kaçıp saklanmak; görünmez olmak; acılarımı bile unutmak istedim. Ben tekrar Dila olmak istedim.

"Acılarını sarmak için seni buraya getirip en büyük acıyı sana çektirdiğim için özür dilerim." Hıçkırıklarım sanki kalbine bir daha hiç iyileşmeyecek, acısı hiç dinmeyecek yaralar açıyor gibiydi. Sesindeki bu acı tonun başka bir anlamı olamazdı.

"Seni görmezden gelip terk ettiğim için; Kerim seni iktirdiğinde elinden tutup kaldırmadığım için; seni o gece dinlemediğim için özür dilerim." Defalarca öptü saçlarımı. Diğer eli saçlarımın arasına karışıp en çok özlemini çektiğim şeyi yaptı ve saçlarımı okşamaya başladı. Ben daha çok ağladım.

"Ve sana kesilen her hesabın yükünü taşımaya hazırım." Artık fısıltısı bile o kadar kısıktı ki, sanki sadece dudaklarını oynatıyormuş gibiydi. Beni iri kolları arasında sakinleştirmeye çalışmasa belki de ben de duymayacaktım bu isyanını.

"Bırak beni!" diye fısıldadım. Bu evde kalmaya daha fazla tahammül edemeyecektim. Ne Yamaç'ın ne de Asaf abinin gözlerine bakıp bana acıyan gözlerle karşılaşmaya gücüm vardı. Sadece onların hayatlarından çıkmak istiyorum ben. Beni bir hiç bilmelerini istiyorum.

"Dila, yalvarırım yapma böyle!" diye mırıldandı Miraç. Ses tonundaki o çaresiz tını, geçmişin ona biçtiği en büyük hesaptı.

Yerimden kıpırdanınca itiraz etmeden kollarını çözdü. Hâlâ esiri olduğum öfke, vücudumu titretmeye devam ederken kimseyle göz teması kurmadan çıktım odadan. Ne Yamaç'ın ne de diğerlerinin son hâlini gördüm.

Uzun koridoru duvardan destek alarak adımlayıp salona girdim. Sehpanın etrafında endişeyle tur atan Batu, karşısında beni böyle tükenmiş görünce adımlarını yere çiviledi.

"Bana bir taksi çağırır mısın?" diye sordum elimin tersiyle gözümden akan yaşları silerken. Derin derin nefesler almaya çalışıp sakinleşmeye çalışıyordum ama bu evin kokusu ciğerlerime dolduğu sürece bu imkansızdı.

Batu hemen yanıma gelip koluma girdi. Ayakta zor durduğumu, omuzlarımın çöküşünden bile çok net anlayabilmişti. "Ben bırakayım seni yenge. Bu halde taksiyle göndermem seni." İtiraz etmek için dudaklarını aralayacakken hemen itiraz etti. "Abimi yanında istemiyor olabilirsin ama kardeşini geri çeviremezsin. Abi sözü dinle yenge." dedi itiraz kabul etmeyen bir tonda.

Konuşamadım. Sahiden de itiraz edemedim. Bana destek olarak bahçe kapısından verandaya çıkardı ve hemen sol taraftaki garaja doğru ilerletti. En sondaki arabalardan birine beni oturup sürücü koltuğuna geçti. Ardıma dönüp bakamadım. Ruhumu ikinci kez ezdirdiğim evin önceden bana huzuru temsil ettiği duvarlarına bakamadım.

Gözyaşlarım yine sessizlik içinde akıp yanaklarımda kururken ağlamanın bana bıraktığı baş ağrısı, gözlerime kadar inmişti. Başım ciddi bir ağrıyla sarmalanmışken gözlerim yorgunluktan kapanmamak için direniyordu. Ne ara otele geldiğimizi anlayamadım. Bakıp da göremediğim, görüp de algılayamadığım garip bir anın içine hapsolmuştum yine.

Batu, kapıyı açıp bana tekrar destek olarak otele girmeme yardımcı oldu. Asansöre de benimle beraber binmişti. Hiç konuşmadı. "Yenge kendine bu eziyeti çektirme ya da sen haksızsın yenge." de demedi. Sustu ve hiç bilmediğim ama Ömür sayesinde tattığım kardeşlik duygusunu içimde tekrar yeşertti.

Edwin'in odamda beni beklediğini bildiğim için kapıyı tıklatmıştım sadece. Birkaç saniye sonra Edwin kapıyı açmış ve karşısındaki beni böyle tükenmiş bir vaziyette görünce dudakları şaşkınlıkla aralanmıştı.

Batu'nun kollarının arasından alıp kendisi destek olmak istedi ama Batu buna izin vermedi. Neden böyle davrandığını düşünemeyecek kadar yorgundum.

"Dila, ne yaptılar sana böyle?" diye sordu Edwin şaşkınlıkla.

"Uyku." dedim sadece. Edwin ne demek istediğimi anladı ve yatağımın yanına gidip yorganı kaldırdı. Batu, beni yatağa yatırdıktan sonra Edwin ayakkabımı çıkarttı ve bacaklarıma destek olarak yatağa koydu. İkisinin de yüzüne bakmadan gözlerimi kapattı. Yüzümü örten saçlarımı usulca arkaya atmış ve yorganı üzerime tamamen örtmüştü.

Sonrasında ne oldu, bilmiyorum. Tek bildiğim uyandığımda saatlerce aralıksız uyuduğumu anlamam ve telefonuma ondan gelen mesajı görmüş olmamdı.

Edwin, Batu'nun odadan ayrılışından hemen sonra volta atmaya başladı odada. Arada gözleri Dila'nın yatakta yatan bedenine kayıyor, kadının gözlerindeki o yorgun ifadeyi görünce yüreğinin burkulduğunu hissediyordu.

İçinde beliren ve artık gizlemekte zorluk çektiği kimliğinin yansıması olan öfkesi, gün yüzüne çıkmak için duvarlarını zorluyordu ve Edwin artık kontrolünü kaybetmeye başlamıştı.

Koltuğa bıraktığı telefonu eline alır almaz o numarayı tuşladı. Birkaç çalışın ardından Miraç telefonu yanıtlamıştı.

"Ben Edwin." dedi Edwin, Miraç'ın konuşmasına izin vermeden.

"Dila'ya bir şey mi oldu?" diye sordu Miraç endişeyle. Batu'nun onu odasına kadar götürdüğünü bilse de Dila'yı Edwin ile odada bıraktıktan

sonra bir şey olacağına dair endişe duymaya başlamıştı.

"Olsa da sana söylemem." dedi Edwin öfkeli bir tonda. Miraç, bu sözler üzerine ciğerlerine sesli bir nefes çekti. Edwin, sabrının sınırlarında tur atıyordu ve Miraç, onun hakkında öğrendiği gerçeklerden sonra daha da katlanamıyordu bu adama. Ama her şeyin bir sırası vardı. Miraç'ı şimdi susturan şey de tam olarak buna duyduğu inançtı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu dişlerinin arasından.

"Sana mesaj olarak atacağım adrese gel. Konuşacaklarımız var!" dedi Edwin ve Miraç'ın bir şey demesine izin vermeden telefonu suratına kapattı.

BÖLÜM SONU!

Emeğime saygı duyup oy vermeyi unutmayın.

Benim sessizliğim umutsuzluğum yüzünden değildi. Ben bağırırsam karşımdaki herkesin ruhunu küle çevireceğimi bildiğim için sustum.

KKD | KİRLİ RUHLARIN ÖRTÜSÜ

Öfke. İnsanların en çok hata yapmasına sebebiyet veren, ruhları ilmek ilmek kemiren ve yeteri kadar güçlü değilsen karşı koyamayacağın bir duygudur. Ufak bir haber, saniyelik bir göz kararması, minik bir hareket, arka plana atılmış bütün öfke alevlerini yeniden harlayabilir ve bu alevlerin sıcaklığının daha fazla olması, engel olunamayan bir gelişmedir.

Öfke suskunlaştıkça derinleşir. Öfke, yok sayıldıkça daha çok açığa çıkmak ister. Öfke, sahibine bir kez kendi hissini tattırınca hep daha fazlasını ister ve bu da engellenemeyen hatalar zincirinin ilk halkasını birleştirir. Sonrası ise görmezden gelinemeyecek kadar hızla gerçekleşir ve toparlanamayıp sonunu kendi elleriyle yazar insanın.

Edwin'in öfkesi, senelerdir inşa ettiği her düzeni yerle bir edecek kadar derindi şimdi. Öfkesi, adamın sınırlarını zorluyordu. Ruhunun içinde sıkışıp kaldıkça daha da hırçınlaşan alevler, bir an önce özgür olmak istiyordu ve Edwin kendini bu alevlerin isyanlarına kaptırırsa sonunun geleceğini bilmiyordu.

Dila yeni yeni toparlanmışken, kendisi ile yeni yeni sağlıklı bir iletişime geçmişken Miraç'ın hayatlarına dahil olması bütün planlarını alt üst etmişti ve Edwin kendinden o kadar emindi ki ikinci bir plan yapmayı aklından hiç geçirmemişti. Her şeyin istediği gibi ilerlediğini düşündükçe kaderi öfkelendirdiğinin ve oyuna onu da dahil ettiğinin farkında değildi. Edwin, hiçbir şeyin farkında değildi.

Dila'yı otel odasında bıraktıktan sonra üzerine siyah deri ceketini geçirmiş, havanın soğukluğu ayaklarını üşüttüğü için postallarını giymiş ve otelden çıkmıştı. Otelin kapısının önünde Batu'nun arabasını görünce içindeki öfke daha fark edilebilir hâle gelmişti. Miraç'ın kendisinden şüpheleniyor olması zaten kendisini riske atarken sürekli izleniyor olması da elini kolunu bağlıyordu. Miraç, Edwin'i yavaş yavaş köşeye sıkıştırıyordu ve Edwin

bunun farkında olmasına rağmen bir şey yapamıyordu çünkü Miraç düşündüğünden daha tecrübeli ve zekiydi.

Olsun, Edwin'in de senelerdir elde ettiği bir güç, bu gücü elde ederken kazandığı tecrübeleri vardı ve bu satranç maçında piyon olmayı hiç düşünmüyordu.

Kot ceketinin iç cebinden aldığı sigara paketinden bir sigara çıkartıp ucunu alevlendirdi. Ciğerlerine derin bir nefes çekerken gözleri arabasına yaslanmış Batu'nun gözlerinden hiç ayrılmamıştı. Sanki içine çektiği nefesle daha parlak bir renk alan sigaranın ucunu adama gösterip "Eğer beni böyle izlemeye devam edersen seni alevlerimin esareti altına alırım." diyerek tehdit ediyordu.

Batu ise hiç istifini bozmadan adamı izledi. Miraç gibi o da Edwin'in tekin biri olmadığını görür görmez anlamış ve Dila'nın can güvenliği konusunda endişeye kapılmıştı. Bu yüzden Dila'dan çok bu adamı izlemesi gerektiğinin farkındaydı. Sonuçta her sır, elbet bir gün açığa çıkardı.

Sigarasından bir nefes daha çekerken arabasına binip Miraç'a attığı adrese gitmek üzere yol aldı. Miraç ise Ömür ile şömineli odada biraz vakit geçirdikten sonra Edwin'in araması üzerine kardeşinin yanından ayrılmak zorunda kalmıştı. Ömür, Edwin'in kim olduğunu sormuştu ve Miraç şimdilik geçiştirse de her ayrıntısını Ömür'e anlatacağının sözünü vermişti.

Üzerine siyah bir sweatshirt ve kot pantolon giymiş, kabanını da alıp evden çıkmıştı. Yamaç ile aralarında geçen o tartışma yeni durulmuşken evdekilerle karşılaşıp ortalığı karıştırmak istemiyordu bu yüzden işini sessizce halledip ayrıldı evden.

Arabasına binip Edwin'in verdiği adrese doğru normal bir hızda sürmeye başladı. Edwin hakkında öğrendiği o gerçekten sonra şimdi kendisiyle konuşmaya çağırmış olması bir nevi kendi topuğuna sıkmaktı Miraç için. Zira keskin gözleri, adamın mimiklerini sonuna kadar inceleyecek ve daha fazla açık arayacaktı. Şimdi Edwin'e karşı susuyor olsa da bu fırtına öncesi sessizlikti.

Torpidosunu açıp içinde silahın olup olmadığını kontrol etti. Sonra koltuğunun arkasındaki bölmeyi ve emniyet kemerinin arasındaki bölmeyi de inceledi ve her silahının yerinde olduğunu anlayıp rahatlıkla arabasını sürmeye devam etti.

Miraç, yaklaşık yirmi dakika süren yolculuk sonrası doğru adrese ulaştığında Edwin'in arabasını gördü ve arabasını hemen yanına park etti. Edwin'in soğuktan kızarmış burnunu; öfkeden olsa gerek, titreyen ellerini görmüş ve nedensizce bu hâlini gördüğü için mutlu olmuştu. Edwin'i delirttiğinin farkındaydı ve bu ona tarifi olmayan bir zevk veriyordu.

Arabasından iner inmez Edwin, Miraç'ın üzerine doğru yürümeye başlamıştı. Havaya kaldırdığı elini yumruk yapmış ve Miraç'ın yüzüne geçirmeyi planlamıştı ama Miraç refleksleri sayesinde eli havada tuttu ve kaşlarını çatarak bakmaya başladı adama.

"Ne yaptığını sanıyorsun lan sen?" diye sordu Edwin'in üzerine yürüyerek. Edwin elini sertçe Miraç'ın eli arasından çekti ve bir adım geriledi.

"Sen ne yapıyorsun asıl? Ne yaptınız Dila'ya da otele o hâlde geldi?!" diye öfkeyle bağırdı Edwin. Ellerini saçlarının arasından geçirdi ve birkaç tutam saç, alnına düştü.

"Bu seni hiç ilgilendirmez!" dedi Miraç dişlerinin arasından. Edwin, öfkeden olduğu belli bir kahkaha atıp sırtını çevirdi Miraç'a. İçinde var olan öfkenin alevleri, adamın iliklerine kadar işlemişken kontrolünü kaybetmekten korkuyordu.

"Dila ile olan her şey beni ilgilendirir!" dedi Edwin tekrar Miraç'a dönerek.

"Benim ailemle yaşadıklarım, senin dahil olabileceğin meseleler değil. Haddini bil!" dedi Miraç. O da öfkelenmişti ve ruhunda fokurdayan öfkenin lavları, Miraç'ı zorlasa da otokontrolünü çok iyi sağlıyordu.

"Dila'ya bunu yapamazsın!" diye bağırdı Edwin. "Kendisini yeni yeni toparlamışken bütün düzenini alt üst edemezsin! Bir anda karşısına çıktığın yetmezmiş gibi hayatına tekrar dahil olamazsın! İzin vermiyorum lan! Dila'nın canını daha çok yakmana izin vermiyorum!"

Miraç, duyduğu her kelime ile lavların sıcaklığını, ruhunun teninde daha net hissediyor ve tenini yakan bu lavları dışarıya püskürtmek için can atıyordu. Bu haddini bilmez herif, nasıl böylesine Dila'nın sahibiymiş gibi konuşabilirdi? Hangi cüretle Dila'nın hayatına girip çıkan insanları kendisini belirlemek isteyebilirdi? Hele de karşısında o kadının kocası duruyorken.

Edwin'e doğru bir adım attı. "Benim karıma," dedi her kelimenin üzerine bastıra bastıra. "Ve bana ne yapacağımızı söyleyemezsin sen! Haddini bil Edwin Martin! Seni ellerimle öldürmemi istemiyorsan haddini bil! Çünkü sınırlarda geziniyorsun Edwin. Seni o sınırlardan dışarı atmasını da, içeri alıp cayır cayır yakmasını da bilirim!" diye ekledi işaret parmağını Edwin'e doğru sallayarak.

"Ben Dila ile iki sene geçirdim Miraç Karadağ! Asıl onun üzerinde senin söz hakkın yok!" diye karşılık verdi Edwin.

Miraç omuzlarını dikleştirip kahve gözlerini Edwin'e dikti. "Peki ne biliyorsun onun hakkında?" diye sordu daha sakin bir tonda. Edwin bu soru üzerine afalladı. Evet, Dila ile beraber iki sene geçirmiş olabilirdi ama Dila onun için kapalı bir kutuydu ve hakkında bildiği şeyler bir elin parmaklarını geçmezdi. Kerim ve Karan'ı hücreye tıkarken hep yanında olmuş ve Miraç'ın ihaneti hakkında bilgi edinmişti ama bu kadardı. Gerisini hep kendi bağlantılarını kullanarak öğrenmiş ve bazı detayları bildiğini Dila'ya aktarmamıştı. Şimdi de bunu Miraç'a aktarmaması gerekiyordu.

"Ben onunla iki ay geçirdim ve bütün alışkanlıklarını, korkularını, endişelerini biliyorum. Önemli olan zaman değil Edwin. Zaman akıp geçiyor ama sen yerinde sayarsan geride kalmış olursun. Önünde onca insan dikiliyorken de fark edilmeyi beklemek aptallık olur!" diye ekledi Miraç. Edwin üzerinde bir üstünlük hissediyor olması onu belli etmese de memnun etmişti.

"Sen onun benimle geçirdiği krizlerden hangisini biliyorsun?" diye sordu Edwin. Miraç'a doğru bir adım attı ve başını kaldırıp korkusuzca baktı adamın gözlerine. "Onu ilk gördüğümdeki halini biliyor musun ya da?"

Miraç, duyduklarıyla dişlerini birbirine bastırıp ellerini yumruk yaptı. Tırnaklarını avcuna bastırırken hissettiği acı, kalbindeki bu derin kesik yarasının sızısını bastıramıyordu. Evet, Miraç Dila'nın her zerresine hasretken iki koca sene geçirmişlerdi ayrı ayrı. Her gün bambaşka insanların yüzlerine bakmışlardı ama bu kalplerinin ve ruhlarının mührünü ayıramamıştı. Kilometrelerce mesafe daha girse aralarına, yine de ayıramazdı.

"Dilsiz sandım lan!" diyip Miraç'ı omuzlarından iktirdi Edwin. Miraç karşı koyamayacak kadar kilitlenmişti. Edwin'in kurduğu her cümlenin ağırlığı, omuzlarına baskı yaparken dizleri üzerine çöküp sevdiği kadından af dilemek istedi. "Konuşamıyordu! O gün, o uçurumun kenarında Murat'a öyle yüksek sesli bağırmış ki sonra ne kadar çabalarsa çabalasın konuşamadı! Hareket dahi edemiyordu! Kilitlenip kalmış o şerefsiz Murat yüzünden! Uzattığım su şişesini bile eline alamadı! Gözlerime nasıl baktı biliyor musun Miraç Karadağ!? Bildiğim bütün acıları unutturacak kadar hüzünlü; kaybettiğim onca insanın kaybını silikleştirecek kadar ölü gibi ruhsuz baktı gözlerime!"

Tekrar iktirdi omuzlarından Miraç'ı. Miraç, Dila'nın Murat ile karşılaşmasının ne zaman ve nasıl olduğunu öğrenememişti ama şimdi kafasındaki taşlar yavaş yavaş oturmaya başlamıştı. "Defter uzattım konuşmayınca. 'Canım yanıyor.' bile yazamadı. Ben ona bir ay boyunca dilsiz muamelesi yaparken dudaklarını aralayıp anlatamadı derdini. İlk kez konuştuğunda, yaşadığım pişmanlığı nasıl tarif edeyim sana? Senden, senin ailenden o an ne kadar nefret ettim haberin var mı senin?"

"Sus!" dedi Miraç dişlerinin arasından. Öfkesinin lavları, kendi ruhunun tenini yakarken hissettiği acıdan yine kaçmak istedi Miraç. Korktu, çok korktu. İki sene önce ardında bıraktığı enkazın altında kalmaktan korktu ve kaçmak istedi. Miraç, yok olmak istedi.

"İki ay geçirdin de ne oldu lan? İki sene toparlayamadım iki ayda mahvettiğin kadının parçalarını. Sarılmadan iyileştirdim ben onu. Dokunmadan varlığımı kanıtladım. Krizlerden sonra uyuyakalınca ben örttüm her gece üzerini. Benim işim sen kadar kolay değildi Miraç. Sen, Dila'nın gözlerini aşkınla kör ettiğin için iyileştirebildin yaralarını. Bense tek başıma savaştım onun geçmişiyle!" Sesli bir nefes aldı Edwin.

"Zaman önemsiz, evet. İki sene de geçse yirmi sene de geçse ben yine Dila'yı ayağa kaldırırım çünkü hiçbir insan evladı bir başkasına bu kadar acı çektiremez. Eğer elimden bunu engellemek geliyorsa Dila'nın da senin de hayatına karışır, kararlar veririm. Duydun mu beni?!" diye bağırdı Edwin.

"Aklına sen geldiğinde tir tir titrediğini, Bahar'ı düşündüğünde hüngür güngür ağladığını, Alaz'ın adını sayıklayarak gördüğü kabusları iki sene boyunca ben gördüm Miraç. Sarılamadım ona. Kriz geçirdiği anlarda ne zaman ona dokunmak istesem beni Şefkat şerefsizi sandı. Tekmeledi beni korkudan. Yumruklar attı suratıma. Korkuyordu lan! Şefkat'i elleriyle öldürmüş olsa da Kerim ve Karan'ın ona uyguladığı işkenceden sonra öldüğüne bile inanmıyordu. O Murat hiçbir şey yokmuş gibi bir anda çıkagelince Bahar'ın da geleceğini düşünüp her gece gökyüzüne doğru bağırdı o da gelsin diye. Sen bu anıların hangi birinde vardın Miraç?"

Miraç'ın yüzüne doğru eğildi Edwin. "Sen Dila Karadağ'ı tanıyorsun. Ben ise Dila'yı yaratan kişiyim." dedi daha sakin bir tonda.

"Sen Dila'yı da Dila Karadağ'ı da tanımıyorsun Edwin." dedi Miraç. Konuşabiliyor olmasına bile şükrederken kuracağı cümleler, bulanık zihninde doğru bir sıraya girebilir miydi bilmiyordu ama devam etti. "Senin sorunun da bu. 'Ben yaptım' diyorsun. 'Ben ayağa kaldırdım, ben sarılmadan iyileştirdim onu.' Oysa Dila'yı ya da Dila Karadağ'ı sahiden tanıyor olsaydın onun kendi başına ayağa kalkabilecek kadar güçlü olduğunu bilirdin. Her krizinden sonra nasıl dimdik ayağa kalktığını görmek yerine onu ayağa kaldıranın sen olduğunu düşünmüşsün."

Bu sefer adım atan Miraç oldu ve ürkütücü kahve gözlerini kısıp baktı Edwin'e. "Dila Karadağ kimliğinin ona acı verdiğini düşünmüş ve onu sadece Dila yapmaya çalışmışsın ama onun acılarını bile sevecek kadar güçlü olduğunu görememişsin. Sana hiç 'Kara Kiraz' olayından bahsetti mi?" diye sordu Miraç buruk bir tebessüm ederek. Edwin, başını iki yana sallayarak bilmediğini belirtti.

"Şaşırmadım. Dila, geçmişini korkusuzca sırtlayacak kadar güçlü; geleceğine de sımsıkı sarılacak kadar umut dolu. Ha Dila de, ha Dila Karadağ! Onun isminin önüne konulan hiçbir sıfat önemli değil benim için. Ben onun mutluluğundan önce acısını öğrendim. Ben onun gülüşünden

önce gözyaşlarını gördüm. Benim içimde ona kimlik oluşturacak şeyler bunlar."

Gözlerini kaçırdı Miraç. Birkaç dakika nefes almak için sustu. Zira kendi kurduğu cümlelerin ağırlığı kalbine çöreklenmiş ve sıkıştırmaya başlamıştı faydasız kalbini. Kaburgaları baskı yapmış, ciğerlerine doğru düzgün bir nefes çekememişti.

"Onun yanında değildim iki sene. Onu yalnız bırakmadığın için de teşekkür ederim sana. Çok ciddiyim, iyi ki onu yalnız bırakmamışsın. O beş sene boyunca çok yalnız kaldı. O hücreden kaçtıktan sonra da bir daha yalnız kalmaması için elimden ne gelirse yaparım. Evet, krizlerinde yanında olamadım ama bambaşka bir şehirde bu krizlerinin üstesinden geldiğini biliyordum. Yengemin acısını çektiğini de biliyordum ama o beş sene öldü sandığı sevgilisinin yasını yapayalnızken tuttu. Evet, canı çok yanıyor olabilirdi ama benim iki ayda tanıdığım Dila, her acısını sorgusuz sualsiz kucaklar ve yeniden ayağa kalkardı."

Yüzüne sahici bir gülümseme yayıldı. "Yarın uyandığında da bugünün acısından hiç söz etmeyecek. Dikkatli gözlemle onu. Yarın hiçbir şey olmamış gibi yatağından kalkacak ve Erdem Şaşmaz için araştırmalara başlayacak. Eğer bunu yapmazsa, işte o zaman gel yine benden hesap sor."

Edwin, Miraç'ın söylediklerinden sonra hareket bile edemeyecek kadar şaşkın hissediyordu kendini. İki sene boyunca Dila'yı iyileştirmek için yanında durduğunu sanırken aslında kendi ruhunu temize çıkartmaya çalıştığını yeni anlıyordu. O Dila'ya yardım etmek için yardım etmedi. O, ruhunun kirini örtecek beyaz bir örtü olarak gördü Dila'yı. Ona yardım ettikçe o örtünün hiç kalkmayacağını düşünmüş ve her yardımını farkında olmasa da kendi için yapmıştı.

Bilmediği bir gerçek vardı. Üzerine ne kadar parlak beyaz örtüler örtülse de ruhunun kiri yerli yerindeydi. O değişmemişti, o görmezden gelmişti sadece. Bunu şimdi Miraç sayesinde aniden fark etmek, vicdanını sızlatmıştı.

Miraç, burada durmanın artık mânâsız olduğunu düşündüğü için tekrar arabasına doğru ilerledi.

"Bu dediklerin, sen Sığınak'ta kumarlar oynarken benim Dila'nın yanında olduğum gerçeğini değiştirmez!" diye bağırdı Edwin. İçindeki öfke, Miraç'ın söyledikleri ile daha da harlanmış ve zaaflarını ele vermişti.

Miraç, duydukları yüzünden büyük bir şaşkınlık yaşıyordu. Başını çevik bir hareketle Edwin'e çevirdi. "Sen Sığınak'ta kumar oynandığını nereden biliyorsun?" diye sordu kaşlarını çatarak. Miraç'ın bu kadar şaşırmasının sebebi ise Sığınak'ta kumar oynandığını sadece yakın çevresinin ve çeşitli mafyaların biliyor olmasıydı. Kumarhanesi büyük bir gizemle korunuyordu ama şimdi Edwin bunu bildiğini dile getirmişti. Bu, bir nevi kendi topuğuna sıkmış olmaktı.

Edwin, vermiş olduğu açığı yeni fark etti ve dudakları şaşkınlıkla aralandı. Böyle bir hatayı nasıl yapabilirdi? Sorunsuz bir şekilde ayrılacakken Miraç'ın eline iplerini nasıl verebilmişti?

"Dila- Dila söyledi." dedi Edwin hızlıca. Adamın sertçe yutkunduğunu gören Miraç, bunun bir yalandan ibaret olduğunu anlamıştı bile.

"Dila, sana kendisini anlatmıştır Edwin. Ne benim ne de Karadağların hiçbir sırrını sana vermez. O, bu hayatta tanıdığım en iyi sır tutan kişi. Bunu o söylemiş olamaz!" dedi bütün bedenini Edwin'e çevirerek.

Edwin, kendisini toparlaması gerektiğini anladı. Omuzlarını dikleştirip gözlerini Miraç'a dikti. "Demek ki onu yeterince iyi tanımıyormuşsun." dedi kaşlarını alnına doğru kaldırarak.

Miraç, Edwin hakkında başka bir gelişme elde etmişken elindekileri kaybetmek istemedi. Edwin'in sekiz sene öncesine kadar var olmadığını öğrenmiş olsa da daha asıl planını anlayamamıştı. Dila ile ilgili planını çözmeden de ne Dila'ya ne de Edwin'e bir şey belli edecekti.

Bu yüzden arabasına doğru döndü ve, "Belki de." diye mırıldanmak ile yetindi. Arabasının kapısını açtı ve vakit kaybetmeden uzaklaştı buradan. Trafiğe karışmışken sol eli direksiyona biraz daha sabitleyip sağ eliyle telefonunu aldı ve Dila'ya Mert'in numarasını attı.

Dila sabah uyanınca nasıl bir yol çizeceğini kendi belirleyecekti ve herkes, onun vereceği kararı dört gözle bekliyordu.

Gözlerim yavaşça açılırken aynı anda beynimi zonklatan keskin bir sızı peyda oldu. Yüzüm ister istemez buruşurken pencereden odaya sızan güneş ışığı gözlerimi yakmıştı birkaç saniye. Sanırım çok uyumak bana iyi gelmiyordu.

Yüzümü yastığa biraz daha gömüp birkaç dakika öylece bekledim. Zihnimin biraz açılmanı ve beynimdeki sızının geçmesini bekledim.

Kaç saat uyuduğumu anlayabilmek için yanımdaki komidinde duran telefonuma uzandım. Yüzümü yastıktan çekmeden telefonu bulup almaya çalışmak biraz uğraştırsa da başarabilmiştim.

Başımı sağa doğru çevirip yan tuttuğum telefonumun ekranına baktım. Saat 10.21 olmuştu ve bu yaklaşık olarak on dört saat uyuduğumun göstergesiydi. Bu kadar uyumuş olmam beni şaşırtmadı. Yorgunluğum on dört saat daha uyusam anca geçerdi ama yine de kendimi dinç hissediyordum.

Bu sırada telefonuma gelmiş olan bir bildirim gözüme çarpmıştı. Kaşlarımı çatarak baktım birkaç saniye ekrana. Mesaja girip girmeme konusunda birkaç saniyelik tereddüt yaşadım çünkü son ayrılışımız pek de iyi değildi. Yine onu terslemiş, bana uzatmaya çalışan elini sertçe iktirip geri çevirmiştim ama o durmadan benimle yakın olmaya çalışıyordu.

Derin bir iç çektikten sonra mesaja girdim ama beklediğim gibi bir mesaj değildi. Hiçbir şey yazmıyordu ve sadece bir numara vardı. Numaranın kayıtlı olduğu isim ise Mert Demir idi. İsmi okur okumaz hızla dirseklerim üzerinde doğruldum.

Bu, dün Miraç'ın bahsettiği adamın numarasıydı. Erdem Şaşmaz'ın evindeki casusumuz bu adamdı ve Miraç ondan istemememe rağmen bana numarayı atmıştı.

İçimde aniden beliren intikam hırsı, zihnimde dönüp dolaşan tilkilerimi beslemeye başladı. Tilkiler, daha çok istila etti zihnimi. Her biri ayrı ihtimaller fısıldadılar kulaklarıma ve ben hepsini açık bir şekilde duydum.

Benden alınan, elimde kalan iki-üç varlığımı da almak için hâlâ çaba sarf eden herkesten intikamımı alma sırası gelmişti. Evet, bu sefer kalemi kendi ellerime alıyorum. Evet, bu sefer kaderimi kendi ellerimle, acılarımdan firar eden mürekkebimle yazıyorum.

Numarayı rehberime kaydettim. Sonra yataktan çıkıp banyoya ilerledim ve elimi, yüzümü yıkayıp tekrar odaya girdim. Şimdilik, aldığım kararların beni sürüklediği yere kadar çabalamadan yüzecektim; her şey bir şekilde zihnimde oturunca da akıntıya karşı kulaç atacaktım.

Telefonu tekrar elime alıp numarayı buldum ve derin bir nefes alıp arama tuşuna bastım. İlk önce birkaç kez çaldı, çok geçmeden de Mert açtı telefonu.

"Merhaba yenge." dedi açar açmaz. Kaşlarımı çatarak telefonu kulağımdan uzaklaştırdım ve ekrana baktım tekrardan. Yanlışlıkla Batu'yu falan mı aramıştım ben?

"Şaşırma yenge, beni aramanı bekliyordum saatlerdir. Patron arayacağını söylemişti de." diye devam etti Mert. Ses tonu, daha önce hiç rast gelmediğim bir tondu. Kalın ve pürüzlü çıkıyordu sesi. Sanırım sigarayı çok kullanıyor ve ses tellerinin o arsız dumanlardan nasibini almasını engelleyemiyordu.

"Şaşırdım yine de." diye mırıldandım telefonu tekrar kulağıma götürüp. Mert, sessiz kalmaya devam edince "Merhaba bu arada." diye ekledim.

"Tekrar merhaba yenge." dedi robotik bir tonda. Yaşadığım afallamayı hemen atlatamadığım için birkaç saniye sessiz kaldım ama hemen sonra, "Nasılsın?" diye sordum.

"İyiyim yenge, sen nasılsın?" diye sordu. Kahvaltı yapıyor olmalıydı çünkü masaya bıraktığı çatal sesini duymuştum.

"İyiyim." dedim her zamanki gibi. O, ben konuşmadıkça konuşmamayı tercih edince bu duruma son vermemin zamanı geldiğini anlamıştım.

"Lafı fazla uzatmayacağım Mert." diye başladım sözlerime ve yataktan kalkıp pencereye yaklaştım. "Seninle bir ortaklık yürüteceğiz. Umarım bu ortaklık kısa sürer de kasalara hemen ulaşabilirim."

"Umarım yenge." diye ekledi Mert. Fazla robotik bir insandı.

"Şimdi bu işi iki taraflı yürüteceğiz. Yani sen Erdem Şaşmaz'ın görüştüğü insanlar hakkında araştırma yapacaksın ve görüştükleri insanlar ile olan muhabbetlerini dinleyeceksin. Ha, bir de şey soracağım sana!" dediğimde yine robotik bir tonda "Sor yenge." diye ekledi.

"Erdem'in evinde kimsenin girmesine izin vermediği bir kat ya da herhangi bir oda var mı?" diye sordum.

"Bu evde her odaya girmemiz yasak. Biz sadece salonda ve bahçede bulunabiliyoruz yenge. Aynı zamanda yatılı kalmıyoruz burada. Her hafta vardiya değişiyor. Yani ben bir hafta Erdem'in evinin müştemilatında kalıyorum, bir hafta da İstanbul'daki başka bir evinde. Aslında adamlarını her hafta başka bir şehre ya da ülkeye gönderir ama biz artık daha yakın olduğumuz için ben sadece il sınırları içinde yer değiştiriyorum." dedi Mert.

Gözlerimi kısıp söylediklerini düşünmeye başladım. Erdem Şaşmaz, sandığım gibi kolay çözülebilen bir adam değildi ve ona ulaşmak için sağlam bir plan yapmalıydım.

"Tamam Mert. Şimdi şöyle yapıyoruz. Ben Erdem Şaşmaz hakkında bilgi toplarken sen de kaldığın evlerde araştırma yapacaksın. Yani sonuçta Erdem belli odalara girmeye müsamaha gösterebilir her ne kadar yasak olsa da ama eğer kasaları düşündüğüm gibi evinde tutuyorsa o tutulduğu odaya asla girilmesine müsaade etmez. Kerim ve Karan ona emanet etmezdi yoksa." dediğimde Mert birkaç saniye sessiz kaldı.

"O evde olduğunda evi araştırmam biraz zaman alabilir ama için rahat olsun. Ben şimdi sana Erdem Şaşmaz ile ilgili topladığım belgeleri atacağım. Sen onlara göz atarken ben de araştırma yapmaya başlarım."

"Evet, çok iyi olur." diye ekledim dışarıdaki manzarayı izlerken. "Bir de sürekli iletişime geçemeyiz. Yanında Erdem olduğu zaman ararsam riske gireriz. Belirli bir saat belirleyelim, iki güne bir o saatte iletişime geçelim." dediğimde hemen beni onaylayan mırıltılar çıkardı dudaklarının arasından.

"Erdem saat bir olduğunda direkt uyur. Ölüm kalım meselesi olmazsa da kaldıramazsın onu yatağından." dedi Mert ve birkaç saniye sustu. "Ben seni iki gün sonra bu numaradan, gece üçte arayacağım. Gelişmeleri o zaman yine konuşuruz." diye ekledi.

"Tamam. Ben de bu arada ilerleyeceğim planı kafamda kurmuş olurum." dedim.

"Yenge uzun süre telefonda kalamam. Kapatmam lazım, Erdem beni bekliyordur." diye ekledi hemen sonra.

"Tamam Mert. Çok teşekkür ederim. İki gün sonra görüşürüz."

"Asıl ben teşekkür ederim yenge. Bu şerefsiz adamın sonunu getirecek olman beni nasıl mutlu ediyor tahmin edemezsin. Pisliğin tekidir ve senelerdir ona karşı birikmiş çok kinim var. Senin sayende yükümden kurtulacağım." dediğinde yüzüne buruk bir tebessüm yerleşti.

Tek bir insan diyip geçmemek gerekiyordu. O tek bir insan, onlarca hayata dokunuyor ve bazılarına dipsiz kuyulara atarken bazıları da göğe çıkartıyordu ama sonuç hep aynıydı. Kötü insanlar ne kadar çabalarsa çabalasınlar, sadece acıyla sonuçlanırdı yaptıkları. Dipsiz kuyuya düşenler yalnızlıkla sınanırken göğe çıkartılmış insanlar bir anda yere çakılıyor ve tarifsiz bir acıyla cebelleşiyordu.

Telefonu kapattıktan sonra yatağa geri oturdum ve sırtımı yatakla buluşturdum. Yüzümde aniden beliren tebessüm, bana çektirilen onca acıdan alacağım intikamımın ruhumda yarattığı festival havası yüzündendi.

Ben, bu savaşı kazanacağım. Ben, tekrar gülümseyeceğim.

BÖLÜM SONU!

Emeğime saygı duyup oy vermeyi unutmayın.

Korkusuzca attığım adımlar, köşeye sinip sadece ağlamamı isteyen düşmanlarımın adımlarını şaşırttı. O eski adımlar, cenneti düşlerken ben onları kendi cehennemime çektim.

KKD | ADANMIŞ YEMİNLER

Herkese merhaba! Yeni bir bölüm ile karşınızdayım ama bu sefer bir değil iki bölüm paylaşacağım.

Aslında tek bir oturuşta yazdım bu iki bölümü ama kitaba başladığımda bölümleri kısa tutacağım diye karar verdiğim için ikiye böldüm.

Bildirim gelmeyebilir diye bölüm başına da not düşmek istedim. Yirminci bölümden hemen sonra yirmi birinci bölümü de atacağım. :)

Keyifli okumalar.

Alışkanlıklar ve mimikler, bütün yalanların ters yüzünü açığa çıkartabiliyor. Sigara içmediğini söyleyen bir insanın yalan söylediğini dişlerine bakarak; çift yastıkla uyuyup uyumadığını kontrol ederek; uzun bir süre sigara içmediğinde takındığı asabi tavırları çözümleyerek her ne kadar bağımlılığı reddetse dâhi bunun bir yalan olduğunu anlayabilirim.

Aslında babama karşı beş sene boyunca bu tavrı takındım. Çaresizlik öyle bir duygu ki sana hiç yapmayacağın şeyleri yaptırabiliyor gerçekten. Ben de babama beş sene boyunca yanlış alışkanlıklarımı ve yalancı mimiklerimi göstermiştim ve o da aklı sıra beni çözdüğünü düşünmüştü.

Eğer korkudan titriyorsam bu, öne sürdüğü teorilerin gerçeğe yakın olduğunu düşündürtürdü ona ama aslında kendi yalanına inandırmak için gözlerine endişe ile baktığımı bilemezdi. Beni anlayabilecek kadar tanımıyordu artık beni. Ben de ona karşı bütün duvarlarımı indirmiyordum

ve onunla ilgili gerçekleri öğrendikten sonra aramıza örülen onca duvarı sadece ben görebiliyordum.

Hücrede "düşmana karşı savunma" üzerine kurduğum düzeni şimdi de Erdem Şaşmaz üzerinde uygulamayı planlıyordum. Onunla bir savaşa girecektim ama şu an kimse farkında olmasa da bir hazırlık sürecindeydim. İki gündür Mert'in bana attığı belgeleri inceleyip Erdem Şaşmaz'ı tanımaya çalışıyordum.

Mert bana Erdem Şaşmaz'ın sahip olduğu mülklerin tapu örneklerini; banka hesaplarındaki para miktarlarını; ailesinden kimlerin yaşayıp kimlerin öldüğünü gösteren nüfus kayıt örneğini atmıştı ve sanırım bu son belgeyi Schatten sayesinde elde etmişti. Schatten gerçekten her sisteme sızmayı başarabiliyordu ve bu sayede benim kim olduğumu bulmuştu aslında. Miraç'ın en kıdemli elemanıydı ve sahiden şanını hak ediyordu.

Yüzü aşkın kağıdı iki gün boyunca odamdan çıkmayarak incelemiştim. Akşamları işini halledip gelen Edwin, mutfakta yemek hazırlayıp odama geliyordu ve yemek yerken benimle beraber dosyaları inceliyordu. Benim gündüz göz gezdirdiğim dosyalara gözümden bir şey kaçma ihtimalini sıfıra indirmek için tekrar bakıyordu ve beraber münakaşa ediyorduk. Sanki senelerdir bu işin içindeymiş gibi geniş çaplı bir gözlem yeteneği vardı ve sivri zekası bana cidden çok yardımcı oluyordu.

Elde ettiğim veriler birkaç kuru mürekkepten ibaret olması maalesef ki kapsamlı bir araştırma yapmam için yeterli değildi. Benim güç aldığım, insanları analiz ettiğim şey onların mimikleri oluyordu ve bu beyaz kağıda damlamış yazılar bana bu konuda yardımcı olmuyordu.

Erdem Şaşmaz'ın inine bizzat kendim girmeyi planladığım için ona karşı çok hazırlıklı olmalıydım ve bunlar yeterli değildi. Bileğimdeki saate gözüm yine kayınca saatin 2.56 olduğunu fark ettim. Yine kendimi kaptırmış ve saatin bu kadar ilerlediğini fark edememiştim ama zaten uyumamam gerekiyordu çünkü Mert birkaç dakika sonra beni arayacaktı.

Edwin dün yeni bir ev ayarladığını da söylemişti ve otelden sessiz sedasız ayrılmıştık. Beykoz'da, sessiz sakin bir muhitte eşyalı bir daireyi tutmuştu Edwin. İki katlı, müstakil bir evdi ve aslında hoşuma da gitmişti bu ev.

Sade bir dekorasyonu olan, dört odalı bir evdi ve Edwin'in şu an kaldığı oda ahşap mobilyalar ile döşenmişken benim odam da beyaz mobilyalar ile dizayn edilmişti. Bu eşyaların hepsi evde zaten mevcuttu ve biz sadece yatakları değiştirmiştik çünkü hem Edwin hem ben alçak yataklarda yatamıyorduk. Yatağı daha geniş çift kişilik iki yatak almıştık ve yavaş yavaş da yerleşmeye başlamıştık eve.

Gündüzleri bir yandan yerleşmeye bir yandan da araştırma yapmaya çalışıyordum ve şu iki gün beni cidden çok yormuştu.

Gözlerimi birkaç saniye yumup saatlerdir yazı okumaktan ağrı giren başımı, şakaklarımı ovalayarak rahatlatmaya başladım. Vakit kaybetmeden kasaları ele geçirmem gerekiyordu ama bedenim inatla hızlı olmayı reddediyor ve birkaç ağrıyla beni yolumdan döndürmeye çalışıyordu.

Edwin, yanı başımda dosyalara bakmaya devam ederken gözlerini bana çevirdi. "Dila, uyu istersen. Çok yordun kendini şu iki günde." dedi yumuşak bir tonda.

"Mert arayacak Edwin. Uyuyamam." dedim. Yorgunluğum ses tonumdan bile kolayca anlaşılabiliyordu.

"Aradığında uyandırırım ben seni." der demez başımı iki yana sallayarak reddettim onu.

"Yok, olmaz. Aradığında zihnimin açık olması lazım. Hem saat üç diye anlaşmıştık. Aramak üzeredir." dediğimde derin bir nefes almakla yetindi Edwin. Bu konuşmanın noktalandığını gösteriyordu.

Ben sırtımı yatağa yaslayarak bacaklarımı zemine gelişigüzel uzatmış ve biraz olsun dinlenmeye çalışırken Edwin aralıksız, dosyaları incelemeye devam ediyordu. Saat 4.23 olmuştu ve Mert beni hâlâ aramamıştı. Başına kötü bir şey gelmesinden endişe duyarken plandan çekilmiş olabileceğini de düşünüyordum bazen. Sanki her an, herhangi biri bana ihanet edecekmiş gibi tetikte beklemek zordu ama ruhumun yaraları bu ihtimali düşünmemi sağlıyordu sürekli. Sonuçta, intikam yolunda yürüdüğüm herkes bana ihanet edebilirdi ve temkinli olmalıydım.

Ellerimi saçlarımdan geçirip kapanmaya yüz tutmuş gözlerimi biraz daha açmaya çalıştım. Edwin, elindeki kağıdı yere bırakıp ben gibi yatağa yaslandı ve başını yatağa koyup gözlerini bana çevirdi.

"Artık uyumaktan kaçamazsın. Dört-beş saatlik uykularla günü geçiremezsin Dila. Zaten narinsin, kendini bu kadar zorlayamazsın." diye hayıflandı kısık bir ses tonuyla. Sanırım onun da uykusu vardı çünkü sesi biraz kısık çıkmıştı.

"Ben narin değilim." diye karşı çıktım hemen. Kaşlarımı çattığımı görünce ufak bir tebessüm etti.

"Ne demek istediğimi ikimiz de anladık aslında." diyip göz kırptı. Dudaklarımı öne doğru büzüp 'umrumda değil' imajı vermeye çalıştım. "Demek ki aramayacak Dila. Belki Erdem rahat bırakmamıştır, boş zaman bulamamıştır. Böyle sabaha kadar beklenmez. Ararsa da uykun hafif olduğu için hemen duyarsın. O yüzden itiraz kabul etmiyorum, uyuyorsun şimdi." diye eklediğinde yine başımı iki yana sallayarak reddettim onu.

"Bekleyeceğim dediysem bekleyeceğim. Sen yarın erken kalkacaksın yine. Git uyu. Ben biraz daha dosyalara bakarım. Olmadı sabahlarım da." dedim. Beni böyle bırakıp uyumaya gitmeyeceğini biliyordum ama yine de şansımı denedim.

"O zaman kahve içelim bari. Yoksa şu parkede uyuyacağım şimdi." dedi keyifli bir tonda ve ister istemez gülümsedim.

"Sert zeminlerde yatmayı seviyorsun zaten. Yatağını yadırgamazsın." dedim çarpık bir tebessüm ederek.

"Çok yumuşak yataklar belimi ağrıtıyor, ne yapayım?" dedi ve ayağa kalktı. "Sen de çok yumuşak yatakta yatıyorsun. Şuna bak resmen pamuktan ibaret. Buraya yatsam yatak beni hemen yutar be!" diye sitem ederken odayı terk etmişti bile.

İster istemez gülümsedim ardından bakarken. Değişik ve birbirinden çok farklı özellikleri üzerinde barındırıyordu Edwin ve bu huyunu sadece bana

gösteriyordu. İki senedir bir nevi kardeş olmuştuk ve ruhlarımızın iç yüzünü birbirimize göstermekten çekinmiyorduk.

Edwin'in mutfakta kahve yaparken çıkarttığı gürültüler kulaklarıma dolarken kirpiklerimin birbirleri ile birleşmek için verdiği bu çetin mücadeleye daha fazla karşı koyamıyordum. Birkaç dakika sonra başım usulca sağ omzuma doğru düşerken kirpiklerim iyice kapanmaya yüz tutmuştu ve birkaç saniye sonra da tamamen uykunun kollarına bırakmıştım kendimi.

Ne kadar zamanın geçtiğini bilmediğim bir süre sonra yerden kaldırıldığımı hissettim. Belimden ve bacaklarımın arkasından geçirilmiş bir çift kol sezerken uykumdan edildiğim için ufak, huysuz mırıltılar çıkarttım ama gözlerimi açamadım. Uykunun tatlı kolları bedenimi sarmalamışken de uyanmaya hiç niyetim yoktu.

Üzerime kalın bir yorgan örtüldükten sonra sessizliğin hüküm sürdüğü odada uykuya yenik düştüm.

Odaya sızan güneş ışıkları beni uykumdan etmiş, kirpiklerim usul usul açılırken yüzümü yastığıma daha çok gömüp rahatsız edici parlaklıktan kaçındım. Hareket ettikçe ağrılar saplanan belim, ister istemez yüzümü buruşturmama sebep oldu.

Şöyle bütün günü yatakta geçirebileceğim bir güne gözlerimi açabilir miydim acaba? Bütün iş yükünden kurtulmuş, sadece kendime ayırabileceğim bir güne gözlerimi açmayı o kadar çok isterdim ki.

Hayıflanmanın elime bir şey geçirmediğini edindiğim tecrübeler sayesinde yeterince kavradığım için uzatmadan başımı yastıktan kaldırdım ve odadaki rahatsız edici sessizliğin ruhumu huzursuz etmesine izin verdim.

Yine yapayalnız uyandığım bir günde, yine gözlerimi sağıma çevirdim. Yatakta bir kırışıklık görmek istedi arsız gözlerim. Kendi kolum, bacağım yüzünden değil de uykumu paylaştığım biri sayesinde kırışsın istedim çarşafımın. Yastıkta birkaç koyu saç telleri görmek istedim yine. Her ne

kadar imkansız gelse de, uyanır uyanmaz burnuma o tanıdık koku çalınsın istedim ama olmadı.

Ben de yalnızlığı izledim. Yalnızlığımı hissedip yüreğimi yakan o ruh yoksunluğunun kokusunu çektim ciğerlerime.

"Dila, uyandın mı?" Kapım iki kez çalınmış ve hemen ardından Edwin'in sesi duyulmuştu.

"Galiba uyandım." diye seslendim kapının ardında bekleyen Edwin'e. "Gel." diye eklediğimde de kapıyı usulca açıp odaya girdi. Üzerine mavi bir kazak ve siyah bir kot pantolon giymiş, siyah kabanını da üzerine geçirmişti. Sanırım kahvaltı da yapmıştı çünkü gözleri parlıyordu.

"Günaydın!" dedi genişçe tebessüm ederek. Yatağımın yanına kadar gelip gece yeterince dağılmış olan saçlarımı tekrar karıştırdı. "Çalı süpürgesisin resmen! Şu haline bak!" dedi keyifle. Kısa bir kahkaha attığında kaşlarımı çatıp ellerimle iktirdim onu. Hâlâ yatakta oturuyor olsam da kendimi savunabilirdim sonuçta.

"Edwin bu yaptığın ayıp ama ya! Sayende cidden çalı süpürgesi oldum!" diye sitem ettiğimde sesli bir kahkaha attı yine.

"Sabahları çok mızmız oluyorsun. Uğraşasım geliyor." dedi omuz silkerek. Yüzümü ekşiterek ona cevap verdikten sonra devam etti. "Benim ufak bir işim var. Çıkıyorum o yüzden. Akşam da çok geç olmadan gelirim." dedi.

Ne işi olduğunu sormak istesem de sormadım. Özel hayatına hiç karışmak istemiyordum. Bir de İstanbul'a gelince bir kadınla tanışmış ve onunla buluşmaya gidiyor olabilirdi. Haddimi aşmak istemediğim için sadece başımı sallayarak onayladım onu.

"Kahvaltıyı hazırladım, masa seni bekliyor. Soğutmadan et kahvaltını. Bir de Mert ararsa hemen ardından beni ara, olur mu? Aklım hep sende olacak." diyip gülümsedi yine.

"Tamam. Teşekkür ederim." diyip gülümsedim ve odadan hızlı adımlarla çıktı Edwin. Koca ev, yine sessizliğe gömülürken telefonumda bir müzik

açıp son sese getirdim ve dinlemeye başladım. Aynı zamanda yataktan kalmış ve temiz kıyafetler ayarlamaya çalışıyordum.

Uzun saçların bakımının çok zor olduğu yetmezmiş gibi Edwin de karman çorman etmişti saçlarımı ve duşta can çekişeceğimi biliyordum. Şarkıya ben de eşlik ederken kıyafetlerimi alıp banyoya girdim.

Dün yeni belgelerden edindiğim bilgileri kafamda tartmaya ve doğru yerlerine yerleştirmekle uğraşırken uzun bir zaman geçti duş başlığının altında. Usul usul saçlarımı yıkarken aklımdan geçen sahneler ilginç bir tezat ile çok hızlı akıyordu.

Erdem ile tanışma senaryolarını kafamda kuruyor ama bir süre sonra hep bir açık verip kurduğum senaryoyu zihnimden def ediyordum çünkü yeterli değildi. Bir güneş gibi parlarken aynı zamanda bir hayalet kadar görünmez olmam gerekiyordu ve bunu başarabilmek için sağlam bir plana ihtiyacım vardı.

Sürem de kısıtlıydı. Kerim ve Karan eğer İstanbul'da ise çoktan Erdem ile iletişime geçmiş olabilirlerdi ve ben elimden bu sefer de kasaları kaçıramazdım. Kerim ve Karan, kasaları geri almadan benim onları Erdem'den tabiri caizse çalmam gerekiyordu.

Sıcak su, tenimden akıp giderken aklıma düşen fikirle gözlerim hızla açıldı ama şampuan, gözlerimin içine girmiş ve gözümün içini cayır cayır yakmaya başlamıştı. Gözlerimi hızlıca suya tutarak köpükleri gözümden atarken yine aynı hızla durulanıp bornozumu giydim ve banyodan çıktım.

Banyoya göre daha soğuk olan odama girdiğim için üşürken bornoza daha sıkı sarılıp yatağa yattım ve yorganı üzerime çektim. Yatağın içinde hâlâ müziğin açık olduğu telefonumu elime alıp Miraç'ı rehberimden buldum ve arama tuşuna bastım.

Birkaç saniye sonra telefonu açtı ve "Efendim." dedi. Sesi, yorgun olduğunu ifşa edecek kadar durgun çıkmıştı. İki gündür hiç yüz yüze konuşamamış olsak da birkaç kez mesajlaşmıştık. Şu an ne yaptığını bu yüzden bilmiyordum ama işlerinin yoğun olduğunu kavramıştım ve ister istemez söyleyeceğim şeyden vazgeçmeyi düşündüm.

"Günaydın." dedim daha canlı bir ses tonuyla.

Derin bir nefes aldı ve "Günaydın." diyerek yanıtladı beni. Sesi de daha dinç gelmişti nedense.

"Meşgulsün galiba. Sesin biraz yorgun geliyor. Sonra arayayım ben." dediğimde bir rüzgar sesini işittim ve her nerede ise kapısını kapattıktan sonra hemen cevap verdi.

"Sana hep müsaitim Dila." dedi ve sandalyenin tekerleklerinin sesini duydum. İster istemez kalp atışlarım hızlanırken derin ve sessiz bir nefes alıp verdim. Bu sırada o da sanırım masasına oturmuştu. "Bir şey mi oldu?" diye sordu ardından.

"Senden ufak bir ricam olacaktı ama bu telefonda söyleyeceğim bir şey değil. Eğer sahiden müsaitsen sana atacağım adrese gelebilir misin?" diye sordum çekinceli bir tonda. Vereceği cevabın ne olacağı az çok tahmin ederken bir yandan da onu sıkıştırmak istemiyordum ama söyleyeceğim şey cidden önemliydi ve bana tek yardım edebilecek kişi Miraç idi.

"Gelirim tabii. At adresi sen." dedi ve birkaç saniyelik sessizlikten sonra "İyisin, değil mi Dila?" diye sordu kısık bir ses tonuyla. "Konuşamadık ve merak ettim seni. Neler yaptığını da bilmeyince çok merak ediyorum nasıl olduğunu. Geçiştirmeden cevap ver soruma. Sahiden iyi misin?"

Derin bir nefes aldım ve bu seferki sessiz değildi. Miraç'ın da canını yakacağını bildiğim cinsten içli bir nefesti. "Toparlanmaya çalışıyorum ama iyiyim galiba." Bir insan tam olarak nasıl "iyi" olurdu hiç bilmiyordum. O kadar uzun süredir ruhumun üzerinde kara bulutlar geziyordu ki normal insanların neye göre kendilerini "iyi" diye nitelendirdiklerini bilmiyordum. Yine de iyiydim galiba.

"Hep iyi ol." dedi durgun bir tonda. "Neyse gelince konuşuruz. Hadi adresi at, bekliyorum." dedi ve ben onayladıktan sonra telefonu kapattı. Evin adresini ona attıktan sonra yataktan hemen kalkıp hazırlanmaya başladım çünkü Miraç eminim ki arabayı hızlı kullanacak ve yarım saat içinde evde olacaktı.

Üzerime beyaz, uzun bir kazak; altıma da siyah, yünlü taytlarımdan birini giydim. Saçlarım hâlâ ıslakken toplamak istemediğim için tarayıp açık bıraktım ve ev terliklerimi ayağıma geçirdim. Odanın parke zeminine dağılmış onlarca kağıdı da toplamam gerekiyordu.

Ben odamı düzene sokmakla uğraşırken evin zili çalmaya başlamıştı. Tahmin ettiğim gibi Miraç yirmi dakika sonra gelmişti. İster istemez tebessüm edince dudaklarımı birbirine bastırıp aşağı kata inmek için odamdan çıktım.

Hızlıca kapıya geldim ve güvenlik kameralarının yansıtıldığı ekranda Miraç'ı görünce kapıyı açtım. Üzerine beyaz bir kazak; her zamanki gibi altına da siyah kot pantolonu giymişti ve bir kez daha tarzına hayran olduğumu anlamıştım. Ama içimden tabii.

"Hoş geldin." diyip kapıyı iyice araladım. Kahve gözleri yüzümde gezinmeye devam ederken ben de gözlerimi gözlerine çevirip iki gündür mahrum kaldığım irislerine baktım. Her ne kadar acı verse de eşsiz bir göz rengine sahipti ve belki de bana acı veren kısım da tam olarak buydu. O, acılarımın en eşsiz, en derin olanıydı ve onu benliğiminin her zerresinde istememin sebebi de bir nevi acı çekmeye bağımlı olmamdı.

Bana, ruhumun üzerine tonlarca toprak atılmışken bugün neden hayatta olduğumu hatırlatıyordu.

"Hoş buldum." diyip gülümsedi. Gülünce yanakları genişliyor ve dudaklarının kenarlarında ikişer çizgi beliriyordu. Elbette ki sağ yanağındaki gamzesi de kendisini asla unutturmuyordu.

İçeri adımını atmış ve üzerindeki kabanını çıkartırken "Burası neresi?" diye sordu merakla. Gözleri kapının tam karşısındaki salona çevrilmişti ve bana bakmıyordu.

"Edwin ile kalacağımız ev. İki gün oldu taşınalı." dedim ve elinden aldığım kabanı vestiyere astım.

Miraç gözlerini bana çevirmiş, birkaç saniye öylece bakmıştı. Kafasında dönen senaryoların iyimser bir senarist tarafından ele alınmadığını bildiğim

için ister istemez üzülüyordum ama bir yandan da ona çaresizliği tattırmak için girdiğim bu mücadelede zaferi elde ettiğimi görüyordum ve ister istemez mutlu oluyordum. Hak ediyordu. Daha beter çıkmazları tatmayı hak ediyordu.

"Edwin ile kalacağınız ev." diye tekrar etti beni. Dişlerini alt dudaklarına sertçe bastırıp gözlerini kısarak baktı gözlerime. "Ve taşınalı iki gün olmuş." diye devam etti sözlerine. Benimle konuşmadığını, söylediklerimi kendi içinde oturtmaya çalıştığını anlamıştım bile.

"Evet." diyip omuz silktim.

Gülümsedi. Buram buram acı kokan tebessümü, gözlerinde pusulanmış nefretle bir uyum sağlarken o nefretin sebebini sorguladım. Bana değildi, bu bariz belliydi ama o zaman kendi içinde çözemediği problemleri neydi?

"Öyle olsun." diye mırıldandı ve benim gibi omuz silkti. Dudaklarını diliyle nemlendirdikten sonra gözlerini benden çekti ve tam karşısına bakmaya başladı.

"Batu burada olduğumu biliyordu. O söylemiştir diye düşünmüştüm." diye mırıldanırken bir yandan da mutfağa doğru ilerliyordum. Neden suçluluk hissiyle cebelleşiyordum ki şimdi? Niye bu adamın çektiği acılar tam da kalbimin orta yerinde hissediliyordu?

"Ben Batu'dan senin hakkında bilgi almıyorum Dila." dediğinde şaşkınlıkla kalakaldım. Yüzümü yanımda benimle beraber yürüyen adama çevirince sakin ifadesi daha da afallattı beni. Bu, bilmediğim bir detaydı. "O sadece seni korumak için burada bekliyor. Rapor vermiyor bana. Ben de istemiyorum."

Gözlerimi kaçırıp tekrar adımlamaya başladım. Miraç'ın yaptıklarına, düşündüklerine pek akıl sır erdiremiyordum zaten ama o böyle yaptıkça, böyle konuştukça kalbimin üzerindeki kelebek hızla kanat çırpmaya başlıyordu. Yüreğimdeki yangın diniyordu birkaç saniyeliğine. İyi geliyordu. Çok iyi geliyordu bu dinginlik.

İstese saniyeler içinde neler yaptığımı öğrenebilirdi. Buraya taşındığımı; Edwin'in ve benim hangi odalarda kaldığıma kadar öğrenebilirdi ama yapmıyordu. Miraç, kararlarıma saygı duyuyordu. Ruhunu adadığı yemine saygı duyuyordu.

Kendime bir bardak su doldurup içerken kalçasını tezgaha yaslayıp dışarıyı incelemeye başlamıştı. Suyu içince bardağı tezgaha koydum ve mutfak masasının sandalyelerinden birini çekip oturdum.

"Mert aramadı beni." diye başladım sözlerime. Gözlerini usulca bana çevirip kollarını göğsünün altında bağladı ve sağ bileğini sol bileğinin üzerine attı. "Anlaşmıştık, iki gün sonra beni arayacaktı ama dün gece aramasını beklememe rağmen aramadı. Bir şey olmamıştır ona değil mi?" diye sordum endişeyle.

Söylediklerimi çatık kaşlarıyla dinlerken kahve gözlerini benden çekip karşısındaki duvara bakmaya başladı. "Endişelenme. Mert sağlam biridir. Karda yürüyüp iz bırakmayan adamlarımdandır ve yakalandığını düşünmüyorum." Sağ elini kaldırıp dağınık saçlarını karıştırdı ve alnını birkaç kez kaşıdıktan sonra tekrar bağladı göğsünde.

"Büyük ihtimalle araştırması bitmedi ve sana şüpheli veya eksik bilgi vermemek için görüşmeyi ertelemiştir. Zaten yakalansa haberi gelirdi." diye eklediğinde kendisinin de endişe duyduğunu ve bahsettiği haberin, Mert'in ölüm haberi olacağını da anlayabilmiştim. Eğer yakalanırsa o evden sağ çıkamazdı ve benim yüzümden birinin ölmesine, bir güneşin daha sönmesine asla müsaade edemezdim.

"Umarım." diye mırıldandım. Gözlerini bana çeviren Miraç, yüzümü habersizce süzüyordu. Ona bakmasam da yoğun bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. "Ben senden başka bir şey isteyeceğim." dediğimde gözlerini birkaç kez kırpıştırıp duruşunu dikleştirdi.

"Dinliyorum." dedi ciddiyetle. Ses tonumu ifadesiz tutmaya çalışarak duşta aklıma gelen fikri anlatmaya başladım.

"Kerim ve Karan eğer İstanbulda ise çoktan Erdem ile iletişime geçmişlerdir. Mert böyle bir şey olsa bana söylerdi ve en azından şimdilik

onların iletişimde olmadığını varsayıyorum ama bu hep böyle ilerlemeyecek." Kaşlarını daha da çatarak dinlemeye başladı beni. "Viyana'dayken bana onların mülklerine baskın düzenlediğin için kasaların güvenliğinden emin olmadıklarını ve bu yüzden Erdem'e emanet ettiklerini söylemiştin." dediğimde başıyla onaylayarak hatırladığını belirtti. "İşte senden yine bunu yapmanı istiyorum."

Alt dudağını dişleri arasında sıkıştırıp dediklerimi kendi içinde tartarken suskunlaşmıştı. "Yani, kasaların hâlâ kendi ellerinde güvende olmadığına inandırmamız lazım onları ve eğer biz şimdi sessiz kalırsak onları aklımızdan çıkardıklarını düşünebilirler ve kasaları tereddüt etmeden alırlar Erdem'in elinden. Buna izin vermememiz lazım."

"Baskın düzenlememi mi istiyorsun?" diye sordu ciddiyetle. Başımla hemen onaylayınca yine gözlerini kaçırdı ama hemen sonra tekrar baktı gözlerime. "Tamam bu kolay iş. Büyük bir zevkle yaparım." dedi yine aynı ciddiyetini koruyarak.

Derin bir nefes alıp içimde beliren rahatlamayla geri verdim. Ondan gözlemleyerek huy edinmiş olmalıyım ki, dudaklarımı dişlerimle ezip birkaç saniye suskun kaldım.

"Bir de eğer işin yoksa bana Erdem'i anlatır mısın? Onun kumarhaneye geldiğini söyledin ya, elbet beraber oynamışsınızdır. Oynadınız, değil mi?" diye sordu kaşlarımı alnıma doğru kaldırarak. Az önceki ciddiyeti anında dağılırken "Oynadık." dedi çarpık bir tebessüm ederek.

"Heh, güzel! Şimdi sen bana onunla oyununu, tanıdığın kadarıyla huylarını anlatır mısın?"

"Neden istiyorsun bunu?" diye sordu tek kaşını kaldırarak.

"Çünkü onunla tanışmadan önce benim onu tanımam lazım. Ona hangi kimlikle yaklaşmam gerektiğine anca onu tanıyarak karar verebilirim." dediğimde huzursuz bir nefes çekti ciğerlerine. Bu iş onun hiç hoşuna gitmiyordu ama yapacağım bir şey de yoktu.

Bu yol, benim yolumdu. Zifti dökecek olan da, güneş olup o zifti kurutup sağlamlaştıracak olan da bendim. Buna alışması gerekiyordu.

"E, ne diyorsun? Anlatacak mısın?" diye sordum merakla. Aslında ondan bir şeyler isterken çekinmem gerekiyordu ama nedense bugün fazla umursamazdım. Her konuda geçerli bir durumdu ve bu his, bana çok uğramazken son damlasına kadar kullanmak istiyordum.

"Burada mı anlatayım yoksa salonda mı?"

BÖLÜM SONU!

Emeğime saygı duyup oy vermeyi unutmayın.

Ruhum, kan kustuğu avuçları arasında can verince küllerime ulaşmak için ruhunu adadığı bir yemin etti. Buz tutmuş ruhumu, acılarının cehennemindeki alevleri ile ısıtacaktı.

KKD | İHANET TERAZİSİ

Hemen ardından paylaştım bunu da. :)

Benim için çok özel bir bölüm olduğunu belirtmek istiyorum. Sanırım ruhuma en çok işleyen bölüm bu oldu.

Umarım bölüm sonunda aynı duyguları paylaşıyor oluruz. :)

Keyifli okumalar.

Igor, arabasından inip kendisini karşılayan adamlarına bir baş selamı verdi. Üzerindeki mavi kazak içerisindeki garip kumaş yüzünden tenini kaşındırırken kabanı da baskı yaptıkça tenindeki huzursuzluk daha da artıyordu.

Bunu yine de sorun etmedi ve sert adımlarla bahçedeki patika yoldan adımlayıp eve giriş yaptı. Birkaç gün önce kendi uçağı ile getirdiği Kerim ve Karan, koltuklarında uzanmış beyaz tavanı izlerken hareketliliği sezip Igor'a dönmüşlerdi.

İkisi de aynı anda doğruldular koltuklarından. Igor iki adamı görünce genişçe tebessüm etti ve tekli koltuklardan birine oturdu. Kabanının iç cebindeki sigarasını çıkartıp ucunu alevlendirirken Kerim ve Karan'a bakmamıştı.

Bu iki günlük süreçte kendilerine daha çok gelen Kerim ve Karan artık temiz kıyafetler giyiyor olsalar da hâlâ esirlerdi bu acımasız adamın ellerinde. Onun gücünün farkında varmışlar ve şu anlık bir şey yapamayacaklarını kendi içlerinde sindirmişlerdi.

"Nasılsınız bakalım?" diye sordu Igor. Karan'a göz kırpıp Kerim'in suratına bakarken de dudaklarını büzdü.

"Ne istiyorsun?" dedi Kerim dişlerinin arasından.

"Ama ne kadar da kabasınız! Size hiç yakışmıyor bu sert haller! Sanki hiç o çökmüş halinizi görmemişim gibi nasıl da dik durmaya çalışıyorsunuz siz öyle!?" dedi Igor alayla.

Bu sırada salona Igor'un sesini duyan Murat da giriş yapmıştı.

"Sen nasıl bir adamsın lan! Ben senin amacını hâlâ çözemedim. İyi misin kötü mü belli değil. Kimin tarafındasın, anlayamıyoruz!" diyerek sesini yükseltti Kerim.

Igor, yanındaki tekli koltuğa oturan Murat'a ufak bir baş selamı verdikten sonra Kerim'e döndü.

"Ben kızının tarafındayım Kerim." dedi az önceki alaycı ifadesini yüzünden tamamen silerek. "Dila'nın intikam almasına engel olan herkesin karşısında; senelerce işkence çektirdiğin kızının yanındayım!"

"Dila'nın senden haberi var mı?" diye sordu Karan gözlerini kısarak.

"Kısmen diyelim." dedi Igor dudaklarını büzüp. Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi ve kendisini izleyen ikiliyi süzdü. "Nereye kadar bildiğini hepimiz biliyoruz. Salağa yatmayalım şimdi." diye ekledi kaşlarını alnına doğru kaldırarak.

"Delisin sen! Aklınca çok büyük bir hamle yapmaya çalıştın ama altında kalacaksın. Dila seni ayaklarının altında ezip un ufak edecek!" dedi Kerim dişlerinin arasından öfkeyle konuşurken. Karşısındaki bu adama karşı duyduğu derin öfke, ruhunu alevler içinde bırakıyordu ve bu alevlerinin sahibinin Dila olduğunu bilmek canını daha çok yakıyordu.

"Tıpkı seni ezdiği gibi mi?"

Kerim, Igor'un alaylarına sessiz kalmayı tercih etti. Onun kendisine musallat olmasını istemiyordu.

"Neyse beyler, sohbetinize doyum olmuyor ama sizi çok tutmak istemiyorum." diyince büyün gözler kendisine çevrildi. "Evet, sizi serbest bırakıyorum. Artık açığa çıkmanız lazım yoksa Dila şüphelenecek." diye ekleyince Kerim ve Karan'ın gözlerinde parıltılar oluşmuştu. Igor Murat'a döndü. "Viyana'dan dört adam geldi değil mi?" diye sordu.

Murat başıyla onayladı. "Tamam onları ikişer ekip yapıp Kerim ve Karan'a ver. Başlarından bir an olsun ayrılmayacaklar." dedi ve Murat tekrar onu onaylayıp ayağa kalktı. Müştemilatta kalan adamları çağırmaya gidiyordu.

"Şimdi size gelecek olursak!" dedi Igor ve dirseklerini diz kapağına yaslayarak öne eğildi. "Sakın özgür olduğunuzu sanmayın. Sırf Dila, sizin İstanbul'da olduğunuzu bilsin diye yapıyorum bunu. Başınızdan iki adam hiç ayrılmayacak ve eğer ufacık aklınız kaldıysa bir hata yapayım demeyin. Diri diri yakarım sizi!" dedi işaret parmağını onlara doğru sallayarak.

Kerim ve Karan yutkundular.

"Birkaç kez basına da gözükeceksiniz ve adamlarım ne derse onu yapmak zorundasınız. Kendinizce bir şeyler yapmaya çalışmayacağınızı umut ederek şimdi karşımdan siktir olup gitmenizi öneriyorum." dedi ve arkasına yaslandı.

Kerim ve Karan hiç düşünmeden ayağa kalkıp bahçeye çıktılar. Murat, dört adamla beraber onlara doğru ilerledi ve adamları ikişerli ekibe ayırdı. Talimatları gayet iyi bilen dört adam, kendilerine tahsil edilen arabalara binip evden Kerim ve Karan'ı da alarak uzaklaştılar.

Murat hızlı adımlarla salona tekrar giriş yaptı ve tekli koltuğa geri oturdu. "Kendi topuğuna sıktın Igor. Sen bu ikisinin ne kadar tehlikeli olduklarını bilmiyorsun. O iki adamını dakikalar içinde ayakta uyutmaya başlarlar." dedi kibirli bir edayla.

Igor sadece gülümsedi. "Dila'nın daha temkinli adımlar atması için bunu yapmam gerekiyordu. Sen işime karışma Murat!" dedi bir elindeki sigarasından bir nefes çekti ciğerlerine. "Ayrıca Dila, Erdem'i araştırmaya başladı ve bu iki şerefsizi meydandan çekmem lazım. Özgür olduğunu sanıyorlar ama hâlâ benim ellerimdeler. Sadece evimde değiller artık."

Murat, kafasında anlamlandıramadığı davranışları olan bu adamı sorgulamayı bırakmıştı. Kendisini ayakta tutan tek şey, Igor'un Dila'nın güvenliğini sağladığı gerçeğiydi ve bir nevi işine de geliyordu. Bu adama karşı hâlâ borcu varken Dila'yı koruyamazdı. Kerim ve Karan ile baş edebilecek bir güce sahip olduğuna inanıyordu Igor'un ve şimdilik sessiz kalmaya devam edecekti.

En azından eline o fırsat geçinceye kadar.

Gözümün önüne sürekli düşüp duran saç tutamım sinirlerimi bozunca sesli bir şekilde "Of!" ladım ve bileğimdeki tokayla saçlarımı toplamaya başladım. Yanı başımda benimle beraber halının üzerinde benim gibi bağdaş kurarak oturmuş Miraç halime kıkırdayınca kaşlarımı çatarak baktım ona.

"Neden gülüyorsun, sorabilir miyim acaba?!" diye çemkirdim ve bu gülümsemesini genişletmekten başka bir işe yaramamıştı.

"Çok tatlısın." dedi ve omuz silkti. Bir anda iltifat edince afalladım ve dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

"Değilim." diye cevap verdim. Başka ne diyebilirdim ki? Elimi ayağımı titreten bu cümlelerine verecek cevap, benim kelime haznemde yoktu.

"Bana ne, bu senin sorunun. Bence çok tatlısın." diyip tekrar omuz silkti ve dosyalara bakmaya başladı. "Neyse, bak burada yazanlar yalan haber. Erdem bu sırada kumarhanede takılıyordu ama bir gecelik ilişkisi olan bu gazeteci kadın öfkesinden deliye dönmüş ve yalan haber yayımlamış. E, Erdem de 'Ben kumarhanedeydim. Bu haberle alakam yok.' diyemediği için böylece kaldı. Basın açıklaması bile yapmadı ve sonradan unutuldu zaten. Arada birkaç tweet atılır hakkında ama o kadar işte." dedi ve kendisini ciddiyetle dinleyen bana döndü.

"Kadınlardan korkacaksın." dedim gülmemi bastırmaya çalışırken. "Canını yakarsan buzu alev sandırtır." dedim. Miraç da geniş bir tebessüm edip beni başıyla onayladı.

"Orası öyle." dedi keyifli bir edayla. "Neyse, diğer dosyaya geçmeden kahve içmek ister misin?" diye sordu bana dönerek.

Onun kahvesini mi içecektim? Beni hayata bağlayan, huzurlu bir senfoninin sadece sesten değil kokudan da oluşabileceğine inandırdığı o kahve kokusunu tekrar mı ciğerlerime çekeceğim?

Kalp atışlarım engel olamayacağım bir hızda artarken onu başımla onayladım. Gözlerime ruhumun heves kırıntıları yansımasın istedim ama bu mümkün değildi. Ruhumun ekmeğe, suya ihtiyacı yoktu ki. Onun tek istediği, canının tek çektiği şey onun kahvesiydi. Ne sert ne de yumuşak içimli; ne şekersiz ne de damağı rahatsız edecek kadar şekerli olan kahvesiydi tek umduğu.

"Tamam o zaman ben hemen yapıp geleyim." dedi ve hızla kalktı oturduğu yerden. Görebiliyordum, o da benim gibi heyecan yapmıştı.

Dişlerimle dudağımı kemirirken mutfaktaki işinin bir an önce bitmesini ve elinde iki kahve fincanla gelmesini istedim. Belki çok saçmaydı, alt tarafı bir kahveydi başkalarına göre ama bizim için öyle değildi işte. O kahve, dar zamanlarımızda ellerimizden tutan huzuru temsil ediyordu aslında. Ruhumuzun kelepçelerini eritiyordu o kahvenin üzerinde tüten dumanlar; yüreğimizdeki yangını söndürüp çiçekler açtırtıyordu kokusu.

Birkaç dakika sonra elinde iki kupayla geldi ve tekrar bağdaş kurarak oturdu. Kırmızı kupayı bana uzattı ve siyah olanı diğer tarafına koydu. Gözlerimin içine çocuksu bir hevesle bakarken kahve irislerinde pusu kurmuş heyecan, kendisi için ne kadar şiddetliyse benim de ruhuma o kadar işliyordu.

Burnumun direği sızlarken kupayı burnuma yaklaştırıp iki senedir mahrum kaldığım o kokuyu ciğerlerime çektim. Nerden bilebilirdik seneler önce beraber içtiğimiz o kahvenin son içeceğimiz kahve olduğunu? Sabahında huzurla yudumlarken akşamında cayır cayır yanacağımızı bilmediğimiz gibi o günden sonra da kahvesini bir daha içemem sanıyordum.

Bana, yine bildiğimi unutturtuyordu. Yüreğimdeki yangın kor alevlerle güçlenmiş, ruhumun tenini yakıyordu ama bir yandan da buz gibi bir esinti

bahşediyordu kahvesinin kokusu. Hemen yanı başındaki kalbim cayır cayır yansa da ciğerlerimde onlarca çiçek açtı.

Bunları görmezden gelemezdim çünkü bana tekrardan hissettirdikleri çok baskındı. Canımı yaksa da, bir gülüşü dâhi bana ihanetini hatırlatsa da gülümsetiyordu da işte. Garipti. Ona karşı düşündüklerim, hissettiklerim çok garipti.

"Geçmiş, geçmiyormuş." diye fısıldadım. Gözlerim dolduğu için ona bakıp ruhumun çıplaklığını gözleri önüne sermekten kaçındım.

"Geçmiş, geçiyor ama bazen, sadece izi kalmış yaralar sızlıyor. Kötü günler geri geldi diyorlar ama kötü günleri atlatamadığından böyle hissediyorlar aslında. Geçmiş, bitiyor Dila. Her saniye geçiyor, günler bitiyor. Gidenler geri de gelmiyor, söylenen sözler de geri alınamıyor ama hissizleşiyorsun zamanla. Öyle çok zaman geçiyor ki üzerinden, ardında bıraktığın anıları hatırlamamaya başlıyorsun ve buna iyileşmek diyorlar. O kadar çok ses çınlıyor ki kulağında, sağır olmayı kaçmak sanıyorlar. Aslında kabullenmek olduğunu kimse düşünmüyor." dedi düşünceli bir tonda. Öyle ki, o ses tonunda duyguların altında ezilip küçücük kaldığımı hissettim.

Onun çok yarası vardı. Onun zihnini her saniye kuşatan, canını çok yakan anılar vardı. Onun ruhu her saniye canını yaktığını düşündüğü her insanın isyanlarını işitiyordu. O, sahiden de çok yaralıydı. Kabuğunun altında kanamaya can atan koca bir yarası vardı ve buna aşk diyorlarmış.

Sevmek de buymuş. Hiçbir zaman sadece mutluluktan ibaret olmamış.

"Canını yaktığımı hatırlamak, aslında hiç unutamamak canımı çok yakıyor." diye mırıldandı kısık bir ses tonuyla. Sanki bana değil de kendi ruhuna dert yanıyordu. Zorlamasın, yumruklamasın istiyordu bu yorgun bedenin duvarlarını. "Şimdi bir kahvenin senin canını yaktığını bilmek, sızlatıyor her yaramı."

"Acıtmadan sevilmiyormuş. Aşk demek acıyı da kucaklamakmış. Aşk, bu elimde tuttuğum kahve fincanı da demekmiş. Aşk bir kirazmış. Aşk, bir masalmış. Çocuklara neşeyle anlatılan ama aslında çok kötü sonları olan bir masalmış aşk." dedim.

"Aşk, Dila'ymış." dedi keskin bir tonda. Gözlerimin en derininde kendi yansımasını arıyordu.

"Aşk, Miraç'mış." dedim keskin bir tonda.

İkimiz de dolan gözlerimizi elimizin tersiyle silip acılarımızı görmezden gelmeye başladık. En azından işimiz bitene kadar ruhumuzu üşüten acılardan uzak durmak istedik.

Yaklaşık üç saat boyunca bana Erdem ile ilgili bildiği her şeyi anlattı. Göz attığım belgelere tekrar bakıp yalan veyahut eksik olan her bilgiyi yeniden açıkladı bana. Ben de onu ciddiyetle dinleyip söylediklerini aklımın bir köşesine kazıdım. Ayrıca kumarhanedeki güvenlik kameralarının Erdem'i kadrajına aldığı görüntüleri de bana izletmişti.

Günlerdir belge incelemekten tutulan belimi sağa doğru oynatarak rahatlatmaya çalıştım ama kas gevşetici içmeden bu ağrıların geçeceği yoktu. Ayrıca acıkmıştım da. Edwin, bu saatlerde çoktan gelmiş olurdu ama nedense işi bugün uzun sürmüştü ve ben acıkmıştım.

"Acıktım ben. Bir şeyler mi yesek?" diye sordum kaşları çatık bir başka belgeyi inceleyen Miraç'a. Gözlerini bana çevirip tebessüm etti ve beni onayladığını kendi çapında göz kırparak gösterdi.

"Dışarıdan mı söyleyelim yoksa yapalım mı?" diye sordu.

"Yemeği dışarıdan söyleyelim de biz tatlı yapalım. Olmaz mı?" Benim iştahlı hallerime çok denk gelmediği için içten içe bir şaşkınlık yaşasa da bunu dışarı vurmuyordu.

"Olur tabii. Yeter ki sen iste." diyip omuz silkti ve kağıtları toplamaya başladı. Anlattıkları sayesinde "Erdem Şaşmaz" kimliği kafamda çok daha iyi oturmuştu ve aslında onunla nasıl tanışacağımı bir nevi bulmuştum. Bana sadece kasaların yerleri konusunda duyduğumuz şüphelerin ortadan kalkması lazımdı. Gerisi de çorap söküğü gibi gelecekti.

Beraber kağıtları toplayıp sehpanın üzerine koyduk ve mutfağa girdik. Pizza istediğimi söyleyince telefonunu çıkartıp Batu'ya iki pizza sipariş

etmesini söyledi ve telefonu kapattıktan sonra tezgahta malzemeleri ayarlayan beni izlemeye başladı.

"Ben ne yapayım?" diye sordu ellerini beline koyup.

"Çilekleri doğrayabilirsin ama doğrama tahtası almadık daha. Yeni taşınınca eksik çok oluyor."

"Batu'ya söyleyeyim alsın gelsin." diyip telefonu çıkartınca ona döndüm.

"Olur mu hiç Miraç? Ellerinde doğrayamıyor musun sanki? Aciliyeti olsa alırdık biz zaten. Elinde doğrayıver." diyip önüne çilek paketini ve bıçağı bıraktım.

O işini çok ciddiye almış bir vaziyette özenle çilekleri ince ince keserken ben de muhallebiyi hazırlamaya başlamıştım. Miraç, sonunda çilekleri doğramayı bitirip bana döndü. Gözleri tencereye kayarken tahta kaşığı tutan elimi görünce kaşları biraz çatıldı çünkü aynayı yumrukladığım zamandan kalan kesik izleri hâlâ duruyordu.

Aklıma o anda bıçak yarası tekrar gelmiş ve o olaydan sonra hiç ilgilenmediğimi fark etmiştim. Hiç, "Yaran nasıl? Canın yanıyor mu?" diye sormamıştım ben. Hiç yarasını kontrol etmemiştim.

"Miraç, yaran nasıl oldu?" diye sordum ciddiyetle. Elime odaklı gözleri, gözlerime tırmanınca açık kahve gözlerinin acı tona kadar koyulaştığına şahit oldum.

"Artık bir yara olarak nitelendiremeyeceğim kadar iyileşti." dedi ve minik bir tebessüm etti.

"Acıyor da söylemiyorsan bozuşuruz. Asaf abiye gösterdin mi peki?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Hayır, Andre de bilmiyor yaralandığımı. Şimdi durduk yere yeri göğü ayağa kaldırmaya gerek yok. Anlatsam neden Dila ile bunca işin içine girerken yanında ben yoktum diye sitem edecek ve kırılacaktı. Ayrıca Murat'ın da ölüm fermanını imzalamış olurduk çünkü Andre bu yarayı

Murat sayesinden aldığımı öğrenirse o şerefsizin ciğerini söker. Benden önce gider bulur onu." dediğinde aralarındaki o kuvvetli dostluk bağını bir kez daha her uzvumda hissettim.

Onlar, senelerce beraber göğüs germişlerdi her acıya ve birbirlerinin canını yakan her insan evladının eceli olmaya da hazırlardı.

"Ben sökeceğim onun ciğerini." derken muhallebiyi karıştırmaya devam ediyordum. "Beş sene boyunca çığlıklarıma her sessiz kaldığı anı, ona çığlıklar attırarak ödeteceğim." dedim kin dolu bir ses tonuyla.

Miraç, söylediklerimi ciddiyetle dinlerken gözlerini yavaşça kırptı ve siyaha çalan gözleriyle uzun bir süre izledi gözlerimi, yüzümü.

"Neden öyle bakıyorsun?" diye mırıldandığımda ellerini tezgahtan çekip tam karşıma geçti.. İster istemez ona dönmek için açımı değiştirmiştim ve sırtım tezgaha yaslanmıştı. Bana böylesi bir yoğunlukla bakarken ne diyeceğimi, ne yapacağımı bilemedim ve gözlerimi kaçırdım.

"Gözlerime bak Dila. Bak da biraz soluklanayım." diye fısıldadı ama ruhum için öyle yüksek sesliydi ki bu fısıltı, yerle bir edildi bütün bildiklerim. Acılarım, mutluluklarımla inşa ettiğim binanın enkazı altında kaldı. Göremedim, hissedemedim. Onun sayesinde yok oldular.

Sertçe yutkunup mavi gözlerimi kahve irislerine çevirdiğimde kirpikleri titredi. Belki de seneler sonra ilk kez bu kadar yakından bakıyorduk gözlerimize. Belki de kahve gözlerini ilk kez böylesi bir özlemle inceliyordum. Canım yanıyordu ama öyle güzeldi ki gözleri...

"Gözlerin neden bu kadar güzel ki?" diye fısıldadım titrek bir tonda. Gülümsedi. Sağ yanağındaki gamzesi belirdi yine. Öpmek istedim oradan. O çukurun içine ruhumu gömmek istedim çünkü bizim en güvenli yerimiz orasıydı.

"Çünkü sana bakıyorlar." dediğinde nefes alamadım. Beynim durdu, zaman ilerlemeyi kesti ve hiçbir şey geride kalamadı. Geçmiş diye bir şey hiç var olmayacak kadar silikleşti. Her şey, 'şu an' oldu. Acım da şu an, kederim de; neşem de şu anın içinde hapsoldu huzurum da.

"Sana şimdi bu kadar yakın olmak, kokunu ciğerlerime çekmek, gözlerinin içinde kendimi görmek, ruhuma ihanet etmek değil mi?" diye fısıldadım. Sanki milyonlarca insan oturmuş ve bizi izliyorlarmış da onlara sesimizi duyurmamak için kısık sesle konuşuyor gibiydik.

"Evet öyle." dedi ve gözleri birkaç saniye dudaklarıma indi. Sertçe yutkunduktan sonra diliyle dudaklarını nemlendirdi ve gözlerimin içine baka baka derin bir nefes aldı. "Peki, benden uzak durup beni sevmiyormuş gibi davranırsan da kalbine ihanet etmiş olmaz mısın?" diye sordu keskin bir tonda.

Ezildim. Paramparça oldum bu sözlerin üzerine. Küllerime kadar yaktı sözleri. Canımı yaktı ama yüreğime de öyle çiçekler açtırdı ki... En güzel araf aşkmış meğersem. En güzel araf o'ymuş. O, her şeymiş.

Dudaklarım titrerken birbirlerine sertçe bastırıp gözlerimden yaşların akmasına engel oldum.

"Hayır, hayır." diyip ellerini kaldırdı ve göz pınarlarımda biriken her yaşı, iri parmaklarıyla okşadı. Daha çok ağlayasım geldi. "Gözyaşlarını görmeye dayanamıyorum." diye mırıldandı.

"Mutluluktan akacaksa sorun yok demiştin ama önceden?" diye mırıldandım boğuk bir sesle.

"O geçmişte kaldı." diye cevap verdi hemen. "Hiçbir gözyaşına tahammülüm yok artık. Ağlama, boş ver. İyi bir şey değilmiş. İnsanın cidden ağladıktan sonra başı çok ağrıyormuş. Sen baş ağrısı sevmezsin ki. Gözlerin de hassas. Ağlayıp kızarırsa canını yakarlar. Boş ver ağlama sen." Derken de elmacık kemiklerimi okşuyor, yüzündeki ufak tebessümü gözlerimin önüne seriyordu. "Sen hep gül. Hep..."

Miraç ile Batu'nun getirdiği pizzaları yerken Batu'yu da davet etmiştik ve üçümüz pek sohbet dönmese de keyifli diyebileceğim bir yemek yemiştik. Ayrıca yaptığımız tatlılar da çok lezzetli olmuştu ve tadını çok seven Miraç, iki kase yemişti.

Bir kase daha yemek üzere olan Batu'nun elinden de almıştı ve eve götüreceğini söylemiştim. Aralarında geçen o bakışma o kadar komikti ki dayanamayıp sesli bir kahkaha atmıştım.

Edwin de yarım saat önce gelmişti ve evde Miraç'ı görmeyi beklemediği için biraz şaşırsa da sessiz kalıp odasına çıkmıştı. Duş alıp üzerini değiştirmiş ve tekrar aşağıya inmişti. İkilinin arasında geçen sessiz sedasız bakışmalara anlam veremesem de yorgunluğum bu bakışları anlamlandırmaktan kaçındı.

Mert'ten gün boyu haber beklemiştim ama beni yine aramamıştı. Miraç'ın da endişelerinin arttığını biliyordum ama dışa vurmuyordu.Derin bir nefes aldığım sırada solumda duran telefonumun ekranı aydınlandı ve hemen sonra Mert'in aradığına dair bir çağrı düştü ekrana. Hızla telefonu elime alıp aramayı cevapladım.

"İyi akşamlar yenge." dedi Mert sakin bir tonda.

"İyi geceler Mert. Çok merak ettim seni." diye yanıtladım hemen.

"Kusura bakma yenge. Kesin bir bilgi edinmeden seni aramak istemediğim için bu kadar geç arayabildim." dediğinde "Geç olsun güç olmasın." diyerek cevap verdim. Miraç ve Edwin pür dikkat bana ve telefondan dışarı sızan sese odaklanmışken Mert devam etti sözlerine.

"Dediğini yaptım yenge. Erdem birkaç gündür evden pek çıkmıyor, sadece dün gece beni sevkiyata götürdü ve evde kalamadığım için araştırma yapmakta biraz zorlandım. Yine de bir şeyler buldum."

Kalbim, engel olamadığım bir şekilde hızla atmaya başlarken daha çok doğruldum oturduğum yerden."Ne buldun?" diye sordum heyecanımı sesime de yansıtarak.

"Yenge şu an kaldığı ev, İstanbul'da en çok kullandığı ev. Yani eğer kasalar bu kadar önemliyse uzağa taşımak istemediğini düşündüğüm için ilk önce bu evi araştırdım. Hani, sen yasak olsa bile girilmeye müsamaha gösterebildiği ama sahiden de girmenin yasak olabileceği odalara bak demiştin ya. Bunu yaptım şu üç günde." dedi ve birkaç saniye sessiz kaldı.

Sanırım anlatırken yorulmuştu. "Çaktırmadan her odasına girdim ama onun da görmesini sağlayarak tabii. Çalışanlarından bir şey istediğinde ben getiririm abi, diyerek birçok odaya baktım ve dediğin gibi bize her ne kadar yasak dese de bazı odalara girebiliyoruz ama biri hariç."

İliklerime kadar hissettiğim heyecan daha fazla beni bu koltukta oturtamadı ve hızla doğruldum oturduğum yerden.

"Giriş katında bir oda var yenge. Yangın merdivenin kapısı oraya açılıyor ve bu bahaneyle girmek istedim ama iyi bir fırça attı. Biraz da hırpaladı hatta. Bunlar yaklaşık üç saat önce oldu ve anca arayabildim seni." dedi ve bana konuşmam için bir söz hakkı tanıdı.

"Mert, kapı bir kartla mı açılıyor?" diye sordum hemen.

"Evet, klasik otel odalarının anahtar kartları gibi düşün. Birkaç odası daha var böyle kapılarıyla kapatılan ama onların anahtarını bana çekinmeden verdi. Bu kapıya ise yaklaştırmadı bile beni."

"Bulduk." diye fısıldadım şaşkınlık içerisinde. Edwin ve Miraç'ın gözlerinin içine baktım ve bir kez daha "Kasaları bulduk." diye fısıldadım çünkü sahiden de bulmuştuk.

Miraç'ın yüzüne, adamının kazanmış olduğu zaferin ifadesi yansırken rahatlıkla arkasına yaslandı ve ellerini saçlarından geçirdi. Edwin ise kocaman tebessüm etti ve bir eliyle şaşkınlıkla kapanmış ağzını örttü.

"Bulduk yenge. Sayende bulduk." dedi.

"Mert çok teşekkür ederim." dedim minnet kokan bir ses tonuyla.

"Estağfurullah yenge. Asıl ben teşekkür ederim ama şimdi kapatmam lazım. Patrona selamlar, sana da iyi akşamlar. Ben yine arayacağım iki gün sonra. Plan oturmuş olursa yine konuşuruz." dedi ve telefonu kapattı.

Edwin bir şeyler söylüyordu ama duyamıyordum onu. Kafamda her ölen ihtimalle yok ettiğim tilkilerimden arda kalan birkaç tilki de şimdi

öğrendiklerimle kaybolurken belirli bir sıraya koymaya başladım ihtimalleri.

Yedi gün, on gün, işler ters giderse yirmi gün sonrasına kadar kurguladım kafamda. Miraç sayesinden iyice oturmuş Erdem Şaşmaz kimliği, zihnimde dönen tek bir tilkiyle uyuşuyordu.

Kaç dakika ayakta, dışarıdaki ağaçlara bakarak düşündüm bilmiyorum ama ilerleyeceğim planın adımlarına karar verdikten sonra hâlâ koltuklarda oturan ikiliye döndüm. Birazdan söyleyeceğim şeye hiç hazır olmadıklarını biliyordum ama kendimi Erdem'den korumanın tek yolu da buydu.

"Plan hazır." diye mırıldandım. "Erdem ile nasıl tanışacağımı buldum." Miraç ve Edwin sertçe yutkunurken ikisi de meraklı gözlerle bana bakmaya başladılar.

"Ne planladın?" diye sordu Edwin. Gözlerimi onun gözlerine çevirdim ve inceldiği yerden kopan ipin, karşımda bana merakla bakan adamların tenine bir tokat gibi çarpmasına izin verdim.

"Sen, bana onun yakınındayken tokat atacaksın."

BÖLÜM SONU!

Emeğime saygı duyup oy vermeyi unutmayın.

Acılarını kabul ettiğinde her anıya kör her sese sağır olursun. Kabullenirsin çünkü, alışırsın. İyileşirsin.

KKD | BİRİNCİ PERDE

Kalın bir halat gibi sağlam hayallerle, güçlü umutlarla atılıyor başarının adımları. Arkanda insanlar oluyor bazen, bazen de yapayalnız olduğunu görüyorsun ardına baktığında. Beyaz bir ışık görmek istesen de karanlık selamlıyor yalnızlığını.

"Olsun." diyorsun. "Demek ki bu işi tek başıma başaracakmışım, demek ki zafer tebessümü sadece benim dudaklarıma yuva olacakmış." Bir başka insan da "Olsun." diyor. "Demek ki tek başıma kaldıramayacağım kadar yükmüş bu iş bana. Ardımda bana ışıklarıyla yol gösteren bu insanlar sayesinde başarının halatına sımsıkı tutunup avuç içlerim kızarana kadar yükseleceğim. Arşa yükselene kadar, bir yıldıza dokunana kadar çıkacağım göklere."

Ben ise bir araftayım. Hem yapayalnız hem de engellerle dolu yolumu bir güneş misali aydınlatacak insanlarla çevrili etrafım. "Benim acılarımın alevlerinin ışığı yeter bana." diyip reddediyorum bazen, bazen de kucak açıyorum o ışığa.

Şu anki durumum da her iki durumun arafıydı. Biliyordum, burada olmasa da bir yerde beni izliyordu; aklı sıra benim yalnız olduğumu düşündürmek için benden uzakta durduğunu biliyordum ama onu hissediyordum işte. Ben yalnız değildim. Öncesini bilmem ama şu an yalnız değildim.

"Bunun iyi bir sonuca gebe olacağını düşünmüyorum." dedi Edwin tekrar endişeli ses tonuyla. Her ne kadar dik bir duruşu olsa da ellerinin endişeyle titrediğine şahit olmuştum birkaç dakika önce. O ellerini birazdan çok yanlış bir şey için kullanacaktı, bu yanlış şeyi yaptıktan sonra koparmak isteyecekti elini belki de. Bütün endişesi de bu yüzdendi.

"Savaşta kazanan yoktur Edwin. Herkes kayıp verecek. Onlar adını, işini, hayatlarını kaybedecek; ben de ruhumun kemirilmiş parçalarını söküp atacağım. Onlar ölecek, ben tekrar iyileşeceğim." dedim kısık bir ses

tonuyla. Zira, hesaplamalarıma göre bir dakika sonra Erdem Şaşmaz, bu sokaktan geçecekti.

"İyileşmen için şimdi seni yaralamam mı gerekiyor?" dedi yüzünü buruşturarak. "Zihninde dönen sesleri duyamıyorum. Anlayamıyorum bazen seni."

"Bunu açık yaraya tuz basmak olarak düşün Edwin. Anlık bir acı hissedeceğim, sonra acıya alışacağım ve eskisi gibi yakmayacak canımı. Hem o tuz, yaralarımın mikrobunu alacak. Ben iyileşeceğim ve bu uğurda döktüğüm acı, tatlı bir esinti gibi gelecek bana."

Başımı Edwin'e doğru çevirdiğimde ellerini titreten endişenin gözlerini de kuşattığını görmüştüm. Yakasını az önce yırttığım lacivert tişörtünün üzerine giydiği oduncu gömleği, senelerdir aynı evi paylaştığım masum Edwin kimliğini yerle bir eden cinstendi.

Saçlarını da alnına doğru bırakmış, zaten pek uzun olmasa da belirgin kısa sakallarına iki gündür dokunmadığı için kirli bir görüntü elde etmiş, dün gece uyumadığımız için çöken göz altları tam olarak bu plan için kurduğum hayalimdeki 'koca'yı ortaya çıkartmıştı.

"Hadi Edwin. Duygularınla hareket etmeyi bırakman lazım. O kasalar elime ulaşana kadar hiçbir acıya, acımsamaya tahammülüm yok." Alnına düşen saçlarını biraz daha karıştırdım. Dikkatle beni izlemeye devam ediyordu. "Hadi, gelmek üzere. Sokağa çıkıyoruz." dedim ve kolumu ona doğru uzattım.

Gözlerinden ifşa olan duygularına bir perde çekmek için girdiği savaşı derin bir nefes alarak sonlandırdı ve kolumu tuttu. Kolumu, çok sıkı tuttu ve çöktüğümüz çalıların arasından bir çırpıda çıkardı. Elinde gazeteye sarılmış içki şişesinden bir yudum alıp 'sarhoş adam' kimliğini tamamlamaya devam etti. Elinin tersiyle dudaklarına yapışan alkolü temizledi ve şimdi daha az duygu barındıran gözlerini gözlerime çevirip "Bu yaptığım hatanın acısını ömrüm boyunca çekeceğim ve senden şimdiden özür dilerim. Her şey senin için. Özür dilerim Dila."

"Özür dileme. Buna seni ben zorladım. Şimdi Edwin'den uzaklaşıp Mustafa olman lazım." dedim ve birkaç dakika önce dağıttığım saçlarımı biraz daha karıştırdım Edwin hâlâ kolumu tutarken.

Arkamızda kalan sokağı bir çift araba farı aydınlatmaya başlamadan iki saniye önce Edwin, Mustafa'ya dönüştü. Plan, başlamıştı.

İKİ GÜN ÖNCE...

"Ne?!" diye bağırdı Edwin.

Miraç ise sessiz kaldı. Az önce kurduğum cümlenin ağırlığı ruhunu çökertmiş olmalı ki sadece gözlerime bakabildi. Ne dudakları şaşkınlıkla aralandı ne de bir kirpiği kıpırdadı.

"Bana tokat atacaksın Edwin." Dilimden sıyrılan her kelime, ruhumu da şaşırtıyordu. Senelerce işkence görmüş, psikolojik şiddete maruz bir kadının ömrü boyunca kurmayacağı cümleler kuruyordum. Ruhum oluk oluk kanasa da duygularımdan arınmak için çırpınan içimdeki kız çocuğu, bu kararın doğruluğunun farkındaydı.

Kendimi en iyi bu şekilde koruyacağımın ikimiz de farkındaydık. Benim içsel savaşıma saniyesi saniyesine şahit olduğu için bana hak vermişti.

"Bunu asla yapmam!" Ayağa kalktı Edwin. Tam önüme geçtiğinde ele gözlerinin koyulaştığını ve bir alev rengine büründüğünü gördüm. "Aklından ne geçiyor senin?" diye bağırdı. İçinde fokurdayan öfkesi yüzünden ses tonunun yüksekliğini fark edememişti sanırsam çünkü Edwin bana daha önce hiç böyle bağırmamıştı.

"Alçalt o sesini!" diye araya girdi Miraç. Girdiği transtan kurtulmuş olması ister istemez sevindirdi beni.

Edwin ellerini hırsla saçlarından geçirip sağıma doğru yürümeye başladı. Bu sırada Miraç ayağa kalkmış ve yavaş adımlarla bana doğru geliyordu.

"O herifin sana vurmasına asla izin vermem." dedi dişlerinin arasından. Miraç'ın bu yıkılmaz sandığım duvarı ile karşılaşacağımı biliyordum zaten.

"Senden izin istemedim." dedim omuz silkerek. Dudaklarını sinirle dişledi ve gözlerini birkaç saniyeliğine benden çekip arkamdaki camlı duvardan dışarıyı seyretti.

"Susayım, diyorum. Bu sefer karışmayayım, diyorum. Hakkım yok, diyorum ama ne dediğinin farkında mısın sen? Nasıl bir çıkmaza girdin de bu yolu doğru yol olarak seçtin?!" Kaşlarını çatarak dile getirdi cümlelerini. "Sen o tokadın sadece yanağını yakacağını mı düşünüyorsun?!" diye bağırdı ardından. "Geçmişin ortadayken sadece bir yanak sızısıyla kurtulacağını düşündürten ne?!"

"Geçmişin aklına geldiği için böyle diyorsun." dedi Miraç kadının bileklerinden tutup. "Doğru düşünemiyorsun. Yengemin canını hiçe sayıyorsun!"

"Geçmişimin Allah belasını versin be! Umrumda mı sanıyorsun yaralarım! Ben kendime acımıyorum, babamın yaktığı onca canın hesabını kim verecek?! Öldürdüğü onca insanın aileleri bir umutla beklerken ben kendi yaralarımı düşünecek kadar bencil bir kadın değilim! Nasıl söylersin böyle bir şeyi?!" Ellerini hızla geri çekti. "Sizden daha çok düşünüyorum ben Bahar ablayı!"

Zihnimde beliren anı, kendimi kontrol altında tutmamı sağlayan her halatı keskin bir bıçakla kopardı.

"Sakın bana geçmişimi hatırlayıp hata yapacağımı söyleme!" diye bağırdım ve omuzlarından iktirdim onu. Bir adım geriye gitse de kalbimi yakıp kavuran acıyı dindiremediği için bir kez daha iktirdim. "Sakın geçmişteki ihanetler sayesinde gözlerim açılmışken mazinin gözlerimi kör ettiğini söyleme! Sakın buna cüret edeyim deme!" Sol gözümden akıp giden o acı dolu bir damla yaş, içinde hâlâ var olduğundan şüphe ettiğim erkek çocuğunu sağanak bir yağmura tuttu. Boğulduğunu hissettim. Acılar içinde boğulduğunu hissettim.

"Ben mantıklı konuşan tarafım. Duygularıyla hareket eden sensin!" diye bağırdı Miraç. Edwin ise sırtını pencereye yaslayıp sadece kavgamızı izlemeye başlamıştı.

"Senin mantığının yolları ihanetten geçiyor Miraç Karadağ! Senin mantığın onlarca insanın duygularını köreltiyor." Miraç afalladı, kirpikleri bir saniyeliğine titredi. "Bunu sana söyleyen olmadı mı daha önce?!" diye bağırmaya devam ettim ve öfkeden titreyen ellerimi ondan gizlemek için bir kez daha vurdum omuzlarına.

"Kus kinini Dila! Senelerce kus, hiçbir saniye susayım deme. Akıt içindeki zehri. Ben o zehrin içinde ölmeye de hazırım ama seni canından edecek hiçbir plana eyvallahım yok!" Onu tekrar iktirmek için kaldırdığım ellerimi bileklerimden tutup göğsüne koydu. Sağ avcumun içinde, kat kat derisinin altında atan kalbi maraton koşmuşcasına hızlanmışken görünüşünün bu kadar sakin olması beni afallatan ikinci şeydi.

"Senden onay bekleyen kim Miraç?" dedim kaşlarımı çatarak. "Bana bir daha ihanet etmen için seni plana dahil edeceğimi, senden onaylar alıp seninle yürüyeceğimi sana düşündürten ne peki?!" diye sordum.

Hiddetle soludu. Dişlerini sertçe bastırdı dudaklarına, birkaç saniyeliğine bembeyaz oldu dudakları. İçindeki öfkeyi bastırmak için kendisine acı çektirmesi yaşadığı çaresizliğin en büyük kanıtıydı.

"Bunu yapma!" dedi yüzünü yüzüme yaklaştırarak. Ilık nefesi dudaklarıma çarptı, buz kestim. Gözleri bir saniyeliğine kiraz kokan dudaklarıma kayınca arsız bir nefes çekti ciğerlerine. "Dila, bunu kendine yapma." Göğsündeki ellerimi çekmek istedim. Aldığı nefesle daha da hızlanan kalp atışlarını hissetmemek için kaçmak istedim ama izin vermedi.

"Yapacağım Miraç. Sen de ya izleyici olabilirsin ya da hiçbir şey. En üstü de, ortası da yok Miraç. Kararları ben veririm, Edwin ve ben uygularız ve sana verebileceğimiz tek şey bizi izleyebileceğin sandalye olur. Fazlasını bekleyerek sınırlarını zorlama çünkü eminim ki sonunun sınır dışına çıkartılmak olacağını biliyorsun." dedim kısık bir ses tonuyla. Edwin'in duyamayacağı bir şekilde dile getirmek istedim çünkü Miraç'a her ne kadar kızgın olsam da Edwin karşısındaki duruşunun sarsılmasını istemiyordum.

"Dila bunu yapma!" diye tekrar etti son bir çare.

"Miraç, yanımda olmayacaksan karşımda da durma." diye yanıtladım onu ve geriye doğru bir adım attım. "Bence artık git sen." dedim. Nasıl da tereddüt etmemiştim bunu söylerken? Nefretim nasıl da kör etti gözlerimi de duygusuz bir kadına çevirdi beni?

Durmadı Miraç. "Gitmeyeyim, kalayım." demedi. Bir hışımla arkasını döndü ve kapıya doğru ilerledi. Kabanını vestiyerden aldı ve kapıyı çarpıp çıktı evden.

Edwin biraz daha sakinleştikten sonra kurduğum planı ona anlattım. Neden bana tokat atması gerektiğini anlattım ve düşüncelerimi mantıklı bulsa da bunu yapmak istemediğini dile getirdi. Ben kararımdan dönmeyince de mecburen kabul etti söylediklerimi.

Biliyordum, bundan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Biliyordum, bundan sonra kendimi kaybederek geçireceğim birkaç günün ardından tekrar özgür bir kadın olacaktım. Eğer kader, ağlarını boğazıma sarmak yerine buz tutmuş ruhuma bir yorgan örecek kadar beni severse bu savaşı ben kazanacağım.

Sonraki iki gün boyunca Erdem Şaşmaz'ın günlük planlarını Mert sayesinde öğrendim ve asıl planın gerçekleşmesi için bir gün beklemek zorunda kaldık. Bu süreçte Edwin ve ben yaklaşık üçer saatlik uykular ile günümüzü geçirdik.

O bir yandan abisiyle konuşup güvenliğimizi sağlamak için abisinin adamlarından birkaçının Türkiye'ye gelmesini istedi. Ben de iki senedir aldığım yazılım eğitimlerini uygulamaya başlamıştım. Erdem Şaşmaz'ın yakınındayken telefonunu kopyalayabilmek için bir kod yazmıştım. Geçmişte yaptığı aramalara, bundan önce gönderilmiş ve sonradan gönderilecek dosyalara erişmek için sisteme sızacak bir kod da yazarken saatlerimi harcamıştım.

Kod yazmak emek isteyen bir şeydi ve ben körelen, sonra da zor yeşeren yeteneklerime kavuşmakta biraz zorluk çekiyordum ama beni bu plandan alnımın akıyla çıkartacak kadar bilgiye sahiptim.

İki gün boyunca Miraç ile hiç konuşmamıştık. Ömür ile telefonda konuştuğumuzda iki gündür eve gelmediğini, sadece telefondan konuştuklarını söylemişti. Arayamadım, hangi taraftasın diye soramadım çünkü suskunluğuyla kararını vermişti. Seyirciler sessiz olmalıydı, o da sessizdi.

Erdem Şaşmaz, beni görür görmez Kerim Milat'ın kızı olarak tanıyacağı için imajımın değişmesi gerektiğinin farkındaydım ve kendimde birkaç değişiklik de yaptım. Edwin'in getirdiği geçici sprey saç boyasıyla saçlarımı sarıya boyadım ve yine Edwin'in getirdiği peruk kahkülü saçlarıma yerleştirdim. Bir gün de yıkamayıp kirli bir izlenim bıraktım ve evden çıkmadan önce biraz daha karıştırdım.

Cidden tanınamaz bir hâle gelmiştim. Sarı saçlara hiç alışık olmadığım için aynada gördüğüm kadın karşısında büyük bir şaşkınlık yaşasam da bu iyiye işaretti. Ayrıca yıkadıktan sonra ördüğüm saçlarımı da çıkmadan önce açmıştım ve aynadaki ben, daha garip gelmişti gözüme. Resmen sarışın ve kıvırcık, kahküllü bir kadın olmuştum.

Üzerime siyah bir kazak ve siyah bir eşofman altı giyip evden çıkmıştık. Planı başlatmak için, Erdem ile tanışacağımız sokağa sürdük arabayı.

Erdem Şaşmaz, oturduğu koltukta takım elbisesinin yakalarını düzeltip sırtını daha dik bir konuma getirdi. Birazdan katılacağı akşam yemeği, her zamanki rahat tavrını biraz gölgede bırakması gerekecek kadar ciddi bir yemekti ve ister istemez kasılmıştı.

Güvenlik şirketi kurarken böyle risklerden, bunca yükten habersiz olsa da şimdi elde ettiği güç, onu ayakta tutabiliyordu. Daha otuz beş yaşında olmasına rağmen şirketinin güvenlik duvarının ne kadar güçlü olduğu bütün dünyada haberlere konuk oluyordu. Yurtdışından gelen müşterilerinin hepsi emanetlerini teslim ettikten sonra büyük bir memnuniyet ile ülkelerine dönüyorlardı.

Erdem Şaşmaz'ı zorlayan durum ise bazı emanetlerin devleti yakından ilgilendiren, tehlike içeren belgelerden oluşmasıydı. Ülkeye girmemesi

gereken birçok mal, kendisi aracılığıyla şirketinde güvence altına alınıyordu ve vekil değişimiyle emanetler yeni sahiplerine ulaştırılıyordu. Emanetler de özel mülk olduğu için polis arama izni olmadan inceleme yapamıyordu. Eğer bir sorun çıkarsa yükümlülüğün Erdem'de olmadığına dair imzalar atılsa da yine de endişeleniyordu adam.

Koyu saçlarını geriye doğru atıp dar sokağa giren arabanın camından dışarıyı izlemeye başladı sakinleşmek adına. Bu sırada birkaç saniye önce Dila'yı sarsmaya başlayan Edwin, arabanın farlarını görür görmez bağırmaya başladı. "Demek evden kaçarsın ha! Aklı sıra benden kaçıyorsun öyle mi?!"

Elindeki bira şişesini havada sallarken birkaç damla alkol, ikilinin yüzüne sıçramıştı.

"Yapma Mustafa, yanlış anladın beni!" diye bağırdı Dila. Heyecanlandığı için nefes alışverişini kontrol edemezken açık vermemek için büyük bir çaba gösteriyordu.

Karşıdaki evin çatısında Batu ile beraber bekleyen Miraç ise göğsünde buluşturduğu ellerini çözüp terasın demirlerinden biraz uzaklaşmak zorunda kaldı çünkü Edwin, Dila'yı her sertçe iktirdiğinde kalbinden bir parçasının koptuğunu hissediyordu. O parçayı alıp Edwin'e yedirmek ve boğazında kalmasını sağlamak istiyordu.

"Şimdi gebereceğim." diye mırıldandı elini duvara yaslamışken. Batu, nişan pozisyonunda duran silahı hiç kıpırdatmadan hafifçe başını çevirip Miraç'ın gergin bedenine baktı.

"Dila yengem zekidir abi. Dediği gibi duygularının mantığını yönetmesine izin vermememiz lazım." dedi ve tekrar önüne döndü. Her ihtimale karşı namluyu Erdem'e çevirmiş ve bekliyordu Batu.

"Dila'nın değil Edwin'in hata yapmasından korkuyorum." dedi Miraç ve tekrar aşağıdaki ikiliye baktı. "Bu adamın kim olduğunu çözememişken şimdi onunla bir plana girmesi çok yanlış Batu ve bunu kalbim değil beynim söylüyor bana."

Erdem, sokaktaki hareketliliği sezmiş, bağırış seslerini duymuştu ve ister istemez o tarafa doğru bedenini eğip bakmaya başladı. Edwin, elindeki alkol şişesini yere sertçe attıktan sonra kırılan şişesinin parçalarından bedenini korumak isteyen Dila'nın iki kolunu tutup sarsmaya başladı.

"Hayatında biri var değil mi?! İş yerindeki yeni adamla beni aldatıyorsun ve onun kollarına gidecektin, öyle mi?!" diyip Dila'yı sarsmaya devam ederken Dila, kendisini kaybetmek üzereydi.

Edwin kendisini sarsıp kulaklarının dibinde bağırdıkça hücresinde geçirdiği anlar bir bir zihnini kuşatıyor ve Dila nefes alamıyordu. Herhangi bir kriz geçirmekten ölesiye korkarken otokontrolünü sağlaması gerektiğini biliyordu.

"Mustafa neler söylüyorsun öyle?! Ağzından çıkanı kulağın duysun!" diye bağırdığında güçlü çıkmasını umduğu sesi fazlasıyla titrek çıkmıştı. Gitmiyordu zihnindeki sahneler, kadının beynini sulandırıyordu ve ruhunu şu zamandan alıp yedi sene önceki Dila'nın kollarına bırakıyordu.

Edwin, Dila'nın yüzündeki değişimleri fark edip endişelense de artık arabanın kendilerine çok yaklaştığını fark etmiş ve bu yoldan geri dönülmeyeceğini anlamıştı.

Dila dudaklarını titretirken "Vur şimdi." diye fısıldadı sadece Edwin'in duyabileceği şekilde. Edwin'in de kalp atışları şimdi hızlanmıştı ama onu karşıdan gören biri bu heyecanın öfkesinden olduğunu sanardı.

Edwin derin bir nefes aldı ve sağ elini kaldırdı. Dila başını kaldırdı. O, kendisine biçilen her acıyı böyle başı dik karşılamaz mıydı zaten? Dudaklarına buruk bir tebessüm kondu ve gözlerini yumup saniyeler içerisinde sağ yanağına inecek tokat için beklemeye başladı. Edwin, Dila'nın inandırıcı olmasını istediği şiddette yanağına tokat atınca ıssız sokakta o saniyede duyulan tek ses o tokat oldu. Miraç nefes almayı bıraktı, Batu'nun silahı kavrayan elleri anlık korkuyla titredi, Erdem'in arabası ani bir fren yaparak durdu.

Dila, yanağına yediği tokatla bütün dengesini kaybetti. Ayakları ona ihanet etti, zihnindeki sesler bir kargaşaya sebep oldu ve Dila düşünemez hâle

geldi. Kulakları çınlıyor, yanağında cehennem alevleri misali canını yakan o acı sızı hüküm sürüyor ve ayakları onu geçmişine götürüyordu.

"*Sus dedim sana!" Bir tekme yedi Dila karnına. Bu gülmesine engel olamadı. Babasını çıldırtmak, kendi acısını bastırmak için kullandığı en iyi yöntemdi çünkü.*

"Günaydın canım kızım. Bugün nasılsın, karnın aç mı?" Yatakta bitkin bir hâlde yatan kadının saçlarını tuttu Kerim. Tutar tutmaz acımasızca çekti o tutamları. Dila'nın her bir saç köküne arsız sızılar dadandı ve dirseğini bir anda babasının karnına geçirdi. Kerim bu hamleden sonra hırslandı ve bütün gücünü kullanarak asıldı saçlarından. Kadını yerde sürükledi. Kollarından tutarak değil, saçlarından asılarak ona bir paspas muamalesi yaptı.

"Sen ne kadar hain bir çocuksun böyle. İnsan babasına bunu yapar mı?!" diye bağırdı Kerim. Dila, ellerinden ve ayaklarından bağlandığı için kıpırdayamazken başının üzerindeki şişeden bir damla daha asit akti sırtına. Kerim sinsi bir tebessüm etti. "Babalar, kendilerine kötü davranan çocuklarını cezalandırmalı."

Dila'nın gözünden bir damla yaş aktı. Neyse ki saçları yüzünü kapatıyordu ve tükenmişliğinin yansıdığı yüz ifadesini kimse görmüyordu.

Erdem, Edwin'in attığı tokadı görmesiyle arabayı hemen durdurmuş ve koşarak yanlarına gelmişti. Ellerini yere yaslamış ve yarı yatar pozisyonda duran kadının yüzüne bakamasa da bedeninin nasıl titrediğini görebiliyordu. Kadın, kötü bir durumdaydı.

Erdem annesine ve ablasına sonsuz bir sevgi duyardı. Onları kendi gözünden sakınır, her tehlikeden korurdu ve şu zamana kadar bir kez olsun el kaldırmamıştı onlara. Gücün bir tokat ile ölçülemeyeceğini annesi öğretmişti çünkü. En asil gücün sarılmak olduğunu ablası göstermişti. Bir tokat çözüm değildi. Hakaretler değildi asıl güç gösterisi. Asıl iş, insan olabilmekti. Bunu da ona seneler önce ölen babası öğretmişti.

"Ne yaptığını sanıyorsun lan sen?!" diye bağırıp Edwin'in suratına sert bir yumruk attı. "Ne sanıyorsun sen kendini de bir kadına vurabiliyorsun sikik

herif!" diyip tekrar bir yumruk attı suratına.

Edwin suratına yediği her yumruğu büyük bir zevkle karşıladı. Hak ettiğini biliyordu çünkü. Bir kadına, yaralı bir kadına el kaldırmıştı ve ruhuna biçilmesi gereken ceza iki yumruktan çok daha fazlasıydı.

"Dışarıda hava nasıl sence Dila?" diye sordu Kerim. Başını kızına doğru hafifçe eğip genişçe tebessüm etti. Dila, o gülüşten iğrendi. Kerim, Dila'nın karnına bir yumruk attı. Dila, ağladı. Kerim, durmadı. Dila, acı bir kahkaha attı. Kerim, daha sert bir yumruk geçirdi.

"Gücünü kaybedeceksin Kerim Milat! Kızın ellerinden bütün gücünü alacak!" Ayak tabanlarına batan cam parçalarının acısını görmezden gelmek için genişçe tebessüm ediyordu Dila.

"İki sene geçti Dila." Kızının saçlarını okşadı Kerim. "Üst katta iki sene geçirdik sensiz." Saç köklerindeki elini sıkılaştırdı. Dila korkusuzca baktı babasının gözlerine. "Burada kaç sene geçti peki?" diye sordu ve elini sertçe aşağıya çekti. Dila, o güce engel olamadı ve başı geriye gitti. Sol gözünden bir damla yaş aktı ve "Bir ömür." diye yanıtladı fısıldayarak. "Burada doğdum, sayende burada da öldüm."

Miraç, terasın demirlerini daha sıkı tutmaya başladı. Şu an tek istediği Dila'ya gidip sarılmaktı. Onu kolları arasına alıp korumak istiyordu şimdi zihnini kuşattığına emin olduğu anılardan.

"İyi değil. Dila hiç iyi değil." diye mırıldandı Miraç. O sevdiği kadından çok emindi. O kadının gücünden çok emindi. Sadece, içinde bir anda patlayan savaş, bütün bildiklerini unutturacak kadar şiddetliydi ama Dila bunu da atlatırdı. Miraç biliyordu, Dila yine kendi başına ayağa kalkardı.

Edwin'e sayamadığı kadar çok yumruk atan Erdem, rolünü sürdüren Edwin'in sözleri üzerine daha da sinirleniyordu.

"Sana ne lan! Karımla benim aramda bu mesele. İster severim ister döverim!" diye bağırmıştı Edwin. Karnına bir tekme atmıştı Erdem.

"İşine baksana sen! Onu aklı başına gelsin diye dövüyorum!" dediğinde kendisini iyice kaptıran Erdem, belindeki silahı çıkarttı hızla.

"Kadınlar, dayaktan anlıyorlar! Ne yapayım, anladığı dilden konuştum!" dedi Edwin. O silahtan korkmuyordu. Şu an korktuğu tek şey, Dila'nın kıpırdamadan durmasının altında yatan nedendi. Sanki, ölü gibiydi. Sanki ruhu buradan ayrılalı çok olmuş, ortada sadece işe yaramaz bir beden kalmış gibiydi.

Erdem, hırıltılı nefesler alıp verirken herhangi bir tehlikeye karşı hazırda bekleyen Batu, Erdem'e nişan aldı. Edwin'i sevmese de ölmesine izin veremezdi. Dila, bu acıyı kaldıramazdı.

Erdem'in silahının emniyetini açtığını duyan Dila, geçmişe giden ayaklarını kökünden kesti. Pes etmemesi, bu kadar kolay yıkılmaması gerekiyordu. Ruhunu bıraktı o hücrede yine. Canı yandı bir kez daha.

Gerçek dünyaya döner dönmez omuzları sarsıla sarsıla ağlamaya başladı. Bedenini esiri altına alan titremeyi kendisi yapıyordu. O, anılarını arkasında bırakalı çok olmuştu. Erdem de kadının bu kötü halini görünce birkaç saniyelik tereddüt yaşasa da hızla silahı beline koydu ve adamlarına Edwin'i işaret edip sessiz bir emir verdi.

Dila, omuzları sarsıla sarsıla ağlarken Erdem yanına diz çöktü ve kadının sarı, uzun saçlarını arasından yüzüne bakmaya çalıştı. Dila'nın mavi gözlerinin içi kızarmıştı ve Erdem o gözlere bakar bakmaz yüreğinin sıkıştığını hissetti. Kadının bu tokatta çok etkilendiğinin farkındaydı ve vicdanının sesi ruhunu rahatsız ediyordu.

"İyi misiniz hanımefendi?" diye sordu. Dila, terlediği için alnına yapışan saçlarına baktı Erdem. Nasıl da güzel bir renkti böyle? Bir kahkül nasıl bu kadar çok yakışırdı bir kadına? Bunları düşündüğü için kendisine kızdı Erdem.

"Öldü mü?" diye fısıldadı Dila titrek bir ses tonuyla. Şu an sadece rol yapıyordu.

"Öldürmemi ister misin?" diye sordu Erdem. Dila dudaklarını titretti.

"Canımı yaktı." diye fısıldadı yine. Bedenini daha çok titretti ve kollarını çapraz bir şekilde kendisine sardı. "Dokunmasın bana."

Erdem, bu ürkek kadına karşı nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu ve yetişmesi gereken önemli bir akşam yemeği olduğunun farkındaydı.

"Dokunmayacak sana bir daha. Söz veriyorum pişman edeceğim bu yaptıklarından." Kadına dokunamıyordu. Onun vereceği tepkiden korktuğu için hiçbir şey yapamıyordu. Edwin ise arkalarından baygın yatıyordu ve bu bir rol değildi. Adamlar, Edwin'i bayıltacak kadar dövmüşlerdi ve Dila bir an önce buradan gitmesi gerektiğinin farkındaydı.

O gidince kendisini nereden izlediğini bilmediği Miraç'ın Edwin'i kurtarmaya geleceğini biliyordu. O yüzden hızlı olması gerektiğini hatırlattı kendine.

"Allah sizden razı olsun." dedi ve ürkek gözlerini en sonunda Erdem'e çevirdi. Erdem kendisine bakan bu bir çift gözle temas kurunca afalladı. Okyanus mavisi gözleri sahiden de büyüleyiciydi. "Beni ondan kurtardınız. Çok teşekkür ederim." dedi ve gözlerinden yaşların akmasına izin verdi.

"Estağfurullah." dedi Erdem utanarak. "Vatandaşlık görevim bu. Kim olsa yardım ederdi."

"Etmediler." dedi Dila ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. "Sokakta kaç kez dövdü ama komşularım kurtarmadı beni. Pencerelerinden izlediler sadece. Sokakta olanlar korka korka evlerine kaçtılar çünkü aile meselesine karışılmazmış! Onlar bu ülkenin vatandaşları değiller mi?" Dila daha çok titretmeye başladı bedenini. Başını öne eğdi ve bir ileri bir geri sallanmaya başladı.

"Onlar insan bile değil nasıl vatandaş olsunlar!?" dedi kısık bir ses tonuyla. "Bana ilk yardım eli uzatan sensin. Bana bu acımasız dünyada sahiden insanların da yaşadığını gösterdin. Ne kadar teşekkür etsem az." dedi Dila ve başını utançla daha çok eğdi. Dilinden dökülenlerin bir rol icabı olmasını çok isterdi ama değildi.

Dila sokakta olmasa da o hücrede çok kez dövüldü ve babasının adamları onu kurtarmak yerine hücreden çıkıp Kerim ve Dila'yı yalnız bırakmayı tercih ettiler. Aile meselesi dediler, patron vuruyorsa elbet bir sebebi vardır dediler. Sustular, insanlıktan çıktılar.

"Sen iyi olunca etmiş olursun teşekkürünü." dedi Erdem samimi bir ses tonuyla. Sonra sıkıntılı bir tonda devam etti. "Gidecek yerin var mı? Bırakalım seni evine."

"Olmaz!" diye karşı çıktı Dila. Eline sonunda fırsat geçmişti.

"Mustafa'nın abileri basar evi. Hesap sorarlar, bir de onlar döver beni çünkü evden kaçtım ben. Herkes arıyor sokaklarda. Bulurlar beni, bulurlarsa öldürürler!" Dudakları tekrar titredi Dila'nın.

Erdem, daha ne kadar şaşıracağını bilmiyordu ama sinirlerine hakim olması gerektiğinin farkındaydı. "Tamam o zaman seni otellerimden birinde misafir edeyim bu gecelik. Sabah da bir çaresine bakarız, olur mu?" diye sordu.

Dila içten içe gülümsese de kaşlarını alnına doğru çıkartıp minnet dolu baktı adama.

"Başka çarem yok. Bu gece başka yere gidemem." dedi. Erdem gülümsedi. "Siz kötü insanlar değilsiniz, değil mi? Siz de canımı yakmazsınız, değil mi?" diye sorunca karşısındaki adamın kirpiklerinin titrediği gördü.

O tam da Miraç'ın anlattığı gibi duygularıyla hareket eden bir adamdı.

"Bana güven demiyorum ama benim de bir annem ve ablam var ve ben vicdanlı bir adamım. Benden sana zarar gelmez." dedi güven verici bir ses tonuyla. Dila usul usul başını salladı. Ellerini asfalt zemine koyup ayağa kalktı. Erdem aslında kadının koluna girip ona destek olmak istemişti ama çok ürkek gelmişti gözüne. Tam da Dila'nın düşündüğü gibi dokunmaya cesaret edemiyordu. Dila, kendini böyle koruyacaktı.

Gözlerini çevirip yerde yatan Edwin'in yüzündeki kanları gördü. Canı yandı, onun yüzünden yakın arkadaşı zarar görmüştü ve Dila'nın vicdanı sızlamıştı.

Erdem'in adamların ikisi önden ikisi de arkadan ikiliyi korumaya almışlardı. Dila araca yavaşça bindi, Erdem de tam karşısına oturdu ve siyah Jeep ıssız sokaktan ayrıldı.

Plan şimdilik planlandığı gibi ilerlemişti ve Dila'nın tam da tahmin ettiği gibi Miraç aşağıya inmiş ve arabayı Edwin'in yanına getirip adamı arka koltuğa yatırmıştı.

Şimdi ise Dila kendi başının çaresine bakacaktı. Her zaman olduğu gibi.

BÖLÜM SONU!

Emeğime saygı duyup oy vermeyi unutmayın.

Kurtulamıyorum geçmişten. Geleceği kucaklamak istedikçe mazi kollarımı koparıyor, rahat nefes almak istedikçe anılar bir yumru gibi çöküyör boğazıma. İşte tam da burada kabul ediyorum Kara Kiraz olmayı.

KKD | KAİHO

Kaiho: Eksikliği hissedilen, artık ulaşılması imkansız olan birine umutsuz bir şekilde özlem duymak.

Bu aralar ne zaman dışarıda yürüyen bir insana baksam hep bir bıkkın, suskun bir ifade ile karşılaşıyorum. Herkesin başı eğik, herkesin bakışları donuk, herkesin dudakları düz bir çizgi gibi. Kimse dışarıya bakmıyor, yanından geçip gittiği çiçeğe bakıp tebessüm etmiyor ya da gülmüyor kimse.

Suskun herkes. Sanki ruhları solgun birçok insan, bugün bu yoldan geçiyor ve kimse hayatını yaşıyor gibi durmuyor. Nerede bu mutlu insanlar? Onları ne güldürüyor, onlar nasıl böyle hayat dolu bakabiliyor etrafa? Neredesin Bahar abla? Şimdi, benim yanımdaki koltukta oturuyor olsan bana bakıp derdin ki, "İnsanoğlu ne doyumsuz böyle! Bakıp da görmüyor kimse, gülünecek çok şey varken başlarını eğiyor herkes."

Sahiden de öyle Bahar abla. Biz insanlar artık o kadar acı çekmişiz ki, acıyı kabul ediyoruz sadece bünyemize. O kadar çok nefret sarmış ki ruhlarımızı, nerede bir sevgi görsek sonuna nefret imzasını atıyoruz. Oysa bilsek bu dünyadaki güzellikleri, yine acıya mı kucak açarız? Oysa bir kez tatsak aşkı, hep ihanet ile sonuçlanır mı deriz?

Bilmiyorum, kafam çok karışık. Attığım adımlardan eminim ama geriye dönüp keşke bu adımı böyle atmasam diyorum bazen. Bu duruma gelmiş olmama kızıyorum. İşlerin bu kadar uzamış olmasına kızıyorum. Yalnız olduğum için kızıyorum ama kimi suçlu tutacağımı da bilmiyorum. Seneler önce beni umursamazca ittiren insanlar şimdi yanımda olmak istiyordu ama ben de şimdi korkuyordum. Canımın tekrar yanmasından korkuyorum.

Dün gece yaşadıklarım da zaten karmakarışık olan zihnimi iyice bulandırmaya yetiyordu.

Dün gece otele giriş yapacakken Mert de kapıda bizi bekliyordu. İkimiz de birbirimizi daha önce hiç görmemiştik ama gerçekte kim olduğumuzu biliyorduk. Yine de hiç tepki vermeyip üçümüz kalacağım odaya çıkmıştık. Ben ellerimi sürekli kollarıma sürtünce Erdem, Mert'ten ceketini bana vermesini istemişti ve Mert de tereddüt etmeden çıkartıp üzerime giydirmişti.

Erdem ceketini vermeyerek aslında kartı yanında taşıdığını bir nevi göstermişti ve o an Mert ile aramızda bir saniyelik bir bakışma geçmişti. Bu adımda ne yapacağımızı ikimiz de çok iyi biliyorduk.

Asansör katta durduktan sonra Erdem odanın kapısını açtı ve girmem için geri çekildi. Ben yine yavaş ve ürkek adımlarla odaya girdiğimde ilk baktığım şey odada bir güvenlik kamerası olup olmadığıydı. Mert'in de bildiğine göre otel odalarına kamera koyulmuyordu ama ben yine de temkinli davranmak istemiştim.

Yatağa oturduğum sırada yanıma oturdu ve "Daha iyisin, değil mi?" diye sordu ilgili bir tonda. Gözlerine bakmaktan çekinip başımı aşağı yukarı sallayarak onaylamıştım onu. "Güzel." diye mırıldandıktan sonra "Benim yetişmem gereken bir akşam yemeği var. Sen bu gece burada güzelce dinlen. İstersen duş da alabilirsin. Temiz kıyafet getirmelerini de söyleyeceğim birazdan. Onları giyer, direkt uyursun. Yarın da bir kahvaltı yapar neler yapabileceğimizi konuşuruz." demişti yine sıcak bir tonda.

Ürkek bir kadına tam da olması gerektiği gibi davrandığı için ona haksızlık yaptığımı düşündürten sesler artsa da intikam hırsım bu adama karşı merhamet beslememe engel oluyordu.

"Ben hemen elimi yüzümü yıkayayım, sonra çıkacağım." dediği sırada üzerindeki ceketi çıkartıp Mert'e vermiş ve gömleğinin kollarını sıvamaya başlamıştı. Parmak boğumlarının arasında hâlâ Edwin'in kanı vardı ve bunları temizlemesi gerekiyordu.

Erdem banyoya girer girmez Mert elinde tuttuğu ceketin iç cebine baktı ve içerisindeki kartlığı çıkarttı. Ben de bu arada telefonumun kamerasını açmıştım. Mert çok hızlı hareket ederek onlarca kartın arasından bizi asıl ilgilendiren kartı buldu ve çıkarttı. Ben de kartın iki yüzünün de fotoğrafını çekmiştim.

Hemen eski pozisyonlarımıza dönerken aramızda tek bir konuşma bile geçmemişti. Mert tıpkı Samet gibi kuralları çok önemseyen, robotik bir adamdı ve bu huyu sahiden de işime çok yarayacaktı.

Erdem birkaç saniye sonrasında banyodan çıkarken nefeslerim adrenalinin etkisiyle hâlâ tam anlamıyla düzelmemişti ama nefesimi tutarak heyecanımı dışarıya yansıtmaya izin vermedim. O da hiçbir şey olmamış gibi siyah ceketini tekrar giydi.

"Mert sen bu gece kapıda bekle. Ne olur ne olmaz. Ben de işimi halleder halletmez yan odaya geleceğim." dedi ve Mert'in omzunu sıktıktan sonra yanımızdan ayrıldı.

Mert bir açık vermemek için ufak bir baş selamı verip yanımdan ayrılmıştı. Onu kapıya bırakması ikimizin de işine gelmişti çünkü sabah olmadan bu otelden ayrılmam gerekiyordu. Öyle de oldu.

Telefonumu cebimden çıkartıp dün gece Mert'in yardımıyla çektiğim fotoğrafa baktım. Aslında aklımda daha farklı bir plan vardı ama maalesef ki bunu yapamazdım. Otel odalarıyla da aynı mantık ile çalışan bu kartı maalesef ki kopyalamazdım. Araştırmalarım sonucunda bu tür kartların içinde sisteme mesaj gönderen çiplerin içeriğine ulaşmak imkansızdı. Her şirkete ait bu kartlar, bambaşka kodlarla oluşturuluyor ve her kod için de bambaşka bir sistem kullanılıyordu.

Erdem'i araştırırken şirketinin güvenlik duvarının çok güçlü olduğunu öğrenmiştim. Hatta birçok ülkeden ödüller kazanmış, "En Güvenilir Güvenlik Şirketi" ödüllerine layık görülmüştü. Şirketin yazılım şefini de araştırmıştım ve boy boy dizilmiş ödüllerini de görünce onların sistemini yıkmak için yeterli güce sahip olmadığımı anlamıştım ama ben de Dila isem kafama koyduğumu yapardım.

Bu yüzden kartın içindeki bilgileri kopyalamak yerine kartın dış görünüşünü kopyalamaya karar vermiş ve çipin kod yazılımını da kendim yapmayı planlamıştım. İlerideki günlerde Erdem'deki asıl kart ile kendi kartımı değiştirecek ve ben odaya ulaşana kadar da onun sahte kartı kullanmasına izin vermeyecektim çünkü kafasına esip odaya girmek istese ona vereceğim kartla kapıyı açamazdı. Bu da benim sonum, ölümüm demekti. Buna asla izin veremezdim.

Bu yüzden aklımdaki planı eve gider gitmez Edwin'e anlatmak için can atıyordum. Dün gece onu çok kötü bir halde bırakmıştım ve endişelerim, ruhumu ilmek ilmek kemiriyordu.

Sonunda taksi evin önünde durunca cebimden çıkardığım parayı şoföre verdim, teşekkür edip arabadan indim. Bahçe her zamanki gibi sessizdi ve patika yolda spor ayakkabımın çıkardığı ses dışında bir ses yoktu.

Bahçe kapısı kilitli değildi ve camdan duvarların yansımasının izin verdiği kadarıyla koltukta boylu boyunca yatan Edwin'i görmüştüm. Kapıyı hızlıca açıp salona girer girmez Edwin'in kapalı gözleri açıldı ve başını bana doğru çevirdi. Yüzüne ufak bir tebessüm konarken "Geldin sonunda." diye fısıldadı.

Yüzündeki yaraları görünce adımlarım ister istemez salonun ortasına çivilendi. Sol gözü şiş ve morarmış, iki elmacık kemiği de kıpkırmızı olmuştu ve her nefes aldığında canını yakan ciğerleri yüzünü buruşturmasına sebep oluyordu.

"Edwin!" diye fısıldayıp hemen koltuğun önüne diz çökerek oturdum. Ela gözleri çok açık kalamıyordu. Birkaç saniye baktıktan sonra kapatmak zorunda kalıyordu gözlerini. "Edwin, çok özür dilerim." Sesimin titremesine engel olamamıştım çünkü az önce hissettiğim, hafif bir sızıyı andıran vicdan azabı şimdi ruhumun tenini cayır cayır yakacak kadar alevlenmişti.

"Dileme." diye fısıldadı ve tebessüm etmeye çalıştı. "Hak ettim ben bunu." dediğinde o ses tonuna gizlenmiş bambaşka şeyler olduğunu düşünmüştüm. Sanki, olay sadece dün geceden ibaret değildi. "Hatta daha kötülerini hak

ediyorum." diyip gözlerini sağ yanağıma çevirdi. Dün gece tokat attığı yerde gezindi göz bebekleri ve zorlu bir nefes çekti ciğerlerine.

"Benim yüzünden geldiğin şu hâle bak." dedim ve sol gözümden usulca akıp giden yaşı elimin tersiyle sildim. "Sen bunları hak etmedin Edwin. Sen senelerce benim yanımda her acıma göğüs gerdin ama dün geceki yaraları hak etmedin."

Sağ elini kaldırıp yanağıma koydu ve hafif kızarmış olan tenimden usulca kaydırdı baş parmağını. Bir şeyler söylemek istedi ama yapamadı. Cümleler bir türlü toparlanamadı ve ciğerlerine derin bir nefes çekip patlamış dudağında gezdirdi dilini.

Birkaç saniye ikimizden de ses seda çıkmamıştı ama Edwin başını bana doğru biraz daha çevirdi ve yine aynı kısık tonda "Uyutmadı, değil mi kabuslar?" diye sordu. Viyana'da geçirdiğimiz o iki sene boyunca onlarca kez odama koşarak gelmek zorunda kalmıştı. Ben terler içinde, çığlıklar eşliğinde uyandığım her vakit uykusundan kopup yanıma gelmişti ve ben tekrar uyuyana kadar yanımdan hiç ayrılmamıştı.

Sarılamazdı da bana. Ne zaman koluma, saçıma dokunmak istese karşımda Şefkat beliriyordu ve tekrar çığlık atarak uzaklaştırıyordum kendimden. O da bir kez şikayet etmezdi benden. "Sana yardım etmek istiyorum, neden iktiriyorsun uzattığım eli?" demezdi bir kez bile.

Dün gece onlarca kabus zihnimi istila etmiş ve dediği gibi bir saat bile uyuyamamıştım doğru düzgün. "Çok kötüydü Edwin." diye fısıldar fısıldamaz başımı koltuğa yaslayıp yüzümü ondan gizledim. O da bakmak istemedi zaten. Başım bel boşluğuna yaslanmışken bir kolumu alnıma doğru örtüp gözlerimi kapattım. Bir elini saçlarıma koydu ve baş parmağı ile hafifçe okşadı.

"Yanında olamadığım için çok üzgünüm." dedi buruk bir ses tonuyla. Her zamanki gibi sessizce ağlamama dayanamıyordu. "Yıldızlara baksaydın Dila. O hep yanında, biliyorsun. Seni sakinleştirirdi." diye ekledi.

"Öyle yaptım." diye mırıldanıp başımı onun olduğu tarafa doğru çevirdim. Yüzümü kapatan saçlarımı işaret parmağı ile arkaya attı. "O olmasa zaten

kaçıp gelirdim buraya. Oda çok sessizdi. Herkes gitmişti. Çok korkunçtu. Işıklar açık yattım bu yüzden."

Dudaklarını öne doğru büzüp tekrar bir nefes aldı. Gözlerim sonunda Edwin dışında bir yerlere odaklanmaya karar verince ileride, salonun girişinde öylece ayakta dikilen Miraç ile karşılaşmayı hiç beklemiyordum.

Başımı hızla kolumun üzerinden kaldırıp ayağa kalktım. Elinde bir çorba kasesi tutuyor olsa da yanımıza gelmemekte ısrarcı gibiydi. Ne zamandır orada beklediğini bilmesem de elindeki çorbanın dumanları tüttüğünü ve parmak uçlarının yandığını hissedebiliyordum.

"Miraç." dedim. Üç gündür hasret olduğum kahve gözlerindeki hüzün, beni bugün de selamladı ama sadece birkaç saniye sürdü. Kirpiklerini birkaç kez kırpıştırdı ve sertçe yutkundu. Neden konuşmuyordu ki?

Dudaklarını dişledikten sonra yavaş adımlarla yanıma gelmeye başladı. Arkamdaki sehpaya sıcak kaseyi bıraktıktan sonra sağ elini pantolonuna hafifçe silip geri bir adım attı.

"Sen geldiğine göre ben gideyim." dedi durgun bir tonda. Gözlerini gözlerimden çekmiş, salondaki her eşyada dolanmaya başlamıştı. "Sen bakarsın artık Edwin'e." dedi anlam veremediğim bir tonda. "Bakarsınız birbirinize." diye mırıldandı kısık bir ses tonuyla ve hızla arkasını döndü.

Neler olduğunu anlamaya gücüm yetmediği içi kaşlarımı çatarak "Miraç nereye gidiyorsun?" diye sordum.

"Umrunda mı ki?" diye sordu omzunun ardından sert bir bakış atıp. Bir anda değişen yüz ifadesine anlam vermek imkansızdı. Ne diyecektim peki? Deli gibi umrumdayken ne halin varsa gör, diye nasıl diyecektim? Diyemezdim. İstediğim şeyleri yapamıyordum ki ben. Olmuyordu. Uzattığı eli tutamıyordum çünkü avuç içi çivilerle doluydu. O eli tutsam batacaktı o çiviler tenime. Akıtacaktı oluk oluk kanımı. Zaten yeterince aktı, yeterince tükendim ben. Yeterince acı çekiyorum ve şimdi onun avcundaki çivilerin ruhuma batmasına izin veremem.

"Edwin'i eve getirdiğin için teşekkür ederim." diyebildim sadece.

"Etme." dedi keskin bir tonda. Kalbimin en ortasında, seneler önce kendi sapladığı hançeri hızla çekip yeni bir bıçak saplamış gibi hissettim. Kanadı ruhum, içten içe tükendim. Onun acısı benim acılarımdan daha beter ediyordu beni ama o acıyı ona da, kendime de çektiren yine bendim. "Bunu yapacağımı biliyordun." dedi ve hızlıca evden çıktı.

Çok şey biliyorum onun hakkında, evet. Şimdi canının çok yandığını da biliyorum. Nefes alamadığını da hissediyorum çünkü şimdi ciğerlerime çektiğim her nefes yakıyor ruhumu. Nefessiz kalıyorum onsuz.

"Soğutmadan içelim çorbayı." dedim hiçbir şey olmamış gibi. Ruhsuz, duygusuz bir kadın gibi ufak bir tebessüm ettim.

"Bir saattir uğraşıyordu mutfakta. İçeyim de ziyan olmasın." dedi Edwin. Kalbimin yine sıkıştığını hissettim. Miraç'ın bu muameleyi hak etmediğini bir kez daha anladım ama elimden bir şey gelmedi. Nefret ettiği, utanmasa bir kaşık suda boğacağı adama sırf benim arkadaşım olduğu için çorba yapan bu merhametli adam, ona yaptığım birçok şeyi hak etmiyordu artık.

Kerim, Nalan'ın gözlerine tekrar baktığında işareti alan kadın, sessiz adımlarla yerinden kalktı. Siyah ve beyaz koltuklarda ayrı ayrı oturan iki adam da gözlerini kadına çevirince Nalan yutkundu. Igor'un başına diktiği bu iki adam adeta nefes almalarına bile izin vermiyordu.

Yine de, Kerim ve Karan senelerin elde ettiği tecrübeleri sayesinde bu adamlara belli etmeden iletişim kurabiliyordu. Nalan, İngilizce olarak "Niye öyle bakıyorsunuz? Tuvalete gidiyorum. Bunun da mı hesabını vereceğim!" dedi ve hızlı adımlarla üst kata çıkmaya başladı. Kerim içten içe gülse de şimdi yüzünü ifadesiz tutuyordu.

Igor'u kendi elleriyle öldürmek için can atıyordu ve bu günün çok yaklaştığının farkındaydı. Şimdi iliklerine kadar hissettiği heyecan, adamın parmaklarıyla oynamasına sebep olmuştu. Kırışıklıkların eklendiği yüzü, ifadesiz gibi dursa da maskenin altında zafer çığlıkları atıyordu.

Nalan hızlı adımlarla odasına girdi ve yatağının altına sakladığı telefonu eline aldı. Adamları şüphelendirmeden işini halletmesi gerekiyordu ve hızlı olmalıydı. Telefonunun mesaj bölümüne girip Karan ve Erdem ile özel olarak konuşmak için aldıkları numaraya mesaj atmaya başladı.

"Adamın ismi Igor Smirnov. Erdem, bu adamın dosyaları yarın eline ulaşacak. Şirkete, normal dosyalarının arasında getirilecek ve belgeleri hemen taratıp diğerlerinin olduğu klasöre at. Sakın cevap yazma!" yazdı ve mesajı Erdem'e gönderdi. Hemen sonra telefonu kapattı ve arkasındaki sim kartı çıkartıp takı kutusunun içine attı.

Birkaç dakika içinde hissettiği heyecan, adrenalin pompalamasına ve nefeslerinin düzensizleşmesine sebep olmuştu ve bu yüzden yavaş adımlarla banyoya ilerledi ve elini yüzünü yıkadı. Kapıdan çıkar çıkmaz ise odada iki adamdan birini görmeyi beklemediği için ürkmüştü.

Adam, "Tuvalet molası iki dakikayı geçmeyecek demedik mi?!" diye bağırınca bir şey belli etmemek adına, "Tuvaletimi ne kadar sürede yapacağıma ben karar vermiyorum." dedi. İnce kaşlarını çatarak adama baktıktan sonra kendinden emin adımlarla odadan çıktı.

Salona geçip tekrar koltuğa oturduğunda televizyon izleyen eşine baktı Nalan ve yüzünde hiçbir mimiğin oynamasına izin vermedi. Ki, bu da işi başarıyla hallettiğinin bir kanıtıydı.

Kerim de hiçbir şey olmamış gibi televizyondaki ekonomi gündemini takip etmeye başladı ama aklında dönen sesler, spikerin sesini çoktan bastırmıştı. Miraç'ın dün gece deposuna yaptığı baskının öfkesi damarlarında akan kana kadar karışmışken onu iki sene esir tutan kızı Dila'ya, dayak yediği Miraç'a, üstünlük taslayan Igor'a karşı iflah olmaz bir nefret ile harmanlanıyordu ruhu ve bu iki adam da sonunda savaş meydanındaydı. Artık piyon olmaya da hiç niyetleri yoktu.

Edwin'i odasına taşıdıktan sonra ben de kendi odama geçip karanlık çökmüş ortamı hiç bozmadan yatağıma girdim. Edwin ile saatlerce salonda sohbetler etmiştik ve ona aklımdakileri anlatmıştım. Kartın fotoğrafını da

gösterdikten sonra fotoğrafı kendi telefonuna attı ve abisinden bu konuda yardım isteyeceğini söylemişti.

Kartın aynısını çıkartabilmek için İstanbul'da birkaç tanıdığının da olduğunu ve bir güne kart elimde olacağını dile getirmişti. Bu süre boyunca Erdem ile iletişimimi kesmememem ve onun evine gitmek için birkaç gün daha beklemem gerekiyordu. Mert'e verdiğim yeni telefonumun numarasını Erdem'e iletmesini istemiştim otelden ayrılırken ve Erdem birkaç saat önce aramıştı.

Ona akrabalarımı otelin önünde gördüğümü ve otelden çıkmak zorunda olduğumu anlatmıştım. Ona anlattıklarıma göre şimdilik bir iş arkadaşımın evinde kalıyordum ama kart elime geçtikten sonra onun evine gitmek zorunda kalacaktım.

Şimdilik bunları düşünüp hâli hazırda yorgun olan zihnimi daha da bulandırmak istemediğim için başımı yastığa biraz daha gömüp gözlerimi kapattım. Uyumayı planlarken telefonuma gelen bildirim sesi yüzünden gözlerimi geri açıp telefonu elime aldım. Erdem mesaj atmış olabilirdi.

Gönderen: Miraç
Seni özledim. -23.01-

Mesaja bakakalırken neden gecenin bu saatinde bana yazdığına anlam veremedim birkaç saniye. O iki kelimeyi okudukça kalbimin daha çok sıkıştığını hissettim. O, aslında öfkeyle bu evden çıkmıştı ama adım atan yine o olmuştu. Her ne kadar canı yansa da hep o adımı atacak gibiydi.

Gönderen: Miraç
Cevap vermesen de olur. En azından içimde kalmasın da yiyip bitirmesin beni. Gözlerinin içine bakıp söyleyemiyorum bunu. Üzülüyorsun sonra. O yüzden yazacağım şimdi. Görmesen de olur, kalbimden çıksın şu cümleler, cidden yeter bana.

Özlüyorum Dila. Her saniye, her dakika, her saat seninle bu yatakta uyuduğum vakitleri özlüyorum. Saçlarının kokusunu özlüyorum. Gözlerine bakıp o okyanusların en derininde kaybolmayı özlüyorum.

Özür dilerim ama çok özlüyorum. Yatağım şimdi buz gibi. Sensiz buz tutuyorum bu yorganın altında. -23.03-

Yorganı boynuma kadar çekip ısınmak istedim. Kurduğu her acı dolu cümle, kendisiyle birlikte beni de buzlarla kaplatmıştı çünkü. Onun dokunmadığı gözlerim donuklaştı, onun tutmadığı ellerim buz kesti.

Yorganı dudaklarıma bastırıp koyverdiğim hıçkırığın duyulmamasını istedim. Edwin sesimi duyarsa hemen odaya gelirdi ve ben sadece yalnız başıma ağlamak istiyordum.

Gönderilen: Miraç
Beni uzaklarda arama Miraç. Senin için nerede olduğumu ikimiz de biliyoruz. Eğer şimdi uyumak zor geliyorsa sana elini kalbine götür çünkü ben oradan hiç ayrılmamışım. Ne kadar gitmek istesem de bırakmamışsın beni. Anlıyorum artık. Senden hiç gidemediğimi anlıyorum. Uyu, umudu eksik çocuğum. Bu gece benim için umut ederek uyu.

Gözlerimden usul usul akan yaşları silmek istemedim. Onun için akan yaşları silip onu daha az hissetme ihtimalinden korktum. Yanaklarımda kuruyan yaşlar, artık onun okşamadığı tenimi üşüttü. Uyudum. Yıldızlara bakarak, bana gülümseyen Bahar ablanın yüzünü izleyerek uyudum.

Ertesi sabah da yalnız başıma uyandım. Komidinimin üzeri boş, yatağımın diğer tarafı da buz gibiydi.

Erdem saat başı mesaj atmaya devam ediyordu ama ona cevap vermemem lazımdı. Beni biraz merak etmesi gerekiyordu planı uygulayabilmek için. Bunun için de Erdem için aldığım telefonu sessize alıp sehpanın üzerine koydum.

Edwin ise merdivenlerden yavaşça inmiş, koltuklara doğru gelmeye başlamıştı. Düne göre daha çok toparlanmıştı artık. İyi uyuyunca da daha dinç kalkmıştı yatağından.

"Günaydın." dedi ve yanımdaki koltuğa uzandı yavaşça.

"Günaydın. Kahvaltı hazırlıyorum şimdi. Yedikten sonra çıkacağım ben." dediğimde Edwin kaşlarını çatarak bana bakmaya başladı. "Miraç ile dünkü meseleyi konuşmam lazım. Onun yardımı olmadan bunu yapamam." dedim. Her ne kadar kendi başıma ilerlemek istediğimi söylesem de hep bir noktada tıkanıyordum. Körelmiş yeteneklerim, tek başıma oluşum bu plan için beni geri planda bırakan şeylerdi ama başarısız olmaya hiç niyetli değildim.

Bu yüzden gerekirse Miraç'tan da yardım almam lazımdı çünkü onu her ne kadar planın dışında tutmak istesem de elimde olmayan bir güç tarafından daha çok plana dahil oluyormuş gibi hissediyordum. Evet, ben Erdem'in evindeyken onu oyalayabilmem için Miraç'a ihtiyacım vardı. Daha doğrusu Schatten'e.

Edwin ile kısa süren bir kahvaltı yaptıktan sonra duş alıp hazırlandım. Üzerime siyah, geniş kesim bir kazak altıma da siyah taytımı giydim ve topuklu botlarımı da ayaklarıma geçirip evden çıktım.

Batu kapıda beni görünce arabasının kapısını açtı ve dışarı çıktı.

"Günaydın yenge." dedi gülümseyerek. Gülümsedim.

"Günaydın Batu." dedim ve arabasına doğru birkaç adım daha atıp ona yaklaştım. "Miraç nerede biliyor musun? Biliyorsan yanına götürür müsün beni?" diye sordum.

"Biliyorum yenge. Arabasında uyuyor şu an." dediğinde kaşlarımı çatmıştım. Eliyle kendi arabasının hemen üç arkasındaki arabayı işaret etti ve o an Miraç'ın arabasını fark ettim.

"Gece bir gibi geldi. Birer çay içtik beraber, sonra uyumaya gitti arabasına." diye ekledi Batu. Diyecek bir şey bulamadım yine. Lâl olmuş ruhumun küllerini tekrar yaşatmaya çalışırken dudaklarımı da mühürletiyordu sanki. Yaptıklarına artık şaşırmayacağım dedikçe o kadar çok şaşırıyordum ki artık dilim dönmüyordu. Anlatamıyordum içimdekileri.

"Tamam Batu. Teşekkür ederim." dedim ve arabasına doğru yürümeye başladım. Onun olduğu tarafa geçtiğimde siyah filmlerle çevrili penceresinden dolayı içeriyi göremiyordum ama uyanık olsa şimdiden çıkmış olurdu arabasından. Bu yüzden bedenimi öne eğip camını iki kez tıklattım.

Bir dakika olmadan arabanın kilidi açıldı ve ben sağa doğru bir adım attığım sırada kapısını araladı. Gözleri güneşe çıktığı için kısılınca elleyle birkaç kez ovaladı ve sonunda bana çevirdi kahve irislerini.

"Günaydın." dedi başını arabasının kapısına yaslayarak. Gözlerini hâlâ açamıyordu.

"Günaydın da sen yine arabada mı uyudun Miraç?" diye sitem ettim.

"Baskınlar yüzünden eve gidemedim doğru düzgün. Tetikteyiz her an." demek ile yetindi. "Ama ilk kez bu kadar güzel uyudum galiba. Hâlâ da uyumak istiyorum." Bunu inatla gözlerini açmadığı için anlamıştım zaten. İster istemez bu haline tebessüm ettim ama o göremedi.

"En son ne zaman uyudun acaba?" dediğimde de dudaklarını büzdü 'bilmiyorum' der gibi. Daha çok gülümsedim. Yine görmedi. "Akıllanmazsın sen!" diyip omzuna vurduğumda kocaman tebessüm etti. Bu kış ayazında ruhumun ısındığını hissettim.

"Akıllıyım ben. Uykum gelince uyuyorum işte." diye mırıldandı hâlâ tebessüm ederken. "Az kaldı zaten. Yakında hepimiz doyasıya uyuyacağız."

"Öyle," diye mırıldandım. "Az kaldı."

"Sen neden geldin yanıma?" diye sordu tek gözünü açıp bana bakarken. "Bir şey mi oldu?"

Derin bir nefes aldım ve "Yardımına ihtiyacım var yine." dediğimde iki gözünü de hızla açıp bedenini doğrulttu. Sol gözünü kırparak ne olduğunu sorunca "Schatten'in Türkiye gelmesi lazım." dedim ve kaşlarını çattı.

"Tamam ayarlarız hemen. Tüm ekip mi lazım yoksa sadece Schatten yeterli mi?" diye sordu. Neden gelmesi lazım diye sormasını beklerken çok başka bir soru sorunca içimde yaşadığım şaşkınlığı dışa vurmamaya çalıştım. O hem planın dışında hem de içindeydi ve bu araftan şikayet etmiyordu.

"Tüm ekip lazım. Bu işin başından sadece onlar kalkabilir çünkü. Bir an önce gelmeleri gerek, ayrıntıları onlara da anlatmalıyım." dediğimde düz bir çizgiyi andıran dudaklarını diliyle nemlendirdi ve telefonunu eline aldı. Bir numarayı tuşladıktan sonra telefonu kulağına götürdü.

"Ender, jeti hazırlat. Berlin'e gidip Schatten ve ekibini Türkiye'ye getireceksin. Schatten'e de söyle özel olarak kullandığı tüm teçhizatları da toplasınlar sen gelene kadar." dedi ve karşıdan onay almayı beklemeden telefonu kapattı.

"Öğleden sonra burada olurlar. Senin eve mi gelsinler yoksa Sığınak'a mı geçsinler?" diye sordu. O da Batu ve Mert gibi benden komut bekleyen asker edasıyla oturuyordu karşımda.

"Bana gelsinler. Dışarıya çıkmamam lazım." dediğimde başını usulca salladı ve beni izlemeye başladı.

"Üşüme daha fazla. Gel yanıma, beraber bekleyelim." Başımı usulca sallayıp diğer tarafa geçtim. Nedense eve gitmek yerine burada onunla oturmak daha mantıklı gelmişti. Hem Schatten ile ilgili gelişmeleri de hemen öğrenirdim. Daha iyi olurdu.

Ben yanına binince yatık konumdaki koltuğunu düzeltmek yerine oraya yine yattı. Gözleri benim üzerimdeyken usulca tebessüm de ediyordu ve gözlerine bakmam daha da imkansız bir hâl alıyordu. Ben ise onun gözlerine bakmaktan kaçınıp koltuğun yatar pozisyona getirip öylece pürüzlü kaplamaya bakmaya başladım.

Miraç'ın gözlerinden kaçmak için aklıma daha mantıklı bir şey gelmemişti.

Ben tavana, o da bana baktı ve saatlerce hiç konuşmadan, gözlerimizi bile buluşturmadan öylece durduk. Huzur da buydu işte. İlla bir temasa ihtiyacımız yoktu birbirimizi hissetmek için. O ben istemediğimi söylesem

de tüm varlığıyla yanımdaydı. Elimi tutmasa da içimde hapsettiğim küçük kız çocuğunun ellerini tutuyordu; gözlerime bakmasa da onun gözlerinin içine baka baka ninniler söylüyor ve huzurla uyutuyordu. Eli kalbimin üzerinde olmasa da varlığının kalp atışlarımı hızlandırdığını biliyordu ve huzur bizim için tam da bu demekti. Olay sadece hissetmekten ibaretti ve onun, benim her uzvumda hükmü vardı.

Sonraki saatlerde Schatten ülkeye sessiz sedasız giriş yapmış ve siyah bir minibüs ile evime gelmişti. Uçaktan indikleri sırada biz de eve geçip onları beklemeye başlamıştık. Schatten ve ekibi kapıyı çalınca hızlı adımlarla ilerleyip kapıyı açtım ve elinde iki koca valizi bir anda havaya kaldıran Schatten, "Yenge!" diye bağırdı.

Küçük bir kahkaha atıp kaldırdığı kolları arasına girdim ve sarıldım ona. "Dila demeyi öğretemedim sana." dedim Almanca olarak. Schatten büyük bir kahkaha attı.

"Senin adın Dila değil ki. Senin adın Yenge, Batu abim öyle öğretti bana en başta. Yoksa niye yenge diyeyim Yenge?" diye sordu kocaman gülümserken.

"Hadi hadi gir içeri!" diyen Miraç'ın sesini duyunca yüzündeki gülümsemeyi bastırmaya çalıştı ama başaramadı. Kapı eşiğinden içeri girdi ve elindeki valizleri girişe bırakıp hızla Miraç'a sarıldı. Bunu hiç beklemediğim için şaşırsam da bu görüntü çok hoşuma gitmişti.

"Abi çok hayırsızsın. Hiç yanıma gelmedin aylardır. Üzdün beni." dedi Schatten dudaklarını büzerek. Miraç, Schatten'in şapkasına bir fiske vurdu ve şapka yere düştü. Bembeyaz saçlarını ilk kez canlı görüyordum ve adeta büyülenmiştim. Schatten çok farklı bir adamdı cidden.

"Abilere hesap sorulmaz!" dedi Miraç kaşlarını çatarak. "İstediğimde gelir, istediğimde giderim. Sana mı hesap vereyim?!" diye kızdı alaya alarak. Daha çok güldüm.

"Abi şapkamı düşürme artık, lütfen ya!" Aralarında geçen konuşma Almanca'ydı ve salonda bizi izleyen Edwin'in anlamadığını biliyordum.

"Takma o zaman sen de. Gizleme diyorum şu saçlarını. İnatla takıyorsun gereksiz şeyi." dedi Miraç bir abi edasıyla.

"Abi herkes normal karşılamıyor ki. Hayalet görmüş gibi bakıyorlar, sinir oluyorum. O yüzden takıyorum dışarıda." dedi ve yere düşen şapkasını alıp vestiyere astı. Sırf beyaz renk saçları, süt beyaz teni var diye insanlar tarafından 'garip' karşılanmasını beni üzmüştü çünkü o garip olmak yerine farklıydı. O, özel bir insandı ve bu sırf beyaz saçlı olduğu için değil beyazlığının kalbini de kaplaması ve yüreğinin tertemiz olmasından kaynaklıydı.

"Neyse sana bir sürprizim var Schatten!" dediğimde hemen bana döndü ve düşen ifadesinin yerini sevinç aldı. Gözlerime merakla bakınca, "Mutfakta seni bekleyen üç yulaf paketi var!" dedim ve o an dişlerinin göstererek tebessüm etti.

"Yaşa be yenge!" diye bağırdı Türkçe olarak. Ekip arkadaşları da dahil herkes kısa bir kahkaha atmıştı.

Elimdeki saate tekrar bakıp derin bir nefes aldım. Bu saatten sonra tek başıma ilerleyecek olmak beni bir yandan ürkütürken damarlarımda akan kanımı da bir yandan asileştiriyordu. Kendimi ilk kez bu kadar savaş meydanında hissetmiştim ve bu his, çok fena hoşuma gidiyordu.

"Yenge sesim net mi?" dedi Schatten. Küçücük olan kulaklığı kulağıma daha iyi bir şekilde yerleştirip "Geliyor." dedim.

"Tamam. Sen eve geçince yüz metre ileride olacağız." dedi robotik bir tonda.

Gerçekçi olması gerektiği için Erdem'in beni almasını isteyeceğim yerden iki yüz metre gerisinde Schatten'in bilgisayarlarını ve dinleme cihazlarının yerleştirildiği minibüsten inmiştim ve şimdi koşmam lazımdı. Boyası akmış saçlarımı bir saat önce tekrar geçici sprey boya ile boyamıştım ve sarı uzun, kahküllü saçlarımı taşımak biraz garip geliyordu. Yine de uzun süre bu şekilde gezmeyeceğimi bildiğim için rahattım.

Kemerim ile belimin arasına sıkıştırdığım sahte kartı elimle bir kez daha kontrol ettikten sonra adımlarımı bir anda hızlandırıp koşmaya başladım. Yaklaşık üç dakikalık koşu, beni nefes nefese bırakırken sakinleşmeyi beklemeden telefonu elime aldım ve Erdem'in numarasını tuşladım.

Çok geçmeden telefon açıldı. "Bana yardım et!" diye bağırdım. İlk birkaç saniye ses gelmezken şaşırdığını varsaymıştım.

"Noldu?" diye sordu telaşla. "İyi misin? Neden nefes nefesesin?" Kulağıma çarpan rüzgardan telaşla ayağa kalktığını hissetmiştim.

"Buldular beni. Burada da buldular beni! Peşimdeler! Ellerinde bıçaklarla peşime düştüler, n'olur yardım et bana!" diye feryat ettim. Sahte birkaç hıçkırık peyda oldu dudaklarımın arasından.

Erdem koşmaya başladığı için rüzgarının sesi kulaklarıma dolarken, "Neredeysen hemen konum at bana! Geliyorum ben, sen sakın korkma!" dedi ve ben onayladıktan sonra telefonunu kapattı. Hemen olduğum yerin konumunu ona yolladım ve arkamdaki ağaçların birinin yanına oturdum.

"Aynen böyle devam et Dila." dedi Edwin kulaklıktan. "Ve sakın korkma, o evden sağ salim çıkacaksın."

Yüzümdeki o ufak tebessüm, bundan sonraki günlerde, benim rahat nefes almama izin vermeyen her insanı cehennemime alacağımı bildiğim içindi.

BÖLÜM SONU!

Emeğime saygı duyup oy vermeyi unutmayın.

Ruhlarımızı kendi elleriyle mühürleyen kaderin, şimdi bizim bambaşka, buz tutmuş yataklarda yatmamıza sebebiyet vermesi canımı çok yakıyordu.

KKD | İKİNCİ PERDE

Ağacın dibinde yaklaşık on beş dakika süren bir beklemeden sonra ıssız sokakta Erdem'in arabasının sesi yankılanınca vücudumu hafiften titretmeye başladım. Erdem tümseğin üzerindeki ağaçların birinin önünde beni görünce hızla arabayı durdurdu ve arabadan iner inmez sağ eline aldığı silahın emniyeti açtı. Ön koltuktan da Mert inmiş, silahı etrafa doğrultarak herhangi biri var mı diye kontrol etmeye başlamıştı.

Erdem tümseği hızla tırmanıp yanıma geldi ve diz çöktü. "İyi misin?" diye sordu endişeyle. Gözlerimden akan yaşları titreyen ellerimin tersiyle sildim ve "Çok korktum." diye fısıldadım.

Erdem elini siyah saçlarından geçirip derin bir nefes verdi. "Kovaladılar beni. Çok hızlı koştum izimi kaybettirmek için. Her yerde beni arıyorlar. Nereye gitsem buluyorlar!" diye isyan ettim aynı titrek tonda.

Dudaklarını dişleyip beni dikkatle dinlemeye devam ediyordu. "Arkadaşımda kaldım bulamazlar diye ama az önce kapıya dayandılar. Pencereden kaçtım, arkadaşım da arkamda kaçtı ama ayrılmak zorunda kaldık. Onun peşine düşmüş olmalılar!" diye ekledim yüzümdeki korku dolu ifadeyi silmeden.

"Otelde de buldular beni. Mustafa o gece dövüldükten sonra daha da hırslanmış. Elinde bıçakla kapıyı yumrukladı." Sahte hıçkırıklarımı biraz daha hızlandırdım. "Çok korkunçtu! Öleceğimi sandım, çok korktum!" dedim ve ellerimle yüzümü kapatıp sarsıla sarsıla ağlamaya başladım.

"Tamam, lütfen sakin ol!" dedi tok bir ses tonuyla. "Biz geldik artık, bir şey yapamazlar sana! O Mustafa olacak şerefsiz herifi de bulur bulmaz öldüreceğim!" dedi daha öfkeli bir tonda.

"Bulursan öldürmeyi de denersin." diyen Edwin'in sesini duydum ama Erdem'e belli etmemeye çalıştım. Kıvırcık saçlarım yüzümü biraz daha çok örterken Mert koşarak yanımıza geldi.

"Abi tur attım ama temiz. Yine de dışarıda kalmayalım." dedi sert bir tonda. Erdem başıyla onayladı.

"Tamam. Şimdi benim evime geliyorsun. İtiraz kabul etmiyorum. Şu şerefsizi bulup öldürene kadar senin başka bir yerde kalmana müsaade edemem. Senin ölüm haberini ertesi gün haber kanallarında izlemeye hiç niyetim yok." dedi ve derin bir nefes alıp "Kalk hadi." diye ekledi.

Gözlerine minnetle bakıp ayağa kalktım. Yine benim bir adım uzağımda ilerlemeye başlamıştı ve ürkekliğimin hâlâ işe yaradığını görmek, ister istemez güvende hissettirmişti beni.

Mert'in açtığı kapıdan arabaya girip arka koltuğa oturdum ve Erdem de hemen yanıma geçti. Sonrasında ön koltuğa oturan Mert, bana bir kez olsun gözlerini çevirmemiş ve Erdem'in evine doğru sürmeye başlamıştı.

"İkinci perde başlıyor." dedi Edwin. Maskemin altında sinsi bir tebessüm ederken bana düşünceli gözlerle bakan Erdem'e bakıp dudaklarımı öne doğru büzdüm ve başımı eğdim.

Erdem'in evi Arnavutköy'de havalimanının arkasında denize yakın boş arsalardan birine inşa edilmişti. Bembeyaz duvarları olan iki katlı villada Erdem tek başına, yanındaki müştemilatta da adamlarını yaşıyormuş. Gerçek kimliğini benden gizlediği için bahçedeki korumaları "İş adamı olduğum için rakiplerim tarafından tehdit edildiğim zamanlarda beni korusunlar diye tuttum." diyerek açıklamıştı.

Başımı aşağı yukarı sallayarak onayladıktan sonra bahçenin ortasında duran arabadan ilk önce kendisi indi, hemen ardından da ben indim. Mert en önde ilerlerken bahçedeki her adamı başını usulca eğerek selamlamıştı ve adamlar da selamına karşılık vermişti.

Erdem ceketinin yakalarını düzeltip bedenini dik bir konuma getirdi ve merdivenleri çıkmaya başladı. Arkasından, daha yavaş ve küçük adımlarla ilerliyordum. Bahçedeki her korumanın gözü üzerimdeyken başımı biraz

daha eğdim. Mert kapıyı çaldı ve birkaç saniye içinde kırklı yaşlarında bir teyze gülerek kapıyı açmıştı.

"Hoş geldin oğlum!" dedi sevinçle. Erdem ufak bir tebessüm etmek ile yetindi. Kadının gözleri beni bulunca kaşları hafiften çatıldı ve "Siz de hoş geldiniz efendim." dedi gayet kibar bir tonda.

Tebessüm etmek yerine başımı usulca öne eğerek cevabımı vermiştim. "Sevgi abla, karşı odamı hazırlar mısın? Bugün misafirimiz var." dedi Erdem ve adının Sevgi olduğunu öğrendiğim kadın hemen başıyla onaylayıp terliklerinden tok sesler çıkarta çıkarta merdivenlere doğru ilerledi.

"Odan hazır olana kadar salonda oturalım istersen." dedi Erdem ve salona doğru adımlamaya başladı. Yavaş adımlarla ona eşlik ederken Mert bahçeye, arkadaşlarının yanına geri dönmüştü.

Neredeyse bütün mobilyaları ahşaptandı. Koyu gri koltuk takımının ortasına ahşap bir sehpa konulmuşken dev ekran televizyonu da ahşap bir ünitenin üzerinde duruyordu. Sol tarafımdaki duvarda boydan boya kitaplar sıralanmış ve toplamda dört tane kitaplık yan yana konulmuştu. Ufak bir göz gezdirdiğimde tamamının Dünya Klasiklerinden oluştuğunu fark ettim ve yüzüme küçük bir tebessüm kondurdum.

Erdem beni dikkatle incelerken gülümsediğimi görünce "İstediğin kitabı alıp okuyabilirsin." dedi keyifli bir tonda. "Ben mümkün olduğunca her gün okumaya çalışıyorum."

Sağ tarafımda ise on iki kişilik yine ahşaptan oluşan bir yemek masası vardı. Üzerine ihtişamlı iki adet şamdan koyulmuş ve duvar kısmına da iki yuvarlak ayna montelemişti.

"Sana da rahatsızlık vereceğim. Çok üzgünüm." diye mırıldandığım sırada usulca gri ikili koltuğa oturmuştum. Erdem tekli koltuklardan birine geçip bacak bacak üstüne attı ve elini çenesine koyarak birkaç saniye inceledi yüzümü.

"Eğer seni o şerefsizden kurtarmazsam insan olduğumu düşünmem artık. O yüzden rahatsızlık verdiğini falan hiç düşünme. Hem ben de yalnız bir adamım ve bahçedeki adamlar dışında konuşacak birilerinin olması beni de iyi hissettiriyor." dedi sevecen bir tonda.

"Ben seninle bu işin en sonunda özel olarak konuşacağım şerefsiz herif!" diye öfkeyle tısladı Miraç. Kulaklıktan kulağıma dolan her ses, anlık dikkatimi dağıtıyordu ve sinir olmaya başlamıştım.

"Efendim, odayı hazırladım." Salonun girişinde beliren Sevgi Hanım, ellerini önünde birleştirdi ve Erdem'in yüzüne bakmaya başladı.

"Çok sağ ol Sevgi abla." dedi ve gülümsedi. Kadın, başını hafifçe eğip salonun girişinden uzaklaştı ve Erdem sözlerine devam etti. "İstersen odana geçebilirsin artık. Akşam yemeğine kadar biraz dinlenmiş olursun."

Başımı yavaşça onaylayıp ayağa kalktığım sırada o da ayağa kalktı ve girişe doğru ilerleyecekken bir anda kolumdan tuttu. Bunu beklemediğim için ve bir daha böyle bir girişimde bulunmasını engellemek adına korkuyla geri çekildim. Kolumu kendime doğru çekip başımı önüme eğdim.

"Çok özür dilerim, korkutmak istememiştim." diye endişeyle mırıldandığında "Ben özür dilerim, ani hareketlerden kaçıyorum refleks olarak." dedim durgun bir tonda.

"Çok haklısın, tamamen benim hatam." dedi ve bir adım geriye gitti. "Sadece odana gitmeden önce adını sormak istemiştim." diye ekledi.

"Yeşim." diye mırıldandım gözlerimi kaçırarak. Ona bilerek bakmamıştım ama "Tanıştığıma memnun oldum Yeşim, ben de Erdem." demişti neşeli bir tonda ve gülümsediğini görmeden de anlamıştım.

"Benimle de tanışacaksın yakında, hiç merak etme." dedi Miraç yine öfkeli bir tonda. Derin bir nefes alıp Miraç'a ağız dolusu sövmemek için zor tutuyordum kendimi. Bu adama kulaklık vermek zaten başlı başına bir hataydı! Dikkatimi dağıtmaktan başka bir işe de yaramıyordu.

"Tamam artık odana çık sen." dedi Erdem ve önümden yürümeye başladı. "Odam hemen karşındaki oda. Eğer bir ihtiyacın olursa Sevgi ablaya ya da bana söylemen yeterli." diyordu merdivenleri çıkarken.

"Teşekkür ederim." diye mırıldanıp ardından merdivenleri çıkmaya başladım. İkinci kata kadar döner merdivenlerden çıktıktan sonra sola döndü ve zaten dört kapısı bulunan koridorun ortasındaki odanın önünde durdu. Beyaz kapıyı benim için açtı ve eliyle içeriye girmemi işaret etti.

"Dolapta temiz birkaç kıyafet var. Ablam her ihtimale karşı bırakmıştı kendi kıyafetlerinden. Bedenleriniz de uyuşuyor." derken vücudumu baştan aşağı süzmüştü. İster istemez yutkundum ve korkuyla daha hızlı atan kalbimin sesini kulaklarıma kadar işitmeye başladım.

"Ulan! Gel beni gebert diyor, gel Miraç beni ellerinle öldür diyor resmen!" diye öfkeyle bağırdı Miraç. Dudaklarımı dilimle nemlendirip sakinleşmeye çalıştım.

"Akşam yemeği hazır olunca çağırmaya gelirim." dedi Erdem ve göz kırpıp odadan ayrıldı. Saniyelerdir tuttuğum nefesi sesli bir şekilde geri verip hızlanan kalp atışlarımı durdurması umuduyla kalbimin üzerine koydum elimi.

"Şerefsiz herif!" diyordu Miraç hâlâ öfkeyle. Schatten da Miraç'ı sakinleştirmek yerine "Bu adam tam bir aptal!" diyerek destek oluyordu ve sinirlerim iyice bozulmaya başlamıştı.

"Sorgulamadan etmeden tanımadığı birini eve alacak kadar aptal hem de!" diye alayla bağırmaya devam etti Miraç.

"Sen de benim kim olduğumu sorgulamadan evine almadın mı Miraç?" dediğimde kulaklıktan gelen her ses kesildi birkaç saniye. Yanaklarımı öfkeyle kemirirken Miraç söze atıldı.

"Senin yardıma ihtiyacın olduğu için getirdim eve. Durumlar farklı." dedi daha sakin ve durgun bir tonda.

"Uyguladığım strateji aynı. Erdem'e göre de ben yaralı bir kadınım ve sen neden bu planı seçtiğimi hâlâ anlayamadın." dedim. Sustu. Suçluluk duygusu ağır bastı ve nefes alışveriş sesini bile işitemedim. "Hiç kimse gerekmedikçe konuşmasın, dikkatim dağılıyor!" diye ekledim ve yatağa uzandım.

Gece olacaklar için biraz düşünerek dinlensem iyi olacaktı.

Murat Seyhan, beyaz duvarlarla çevrilmiş eve kısa bir göz gezdirdikten sonra Erdem'in korumalarından biri olan ve geçtiğimiz günlerde anlaştığı adamla buluşacağı yere doğru sessiz adımlarla ilerlemeye başlamıştı. Etrafını sürekli kolaçan ediyor ve devriye gezen bir adamla karşılaşmamak için adımlarını dikkatle atıyordu.

Evin arka bahçesinin korunduğu duvarın önüne geldiğinde evdeki adam da arka kapıya gelmişti. Duvardaki çukurları fark eden Murat, adamın bahsettiği duvarın bu olduğunu onayladı ve sağ ayağını ilk çukura sokarak tırmanmaya başladı. Yaklaşık üç metre olan duvardan iki metrelik boyuyla tırmanması onun için kolaydı.

Igor sayesinde aldığı dövüş derslerinde de dengesini korumayı çok iyi öğrenmişti ve bunun avantajlarını şimdi kullanıyordu. En tepeye çıktıktan sonra aşağıdan kendisine bakan kazınık saçlı adamın hemen yanına atladı.

Ayak tabanlarından diz kapağına kadar uzanan sinirleri anlık düşüş ile sıkıştığı için yüzünü hafifçe buruşturdu.

"Hadi hızlı ol!" diye fısıldadı yanındaki adam ve şu an ön tarafta turlarına devam eden korumalara yakalanmamak için evin mahzen kapısından içeriye koşarak girdi bu ikili.

Murat, Igor'un bilgisi dışında yapacağı bu şeyden bir anlık bile endişe duymuyordu. Bunun başarılı bir sonuca imza atacağını düşünüyor ve hâlâ boş hayallerle kendisini avutmaya devam ediyordu. Dila'nın hayatını kurtarmaya çalışırken kadının işlerine çomak sokarak işleri daha da karmaşıklaştırdığının farkında değildi.

Igor sayesinde öğrendiği Dila'nın planına kendi planını dahil etmek için şimdilik mahzende kadının harekete geçmesini beklemek zorundaydı.

"Dila, Mert hazır. Seni bekliyor." Miraç'ın saatler sonra duyduğum tok sesiyle gözlerimi tavandan çekip pencereye çevirdim. Akşam yemeğinin üzerinden altı saat geçmişti ve Mert ile anlaştığımız üzere gece saat ikide harekete geçmemiz gerekiyordu.

Sakin geçen akşam yemeğinde Erdem ile beraber kısa sohbetler etmiştik. O bana babasının ölümünden bahetmiş, annesi ve ablasının memleketleri olan İzmir'de kaldığını anlatmış ve ablasıyla çok iyi anlaşacağımı söylemişti. Ablası geçen sene eşinden boşanma kararı almış ve iki yaşındaki kızı ile beraber annesinin yanında kalmaya başlamış. Pür dikkat onu ve ailesi hakkında anlattığı yüzeysel detayları dinlemiş ve onu biraz daha tanımıştım.

Yemekten sonra iki saatliğine evden ayrıldığı sırada ben de dikkat çekmemek adına odama çıkmıştım. Sevgi Hanım evin her yerinden çıkabiliyordu ve kasaların saklandığı odanın önünden dahi geçememiştim onun yüzünden. Gelir gelmez şüpheleri üzerime çekmek istemediğim için gözlem kısmını buraya bir dahaki gelişimde yapmayı planlamıştım.

"Tamam, hiç kimsenin sesini duymak istemiyorum. Sitemlerinizi ve küfürlerinizi kendinize saklayın." diyip yatağa iyice yerleştim. Kadife tayt, tenimi kaşındırmaya devam ediyordu ve bir an önce bu evden çıkıp kendi yatağımda, kendi pijamalarım ile uyumak istiyordum.

"Sen rolünü iyi oyna. Gerisini Mert halledecek." dedi Miraç tok bir ses tonuyla. Onaylayan mırıltılar çıkardıktan sonra sarı, kıvırcık saçlarımı biraz daha karıştırdım ve yanımdaki sürahiden avcuma bir miktar su döküp, boynuma ve başımın üzerine doğru serpiştirdim. Terlediğime inanması gerekiyordu çünkü.

Ilık su tenimden akıp giderken bir tur daha serpiştirdim ve yatağa yattım. Damarlarıma adrenalin karıştıkça nefeslerim düzensizleşiyordu ve bu iyi bir şeydi. Korkmuyordum ama korktuğumu düşündürtmem gerekiyordu ve damarlarımda asice akan kanım, ruh halimi istediğim konuma getiriyordu.

"Yakınında olduğumu ve en ufak bir sorunda yanına geleceğimi unutma. Başaracağını biliyorum. Aklına koyduğun şeyi elbet yapacağını biliyorum Dila." Miraç'ın o nahif ses tonuyla söylediği her cümle, yüzümde buruk bir tebessüme sebep oldu ve sahte gözyaşlarıyla doldurmayı plandığım gözlerimi kalbime çöreklenen acıyla doldurduğu için ona bir nevi minnettardım.

Bir şey söylemek yerine yastığa koyduğum başımı hızlıca kaldırıp dik bir konuma geldim ve korkuyla bir çığlık attım. Ellerimi titretirken sırtımı yatak başlığına yasladım ve sahte hıçkırıklarım boğazımdan peyda olmaya başladı.

Odamın kapısı tam da tahmin ettiğim gibi saniyeler içinde açıldı ve elindeki silahı odaya gelişigüzel doğrultan Erdem, endişeyle bana bakmaya başladı. Üzerinde siyah bir kazak, altında da yine aynı renk bir eşofman altı vardı. Uykusundan uyanıp gelmişti yanıma.

Elimle dudaklarımı örtüp hıçkırıklarımı gizlemeye çalıştım. Odada bana zarar verecek biri olmadığını anladığında silahını beline koyup hızla yatağımın yanına geldi. Alnını örten koyu saç tutamlarını geriye doğru attı.

"Noldu Yeşim?!" diye sordu endişeyle. Kaşları derinden çatılmış, sakallarla örtülmüş çehresi daha da belirginlemişti.

"Kabus- kabus gördüm!" dedim hıçkırıklarımın arasından ve sahte gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim. Bacaklarımı karnıma doğru çekip kollarımı doladım ve başımı diz kapaklarıma yaslayarak orada ağlamaya başladım. "Ne gerçek hayatta ne de rüyalarımda huzur veriyor bana." Erdem, Mustafa'dan bahsettiğimi düşünse de içten içe ettiğim sitem, Kerim ve Karan'a aitti. "Gerçek hayatta öldürmeyi başaramadı, rüyalarımda nefeslerimi kesmeye çalışıyor!" diye feryat ettim ve kollarımı bacaklarıma daha sıkı sardım.

"Sakin ol Yeşim, dediğin gibi sadece bir rüyaydı. O şerefsiz elini süremeyecek sana. Söz veriyorum izin vermeyeceğim. Sen de ağlama böyle içli içli." dedi endişeli olduğu gibi durgun bir tonda da.

Başımı kaldırıp yatağın başlığına yasladım ve sahte olmasını planladığım ama beni şaşırtmayan sahici gözyaşlarımın yanaklarımın kuraklığını dindirmesine izin verdim. Titreyen dudaklarımı birbirine bastırırken Alaz'ı, Miraç'ı, Ömür'ü, Andre'yi, Edwin'i rüyalarıma girerek öldürmeye çalışan babamın görüntüsünü zihnimden silmeye çalışıyordum.

"Sen ağlayınca içim gidiyor." diye mırıldandı Erdem. Sertçe yutkunduğumda damarlarımda kol gezen adrenaline endişe damlaları da karışmıştı şimdi. "Gülmek sana daha çok yakışıyor, ağlama artık." diye buruk bir tebessüm etti. Elimin tersiyle gözümden akan yaşları sildim ve mavi gözlerimi kahve gözlerine çevirdiğimde yatağın üzerinde duran elimi tutmaya kalkışmıştı ama kendime doğru çekip buna izin vermedim.

O da ikiletmeden tebessümünü yüzünde tutmaya devam etti. "Benimle kahve içer misin Erdem?" diye sordum ağladığım için boğuk çıkan bir ses tonuyla. "Sanırım oturup sohbet edecek birine ihtiyacım var. Kahve içip güzel şeylerden bahsedeceğim birine ihtiyacım var." dediğimde Erdem'in yüzündeki tebessüm genişledi.

"Aynı şeyleri istiyor olmamız bir tesadüf mü acaba?" dedi daha sevecen bir tonda. Ben elimin tersiyle gözümden akan yaşları silerken Erdem, Mert'in öngördüğü gibi odamın penceresine doğru ilerledi ve pencereyi açıp aşağıda devriye gezen Mert'e seslendi.

"Odamın terasına iki kahve getir Mert. Çabuk ol!" dedi ve Mert'ten onay alınca pencereyi kapatıp yanıma geldi. Şimdi sıra Mert'teydi ve kahveleri getirmesini beklemek zorundaydım. "Hadi üzerine kalın bir ceket giy, benim terasımda içelim kahveleri. Oradan ormanın manzarası daha güzel gözüküyor." dedi gülümseyerek.

Miraç'ın sesi soluğu çıkmasa da ikimizin de aklında dolanan o ses aynıydı. Benim sakinleşeceğim ve huzur bulacağım, manzarasını tek beğeneceğim teras Erdem'in odasındaki değil, Miraç'ın odasındaki terastı ve kader, sanki bu hamleyi Miraç'ı daha da çileden çıkartmak için yapmıştı.

Ben kalın bir hırkayı dolaptan alıp üzerime geçirdikten sonra beraber odadan çıktık ve onun odasına girdik. Tamamen beyazlarla döşenmiş oda, gecenin karanlığında bile bir güneş gibi gözlerimi kamaştırmıştı. Bu kara

ruhlu adama göre fazla sevecen ve berrak bir odaydı. Şaşırmıştım açıkcası. Dikkat çekmemek adına odasına fazla göz gezdirmeden terasının kapısına ilerledim. Benim bu evde sadece tek bir oda ilgimi çekiyordu, o da kasaların bulunduğu odaydı.

Dila, terastaki armut koltuklardan birine rahatça yayıldıktan sonra Erdem de yanındaki kırmızı armuta oturmuştu. Dila'nın üşüyeceğini düşündüğü için yanındaki siyah koltuğun üzerinde duran battaniyeyi alıp kadının bacaklarına örttü ve Dila mırıldanarak teşekkür edip battaniyeye sarıldı.

Hissettiği heyecan onu yeterince sıcak tutuyordu ama hava sahiden soğuktu ve biraz üşümüştü. Terasın camını tıklatan Mert, giydiği siyah takım elbise ile fazlasıyla resmi dururken elindeki bakır tepside tuttuğu kahve kupaları ile terasa giriş yaptı.

Dila'nın dün tahsil ettiği, içeriğini merak etmediği ama Erdem'i uyutacağını bildiği ilacı adamın fincanına çoktan atmıştı bile. İlk önce Dila'ya kırmızı kupayı uzatmış, Dila Mert'e ufak bir teşekkür edip kupayı eline almıştı. Erdem de siyah kupayı eline alıp eliyle Mert'in gitmesi için bir işaret yaptı ve Mert sessiz adımlarla terastan uzaklaştı.

Birkaç dakikalık sessizlik, Erdem'in düşüncelerini toparlayabilmesine yardımcı olmuştu. Zira yanında oturan kadın konusunda içinde engel olamadığı bir merak duygusu yeşeriyordu ve Erdem zihnindeki düşünceleri susturamıyordu. Kadına karşı nazik davransa bile ruhunun kirinin farkındaydı Erdem.

Düşünceleri zihnini zorlarken kahvesinden büyük bir yudum aldı.

"E, sen anlat biraz da. Mustafa denen herifle nasıl tanıştınız? İşler bu raddeye nasıl geldi, merak ediyorum." dedi ve dumanı tüten kahvesinden bir yudum daha aldı. Dila da avuç içlerine bastırdığı kupaya gözlerini odaklayarak konuşmaya başladı. Güzel şeylerden bahsetmeyi istese de hikayesini Erdem'e anlatıp ondaki "Yeşim" kimliğini daha çok oturtmak Dila'nın yararınaydı.

"Beş sene oluyor evleneli. İlk başlarda iyi bir kocaydı. Eve ekmek getirir, benim de çalışmamı istemezdi. Her eline geçtiğinde şanslı bir adam olduğunu, benimle evlenerek hayatının en doğru kararını verdiğini falan anlatırdı." dedi yüzünü buruşturarak. "Sonra akrabalarına uydu. Kuzeni alçak şerefsizin tekidir. Kahvelerden çıkmaz, eve gidecek iki kuruş parasını da kumar oynayarak, içki içerek yerdi. Evde karısının, çocuğunun aç olduğunu umursamazdı." dediğinde Erdem, kahveden büyük bir yudum almıştı.

Kuruyan dudaklarına iyi gelir diye Dila da kahveden ufak bir yudum aldıktan sonra devam etti. "Mustafa sonrasında eve gelmemeye başladı. Maaş desen ikinci gün kayboluyordu. Kumar oynayarak yiyip bitiriyordu. Eve para girmemeye başlayınca ben de işe başlamak zorunda kaldım. Bir mağazada satış danışmanı olarak işe başladım üç sene önce. Şimdi genel müdür olmama çok az bir süre kalmışken Mustafa eve kendi paramı getirdiğim için huzursuz olmaya başladı." Kaşlarını alayla alnına çıkartıp göz devirdi Dila. "Erkekliğe uymazmış bu!" dedi. Erdem tekrar bir yudum aldı ve Dila da onu taklit etti ama onun aldığı yudumlar daha küçüktü. Amacı da sadece vakit kazanmaktı.

Kısa bir göz attığında adamın kirpiklerinin yavaşça birbirine mühürlendiğini gördü ve maskesinin altında kahkahalar atarken rolüne devam etti. "Şimdiki genel müdür ile onu aldatıyormuşum güya. Beni işten attırmak için kendisini bu yalana inandırdı." dedi ve kahveden bir yudum daha aldı oyalanmak için. "Sonrası da malum işte, iki senedir ne zaman içip gelse şiddet uyguluyor. Ahlaksızlıkla suçluyor beni."

Geçen birkaç dakikanın ardından Erdem, yavaş hareketlerle elindeki kahve fincanını zemine bıraktı ve armuta sırtını iyice yasladı. İlaç, yavaştan kanına karışmaya başlamıştı. "Şerefsiz herif! Bir de adamım ben, karıma bakıyorum diye geçiniyordur!" dedi yüzünü buruşturarak. "Senin bu adamdan bir an önce kurtulman lazım." diye ekledi daha yavaş bir tonda.

"Onun için uğraşıyorum ama akrabaları rahat bırakmıyor beni." dediğinde başına aniden giren ağrı, midesini de bulandırmıştı Dila'nın. Erdem başını yana doğru çevirip Dila'ya baktığı sırada kanına karışan ilaç sonunda etkisini göstermeye başlamış ve kirpikleri birkaç kırpıştırmadan sonra

kapanmıştı. Dila birkaç saniye daha bekledi uykuya tam anlamıyla dalabilmesi için.

Erdem dudaklarını hafifçe aralamaya başlayınca Dila başının ağrımasına rağmen dudaklarını zaferle kıvırdı ve vakit kaybetmeden kahveyi beton zemine koyup ayağa kalktı. Başı daha kötü dönerken sakin tutmayı umduğu ses tonuyla "Başlıyorum. Mert yerinde misin?" diye sordu aktif olan kulaklığa doğru.

"Evet yenge. Aşağıda seni bekliyorum." dedi Mert ve Dila da hızlıca terastan çıkıp odaya giriş yaptı. Erdem'in bugün giydiği takım elbiseleri boy aynasının hemen yanına konumlandırdığı beyaz berjerin üzerindeydi ve adımlarını direkt oraya yönlendirdi.

Ceketinin iç ceplerini kurcalamaya başladı ama boştu! Her zaman takım elbisesinin iç cebinde taşıdığı kartlığı şimdi yerinde değildi.

"Kartlık yok!" dedi endişeyle. Mide bulantısı had safhaya ulaşınca başı daha şiddetli dönüyor ve hızlı hareket etmesine engel oluyordu.

"Yenge yatağının kenarında, içe sakladığı bir çekmece var. Oraya bak!" dedi Mert gergin bir tonda. Azaldığını hissettiği gücüne rağmen sarsak adımlarla yatağa ulaştı ve her ihtimale karşı terasa tekrar baktı. Erdem, uyumaya devam ediyordu.

Yatağın ahşap kısmında elini gezdirdiğinde bir açıklık gözüne çarpmıştı ve sanırsa Mert'in bahsettiği çekmece buydu. Orta kısmına bastırınca kendiliğinden açılan çekmecenin içinde Mert'in öngördüğü gibi kartlık vardı. Ayrıca iki silah, dört de şarjör bulunuyordu. Onları incelemeyi kesip belindeki sahte kartı çıkardı ve siyah deri kartlıktan ihtiyacı olan kartı aramaya başladı.

Görüş alanı iyice bulanıklaşmış ve kartları net görememeye başlamıştı. Başına saplanan anlık bir sızı sebebiyle acıyla inlediğinde kulaklığından Miraç'ın endişeli sesi duyuldu. "İyi misin sen?" diye sordu.

"İ-iyiyim." diye mırıldanıp daha da yavaşlayan parmaklarına rağmen doğru kartı bulunca titreyen parmaklarına aldırmadan çıkardı ve yerine sahne kartı

yerleştirdi. Belinin diğer kısmına sıkıştırdığı peçete ile kartlığın dış yüzeyini temizledi ve çekmece dahil dokunduğu her yeri peçete ile sildi parmak izlerini yok etmek amacıyla.

"Kartı aldıysan çabuk çık evden!" diye araya giren Miraç'a verecek bir cevabı yoktu çünkü bulanıklaşan zihni, cümle kurma yetisini de elinden almıştı. Kazağının kollarını ellerine kadar çekip parmaklarını gizledi başka bir eşyaya parmak izini bırakmamak için.

Ama duvarlara tutunmadan adım atması imkansızdı. Yediği yemek, içtiği kahve yerini sevmemiş gibi dışarı çıkmak isterken bir eliyle ağzını kapatıp diğer eliyle de tutuna tutuna kapıya ulaşmaya çalışıyordu.

"Dila benimle konuş! Ne haltlar döndüğünü göremiyorum, bari sen konuş!" diye öfkeyle bağırdı Miraç ve Schattten'in, ekibin ve Edwin'in bulunduğu minibüsün içinde tur atmaya başladı.

"Kendimi iyi hissetmiyorum." diye fısıldayan Dila'nın sesini duyan Miraç, yere çivilenmiş gibi kalakaldı. Kadının bitkin çıkan ses tonu, kalbine adını koyamadığı bir acı, çekip çıkartamadığı bir hançer saplamıştı sanki. Endişe yaktı kavurdu adamın ruhunu. Nefeslerini kesti o alevlerin yoğun kokusu. Sertçe yutkunur yutkunmaz "Mert, her ne siktiğimin yerindeysen çabuk Dila'nın yanına git!" diye öfkeyle bağırdı ama artık her şey için çok geçti.

Murat'a yardım eden adam, Murat'ın planladığı gibi Mert'i bahçeye çağırınca Mert dikkat çekmemek için bahçeye çıkmak zorunda kalmıştı ve Miraç'a cevap veremiyordu. Murat, ikinci katın girişinde beklerken Dila kapıyı zorlukla açıp duvarlardan destek alarak koridora çıktı ama artık zihninin bulanıklaşmasına engel olamıyordu.

Bacaklarındaki derman tükenirken "Sanırım kahveye ilaç atan sadece biz değildik." diye fısıldadı. Kadının solgun sesini duyan Miraç, onun yere düştüğünü kulağına dolan tok seslerle anlarken öfkeyle yumruk yaptığı elini minibüsün duvarına vurdu. "Dila! Dila, uyuma sakın!" diye bağırmasına rağmen bir işe yaramayacağını biliyordu.

Plan dışında gelişen bu olaylar Edwin'i de endişelendirince dakikalar sonra "Dila! Dila n'oluyor?!" diye bağırmaya başlamıştı.

Dila'nın ise son gördüğü şey kendisine doğru sert adımlarla gelen adamın gölgesiydi.

BÖLÜM SONU!

Emeğime saygı duyup oy vermeyi unutmayın.

İntikam hırsıyla attığım adımlarımdan korkanlar o kadar çoktu ki, tek yapabildikleri bana çelme takmaktı. Oysa ki ben dibi gördüğüm için zorluklarla çıkacağım zirvede doyumsuz bir hırsla yaratacaktım onların kıyametini.

KKD | KIYAMET

Gözlerine çekilen siyah perde yüzünden görüş alanı kısıtlansa bile öfkesi nedeniyle harlanan alevlerin ışığıyla bir güneş gibi aydınlanıyordu Miraç'ın ruhu. Acı çekiyordu ışıklar içinde. Dila'yı o eve kendi başına göndermiş olması ve onu koruyamayacak kadar uzağında kalmış olması adamın kendisine duyduğu nefreti artırıyordu.

Dila, kayıptı. Sevdiği kadın seneler sonra karşısına çıkmışken şimdi yeniden elleri arasından kayıp gidiyordu. Kalbi sıkıştı genç adamın. Ciğerlerine çekecek bir nefes bulamadı ve gömleğinin birkaç düğmesini açtı.

Birkaç saniye önce Dila'nın kulağındaki kulaklığın ezildiği anlara şahit olmuş ve artık içinde tutamadığı öfkesi, ruhunu ilmek ilmek yakıyordu. Küllerine kadar, sevdiği kadının sakladığı küllerine kadar yanıyordu.

"Batu! Çabuk motoru getirin!" diye bağırdı minibüsten hızla çıkarken. Edwin de bu sırada eline telefonu almış ve ona mesaj atmıştı. Nerede, ne yaptığını bilmesi ve içinin rahat etmesi gerekiyordu.

Bu sırada da Murat, Dila'yı kucağına almış ve evdeki adamın gösterdiği yoldan ilerliyordu. Acilen bu evden çıkması ve izini kaybettirmesi gerekiyordu. Dila'nın ise elleri yere doğru sarkıyor, Murat'ın her hızlı ve sert adımıyla bir ileri bir geri gidiyordu.

"Sonunda Sole." diye fısıldadı Murat. "Sonunda kavuşacağız."

Arka kapıya geldiklerinde adam ona kapıyı açtı ve etrafı kolaçan ederken de "Yakalanırsan ne sen beni gördün ne de ben seni!" dedi sert bir tonda. Murat, kapının önündeki arabanın arka koltuğuna kadını yerleştirdikten sonra adama döndü ve "Eyvallah." diyip ön koltuğa oturdu.

Adam koşar adım eve girdiği sırada üst kattaki terasta Erdem mışıl mışıl uyuyordu. Dila'nın belinde ise kart, yerini koruyordu ve şimdilik Murat bundan habersizdi.

Gaza son sürat yüklenen Murat, evden uzaklaşmaya başladığı sırada minibüste hummalı bir çalışma başlamıştı. Schatten, Dila'ya ne olduğunu tam kestiremediği için endişe duyarken sesini kontrol altında tutamıyordu. "Çabuk mobeselere erişim sağlayın!" diye bağırdı ekibine. Ekibi de bu komutu alır almaz ekranlarına geri döndüler ve bir kilometrelik alandaki mobeselere ulaşmak için kolları sıvadılar.

Dila arka koltukta bilinci kapalı bir şekilde yatarken Murat, iki gün önce bulduğu kulübeye doğru sürüyordu arabasını. Miraç da Batu'nun birkaç metre ileriye park ettiği motor gelir gelmez üzerine bindi ve "Arkamdan arabalarla gelin siz!" diye emir verdi. Kaskı kafasına geçirdiği sırada kulaklığı hâlâ aktif olan Schatten'e "En son nerede görüldü?" diye sordu.

Motoru son sürat kullanmaya başlamışken "Evden arabaya bindirilip çıkartılmış. Sokağın mobesesine ulaştım şimdi." dedi Schatten buz gibi bir tonda. "Sola dönüp ana yola çıkmış. Şu an plakayı arıyorum."

Miraç hızla eve doğru sürüp adamın dediği ana yola çıktı. Pek seyrek olmayan yolda, sokak lambaları yeterince aydınlatmıyordu ortamı. "Plakayı söyle!" dedi Miraç önündeki arabaya makas atarken. Arkasından çalınan hiçbir korna sesini duymuyordu.

"Şerefsiz her kimse sökmüş plakayı!" diye bağırdı Schatten. "Abi bu iş plaka ile olmayacak senin takip sistemini aktive ediyorum. Yönlendireceğim seni." dedi ve sandalyesini geri çekip ayağa kalktı. Sol çaprazında kalan adamına doğru ilerleyip sol ana yolu gösteren mobese kayıtlarına bakmaya başladı. Yaklaşık dört tane siyah araba vardı ama plakası olmayan tek bir arabaydı.

"Çabuk ol!" diye bağırdı tam olarak nereye sürdüğünü bile bilmeyen Miraç.

"Yüz metre ileriden sola dönmüş!" dedi Schatten ve hemen sağındaki adamının yanına ilerledi. Arka sokağı gösteren mobeselere baktığında Dila'nın bir adamın kucağında arabaya bindirildiğini ve o adamın sonrasında bir başka adam ile konuştuğunu gördü.

"Abi evde başka casus varmış. Evden çıkartmaya o yardım etmiş!" dedikten sonra ekrana yakından bakıp arabaya binen adamı incelemeye başladı.

Yüzünün tam seçildiği saniyede adamına durmasını emretti ve ekrana daha da yaklaştı.

Miraç, yüz metre sonraki sola sapan ara sokağa girdiğinde Schatten'in "Abi Murat bu! Murat kaçırmış yengeyi!" diyen sesini duydu ve ruhunun tenini yakıp kavuran alevleri tırnaklarından saç uçlarına kadar hissetmeye başladı.

"Şerefsiz, adi! Haysiyetini siktiğimin herifi!" diye sövmeye başlamıştı lakin içinde duvarlarını yumruklayan küçük çocuk, çok daha ağır isyanlar ediyordu. O kadını istiyordu bu ikili. O kadını, herkesten korumak ve sadece ona sarılmak istiyordu.

Schatten hemen solundaki adama geri döndü ve mobese kayıtlarını başka bir açıdan incelemeye başladı. "Abi aranızda yaklaşık bir kilometre var. Daha hızlı olman lazım!" dedi.

Murat ise dikiz aynasından kontrol ettiği yolda bir aksilik olduğunu sezince gaz pedalına daha da yüklendi ve önündeki araçları sollayarak, gerektiğinde makas atarak arkasındaki motorlu ile arasını açmaya başladı. Bu saldırıya hazırlıklıydı.

Miraç, araçlara makas atarak daha seyrek yoğunluktaki yolda motoru sürmeye başladığı sırada ana yolun sol tarafındaki ara yoldan bir anda karşısına çıkan minibüsü hiç beklemediği için ani bir fren yaptı. Motorun ön tekerleği asfalta daha çok gömülürken arka tekerleği de havaya kalktı. Dengesini korumakta zorlanan Miraç, son bir çırpınışla motoru sağa doğru eğdi. Asfalta temas eden motor parçalarından küçük kızıl kıvılcımlar çıkarken saniyeler içinde yere düştü Miraç. Sağ bacağı,sağ kolu ve sırtının sağ kısmı asfaltta birkaç metre sürtünmüş fakat motorcu ceketi sayesinde daha az hasar almıştı. Aynı zamanda kaskı sayesinde başına darbe almaktan da kurtulmuştu.

Üzerindeki motorcu ceketi sayesinde az hasarlı kurtulduğu bu düşüşün zihnini bulandırmasına izin vermeden dirseklerinde doğrularak ayağa kalkmaya çalıştı. Arkasında ilerleyen Batu da patronun düştüğünü görünce gaza daha da yüklenmiş ve saniyeler sonra Miraç'ın yanında durdurmuştu arabasını.

Miraç yerde yana yatılmış şekilde duran motoruna bacağındaki yanma hissine aldırmadan sert bir tekme attı ve hemen ardından kafasındaki kaskı çıkartıp motorun üzerine sertçe fırlattı. Batu, şahit olduğu bu öfke karşısında sertçe yutkunmadan edemedi.

"Schatten! O şerefsiz Murat'ın yerini tespit etmek için sadece iki dakikan var!" diye öfkeyle bağırdığı sırada üzerine bulaşan asfaltın tozuna aldırmadan Batu'nun açtığı kapıdan arabaya binmişti. Batu da yolu kesen minibüsün şoförüne doğru koşmuş, kapıyı açıp kaçmak isteyen adamı yakalamıştı. Ender de vakit kaybetmeden minibüse binip yolun açılması için minibüsü kenara çekmeye başlamıştı. Miraç, şoförle daha sonra ilgilenecekti.

"Eğer bulamazsam öldür abi! Bu işe yaramazlık ile fazla yaşayamam zaten." dedi Schatten robotik bir tonda. Kendi sandalyesine geçtiğinde ekibinin bilgisayarlarına toplu erişim sağlayıp bütün açılmış mobese kayıtlarına bakmaya başladı.

"Şu an aranızda bir kilometre mesafe var abi. Bu adam minibüsü bilerek karşına çıkartmış olmalı." dediği sırada açılan yolda hızla ilerlemeye başlamıştı Miraç. "Düz istikamette ilerleyeceksin." Schatten en geniş açıdan gösterilen mobese kamerasının görüntüsünü büyüttü ve siyah arabaya bakmaya başladı. "Ormanlık alana giriyor. Mobeselerin erişimi beş yüz metre sonra bitiyor!" dedi ve sinirli bir nefes çekti ciğerlerine.

"Ormana girerse yengeyi bulma süremiz uzar abi. Araçlarla giremezsiniz oraya." diye eklediğinde Miraç direksiyona öfkeyle bir yumruk attı.

"Lan ben böyle işin içine edeyim! Dila'dan ne istiyor bu şerefsiz!? Gel beni zevkle öldür Miraç, diye çırpınıyor resmen. O şerefsiz Kerim ve Karan da, bu sikik beyinli Murat da gel beni öldür diye yalvarıyorlar resmen!" diye öfkeyle sitem ettiği sırada Edwin, Miraç'ın sesi duyuyor ve bu öfkeye ortak oluyordu.

Dila ne zaman ayakları üzerinde durmak istese hep bir engel ile karşılaşıyordu. Ya babası çıkıyordu bir anda ya da Karan kesiyordu önünü. Şimdi de öldü sandığı sevgilisi, onca şeye rağmen yüzsüzlüğüne yüzsüzlük katarak işleri daha da çıkmaza sürüklüyordu ve bu iki adam da artık

öfkesine sahip çıkmakta çok zorlanıyordu. Neyse ki son, yakındı. Çekilecek azaplar için Dila'nın düşmanları yavaştan sıraya girmeye başlamışlardı bile.

Herkes kazandığını düşünüyordu ama bu savaşın tek bir kazananı olacaktı. Kendi küllerini zaferine atacağı imza için mürekkep olarak kullanacak olan kadındı bu savaşın kazananı. Kimse bilmiyor gibi dursa da, Dila'dan korkmaları gereken zaman dilimine girilmişti.

Murat, hızı 140'ı aşmışken arkasında kalan adamlara karşı sinsi bir tebessüm etti ve orman yoluna doğru sürmeye başladı arabasını. Ormanın içinden değil, günler önce yaptığı keşif sonrası fark ettiği taşlı yoldan gidecekti kulübeye.

Asfalt yoldan çıktıktan hemen sonra sağa dönerek taşlı yola girdi Murat. Dik bir yokuşu tırmanmak için vites ayarını yaptı. Araç daha yavaş ilerlese de Miraçlar ile arasında uzun bir mesafe olduğunu biliyordu.

"Yok!" diye bağırdı Schatten. "Arabayı kaybettim! Allah kahretsin nereye döndü bu araba?!" Ardı arkasına bağırmaya devam ederken sandalyeyi sürükleyip yanındaki monitöre bakmaya başladı.

"Ne demek yok lan! Ne demek yok!?" Miraç direksiyonu sağa doğru kırıp ara sokaklara girmeyi tercih etmişti.

"Ben sol araya giriyorum." dedi Edwin ve Miraç'ın hemen arkasından sola saptı.

"Abi, ormana girmiş olmalılar. Ben hemen yola çıkıyorum. Drone ile ormanı gözlemleyeceğim!" dedi ve kazağının kollarını sıvayarak ayağa kalktı. İlerideki kolilerin içerisindeki drone setini çıkardı ve ekibine dönüp "Mobeseler incelenmeye devam ediliyor. Ben drone uçuşu yapacağım. İrtibatı asla kesmiyoruz ve sistemden düşenin eceli olurum!" diye emir verdikten sonra hızla minibüsten indi. "Bana çabuk bir araç ayarlayın!" diye bağırır bağırmaz yüz metre ilerideki siyah araç, kendisini ormana götürmek için çalıştırılmaya başlanmıştı bile.

Bilincimin aniden yerine gelmesine rağmen başıma saplanan anlık sızı, yüzümü buruşturmama sebep olmuştu. Gözlerimi açmak istesem de nerede olduğunu kavrayamadığım yerdeki cılız aydınlatma bile rahatsız etmişti beni.

Derin bir nefes almak istediğimde alnımı örten kahkülümün bir parmak tarafından okşandığını sezdim ve başımın sızısına aldırmadan gözlerimi hızla araladım. Görüntüm birkaç saniye bulanıklaşsa da hemen ardından netleşmişti.

"Günaydın Sole." dedi o iğrendiğim ses. Gülümsedi, mide bulantım had safhaya ulaştı. Kahve gözlerine baktım, o nefret etmekten korktuğum hiçlik ile karşılaştım.

"Se-sen napıyorsun?" Hızla yüzümü okşayan eline sert bir tokat atıp kendimden uzaklaştırdım ve yattığım yataktan doğruldum.

"Sakin ol Sole. Güvendesin. Benimlesin." dedi elleriyle elimi tutmak için harekete geçmişken.

"Sen nereye getirdin beni? Nasıl getirdin? Sen, sen ne yaptığını sanıyorsun ya!" diye öfkeyle bağırdım ve sırtımı yatak başlığına yasladım. "Bir de güvendesin diyor! Aptal mısın sen?!"

Bağırdığım için başım daha çok ağrırken gözüm hiçbir şey görmedi. "Neresi burası?! Sen hangi hakla getirdin beni buraya şerefsiz herif!" diye bağırmaya devam ediyor, bir yandan da evi inceliyordum. Duvarların tamamen ahşaptan oluştuğu, tek odalı bir kulübeydi olduğum yer. Odayı turuncu, cılız bir ışık aydınlatıyor ve sağımda kalan şöminede yanan odunların sesi kulaklarıma doluyordu. Beyaz çarşaf ve beyaz bir yorgan örtülmüş divanın üzerinde yatıyordum ve Murat da divanın köşesinde beni izliyordu.

Elim, Murat'a belli etmeden kartı koyduğum belime gitti ve kartın hâlâ yerini koruduğunu sezdiğimde belirsiz bir nefes verdim. Sonrasında kaşlarımı çatarak bakmaya başladım ona.

"Kaçtık işte." dedi Murat gülümseyerek. Dağınık esmer saçlarının birkaç tutamı alnına düşmüş, birkaçı da kalkık duruyordu. Yüzündeki sakalları ona biraz kirli bir görüntü kazandırmıştı. Genişlemiş omuzları ise ona her bağırdığımda daha da kasılıyordu. "Kurtardım seni o aptalların elinden!"

"Sana böyle bir şey yap diyen oldu mu?!" diye bağırdım avazım çıktığı kadar. Ben senelerce nasıl bu adamı sevmiş, nasıl yasını tutmuştum artık anlam veremiyordum. Kendime acıyordum, onun aşkıyla geçirdiğim heba olmuş senelerime, onun uğruna vücuduma kazıdığım yaralara acıyordum.

Hızla kalktım yataktan. Murat da beni takip edip tam karşıma dikildi. Bana doğru bir adım atınca hızla omuzlarından iktirdim ve bu sayede konuşmak için araladığı dudakları kapanmıştı. "Yolumdan çekil Murat Seyhan! Eğer yoluma çıkmaya devam edersen seni ellerimle öldürmekten asla çekinmeyeceğim!" diyip tekrar iktirdim onu. "Zaten sana sınırlarımı zorlayacak kadar kin doluyum. Seni tek bir kurşunla, acı çektirmeden öldürmemi istemiyorsan yolumdan çekil git!" diye bağırdım avazım çıktığı kadar.

Sarı saçlarım kollarıma dolanmış, üzerimdeki beyaz kazağın tüylerine takılmıştı birkaç tutamı. Murat, onu tekrar iktirmek istediğimde çevik bir hareketle bileklerimden tuttu ve geriye doğru sürükleyip sırtımı sertçe duvara vurdu.

Korkusuzca baktım gözlerine. Ürkütmedi bileklerimi sıkıca kavrayan iri elleri. Tiksindim. Seneler önce aşkla baktığım gözlerinden tiksindim. Bir zamanlar sürekli elimi tutmasını istediğim parmakların bileklerime temasından iğrendim. Nefret ettim. Bana hâlâ umut besleyen siyaha bulanmış kalbinde bir yerimin olmasından nefret ettim.

"Bizim için yapıyorum! Görmüyor musun?!" diye bağırdı bir anda. "Eskisi gibi olalım, sadece ikimizin olduğu bir dünyada yaşayalım diye uğraşıyorum! Niye kabul etmiyorsun sen beni?! Seni hücrede bıraktım diye mi?! Sustum diye mi?" Ilık nefesi tenimi yakıyordu. Nefesini her ciğerlerime çektiğimde nefret tohumları ekiyordu ruhuma. Suluyordu her sözü. Büyüyordu o nefret, beni olmaktan korktuğum kadına çeviriyordu.

"Sevmiyorum çünkü seni!" diye bağırdım boğazlarım acıyana kadar. İfadesi anında sarsıldığında kirpikleri de titremişti. "Beni kurtarmadığın o hücreden kaçtığım gece sığındığım adamı seviyorum artık! Senin beni aldattığını öğrendiğimde yanımda olan adamı seviyorum! Senin sessiz kaldığın işkencelerden sonra ruhuma kazınmış her yarayı saran adamı seviyorum!" Konuşan kalbimdi. Gururumu sertçe geriye iktiren ve sadece ruhumun gerçekliklerini yansıtan kalbimdi söz sahibi.

"Onu sevmiyorsun. O hücrede benim aşkımla ayakta kalan kadın, gidip bir başkasını sevemez!" Başını inkar edercesine iki yana salladı. "Ben gelemedim senin yanına. Igor bırakmadı! Kendi planını uygulayacak diye senin yanına gelemedim! Ben susmak zorunda bırakıldım Dila! Gör artık bunu, gör! Etrafındaki yanlışları gör! Ben bir şey yapamıyorum, sen gör ve anla beni!" diye bağırdı ve yüzünü yüzüme daha da yakınlaştırmaya başladı.

Dilinde dökülen her kuşku dolu cümle zihnimdeki düşünceleri de duraksatırken gözlerinde gördüğüm tek şey çaresizlikti. Boğazına dizilmiş, söyleyemediği çok daha fazla şey vardı ve bu ister istemez afallatmıştı beni.

Peki Igor kimdi? Ne planından bahsediyordu? Ya da şimdi onu suskunlaştıracak şey neydi? Bilmiyorum, Allah kahretsin ki bilmiyorum ve işler sandığımdan daha karmaşık bir hâl almaya başlamıştı.

Gözleri dudaklarıma kaydığı sırada bana doğru minik bir adım daha attı. Zihnimi kuşatan Viyana'daki baskının görüntüleri, üzerimdeki afallamayı saniyeler içinde yok etmişti. Diz kapağımı bükerek erkekliğine sertçe diz kapağımı geçirdikten sonra acıyla inledi ve ellerimi bırakmak zorunda kaldı. İki büklüm olmuşken dirseğim ile sırtına vurdum ve yere düşmesini sağladım.

"Bana." Bir tekme attım karnına. "Bir daha." Bir tekme daha attım dönen başımı umursamadan. "İznim olmadan yaklaşırsan." Acı dolu nidalarını kendi nefret senfonim yaparken bir tekme de sırtına attım. "Seni öldürürüm Murat!"

Edwin ile çalıştığım savunma dersleri sahiden de işe yaramıştı. Bana biri benden izinsiz dokunmak istediğinde kendimi savunabiliyordum. Ne

fiziken ne de ruhen zayıf bir kadın değildim artık.

Acıdan iki büklüm olmuşken kendisine gelmesine izin vermeden hemen arkama çevirdim gözlerimi ve ona karşı kullanacağım herhangi bir nesne aramaya başladım. Aynalı komidinin üzerindeki silahı görür görmez koşar adım oraya ilerledim ve şarjörü çevik bir hareketle kontrol ettim. Şükürler olsun ki, içi doluydu. Murat da attığım tekmelerden sonra acı çekiyor olsa da ben şarjörü kontrol ederken ayağa kalkmıştı. Bana doğru sarsak bir adım attığı anda silahı ona doğrulttum.

Nefretti sadece ruhuma işleyen. Onun gözlerine baktığımda hissettiğim tek şey nefretti ve belki de bu yüzden silah elimde hiç titrememişti.

"Uzak dur benden!" dedim dişlerimin arasından. Eminim ki, mavi gözlerime yansıyan nefreti çok net hissediyordu.

"Beni vurmayacağını ikimiz de biliyoruz!" dedi yandan, alaycı bir tebessüm ederek ve tekrar sarsak bir adım attı. Düşünmedim. Bana küçümseyen gözlerle bakan bu adamdan tek bir saniye bile çekinmedim ve bana doğru adım atan sağ bacağına kurşun sıktım. Gözleri fal taşı gibi açılmışken hızla yere çöktü ve acıyla inlemeye başladı. Sağ eli ile yarasına baskı yapıp akan kanını durdurmaya çalışıyordu.

"Beni sabrımla sınamaktan vazgeçmeyi öğreneceksin önce!" dedim dişlerimin arasından. Alnımı kaşındıran kahküllerimi silah tutan elimin tersiyle yana doğru attım. Saç uçlarımdan tırnaklarıma kadar kuşatılmış olduğum heyecan, birkaç damla tere sebep olmuştu ve birkaç tutam saç, yüzüme yapışmıştı. O ise acı dolu çığlıklar atmaya devam ediyordu. "Benim dudaklarımdan yapamayacağım şeylerin çıkmadığını o kıt aklına sokacaksın!" diye bağırdım.

Belki de beni duymuyordu bile. Acıyla inliyor ve akan kanını durdurmaya çalışıyordu.

"Diğer üç kasa elimde." dedi dişlerinin arasından. Alnından akıp giden terler dikkatimi dağıtırken kaşlarımı çatarak baktım ona. "Eğer başımdaki beladan kurtulursam onları sana vereceğim." dedi ve sürükleyerek ilerleyip

ayaklı komidine sırtını yasladı. Dediklerinden sonra yaşadığım şaşkınlık, dudaklarımın hafifçe aralanmasına sebep olmuştu.

"Hiçbir şey sandığın gibi değil. Gözlerini açman lazım." diye fısıldadı ve başını sağa doğru eğerek alnındaki terleri omzuna sildi. "Dila, geç olmadan etrafındaki tehlikeyi görmen lazım."

"Ne demek istiyorsun sen?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Sen ne biliyorsun da bunu bana söyleyemiyorsun?"

"Zamanı gelince öğreneceksin Sole. Çok az kaldı. Bütün gerçekler açığa çıkacak ve senelerdir hasret olduğun özgürlüğe kavuşacaksın. Bütün çabam bu yüzden." diye fısıldadı titrek bir tonda. Sanırım yarası ona çok acı çektiriyordu ama umrumda değildi.

"Kasalar nerede?" diye sordum düz, duygusuz bir tonda. Gözlerini yumdu, sertçe yutkunduktan sonra geri açtı.

"Saklıyorum. Zamanı geldiğinde sana vermek için saklıyorum. Igor'dan kurtulur kurtulmaz sana getireceğim." dedi ve ben tam Igor'un kim olduğunu soracakken kulübenin kapısı hızla açıldı.

Olaylar, kavrayamayacağım bir hızda gerçekleşirken karşımda öfkeden kuduran Miraç'ı ve arkasında nefes nefese kalmış Edwin'i görmeyi beklemiyordum. Beni ne yapıp edip bulmuş olmaları ister istemez beni rahatlatmıştı ama Murat'a sorumu soramamıştım. Kendi başıma Murat'a karşı koyup bana söyleyemediği ne varsa öğrenmek istiyordum ama şimdi onların gelmesi, planımı alt üst etmişti.

Miraç, önce bana sonra yerde oturan Murat'a kaşlarını derinden çatarak bakmış ve saniyeler sonra Murat'a doğru sert adımlarla ilerlemeye başlamıştı. Bu sırada da Edwin gelmişti yanıma.

"İyi misin? Bir şey yaptı mı sana?" diye sordu Edwin omuzlarımdan tutup kendisine çevirirken. Yüzümü, bedenimi birkaç saniye süzüp hasar tespiti yaptı. Herhangi bir yerimde bir sorun ile karşılaşmayınca da derin bir nefes verdi.

"Yok." diye mırıldandım. "Bir şey yapmadı." Beni kendisine çekip sımsıkı sarıldığında tenime çarpan kalbinin atışlarının ne kadar hızlı olduğunu fark etmiştim. Çok endişelenmişti sanırım.

"Şerefsiz, haysiyetsiz pezevenk!" Miraç, yarasına aldırmadan yakalarından tutup kaldırdığı Murat'a sert bir kafa attı. Murat, sırtını aynalı komidinin sivri kısmına çarpınca acıyla inledi ama Miraç'ın öfkesi dinmek nedir bilmediği için sağ elmacık kemiğine sert bir yumruk daha yedi Murat. Dengesini koruyamadığı için hızla ayaklarımın önüne düşünce Edwin beni belimden tutarak geriye doğru çekti.

Miraç diz çöktükten sonra tekrar Murat'ın yakalarından tuttu ve yüzüne bir yumruk daha attı. Murat'ın acı dolu inlemeleri artık midemi bulandırmaya başlamış ve yüzümü buruşturmama sebep olmuştu. Onun bu acı çeken haline daha fazla bakamadığım için alnımı Edwin'in omzuna yaslayıp hâli hazırda beni yoklayıp duran mide bulantısının ve baş dönmesinin geçmesini bekledim.

Miraç ise durmadan yumruk atıyordu. O, çok öfkeliydi. Sandığımdan daha çok nefret ediyordu Murat'tan ve sadece şimdi yaptıklarının değil, senelerdir Murat'ın yalanlarla başıma ördüğü her belanın acısını çıkartmak istiyor gibiydi.

"Miraç tamam!" dedi Edwin keskin bir tonda. "Öldüreceksin, başımıza kalacak bu şerefsiz!" dediği sırada belimi tutan elini biraz gevşetmişti. "Dila'yı da al eve git. Ben bununla ilgilenirim." dediğinde kaşlarımı çatarak baktım ona.

Miraç hırıltılı bir nefes alıp yumruk atmayı kesti ve gömleğinin iki düğmesini de açtıktan sonra ayağa kalktı. Yanıma iki büyük adımda geldiğinde Edwin beni bırakmış ve Murat'ın yakalarından tutarak ayağa kaldırmaya başlamıştı.

Ne olduğunu anlamama izin vermeden bana sarılınca ciğerlerime bayram şenliği yaşatan kokusu doldu ve benim başım daha da dönmeye başladı. Murat, kahveme her ne ilacı attıysa hâlâ etkisi geçmemişti anlaşılan ama onun kokusu, vücudumu değil ruhumu sarsıyordu. Beni bambaşka alemlere

götürecek kadar hayali; hâlâ hayattan alınacak zevklerin olduğunu gösterecek kadar da gerçekçiydi kokusu.

"Çok korktum." diye fısıldadı dudakları alnım ile saçlarımın birleştiği yerdeyken. Düzene girmemiş hızlı nefesleri saç köklerimin arasına sızdı, baştan aşağı ürperdim. "Sana bir şey olacak diye öldüm öldüm dirildim." Öylece duran kollarımı beline sardığımda göğsüne sığınıp kaçmak istedim gerçek dünyadan. Hayattan, düşmanlarımdan, dost sandıklarımdan, herkesten kaçmak ve yalnız başıma bana huzur veren bu adama sığınmak istedim.

Korktum. Ona sarılır sarılmaz belimi kuşatan kollarını bir daha hissedememekten korktum. Daha sıkı sardım kollarımı beline. Mümkünmüş gibi daha da özlemle sarıldı bana. Göğsüme çarpan derisinin altında hızla atan kalbini kaplayan öfkesi, bana zarar verenlerin kıyametini getirebilecek kadar güçlüydü.

"İyiyim." diye fısıldadım başımı omzuna daha çok yaslayıp. "Bana bir şey yapmasına izin vermedim."

"İyisin." diyip saçlarımın arasına bir öpücük kondurdu. Sözlerin kifayetsiz olduğunu çok iyi bildiğimiz için tekrar ederdik söylediklerimizi. Ruhlarımıza da onaylatmak için bir kez daha söyleme gereği duyardık istemsizce. Belimi saran kolları daha da sıkılaştığında içinde hakim olamadığı bir hızda büyüyen özlemin esiri olduğunu düşünmüştüm ve iri kolları korumacı bir tavırla tenime değerken ruhunu kemiren o korkuyu hissettim iliklerime kadar.

Beni kaybetmekten, birbirimizden tekrar ayrı kalmaktan ölesiye korkuyordu.

"Miraç, eve gidin artık!" Edwin'in düz bir tonda dile getirdiği sözleri bizi birbirimizden ayırırken Miraç son bir kez Murat'a ürkütücü bir bakış attı. Murat, beyaz yorganın üzerinde oturuyor ve akan kanı, beyaz yorganı kırmızıya boyuyordu. Edwin ise kollarını göğsünde bağlamış dikiliyordu hemen yanında.

Murat'a kaçamak bir bakış attığımda söylediklerinin aklımdan çıkmaması için beni uyarırcasına baktı gözlerime. Anlaşılmamak için gözlerimi kaçırdım ve hemen ardından Miraç bir kolunu omzuma atıp kolumu tuttu ve kulübeden çıkardı beni.

BÖLÜM SONU!

Emeğime saygı duyup oy vermeyi unutmayın.

Bazen elimizde tuttuğumuz fenerin yanlış yolu aydınlattığını görmek için zifiri bir karanlıkta kalmak gerekiyordu.

KKD | TENE KAZINMIŞ YARA

Miraç'tan destek alarak kulübeden çıktıktan sonra Batu'nun kullandığı araba hemen önümüzde durdu. Batu arabayı park eder etmez hemen dışarı çıkmış ve gözlerini bana çevirmişti.

"Yenge, iyi misin?" diye sordu telaşla. Ufak bir tebessüm ettiğim sırada Miraç kolumu tutan elini belime indirmiş ve bana destek olmak için hafifçe sıkmaya başlamıştı.

"İyiyim Batu. Endişelenme." dedim fakat Batu beni dinleyecek gibi değildi.

"İçeride Edwin ile beraber Batu. Sen ne yapacağını biliyorsun." dedi Miraç ve aralarında anlam veremediğim bir bakışma geçti fakat cümlesinin altındaki tehlikeyi çok net hissetmiştim.

"Hayır Batu." diyerek uyardım kulübeye bakmaya başlayan Batu'yu. "Kimse elini sürmeyecek Murat'a." Miraç'ın belimdeki eli biraz daha sıkılaştığı sırada başını bana doğru eğdi. Batu, Miraç'ın sözünü dinleyeceği için ilk uyarmam gereken kişinin Miraç olduğunu biliyordum.

"O şerefsiz, bir kurşun yarasıyla kurtulamaz." dedi dişlerinin arasından.

"Onu bir kurşunla değil, sözlerimle yaraladım zaten. Bazı şeylerin geç de olsa farkına vardı. Ayrıca, ben ne dersem o olacak Miraç Karadağ. Kimse Murat'a bir zarar vermeyecek dediysem vermeyecek!" Ciddileşen yüz ifademi yine aynı ciddiyetin yansıdığı gözleriyle birkaç saniye süzdü fakat son sözü benim söyleyeceğimi ikimiz de biliyorduk.

"Eve dönüyoruz Batu." dedi Batu'ya dönerek. Batu da itiraz edememişti. Başını hafifçe eğip bizi onayladıktan sonra arabanın kapısını açtı binmem için. Miraç'ın desteği ile arabaya bindikten sonra Miraç da şoför koltuğuna oturdu.

"Abi, ormanın etrafından geçen bir yoldan geldim ben de. Tekerlek izlerini takip ederek ana yola çıkabilirsin. Yüz metre ileride dik bir yokuştan başka

bir sorun yok." dedi Batu ve ellerini Miraç'ın penceresinden çekip geriye adımladı.

Aralarında yine on saniyelik bir bakışma geçmişti ve bu bakışmanın altında yatan bir emir olduğunu anlamıştım. Murat'a bir şey yapmayacaklardı ama akıllarında çok başka bir düşünce dolandığını düşünmüştüm.

Daha fazla düşüncenin zihnimi istila etmesine izin vermeden gözlerimi kapattım ve başımı arabanın başlığına yasladım.

"Kliniğe gitmek ister misin? Test falan yaptırırız belki. O şerefsiz Murat'ın kahvene ne ilacı attığını bilmiyoruz sonuçta." dedi endişeli bir tonda. Başımı yavaşça ona doğru çevirdim ve kapalı gözlerimi araladım. Tahmin ettiğim gibi sesindeki endişe, yüzüne de yansımıştı.

"Hayır, sadece eve gitmek istiyorum." dedim ve başımı başlığa daha çok gömdüm. "Eve gidip uyumalıyım biraz."

Bedenini biraz daha bana doğru çevirdi ve sol elini kaldırıp yanağıma koydu. Baş parmağı usulca tenimi okşarken gözlerimiz birbirine hâlâ mühürlüydü. Ciğerlerim rahat bir soluğu kendisinden esirgerken gözlerinin koyuluğu, hiçliğimdeki zifiri karanlığı aydınlatıyordu âdeta.

"Nasıl istersen." derken gözleri, mavi gözlerimi çevreleyen kirpiklerimde geziniyordu. "Kötüleşirsen gideriz, itiraz kabul etmiyorum." diye eklediğinde de başımla onaylamak ile yetindim. Kötüleşme ihtimali zihnimi kurcalasa da Murat'ın etkili bir ilaç kullanmayacak kadar bana değer verdiğini biliyordum. Şimdiki rahatlığım da bir nevi bu yüzdendi.

Miraç, baş parmağını birkaç saniye daha yanağımda gezdirdikten sonra arkasına yaslanıp arabayı çalıştırdı. Ben de hâlâ belimde olan ve beni artık rahatsız eden kartı çıkarttım. Mat siyah jelatin ile kaplanmış kartın üzerinde gösterişli harflerle "ŞAŞMAZ" yazıyordu.

Birkaç gün sonra, bu kart sayesinde onlarca insanın hayatı değişecekti. Eğer başarılı olursam ülkede yer yerinden oynayacaktı, biliyordum. Ülkeye ihanet eden bütün devlet adamları, casuslar, mühürlenmiş dosyalar, düşmüş bütün davalar yeniden açığa çıkacaktı. Hayali bile tüylerimi ürpertirken

birkaç gün sonra neler yaşayacağım konusunda hiçbir şeyi doğru düzgün kestiremiyordum ama bildiğim tek bir şey vardı. O da babamın elleri kelepçeli hapishaneye girişini başım dik, omuzlarım geniş ve yüzümde güçlü bir tebessüm ile izleyecek olmamdı.

"Murat ne söyledi?" diye sordu Miraç gözleri yola odaklıyken.

"İkimizin arasında." diye mırıldanıp kartın diğer yüzünü çevirdim ve tamamen siyaha kaplanmış kartın hiçbir farklılığı olmayan diğer yüzeyini incelemeye başladım. Miraç ise söylediklerim üzerine nefeslenir gibi güldü.

"Diğer kasalar onda, değil mi?" diye sordu gözlerini hâlâ bana çevirmemişken. Fakat söyledikleri üzerine bu sefer ben ona çevirdim gözlerimi. Bu kadar ileri görüşlü olması ya da iyi analizler yapıyor olması bir insan için normal miydi? Zira, kıvrak zekası sayesinde ruhların ardına saklanmış bütün gerçekleri insanın gözlerinden anlayabilecek kadar iyi bir analizciydi.

"Bakma öyle. Murat senin işine başka türlü yaramaz artık. Ona zarar vermemizi istemediğine göre aranızda anlaştınız." dedi ve bir saniyeliğine gözlerini bana çevirdi tepkimi görmek için. Dudakları özenle sağa doğru kıvrılmışken duruşu da kendinden emindi.

"Evet, ondaymış diğer kasalar. Babamlar ulaşmadan almış olmalı." demek ile yetindim. Murat'ın "Etrafındaki tehlike" diye adlandırdığı şeyin ne olduğunu daha kendim bile bilmezken Miraç'a da konuyu açmak istemiyordum. Zaten plana yeterince dahil olmuştu, fazlasına şimdilik gerek yoktu. Miraç da konuşmak yerine dudaklarını öne doğru büzüp düşünceli bir ifadeye büründürdü yüzünü.

Yarım saat süren bir yolculuktan sonra araba sonunda evin önünde durduğunda hemen arkamızda da Batu arabasını her zamanki yerine park etmişti. Miraç arabadan inip kapıma geldi ve açtığım kapıdan çıkmak üzereyken kolumdan tutarak bana destek oldu. Baş dönmelerim ve mide bulantılarım devam ediyordu ve sanırım sabaha kadar da beni yoklayıp duracaktı.

İtiraz etmeden omzuma sardığı kolunun altına girip onunla beraber eve doğru adımlamaya başladım. İkimiz de konuşmamasının sebebi belki de çok yorgun oluşumuzdu. Batu'ya anahtarın yerini gösterdikten sonra anahtarı alıp kapıyı açtı.

Üzerimdeki montu vestiyere astıktan sonra alnımı kaşındıran peruk kakhülü çıkartıp dolabın içine gelişigüzel atarken "Bana temiz kıyafet ayarla Batu." diyen Miraç'a çevirdim bakışlarımı. Ormanın karanlığında fark etmemiş olsam da şimdi koridoru aydınlatan ışık sayesinde üzerindeki tozları görmüştüm. Sağ kolu ve bacağı tamamen toz içindeydi.

Batu kapıdan uzaklaştığında "Ne oldu sana?" diye sordum kaşlarımı çatarak. Bir elimi vestiyerin kapağına yaslamışken bedenimi de sola doğru eğdim ve motorcu ceketini çıkartan Miraç'a bakmaya başladım.

"Motordan düştüm." dedi gayet normal bir şeymiş gibi. Ben gözlerimi fal taşı gibi açmış ona bakarken o da ceketini asmış ve sonunda bana dönmüştü. Bir açıklama beklediğimin farkındaydı. "Murat'ın adamlarından biri, sizin peşinizdeyken minibüs ile önümü kesti. Ani fren yaptım ama dengemi koruyamadım. Düştüm işte." dedi yine aynı sakinlikle.

"Bana kliniğe gidelim diyen adama bak! Miraç, bir yerin kırılmış falan olmasın? Nasıl böyle rahat olabiliyorsun?" diye sordum kaşlarımı çatarak. Bedenimi dikleştirip ona doğru bir adım attığımda başıma saplanan sızı, yüzümü buruşturmama sebep oldu.

"Beni düşünmesene sen." diyen Miraç hemen yanıma gelip kolumdan tuttu ve salona doğru ilerlemeye başladık.

"Ölebilirdin." diye mırıldandım endişeyle. Ruhumun külleri arasından bir beyaz manolya yeşertmeye and içmiş bu adam, benim yüzümden saatler önce bir arabanın altında kalıp ölebilirdi. Düşüncesi bile canımı yakarken boğazıma çökmüş yumru nefeslerimi kesiyordu.

"Senin huzurla gülümsediğini görmeden ölmeye niyetim yok." dedi keskin bir tonda. Her ne kadar ciddi olsa da beni rahatlatmak için hafiften alaya vurmuştu.

"Bir daha motora binmek yok." diyebildim sadece. İçimde var olmaya çalışan küçük kız çocuğu endişe duyup Miraç'a sarılmak isterken ben sadece onunla beraber ilerleyip koltuğa oturabilmiştim. Eğer o kız çocuğu, bir gün ruhumun duvarlarını yıkmayı başarabilirse ilk varacağı durak bu adamın yosun tutmuş kalbiydi.

"Seninle binsem?" diye sordu oturmam için eğdiği bedenini doğrultmadan. Başımı kaldırıp ona baktığımda yakınlığımızdan dolayı dudaklarıma çarpan ılık nefesi tenimi yakmıştı. İkimizin de dudakları hafifçe aralanmışken gözlerimiz saniyeler sonra tekrar buluştu. Acı kahveden siyaha çalan gözlerine yerleşen o minik parıltılar, siyaha boyanmış sayfalarına damlamış bir beyaz boya gibiydi şimdi.

Kiraz kokan dudaklarımın onun sınırlarını zorladığını bilmek bile tüylerimi ürpertmeye yeterken bir an önce bu yakınlığa son vermemiz gerektiğini de biliyordum. Aynı anda yutkunduktan sonra sırtımı koltuğa yasladım ve "Üç tane motorcu ceketi giyersen belki binerim." diye mırıldandım. Konuşabildiğime bile şaşırıyordum aslında.

"Sen dört tane giyersen benim için sıkıntı yok." diyip doğruldu ve ellerini dağılmış saçlarından geçirdi. Daha çok dağıldı saçları ve birkaç tutam alnına doğru düştü. Bir cevap vermek için dudaklarımı aralamıştım ama kapı çalınınca Miraç ayakta dikilmeyi bırakıp kapıya ilerlemeye başladı. Bana sırtını döner dönmez siyah kazağının yırtıldığını ve aşağı doğru sarkan parça sayesinde açığa çıkan tenindeki yarayı görmüştüm.

Halsizliğime veyahut baş dönmesine aldırmadan ayağa kalkıp yavaş adımlarla koridora çıktığımda Miraç da Batu'dan aldığı kıyafetler ile karşıma dikilmişti. Bu kadar hızlı getirilmesine şaşırsam da büyük ihtimalle Batu'nun arabasında yedek kıyafetler vardı ve vakit kaybetmeden onları getirmişti.

"Miraç sırtındaki yara kanıyor." dediğimde sırtını çevirmek için koluna koyduğum elimi tuttu.

"Dila." dedi uyarırcasına gözlerime bakarken. "İyiyim ben. Benim için endişelenmeyi bırak." dedi dudaklarını diliyle nemlendirdikten sonra.

"Neden sana yardım etmemi reddediyorsun?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Neden zar zor uzattığım elimi de iktiriyorsun?!" Diliyle dudaklarını nemlendirdi ve birkaç saniyeliğine kaçırdığı gözlerini tekrar öfkeyle harmanlanmış gözlerime çevirdi.

"Acı çekmeyi öğreniyorum." dedi dişlerinin arasından. "Sırtımdaki yara, birbirimize bu kadar yakınken bir o kadar da uzak olduğumuz için çektiğim acıyı bastırıyor. Duydun mu Dila? Ruhuma kazınmış bu dile dökemediğim acıyı bastırmak için fiziki bir acıya ihtiyacım var. Bıçak yarasının acısı geçti. Kalbimdeki bu sızıyı örtecek başka yaram yok artık. Bırak da biraz soluklanayım."

Söyledikleri, dile dökmek isteyip geri plana attığı ama gözlerine yansıyan bütün gerçekler ruhumu alev alev yakıyordu. Onun bu kadar çıkmazda olduğunu bilmiyordum. Ben sadece kendimi bir arafın ortasında yapayalnız bırakılmış sanıyordum ama onun da çok kanayan yarası vardı.

"Seni üzmek için söylemiyorum bunları. Yüzünü düşürme, gözlerine çökmesin şu hüzün. Canımı daha çok yakıyor Dila. Senin en büyük acın olduğumu bilmek canımı çok yakıyor ve lütfen benim için endişelenip kalbine başka bir acı verdiğimi düşündürtme." dedikten sonra saçlarımın üzerine kokumu içine çekerek bir öpücük bıraktı.

Beni orada bırakıp ilerideki odalardan birine girdiğinde gözümden akıp giden o bir damla yaşı fark etmedi. Yaralı kalbi için, seneler önce yapayalnız bırakılan ruhu için döktüğüm o bir damla yaşı görmedi. Eğer görseydi o bir damlanın içinde boğulurdu, biliyordum.

Onun için bir ileri adım atsam hemen ardından iki geri adım atıyordum. Gururum, o ileriye doğru attığım adımın altında kalmaya tahammül edemiyordu ama kalbim de susmuyordu işte. Acıların cehenneminde cayır cayır yanan bu adama sarılmak yerine geri adım attıkça yaptığım haksızlığı yüzüme vuruyordu.

Sanırım gidiyor benden. Miraç ben onu ittikçe ayaklarını zemine sabitleyemiyor, istemese de uzaklaşıyor benden ve üşüyorum. Buz gibi bir ayaz tenimi donduruyor ve beni ısıtacak tek şeyin de onun kalbini örten gövdesi olduğunu biliyorum. Bunu bildikçe daha çok üşümek istiyorum.

Daha çok üşüyeyim ki daha çok sarmalasın beni. Tenim öyle uyuşsun ki soğuktan, o beni ısıtmak için kendisine karşı duyduğu öfkesinin alevlerini yansıtsın dışarı. Ben çekeyim o sıcaklığı tenime, ısınayım sonra. O da yanmasın bir daha. Yanmayalım artık. El ele bu cehennemden çıkmak varken atmayalım artık ruhlarımızı bu alevlerin içine.

Girdiği odanın kapısını tıklatmadan açınca zorlanarak da olsa temiz kazağını giymek üzere olduğunu gördüm. Sırtı bana dönüktü ve derisinin nasıl kızardığını daha net görebilmiştim. Sırtının sağ tarafı kıpkırmızıydı. Çok derinden olmasa da derisi de yüzülmüştü ve bazı yaralarından kan akıyordu.

Beni asıl duraksatan, nefeslerimi asıl kesen şey ise sağ tarafındaki yaraları değil sol tarafındaki o işaretti. Alamadım, onu görünce nefes alamadım. Başaramadım. O sırtındaki şeyi görünce zihnimi kuşatan onca anı boğazıma bir yumru gibi çöktü.

Odaya hızla daldığımda o da çevik bir hareketle bedenini bana doğru çevirmişti. Karın kaslarını görebileceğim kadar giyememişti daha kazağını ama sırtındaki o şeyi gördüğümü fark ettiğinde ellerini hızlandırdı ve kazağının uçlarını hızlıca indirdi aşağıya.

"O neydi?" diye fısıldadım sol gözümden bir damla akıp giderken. Gözlerini birkaç saniye yumduğunda neyden bahsettiğimi ve artık bir kaçışının olmadığını anlamıştı. "Miraç, o neydi?" diye sordum tekrardan. Bunu yapmış olamazdı. Bunu ne kendi ruhuna ne de hüzün kaplamış ruhuma yapmaya hakkı yoktu.

"Dila." dediğinde itiraz edeceğini, o gördüğüm şeyi yalanlayacağını düşünmüştüm ve ona doğru bir adım atıp "Kazağını çıkart." dedim titrek bir tonda. Gözlerini yumup dudaklarını dişledi sertçe. Tedirgindi, Miraç biraz sonra vereceğim tepki için çok tedirgindi ama ikiletmedi. Gerçeklerden kaçamayacak kadar kaderle sınandığımızı bildiği için üzerindeki kazağı tekrar çıkarttı.

Önce karnındaki bıçak yarası çarptı gözüme. Taze dikiş izleri yerini koruyordu ama iyileşmişti artık. Sızlamıyordu o yarası, hissizleşmişti.

"Arkanı dön." diye fısıldadım yine titrek bir tonda. Sol gözümden yine bir damla yaş yanaklarıma doğru süzüldü. İçinde onlarca acı barındıran gözyaşımın birazı tenimi yaktı, birazı da yere düştü. Miraç, arkasını döndü. Gergin omuzları, sırtındaki kaslarını da etkilemişti ve karşımda bir heykel gibi dik duruyordu.

O işareti bir kez daha görünce elimi titreyen dudaklarımın üzerine bastırıp koyverilmek için can atan hıçkırıklarıma engel oldum ama titreyen sadece dudaklarım değildi. Kalbinin tam arkasına denk gelen derisinin üzerindeki o işareti gördükten sonra bütün bedenim titremeye başlamıştı.

Çünkü sırtında bir salkımdaki iki Kara Kiraz vardı.

Miraç, bizi sırtına dövme yaptırmıştı.

Dudaklarımın arasından firar eden hıçkırıklarımı duyduğunda bedenini bana doğru çevirdi ve hızlıca bana sarıldı. Acıma, onun için çektiğim hiçbir acıma dayanamıyordu.

"Senden izin almadan bizi tenime kazıdığım için özür dilerim." diye fısıldadı burnu saçlarımın arasına gömülmüşken. Çıplak gövdesinde kalakalan kollarımı bedenine saramasam da ruhumun, içindeki erkek çocuğuna sarıldığını hissedebiliyordu.

"Bunu neden yaptın?" diye fısıldadım dudaklarım köprücük kemiğini yuvası bilmişken. "Bizi neden sırtına kazıdın?" Kalbimde beliren onlarca arsız sızı, onunla attığım kahkahaların geçmişte kaldığını bana hatırlatıyor ve canımı hiç tahmin edemeyeceğim kadar çok yakıyordu.

"Bu iki Kara Kiraz'ı kalbime kazıyacak kadar yüzüm yoktu o zamanlar." dedi. Sesi titredi. Miraç'ın ilk kez bu kadar titrek konuştuğuna şahit oluyordum. "Sen benim kalbime, ruhuma, bedenime kendi seçimimle ettiğim en büyük ihanetimsin. Sen, sırtıma kendi ellerimle sapladığım en keskin bıçaksın ve o bıçağın sivri ucu kalbimi paramparça ediyor. O bıçağın izi de biziz Dila. Bir salkımdaki iki Kara Kiraz, tenime kazıdığım bir yara artık."

Geriye çekildi ve yaşlarla dolmuş gözlerini kızaran mavi gözlerime çevirdi. Ruhu, gözleri sayesinde karşımda çırılçıplaktı ve onun acısını iliklerime kadar hissediyordum. "Seni o gece yerlere atan babanı öldürmediğim için, düştüğünde elinden tutup kaldırmadığım için, seni dinlemediğim için kendime en büyük ihanetimi ettim." Belimi sardığı sağ kolunu kaldırıp yanaklarımı ıslatan gözyaşlarımı baş parmağı ile temizledi. "Kalbimin üzerine yaptırmak istesem de olmadı. Seni kimseye göstermek istemedim, senin acını kendim de görmek istemedim ama benden gitmene de izin veremezdim. Sen benim kimseye anlatamadığım, ruhumun saklı acısısın Dila."

Kahve gözleri seneler sonra belki de ilk kez bu kadar berraktı. Ruhunu karalayan o zehri akıtmıştı. Dile dökemediği, kalbinden silemediği bir acı olduğumu göstermişti.

Onu ardımızda bıraktığımızda acı çekmeyeceğini düşünmüştük Dila, hatırlıyor musun? O, aşkının acısını çekemeyecek kadar nefret doluydu o zamanlar. Bize öyle gelmiş Dila. Yanılmışız. Miraç'ın da bir kalbi varmış ve o da acı çekebilirmiş.

Geri geldi. Öldü sandığım ruhumun sessiz çığlığı olmuş kadın, içimde tekrar var oldu. Konuştu benimle. Beni senelerce ayakta tutmuş içimdeki o kadın, tekrar konuştu benimle!

Düşünemedim. Bana o kadını geri getiren adamın gözleri, ruhumu hedef almışken çektiğimiz hiçbir acıyı hissedemeyecek kadar çok canım yandı. Daha çok yansın istedim. Dudaklarındaki zehrin, ruhumdaki yaralara damlamasını istedim.

Ayak uçlarımda yükselip dişlemeyi bıraktığı dolgun dudaklarına, kiraz kokan dudaklarımı mühürledim. İçimde var olan kadına, verebileceğim en güzel hoş geldin hediyesini verdim.

Bu hareketimi hiç beklemediği için yaşadığı afallama sadece üç saniye sürdü. Sol kolunu tamamen belime sarıp beni daha çok kendisine çekti. Sağ eli, hâli hazırda yanaklarımdayken parmak uçları enseme uzandı ve yüzümü daha çok yaklaştırdı kendisine.

Kalbimin üzerinden bir kuş uçtu dudaklarına mühürlendiğimde. Pençeleri, açılmakta olan bir yaramı kapalı tutmaya çalışıyordu senelerdir. O kuş, onun temasından sonra özgürce uçabilmek için gökyüzüne savruldu ve açıkta kalan yaramdan oluk oluk kanlar akmaya başladı. Canım yandı, canım çok yandı ama zehir de aktı kanımla beraber. Tenimi kavuran her neyse, akıp gitti kanımla. Yaramın acısı dindi. İzi kaldı ama acısı kuşun kanatlarına takılıp beni terk etti.

Özgür hissettim kendimi. Seneler sonra ilk kez kendimi bu kadar özgür hissettim.

Dudaklarıma öyle özlemle kapandı ki, hakimiyetin kimde olduğunu çözemedim. Ruhu muydu, kalbi miydi, içindeki erkek çocuğu muydu yoksa karşımda acılar içinde kıvranan adam mıydı? Kimdi söz sahibi? Umrumda değil. Hepsi Miraç çünkü. Her ihtimal, Miraç'ın çocukluğundan beridir acımadan parçalanan benliğinin birer parçasıydı. Her uzvunda da aşk vardı.

Nefes alma ihtiyacı duyunca dudaklarımızı zorlukla birbirinden ayırdık. Alınlarımızı birbirimize yaslarken düzene girmeye hiç niyeti olmayan nefeslerim arasında konuşmaya başladım. "Şey demiştin hatırlıyor musun? 'Öyle çok zaman geçiyor ki üzerinden, ardında bıraktığın anıları hatırlamamaya başlıyorsun ve buna iyileşmek diyorlar.' Ben iyileşmek istiyorum Miraç. Açtığın yaraların kapanmasını istiyorum. Bunu yapamayacaksan, ne kadar olduğunu kestiremediğim iyileşme sürecimde yanımda olmayacaksan bitsin şimdi. Çünkü canımı yaktığın o sahnelerin silek bir ize dönüşmesi için ne kadar mutlu anıya sahip olmamız gerektiğini bilmiyorum ama istiyorum. Silinmesin, canımı da yakmasın sadece izi kalsın istiyorum. Bu mümkün mü?"

Beni hemen başıyla onayladı. Gözlerimiz kapalı olsa da irislerimizdeki yangının alevleri tenlerimizi ısıtıyordu.

"İzi kalsın Dila. Sende de bende de izi kalsın. Kalsın ki tarih tekerrür etmesin bir daha, biz dersimizi almış olalım. O izlere hep bakalım ve ihanetin yüreklerimizi nasıl yakıp kavurduğunu unutmayalım. Beraber öğrenelim iyileşmeyi çünkü söylemek istemesem de çok yaram varmış gibi artık. Sanırım sen kadar güçlü değilim bu yaraları kaldırmak için. Nasıl iyileşirler bilmiyorum." Ses tonu o kadar yumuşak ve samimi çıkmıştı ki şu

an karşımda koca cüsseli Miraç'ın değil de içinde var olmaya çalışan o çocuğun olduğunu düşünmüştüm.

"Tek başına iyileşmez. Birinin o sızlayan yarayı üflemesi lazım. Biri çıkıp gelmeli ve akan kanı durdurmalı. O biri yine gelmeli ve sarmalı kanayan bütün yaralarını. İyileşmez yoksa. Benim yaralarıma üfleyen de, akan kanımı durduran da, yaralarımı saran da sendin." diyince tenimin üzerinden derin bir nefes çekti ciğerlerine. Konuştukça dudaklarım dudaklarına çarpıyordu ve onun sınırlarını çok zorladığımı biliyordum. Kollarımı yasladığım göğsü fazlasıyla kasılmıştı ve omuzları, kendisine engel olmak için gerilmişti. Bu yüzden nefesleri hâlâ düzensizdi.

Tenimin üzerinden derin bir nefes daha çekip dudağımın kenarına bir öpücük kondurdu. "Acelem yok. Senin bütün yaralarını özenerek sarmaya hazırım." dediğinde başımla ona izin verdim. Düzensiz nefeslerimizin sakinleşmesini ayakta dikilerek beklerken senelerce hissedemediğimiz ten temasıyla ruhlarımızı doyuruyorduk bir nevi.

"Ayakta kalma daha fazla. Ben sana bitki çayı yapayım. Sonra sen dinlen." Yaşadığımız bu eşsiz anın etkisinden çıkmak zordu ama dediği gibi dinlenmem lazımdı. Her şeyin son bulup bambaşka şeylerin başlayacağı o gün için kendimi toparlamam gerekiyordu.

"Bitki çayı değil, kahve yap bana." diye mırıldandım nefesim dudaklarına çarparken.

Miraç, elinde iki kahve kupası ile baş ucuma geldiğinde kırmızı kupayı bana uzattı. Kupayı aldıktan sonra koltuğun diğer ucuna ilerledi ve düz uzattığım bacaklarımı tek eliyle kaldırıp açtığı yere oturdu. Bacaklarımı da bacaklarının üzerine koydu.

O andan sonra Miraç mutfağa geçmişken ben de odama çıkıp kısa bir duş almıştım. Geçici saç boyası tek yıkamada akabiliyordu ve eski halime kısa sürede dönmek beni mutlu ediyordu. Sarı saçı ve kahkülü sahiden de hiç sevmemiştim. Üzerime siyah bir sweatshirt ve siyah taytımı geçirdikten

sonra da saatin 03.21 olmasına aldırmadan kahve içmek için aşağı inmiştim. Kahvesi önceliğimdi, uyku biraz daha bekleyebilirdi.

Kahvesinin kokusu ciğerlerime dolduğunda gülümsemeden edemedim. Kupayı burnuma biraz daha yaklaştırıp saatlerdir başıma gelen olaylardan halsiz düşen bedenimi yumuşatmasını bekledim. Başımı koltuğun sırtına yasladığımda Miraç da gözlerini bana çevirmişti ve ufak bir tebessüm ile beni izlemeye başlamıştı.

"Babam da anneme bu yüzden hep kahve yaparmış." dedi Miraç. Anlamadığımı belirtmek için kaşlarımı çatarak ona baktığımı görünce devam etti. "Annem ne zaman babamın kahvesini içse senin gibi gülümsermiş. Babam da o gülüşü izlemek için onu sık sık kahve yaparmış. Şimdi anlıyorum neden bu kadar uğraştığını." dediğinde gözlerime daha yoğun bakmaya başlamıştı. Sol tarafımızda kalan cam duvarın diğer tarafından içeri sızan bahçe lambasının turuncu ışığı, Miraç'ın kirpiklerine gölge düşürüyordu ve kahve gözleri daha da kararıyordu.

"Bu kahve babanın tarifi mi?" diye sordum kaşlarımı alnıma doğru çıkartarak. Dudaklarındaki tebessüm daha da genişledi.

"Öyle." diye mırıldandı ve gözlerini kaçırıp kendi kahvesinden bir yudum aldı. "Akşamları verandada annemle kahve içerlerdi biz uyuduktan sonra. Ben de uyumadan önce babamın kahve yapmasını izlerdim. O yüzündeki tebessüm çok tuhaf gelirdi çünkü. Kahve yaparken ya da anneme herhangi bir şey hazırlarken yüzünde hep o ufak tebessümü olurdu. Ben de babama hayrandım işte. En ufak özelliğini bile almak isterdim ondan." Dudağındaki tebessüm buruklaştı, canım yandı. "Bir gün senin de işine yarayacak, derdi hep." Kahvesinden bir yudum aldı.

"Ne derse doğru olurdu zaten. Bunu da bildi. Sahiden işime yarıyor." Babalık duygusunu iliklerine kadar hissetmiş bir çocuğun bir anda o duyguyu kaybetmesinin nasıl can yakıcı olduğunu biliyordum. O yüzden sustum. Bu acıyı dile dökecek bir cümle yoktu çünkü. Bazen ruhların çığlıklarını kelimesi kelimesine dışa yansıtamıyorduk ve en doğrusu da susmaktı.

Bacaklarının üzerindeki bacağımı baş parmağı ile okşarken kahvesinden bir büyük yudum daha aldı. Ben de ona eşlik edip yudumladım kahvemi. Onu bir anda öptüğüm için duyduğum utanç yüzünden gözlerine bakmakta zorluk çekiyordum ama hiçbir şey olmamış gibi devam ediyorduk ve bundan rahatsız değildik.

Miraç, ihanetinin hâlâ kabuk bağlamamış bir yara olduğunu biliyordu ve dediği gibi özenerek sarmaya niyetliydi her yaramı. Ne desem kabul edecekti, iyileşmem için benliğinden ne kadar kayıp vermesi gerekirse verecekti. Kopardığı her parçanın benimle beraber yeniden iyileşeceğini biliyordu çünkü. Deniyoruz şimdi. Ruhlarımıza tezat tenlerimizin uzaklığı canımızı şimdi çok yaksa da ileride gözlerimize bakıp acıyı hissetmemek için şimdi acılar içinde kıvranıyoruz.

Kahveleri içtikten sonra Miraç'ın ısrarı üzerine koltuğa uzandım. Yarın Schatten ile hummalı bir işe girişmeye başlayacaktık ve biraz dinlenmem gerekiyordu. Bunun da bilinciyle getirdiği yastığa başımı koyup üzerime yorganı örtmesini bekledim.

Yüzüme düşen saçlarımı kulağımın arkasına attıktan sonra eski yerine oturdu ve bacaklarımı tekrar bacaklarının üzerine koydu. Başını koltuğun sırtına yasladığında orada uyumaya karar verdiğini anlamıştım ve ses etmedim. Çünkü şu an uyku ikimiz için de çok cezbediciydi. O yüzden sessiz sedasız uykuya daldık.

Zil, üst üste dört kez çalınca uykunun sıcak kollarına sarılmış zihnim, gerçek dünyaya geçiş yaptı. Kirpiklerimi birkaç kez kırpıştırdıktan sonra gözlerimi açtığımda Miraç'ın da uyandığını ve gözlerini ovcaladığını görmüştüm.

Alacaklıymış gibi bir kez daha zil çalınca kaşlarımı çatmadan edememiştim. "Sabah sabah kim bu?" diye sordum uyku mahmurluğu hâlâ üzerimdeyken. Miraç, bilmediğini belirtircesine dudaklarını öne doğru büzdü ve ayağa kalktı. Ben de onunla beraber kalktıktan sonra sarsak adımlar atarak arkasından ilerlemeye başladım.

Bir kez daha zil çalmışken kapıyı açınca karşımızda bu üç kişiyi görmeyi ikimiz de beklemiyorduk.

BÖLÜM SONU!

Emeğime saygı duyup oy vermeyi unutmayın.

Çekilen acılar, görmezden gelindikçe daha çok can yakıcı hâle gelir. Tek tedavi ise o acının izini ruha kazımaktır. O da öyle yapmıştı. İyileşmek için amansız bir acı çekmesi gerektiğini anlamıştı ve benim için çektiği acılarını hem tenine hem de ruhuna kazımıştı.

KKD | PAYİDAR

Merhaba!

Vizelerimden dolayı yazmaya bir süre ara vermiştim ama sonunda geri döndüm. Çok zorlu bir hafta geçirdim ve yorumlarınızı okuyup keyfimi yerine getirmeyi planlıyorum. :)

Keyifli okumalar.

Alaz'ın, Ömür'ün ve Andre'nin sabahın köründe kapımda belirmesini, cidden hiç beklemiyordum.

"Dila!" Alaz, tutmakta zorlandığı koca bir yapboz paketiyle yerinde zıpladıktan sonra paketi yere bıraktı ve kollarını açarak içeri girdi. Onu görür görmez kocaman tebessüm ederken ben de diz çöktüm ve beline kollarımı sımsıkı sardım.

"Küçük Adam!" dedim neşeyle. Dağınık kumral saçlarını sağ elimle karıştırdığımda Alaz da çenesini omzuma yaslamıştı. "Hoş geldin!" dedim başımı ona doğru çevirip saçlarının üzerine koca bir öpücük kondurduktan sonra.

"Hoşbuldum Dila!" dedi ve boynuma sardığı kollarını hafifçe gevşetip yüzüme baktı. Küçük dudakları, yastık izi olan yanağıma koca bir öpücük kondurduğunda daha çok gülümsemeden edemedim. Onun beni öpmesini çok özlemiştim.

Emin ol ben de Dila. Bu masumluğu hissetmeyeli sahiden çok uzun zaman oldu.

"Dila'ya gitmek istiyorum diye tutturunca gelmek zorunda kaldık artık!" dedi Ömür, Alaz'ın yere attığı paketi aldığı sırada. İçeriye girer girmez yanımda duran Miraç'a sarıldı. Miraç da sarılışına karşılık verdikten sonra göz kırpıp içten bir tebessüm etti kardeşine.

"Ama Dila kaç gündür seni görmek istediğimi söyledim onlara. Özledim yani, ne yapayım?!" diyip yanağını yanağıma yasladı Alaz.

"Çok haklısın Küçük Adam. Hep onların suçu!" dedim sahte bir öfkeyle. Miraç da gülen gözlerle bize bakarken Alaz'ı kucağımdan indirip bana kollarını açan Ömür'e sarıldım sıkıca.

"Hoş geldin güzellik!" dedim çenemi omzuna yasladıktan sonra. Kıkırdadı.

"Güzelliğin miyim sahiden?" dedi ondan beklenilecek neşeli bir tonda. Kısa bir kahkaha attığımda Miraç da başını iki yana sallıyordu. Ömür'ün beline sardığım kollarımı çözdükten hemen sonra, asıl kişiye çevirdim gözlerimi. Bakamadım daha doğrusu. Bakmak istesem de içimde suçluluk duygusuyla bir savaş veren ruhum, duyduğu derin utançla gözlerimi başka yöne çekmem için duvarlarını yumrukluyordu.

Ne yapacağımı bilemedim. Beni suçlamadığını, annesinin ölümünden beni sorumlu tutmadığını gözlerine yerleşen parıltılar sayesinde anlamıştım ama yine de aklımın ve ruhumun girdiği savaşta kimin galip geleceğine karar veremiyordum.

Kapının pervazlarında dolanan gözlerimi zorlukla da olsa ona çevirebildim ve ister istemez senelerin ona yaptığı ihaneti gözlemledim birkaç saniye.

Siyah saç tutamları eskiye göre daha kısaydı ve yanlarını daha çok kazıtmıştı. Sakalları eskisi gibi kirli bir görüntü vermiyordu yüzüne ama neredeyse hiç değişmemiş gibi gelmişti gözüme. Seneler ona aldırmadan akıp giderken Andre, adeta zamana meydan okumuştu. Ya da hayat ona sırtını çevirmemiş ve çok fazla yük koymamıştı omuzlarına. Ona umut etmeyi hep göstermişti belki de. Çünkü bilirim ki, bir insan umut ettiğinde zamanın karşısına çıkardığı her kalın duvarı yıkabilecek kadar güçlü hissederdi kendini.

O duvarları yumruklayıp önüne açmak isterken yara almazdı umut eden insanlar. Her defasında daha güçlü vururlardı. Daha güçlü vurdukça daha çok zarar görürdü o duvarlar ve karanlıklarını örten her ne varsa yok olup giderdi. Aydınlık karşılardı onları.

"Sıramı beklerken kök saldım." dediğinde dişlerini göstererek gülümsemeyi de ihmal etmemişti. Andre, hâlâ bildiğim gibiydi.

"Sen de hoş geldin Andre." diyip açtığı kolları arasına girdim. Sımsıkı sarıldı, sımsıkı sarıldım. Miraç'ı her ne kadar kardeşi olarak görüyorsa beni de bir o kadar kardeşi olarak benimsemişti ve hem Batu hem de Andre sayesinde kardeşlik duygusunu iliklerime kadar hissedebiliyordum artık. Onlar, iyi ki vardı çünkü seneler önce söndürülmüş her umut meşalemi yeniden alevlendiriyorlardı.

Tabii en çok da Miraç. Kendi nefesleri söndürmüştü meşalemin alevlerini ama çekip gitmek yerine ruhunu, acılarının cehenneminde yakıp meşalemi yeniden alevlendirmeye başlamıştı. Yolum artık aydınlıktı. Ruhunun büyük bir parçasını feda eden adam sayesinde artık karanlığım, apaydınlıktı.

"Hoş buldum Dila. Çok hoş buldum!" diye mırıldandı kolları belimdeki yerini korurken. "Sonunda seni görebildim!" diye sitem de etti hafif alay barındıran bir ses tonuyla. İstanbul'a geldiğimden beridir rahat bir nefes alamadığım için onunla da hiç irtibat kuramamıştım ve siteminde de biraz haklıydı.

"Ben ayağına geldim, sen yoktun." dedim eve geldiğim günü kast ederek.

"Geç olsun güç olmasın." diyerek geçiştirdi ve kollarını çözdü. "Bir daha ayrılmak da hiç nasip olmasın." dedi ve sol gözünü kırptı. Usulca tebessüm edebildim sadece.

Bize hep böyle vuslatlar nasip olsun Andre. Özgürlüğümüz nasip olsun artık.

Arkamı döndüğümde ise Alaz'ın Miraç'ın bacağını tuttuğunu gördüm. Miraç başını eğip Alaz'a baktıktan sonra onun boyuna erişebilmek için diz çöktü.

Alaz'ın gözlerine baktıkça geniş omuzları daha da geriliyordu. Ona karşı bir suçluluk duygusu ile savaşıyordu ve bu ister istemez onu geriyordu.

"Teşekkür ederim." diye mırıldandı Alaz utangaç bir ses tonuyla. Miraç, kemikli parmaklarıyla Alaz'ın yüzünü okşarken "Ne için?" diye sordu.

"Dila'yı bana geri getirdin. Sen evden gittikten sonra geldi sonuçta Dila. Onu sen getirmiş olmalısın ve teşekkür ederim." Önünde birleştirdiği parmakları ile oynuyordu Alaz. Sanırsam Miraç'tan çekiniyordu. Ona doğru bir adım atıp sarılınca Miraç da hiç duraksamadan iri kollarını Alaz'ın minik bedenine sardı özlemle. Göğsüne çekip daha da sıkı sarılmaya başladığında dudaklarını da sertçe birbirine bastırmıştı.

Ömür yanıma gelip elini belime atınca ben de başımı omzuna yaslayıp bu özlem kokan sarılmayı dolu gözlerimizle izlemeye başladık. Dudaklarım ağlamanın eşiğine geldiğim için titrediğinde ben de Miraç gibi birbirine bastırdım.

"Dila'yı ben değil sen getirdin Little Man." diye mırıldandı Miraç. "Gökyüzüne tuttuğun beyaz manolyayı takip etti ve sana geri geldi."

Alaz, Miraç'ın boynuna daha sıkı sarılıp başını omzuna gömdü. "Olsun, sen yine de kendin getirmiş gibi yap çünkü şu an sana çok sarılmak istiyorum." dedi Alaz boğuk bir tonda.

Dolan gözlerimi tavana doğru çevirip akmasına izin vermedim. Hüzün kırıntıları değildi gözlerimi dolduran. Saf duygulardı ruhumu da göz pınarlarımı da besleyen. Bu yüreği geniş ikilinin özlem dolu kavuşmasıydı yanımdaki diğer iki bedenin de soluklarını kesen.

Miraç, gözlerini sımsıkı kapatıp Alaz'a daha sıkı sarıldı. Senelerin özlemini gidermek istercesine, onu yüzüstü bıraktığı her gün için özür dilercesine sarıldı. Çocuk kalbiydi işte. Kin tutmazdı duvarları. Nefret uğramazdı o geniş kalbin kapısına. Sadece sevgi yeşerirdi yüreğindeki cennette. Huzur kokardı o cennet ve bu huzuru hisseden her yetişkin insan da daha çok hissetmek isterdi.

Hayatın kiri bulaşmış benliklerini geri plana atmak ve siyaha bulanmış sayfalarını yırtıp altından bembeyaz bir kağıt çıkartmak için daha çok sarılmak isterdi. Onların da uzun süren sarılmalarının tek açıklaması buydu. Miraç, onca kötülüğe şahit olduktan sonra rahat bir soluk almak için Alaz'ın cennetine sığınırdı. Belki de Alaz'a zaafının nedeni, eninde sonunda cehenneme tutsak bir ruhtan ibaret olacağını düşündüğü içindi.

Miraç birkaç saniye sonra doğruldu ve gözyaşlarının parıldattığı kahve gözlerini bize çevirerek salonu işaret etti. Onlar önden giderken biz de arkalarından salona girdik. Ömür bir yandan yürüyor bir yandan da eve göz gezdiriyordu. Miraç ve Andre ikili koltuklara teker teker oturmuştu. Alaz ise Miraç'ın kucağındaydı ve Andre ile beraber sohbet etmeye başlamıştı. Koltuktaki yorgan ve yastığı yan odadaki dolaba attıktan sonra ben de tekrar salona girdim.

Erdem, yakın bir zamanda uyku ilacının etkisinden çıkacaktı ve Mert'ten gelecek haberi bekleyecektim artık. Bu süreçte de misafirlerimle vakit geçirmekten daha mantıklı bir seçenek yoktu.

"Kahvaltı yapmadınız, değil mi?" diye sordum uzun saçlarımı kalın tokamla dağınık bir topuz yaparken.

"Yapmadık yapmadık. Alaz hiçbir şey yedirtmedi sabah sabah! İlla burada yiyecekmişiz." dedi Ömür kollarını göğsünde bağlarken.

"Beni birine şikayet edeceksen ben yokken yapmalısın Ömür." dedi Alaz başını Miraç'ın omzuna yaslayıp gülümserken. Miraç, Andre ve ben, Alaz'a gülerken Ömür biçimli kaşlarını alnına doğru kaldırıp bilmiş bir ifade yerleştirdi yüzüne.

"Buna şikayet değil hayıflanmak denir akıllım!" dedi ve uzun sarı saçlarını omzunun arkasına attı. Alaz ise duyduklarından sonra kaşlarını alnına doğru kaldırıp şaşkın gözlerle Miraç'a bakmaya başlamıştı.

"Hayırlanmak ne demek Hero?" diye sordu meraklı bir tonda. Miraç geniş bir tebessüm edip Alaz'ın tombul yanağını okşadı ve bir baba edasıyla "Hayıflanmak, sitem etmenin bir başka şekilde söylenişi Little Man." dedi.

Alaz kollarını göğsünün altında birleştirip "E öyle deseydi ya! Siz büyükler hep zor yolu seçiyorsunuz!" dedi ve başını tekrar Miraç'ın omzuna yerleştirdi. "Şimdi ben hayırlandım, değil mi?" diye sordu hemen ardından ve bu sefer salondaki herkes sesli bir kahkaha atmıştı.

Sabah saatleri olduğu için fazla geç kalmadan Erdem'e mesaj atmam gerektiğinin farkındaydım. Bu yüzden sehpanın üzerindeki Erdem ile konuşmak için kullandığım telefonu elime aldım ve onlar sohbet ederken Erdem'e mesaj atmaya başladım.

Gönderen: Yeşim

Günaydın Erdem. Öncelikle beni evinde ağırladığın için çok teşekkür ederim sana. Sabah saatlerinde patronum aradı ve mağazaya mal geleceği için takibi benim yapmamı istedi. Bir günlüğüne Kocaeli'ndeki mal deposuna gidiyorum. Evden ayrılırken Mert'e söylemiştim ama içim rahat etmedi. Umarım uyanır uyanmaz mesajımı görür ve habersiz ayrıldığım için bana kızmazsın. -08.24-

Ömür ile atışan Alaz'a başımı çevirdiğimde Miraç'ın dikkatle bana baktığını görmüştüm. Her şeyin yolunda olduğunu göstermek için usulca tebessüm ettim ama onun gerginliği hâlâ yerli yerindeydi.

Şimdi böyle olacaksa kasaları alacağım gece neler yaşayacaktı, hiç kestiremiyordum cidden.

"E, ben bir şeyler hazırlayayım o zaman. Ben de çok açım." diyip oturduğum yerden kalktığım sırada Ömür de karşımdaki gri koltuktan kalkıp yanıma geldi.

"Ay beni de al Dila. Erkek görmekten baygınlık geçireceğim!" dedi ve sarı, uzun saçlarını omzunun ardına atıp benimle beraber yürümeye başladı. "Siz de oturmayın orada! Gidin sofrayı kurun!"

Andre ve Miraç, Ömür'ün ikazından sonra ayaklanırken Alaz da getirdiği yapbozu sehpanın üzerine koymuş ve açmaya başlamıştı. Belki de seneler sonra ilk kez böyle geniş bir tebessüm vardı yüzünde. Belki de seneler sonra kalbine binen yükleri, ilk kez bu kadar hafif geliyordu ona.

Gülümsemeden edemedim. Şimdi yalnız geçirdiğim her senenin son bulduğunu göstermeye çalışan insanların varlıklarını hissettikçe gülümsemeden edemedim. Ben de huzurluyum bugün. Bugün benim de yüklerim ne omuzlarıma ne de kalbime ağır geliyor.

"Ne yesek acaba?" diye mırıldanan Ömür, buzdolabının kapağını açmıştı.

"Pankek yapayım mı ben?" diye sordum kalçamı tezgaha yaslarken. Miraç da mutfağa girmiş ve söylediklerimden sonra hızla gözlerini bana çevirmişti. Duraklamasının sebebini ikimiz de çok iyi biliyorduk çünkü benim Miraç'a kendi ellerimle yaptığım ilk şey damla çikolatalı pankekti.

Antalya'daki evinde, onunla geçirdiğim her an zihnimi meşgul ederken Miraç'ın da bu andan ayrılıp geçmişe gittiğinin farkındaydım.

Ve bu ona iyi gelmişti.

"Mideme girecek bir şeyler olsun yeter arkadaşlar." diyen Andre mutfak masasına oturduktan hemen sonra Miraç da karşısındaki sandalyeye oturmuştu.

Ömür dolaptan malzemeleri çıkartıp tezgaha bıraktı. Geniş bir kapta verdiği malzemeleri çırparken Ömür de çay koymuş ve diğer kahvaltılıkları dolaptan çıkartmıştı. Dolaptan bir tava çıkartıp bir kaşık aldığım karışımı, tavanın üzerine döktüm.

Ömür, masaya çıkardığı kahvaltıkları iki tepsiye yerleştirdikten sonra birini Miraç'a doğru uzattı ve "Hadi sofrayı biz kuralım." dedikten ve ardından kendi önündeki tepsiyi aldı.

"Her eve bir Hürrem abla lazım cidden." diye sitem etse de halinden memnun gibiydi Miraç. Ömür, abisinin omzuna omuz atıp önden çıkınca Miraç derin bir nefes alıp kardeşini takip etmişti.

Ben karışımla ilgileniyormuş gibi davranıyordum ama aklım, arkamda beni izlediğini bildiğim Andre'nin aklından neler geçtiğindeydi. O ise birkaç dakika sonra yerinde kalkıp sol tarafımdaki tezgaha elini koydu.

"Nasılsın?" diye sordu gözlerini bir saniyeliğine kapıya çevirip. Biraz garip davranıyordu ve nedenini anlayamamıştım ama bir şeyler söylemek üzere olduğu da belliydi.

Hayır diyelim, hayrolsun Dila.

"İyi olmaya çalışıyorum. Sen nasılsın?" diye sordum ben de.

"Sen beni geç." dedi ve kapıyı tekrar kontrol edip bana çevirdi koyu kahve gözlerini. "Şimdi sana bir şey söyleyeceğim ve bu aramızda kalacak." diye fısıldadığı sırada kaşlarımı çatmadan edemedim çünkü çok heyecanlanmıştı. Tavayı, ocağı falan boş verip tam anlamıyla ona doğru döndüğümde kaş göz yaparak ne olduğunu sordum.

"Senin döndüğünü duyunca bunu ilk senin duymanı istediğini söyledi." dedi ve tekrar kapıya baktı Andre. Bana döndükten sonra dişlerini altı dudağına sertçe bastırdı ve "Işık, hamile." dedi bir çırpıda.

Kelimeler dudakları arasından firar eder etmez gözleri dolu dolu olmuştu ve koyu kahve irisleri, artık simsiyahtı. Benimse haberi duyar duymaz, tüylerim ürpermişti. Işık... Işık anne mi olacaktı? Çocukluğu acımasızca elinden alınmış, annesiz büyümek zorunda kalmış o kadın, anne mi olacaktı?

Şaşkınlıktan aralanan dudaklarıma avuç içimi bastırıp gözlerimi irice açtım. "Sen ciddi misin?" diye sorarken sağ gözümden bir mutluluk gözyaşı firar etti. Heyecandan ellerim titrerken Andre'nin benden çok daha fazla titrediğini yeni yeni fark ediyordum.

"Çok ciddiyim." dedi ve dudaklarını birbirine bastırdı. "Dün gece test yaptık beraber. Nasıl uyuduğumuzu, nasıl uyandığımızı bilemedik." dedi çocuksu bir heyecanla.

"Andre, nasıl sevindim sana anlatamam!" diyip sıkıca sarıldım ona. Seneler önce, serseri biri olarak tanıdığım adamın şimdi baba olacağı gerçeği de beni çok şaşırtıyordu. Zaman akıp giderken insanların benliklerini de sürüklüyordu ardından işte. Yeni birileri dahil ediyordu hayatlarımıza.

Bambaşka biri yapıyordu bizi. Kurduğumuz hayalleri, ettiğimiz duaları, üzüntülerimizi ve sevinçlerimizi değiştiriyordu.

Miraç da bir gün baba olacak mı Dila?

"Kimse bilmiyor daha. Sen de söyleme kimseye." diye mırıldandı hâlâ kolları belimdeyken. Başımla hemen onay verdim çünkü bu haberi ailesine kendileri vermek isterdi normal olarak.

Kollarımı boynundan çözüp sağ kolunu tuttum ve "Çok iyi bir baba olacaksın." dedim sevecen bir tonda. "O bebek çok şanslı çünkü harika bir annesi ve sırtını her daim yaslayacağı bir babası olacak."

Andre elinin tersiyle gözünde birikmiş yaşları sildikten sonra kocaman tebessüm etti. "Onu çok seveceğim." diye mırıldandığı sırada gözünden bir damla yaş düşmüştü. "Bir gün değil, her gün seveceğim." dedi ve gözlerini tavana dikip akmak için ısrarcı olan mutluluk gözyaşlarını geri göndermeye çalıştı.

Edilmesi gereken en büyük yemin bu olmalıydı zaten. "Onu seveceğim." diyerek kısıtlı bir zamanı kast ediyorduk aslında. "Onu hep seveceğim." demeliydik. Son nefesimize kadar insanlara karşı duyduğumuz sevgiye bağlı kalacağımızın yeminini etmeliydik.

Babam da beni bir yere kadar sevdi. Çok sevdi. Her akşam saçlarımı okşayıp ben uykuya dalana kadar dakikalarca masal anlattı her gece. Yanaklarımdan öptü. Oraya sevgisinin izlerini bıraktı. Sonra bir tokat sildi her şeyi. Öyle sert vurdu ki bana, o sevginin izleri ruhumun en derinlerine gömüldü.

Bulamadım bir daha. Beni sevdiği anları, saçlarıma bıraktığı şefkatin izlerini bir daha hiç bulamadım.

"Seni üzdüysem kusura bakma." diye mırıldanıp sağ eliyle omzumu sıktı. İçten içe kan ağlasam da gülümsedim ve gözümde biriken yaşları elimin tersiyle geri gönderdim.

"Üzülür müyüm Andre hiç? Son zamanlarda aldığım en güzel haber bu ve nasıl sevindiğimi sana anlatamam. Siz harika bir aile olacaksınız. Bunu düşünmek bile iyi hissetmeme yeter."

Anne olmak ister misin Dila? Düşünsene bir saniye de olsa. İzninle, biraz hayal kurabilir miyim? Yapabilir miyiz bunu Dila? Onca acı gerçekten sonra mutlu bir hayal kurabilir miyiz?

Andre, derin bir nefes alıp kalçasını tezgaha yasladıktan sonra ben de tavadaki pankeklerle ilgilenmeye döndüm. İlk attığım üç pankek çoktan yanmıştı. Bu yüzden direkt çöpe attım onları. Kaptaki karışımdan birer kaşık daha döktüm tavaya ve pişmesini izlemeye başladım.

"Siz, nasılsınız peki?" diye sordu Andre saniyeler sonra. Miraç ve Ömür'ün masayı kurduğuna dair sesler geliyorken rahatsız edilmeyeceğimizi anlamış olduğundan kısık sesle sormamıştı.

"Ne eskisi kadar kötü ne de eskisi kadar iyiyiz." diyip buruk bir tebessüm ettim.

Başını usulca sallayıp gülümsedi. "Sonuçta sadece kötü değilsiniz. Bu da bir gelişme." diyip dudaklarını büzdü Andre. Peki bundan ilerisi var mıydı? Biz bir gün "sadece iyi" olacak mıydık?

"Belki de hep böyle kalır. Bu araftan çıkıp çıkmayacağımız konusunda kesin hüküm veremiyorum." diye mırıldandığım sırada Andre, karşı duvara odaklı gözlerini bana çevirdi.

"Beni bilirsin, gerçekçi bir adamımdır. İçimden ne geçerse söylerim." dediğinde başımla onayladım onu. Andre, cidden böyle biriydi. "Benim sizin hakkınızda tek bildiğim şey, bir gün birbirinize sarılıp bu günleri yâd edecek olmanız. Güleceksiniz ağladığınız her an için. Her ayrı ayrı güldüğünüz sahne, sizi buruklaştıracak. Keşke böyle olmasaydı, keşke o kahkahalarımı sen de duyabilseydin, diyeceksiniz." dedi kendinden emin bir tonda. Bana doğru döndüğünde ise söylediklerinin bitmediğini anlamıştım.

Fakat pankeklerim yanıyordu. Bu yüzden ilk önce pankekleri geniş tabağa alıp yenilerini tavaya döktüm. Asla kaçmak için böyle bir şey

yapmıyordum.

"Birbirinizi dinlemediğiniz için kızacaksınız kendinize. 'Bir kere onun penceresinden baksaydım.' diyeceksiniz. Bir kere onun gibi düşünseydim, diyip diyip duracaksınız." Sözleri üzerine kaşlarımı çatmadan edemedim çünkü ihaneti uğrayan ben, Miraç'ın hangi lafını dinleyecektim anlam verememiştim. Beni o odaya kilitleyen adamın, ne gibi bir savunması bana o anları kabul edilebilir kılacaktı?

Beni yerlerde sürükleyen babama karşı hiçbir hamlede bulunmamış adamın hangi sitemi bana o günü mantıklı kılacaktı?

"Neyi dinleyeceğim Andre?!" diye sordum kaşlarımı daha da çatarak. "Sizin beni dinlemediğiniz için geldiğimiz bu noktadan sonra nasıl bir açıklama yapabilecek Miraç bana?" Haksız olduklarını kabul etmeleri gerekiyordu. Ben, Andre bunun farkında olduğunu düşündüğüm için ona bugün yakın davranmıştım ama görüyordum ki Andre de Yamaç kadar olmasa da bencil biriymiş.

"Miraç'ın neden seni odaya kilitlediğini ona hiç sormadın, değil mi?" diye sordu tek kaşını kaldırarak. Başımı iki yana salladığım sırada gözlerini bir saniyeliğine kapıya çevirmiş sonra tekrar bana dönmüştü. "Miraç o deponun önüne eli boş gitmedi Dila. Ben ve Ömür'ü boşuna sonradan çağırmadı yanına. Her şey hazırlamıştık. Önce annemi vereceklerdi, sonra da kasaları alacaklar ama evlerine götüremeyeceklerdi." Derin bir nefes alma ihtiyacı duydu. "Pusuda onlarca adam bekliyordu. Onların ormana yerleştirdiği her adam, bizim adamlar sayesinde çoktan etkisiz hale getirilmişti. Beklemiştik Dila. Annemin bize doğru sadece bir adım daha atmasını beklemiştik. Kerim ve Karan'ın beynini deşecek kurşunların sıkılması için sadece bir adım daha beklemiştik." Sol gözünden bir damla yaş aktı. Benim ise çoktan hissizce birkaç damla gözyaşım akmıştı bile.

"O adımı annem hiç atamadı. Biz ona bir adım geç kaldık. Sana, bir adım geç kaldık." Elinin tersiyle gözlerinden sessiz sedasız akan yaşları sildiğinde ben de tuttuğum nefesimi sonunda verebilmiş ve avuç içlerimle yanaklarımdaki ıslaklığı silebilmiştim.

"Miraç, seni o odaya kilitledi çünkü çatışmada zarar görmene izin veremezdi. Biliyordu çünkü. Sen inat eder babana kafa tutardın. Bu yüzden uzak tutmak istedi seni. Canından olma diye canını yakmayı seçti." Dudaklarımı birbirine sıkıca bastırıp arkamı döndüm Andre'ye. Zira, geçmişim en derin yarası olan bu anı, zihnimde canlandıkça ayakta duramayacak kadar güçsüz düşüyordum.

"Aptal herif, kendi kafasına göre plan yaptı. Başta bunu sana söylese belki her şey farklı olurdu. Belki dinleseydi bir kez seni ne annem ölürdü ne de senden ayrı kalırdık. Fakat düzeltemiyoruz o günü. Miraç da bunun farkında. En başından beridir farkındaydı hem de. En başından beridir herkesin bu hale gelmesinin cezasını kendisine kesti." Derin bir nefes aldığını işittim Andre'nin. "Kaç kez kafasına silah dayadı, bilmiyorum. Kaç kez karşımda hüngür hüngür ağladı, bilmiyorum ama benim tek bildiğim şey, bu adamın masum olmadığı kadar tek günahkarın da o olmadığı gerçeği."

Miraç... Miraç sahiden ardımdan bu kadar çok acı mı çekmişti? Kimse görmemiş miydi onu? Kimse sarılmamış mıydı ona? Hayatından vazgeçebilecek kadar acıya batmanın ne demek olduğunu çok iyi bildiğim için konuşamadım. Çünkü ruhumun sessiz çığlıklarını Andre duyamazdı. Ruhumun lâl olmuş dilinden sıyrılan isyanları Andre duyamazdı.

"Seni üzmek istemiyorum Dila ama bunları sana Miraç anlatmaz. O kendisini bir kere günahkar ilan etti ve bu düşünceden ömrünün sonuna kadar kurtulamayacak. Geçmişi değiştiremezsiniz ama gelecek de sizin ellerinizde. Ayrıca, beni aşka inandıran sizken şimdi benim baba olacak olmam ama sizin ayrı yataklarda yatıyor olmanız bana hiçbir zaman mantıklı gelmeyecek."

Andre'nin canımı yakan sözleri sayesinde darmadağın olmuş duygularımı toparlamam gerektiğinin farkındaydım. Bana artık ağlamak yakışmıyordu. Geçmişi düşünerek gelecek için attığım adımların şaşması doğru değildi.

"Zaman." diye fısıldadım ve yanaklarımda birikmiş yaşları elimin tersiyle sildim. "Hem yıkıyor hem yapıyor. Hem üzüyor hem güldürüyor. Ben geleceğimi kestiremiyorum Andre ama ne geçmiş ne de geleceğe takılıp şimdimi yaşamaktan alı koymak istemiyorum kendimi."

"Haklısın." diyip tekrar karşısına döndü. Kalçasını tezgaha yaslayıp kollarını göğsünde bağladı. Ben de daha fazla konuşmak istemiyordum. Pankeklerim de yanmıştı zaten. Bu üç pankeki de çöpe attığım sırada Miraç ve Ömür mutfağa girmişti.

"Şimdi ben uzun zamandır pankek yemiyorum ama yanık kokusu alıyor olmam pankeklerinin sırrı mı yoksa gerçekçi davranıp güzelim hamuru yaktığını itiraf edecek misin?" diye sordu Ömür. Andre kıkırdarken ben gözlerimi aşağıya indirip konuştum.

"Andre lafa tuttu. Hep onun yüzünden yandı." diye Andre'yi şikayet ettiğimde Andre ellerini göğsünden çözüp omuz hizasına kaldırdı.

"Çok haklı. Hepsi benim yüzümden. Ben mutfağa girmeyeyim demiştim zaten. Hep Ömür'ün suçu vallahi. Gel buraya, iki delinin bu mantıklı insanların yanından ayrılması lazım." diyip Ömür'ün omzuna kolunu attı ve bir şey dememize izin vermeden mutfaktan çıktı. Kaşlarım çatık, şaşkınlıkla izleyebildim sadece birkaç saniye önce olanları.

Artık yakmayacağıma söz verdiğim pankek hamurunu tavaya döktüğüm sırada Miraç yanıma geldi. "Bak bakayım bana." diye mırıldandığında gözlerimi daha çok kaçırdım ondan. Benim ona bakmayacağımı anladığında parmaklarıyla çenemi kavrayıp yüzüne bakmamı sağladı.

"Neden ağladın?" diye sordu kaşlarını derinden çatarak. İtiraz etmek için dudaklarımı aralayacağımı anladığı anda "Burnun kızarmış, mavi gözlerinin rengi biraz daha açılmış. Sakın ağlamadım diye yalan söyleme güzelim." diye ekledi. Ondan ruhumun acılarını saklayamadığımı biliyordum zaten. Bu sonuç beni yanıltmamıştı.

"Konuşmak istemiyorum." diye mırıldanıp koyu kahveye dönen irislerine baktım. "Sona bu kadar yaklaşmışken duygularımın aklımı bulandırmasını istemiyorum. O yüzden şimdi sadece pankek yapmalıyım."

Derin bir nefes aldıktan hemen sonra uzandı ve sağ göz kapağımın üzerinden öptü. "Tek bir gözyaşına bile dayanamıyorum." diye fısıldadı dudakları şakağımı kendisine yuva bilmişken. Almak için çabaladığım

soluklarım da kesildi. Ses tonu, kalbime öyle bir işliyordu ki ne nefes almayı ne de dudaklarımı aralayıp bir şey söylemeyi başarabiliyordum.

Dudaklarını tenimden ayırdıktan sonra elini yanaklarıma çıkartıp elmacık kemiklerimi okşadı. Kahve gözleri, tenimi kendisine yuva bilmişken birkaç saniye öylece dolandı gözleri. Kalbine kazımak istercesine, bir daha hiç aklından çıkarmak istemezcesine baktı öylece. Gülümsemeden edemedim çünkü bana daha önce kimse bu kadar güzel bakmamıştı. Kıvrılan dudaklarım sayesinde yanaklarım sıkılaşınca baş parmağı elmacık kemiğimin üzerinden dudaklarımın kenarına doğru ilerledi. Bu sefer de dudaklarımın kenarını okşadı.

Sanırım ne düşündüğünün ne hissettiğinin farkında değildi çünkü parmakları ondan bağımsız hareket ediyor gibiydi. Sanki ruhu bütün kontrolü ele geçirmiş ve kararlarını aklını kullanmasına izin vermeden kendisi veriyordu.

"Özledim seni." diye fısıldadı belli belirsiz. "Sarılayım mı bir kere?" İçimdeki kız çocuğu hiçliğinin tam ortasına nereye doğru olduğunu bilmeden sevinçle koşturmaya başladığında kalbimin üzerine onlarca kelebek kondu. Hâlâ kanlar akan tenime sıkıca yapıştılar ve cılız kanatlarını çırpmaya başlayıp hem akan kanımı hem de yüreğimdeki yangını dindirmeye başladılar.

"Sarılırsak geçer mi ki bu özlem?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

"Denemeden bilemeyiz." diye yanıt verdi hemen. "Biz bir sarılalım. O özlem de elbet yerinden memnun olmaz bir gün. Çeker gider, bir daha uğramaz kapımıza. Biz bir sarılalım, her şey kifayetsizleşir zaten."

Sözlerinden sonra kollarımı beline sarıp başımı kalbinin üzerine gömdüm. Yumdum gözlerimi sadece onu hissedip her şeyi kifayetsizleştirmek için. Rahat bir soluk almak, huzurlu bir anı ölü ruhuma bahşetmek için sımsıkı sarıldım. O da hemen sardı kollarını belime. Sımsıkı, sımsıkı sarıldı.

Sırtındaki elimi kaldırıp kalbinin arkasına denk gelen yerdeki dövmesini okşamaya başladım baş parmağımla. Temasımdan sonra birkaç saniye nefes alamayan Miraç, başını boynuma gömüp kokumu çekti ciğerlerine.

Tenim uyuştu, kalbi durdu.

"Seni çok seviyorum." diye fısıldadı dudakları kulağımın bitişiğindeyken. Baştan aşağı ürperdim. "Bir an değil, bir gün değil, bir ömür seveceğim seni."

Gözlerimi daha çok yumup kulağıma dolan kalp atışlarını dinlemek istedim sadece. Ben de onu seviyordum ama şimdi ona bunu söylemek içimden gelmemişti. Ki kelimelerin bir değeri olmadığını tutamadığımız sözlerimiz sayesinden çok net anlamıştık.

"Dila." diye seslenince başımı kaldırıp kahve gözlerine baktım. Kaşları ile arkamı işaret edince belindeki kollarımı çözmeden yanıma döndüm ve içler acısı manzara ile karşılaştım.

Pankeklerim yine yanmıştı.

"Dila," Gözlerimi Alaz'a çevirdiğimde elindeki zeytini ağzına attığını görmüştüm. "Bahçede yapacağız değil mi yapbozu?" diye sordu. Çiğnemek ile konuşma eylemini beraber yaptığı için sesi biraz boğuk çıkmıştı.

Andre ve Ömür kahvaltılarını yapmaya devam ederken Miraç gözlerini ortamızda oturan Alaz'a çevirdi. "Ama dışarısı çok soğuk Alaz. Kar yağacak diyorlar ve bu yüzden hava cidden çok soğuk. Salonda, sehpanın üzerinde yapsak olmaz mı?" diye sordum tabağındaki pankekine böğürtlen reçeli sürerken.

"Olmaz!" diye karşı çıktı Alaz. Bu yükselişi kimse beklemediği için Andre ve Ömür de şaşkınca baktılar Alaz'a.

"Little Man, Dila haklı. Bu soğukta bahçede durursan hasta olursun." dedi Miraç biraz otoriter bir tonda.

"Hayır işte!" diye bağıran Alaz, kollarını göğsünde bağlayıp arkasına yaslandı ve kaşlarını çatarak başını öne eğdi. "Dışarıda yapmamız lazım! Neden anlamıyorsunuz?!" diye sitem etmeye devam etti.

"Ama sen neden dışarıda yapmak istediğini söylemezsen biz nasıl anlayalım miniğim. Kalbinden geçen her söz, kelimelerle ifade edilecek diye bir şey yok sonuçta, değil mi?" diyip dalgalı saçlarını okşadım. Üzerine giderek daha büyük hatalar yapardık. Bu yüzden sakin olmamız lazımdı.

"Evde yaparsak annem gökyüzünden nasıl görecek Dila?" diye sordu başını bana doğru kaldırarak. Saçlarını okşayan parmaklarım, tutamları arasında kalakaldı. Ne diyecektim peki ben şimdi ona? Hangi açıklamam yeterli gelecekti? Yüreğindeki o boşluğu sadece gökyüzüne bakarak doldurmak isteyen bu yaralı çocuğa hangi sözlerim annesini yeniden hissetmesini sağlayacaktı?

"Duvarlar var aramızda." diye mırıldandı ve saçları arasında kalan elimi iki eliyle kavrayıp kucağına indirdi. Sımsıkı tuttu ellerimi minik parmaklarıyla. Belki de yalnız olmadığını içten içe kendisine kanıtlamaya çalışıyordu. "Ben hep gökyüzüne bakmalıyım. O kendini orada yalnız hissetmemeli. Ben gökyüzüne hep bir papatya uzatmalıyım Dila. Ben sizinleyim, annem orada yalnız ama nasıl olur? Mümkün değil ki. Onu yalnız bırakamam." Sol gözünden akıp giden yaş, yüreğimdeki yangına benzin dökülmüş gibi daha kor alevlere hapsetti beni. Kaburgalarım sıkıştırdı kalbimi. Yangın daha da kavurdu tenimi.

"Onun benim büyüdüğüme şahit olması lazım. Anneler bunu hak eder." Ağlamak istedim. Saatlerce, bir anneye böylesine muhtaç bir çocuğun annesinin elinden alınmasına sebep olduğum için saatlerce ağlamak istedim.

"Annen gökyüzünde değil Alaz." dedim. Konuşabildiğime bile şükrediyordum aslında. Fakat öyle çok duygu benliğimi kendisine tutsak etmişti ki artık hissizleşmiştim. Hiçbir acı net değil gibiydi. Hiçbir tebessümün sebebi de belli değildi. Karmakarışık bir hiçlikte sürükleniyordu içimdeki kız çocuğu. Şikayet dahi edemiyordu.

Kalbinin üzerine denk gelen gömleğinin cep kısmına avuç içimi bastırdım. "Bahar abla hep burada Alaz. O senden hiç gitmedi. O, senden hiç gidemedi çünkü anneler asla yalnız kalamaz. Çocukları onlara sımsıkı sarılır ve asla bırakmazlar Alaz." Alaz gözlerime hayranlıkla bakarken "İşte bu yüzden annen hep kalbinde olacak. O, senin hiçbir anını kaçırmayacak. Kalbinde

yuva yaptığı her saniye, seni sevdiğini söyleyecek ruhuna. Sen duymayacaksın ama hissedeceksin."

Alaz minik ellerini kaldırıp kalbinin üzerindeki elimin üzerine koydu ve "O burada mı yani?" diye sordu hayretle. "Hep burada mıydı?"

Konuşmak artık çok zor olduğu için başımla onaylayabildim sadece. Alaz, elini daha çok bastırdı kalbine. Başını eğip kalbinin üzerindeki eline baktı ve "Anne." diye fısıldadı. "Benim melek annem."

Boğazıma çöreklenen yumru, nefeslerimi kesince başımı diğer tarafa doğru çevirip gözlerimi tavana diktim. İçimde beliren, ruhumu kemiren bu acının benim için tarifi yokken bu yüreği geniş küçük adamın acısını nasıl kendi acım bilebilirdim ki? Bu mümkün mü? Onun kalbinde yosun tutmak nedir bilmeyen bu acıyı söküp almak için ne yapabilirdim ki ben?

Alaz, hemen sonra hızlıca sandalyesinden indi ve bahçe kapısına doğru koşmaya başladı. Bu ani hareketi beklemediğimiz için endişelendik ve arkasından koşmaya başladık. En önde Miraç ilerliyordu ve bahçe kapısından dışarı ilk çıkan da o olmuştu.

Alaz ise gayet sakin davranarak patika yolun hemen kenarında kendi başına açmış papatyayı koparmıştı dalından. Bu kış mevsiminde papatya bulmanın şaşkınlığını yaşıyorken gördüklerimiz ile hepimiz yerimize çivilenmiştik çünkü Alaz, o papatyayı ilk önce öpmüş hemen sonra da kalbinin üzerindeki gömleğinin cebine koymuştu. Mavi gözlerini bize çevirip kocaman tebessüm etti bir eliyle papatyayı okşarken.

Ve aslında onun geleceğini ifade eden, yüreklerimizi yakıp kavuran o cümleyi kurdu.

"Bak Dila, artık annemi hem hissediyor hem de ona dokunabiliyorum."

BÖLÜM SONU!

Emeğime saygı duyup oy vermeyi unutmayın.

Zaman, hüznü de mutluluğu da ayırt etmeden alıp götürüyor. Ona sadece anı yaşayarak kafa tutabilirsin.

KKD | HER YANIM

Onlarca gözyaşı dökülüyor belki de şimdi. Küçük bir kız çocuğu, dakikalardır ağlıyor odasında. Bir adam sahilde buluyor kendini, mehtaba bakıp zihnini kemiren düşüncelerin ruhunu da soldurmasına izin veriyor. Bir çocuk, penceresine dirseklerini yaslayıp yıldızlara bakarak gerçekleşmesini istediği hayaller kuruyor sessiz sedasız ama içten içe de biliyor bazıları. Her hayalinin gerçek olmayacağını bilecek kadar acıya batmış insanların, yürekleri sızlıyor her hayal kurdukları vakit.

Tenleri kavuran, yüreklere ağır gelen onlarca acıyla cebelleşiyor insanlar şimdi. Ruhlarının duvarları arasında mahsur kalmış çocukluklarının her can yakıcı anısı, zihinlerinde belirdikçe bir burukluk çörekleniyor yüreklerine. "Geçti artık benden." diyorlar. "Ben bir daha beş yaşında olamayacağım. Ben bir daha sokakta top sektiremeyecek, kardeşlerimle çuvaldan yaptığımız salıncaklarda oturup sallanamayacağım." diyorlar artık.

Bir filmde görmüştüm bu salıncağı. Kısıtlı imkanlarla yapılmış öyle muazzam bir şeydi ki o salıncak... Balkonun demirlerine siyah, fazla sağlam olmayan bir halat ile yapılmıştı. Çocuklar, öyle neşeli kahkahalar atıyordu ki, babaanneleri o salıncağı kurarken emindim ki o kadın onlar için bir kahramandı. Büyüyünce olmak istedikleri kişiydi artık babanneleri çünkü bu kadın, onlara sonsuz bir mutluluk verecekti birazdan. Kendi evlerindeki, küflü demirlerin zar zor tuttuğu bir salıncağa binip yıldızlara çıkacaklardı bu kadın sayesinde.

Kadın kurmuştu salıncağı. İki kez kontrol etmiş, torunlarının düşmemesi için halatlara attığı düğümleri biraz daha sıkılaştırmıştı. Sonra, bindi çocuklar sırayla. Abisi önce kardeşinin binmesine izin verdi ve benim zihnimi kemiren düşüncelere daldığım anda yüzüme şimdiki gibi buruk bir tebessüm bahşeden o görüntü çıktı ortaya. Küçük kız çocuğunun neşeli kahkahaları, abisinin onu arkasından iktirip daha yükseklere çıkarmak için girdiği boyunu aşan mücadele aklıma düşüyordu şimdi.

Her yetişkin insan gibi, benim de kalbimde hâlâ açık olan yaralarıma bir morfin etkisi bırakacak kadar durgunlaştırıyordu beni o görüntü. Küçücük şeylerden bile mutlu olunabileceğini hatırlatıyordu bana. O çocukların, küflü demirler arasında yaşıyor olmasına üzülmek yerine o yırtık çuvalla yapılmış salıncak kadar basit bir nesneyle her kötü durumu geride bırakabilecek kadar mutlu hissettiriyordu beni. Buruk bir tebessüm armağan ediyordu dudaklarıma.

"Bak," diyordu. "Dipsiz kuyulara düştün diye ağlama karşımda, seni cehennemde yakmadığım için şükret bunun yerine." diyordu kader, küçük kız çocuğuma. "Bu duvarların arasında mahsursun, evet ama ben seni bu duvarlar sayesinde koruyorum." diyordu. Araf da buydu işte.

Boynuna sarılmak için bekleyen halatın hangi ucunu tutsan seni hangi kötülüğe sürükleyeceğini bilmiyorsun ama o ucu da tutmak zorundasın. Yoksa sarılacak boynuna o halat, solukları esirgeyecek senden. Halatın ucu da belki seni ölümün kollarına bırakacak ama en azından denedim, diyeceksin. Yaşamayı denedim. Arafı da hissettim ama ölümü kollarım bağlı, boynum eğik beklemedim diyeceksin.

Omuzlarıma bırakılan kalın battaniye, daldığım düşünceler aleminden beni hızlıca gerçek dünyaya getirdiğinde derin bir nefes almadan edemedim. Tedirgin olduğumu biliyordu. Yanıma oturunca soğuktan uyuşmuş ellerimi bu yüzden tutmuştu.

"Ellerin çok üşümüş." dedikten sonra iki koca avcunun içine sıkıştırdığı ellerimi kaldırdı ve sıcak dudaklarını, buz tutmuş tenime bastırdı.

"Farkında değildim." diye mırıldandığımda kahve gözleri usulca gözlerime tırmandı. Ellerimi bırakıp boynuna sardığı atkıyı çıkardı ve usulca boynuma doladı. İçinde kopan fırtınaların farkındaydım ama dışa vuramıyordu. Hislerini, endişelerini azıcık dışa vursa yüreğimi kavuran lavların içinde cayır cayır yandığını bilecek kadar kendisini günahkar ilan etmişti.

"Eğer, ufacık bir tereddütün varsa vazgeçelim Dila." dedi endişeli bir tonda. "Eğer kendini bu gece hazır hissetmiyorsan biraz daha oturup düşünelim, farklı bir yol deneyelim." Bu onun endişelerini hissetmem için son çırpınışlarıydı. Farkındaydım ama geri dönemezdim artık. Senelerdir

çektiğim onca acının, babamın tanımadığım birçok insana çektirdiği her ızdırabın bedelini ödeyeceği gün kapımıza kadar dayanmışken geri dönemezdim.

Alazlar da birkaç saat önce gitmişti evden. Ömür, herkes salonda iken beni mutfağa çekip söylemişti Alaz'ın psikolojik tedaviye başladığını. İlk randevusu bugün olduğu için kahvaltılarını yapıp çıkmışlardı evden ama söz de vermişlerdi. Ben eğer ölmez de sağ kalırsam her şey son bulduktan sonra tekrar geleceklerdi evime. Biz yine pankekler yapacak, Alaz ile beraber asla bitmeyecek yapbozlara başlayacaktık.

"Daha fazla erteleyemem." diye mırıldandım ve ellerimi kucağımda birleştirdim. Salonda saatlerdir süren hummalı çalışma beni boğduğu için bahçeye çıkmıştım ama kış ayazı tenimi donduruyordu şimdi.

Miraç ellerimi tekrar avuçları arasına aldı ve koyu kahveye dönen gözlerini, gözlerime çevirdi. "Seni bu duruma getirdiğim için özür dilerim." diye fısıldadı ve şakağıma dudaklarını bastırdı. "Şimdi seni yalnız bırakmak zorunda kaldığım için, seni kendi ellerimle bu tehlikeye attığım için çok özür dilerim." Ellerimi bırakıp buz kesen yanaklarımı iri avuçları arasına aldı. Keskin gözleri ardında dolmuş gözlerle bana bakan o çocuğu görebiliyordum şimdi. Bana kollarını uzatıp sarılmam için bekleyen çocuğun buruk bakışlarını, ruhumun en derinlerinde hissediyordum.

O burukluğu kalbime kaçıncı olduğunu bilmediğim bir hançer saplarken onu az önce düşündüğüm salıncaklardan birine oturtup saatlerce sallamak istedim. Bu adamın kalın duvarları arasında senelerdir işkence gören o çocuğa sımsıkı sarılmak ve onu yıldızlara çıkarmak istedim çünkü Miraç anca o zaman ruhunu da ısıtan bir tebessüm edecekti.

"Boş versene." diye mırıldanıp küçük bir tebessüm ettim. "Geldiğim noktadan memnun değilim ama şikayet etmiyorum artık çünkü buradayım ben. Özürlerin beni iki sene öncesine götürmeyecek. Bunun sen de farkındasın. O yüzden boş ver."

Kucağımdaki ellerimi kaldırıp yanaklarına koydum. O da üşümüştü ama halinden memnun gibiydi. Baş parmaklarımla pürüzsüz tenini okşadım biraz. Kahve irislerine yuva yapmış huzur kırıntıları ruhumu

dinlendiriyordu. Kirpiklerini her kırpışından sonra daha da koyulaşan kahve gözleri, yüreğimdeki yangının can yakıcı hislerini gizliyordu benden.

Parmaklarımı teninde dolandırdıkça dudakları usulca kıvrıldı ve sağ yanağındaki gamzesini avcumun içinde hissettim. Yüzünü elime doğru çevirip avuç içimi öptü ve "Ben iki sene değil, yedi sene öncesine gitmek istiyorum." diye mırıldandı.

Sol yanağımın kenarında izini koruyan silik bıçak yarasında gezdirdi baş parmağını ve "Eğer seni o hücreye girmeden önce bulsaydım belki gelmezdik buralara kadar." Dişlerini sıktığı için çehresi daha da belirginleşti. "Senin canın hiç yanmazdı. Ben korurdum seni her şeyden, herkesten."

Gözlerimi kapatıp yanağımdaki eline doğru eğdim başımı. "Eğer benim canım bu kadar çok yanmasaydı bugün onlarca insanın hayatını kurtaramayacaktım Miraç. Eğer ben seninle yedi sene önce karşılaşsaydım geldiğim noktadaki kadın olamayacaktım." Gözlerimi açıp ruhuma huzur aşılayan gözlerine baktım. "Ama sen şimdi bana sarılırsan geçmişe takılı kalmak yerine, anı yaşayabilmek için biraz güç alabilirim senden." diye mırıldandım. Tek bir saniye bile düşünmeden belime kolunu sarıp beni kendisine çekti. Başım göğsüne gömüldüğünde sustuk ikimiz de. Ben onun kalp atışlarından güç aldım, o da benim huzurla alıp verdiğim soluklarımdan.

"Bitecek Miraç. Her şey bu gece bitecek ve ben, kinimle; kederimle; nefretimle ayakta kalacağım. Babamın sonunu bu gece yazacağım." Başımı biraz kaldırıp burnumu boynuna yasladım ve "Bu gece, ben heba olmuş senelerimin intikamını alacağım. Bana, size, tanımadığım onlarca insana acı çektiren herkesin canını acımadan yakacağım."

Miraç, saçlarımın üzerine kokumu içine çekerek bir öpücük bıraktı ve "Yapacaksın güzelim." diye mırıldandı. "Özgürlüğünü bu gece kendi ellerinle yazacaksın."

Oturduğu sandalyeden kalkmadan arkasına dönen Edwin, "Erdem mesaj attı mı sana?" diye sordu. Eve daha yeni geldiği için bu detayı bilmiyor olması normaldi. Schatten'in sandalyesine yasladığım kolumu kendime çekip masaya kalçamı yasladım ve Edwin'e döndüm.

"Aradı az önce." diye mırıldandım ve yüzümü kapatan saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Dışarıda yalnız başıma olduğum için endişe duyuyor ama sorun olmadığını, Mustafa'nın deponun yerini bilmediğini söyledim. Sadece beni bu gece o deponun önünden alması için Mert'i gönderecek." dedim.

Eğer Erdem de Mert ile beraber gelseydi ortada bir deponun olmadığını kendi gözleriyle görecekti ve plan daha başlamadan bitecekti. Neyse ki bu duruma bir yandan ben diğer yandan da Mert el atmıştı. Birazdan başlatacağımız siber saldırı ile Erdem'in dikkatini farklı yöne çekecek ve benim üzerimdeki odağını azaltacaktık. Bu benim önümü açacak en önemli detaydı ve Schatten bu yüzden şimdi çok gergindi.

"Son konumu neresi?" diye sordu Miraç kaşlarını çatarak. Edwin ile aramızda geçen konuşmayı fazla önemsememişti çünkü olayların en ince detayını bilecek kadar yanımdan ayrılmıyordu saatlerdir.

"Şu an şirketinin ofisinde. Birazdan yemeğe çıkacak. Karahan Holding ile iş görüşmesi var ve biz şirketten ayrılmasını bekliyoruz." diyen Schatten gözlerini bir an bile monitörden ayırmıyordu.

"Harddiskleri ne yaptınız?" diye sordum Almanca olarak. Schatten'in ekibinden olan David sandalyesini hızlıca bana doğru çevirdi.

"Lui, tedarikçinin yanında olduğuna dair az önce mesaj attı. 1TB'lık yirmi harddisk olarak anlaşıldı ama istersen birkaç tane daha fazladan ekleyebiliriz." dedi robotik bir tonda.

"Sistem odasında kaç TB'lık dosya olduğunu bilmiyorum ayrıca babamın dosyaları da ne kadar yer kaplıyor, sezemiyorum. Fakat yanımda fazla ağırlık yapamam. Mert bu kadar harddiski saklayamaz. O yüzden siz minibüste destek için beş tane daha sipariş verin." dedim ve Schatten'in monitörüne döndüm.

"Batu!" Miraç başını monitörden çekip kaşlarını çatarak etrafta Batu'yu aramaya başlamıştı. Omuzlarının her geçen dakika daha da gerilmesinin sebebi, Mert'in beni almak için geleceği vakte çok yaklaşmış olmamızdan başka bir şey için değildi.

"Buyur abi!" Batu, koşar adım salona girdiğinde Miraç kaşlarını daha da çattı.

"Nerdesin sen?" diye sordu aksi bir tonda.

"Yengeye vereceğimiz silahı temizliyordum. Bir de bizim kullanacağımız silahları Sığınak'taki depodan seçiyorduk Ender ile beraber. Eksik kalmasın diye üç kez üzerinden geçtik abi." dedi ellerini önünde birleştirdikten sonra.

"Sadece silahları değil; çelik yelekleri, kamuflajları da alsaydınız." dedi Miraç aynı gerginlikle.

"Bunların hiçbirine gerek kalmayacak." diye araya girdim. "Sırf işi sessiz sedasız halledelim diye kendimi farklı biri olarak tanıttım Erdem'e. Sen savaşa gider gibi niye hazırlanıyorsun acaba?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Her ihtimali düşünüyorum ben. O eve yalnız başına gireceksin. Belinde ikişer silah bulunduran Erdem'in adamlarının arasında halledeceksin işini. Bırak da seni savunma kısmını ben düşüneyim Dila." Miraç'ın bana bile yansıttığı o soğuk ses tonu, beni daha da şaşırtmıştı. Hiçbir ihtimali kaçırmak istemiyor, her ihtimalin altından çıkabilecek olasılıkları en ince ayrıntısına düşünüyordu. Bu, sanırım kendi içinde yeşeren suçluluk duygusunu bastırmak için takındığı bir tavırdı.

"Tartışmanızı bölmek istemem ama Erdem, şirketten çıkış yapıyor. Yanında Mert de var." diye araya girdi Schatten. Hepimizin odağı bir anda Schatten'in monitörü olmuştu. Şirketi gören mobese kayıtlarına erişen Schatten, Erdem'i kontrol etme görevini yanındaki David'e devretti ve sandalyesini kaydırarak David'in eski yerine geçti. Edwin bu sırada karşımdaki sandalyesinden kalkıp Schatten'in sandalyesinin diğer tarafına geçti.

Salonun her yerinden bilgisayarların erişim sağlayabilmesi için kullanılan kablolar çıkıyordu ve fazla büyük olmayan salona altı monitör biraz zor sığıyordu. Neyse ki bu geçici bir durumdu çünkü ben Mert ile gittiğim sırada onlar da minibüse geçecek ve siber saldırı iki taraftan ilerletilecekti.

"Murat'ı takip ediyor musun Batu?" Miraç'ın sorusunu hiç beklemediğim için bakışlarımı ona çevirdiğimde Miraç bana bakmayı es geçip direkt arkasında dikilen Batu'ya dönmüştü. Murat ne alakaydı şimdi?

"Merak etme patron. Aldığı nefese kadar takibindeyim." dedi kendinden emin bir tonda.

"Murat'ı takibe mi aldınız?" diye araya giren kişi ise Edwin'den başkası değildi.

Miraç, Edwin'e soğuk bir bakış attıktan sonra bana döndü. "O kulübeden elini kolunu sallayarak çıkmasına izin veremezdim. Hele ki son yaptıklarından sonra. Bu yüzden takibe aldım şerefsizi. Yoluna çıkmaması için her hareketini takip ediyoruz." diye kısa bir açıklama yaptı.

Kızamadım ya da itiraz edemedim. Murat'ın tekrar yoluma çıkmayacağını bilsem de işi sağlama almamız işime gelecekti.

"Yenge hazır mısın?" Schatten'in duygudan yoksun sesini duyunca hemen kalçamı yasladığım masadan ayrılıp onun yanına geldim. Sıra, en önemli kısımdaydı. Erdem'in güvenlik duvarlarını yıkmak için ya da en azından yıkmayı denemek için ilk adımı atacaktık. Şirketin veri tabanını koruyan güvenlik duvarı, yüzlerce satırlık kodlar yazan bilişim sorumlusu Zhao tarafından oluşturulmuştu ve işimiz cidden çok zordu.

Zhao bu iş için biçilmiş kaftandı ve Erdem kendisini güvene almak için onun bütün sınırlarını zorlamış ve kırılması neredeyse imkansız bir kodla veritabanına adeta koddan bir duvar örmüştü. Elbette birçok tehdit sinyali alıyorlardı fakat Zhao bunların hepsini tek bir tuşla geri çevirecek kadar iyi bir programcıydı.

Fakat benim saldırıma hiç maruz kalmamıştı.

Ben de Dila isem Zhao'ya karşı da zafer elde edecektim.

"Ben hazırım Schatten. Dediklerimi sakın unutma. Sistemde iz bırakmanı istemiyorum. IP adresimize erişirlerse her şey sarpa sarar. Kimliğimizi canımızdan önce saklamamız lazım." diyerek tekrar bir açıklama yaptığımda Schatten kendinden emin bir tonda başını salladı.

"Bu Zhao'ya senelerdir kıl oluyorum zaten." dedi bozuk Türkçesi ile. Salondaki herkes, Schatten'in garip aksanına gülerken o da bize eşlik etmişti. "Onu büyük bir zevkle ezeceğim ve bu alemin kralı ilan edeceğim kendimi!" diye bağırdı. Sanırım kendisini gaza getirmeye çalışıyordu ama programcı damarlarım bu aşağılanmayı kaldıramazdı. Bu yüzden hemen söze girdim.

"Ben bu aleme girmediğim için kral sen olursun ama adımımı attığım an, tacını önümde diz çökerek bana vereceksin." dedim çarpık bir tebessüm ile. Evet, her şey son bulduğunda herkesin hayatını etkileyeceğini düşündüğüm planlarım vardı ve bilişim aleminin bir tahtı varsa o taht da sadece bana ait olacaktı.

"Büyük bir zevkle yenge!" diyen Schatten elini kalbine götürüp başını eğdi. Bu sanırım Batu'dan öğrendiği bir Türk hareketiydi çünkü Batu koşar adım gelip Schatten'in omuzlarını tutmuş ve sertçe sarsarak "Aslanım benim! Nasıl da beni örnek alıyor?!" demişti.

Bazen Batu'nun Schatten'i on yaşlarında gördüğünü düşünmeden edemiyordum çünkü ona sürekli bir abi edasıyla yaklaşıyordu. Sanırım Batu, etrafındaki herkese kol kanat gerebilecek kadar sevecen biriydi.

"Gevezelik yeter!" dedi Miraç sert bir tonda. "Gevşemeye yer arıyorsunuz zaten iki herif!" Miraç'ın çatık kaşlarının yuva yaptığı yüz ifadesi beni bile gererken bu kadar kasılmış olması kendimi kötü hissettiriyordu. Benim için benden daha çok endişeliydi.

"Afedersin patron!" diyen Batu, takım elbisenin yakalarını düzeltti ve sağ eliyle koyu saç tutamlarını geriye doğru attı. Başını saygıyla öne eğdi ve "Ben işimin başına döneyim ellerinde ölmeden." diye ekleyip hızlı

adımlarla salondan çıkmıştı. Şahsen Miraç'ı iki dakika daha izlesem ben de kendime gelmek için kaçmak isteyebilirdim.

"Tamam. David hazırsan başlıyoruz." diyen Schatten yüzündeki tebessümü çoktan silmişti. "Lui'yi arayın biriniz. Gelsin artık!" diye eklediğinde de Joe eline telefonunu almıştı bile.

"Zhao, şu an iş başında. Zaten takıntılı herif, öğle yemeğini bile masasında yiyor. Onu masasından ayıramayız ama ilk tehditin geri tepeceğini hepimiz biliyoruz. O yüzden herkes hazırlıklı olsun. Hayalet yazılımlar için herkes gözünü dört açacak!" Schatten'in en sevdiğim huyu da buydu sanırım. O, işinin hakkını veren ve bazen onu robot olarak adlandırabileceğim kadar yetenekli bir programcıydı.

Miraç, yanıma gelip arkama geçti ve benim gibi bir elini masaya yaslayıp monitöre doğru eğildi. Boştaki elini kaldırıp belime koydu ve hafifçe sıktı. Sol elimi kaldırıp belimi kavrayan elinin üzerine koydum ve sırtımı omzuna doğru hafifçe yasladım. Bu büyük adımı atarken yanımda onun olduğunu hissetmek, ruhuma verebileceğim en güzel hediyeydi.

"Başlıyorum." diyen Schatten, Şaşmaz Holding'in veritabanına giriş yapmak için ilk programı sisteme yollamıştı.

"At, at... Sistemden at." diye fısıldarken nefes almak dışında saçlarımı bile oynatmayacak kadar yerimden kıpırdamıyordum. Tahmin ettiğimiz gibi bir saniye süren taarruz, Zhao'nun savunması sayesinde geri tepmişti. Miraç'ın elini tuttuğum elimi istemsizce sıkılaştırdığımda beni biraz daha kendisine çekti.

"Ben direkt asıl taarruzdan yanayım yenge. Böyle yaparak IP adresimizi tehlikeye atıyoruz." diyen Schatten'in sesi endişeli çıkmıştı fakat ben ne yaptığımı çok iyi biliyordum.

"Sürekli bilindik yollar denendiği için erişilmez sanıldı bu veri tabanı." diye mırıldandıktan hemen sonra David'in önünde monitöre kafamı eğerek baktım. Erdem, şu an arabadaydı ve sanırsam tehditi fazla ciddiye almayan Zhao, patronuna haberi vermemişti.

"İkinci programı gönder." diye emir verdikten hemen sonra Schatten, kodu sisteme yeniden atadı. Bu sırada kendi masasındaki Joe'ye de "Şimdi Joe!" dedikten sonra sistemin güvenlik kameralarını ele geçirmişti ve saniyeler içinde şirketin her kamerasına erişim sağlayabilmiştik.

"Kameralar, benim ellerim altında." diyen Joe, kendisini kurtarmaya çalışan sisteme karşı atakta bulunmaya başlamıştı bile. Bu sırada Schatten'in gönderdiği kod, son saniyelerini yaşıyordu. Zhao, on saniye içinde bizi sistemden tekrar atmıştı fakat bu kadar kısa sürmesini beklemiyordum. Bu ister istemez kaşlarımı çatmama sebep oldu.

"Dedim sana yenge. Bu adamı hırslandırırsan daha önce görmediğin darkhacker yanını görürsün. Ona boşuna Darkhack demiyorlar." dedi Schatten bilmiş bir edayla. Eğer Zhao hırslanıyorsa ben de yerimde sayacak değildim!

"Kalk!" dedim Schatten'in sandalyesinin sırtına bir kez vurduktan sonra. O bana şaşkınlıkla bakarken "Kalk Schatten!" dedim sesimi yükselterek. Gözlerini kocaman açıp ellerini omuz hizasında kaldıran Schatten usulca yerinden kalktı ve ben hızlıca yerine oturdum. Miraç, sessizliğini koruyordu ama yanıma doğru bir adım daha atarak varlığını bana hatırlatmayı da ihmal etmiyordu.

"Sen şimdi sanal aleme giriş yapmış mı oldun?" diye sordu Schatten endişeyle. Monitöre odaklı gözlerimi ona çevirdiğimde "Tacım birazcık beyaz saçlarımı şahlandırsaydı be yenge!" diye sitem etti. Kalçasını masaya yaslayıp kollarını göğsünde birleştirdi.

"23 Nisan'da yerimi alabilirsin Schatten, üzülme." dediğimde salondaki her birey kıkırdamıştı.

"Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş." dedi Schatten Türkçe olarak. Kültür çatışması yaşadığı anlarda cidden komik oluyordu ve bu yüzden her ne kadar ciddi bir işin içinde olsak da genişçe tebessüm ettim. "Patron da 23 Nisan'da arabasını verecekti güya!" dedi hafif alay barındıran ses tonuyla.

"Eğer sen bu işin içinden çıkamazsan sana her gün 23 Nisan kutlaması yapacağım mezarında." dedi Miraç tehditkar bir tonda.

"Büyüksün abi." diyen Schatten saygıyla başını eğdi. Biraz da korkmuş olabilirdi tabii. Yüzümü kapatan saçlarımı kulağımın arkasına atacakken Miraç benden önce davranıp omuzlarımdan sarkan saçlarımı geriye doğru attı. Gözlerimiz iki saniyeliğine kesiştiğinde ise göz kırpmak ile yetinmişti. Anın heyecanı yetmezmiş gibi bir de göz kırpıp beni daha da heyecanlandırıyordu.

"Ne yapacaksın yenge?" diye soran Schatten'e cevap vermeyip sisteme düşecek tehditi beklemeye başladım. Beni şaşırtmayan Zhao, on beş saniye sonra ilk programını yollamıştı. Kameralarının ele geçirildiğini de öğrenmiş olmalı ki, paçası tutuşmuştu.

"Erdem, kavşaktan döndü. Şirketten haber gitmiş olmalı." diye araya giren David, masanın kenarındaki mısır gevreğinden bir avuç alıp ağzına attı.

"Joe, kontrolü kaybetme. Sen saldıracaksın ben içe çekeceğim." dediğimde Schatten ve arkasındaki Edwin de doğrulmuştu.

"Sisteme girmesine izin mi vereceksin?!" diye sordu Schatten. Ona bakmasam da mavi gözlerini kocaman açtığını sezebiliyordum.

"Evet." dedim keskin bir tonda. Miraç'ın da gözlerinin bana çevrildiğini hissetmiştim ama odağımdan ayrılmadan devam ettim sözlerime. "Bize uyguladığı taktikle vuracağım onu."

"Yenge çok tehlikeli. Zhao sandığından çok daha fazlası ve emin ol sistemi alaşağı etmeden bırakmaz yakanı!" dedi endişeli bir tonda. Fakat sözlerinin bana etki ettiğini söyleyemezdim.

"Önce yakamı yakalaması lazım." diye mırıldandığım sırada Zhao'nun sisteme girmesine izin verdim. Schatten ilk kez "Siktir, siktir!" diye küfretmişti ama ona bile şaşırmaya vaktim yoktu. Zhao, bizim veritabanımızdaki bilgilere ulaşmak için programını çalıştırdığında bu sefer taarruza ben geçtim ve hızlıca yazdığım kod sayesinde, Zhao sistemde sadece on saniye durabilmişti. Zavallı Zhao, sistemime kendi izini de bırakmak zorunda kalmıştı.

"Sen ne yaptın az önce?!" Schatten'in heyecanlı sesi yüzümdeki sinsi tebessümü genişletirken dudaklarımı dişledim ve "Boşuna tacın tehlikede demedim!" diyip omuz silktim.

Gözlerimi sonunda Miraç'a çevirdiğimde ise kahve gözlerine pusulanmış hayranlık dudaklarımdaki tebessümü daha da genişletmişti. "Bu iki senede sadece dans eğitimi almadım." dedim kaşlarımı kaldırarak. "Unuttuğum sandığım bütün yazılım bilgilerini de yeniden öğrendim."

"Yenge bana en kısa zamanda nasıl yaptığını öğretmen lazım." diye mırıldanan Schatten'in ses tonundaki heyecan beni daha da gülümsetmişti.

Sistemin rapor seçeneğine düşen IP adresini aldığım sırada Miraç, "İki sene önce beraber her şeyi öğreneceğiz yenge diye artistlik yapan Schatten'e ne oldu lan?!" diye sitem etti elini ona doğru sallayarak.

"Abi, yengenin içindeki cevheri görememişim ben." diye mırıldandı. "Kendi bilgilerini feda etmeden birini sistemden atmak her yiğidin harcı değildir! Yenge neredeyse imkansızı başardı." diye ekledi hayranlık barındıran bir ses tonuyla.

Miraç'ın da gözlerini kaplayan parıltılar kahve irislerine iyice çöreklenmişken "Ben sadece özgün olmaya çalışıyorum." dedim omuz silkip. "Herkes denenmiş yolları deniyor. Herkes kısa ve öz kodlar yazıp anlaşılır kılmak istiyor kendilerini ama ben gidip inatla karmaşıklaştırıyorum." Sandalyeyi geriye çekerek ayağa kalkarken "Ezber bozmadan akıllara kazınamazsın." diye mırıldandım.

"Bundan sonrası bende!" dedi Schatten ve yerine geri oturdu. Benim da artık hazırlanmam gerekiyordu çünkü bu kılık değiştirme işi, sandığımdan da uzun sürüyordu.

"Gözünüzü dört açın. Ben kılık değiştirip geliyorum." dedikten sonra salondan çıkıp odama geçtim. Önce stresten dolayı gerilmiş kaslarımı gevşetmek için kısa bir duş aldım. Odaya geçip yatağın üzerine çıkardığım siyah kazağı ve siyah taytı üzerime geçirdim. Islak saçlarımın kuruması gerekiyordu geçici boyayı sürebilmek için. Bu yüzden saçlarımı kalın bir

baş havlusuyla sardıktan sonra yatağa oturup Erdem için aldığım telefonumu açtım.

Şu an şirkete geçmiş ve Schatten'in saldırısı konusunda araştırma yapıyor olmalıydı ve tahmin ettiğim gibi beni ikinci plana atmıştı.

Saçlarımın yeterince havluda kaldığını düşündüğüm için yerimden kalkıp banyoya gittim ve saçlarımı kuruttuktan sonra geçici sprey boya ile saçlarımı boyadım. Dolaptaki sahte kahküllerden birini alıp saçıma taktım. Edwin, her ihtimale karşı kahküllerden sekiz tane almış ve dolaba koymuştu.

Yarım saattir saç boyamak ile cebelleştiğim için uyuşan kollarımı birkaç kez sallandırdım ve ellerimi tezgaha yaslayarak aynadaki aksime baktım. Sarı saç beni fazla gençleştiriyordu ve koyu saç tutamları saniyeler içinde özlemeye başlıyordum. Genç kalmak gibi bir amacım yoktu benim. Kendi yaşımı göstersem yeterdi.

Sol bileğimdeki saate gözlerimi çevirdim. Saat altı buçuğa gelmişti ve Mert yedide beni almaya gelecekti. Engel olamadığım bir hızda içimde yeşeren heyecan, nefes alışverişlerimi de hızlandırmıştı. Ecza dolabındaki sakinleştirici ilacımı çıkartıp iki tanesini art arda içtim.

Duygularımı dizginleyebilecek tek şey, bu ilaçlardı ve ben bir nevi bunlara bağımlıydım artık.

Kendimi daha iyi hissettiğim için odamdan çıkıp aşağıya indim. Yüzümü ifadesiz tutarak içimde patlak veren duygularımı salonumu işgal eden her bireyden saklamak zorundaydım. Zaten herkes tek başıma gitmemem için bir bahane ararken ellerine bu kozu vermek istemiyordum.

Benim akıl sağlığım gayet yerindeydi ve farkında olmasalar da beni ayakta tutan şey de içimdeki volkandan özgür kalan nefret ve intikam hırsıydı.

Lui'nin gelmiş olduğunu görünce hızlı adımlarla onun yanına gittim ve Almanca olarak "Bir aksilik çıkmadı değil mi?" diye sordum sakin bir tonda.

"Hayır çıkmadı. Yirmi beş harddiski aldım. Beşini kendimize ayırdım. Yirmi tanesi de patronun hazırladığı çantanın içinde." dedi robotik bir tonda. Schatten'in ekibinin makinelerden oluşan insanlar diye adlandırmama ramak kalmıştı artık!

Lui'i başımla onayladıktan sonra koltukların üzerine serilmiş harddiskleri çantaya koyan Miraç'ın yanına geçtim.

"Eksik yok, değil mi?" diye sordum koltuktaki bir harddiski incelerken. Tahmin ettiğimden daha ağırdı ve bu durum benim haneme bir eksi puan eklemişti. Miraç ise harddiskleri yerleştirme işini bana bırakıp diğer taraftaki silahı eline aldı. Çevik bir hareketle şarjörü yerinden çıkartıp içine yerleştirilmiş kurşunları kontrol etti.

"Hayır, yok." dedikten sonra avcuyla şarjörün ucuna bastırıp silaha geri yerleştirdi ve düz bir doğrultuda tutup duruşunu kontrol etti. Yüzünde tek bir mimik oynamamıştı bunu yaparken. "Silah da hazır." diyip çantanın içine attı. "Şimdilik çantanın içinde kalsın. Mert'ten aldıktan sonra beline saklarsın silahı." dedikten sonra sırt çantasının fermuarını çekti.

"Hazırız yani." diye mırıldandım kaşlarımı alnıma doğru kaldırarak.

Derin ve bıkkın bir nefes aldı ve "Hazırız." diye mırıldandı.

Mert, arabasının bagajına siyah sırt çantasını yüklerken kollarımı göğsümün altında bağlamış, Schatten'in de önemli malzemelerini minibüse yüklemesini izliyordum salonun penceresinden.

Joe ve Lui, şirketin kamera kayıtlarını izlemeye devam ediyor ve Zhao'nun sistemimize bıraktığı IP adresinin içindeki bilgileri de Schatten belirli aralıklarla ele geçiriyordu. Zhao'ya kendi sisteminin üzerinden verdiğimiz kısa mesaj, onu daha da hırslandırmıştı ama sadece o hırslanmadığı için hâlâ güç üstünlüğü bizim ellerimizdeydi. Schatten, adeta nefes almadan karşı taarruza devam ediyordu.

Mert'in bagajı kapattığını görünce artık gitme vaktimizin geldiğini anlamıştım ve evden çıkmak için kapıya doğru yöneldim. Bu sırada salonunun kapısından içeri giren Miraç, üzerini değiştirmiş bir vaziyette karşıma dikildi. Her ihtimale karşı takım elbisesini çıkartmış ve siyah bir kazağın altına siyah kargo pantolonunu giymişti. Ayaklarına siyah postallarını da geçirmiş, belki de en sevdiğim haline bürünmüştü. Bu spor tarzı ona kesinlikle daha çok yakışıyordu.

"Çıkıyoruz." derken ona doğru adımlamaya başladım. "Mert yükledi eşyaları. Edwin de minibüs-" Tam karşısına dikildiğimde dudaklarıma hırsla kapanacağını hiç beklemediğim için donakalmıştım. Ellerim öylece havada kalırken yanaklarımı elleriyle kavrayıp beni daha çok kendisine çekti.

Üzerimdeki şaşkınlık sadece birkaç saniye sürdü ve havada asılı kalan ellerimi boynuna koyup ensesindeki saçlarının arasına karıştırdım parmaklarımı. Bir pamuk tarlasında koşturuyormuş hissi veren saç telleri, parmak uçlarıma sevginin sarmaşıklarını sarıyordu sanki.

Sağ yanağımdaki elini boynuma kaydırıp enseme indirdi parmaklarını. Mümkünmüş gibi daha çok yaklaştırdı yüzünü yüzüme. İki senelik ayrılığımız boyunca buz tutan tenlerimiz, şimdi cayır cayır yanıyordu. Nefes almak için bir saniyeliğine benden ayrıldığında tenime bıraktığı sıcak nefesi, buz tutmuş kalbimi sıcacık yapmıştı.

Onun dudaklarından mahrum kalmış alnıma alnını yasladığında soğuktan uyuşmuş ruhuma tarifi olmayan bir huzur bahşetti ve iliklerime kadar ısındım. Senelerce soğukta kalsam dahi bir an bile üşümeyeceğim kadar çok ısındım. Bir daha bana hiçbir soğuğun koymayacağını bilecek kadar etimde, kemiğimde, ruhumda hissettim sevgisinin sıcaklığını.

"Yanındayım Dila." diye fısıldadı dudakları dudaklarıma çarparken. Arsız nefesleri, tenimin üzerinden kokumu ciğerlerine çekiyor ve gizli bir cennet yaratıyordu ciğerlerinde. "Seni korumak için önündeyim." Dudaklarını dudaklarıma tekrar mühürleyip küçük bir buse kondurdu. "Ellerini tutmak için hem sağında hem de solundayım." Bir daha öptü. Yetmedi, bir buse daha kondurdu dudaklarıma. "Sana sonsuz güvenim olduğu için arkandayım da."

Sözleri, ruhumun duvarlarını yumruklayan kız çocuğumu hüngür hüngür ağlatmıştı. Zindanın küflü demirleri arasından çıkmak için can atan kalbimin üzerine konan onlarca kelebeğe özgürlüğü bahşetmişti sözleri. Bu yüzden, sağ gözümden akıp giden o bir damla gözyaşı bana bu hisleri veren adama sessiz bir teşekkürümdü.

"Nereye koyarsan beni, orada olacağım senin için." Yanağımdan ince bir çizgide akıp giden gözyaşımı baş parmağı ile temizledi. Boğazıma çöreklenen yumru, nefes almama izin vermezken zorla da olsa yutkundum.

"Eğer kendimi koruyamaz da ölürsem o evi yakıp yıkacak ve o harddisklere ulaşacaksın." diye fısıldadım ve bu sefer ayak uçlarımda yükselip ben bir buse kondurdum dudaklarına. İtiraz etmek için dudaklarını araladığında tekrar öpüp susturdum onu. "Sus ve dinle. Bitireyim, sonra ne dersen de." Yine yutkundum. "Alacaksın o harddiskleri ve polislere teslim edene kadar canın pahasına koruyacaksın onları." Gözlerimden firar eden yaşları durduramıyordum. Tam olarak neye ağladığımı bile bilmiyordum ki ben.

"Söz ver bana Miraç." diye fısıldayıp dudağının kenarından öptüm ve uzaklaşmadan "Eğer ben alamazsam intikamımı alacağına dair söz ver bana." diye fısıldadım.

Titreyen dudaklarıma tekrar dudaklarını mühürleyip ruhumun kırgınlıklarını sarıp sarmaladı. Huzuru hissettim dudaklarında. Aşkı, şehveti, kırgınlığı ve kini... Hepsini çektim ruhuma. Güçlü durmak için can çekişen benliğime, bütün duygularını armağan edip güç topladım.

"Söz veriyorum." diye fısıldadı dudaklarını ayırır ayırmaz. "Ama bu intikam senden başkasına yakışmaz. Ne yapacaksan sen yapacaksın. Sen savunacaksın kendini. Sen savaşacaksın ve sen zaferi elde edeceksin. Duydun mu beni?"

Titreyen dudaklarımı birbirine bastırıp başımla onay verdim ona. Saniyeler içinde beni kendisine çekip sıkıca sarıldı. Belki son sarılışımızdı bu. Belki ben son kez kokusunu ciğerlerime çekiyordum şimdi.

Bilmiyorum. Allah kahretsin ki sabaha çıkıp çıkmayacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu ve ondan ayrı kalacak olmanın verdiği his, soluklarımı

kesiyordu.

Ayrılmayacaksınız Dila. Ben biliyorum, ben hissediyorum. Siz bir daha hiç ayrılmayacaksınız. Düşünme şimdi bunları. Gecenin zifiri karanlığını değil,güneşin ruh ısıtan doğumunu düşle Dila. Ölümü değil,hayatı düşle. Yenilgiyi değil, zaferi düşle ki ruhun yanıltmasın seni. Yanılmayalım Dila. Bu sefer hiç yanılmayalım.

"Dila, durumun nedir?" Edwin'in kulağıma dolan sesi, duygudan yoksun çıkmak için çabalasa da endişesini hissedebiliyordum.

Yatakta dizlerimi kendime doğru çekip gözlerimi pencereye doğru çevirdim. "Sizin hazır olmanızı bekliyorum." dedim ve sol bileğimdeki saate baktım. Saat 04.27 idi ve Erdem, karşımdaki odada çoktan yüzüncü rüyasını görüyordu.

"Schatten son hazırlıklarını yapıyor." diye araya giren Miraç da duygudan yoksun bir ses tonuyla konuşmak istemişti. Fakat rol yapmalarına gerek yoktu. Herkesin endişesini hissedebiliyordum ben.

"Ben hazırım." dedi Schatten bir dakika sonra. "Evin kameralarına erişim sağladım. Görüntüyü sabitlemek için senin onayını bekliyorum yenge." dedi robotik bir tonda.

Derin bir nefes alıp yatağın yanına çıkardığım ayakkabılarımı elime aldım. Üzerimdeki siyah kazağın boğazımı rahatsız eden yakalarını düzelttim.

"Son perde için hazır mısınız?"

BÖLÜM SONU!

Emeğime saygı duyup oy vermeyi unutmayın.

Beni her öptüğünde küllerimi gömdüğüm kalbinde yeniden kanat çırpmaya başlıyordum. Dudaklarını dudaklarıma mühürledikten sonra

her kanat çırpışım daha güçlü, aldığım her soluk daha da huzurluydu.

KKD | SON PERDE

"Son perde için hazır mısınız?" Oldukça sakin sorduğum soru, minibüsün içinde evi gözetleyen Miraçları şaşırtmış olmalıydı. Birkaç saniye kimseden ses çıkmamış, nefes alış verişlerini bile duymamıştım.

"Burada hazır olması gereken tek kişi sensin." diyen Edwin'in sesi gayet kendinden emindi. "Biz burada kendimizi sağlama aldık, cehennemin içinde olan sensin."

Elimdeki ayakkabıları giyip giymemek konusunda kararsız kalmıştım birkaç saniye. Fakat spor ayakkabı bezden oluştuğu için zeminde ses çıkartabilirdi. Bu yüzden elimde tutmaya karar verdim.

"Mert, rapor?" Miraç'ın duygudan yoksun ses tonu kulaklarıma dolar dolmaz Mert'in en az Miraç kadar donuk sesi duyuldu.

"Bahçedeyim. Sekiz kişi ön cepheyi, beş kişi de arka cepheyi koruyor şu an." dedi. Dudaklarını fazla hareket ettirmeden konuşmuştu bahçedeki adamlara belli etmemek için.

"Ben çıkıyorum Mert. Bir dakika içerisinde hole gelmen lazım." dedim ve pencereye çok yaklaşmadan bahçedeki durumu incelemeye başladım. Eğer arka cepheyi beş kişi koruyorsa dikkatlerini çekecek ciddi bir sebep bulmam gerekiyordu kaçmak için. Bu gece kimseyi öldürüp arkamda iz bırakmak istemiyordum. Erdem, Yeşim tarafından daha doğrusu Kerim Milat'ın kızı Dila Karadağ tarafından ihaneti uğradığını sabah saatlerinde tutuklanırken öğrenecekti.

"Tamam yenge, vardiya değişecek bir dakika sonra. Evin içerisini ben devralacağım şimdi." Kulağıma dolan rüzgar sesi Mert'in hareketlendiğinin göstergesiydi.

"Mert! Ben odaya geçiyorum. Yerime geç!" Erdem'in korumalarından biri olan kel adam, verandanın merdivenlerinden inerken emrini vermişti. Mert,

yüz ifadesini sabit tutarak başıyla adamı onayladı ve onun indiği merdivenlerden çıkmaya başladı.

"Durdur kameraları Schatten." dedim ses tonumu düz tutmaya çalışarak. Zira, planın an itibari ile başlamış olması kalbimin kulaklarımda atmasına sebebiyet verecek kadar heyecanlandırmıştı beni. Fakat sakin olmam lazımdı. Mantıklı düşünebilmek için duygularımı geri plana atıp geceleri uykusuz kalarak yaptığım plana sadık kalmalıydım.

"Koridor 1, Giriş 2, Merdiven 1 ve Hol 4'ün kameraları sabitlendi."

Erdem'in evinin sol köşesinde bir kulübe vardı ve şahsi odalar dışında her yerde kameraların olduğu evi gözetlemek için bir güvenlik görevlisi bekliyordu. Günde sekiz saat çalışan bu güvenlik görevlisi, diğer iki arkadaşları ile dönüşümlü olarak kalıyordu. Mert'in anlattıkları ve geçen seferki gelişimde öğrendiğim bu detaylar yüzünden evin kameralarına müdahale etmek zorundaydık.

Her saniye gözetlenen evde sayabildiğim kadarıyla on iki kamera vardı ve her iki metre arasına yerleştirilmiş bu kameralar, gözünü dahi kırpmayan güvenlik görevlisi tarafından anbean izleniyordu.

Schatten evin sistemini bugün Zhao tarafından aldığımız IP adresi sayesinde ele geçirmişti ve koridorun sakin haldeyken görüntüsünü kaydetmişti. Şimdi ise saliselik bir sürede asıl görüntü ile sabit görüntünün yerini değiştirmişti.

"Hol 3 ve Merdiven 2'yi aynı anda durdur Schatten. İkisi yan yanalar ve on saniyede önlerinden geçeceğim." dediğim sırada odanın kapısına doğru ilerlemeye başlamıştım.

"Ben yerimdeyim." diyen Mert'in robotik sesi kulağıma dolduğunda kapının kolunu çok yavaş hareket ettirerek aşağı indirdim. Erdem, top patlasa uyanmaz denilen tiplerden olsa da aşağı kattaki odada yatan Sevgi ablanın uykusu çok hafifmiş. Bu yüzden mümkün olduğunca nefes alışverişlerimin sesini bile gizlemeliydim.

"Ben evin çevresini gözetleyeceğim." diyen Edwin, minibüsün kapısını açıp dışarı çıkmış olmalıydı.

"Gitti sonunda sikik beyinli!" Miraç'ın kısık sesle dile getirdiği cümleye karşı gözlerimi devirmeden edemedim.

Bundan sonrasında konuşmamak zorunda olduğum için cevap veremedim ona. Kapıdan dışarı çıkar çıkmaz koridorun sol köşesindeki kameraya baktım. Kırmızı olması gereken ışık, Schatten'in bana işaret vermesi için sarıya döndürülmüştü. Bu da demek oluyordu ki, bu kameranın görüntüsü bizim kontrolümüz altındaydı.

Parmak uçlarımda basarak merdivenlerin olduğu kısma doğru ilerledim. Burada da Merdiven1 diye adlandırdığımız kamera vardı ve diğeri gibi sinyalinin rengi sarıydı.

Merdivenlerden inip sola döndüğümde, merdiven boşluğunda karşıma bir dolap kapağı çıkması gerekiyordu. Mert tarif edemeyeceği için Erdem'in yatağındaki çekmece gibi kulpu olmayan bu dolabın kapağını kendi çabalarımla bulmak zorundaydım. Çünkü Mert de Sevgi ablanın uyanmaması için sessiz kalmak zorundaydı.

Adrenalin damarlarımda kol gezdikçe kulaklarımda daha büyük bir baskıyla kalp atışlarımın sesi yankılanıyor, avuç içime bastırdığım parmaklarım titremeye başlıyordu. Nefes alışverişlerim hızlanmış, artık sesli bir hale bürünmüştü ve bu benim için hiç iyi bir şey değildi.

"Sakin ol." Miraç'ın tok ses tonu kulaklarıma dolduğunda merdivenin korkuluklarına sardığım ellerimi daha da sıkılaştırdım ve derin, sessiz olmasını umduğum bir nefes çektim ciğerlerime. "Endişe etme hiçbir şeyden." dedi Miraç yine aynı ses tonuyla. "Buradayız biz. En ufak sorunda kapıdayız. O yüzden, duygularının seni yanıltmasına izin verme."

Gözlerimi birkaç saniye yumup sözlerinin zihnimde yankılanmasına izin verdim. Sakinleştirici ilaçlardan daha çok işe yarayan ses tonu ve gözlerimi kapattığımda zihnimde beliren silüeti, saniyeler içinde nefeslerimi düzene sokmuştu.

Korkmuyordum hiçbir şeyden. Önce, kendimi koruyabilecek kadar güçlü olduğumun farkındaydım; sonra da başıma bir iş gelse gerçekten bu evi yakacak adama güveniyordum.

Miraç, canım pahasına canından olurdu.

Derin bir nefes daha alıp merdivenleri indim. Sola dönüp merdiven boşluğunun olduğu duvarda parmaklarımı usulca gezdirmeye başladım. Evin diğer odaları gibi soluk bir gri renge boyalı pürüzsüz duvardan parmaklarım kayarken parmak uçlarım duvarın soğukluğuyla buz tutmuştu adeta. Hafif tozlu ortam, burnumu kaşındırmış fakat tuttuğum nefesim sayesinde ani bir hapşırığın dudaklarımın arasından kaçmasına engel olmuştum.

Sevgi abla, işini doğru düzgün yapmıyor diye planımdan olacaktım az kalsın.

Parmaklarımı duvarda gezdirmeye devam ederken sonunda düz bir çizgi halindeki boşluğu hissetmiştim. Sol elimi de kaldırıp kapağın diğer ucunu bulmak için sağ elimin hizasından biraz sola doğru ilerlettim ve parmaklarımın arasında hissettiğim ikinci boşluk ile yüzüme sinsi bir tebessüm yayıldı.

İki taraftan içe doğru bir baskı uygulayıp kapağın yerinden oynamasını sağladım. Duvarın renginde olan gri kapağın iç yüzü beyazdı. Ayrıca kapağı açar açmaz duvardaki tozlar, hafif rüzgar sayesinde biraz daha uçuşmuş, tekrar hapşırma isteğimi getirmişti. Kapağı sakince yere bıraktıktan sonra sağ elimi kaldırıp burnumu baş ve işaret parmağımla tıkadım.

Toza alerjim olduğunu şimdi öğreniyor olmak gerçekten tam da benden beklenilecek bir hareketti!

İki elimi de kapağın içine sokup Mert'in bir önceki vardiya değişimindeki kargaşada buraya koyduğu siyah sırt çantamı sessizce çıkarmaya başladım.

"Eğer çantaya ulaştıysan kulaklığa iki kez vur." diye araya girdi Miraç. Sağ işaret parmağımla sağ kulağımdaki kulaklığa iki kez vurdum ve saniyesinde Miraç "Güzel." diye mırıldandı.

"Yenge, Hol 3 ve Merdiven 2'yi durdurmamı istediğinde üç kez vur kulaklığa." dedi Schatten Almanca olarak. Önceden anlaştığımız gibi onay vermek için bir kez vurdum kulaklığın üstüne.

Yere koyduğum kapağı iki elimle tekrar kavradım ve geri yerine oturttum. Sırt çantası tahmin ettiğim gibi ağırdı ama yapacak bir şey yoktu. Aslında göstermelik bir iş görecek olan bu çanta, herkesin gözüne perde çekebilmem için yapmam gereken bir hamleydi.

Çantanın fermuarını sakince açıp önce silahı aldım ve belime yerleştirdim. Ardından odanın asıl giriş anahtarı olan kartı, harddisklerin arasından çıkartıp kazağımın kol kısmından içeri soktum. Parmaklarım ile kazağın kol lastiği kısmına baskı uygulayarak kartın kayma ihtimalini de sıfıra indirdikten sonra elimdeki spor ayakkabıları çantaya sokuşturdum ve diz çöktüğüm merdiven boşluğundan başımı eğip sürünerek çıktım.

Bundan sonraki adım, kasaların olduğu odaya girmekti.

"Yenge sakın kıpırdama!" Schatten'in kulağıma aniden dolan yüksek sesi, sessiz ortama bomba gibi düşmüş ve yerimde irkilmiştim.

"Yardımcı kadın uyandı! Koridorun sonunda şu an ve sana doğru geliyor!" Gözlerim irice açılırken damarlarımda kol gezen ve nefesimin kesilmesine sebep olan adrenalin, beni yerime sabitlemişti. Endişe, ruhumu kemirmeye başlamış ve zihnimin mantıklı düşünen yanı çoktan kepenklerini indirmişti. Başımın çaresine tek başıma bakmak gerektiğini bana göstermişti.

"Tamam Dila. Yerini sağlama almak için üç saniyen var." diyen Miraç'ın sakin tutmaya çalıştığı ses tonundan endişe akıyordu. "Eğer merdiven boşluğundan çıkmadıysan yerinden kıpırdama. Eğer çıktıysan da sırtını duvara tamamen yaslayıp karanlığı kullanarak gizle kendini." diye ekledi.

İlk seçeneği saniyeler içinde elemiştim zaten çünkü merdiven boşluğundan çıkmış, koridorun ahşap zemine ellerim yaslı beklerken yakalanmıştım Sevgi ablaya. Hemen Miraç'ın ikinci dediğini uygulamak için sol tarafımdaki duvara doğru ayrı şekilde sürünerek ilerledim ve hızlıca doğrulup mümkün olduğunca sırtımı duvara yasladım.

Nefes alışverişlerim anın gerginliği ile hızlanırken gözlerimi kısıp nefesimi tutmaya başladım. Sevgi ablanın, parke zeminde tok bir ses çıkartan topuklu terlik sesi kulaklarıma daha yakından dolmaya başlamıştı ve bu da demek oluyordu ki şu an çok yakınımdaydı.

Yere bıraktığım çantanın siyah olması benim için bir avantaj iken içimden ettiğim tek dua, Sevgi ablanın koridordaki lambayı açmamasıydı. Duvara sırtımı yaslamış, bedenimi bir kolonmuş gibi görmesi için dimdik tutarken ışıkları açarsa bütün bu çabam boşa giderdi ve bu halimi ona nasıl açıklardım, hiçbir fikrim yoktu.

Neyse ki korktuğum şey olmamış, Sevgi abla başındaki eşarbı düzelterek önümden geçip gitmişti. Uyku sersemliği ile gözleri fazlasıyla açık olmamalıydı ki etrafına bakınmadan direkt mutfağa girmişti.

"Mutfağın kamerasından bakacağım ne yaptığına." diyen Schatten'in klavye ile buluşan parmaklarının sesi de kulaklarıma dolmuştu. Ben sessizliğimi koruyor, yaklaşık on saniyedir nefes almıyorken Schatten devam etti cümlesine. "Su içiyor şu an."

"Tam zamanını bulmuş cidden!" diyen Miraç'a bir cevap veremesem de kesinlikle katılıyordum!

"Çıkıyor mutfaktan." dediğinde sırtımı biraz daha duvara yaslayıp gözlerimi daha da kıstım. Paytak adımlarla odasına doğru ilerleyen Sevgi abla, salonda ve holde tur atan Mert'e "Kolay gelsin evladım." demiş ve hemen sonrasında odasının kapısını açıp içeriye girmişti. Tuttuğum nefesimi usulca geri verirken Miraç da bana eşlik etmişti.

"Sikerler!" dedi ve aynı anda kulaklarıma bir rüzgar sesi doldu. "Burada kalp krizi geçireceğim şimdi."

Konuşup onu sakinleştirmek istesem de şu an dilime vurduğum kilidi açmam, yapacağım en büyük hata olurdu. Karşımdaki tabloların sadece çerçevelerinin işlemeleri gözüme çarparken karanlık koridorda nasıl ilerleyeceğimi bilmiyordum ve tek korkum, çok gerekliymiş gibi her türlü antikanın bulunduğu koridorda bir şeyleri devirerek ses çıkartmaktı.

Allah korusun Dila.

Yerde bıraktığım çantanın kollarını sessizce omuzlarımdan geçirdim ve belimdeki silahı daha düzgün bir şekilde belime yerleştirdikten sonra ana koridora çıktım. Oda şu an sağımda kalıyordu ama herhangi bir adamın gelip gelmediğini kontrol etmek için soluma döndüm.

Dış kapının iki yanına asılmış iki loş turuncu lamba, salonun kapısına kadar aydınlık bir ortam sunuyordu ve şimdilik ortada kimse yoktu. Dış kapının tam karşısında ikiye ayrılan koridorun sol kısmından bir anda çıkan Mert, ödümü kopartsa da bana kısa bir bakış atıp her şeyin yolunda olduğunu sakallarını kaşıması ile göstermişti.

Derin bir nefes aldım ve sağa döndüm. Karanlık koridorun en sonunu, kartı sokacağım kilidin sinyal ışığı gösteriyordu ve şimdilik işime yarayan bir ışıktı. Mümkün olduğunca koridorun orta kısmından ilerlerken her attığım adım, en az bir saniye sürüyordu.

Alnımdaki terden yüzüme yapışmış kahküllerim alnımı karıştırıyordu ve uzun saçlarım da kollarıma dolanıp duruyordu. Sinirli bir nefes aldıktan sonra aklıma düşen ilk düşünce, buradan kurtulur kurtulmaz saçlarımı omuz hizamda kestirecek olmamdı.

Schatten'e işaret vermek için kulaklığıma üç kez vurduktan sonra Schatten "Hemen durduruyorum." diyen sesini duydum. Bu koridorun kameraları da bizim elimizdeydi artık.

"Kapıya geldiğinde kulaklığa iki kez vur." diye ekledi Miraç.

Çok yavaş hareket ederek tekrar adımlamaya devam ettim. Sol ve sağ tarafımda gözüme çarpan tek şey, tabloların işlemeleriydi ve hatırladığım kadarıyla birkaç adım sonra yanından geçeceğim sağ taraftaki tablonun altında iki sıralı bir raf vardı. Bu yüzden hafifçe sola kaydım ve yine aynı hızda tablonun önünden geçtim.

Sonunda kapının önüne gelmiştim ve kartı kazağın içinden çıkartmadan önce kulaklığa iki kez vurdum. Schatten "Anlaşıldı!" dediği sırada Miraç da "Bundan sonrası sende." diye ekledi.

Derin bir nefes aldım ve kazağın kol lastiğini gevşetip siyah kartı elime aldım. Üzerinde altın işlemelerle yazılmış ŞAŞMAZ yazısını okur okumaz yüzümü buruşturmadan edemedim.

Kartın çip bulunan kısmını parmaklarımı yüzeyinde gezdirerek bulduktan sonra kartı doğru yöne çevirip dikdörtgen şeklindeki kapı kilidindeki yerine yerleştirdim. Anlık olarak duyulan "tik" sesi gözlerimi kocaman açmama sebep olmuştu çünkü bu kadar yüksek sesli bir onay sinyali alacağımı beklemiyordum.

Ellerim heyecanla titremeye başladığında arkamı dönüp herhangi birinin olup olmadığına baktım. Neyseki koridor boştu ve bu gereksiz yüksek desibelli onay sesi sadece beni rahatsız etmişti.

Fakat bir sorun vardı.

Kartı kapının kilit kısmına koymuş ve onay sesini almış olmama rağmen kapı açılmamıştı.

Uzun süren sessizliğim Miraçlar tarafından da fark edilmişti ve Miraç, "Sorun ne?" diye sormuştu saniyeler sonra. "Girmedin mi içeri? Neden konuşmuyorsun?" Gittikçe daha çok endişe barındıran ses tonu, kulaklarıma doldukça içimde büyüyen endişe daha da hissedilir olmuştu.

Bu kapı neden açılmamıştı?!

Gözlerimi kapatıp beni hataya sürükleyecek endişemi göz ardı etmeye çalıştım. Duygularımın mantığımı yönetmesine izin veremezdim ve sakin kalmak, yapmam gerekenler arasında ilk sıradaydı.

"Dila, konuşsana!" Miraç'a cevap vermek yerine dudaklarımı bir kez sertçe dişleyip kartı yerinden çıkarttım.

Bir denemede olmuyorsa, ikincisinde olurdu. Belki çipi yanlış yerleştirmiş ya da kartı bir değil iki kez girişe yerleştirmem gerekiyordu. Bu gereksiz önlemler kralı olan Erdem Şaşmaz'dan her şeyi beklerdim ve ihtimaller bu kadar çokken kendime bir imkansızı kabul ettiremezdim.

Bu kapıyı açacaktım.

Öyle ya da böyle, ben bu gece kasalara ulaşacaktım!

Kartı girişten çıkartıp mat siyah yüzeyinde bir kez daha parmaklarımı gezdirmeye başladığım sırada bir anda kapının orta kısmında lazer ışınlarıyla oluşturulmuş klavye belirdi. Nasıl bir şeyin içinde olduğumu ilk saniyelerde kavrayamamış olmamın verdiği duraksamayı sonlandıran şey ise, klavyenin üzerindeki "Şifreyi giriniz" yazısı ve hemen yanında geri sayımı başlamış sayacı fark etmemdi.

"Ha siktir!" Dudaklarımdan engel olamadığım bir hızda firar eden küfre bile şaşıramıyordum. Zira, bu lazer klavye olayı planımı altüst edebilecek bir şeydi.

"Ne?!" Miraç'ın endişeli sesi tekrar kulaklarıma dolduğunda sayacı tekrar kontrol ettim.

00.47.12

"Kapının anahtarı sadece kart değilmiş." diye fısıldadım Miraçlara içine düştüğüm olayı anlatmak için.

"Ne demek değilmiş? Başka ne var?" diye sordu bu sefer.

"Lazer klavye belirdi bir anda. Şifre girmemi istiyor ve ikinci kötü haber ise kırk saniyemin kalmış olması!" dedim fısıltıyla. Sevgi ablanın uyanacak olması, şu an umrumda olan en son şeylerden biriydi.

"Hay ben böyle işin! Lan şerefsize bak, ülkenin bütün teknolojisi kullanıyor!" diye bağırdı Miraç ama şu an onun sitemlerini dinleyemezdim çünkü otuz saniyem kalmıştı.

Düşün Dila! Günlerce onu araştırdın! Uyumadın, doğumundan bu yaşına kadar her detayını araştırdın! Elbet bir zaafını fark etmiş, hayatındaki önemli bir detayı öğrenmişsindir!

Evet, düşünmem lazımdı. Zaman kısıtlıydı ve çok hızlı düşünmem lazımdı.

"Erdem Şaşmaz, Ankara doğumlu."

"Erdem Şaşmaz, babasını 2019 yılında kanserden kaybetti."

"Erdem Şaşmaz, ablası boşandıktan sonra kızı ile beraber annesine yerleşti."

"Yeğenimi çok seviyorum Yeşim. Bu sene anaokuluna başlayacak ve eğitimine burada, benim yanımda devam etmesini istiyorum."

"Beste ile tanıştırmalıyım seni. Çok iyi anlaşırsınız siz."

"Beste de okumayı bilmiyor ama kütüphanemin önünde durmaya bayılıyor."

"Çok az bir vakit kaldı yenge. Süre dolunca büyük ihtimalle sisteme uyarı sinyali gidecek!" Schatten'in içimi cidden çok rahatlatan sözlerini duymazlıktan geldim ve kırmızı lazer klavyeye "BESTE" yazdım.

Belki tek şansım vardı. Belki "Enter" tuşuna basar basmaz evin bütün alarmları çalışacak ve sonumu kendi ellerimle yazacaktım. Erdem, hiç düşünmeden kafama sıkacak ve intikam planım yarıda kesilecekti.

Fakat ince bir ipe asılı şekilde duran ihtimaller arasında sıkışıkalıp hiçbir şey yapmamaktansa hata yaparak kaybetmeyi tercih ederdim.

Bu yüzden ikinci kez düşünmeden içgüdülerime güvendim ve "Enter" tuşuna bastım.

Bekledim. Alarmların çalmasını ve saniyeler içinde bahçedeki onlarca adamın koridora çıkmasını bekledim.

Beklediğim olmadı çünkü alarm sesini değil kapı kilidinin açılma sesini duymuştum. Yüzüme anında yayılan koca tebessümümü Miraç görmese de "Açtım." diye fısıldadığımda neşemi, ses tonumdan anlamıştı.

"Nasıl?" Miraç'ın şaşkınlıkla sorduğu soruya hemen değil, demir kapıyı yavaşça aralayıp içeri girdikten sonra cevap vermiştim.

"Önce düşmanını tanı, sonra kendini savun ve en sonunda taarruza geç, derler büyüklerimiz. Ve ben de zaferi, sadece düşmanımı tanıyarak elde edeceğim." dedim.

Birkaç saniye sessiz kalan Miraç, sonrasında "Sana aşığım, kadın." diye mırıldanarak cevap vermişti. "Sana çok fena aşığım."

Yüzümdeki koca sırıtışı göremese de hissetmişti, biliyordum.

"Yenge içeri girdiğinde kapıyı kapatma. Hâlâ nasıl bir kilit sistemi olduğunu çözemedik. Şimdiki gibi bir sürprizle karşılaşmayalım." dedi Schatten robotik bir tonda.

Ona hak vermiştim. Bu yüzden sırtımdaki çantayı yere indirip içinden bir harddiski çıkardım ve kapının pervazı ile kapı arasına sıkıştırıp kapıyı sonuna kadar kapattım. Neyseki geriye doğru kendi kendine gitmiyordu ve bir de kapıyla uğraşma derdim olmayacaktı.

"Mert, hareketlilik var mı?" Miraç'ın sorusuna saniyeler içinde cevap verdi Mert.

"Hayır, evde sadece ben duruyorum şu an. Aksi bir durumda haber vereceğim yengeme." dedi kısık bir ses tonuyla. Derin bir nefes alıp arkamı döndüm. Sonunda odaya bakabilme fırsatı bulmuştum.

Enlemesine genişleyen oda tahmin ettiğimden de büyüktü. Kapı açılır açılmaz yanan lacivertimsi ışık sayesinde sıra sıra dizilmiş her dolabın içindeki raflar da lacivert bir ışıkla aydınlanmaya başlamıştı.

En az on tane dolap, sıra sıra ve arka arkaya sıralanmış ve her dolabın içinde de verilerin saklandığı bölümler vardı.

Erdem'in evinin içinde asla böyle bir odanın olduğunu tahmin etmiyordum! Asla bu kadar veriyi topladığını düşünemezdim! Burada, yüzlerce emanetçinin dosyaları saklanıyor olmalıydı ve babam, bu kişilerin içinde iğne ucu kadar yer kaplıyordu.

"Neden sustun, ne var odada?" Miraç'ın merakla sorduğu soruyla kendime gelebilmiştim.

"Miraç, çok şey var." diye mırıldandım ve dolaplar arasındaki ince uzun koridorda yürümeye başladım. "Çok, çok şey var." Dudaklarım benden bağımsız hareket ediyor ve kalbimden geçenleri beynimin analiz etmesine izin vermeden dile döküyordu.

Bu gizlice girdiğim odada onlarca sır, onlarca suç, onlarca masumun hakkı saklıydı.

Acımasızca alınan canların kayıt tutulduğu, yapılan haksızlıkların dosyalandığı ve en önemlisi de bunları yapanların listelendiği bir odanın içindeydim.

İş tahmin ettiğimden de daha geniş bir alana yayılmıştı. Lacivert ışık gözlerimi acıtmaya başlamıştı ve benim çok fazla vaktim yoktu. Bu yüzden adımlarımı hızlandırdım ve geniş odada ana bilgisayarı aramaya başladım. Soldaki kısımda iki sıra daha vardı ve sonrası duvardı. Bu yüzden sağ tarafıma döndüm. Burada da üç sıra vardı ve serverlar tıpatıp birbirinin aynısıydı.

Önce kapının önüne bıraktığım çantamı almak için geri döndüm ve çantayı tekrar sırtıma geçirip sağa doğru yürümeye başladım.

"Server* ile dolu burası!" dedim şaşkınlığımı gizleyemeden.

"Ne işi var orada Serverların?" diye şaşkınlıkla sordu Schatten.

"Erdem, emanetlerinin kopyalarını evinde de tutuyor olmalı." dediğimde hızlı adımlarla üç sıralık serverların arasından geçiyordum ve sonunda sunucuların bağlı olduğu ana bilgisayarın odanın sağ köşesinde olduğunu gördüm.

"Ana bilgisayarı gördüm!" Ses tonumdaki heyecanı eminim ki fark etmişlerdi. Artık her şey bir "Kopyala-yapıştır" işleminden ibaretti ve ben hâlâ buraya kadar geldiğime inanamıyordum.

"Buradan sonrası senin yenge. Sadece bütün dosyaları bir anda yükleme. Hepsini parça parça yap ki çok uzun sürmesin işin." dedi Schatten.

"Tamam, o iş bende." dedim ve ana bilgisayarın önüne gelir gelmez çantayı omzumdan çıkarttım. Hızlıca fermuarını açıp harddiskleri ve USB kablolarını çıkartım. Ayrıca Schatten'den rica ettiğim çoklayıcıyı* da çıkartıp sekiz kablonun ucunu girişe yerleştirdim.

Çantanın içinden çıkardığım siyah deri eldivenleri hızlıca elime giydim. Bu da emin olmadığımız için aldığımız bir önlemdi. Erdem'in de, Murat gibi kasaların üzerine parmak izi okuyucu koymuş olma ihtimali vardı ve herhangi bir nesneye dokunduğumda tehdit algılanmaması için eldiven kullanacaktım.

"Eldivenleri takmayı unutma. Dokunduğun yerlere dikkat et." Miraç'ın duygudan yoksun ses tonuna onaylayıcı bir mırıltı çıkartarak cevap verdim.

Çoklayıcıyı yerden alıp ana bilgisayarın olduğu masaya koyduktan sonra zaten güvenlik sisteminin aktif olması için açık bırakılmış bilgisayarın ekranına baktım. Ekran yine beni şaşırtmayacak şekilde büyüktü ve üç bölmeye ayrılmıştı. Sağ kısımda, odanın giriş ve çıkış kapısına konulmuş kameraların görüntüleri yansıtılıyordu. Orta kısımda güvenlik sistemi aktif duruyor ve sisteme düşen sinyaller ve gelen bildirimleri gösteriyordu. En solda ise benim işime yarayan kısım vardı.

Her verinin dosyalandığı ve tek tek isimlendirildiği kısımdı en soldaki bölme. Sekmenin ucundan kaydırıp daha büyük bir görüntü elde ettim. Kameraların durumunu görmesem de olurdu ve şu an benim işime yarayacak iki bölme de önümdeydi.

"Yenge, ilk önceliğin Kerim Milat ve Karan Demirkol'un olduğu dosyalar." dedi Schatten.

"Evet güzelim, bu dosyaları alman lazım önce. Zaten yarın polis bütün sistemi ele geçirecek. Her dosyayı almak için yeterli vaktin yok." diye ekledi Miraç. Fakat beni iki kişi değil üç kişi ilgilendiriyordu. Bu durumu Miraç ve Schatten'e daha önceden söylememiştim ve şimdi de söylemeye niyetim yoktu.

Her şeyin bir vakti vardı.

Her sır, elbet bir gün açığa çıkardı.

"Tamam, biliyorum." dedim ve önümdeki fareyi kavrayarak ekrandaki sekiz klasörü incelemeye başladım. Sadece numaralarla isimlendirilmişti ve yeterince açıklayıcı bir dosyalama türü değildi bu.

O yüzden tek tek dosyalara girmek zorundaydım. "1" numaralı dosyaya girdiğimde üç yüz otuz sekiz tane dosya çıkmıştı karşıma. Bıkkın bir nefes verdim çünkü işler düşündüğümden de daha karmaşıktı.

Birkaç kez derin nefes alıp alfabetik bir sırada ilerleyen dosyalara bakmaya başladım. "Alice Anderson, Bruce Murphy, Cevdet Aksoy, David Jackson..." Onlarca isim vardı birinci klasörde. Beni ilgilendiren "I ve K" harflerine doğru kaydırdım fakat bu dosyada onların ismi yoktu.

Bu yüzden birinci klasörü kapattım ve ikincisini açtım. Eklenen dosyaların bazılarının tarihi seneler öncesine dayanırken bazıları da bu sene eklenmişlerdi. Bu detay gözümden kaçmazken fareyi kaydırarak I harfine geldim. Burada onun ismi yoktu. Bu sefer de "K" harfine geldim ve incelemeye başladım.

"KERİM MİLAT"

Büyük harflerle yazılmış dosyanın ismini okur okumaz nefes alamadım. Buradaydı... Beni defalarca ölümün kıyısına sürükleyen belgeler bu dosyanın içindeydi. Uğrunda saatlerce işkence gördüğüm, günlerce ağrıdan kıvrandığım belgeler bu dosyanın içindeydi.

Döktüğüm gözyaşlarımın sebebi, ruhuma ettiğim isyanların mazereti olan belgeler tam karşımdaydı.

Sol gözümden bir damla yaş aktı dosyaya girerken. Sol elimi kaldırıp sertçe sildim o yaşı. Kinim baskın gelmeliydi, hüznüm değil. Eğer beni tökezletecek bir duygu belirecekse yüreğimde bu hüzün değil nefret olmalıydı.

Klasörü açar açmaz yüzlerce dosya çıktı önüme. Tam tamına sekiz yüz on iki belge vardı tek bir ismin yazılı olduğu dosyada. Yüzlerce insanın yerde kalmış kanı, eğilmiş boyunlarının hakkı vardı bu sekiz yüz on iki belgenin içinde.

"Allah belanı versin." diye mırıldandıktan sonra çoklayıcıyı ana kasaya bağladım ve "KERİM MİLAT" dosyasını sekize bölerek harddisklerin içine atmaya başladım.

"Ne durumdasın?" diye sordu Miraç.

"Babamın dosyalarını atıyorum harddiske." dedim duygusuz bir ses tonuyla. Şimdi yanımda Miraç'ın olmasını ve titreyen ellerimden tutmasını çok isterdim. Hemen yukarısında "KARAN DEMİRKOL" dosyasını gördüğümde ellerinden tutmak isterdim.

Bütün çocukluğun burada, döktüğün gözyaşların bu dosyada, demek isterdim. Başardın, demek isterdim ona sarılırken. Annenin ve babanın intikamını almak için çok büyük bir adım attın, demek isterdim.

"Evin çevresi sakin." Edwin'in rahat ses tonu yüzümü buruşturmama sebep olmuştu ama sessiz kaldım. "Sen iyi misin Dila?" diye sordu bu sefer.

Karan'ın dosyalarını masaüstüne çıkardıktan sonra üçüncü klasöre girdiğimde "İyiyim Edwin." diye mırıldandım. Son ismin dosyasını aramaya başladım bu sefer de. Fareyi kaydırıp "I" harfine geldim.

Burada da ismi yoktu.

Ortalardan denemek yerine içgüdülerime güvenip sekizinci klasörü açtım. Eğer tahmin ettiğim gibiyse bu kişi sisteme yeni eklenmişti ve sonuncu klasörün içinde olması diğerlerine göre daha muhtemeldi.

Bu sırada babamın dosyalarını harddiske atmıştım bile. Hemen bu sekiz harddiski çıkartıp çantanın içindeki diğer sekiz harddiski aldım ve çoklayıcıya bağlanmış sekiz USB kablosuna bağladım. Karan'ın dosyasını açıp sekize böldüm ve her harddiskin içine bölünmüş belgeleri atmaya başladım.

Arka sekmede bu işlem sürerken sekizinci klasöre tekrar tıklayıp "I" harfine geldim.

Buradaydı.

"IGOR SMIRNOV"

Ve fotoğrafını gördüm.

Başka hiçbir şeye bakma gereği duymadan dosyayı masaüstüne atmak için sürükledim.

"Kaldır ellerini!" Gayet sakin dile getirilmiş bu iki kelime, daha önce hiç sesini duymadığım biri tarafından söylenmişti. Arkamda muhtemelen bana silah doğrultmuş adamın hangi cehennemden çıktığını bilmiyordum ve tam da şimdi gelmiş olması, kadere edeceğim en ağır küfürlerden birinin nedeniydi!

Gözlerimi yumdum sakinleşebilmek adına.

"Kim lan o?" Miraç'ın kulağıma dolan öfkeli sesi saniyeler içinde yüksek desibellere çıktı. "Batu! Çabuk hazırlanın, giriyoruz!"

"Hayır." dedim gayet sakin bir tonda. "Halledeceğim, sakin ol." diye mırıldandım hâlâ adama sırtım dönükken.

"Evet Dila. Halledeceksin. Kaç kez beni yendin, kaç defa kendin üstün geldin." diye araya girdi Edwin. Çok da haklıydı. Edwin'in iki senelik savunma derslerinden öğrendiklerim sayesinde arkamdaki adamdan korkmuyordum. Belimdeki silahı bile kullanmama gerek kalmayacaktı.

"O siktiğimin evine giriyorum Dila. Tek bir ihtimali bile kaldırmayacağım konusunda anlaşmıştık seninle!" diye öfkeyle bağırmıştı Miraç.

"Sana ellerini kaldırmanı ve arkanı dönmeni söyledim!" dedi arkamdaki adam daha yüksek sesle. Sesini yükseltmiş olması beni endişelendirmişti çünkü Erdem ve Sevgi ablayı uyandırabilirdi. Bu yüzden klavyedeki ellerimi usulca hareket ettirip baş hizama kaldırdım ve yavaşça arkamı dönmeye başladım.

"Bana güven Miraç, halledeceğim." diye mırıldandığım sırada adama yüzümü dönmüştüm. Asker tıraşı olmuş saçları, halihazırda ürkütücü olan yüzüne ürkütücülük katmıştı. Sinekkaydı tıraşı ise yüzündeki bıçak izlerini daha görünür hale getirmişti. Boyunun benden çokça uzun olmasının bir nedeni de postallarının tabanlarının da kalın olmasıydı.

Tam bir seri katil tipi vardı ifadesinde ve gözlerinden akan tek duygu, öfkeydi. Bu adam tam anlamıyla öfkenin vücut bulmuş hali gibiydi.

"Sen ha?" dedi dolgun dudaklarını sağa doğru kıvırıp sinsince gülümserken. "Seni gidi küçük fahişe, seni!" Sözlerine alayla devam ederken yüzümdeki ifadesizliği korudum. Bana fahişe demenin bedelini, o kalın kafasını parmaklarım arasında çevirip boynunu kırdığımda ödeyecekti.

"Sikerim senin belanı!" Miraç'ın öfkeli kükreyişi ve bir hışımla minibüsü terk ettiğine dair sesler kulaklarıma saniyeler içinde dolmuştu.

"Miraç, sana sakin olmanı söyledim." dedim uyarıcı bir tonda. Karşımdaki adamın gözlerinin içine baka baka dile getirdiğim sözler, onu daha da güldürmüştü.

"Demek tek değilsin!" dedi başını aşağı yukarı sallandırarak. Bana doğrultmuş olduğu silahı birkaç santim yukarı kaldırıp geri indirdi ve "Sende bir işlerin olduğu belliydi zaten!" diye ekledi alayla. "Ama benim gözümden kaçmaz! Hiç kaçmadı, bu gece de kaçmaz!" Bana doğru bir adım attı ve gözlerini kısarak devam etti. "Bu odaya elini kolunu sallayarak girmiş olabilirsin ama bu evden sadece cesedin çıkacak."

Tekrar bir adım attığında sadece bekledim. Kıpırdamadan, sakince nefesler alıp vererek bekledim.

"Üç adım kalmasını bekleyeceksin." diye ekledi Edwin. Bu sırada Miraç'ın öfkeli ses tonu ve Batu'nun onu sakinleştirmek için söyledikleri de kulağıma doluyordu ama sadece Edwin'e odaklıydım. "Sağ elinle kavrayacak sağa doğru bükeceksin kolunu."

"Usulca geç bakalım önüme." dedi karşımdaki adam ve yüzüne iğreneceğim kadar aptal bir sırıtış yerleştirdi. "Seni Erdem'e teslim etmeden önce beraber

bir şeyler denemeye ne dersin?" diye eklediğinde yüzündeki o sırıtışın neden midemi bulandırdığını anlamıştım.

Miraç'ın küfürleri daha çok kulağıma dolarken dişlerimi sertçe birbirine bastırdım ve bana doğru sadece bir adım daha atmasını bekledim. Bu iğrenç cümlelerinin hepsini boğazına dizmezsem adım da Dila değildi!

"Noldu, küçük dilini mi yuttun?" diye sordu ve beklediğim o adımı attı. Saçlarımın arkasında kenetlediğim ellerimi aniden çözüp sağ bileğinden kavradım ve önce bileğini yukarı büküp elindeki silahı düşürdüm. Ardından bileğinin acısını çekmesine bile izin vermeden kolunu sertçe sağa doğru çevirdim.

Bedeni refleks olarak sağa doğru dönmüştü ve bunu fırsat bilerek sırtına diz kapağımı geçirip hâlâ tuttuğum kolunu boğazına doladım. Diz kapakları üzerinde çökmüştü ve acıyla inliyordu az önce sinsice sırıtan adam!

Kolunu kurtarmak için bir güç uyguladığında onu tuttuğum kolum ben de güç uyguladığım için titremeye başlamıştı.

"Önemli olan çok güç uygulamak değil doğru yere, yeterli güç uygulamak Dila!" Edwin'in öfke ve endişe barındıran ses tonu kulağıma dolduğunda adamın boğazını kendi koluyla daha çok sıkmaya başlayıp nefes almasını daha da zorlaştırdım.

"Ne demiştin bana!?" diye tısladım dudaklarımı kulağına yaklaştırarak. "Fahişe miydi?!" diye sorduğum sırada sırtına tekrar diz kapağımı geçirip kafasını arkaya atmasını sağladım. Hâlâ öfke barındıran gözlerinde ayrıyeten hırs da belirmişti şimdi. Kolunu daha çok boynuna doladım ve "Seni o iğrenç düşüncelerin içinde boğarak öldürmemek için hiçbir sebep göremiyorum." dedim kocaman tebessüm ederek.

Hırıltılı bir nefes aldıktan hemen sonra diğer kolunu sol bacağıma sardı ve anlamama izin vermeyecek bir hızda öne doğru çektiği için dengemi kaybettim ve sol tarafına doğru sertçe düştüm. Sol omzumda kendisini aniden belli eden sızı, yüzümü buruşturmama sebep olmuştu.

"Lan beni niye tutuyorsunuz?! Ölüyor Dila, ölüyor! Bırakın lan!" Miraç'ın bu öfkesine belki de daha önce hiç şahit olmamıştım. Fakat onu düşünemeyecek kadar omzum sızlıyordu. Adam, kolunu ellerimden kurtardığı için hızlıca ayağa kalkıp iki kolumdan kavradı ve arkama geçip kollarımı birbirine düğümledi.

Omzumda daha şiddetli sızılar hissettiğim için acı dolu bir inleme dudaklarımın arasından kaçarken Miraç ise "Dila!" diye acıyla inlemişti. Onun acısı fiziki değildi. Onun acısı kalbimi deşip en derinlerine yerleşecek kadar ruhi bir yaranın sızısıydı. Bu yüzden kendiminki değil onun inlemesinin nedeni daha çok canımı acıtmıştı.

Batu'nun Miraç'a seslenmesini ve sakinleşmesi için uyarı niyetiyle kurduğu cümleler de kulağıma dolarken Miraç'ı tutan adamlardan kurtulmak için çırpındığını kulaklarıma dolan seslerden anlamıştım.

Adam sinsi bir gülüş koyverdikten sonra kollarıma uyguladığı baskıyla beni ayağa kaldırdı ve sol eliyle kollarımı tutarken sağ elini belime sarıp sırtımı göğsüne yasladı. Bu sefer o dudaklarını kulağıma yasladı ve "Evet, sen küçük bir fahişesin." diye fısıldadı.

Tiksindim. Midem bulandı. Yüreğimdeki yangın, daha kor alevlerle canımı yaktı. Dilinden dökülen her kelimenin ruhumu kemirdiğini ve derinlere gömdüğüm Şefkat yarasını gün yüzüne çıkardı. Kin doldum. Ruhumun her bir zerresinde nefret yeşerdi, parmak uçlarımdan saç uçlarıma kadar kine bulandım.

"Dila, geçir tekmeni." dedi Edwin hâlâ sakinliğini koruduğunu belli eden bir ses tonuyla.

Onu dinledim ve içimde beliren öfkenin bütün kontrolü ele geçirmesine izin verdim. Omzumun daha da acımasına aldırmadan bedenimi hafifçe öne eğdim ve sağ dizimi kırıp kasıklarına sert bir tekme geçirdim. O, kollarımı bırakmış ve iki büklüm olmuşken birbirine kenetlediğim ellerimi tek bir yumruk yapıp omurilik soğanına vurdum sertçe.

Bu nokta, sinirlerin geçtiği noktaydı ve bütün vücudu etkileyecek bir darbe indirmek için en ideal yerlerden biriydi.

"Aferin kızım!" dedi Edwin hırsla. Bu sırada durmadım ve iki büklüm olmuş adamın üzerine çıkıp boğazına kollarımı doladım. Sıktım, sımsıkı sıktım.

"Önce, her önünüze gelen kadına fahişe dememeyi," dedim ve kollarımı mümkünmüş gibi daha da sıkı sardım. "Sonra da tanımadığın bir insanı hafife almamayı öğreneceksin!" dedim.

Çenesinden ve başının üzerinden tutup kafasını sağa doğru sertçe çevirdiğimde boynunun kırıldığını gösteren tok ses kulaklarıma dolmuştu. Başı hızlıca yere düştüğünde üzerinden kalktım ve sırtına basıp yürüyerek ana bilgisayarın önüne tekrar geçtim.

Nefes nefese kalmıştım ve adamın sözleri kulaklarımda uğuldadıkça içimdeki öfke geçmek nedir bilmiyordu. Ölmüş olması beni sakinleştirmiyordu. O ölünce, zihnimde beliren Şefkat silüeti yok olup gitmiyordu.

Bağırıp çağırmak istiyordum. Bu adama, hâlâ içimde dinmek nedir bilmeyen öfkeyi kusmak istiyordum. Böyle adamların hepsini yeryüzünden silmek ve rahat bir nefes aldırmak istiyordum her tacize uğramış kadınlara.

İçimde patlayan öfke bana gözyaşı olarak geri dönünce yanaklarımı ıslatan yaşları sertçe kazıyarak sildim. Derin derin nefesler alıp verirken titreyen ellerime aldırmadan harddisklere attığım "KARAN DEMİRKOL" dosyasını geri yerine koydum ve harddiskleri girişten çıkarttım.

Çantadaki diğer harddiski çıkardım ve hemen bir USB kablosuna bağlayıp "IGOR SMIRNOV" dosyasını atmaya başladım.

"Miraç, iyiyim ben." dedim sonunda. Miraç'ın bağırışları son bulmuş olsa da sessizce küfretmeye, eline geçen her eşyayı savurmaya devam ediyordu. "Sakinleş artık!" Yorgun çıkan ses tonum belki de içindeki öfkeyi daha da bastırmıştı ama şu an içine hapsolduğum duygularıma bile kendim söz geçiremezken onun ne düşüneceğini planlayamazdım.

Igor'un dosyası kısa sürede harddiske kopyalanmıştı. Zaten içindeki kimlik bilgileri ve fotoğrafları dışında bir bilgi pek yoktu, bu yüzden de çabuk

kopyalanabilmişti.

Hızlıca çoklayıcıyı ana kasadan çıkartıp çantanın içine attım. Fermuarı hızlıca çektim ve omzuma taktıktan sonra yere yığılmış adamın üzerine tekrar basarak ana bilgisayarın önünden uzaklaşmaya başladım.

"Yenge, allah kahretsin! Göremedim odaya girdiğini! Sanırım tuvalete girmiş ve kapının açık olduğunu görünce odaya girmiş! Allah belamı versin, engel olamadım!" Mert bir yandan yakınırken Miraç'ın sitemleri yüzünden bir cevap bile verememiştim.

"Elinden geleni yaptın Mert. Eğer odaya girmesine engel olsaydın daha büyük gürültü çıkardı. Şimdi en azından kimse duymadan icabına baktık." dedim kapıya geldikten sonra ve derin bir nefes alıp odaya son bir bakış attım.

Bu oda, senelerdir onlarca insanın mezarı iken şimdi onları küllerinden doğuracak; babam gibi kötü insanların da mezarı olacaktı.

Ve bunu ben başarmıştım. Bu düzeni ben yıkmıştım. İlk ben baş kaldırmış, ilk ben savaşmıştım.

Ve geriye sadece kazanmak kalmıştı.

"Mert, çıkıyorum." dedim ve kapıya sıkıştırdığım harddiski alıp köşeye doğru fırlattım. Artık bir işe yaramazdı.

"Tamam yenge." dedi Mert ve ben koridordan çıktıktan hemen sonra giriş kapısının aydınlattığı hol sayesinde bedenini görmüştüm. Kapıyı sessizce kapattıktan sonra yine ortadan yürüyerek ama bu sefer daha hızlı adımlar atarak ilerlemeye başladım.

Mert ise bahçeye gözlerini çevirip adamları kontrol etmişti. Yanına geldiğimde eliyle durmamı işaret etti ve sırtımı duvara yaslayıp geçmem için işaret vermesini bekledim. Kalbim kulaklarımda atarken kulağımdaki kulaklık da daha çok baskı yapmaya başlamıştı ve ben artık sadece huzurlu bir uyku istiyordum.

Mert, eliyle geçmemi işaret ettiği anda bedenimi öne eğerek hızlı adımlarla salonun geniş kapısının önünden geçtim. O kapının tam karşısında cam duvar vardı ve adamların evin içini görebilme potansiyeli olduğu için buradan geçmek en tehlikeli şeylerden biriydi fakat başarmıştım.

"Çıkmak üzereyim. Arabaları çalıştırın!" dedim fısıltıyla ve Mert önümden hızlıca ilerlerken ben de onu takip etmeye başladım. Beni mahzendeki kapıdan arka bahçeye çıkartacaktı ve Ender sayesinde arka cepheyi koruyan adamların dikkatini dağıtacaktık. Böylece evden sessiz sedasız ayrılabilecektim.

Mert hızlı ve sessiz adımlarla koridorun en sonundaki merdivenlere ulaştı. Schatten çoktan Koridor3'ün görüntüsünü sabitlemişti ve tereddüt etmeden geçebilmiştik kameranın önünden.

Alçılı duvarları geride bırakıp taş duvarların olduğu koridora girdiğimizde Mert durdu ve "Mahzen kapısı, ilerideki üçüncü kapı. İçeri girdiğinde solundaki kapıdan dışarı çıkacaksın ve direkt arka kapıya açılacak." dedi robotik bir tonda.

"Çok teşekkür ederim Mert. Buradan çıktıktan sonra edeceğim asıl teşekkürümü ama hakkını ödeyemem. Sayende ele geçirdim dosyaları. Yardımların için çok teşekkür ederim." dedim ve öylece duran sol kolunu sıktım.

O ise saygıyla başını eğdi ve "Estağfurullah yenge. Canımı önüne sermek için bir emrin yeter." dedi tok bir ses tonuyla. Fazla vaktim olmadığı için ben de başımı eğerek tepki verdim. Mert eski yerine geri dönerken ben de mahzenin kapısını açıp içeri girdim.

Buram buram içki kokusu ciğerlerime dolarken basık ortam başımı döndürmüştü. "Ender, şimdi!" dedim.

Ender ise evin çevresinde uçurduğu drone sayesinde arka bahçenin ön bahçeye bağlandığı noktasına ağır bir nesneyi bırakmıştı ve arka cephedeki dört adamın dikkatini o yöne çekmişti.

Hafif araladığım kapı sayesinde onların gidişini görür görmez ayaklarımın çıplak olmasına aldırmadan hızla koşmaya başladım. Omzumdaki çanta, sol omzuma da baskı yapıyor ve sızlayan yerlerime daha da keskin acılar bahşediyordu ama dayanmam lazımdı.

Başka şansım yoktu.

Ayak tabanlarıma batan taşları düşünmememem ve sadece intikamıma odaklanmam gerekiyordu. Bu yüzden durmadım. Ayak tabanlarımda şiddetli sızılar hissetmeme rağmen arka kapının çiçekli motiflerine basarak tırmanmaya başladım. Sağ ayak tabanımda ince bir yol izleyip tenime sıcak bir his veren şeyin kanım olduğunu fark etmiştim ama bu durmama engel değildi.

Kapının diğer yüzüne geçer geçmez kendimi yere bıraktım. Topuklarımdan diz kapaklarıma kadar derin bir sızı baş göstermiş ve koşmak için adımladığım ayaklarımı birbirine dolamıştı. Tökezledim fakat düşmedim.

Sola doğru koşmaya başladığımda gecenin karanlığının gizlediği tebessümüm ruhumu aydınlatıyordu.

"Çıktım evden!" dediğimde Miraçların rahatça aldıkları soluklar ruhuma cenneti hissettiriyordu çünkü o soluklar, yolun sonuna geldiğimizi ve senelerdir bizi karanlıkta bırakanların dipsiz bir hiçliğe sürekleneceğinin göstergesiydi.

"Seni bekliyorum." diye mırıldandı Miraç. "Daha hızlı koş, sabredemiyorum."

Ayak tabanlarımdaki ağrılara aldırmadan daha da hızlı koşmaya başladım. Sağ ayağımda daha baskın olan sızı beni topallaştırmıştı ama durmama engel değildi. Ağaçlık alanda beni bekleyen siyah arabaya doğru hızlıca koştum ve ikinci planın asıl temelini atmaya başladım.

Arabanın siyah filmli camları aralandığında elimle susması için işaret parmağımı dudaklarıma bastırdım. O da başını sallamış ve arka koltuktaki sırt çantasını almıştı. Sırtımdaki çantayı ona verip bana uzattığı çantayı sırtıma geçirdim.

İkimiz de konuşmadan anlaşmıştık. Bundan sonrasında ne yapacağımıız ikimiz de bildiğimiz için sadece başımız sallayarak onayladık birbirimizi ve ben tekrar hızlıca koşmaya başladım.

Miraçlar yaklaşık beş yüz metre ileridelerdi ve çok yorulmuş olmama rağmen hızımı kesmeden devam ettim koşmaya.

"Az kaldı." diye fısıldadım nefes nefese iken. "Çok az kaldı."

"Bitti güzelim." dedi Miraç tok bir ses tonuyla. "Sen bitirdin."

Yüzümdeki tebessümü de, sağ gözümden akıp giden mutluluk gözyaşımı da görmedi.

Başım, yorgunluktan dönmeye başladığında şakaklarıma dadanmış onlarca arsız sızı zaten alamadığım nefeslerimi kesmişti ama durmadım. Miraç'a sarılana kadar da durmayacaktım.

Onun kolları arasına girip her şeyin gerçekten bittiğini ruhuma da kanıtlamadan durmayacaktım.

Sonunda yedi siyah arabayı ve siyah minibüsü fark ettiğimde Miraç'ın da minibüsün kapısının önünde olduğunu gördüm ve durmadan ona doğru ilerledim. Ona yaklaştıkça ağrıyan omuzlarıma aldırmadan kollarımı kaldırdım ve tam karşısına dikildiğimde sımsıkı sarıldım. O da iri kollarını hiç düşünmeden belime sarmış ve sımsıkı sarılmıştı. Hafifçe doğrulduğunda ayaklarım yerden kesildi, yine de ayırmadım kollarımı. Başımı omzuna gömerek sesli bir kahkaha attığımda Miraç gülüşümü sessizce dinlemek ve sarı saçlarıma öpücükler kondurmakla meşguldü.

"Bitti!" diye fısıldadım. "Ben kazandım."

"Bitirdin." diye karşılık verdi dudakları kulağımın bitişiğindeyken. "Sen kazandın." Miraç hemen sonra belime sardığı ellerini gevşetti ve ayaklarım tekrar yere bastı. "İyisin, değil mi?" diye sordu endişeyle ve yüzümü kapatan saçlarımı kemikli parmaklarıyla geriye doğru attı.

Kahve gözlerine çöreklenmiş onlarca duygu içinden şu an en baskın olanı endişeydi ve onu bir nebze olsun sakinleştirebilmek adına "İyiyim. Çok iyiyim." diye mırıldandım ufak bir tebessüm ederek.

"Abi, uzaklaşmamız lazım artık buradan!" Batu'nun uyarı dolu ses tonu bizi kendimize getirmişti.

"Hemen karakola gidelim." dediğimde Miraç hiç düşünmeden beni başıyla onaylamıştı.

"Hadi, bin arabaya." dediğinde kolundan tutup durdurdum onu.

"Hayır, ben Edwin ile geleceğim. Sen bizi arkadan takip et." dedim. Kaşlarını çatarak anlam veremediğini belirtse de itiraz etmedi. Zaten fazla vaktimiz yoktu.

"Hadi atla!" Edwin, siyah jeepin kapısını açıp içeri girdiğinde Miraç'ın dudaklarının kenarına kısa bir öpücük bıraktım. Kafası daha da karışmıştı ama içimden geçen bu şeyi yapmazsam gözlerim açık giderdi.

"Seni sevdiğimi hiç unutma. Her şeye rağmen sana olan sevgimin hiçbir zaman azalmadığını unutma Miraç Karadağ." dedim ve konuşmasına izin vermeden koşar adım ilerleyip Edwin'in arabasına bindim.

Bu her ihtimale karşı ona ettiğim küçük bir vedaydı.

Edwin konuşmadan arabayı çalıştırdığında çantanın içindeki spor ayakkabıları çıkartıp ayağıma geçirdim ve fermuarı tekrar kapattım. Edwin'in gözlerinin çantaya kaydığının farkındaydım.

Sustu. Sustum. Arabayı gaza yüklenerek çalıştırdığında gözlerim dikiz aynasını bulmuştu. Miraç da hemen arkamızda arabasını çalıştırmış ve bizi takip ediyordu ve arkasında da bize eskortluk eden beş araba vardı.

Asfalt yolda ilerliyorken Edwin'in suskun dili sonunda çözülmüştü.

"Biliyorsun." diye mırıldandı durgun bir tonda. Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdığım sırada yola odaklı gözlerini bana çevirdi. Koyu sarı

saç tutamları geriye doğru özenle taranmıştı ve ela gözlerine yerleşen o buruk ifade daha gözle görülür hale gelmişti şimdi.

"Neyi biliyorum?" dedim kaşlarımı çatarak. Evet, bildiğimi biliyordu. Dudaklarına yerleşmiş o buruk tebessüm bu gerçeği bas bas bağırırken yolun sonuna geldiğini bildiğinden midir bilmem omuzlarını düşürdü ve kısık bir ses tonuyla konuştu.

"Benim aslında Igor olduğumu biliyorsun."

BÖLÜM SONU!

SERVER: *Sunucu, bilgisayar ağlarında, diğer ağ bileşenlerinin erişebileceği, kullanımına veya paylaşımına açık kaynakları barındıran bilgisayar birimi.*

ÇOKLAYICI: *Birden fazla analog veya sayısal veri kaynağından birini seçerek o kaynağı çıktı olarak tek bir kanala ileten sistem.*

Emeğime saygı duyup oy vermeyi unutmayın.

Ben hiçbir zaman düşündükleri gibi kör olmadım. Sırtımda o kadar hançer saplıydı ki, zaten elinde çiçekle karşıma dikilen herkesin bir gün o çiçeği düşürüp sırtımda yeni bir yara açmak için hançer tutacağını biliyordum.

KKD | YALANDAN TEMELLER

Temeli sağlam olmayan bir binanın yıkımı kaçınılmazdır. Eğer, malzemeden kaçınılırsa ya da ucuz bir malzeme ile temel atılırsa bazen bir yel eser, yıkılır koca binalar. Sonrasında ne kadar iyi malzeme kullanarak inşa ederseniz edin yıkım hep temelden başlar. Tıpkı acıların da önce kalbe, sonra bedene zarar vermesi gibi...

Kalp dayanmazsa beden kaldıramaz. Kalp durursa beden işe yaramaz. Bedenler, kalpteki yaraları örtmek istedikçe yorgun düşer ve bir anda en yıkılmaz, en sarsılmaz dediğiniz insanları acılarının içinde kıvranıyor olarak bulabilirsiniz.

Benim bedenimdeki yaralar artık acımıyordu ama kalbim öyle ezildi ki insanların elinde, bedenim de çoğu kez yenik düştü acılarıma. İhanetler öyle temelden sarstı ki beni, ne eski Dila olabildim ne de acılarımı görmezden gelebildim.

Enkazlarla dolu benliğim önceden çok güzeldi aslında. Herkesin bir yuvası vardı ruhumda. Hayatımdaki her insan bir şekilde yaşayıp gidiyordu kendi inşa ettiği evlerin içinde ama yanılmışım işte. O evlerin temelleri hep yalanlarla atılmış.

Mesela, ben Murat'ı ömrüm boyunca affetmeyeceğim. İsterse cenneti ayaklarımın altına indirsin, ona olan kinim ve nefretim tek bir an bile azalmayacak ya da yok olmayacak çünkü beni sevdiğini söyleyerek attığı hayatımızın temellerini sağlam sanırdım. Beraber acılarımızla, kederimizle inşa ettiğimiz yuvayı kimse yıkamaz sanırdım ama Murat, o temelleri yalanlarıyla atmıştı.

Aşkımız da, vuslatımız da, özlemimiz de yalanlardan ibaretmiş ve tek bir yel yıktı geçti senelerce inşa ettiğimiz o binayı. Altında yine ben ezildim. Oluk oluk kanları ben akıttım ve o enkaz beni öldürürken Murat da sadece beni izlemişti. Bunu fark etmek, bunu ruhuma kabul ettirmek kadar can yakıcıyken Murat'a olan kinim hiçbir zaman tükenmeyecek.

Miraç... O ise temellerini çok sağlam attı. Saf duygularıyla babamın acımadan öldürdüğü ruhumu yeniden doğdurdu. Yaralarımı sardı o temelleri atarken. Sarıldı bana, sevdiğini söylemeden de hissettirdi. Gözyaşlarımı ilk silen hep o oldu ve temellerini öyle sağlam attı ki inşa ettiği "biz" anca kıyamet geldiğinde yıkılabilirdi. İşin en acı kısmı ise ben onu reddettiğim zamanlar bıkmadan, şikayet etmeden var etti bizi. Ben iktirdikçe kolları arasına aldı; ben ağladıkça bir gülümsedi, beni de gülümsetti. Reddetmeme rağmen durmadı, o temelleri yarım bırakmayı bir saniye bile düşünmedi.

O yüzden affettim onu. Bilmiyorum buna affetmek denir mi ama yüreğim sıkışmıyor artık. Ruhumun izlerle dolu tenine en derin yaralardan birini açtı, canımı da çok yaktı ama dindi işte bütün acılarım. Ona sarılınca tenim hep uyuşuyordu ve acımıyordu artık canım. Soluklarım ciğerlerimi yakmıyordu çünkü bana verdikleri, benden aldıklarından daha baskın geliyordu.

Bir yara açtıysa onlarca yaramı sarıyordu.

Bir ağlattıysa onlarca kez güldürüyordu.

Seneler önce bizim için attığı o temel, onun emekleriyle koca bir gökdelen olmuştu artık. Yıkılmazdı, zelzeleler ile mücadele etse de tek bir çatlak olmazdı duvarlarında. Şayet olsa bile gider hemen yeniden yapardı o duvarı. Daha sağlamanı yapardı.

İşte bu yüzden Miraç vardı hayatımda. O yüzden onu hiçbir zaman yüreğimden atamadım.

Ve Edwin. Kaçıncı olduğunu bilmiyorum artık. Bu kaçıncı hançer, bu kaçıncı ihanet bilmiyorum. İki sene boyunca aynı evi paylaştığım adamı tanımıyormuşum meğersem. Benim yeniden hayata dönmem için döktüğü onca emekle inşa ettiği o yuvanın temelleri sağlam değilmiş meğersem.

Ve bir yel esti.

Murat tek bir söz söyledi ve bu bina da bir anda yıkıldı.

"Ben gelemedim senin yanına! Igor bırakmadı! Kendi planını uygulayacak diye senin yanına gelemedim! Ben susmak zorunda bırakıldım Dila! Gör artık bunu, gör! Etrafındaki yanlışları gör! Ben bir şey yapamıyorum, sen gör ve anla beni!"

Yalanlarla örülmüş o binanın enkazında ise bu sefer ben değil Edwin kalacaktı.

"Benim aslında Igor olduğumu biliyorsun." Ne de kolaydı bunu dile dökmek. Altında onlarca cümle yatan bu cümleyi kurmak onun için ne kadar da kolaydı.

Sen iki sene boyunca yalanlardan beslenen bir adam ile yaşadın. Sen iki sene boyunca tanıdığını düşündüğün bir adam ile iyileştin. Sen iki sene boyunca bir yalanın yanında gözyaşı döktün ve en acısı, sen bir yalanı dost bildin.

O cümlesini kurduğunda içimdeki kız çocuğunun yüzüme sertçe söylediği cümleler ise bunlardı.

Dudaklarıma buruk bir tebessüm yerleşti ve kaşlarımı alnıma doğru kaldırarak "Sonunda bildiğimi biliyorsun." dedim. Günlerdir içten içe biliyordum aslında Edwin'in bana ihanet edeceğini. Onun da zaten enkazlarla dolu benliğime bir yıkım daha yaşatacağını biliyordum ve sadece bir kanıta ihtiyacım vardı. O da dosyasındaki fotoğraftı.

"Igor Smirnov" dosyasının içinde Edwin'in fotoğrafı vardı ve bu, elimdeki tek somut kanıttı.

"Tamam." dedi Edwin ve gözlerini dikiz aynasına çevirdi birkaç saniyeliğine. Omuzları gerilmiş, duruşu dikleşmişti ve farkında olmadığımı sansa da arabanın hızını artırmıştı. Kaçmak istiyordu tam da tahmin ettiğim gibi.

"Tamam şimdi şu arkamızdakilerden uzaklaşacağız ve sakince konuşacağız." dedi başını hızlıca aşağı yukarı sallarken. Kendisini tekrar bir yalana inandırmaya çalışması fazlasıyla gülünçtü.

"Hayır." dedim ve saçımdaki kahkülü çıkartıp koltuğun arkasına attım. "Sen arabayı sağa çekeceksin." Gözlerimi ona çevirdim. Mavi gözlerimdeki burukluğun da kinin de farkındaydı. "Ben ineceğim ve sen de polislere teslim olacaksın."

Tek bir tereddüt etmeden dile getirdiğim cümleler onu dumura uğratmıştı ve ister istemez paniklemişti.

"Ben polise falan teslim olmam." dedi ve dudaklarına sinsi bir tebessüm yerleştirdi. Evet, şimdi karşımda duran adam kesinlikle Edwin değildi. "Beni tanımadığın için bu ihtimalleri kafanda kurmuşsun." diye mırıldandığında gaza daha fazla yüklendi.

120... 125... 130...

Emniyet kemerlerimiz takılı değildi ama ikimizin de yüzünde rahat bir ifade vardı. Sanırım ikimiz de kendimizden fazlasıyla emindik. Fakat o beni yalnız sanıyordu ve onun sonunu da bu getirecekti.

"Arabayı durdur Edwin." dedim temkinli bir ses tonuyla. Sonra dudaklarıma alaycı bir tebessüm yerleştirdim ve "Pardon Igor." diye düzelttim. "Igor Smirnov..."

"Konuşacağız." Gözleri tekrar dikiz aynasına kaydı ve artık endişesi daha gözle görülür bir vaziyetteydi. "Onlardan uzaklaşıp konuşacağız." Direksiyonu hafifçe sola kırdı ve önümüzdeki birkaç seyrek arabayı hızla gerisinde bıraktı. "Beni dinleyeceksin."

Kendi kendisine sayıklıyor gibiydi. Asla kabul etmeyeceğim bu düşüncelerini, kendi kafasında kabullendirmeye çalışıyordu çünkü onun yalanlarla örülmüş dünyasında bir yerim olmayacak kadar yalanlarla çevrili olduğumu biliyordu.

Ben onu tanımasam da o beni cidden iyi tanıyordu.

Tereddüt etmeden belimdeki silahı çıkarttım. Emniyetini çevik bir hareketle açtıktan sonra yine hiç düşünmeden ona doğrulttum silahı.

"Arabayı durdur." Tane tane, anlaması için yavaş yavaş dile getirdim ama o, koca bir kahkaha attı.

"Kendine gel!" dedi sesini yükselterek. Gözleri her on saniyeye bir dikiz aynasına kayıyor ve Miraçlara bakıyordu. Hızımı artırmış olmamız elbette Miraçların da gözünden kaçmamıştı ve hızımıza ayak uyduruyorlardı. "Edwin'im ben." dedi kaşlarını kaldırarak başını bana çevirdiğinde. "Bak gözlerime. Ne fark eder ki ismim farklı olsa?" Gözü yola kaydı ve tekrar bana döndüğünde daha yüksek sesle devam etti. "Ha Edwin demişsin ha Igor! Benim işte, senin dostun, senin hep yanında olan arkadaşınım!"

"Sen koca bir yalansın, Igor!" Dilime çok yabancı geliyordu bu isim ama oynadığımız oyunun kuralları da buydu maalesef.

"Edwin!" diye bağırdı avazı çıktığı kadar. Yüksek sesi kulaklarımı çınlatmış, ani hareketine hazırlıksız olduğum için yerimde sıçramıştım. "Ben senin Edwin'inim!" Başını inkar edercesine iki yana sallarken sağ elini direksiyondan ayırıp sertçe yumruk attı direksiyona.

"Arabayı durdur! Kimlik çatışmanı dinleyecek kadar vaktim yok!" dedim olabildiğince duygusuz tuttuğum ses tonumla. Zira sırtımda, onun kendi elleriyle sapladığı hançerin acısıyla cebelleştiğimi görmesine izin veremezdim.

"Konuşacağız dediysem konuşacağız." dedi. Sert yüz hatlarına sahip biriydi ama dişlerini sıktıkça çehresi daha da belirginlemişti ve şimdi yüzünün her kıvrımını seçebiliyordum. Beni korkutmuyordu ama. Ona baktığım hiçbir anda korku hissetmemiştim.

Gözlerimi birkaç saniyeliğine yola çevirdiğimde ileriden gelen onu görebilmiştim ve bu ister istemez rahatlatmıştı beni. Bize doğru son gazla gelen aracı o da fark etti ve ister istemez kaşlarını çattı.

Arabanın ters yönden gelmesini yeni kavrıyordu. Bütün giriş ve çıkışları da kapattığımı yakın bir zamanda anlardı. Aklında ilk düşen ihtimal, Miraç'ın o arabada olmasıydı ama onun arkamızdan hızını kesmeden geldiğini de görüyordu.

Edwin'in bütün mantık ayarlarıyla oynadığımı görmek içimde tarifsiz bir mutluluk yeşertmişti.

Beni hafife alan herkesin yüzünde hep bu afallama oluyordu ve bunu izlemekten hep keyif alıyordum.

Siyah araba hız kesmeden üzerimize doğru sürmeye devam ederken Edwin gözlerini bana çevirdi. Önünde iki seçeneği vardı ve sanırım o da gözlerime bakarak karar vermeye çalışıyordu.

Ya kaza yapacaktık ya da arabayı durduracaktı.

"4432, Merkez!"

Ceyhun, evine giden her zamanki ıssız yolda ilerlerken yan koltuğa attığı telsizden çıkan sesi duyunca gözlerini telsize çevirdi. Biçimli kaşları hafifçe çatılmış, omuzları ister istemez gerilmişti.

Onun için yorucu bir gün olsa da içinde asla doymak bilmeyen macera aşkı yeniden yeşermişti ve çarpık bir tebessüm ederek telsizi sağ eliyle kavradı.

"Başsavcı, Ceyhun Kurt. Dinliyorum!" dedi her zamanki duygusuz tonuyla. Diğer taraftaki polis memuru başsavcının sesini duyduğunda bedenini dikleştirdi ve daha tok bir ses tonuyla, "Sayın savcım Arnavutköy yolunda silahlı kaçırılma ihbarı aldık. Ekiplerimiz en kısa sürede intikal edecektir." dedi.

Kendi evinin Arnavutköy yakınlarında olması ona bir tesadüf gelirken yine aynı duygusuz tonda konuştu. "4432, olay yerine çok yakınım. Ekipler gelene kadar durumu kontrol altına almaya çalışacağım."

Polis memuru, başsavcının bu tavrına uzun zamandır hakim olduğu için fazla uzatmadan ihbar edilen adresi verdi. Aynı zamanda ekibine de ihbarı bildirmiş ve başsavcının yalnız kalmasına müsaade etmemişti.

Ceyhun, kömür karası saçlarını sağ eliyle geriye doğru atarak alnına düşüp tenini kaşındıran saç tutamlarından kurtuldu ve sakalsız teninde kemikli

parmaklarını dolandırdı birkaç saniye.

İhbarın tam içeriğini öğrenmemişti ama yedi senedir bu mesleği icra ettiği için olayın iç yüzünü yavaştan tahmin etmeye başlamıştı. Telsizin yanına attığı silahına bir bakış atıp tekrar gözlerini yola çevirdi ve olay yerine gitmek üzere gaza biraz daha yüklendi.

Ters yönden gidip suçlunun önünü kesmeyi planlamıştı.

Edwin, gözlerime buruk bir şekilde bakarken yüzümdeki ifadesizlik onu daha da yaralıyordu.

"Neler planladın sen?" diye sordu ela gözlerini kısarak. "Bu kadar yakınındayken nasıl arkamdan iş çevirdin?" Sesindeki hayal kırıklığı bana değil kendisineydi. Kendi sonunu yazdığımı göremediği için kendisine kızıyordu.

"Bu da benim sahnem." dedim. Birkaç saniye içinde bir karar vermesi gerekiyordu çünkü bize doğru son hızla gelen araç, durmayacaktı. Durmamasını da ben istemiştim.

"Beni yakaladın." dediğinde ayağını gaz pedalından yavaşça çekmişti. "Igor'u ilk sen yakaladın." Tekerleklerin asfalta iz bırakmasını sağlayacak şekilde ani bir fren yaptığında öne doğru savrulmam kaçınılmaz olmuştu. Elimdeki silahı sıkıca tutmama rağmen öne doğru savrulduğum için dengemi korumak isterken parmaklarım gevşemişti ve Edwin, silahı çevik bir hareketle elimden aldıktan sonra bana doğrultmuştu.

"Başka çarem yok." dedi ve diğer elini uzatıp elimdeki çantayı ona vermemi işaret etti.

Elbette bu hamleyi bekliyordum ve çantaları da bu yüzden değiştirmiştim zaten.

"Sadece kendi dosyalarımı istiyorum. Kerim ve Karan umrumda değil, onları ifşa edebilirsin." dedi gayet sakin bir tonda. Bana doğrulttuğu silahı

ateşlemeyeceğini biliyordum ve üzerimdeki rahatlık, bu senaryoyu zaten günler önce yazmış olmamdan kaynaklıydı.

Bize doğru gelen araç asfalt yolda drift atarak önümüzde yan bir şekilde durduğunda hiç beklemeden arabanın kapısı açıldı. Ayrıca arkamızdaki Miraçlar da durmuş ve hızla kapılarını açıp bize doğru geliyorlardı fakat arabadan inen o kişiyi gördüğünde herkes afallamıştı.

Ömür, belinden çıkardığı silahı direkt Edwin'e doğru tutmuş ve onun kapısına gelmişti. Yüzünde tek bir mimik oynamazken sarı saçları, dışarıdaki rüzgar nedeniyle geriye doğru uçuşuyordu ve belirgin çehresi daha da gözle görülür hale geliyordu.

"İn arabadan!" dedi ürkütücü bir tonda. Edwin gözlerini şaşkınca bana çevirdiğinde "Kaçışın yok." dedim omuzlarımı indirip kaldırarak. İkimizdeki bu rahatlık onu afallatan en büyük nedendi.

"Sen nasıl bir kadınsın böyle?" dedi dudakları şaşkınlıkla aralandıktan hemen sonra.

"Ben sadece özgürlüğünü isteyen biriyim." dedim. Bu sırada ortadaki ekranın hemen altında yer alan arabanın kilitlerini açan düğmeye bastım ve sesi duyan Ömür, kapıyı sol eliyle açıp silahını Edwin'e doğrulttu tekrar.

"İndir o silahı!" dedi uyarıcı bir tonda. Mavi gözlerindeki ürkütücülük ona olan hayranlığımı artırıyordu. Ömür, abisinin kadın versiyonu gibiydi ve onun bu kadar güçlü olduğunu görmek beni keyiflendiriyordu.

Edwin, dudaklarını dişledikten sonra silahı arabanın önüne doğru fırlattı ve ellerini baş hizasında kaldırıp yavaşça arabadan çıkmaya başladı. Ben de vakit kaybetmeden dışarıya çıkmıştım ve gözlerim hemen arkamızdaki Miraç'ı bulmuştu.

Gergin omuzları, dikleşmiş vücudu ve ürkütücü bir şekilde kıstığı gözleri, içinde olduğu durumu anlamlandıramadığını gösteriyordu. Ayrıca göstermek istemese de endişeliydi. Her şeyin sona yaklaşmışken darmaduman olmasından endişe ediyordu.

Çantayı elime alıp arabanın önüne geçeceğim sırada Edwin, başının üzerine kaldırdığı ellerini aniden çözmüş ve kendisine doğrultulmuş silahı çevik bir hareketle kapmıştı. Silahı almak ile yetinmedi. Hızla Ömür'ün arkasına geçerek kolunu boynuna sardı ve silahı Ömür'ün şakağına dayadı.

"Ömür!" Miraç endişeyle bağırdıktan sonra koşar adım arabanın önüne ilerledi ve hemen ardından ben geldim yanına. Bu hamlemizden sonra Edwin, Ömür'ün boğazını sıkarak geriye doğru iktirmişti.

"Uzak durun!" diye bağırdı ve silahı daha çok yasladı Ömür'ün tenine.

Miraç elindeki silahı Edwin'e doğrultmuş, arkamızdaki arabalardan inen adamlar da ona eşlik etmişti.

"O silahı indirmen için sadece üç saniyen var!" dedi Miraç gayet sakin bir tonda. Fakat içinde kopan fırtınaların farkındaydım. Kardeşini kaybetmekten ölesiye korkuyordu ve bunun olmaması için de her şeyi yapardı. "Ömür, korkma güzelim."

"Sakin ol abi!" dedi Ömür boğuk bir ses tonuyla ve gülümsemeye çalıştı. "Bu aptal herifin Ömür Karadağ'ı öldürmeye gücü yetmez." Abisini sakinleştirmek için böyle konuştuğunun farkındaydım ama yüzündeki ifadeden korkmadığını da anlayabiliyorduk.

"Eğer bu gece bana biri daha sakin ol derse asıl öfkeli halimi o zaman göreceksiniz!" diyen Miraç, Edwin'e doğru bir adım daha attı.

"Gelmeyin!" diye tekrar bağıran Edwin, silahı havaya kaldırıp bir el ateş etti. Kulakları çınlatan ses, saniyelik olarak dikkatimizi dağıtsa da Edwin'in sözleri bizi etkilememiş ve ona doğru tekrar bir adım atmıştık. "Çantayı bana ver Dila." diye ekledi başını sağa doğru eğerek. "Güzel görümceni öldürmemi istemiyorsan o çantayı bana vereceksin."

"Yazık sana." dedim başımı iki yana sallayarak. Ona doğru bir adım attığımda Miraç da beni takip etti. "Harddisklerin bunun içinde olduğunu mu sanıyorsun sen?" Yüzümdeki alaycı ifade yavaş yavaş kaybolurken kaşlarımı çatıp gözlerimi kıstım. "Senden şüphe ederken senin arabana gerçek harddiskler ile biner miyim Edwin?"

Miraç'ın gözleri saniyelik bana çevrilmişti. Yüzüne bakamasam da afalladığının ve kaşlarını çattığının farkındaydım.

"Ne kadar aptal, değil mi Dila?" diyip bir kahkaha attı Ömür. Edwin'in boynuna sardığı kolunu iki eliyle tutuyor ve ufak güçler uygulayarak gevşetmeye çalışıyordu.

"Sen ne diyorsun?" dedi Edwin kaşlarını çatarak. "Harddiskler çantadaydı. Kendi gözlerimle gördüm. Evden çıkıp direkt yanımıza geldin. Onlar gerçek. Onlar gerçek olmalı."

Bu sırada Ömür'ün arabasının arka tarafından bize doğru hızla gelen araç, ani bir frenle yakınımızda durmuştu. Hemen ardından arabadan inen adam, Ömür'ün ihbarı üzerine gelen polis memurlarından biri olmalıydı ama tek başına gelmiş olması beni şaşırtmıştı.

Deri ceketi, gömleği ve kot pantolonu ile tamamen siyaha bürünmüşken kömür karası saçları da eksik olan parçayı tamamlıyor gibiydi. Hiç düşünmeden Edwin'e silahını doğrulttu ve "Kaldır ellerini!" diye bağırarak bize doğru adımlamaya başladı.

"Sen kimsin lan?!" diye öfkeyle bağıran Edwin'in artık sınırlarını zorlamaya başlamıştık. Hiçbir olaya yetişememesi ve bu kadar insanın içinde yalnız olması onu daha öfkeli bir adama çeviriyordu ama baskın gelen duygu öfke değil, endişeydi.

"Silahı bırak, teslim ol!" diye tekrar gür sesle bağıran adam bize doğru adımlamaya devam ediyordu. Edwin, kapana sıkıştığının farkına sonunda varmış olsa da Ömür ondan önce davrandı ve Edwin düşünceleri içinde boğulurken bedenini biraz öne eğdi. Edwin'in karnına dirsek geçirmiş ve Edwin acı dolu bir nida koyverirken bedenini çevik bir hareketle Edwin'e çevirip diz kapağını da kasıklarına geçirdi.

İki büklüm olmuş olması Ömür'e yetmemiş olacak ki geriye doğru bir adım atıp sert bir tekmeyi Edwin'in yüzüne attı ve Edwin hızla yere yığıldı. Elindeki silah çoktan yere düşmüşken Ömür, Edwin'in karnına bir tekme daha attı.

Bunların hepsi sadece on saniye içinde gerçekleşmişti ve etrafımızdaki her adam, bu çevikliğin şaşkınlığını yaşıyordu. Karşımızdaki polis memuru da dahildi. Gülümsemeden edemedim. Ömür'ün kendisini savunacağını zaten biliyordum. O Ömür Karadağ'dı ve özgüveni onu çok güçlü kılıyordu.

Bu yüzden bu planı Ömür ile yürütme kararı almıştım zaten.

Edwin'in yüzüne tekrar bir tekme geçirdiğinde Edwin'in burnundan kanlar hızla akmaya başlamıştı ama Ömür, aldırmadan sağ dizinin üzerine çöktü ve "Dila'yı bizden iki sene boyunca uzak tuttun!" diye öfkeyle bağırıp yüzüne sert bir yumruk geçirdi.

Herkes Ömür'den çekindiği için yerinden kıpırdamıyordu. Tabii Miraç'ın gözlerindeki hayranlığı ve takdir dolu ifadeyi görebiliyordum. Onun rahatlığının sebebi Ömür'e çok güveniyor olmasından kaynaklıydı.

"Sen onu götürmeseydin her şey farklı olacaktı şerefsiz herif!" diye tekrar bağırıp iki yakasından tuttu. Edwin ise konuşamıyor ve bir kukla gibi Ömür nereye iterse oraya çekiliyordu.

Edwin'in yakalarını bir anda yere bırakıp tekrar ayağa kalktı ve sert bir tekmeyi daha karnına geçirdikten sonra "Karadağlara bulaşmayacaktın Igor Smirnov! Ne Ömür Karadağ'a ne de Dila Karadağ'a!"

Kendisini kaybetmeden buna bir son vermem gerekiyordu. Hızlı adımlarla Ömür'e doğru ilerlemeye başladığımda polis ve Miraç da beni takip ediyordu. Benden daha hızlı ilerleyen Miraç, hızla kardeşini kolları arasına aldı ve sarı saçlarına büyük bir öpücük bıraktı.

"İyisin, değil mi?" diye sordu endişeyle. Kollarını çözüp Ömür'ün hafif tombul yanaklarını iri avuçları arasına aldı ve endişe kırıntılarının yuva yaptığı kahve gözlerini kardeşine dikti.

"İyiyim. İyiyim. Endişelenme abi." diyip kollarını Miraç'ın beline sardı. Edwin'den korkmuyor olsa da abisine karşı olan bağlılığı onu duygusallaştırıyordu ve onun kolları arasında biraz olsun rahat nefes almak ona iyi gelecekti. Bu yüzden sessizce sakinleşmesini bekledim.

Bu sırada yanağını kardeşinin saçlarına yaslayan Miraç, onlarca duyguyu bir anda barındıran gözlerini bana çevirdi. Olayların hiçbirine yetişemediği için kendisini suçladığının farkındaydım çünkü yüzündeki endişeli ifadeyi çok silik olsa da görebiliyordum.

"Dur azıcık suç ortağıma da sarılayım." diyerek abisinden ayrılan Ömür kollarını hızlıca açıp boynuma sardı. "Başardık güzellik!" dedi neşeli bir tonda.

Gören de az önce ben rehin alındım sanacak!

"Senin sayende başardık!" diyip kollarımı beline sıkıca sardım. "Çok teşekkür ederim." Daha da sıkı sarıldım. Yüreğimdeki yangın yavaş yavaş sönmeye yüz tutuyorken onun neşesi, kardeş sevgisi beni daha da rahatlatıyordu.

"Görümceler bugünler için vardır Dila Hanım." diyen Ömür, sarı saçlarımı biraz karıştırdıktan sonra "Eve ilk geldiğin gün saçını platin sarısına boyarım diye tehdit etmiştim, hatırlıyor musun?" diye sordu. Onaylayan bir mırıltı çıkarttım dudaklarımın arasından. "İyi ki sözümü dinlemişsin çünkü sarı sana hiç yakışmıyor." dedi gayet sakin bir tonda.

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken Ömür'ün kahkahası kulaklarıma dolmuştu. O, içinde bulunduğumuz ortamın ciddiyetini yerle bir edecek kahkahalar atarken aslında içten içe ruhunu kemiren o endişeyi hissetmiştim. Ömür, göstermek istemese de korkmuştu. Ömür, göstermek istemese de yorgundu.

Bunu fark edince kollarımı daha çok beline sarıp varlığımın her daim onun yanında olduğunu göstermek istedim. Saçlarımı istediği renge boyayabilirdi. İsterse kazıyabilir, istediği şekli verebilirdi. Yeter ki ruhumu ısıtan, yüreğime su serpen varlığı hep benimle olsun.

Yeter ki Ömür hep gülsün.

"İyisiniz, değil mi hanımefendi?" Polis memurunun sorusu üzerine birbirimizden ayrıldık. Ömür, yüzüne gelen saçlarını kulağının arkasına attı ve çekingen bir tavırla adama baktı.

"İyiyim, iyiyim. Teşekkürler." Ömür'ün kekeleyerek konuşması da kaşlarımı çatmama sebep olmuştu ama Miraç'ın, polis memurunun tuttuğu Edwin'i kendisine çekip yakasına yapışması beni bu ambiyanstan çıkarmıştı.

"Hem kardeşimi hem karımı rehin aldın, öyle mi sikik beyinli!?" diye öfkeyle bağırıp sert bir kafa geçirdi Edwin'e. Polis memuru, hızla Miraç'ın kolundan tutsa da Miraç sertçe iktirip adamın elinden kurtuldu ve sert bir yumruk daha attı Edwin'in hali hazırda dağılmış olan yüzüne. "Seni gebertmek için ufacık bir bahane arıyordum zaten! Şimdi kimse alamaz seni ellerimden!" diye öfkeyle bağırıp karnına sertçe diz kapağını geçirdi.

"Karımı benden uzaklaştırdın!" diyip hızla boğazına yapıştı ve hızla geriye doğru sürükleyip Ömür'ün arabasına yasladı Edwin'in sırtını. "Karımı senelerce bir yalana inandırdın!" diyip yakalarından tuttu ve Edwin'in sırtını sertçe geri yasladı arabaya. "Ben onunla aynı şehirde bile değilken yalanlarınla kandırıp onunla aynı çatının altında yaşadın!" diyip sert bir yumruk attı.

Polis memuru tekrar ayırmak için hamle yapacağında Ömür hızla onun kolunu tuttu. Yaptığı şeyin sonradan farkına varmış, elini hemen çekmiş olsa da adamın dikkatini üzerine toplamıştı.

"Ne geçti lan eline?!" Miraç'ın her zerresine yayılmış öfkesi, sesini de yüksek desibellere çıkartırken kontrolü iyice kaybetmişti. "Aldın götürdün Viyana'ya, eline ne geçti?!" Bir yumruk daha... Duraksamadan bir yumruk daha attı. Kimeydi peki öfkesi? Tam olarak hangi meseleyi takmıştı kafasına bu kadar?

Zira içten içe kendisine de kızıyor gibiydi. Beni Edwin'e iten en büyük etkenin kendisi olduğunu fark etmişti belki de.

"Sen Sığınak'ta içki şişelerinin dibini görürken ben Dila ile iyileştim!" diye alaycı bir ifade ile konuşan Edwin, titreyen elini kaldırıp dudağındaki kanları elinin tersiyle sildi. "O beni iyileştirdi, ben de onu!" Edwin'in gayet rahat bir ifade ile getirdiği bu cümleleri beni bile afallatmışken Miraç iyice kontrolünü kaybetti ve sesli bir nefes aldıktan sonra tekrar bir yumruk attı.

"Seni ellerimle geberteceğim şerefsiz!" diyip tekrar bir yumruk attı. Yakalarından tutup bu sefer de kafasını Edwin'in burnuna geçirdi ve zaten kanayan burnunu daha çok kanattı.

"Miraç, dur artık!" Sesim onda bir etki uyandırmamış olacak ki tekrar bir yumruk attı. Attığı yumruklar ile yüreğindeki yangının söneceğini mi düşünüyordu ki? Edwin'i yumruklamaya devam ettikçe biz geçmişe mi gidecektik? Ne değişecekti her kafa attığında? Ona her küfrettiğinde kendisine duyduğu kızgınlık geçecek miydi?

Hayır. Geldiğimiz noktanın sebebi sadece Edwin değildi. Ben de, babam da, Karan da, Miraç da, hatta Yamaç bile sorumluydu bu durumdan. Edwin'in bu ihaneti sadece onu değil hepimizi etkiliyordu ve Miraç'ın attığı yumruklar, hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

"Dur dedim!" diye öfkeyle bağırıp Edwin'e yumruk atmak için kalkan kolunu tuttum ve kendime çektim. "Bırak artık! Yeter Miraç, yeter!"

Kahve gözlerini bana çevirdiğinde gözlerine yerleşen öfkenin alevleri bir bir sönmüş ve yerini sakinliğe bırakmıştı ama benim gözlerimdeki öfkeyi görebilmişti. "Vurma artık!" Omuzlarımı düşürüp dile getirdiğim cümleler yüzünü acıyla buruşturmasına sebep olmuştu ve Edwin'i bırakıp hızla sarıldı bana. Kollarım göğüslerimizin arasında sıkışıkalırken alnımı köprücük kemiğine yasladım ve hızlanan nefes alışverişimin sakinleşmesini bekledim. Kalbi ellerimin altında hızla atarken bir yandan hem kendisini hem de beni sakinleştirmeye çalışıyordu.

Birden fazla siren sesi, sessiz ortama bir bomba gibi düşerken mavi ve kırmızı ışıklar da gecenin karanlığını bir güneş gibi aydınlatmaya başlamıştı. Fakat alnımı Miraç'ın göğsünden kaldırıp da etrafa bakamayacak kadar yorgun hissediyordum kendimi.

Sakinlik istedikçe daha çok olay ile cebelleşiyordum ve tahmin ettiğimden daha da yorgundum artık. Bir kez gözlerimi kapatsam günlerce uyuyacak kadar yorgundum hem de.

"Yetsin, bitsin artık!" Kısık sesle ettiğim sitemi sadece Miraç duyabilmişti ve kollarını belime daha sıkı sararak vermişti cevabını.

Yetmişti artık. Canımızı yakan olaylar bitmişti.

Miraç kollarını usulca benden ayırdığında sonunda etrafa bakabilme fırsatı bulmuştum. Ömür ve hemen yanındaki polis memuru yanımıza gelmişti. Edwin bitap düşmüştü ve iki polis memuru koluna girmiş, en öndeki arabaya bindirmek için ilerliyordu.

"Ben Ceyhun Kurt." diyip elini bana uzattı Ömür'ün yanındaki adam. "Cumhuriyet başsavcısıyım." diye eklediğinde şaşkınlıkla kaşlarım alnıma çıkmıştı çünkü dakikalardır onu polis sanıyordum.

Uzattığı elini sıkıp "Dila Karadağ." dedim. Ceyhun, bu sefer Miraç'a elini uzattı ve Miraç da "Miraç Karadağ." diyerek tanıttı kendisini.

"Dila ve Ömür Hanım, ifadelerinizi almamız gerekiyor. Buyrun karakola kadar bizi takip edin." dedi tok bir ses tonuyla. Vücudumu dikleştirdim ve yüzümü ifadesiz tutarak senelerce hücremde hayalini kurduğum o cümleyi kurdum Ceyhun'un gözlerine bakarken.

"Ben babamı ihbar etmek istiyorum." Miraç'ın belime sardığı eli daha da sıkılaşırken Ceyhun'un kaşları çatıldı.

"Nasıl yani, anlamadım?" diye sordu.

"Babamın tahmin edeceğinizden de fazla suçu var. Hepsini belgelerle ispat edebilirim. Çok fazla suç ortağı da mevcut ve bu kişilerin çoğu da devlet memuru." Sarı saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Olay, biraz fazla karmaşık ve biz de babamı ihbar etmek için karakola gelecektik."

Ceyhun'un ifadesi daha karmaşık bir hal alırken başını usulca salladı ve "Buyrun karakola gidelim o zaman. Detaylı konuşmayı orada yaparız." diye ekledi.

Onu başımızla onayladıktan sonra kendi arabasına yönelmişti ve biz de Ömür'ün arabasındaki sırt çantasını alıp Miraç'ın arabasına bindik.

Bundan sonra olacaklar ise bir kıyametti.

Benim cehennemimdeki alevler, babamın ve Karan'ın kıyametini getirtecekti.

Arka koltuğa Ömür ile beraber oturmuştuk ve Miraç'ın gözleri dikiz aynasından sürekli bizle buluşuyordu. Ömür, başını omzuma yaslayıp kucağımdaki ellerimi tutuyorken sakinleşen ortam sayesinde gerilmiş kasları yavaş yavaş gevşiyordu.

Kimse konuşmuyordu. Sözlerin tükendiği, artık son isyanların kulaklarımızı çınlatacağı vakte gelmiştik ve bu sefer isyan eden biz değildik. Bekliyorduk. Babamın, Karan'ın ve onlarca suç ortağının isyanlarını duymak için susmuş, bekliyorduk.

Arabanın ekranına düşen aramayı Miraç hızla yanıtlamıştı. Arayan Batu'ydu ve sesi pek iyi gelmiyordu. Arkamızda bize eskortluk ettiğini biliyordum ve endişeli bir şekilde "Abi." diye seslenmesini anlamlandıramamıştım.

"Ne oldu?" diye sordu Miraç kaşlarını çatarak. Yüzünün yarısını görsem bile, hâlâ belirgin olan çehresi yüz ifadesini ürkütücü kılmaya devam ediyordu.

"Abi, bir sorunumuz var."

BÖLÜM SONU!

Emeğime saygı duyup oy vermeyi unutmayın.

Susmak, kabulleniş değil bekleyiştir. Zamanın akmasını, kaderin hamlesini göstermesini beklemektir ama asla boyun eğmek değildir.

KKD | HEBÂ

Karmaşa. Onlarca insan, kulaklarıma dolup başımı ağrıtan onlarca ses... Kim, kime sesleniyor, bilmiyorum. Yanımdan geçen insanların beni izlediğini seziyorum ama onun kim olduğunu bilmiyorum.

Yetişemiyorum. Zaman, beni ardında bırakıp hızla akıyor gibi hissediyorum. Yorgun olduğum için mi böyle? Yoksa hazırlıksız mı yakalandım bu telaşa? Oysa senelerdir en çok istediğim şey, bu anın içinde olmak değil miydi?

Telsiz sesleri... Başımı yasladığım soğuk duvar, tenimi de soğuktan uyuşturmuş gibiydi. Kemikli parmaklarını, ince parmaklarımın arasına geçirmiş ve baş parmağımı usulca okşayan o hissi tekrar hissettim. Düşüncelerim beni gerçek dünyadan birkaç saniye uzak tutmuştu ama onun sayesinde geri döndüm.

Gürültü. Gözlerimi kapatıp dönen başımın beni daha da kötü etkilemesine izin vermedim. Derin bir nefes alıp endişeyle hızlanan kalbimi biraz sakinleştirmek istedim. Üşüdüm. Üzerimdeki kazak bu soğuk koridorda beni sıcak tutmak için yeterli değildi fakat kollarımı birbirine sarıp ısınmak istemedim. Zira, yanımdaki iki insan da ellerimi sımsıkı tutuyorlarken ruhum ısınıyordu ve tenimin ısınıp ısınmaması beni ilgilendirmiyordu. Üşürdüm, bir şey olmazdı.

Başım uyuşmaktan da öteye gidip sızlamaya başlayınca duvardan ayırdım ve usulca Miraç'ın omzuna koydum. Rahat etmem için geriye yaslandı ve omuzlarını bir indirip bir kaldırıp daha rahat yaslamam için hafifçe bana doğru eğildi. Gülümsedim.

Karşımdaki bomboş duvarı izleyen gözlerimi sonunda sol tarafımda kalan kalabalığa çevirdim. Onlarca polis memuru, lacivert üniformaları içinde sabahın ilk saatlerinde olmamıza rağmen önlerine koyduğum dosyalarla ilgileniyorlardı. Arka tarafta kalan masalardaki polisler, taratılarak bilgisayara aktarılan dosyaları çıkartmakla meşgulken ellerini beline

sabitlemiş ve bu sayede silahını görebildiğim Ceyhun ise önüne konulan dosyaları ciddiyetle okuyordu.

Bazen kaşları çatılıyor, bazen gözleri hayretle beni buluyordu. Bazen de yanımdaki Ömür'e kısa bir bakış atıyor, sonra Miraç'a da bakıp önüne dönüyordu. Bilmiyorum, bundan emin değilim çünkü onlara uzun süredir bakmıyorum sadece baktığını hissediyordum.

Sekiz kasa... Onlarca dosya, yüzlerce suç ve binlerce insan... Kimisi suç ortağı kimisi ise mağdur. Şimdi hepsi tek tek Ceyhun'un önüne konuluyor.

Sekiz kasa, Murat sayesinde sekiz kasa da sonunda benim ellerimde ve ben onları polise teslim ettim.

İnanamıyorum. Bu anın içinde olduğuma hâlâ inanamıyorum.

İKİ SAAT ÖNCE...

"Abi, bir sorun var."

Tek bir cümle ile yüreğim sıkışabiliyordu. Tek bir cümle ile saniyeler içinde tırnaklarımdan saç uçlarıma kadar endişeye bulanabiliyordum.

"Ne sorunu?" diye sordu Miraç, kaşlarını mümkünmüş gibi daha da çatarak.

"Abi, Murat'ı takip ediyorduk bildiğin gibi." diye başlayan sözlerinin hemen ardından derin bir nefes alıp ruhsuz bir tonda devam etti. "Bizi takip ediyor abi, hemen arkamızda."

Miraç, hızla başını kaldırıp dikiz aynasından arkasına baktı. Ben ve Ömür de hızla başımızı arkaya çevirip bizden olmayan o aracı bulmaya çalışıyorduk.

Başımı Miraç'a çevirdiğimde dikiz aynasından yansıyan aksiyle gözlerimiz buluştu. Bunun ne anlama geldiğini ikimiz de biliyorduk ve endişelenmek yerine sevinmiştik bile. Çünkü tamamlanacaktım. Murat, eğer tahmin ettiğim şey için yanımıza geliyorsa sözünü tutmuş olacaktı.

"Bu bir sorun değil Batu. Yavaşlayın siz, biz de yavaşlayacağız. Bırakın yanımıza gelsin." dedim düz bir tonda. Anlam veremediğim bir güç, ruhumu sarmalıyordu ve bu anlık bir şey değildi. Kasaların bende olduğunu, hemen yanımdaki çantanın içinde olduğunu bilmek beni daha da güçlü kılıyor gibiydi ve bu hissi daha önce hiç deneyimlememiştim.

"Dila haklı. Duruyoruz." dedi Miraç ve hemen ardından frene basıp el frenini çekti. Ömür ve ben kapıyı açıp dışarı çıkarken o da kendisini dışarı attı ve ellerini ceplerine sokup arabasına sırtını yasladı. Harddiskler arabada olduğu için her ihtimale karşı kapıları da kilitlemişti. Şahsen ben de Murat'a fazla güvenmiyordum ve bu aldığı önlem beni rahatlatmıştı.

Siyah bir araba, arkamızdaki arabaların ardında belirdi ve o da olayı anlamış olacak ki hiç duraksamadan arabaları geçti ve hemen karşımızdaki şeride yaklaşıp arabasını park etti. Kapısını açıp dışarı çıktığında önce siyah postalları çarptı gözüme. Sonra, siyah kargo pantolonu ve en sonunda da üzerine geçirdiği siyah sweatshirt... Spor tarzından her zamanki gibi ödün vermiyordu Murat.

Gecenin karanlığında daha da kaybolan siyah irisleri kimseye değmeden benim mavi gözlerimi buldu. İfadesizdi. Dişlerini sıktığı için çukurlaşmış yanaklarını, aramızda mesafe olmasına rağmen fark ediyordum ama tek bir mimik bile oynamıyordu yüzünde. Sakindi ya da pususunu kurmuş ve avını bekliyordu.

Yanıma gelmek yerine arka kapısını açtı ve iki çantayı koltukların üzerinden aldı. Kapıyı kapatmak gereği duymamış ve sert adımlarla bana doğru gelmeye başlamıştı. Başımı kaldırıp omuzlarımı dikleştirdim ve ellerimi montumun cebinden çıkardım.

"Her şeyi biliyorum." dedi tok bir ses tonuyla. Dudaklarına ufak bir tebessüm yerleştirdi ve siyah gözlerini biraz daha kıstı. "Sonunda, etrafındaki o tehlikeyi görebildin." dedi ve dolgun dudakları sağa doğru kıvrıldı.

"Sayende." dedim hiç düşünmeden çünkü gerçekten de içime kuşku tohumlarını eken oydu ve Edwin'in bir yalancı olduğunu o olmasa belki de hiç fark edemeyecektim.

Tam karşıma geçti ve elindeki iki çantayı dik bir konumda yere bıraktı. İçinde, almaya imkan bulamadığım üç kasanın dosyaları olduğunu biliyordum.

"Yeşil, Sarı ve Mavi." dedi elleriyle çantaları işaret ederken. "Bütün dosyalar bunun içinde ve hepsi artık senin." Geriye doğru bir adım attı. Gözlerinde tereddüte dair hiçbir iz yoktu. Bu dosyaları bana gönül rahatlığıyla veriyordu.

"Teşekkür ederim." dedim duygusuz bir tonda. En az yirmiye yakın insanın sessizce bizi izlediğini yeni fark ediyordum. Ortamda baykuş ve kurt seslerinden başka bir ses duyulmayınca sadece Murat'a odaklanmıştım ben de.

"Git ve o Kerim ve Karan şerefsizinden intikamını al. Kimsenin yapamadığı şeyi sen yap. Benim yüzümden girdiğin o hücrede benim, onların, adamlarının sana cehennemi yaşattığı her saniyenin intikamını al." dedi. Sesi tok, omuzları dikti. Gözlerime baktığında içten içe duyduğu gururu hissediyordum ve bu ister istemez benim de duruşumu dikleştiriyordu.

"Kibritin diğer ucunda sen de varsın." dedim sakin bir tonda. Zira, polisler bana bu dosyaları nasıl elde ettiğimi sorarsa Murat'ın adını vermek zorundaydım ve bu belki de Murat'ı da hapse attıracak bir hamleydi.

"O ucu kırdım ben." dedi ve dudaklarına küçük bir tebessüm yerleştirdi. Gergin yüzü gevşedi ve omuzlarını biraz düşürdü. "Bu dosyaları gizlice babandan sen aldın." dedi kaşlarını alnına doğru kaldırarak. "Babandan şüpheleniyordun ve çalışma odasına gizlice girip her dosyayı kopyaladın. Sonra, sekize bölüp bambaşka emanetçilere verdin. Babandan saklaman ve senden şüphe etmemesi gerekiyordu çünkü. Fakat baban öğrendi ve seni hücreye attı. Sevgilini öldürdü." dedi ve bana doğru bir adım attı. "Gerçekten öldürdü." dedi üzerine basa basa. Demek istediği şeyi, saniyelerdir yapmak istediği şeyi anladığım için başımı sallayarak onayladım onu.

"Babam, sevdiğim adamı öldürdü." dedim duygusuz bir tonda.

"Beş sene kaldın ve kendi emeklerinle kurtuldun." Gözlerini dakikalar sonra yanımdaki arabaya sırtını yaslamış Miraç'a çevirdi. "Karadağlar seni buldu ve hayata döndürdü." Geriye doğru bir adım atıp ellerini siyah sweatinin ceplerine soktu. "Murat Seyhan öldü." Gülümsedi ve daha da çöken omuzlarını fark ettim. Veda ediyordu, biliyordum.

Bir daha Murat'ı hiç görmeyecektim. Biliyordum. Murat Seyhan, bu gece ölüyordu.

Gözlerimin içine baka baka geriye doğru adımlamaya başladı. Gülümsemesi genişledi ve gecenin karanlığı çökmüş ortamı aydınlatan farların izin verdiği kadarıyla sol yanağından akıp giden o bir damla gözyaşını gördüm.

Bu gözyaşı, sonsuz bir vedanın mührüydü.

Arabasının kapısına geldiğinde eli kapının kolunda asılı kaldı ve saniyeler sonra eğik başını kaldırıp omzunun ardından baktı. Gözleri, her defasında direkt beni bulmayı başaracak kadar keskindi.

"Bundan sonra Berlin'de olacağım. Eğer yardımıma ihtiyacın olursa gelmen gereken adresi biliyorsun." Derin bir nefes aldı ve "Hoşça kal, Sole." dedi. Bir cevap vermeme izin vermeden arabasına binip hızlıca uzaklaştı yanımızdan.

Murat Seyhan, son görevini de yerine getirip veda etti Sole'sine. Seneler önceki vedamız her ne kadar bir oyundan ibaret olsa da bu veda, asıl vedaydı. Bu vazgeçiş, sondu. Onun Sole'si seneler önce sönse de bu gece patlamış ve yok olmuştu.

Murat artık güneşsizdi ve zifiri bir karanlığa mahkumdu.

Yaşattıklarını yaşayacaktı. Bir güneş ışığına muhtaç olacak, etrafındaki kalabalığın içinde yapayalnız kalacaktı. Gürültülü hayatında sağır kalacak; başını güneşe çevirip buz kesmiş ruhunu ısıtmak istedikçe daha çok üşüyecekti.

Ve bu beş sene değil, bir ömür sürecekti.

"İstersen eve gidelim. Duş alıp kendine gel biraz." Miraç'ın kolunu ne zaman omzuma atıp beni daha çok kendisine çektiğini bilmiyordum. Nahif bir ses tonuyla dile getirdiği cümleler sayesinde gerçek dünyaya tekrar döndüğümde başımı omzuna biraz daha gömüp elimi tutan elini daha da sıktım.

"Babamı tutuklamaya gidecekler." diye mırıldandım ve derin bir nefes çektim. Gerçek gelmiyordu hâlâ. Ne ruhum ne de içimdeki kız çocuğu üzerindeki şaşkınlığı atabilmişti daha.

"Daha dosyaları inceliyorlar." diyen Miraç, başını polislerin olduğu kalabalığa çevirdi. "Ancak güneş doğduğunda operasyon için hazır olurlar." Elini kaldırıp sarı saçlarımda gezdirdi. "Yorgunsun. Kıyafetlerin kirlendi ve baş ağrıların var." İşaret ve orta parmağı şakaklarımda gezindi. "Babanın karşısına daha dinç çıkarsın eğer duş alırsan."

Beni nereden vuracağını çok iyi biliyordu. Beni harekete geçirecek o hamleyi, en iyi Miraç atıyordu.

Ceyhun ile kısa bir görüşme yaptığımızda Miraç'ı destekler cümleler kurmuştu. Bu yüzden saatler 7.15'i gösterirken karakoldan çıkıp evime gelmiştik. Duş alıp sarı saçlarımdan kurtulacak ve üzerimdeki siyah kazağı, taytı çıkartıp daha iddialı kıyafetler giyecektim.

Hiçbir olayı kaçırmamak istediğim için hızlıca yukarı çıktım ve duş aldıktan sonra siyah, yüksek bel bir kot pantolonun üzerine göğüs kısmında iki büyük cebi olan beyaz bir gömlek giydim. Siyah, kalın topuklu süet botlarımı da ayaklarıma geçirdim. Saçlarımı kuruttum. Yüzüme yapışmış o ruhsuz ifadeyi silebilmesi adına ayna karşısına geçip sade bir makyaj yaptım.

Güçlüydüm. Makyajsız da makyajlı da; kirli kıyafetlerin içinde de bu kıyafetlerin içinde de güçlüydüm. Ben bu savaşın kazananıydım ve her yüzüme uyguladığım işlemden sonra ruhumun duvarlarına kulaklarını yaslamış ve düşüncelerime kulak kabartmış kız çocuğum, bu sözleri bana kıkırdayarak söylüyordu.

Ben gülümseyince hiçliğinin ortasında koşturmaya başlıyor, hayali çizdiği seksek çizgilerinin üzerinde oyunlar oynuyordu. Gülüyordu, kahkahalar atıyordu ama bir damla gözyaşı dökmüyordu çünkü biliyordu. Her hareketimi izleyen Miraç'ın onu da izlediğini biliyordu. O artık ağlamamıza müsade etmiyordu ve kız çocuğum da onun sözünü dinliyordu.

Fazla konuşmuyorduk Miraç ile. Kerim ve Karan'ın hak ettikleri yerlere gelmesini bekliyorduk ve bu bizi suskunlaştırmıştı ama memnunduk ikimiz de. Sona geldiğimizin farkındaydık ve içimizdeki çocuklar bizim yerimize de konuşuyordu. Bu yüzden illa dudaklarımızı aralamamıza gerek yoktu.

Sessiz sedasız evden çıktıktan sonra karakola giderken Ömür'e mesaj atmıştım. Bizim yerimize o karakolda kalmıştı ve herhangi bir durumda bizi haberdar edecekti. Gelen mesaja göre hâlâ dosyalar inceleniyordu. Tahmin ettiğimden de fazla sürüyordu bu işlem ama geniş çaplı bir operasyon gerçekleştirileceği için de bu gecikmeyi normal buluyordum.

Karakola tekrar geldiğimizde saat 08.27 idi ve etraf sakindi. Fırtına öncesi bir sessizlik yuva yapmıştı İstanbul'un her bir sokağına.

Topuklu botlarımın tok sesi karakolun soğuk duvarlarına çarpıp kulaklarımıza dolarken Ceyhun bizim geldiğimizi gördüğünde masasından hızla kalkıp yanımıza doğru adımlamaya başladı.

"Dosyaların %80'i incelendi." dedi ellerini bel boşluğuna koyup. "Bütün emniyet birimlerine durumu bildirmeye de başladık ve eş zamanlı gerçekleştirilecek bir operasyon için kollarımızı sıvadık."

Yorgundu. Göz altlarında mor halkalar oluşmuş olsa da yine de yüzünde fazlalık gibi durmuyordu.

"Bu dosyalar çok önemli." diye ekledi ve gergin omuzları biraz çöktü. "Senin de yakın bir zamanda ifadeni almamız gerekecek yani. Bu dosyalara nasıl eriştiğini, senin de bu işte bir parmağın olup olmadığını-"

"O ne demek şimdi?" diyerek Ceyhun'un sözünü kesti Miraç.

"Sakin ol Miraç. Bu dosyalar dediği gibi önemsiz değiller ve onları açığa çıkartmak da kolay bir iş değil. Beni sorgulamalarını normal karşılıyorum ve bir korkum da yok. Alnım ak, sırtım pek. Kimseden korkmuyorum ben." dedim keskin bir tonda. Ceyhun, memnun bir tebessüm ettikten sonra başını aşağı eğip yanımızdan ayrılacakken "Sizden bir ricam var." diyerek durmasını sağladım.

Tek kaşını kaldırıp bana baktığında da "Ben Edwin ile görüşmek istiyorum." dedim. "Yani, Igor Smirnov ile."

Saatlerdir sorgu odasında tutulduğunu biliyordum ve ondan almam gereken cevaplar olduğu için onunla son bir kez görüşmem lazımdı. İtiraz edeceğini anladığım anda "Lütfen!" dedim başımı sağa doğru eğip. "Bu benim için hayati bir mesele."

Derin bir nefes aldım ve kahverengi kapının kolunu aşağı indirdim. Bu odadan çıktıktan sonra artık hayatımda hiçbir sır olmayacaktı, biliyordum. Edwin'in amacını öğrenmek, gizemlerle kurulmuş binanın temeline yerleştirdiğim bombayı patlatacağım bir hamleydi.

Kapıyı açıp içeri girdim. Tepeden sarkan loş bir beyaz ışık masanın ortasını aydınlatırken Edwin'in saçları da ışık sayesinde yüzüne gölge düşürüyordu. Omuzlarını daha önce hiç böyle çökük görmemiştim. Göz altları hiç bu kadar belirgin olmamıştı. Yüzünü de daha önce hiç bu kadar ruhsuz görmemiştim.

Ela gözlerinin feri sönmüştü adeta. Üzerindeki siyah gömlek buruşmuş ve üst iki düğmesi açıktı. Sol yakası kalkıktı ama farkında bile değildi.

Koyu sarı saçlarının birkaç tutamı alnına düşmüştü. Bence bunun da farkında değildi. Dudakları kurumuştu ve sürekli dişliyordu. Birkaç noktasında kızarıklık gördüğümde kanattığını da anlamıştım.

Ben ise dimdik duruyordum karşısında. Kendimi toparlamıştım. Gömleğim ütülü, saçlarım taranmış ve yüzümdeki makyaj ruhsuz ifademi bertaraf etmişti.

Roller değişiyordu. Herkes olması gerektiği karakter oluyordu.

Sahne kapanıyor ve maskeler düşüyordu.

"Dila!" diye fısıldadı başını sağa doğru eğerek. Ela gözleri ışıldadı ve masanın kenarındaki demire takılı olan ve bileklerini saran kelepçelere aldırmadan ellerini kaldırmaya çalıştı. Bileklerinin etrafı kıpkırmızıydı ve sanırım kelepçelerden kurtulmak için saatlerdir cebelleşiyordu.

Miraç'ın, Edwin'in tam karşısındaki camlı duvarın ardından Ömür ve Ceyhun ile beraber bizi izlediğini biliyordum ama bundan sadece ben haberdardım. Edwin sadece ikimiz varız sanıyordu.

Bu görüşme bir nevi sorgu niyetinde olacaktı. İgor Smirnov kimliğini doğrulamasını sağlayacak ve Ceyhunların işini kolaylaştıracaktım.

"Edwin." diye karşılık verip karşısındaki demir sandalyeye oturdum. Ellerimi masaya koyduğum anda tutmak istemişti ve hemen kendime doğru çekerek ona engel oldum.

"Delireceğim burada!" dedi kaşlarını alnına doğru kaldırarak. "Çok yalnızım burada. Eve gidelim biz. Burası soğuk, evde şömineyi yakar kahvelerimizi içeriz Dila." Gülümsemeye çalıştı kuru dudaklarının izin verdiği kadarıyla. "Günün kritiğini yaparız. Kerim ve Karan'ın tutuklanmasını beraber bekleriz."

Ne diyordu, kafasının içinde nasıl bi düşünceler dolanıyordu bilmiyordum ama iyi değildi. Edwin'in akıl sağlığı hiç iyi değildi.

"Beni nasıl kandırdığından başlayalım." dedim duygusuz bir tonda. Dakikalar önce oyunlar oynayan kız çocuğum şimdi soğuk zemine oturmuş ve bacaklarını gelişigüzel uzatmışken sırtını ruhumun duvarlarına yaslayıp Edwin'in itiraflarını dinlemek için hazırda bekliyordu.

Yüzünü buruşturdu ve dudaklarını birbirine sıkıca bastırdıktan sonra "Dila!" diyerek isyan etti. Tek bir söz, onlarca sitem... Tek bir ad, onlarca duygu... Benim adım Dila ve bu dört harf, onlarca satırı sınırları arasında hapsediyordu.

"Bana, her şeyi dürüstçe anlatacaksın. Murat ile ilişkini, beni nasıl bulduğunu, aklındaki planı... Hepsini şimdi bana anlatacaksın!" dedim sert bir tonda.

Omuzları mümkünmüş gibi daha da çöktü. Yolun sonuna geldiğini anlayabiliyordu. Önce sustu, ben de bekledim onu.

"2015 yılının başlarında..." Yutkundu ve yüzü tekrar buruştu. "Murat, kasaları Sancar ile beraber dağıtmaya başlamıştı. Kasaları her doldurduğunda emanetçi aramaya yurt dışına çıkıyordu." Derin bir nefes aldı. Yorgundu ve konuşacak gücü dahi yoktu. "Mekanıma geldi. Rusya'daki barlarımdan birinde saatlerce oturdu, birileriyle kumar da oynadı. Sonra emanetçi ile görüşme ayarladı barımda. Anlaştılar, sonra çıkıp gitti bardan. Fakat günler sonra yine geldi. Benimle görüşmek istiyormuş!" dedi. Son cümlesini söylerken dudaklarına sinsi bir tebessüm yerleştirdi.

"Paraya ihtiyacı vardı. Bunu sonradan öğrendim ama sebebi de seninle beraber Berlin'e yerleşmesine yetecek kadar para aramasıymış. Ben de ona bir fırsat sundum. Üç aylık bir işti. Casusluk yapacak ve benim düşmanlarımdan birinden bilgiler alacaktı." Gözlerini tekrar bana çevirdiği yüzündeki soğuk ifade, tüylerimi ürpertmişti. Igor, beni sarsacak kadar ruhsuz bir adamdı.

"Paramı çalmaya çalıştı aptal!" dedi ve sesli bir kahkaha attı. O hiç iyi değildi. "Benden kaçar mı ama?" Masaya sert bir yumruk attı. "Burnundan fitil fitil getirdim. 'Borcun var artık.' diyip milyon dolarlık senetler imzallattım." Gülümsemesi silindi ama sinsi ifade hâlâ yerini koruyordu. "Bana ihanet etmesinin bedelini yedi senedir ödemeye çalışıyor!"

Sustu birkaç saniye. O günlere geri gitti belki de. Düşündü, kendi sözlerini ve Murat'ın dediklerini anımsamaya çalıştı. "Sonra, seni anlattı. Elini kolunu bağladığım için benden yardım istedi. Seni babandan kurtarması gerekiyordu çünkü. Kerim'in yanında geçirdiğin her saniye senin hayatını riske atıyordu. Bu yüzden beraber plan yaptık." Başını sağa sola yatırıp boynunu kütletti. "Senin Berlin'e gideceğin gece Kerim'e bir mesaj attım ve Murat'ın kendisini polislere ihbar etmeye gittiğini söyledim. Hangarın adresini de attım ve köşede öylece sizi izledim." Masaya odaklı gözleri

sonunda beni buldu. "Ağlayışını, isyanlarını dinledim." Kelepçesinin izin verdiği kadarıyla parmaklarını kalbine bastırdı ve "Tam buramda hissettim. Bağırışların, gözyaşların hâlâ beynime kazılılar."

Derin bir nefes alıp andan uzaklaşmak için can atan ruhumun ayaklarını zemine çiviledim. Duygularımı meydana çıkarmanın sırası değildi.

"Sonra, Kerim seni sürükleyerek arabasına bindirdiğinde planı iptal edip yanına gelmek için ne kadar kararsız kaldığımı sana anlatamam ama ben iyi biri değildim o zamanlar. Aşk nedir, merhamet nedir bilmezdim bu yüzden sadece izledim. Murat, öylece yerde yatarken gidişini göremedi ama ben her saniyeyi hatırlıyorum."

Ela gözleri kin doluydu. Kerim'e karşı doyumsuz bir kin ile dolmuştu ve bu onun adımlarını şaşırtacak kadar yoğundu.

"Murat'ı alıp Rusya'ya getirdim. İşlerin içine girdi. Neredeyse bütün işlerimi ona yaptırmaya başladım. Böylece borcunu siliyordum. Her görev bir senetti ama her bitmiş senedin üstüne bir başka senet koyuyordum." Gülümsedi, tüylerim ürperdi. "Sana kavuşamaması için her şeyi yaptım."

Bedenimi hızlıca öne eğip kollarımı masaya yasladım ve "Neden?!" diye sordum hiddetle. "O hücrede saatlerce işkence gördüğümü bildiğin halde neden bırakmadın onu? Beni neden kurtarmadınız?!"

Omuz silkti. "Ben bu kadar çok düşünmem." dedi ve dudaklarını büzdü. "O an, onu göndermek istemedim. Defalarca kaçmak istedi benden ve İstanbul'a gelip seni kurtarmak istedi ama hep yakalayıp geri getirdim." Bedenini benim gibi öne eğdi ve gözlerini mavi gözlerime dikti. "Sebebini sonradan anladım."

Tek kaşımı sorarcasına alnıma kaldırdım. "Senin yanında sadece ben olmak istedim." Derin bir nefes alıp dudaklarını nemlendirdi. "Ben yalnız bir adamdım senelerdir. Dost bildiğim herkesten kazık yiyerek bu yaşıma geldim. Sırtımda onlarca dostumun hançeri saplı ve duygularımı sömürdü herkes. İyiliğimi alıp nefreti kazıdılar tenime. Kanata kanata kazıdılar." Yüzü yine kin dolu bir ifadeyle dolmuşken başını sağa doğru eğdi ve gözlerime bakarak gülümsedi.

"Ama sen çok masumdun. Günahsızdın. Kusursuzdun." Sözleri ürkütücü derecede sakin olduğu için masadaki kollarımı çekip sırtımı sandalyeye yasladım. "Sen kirli ruhuma baharı getirecek tek kişiydin. Murat, sarhoş olup seni bana anlattıkça bunu daha iyi anladım. Murat karşımda senin için isyanlar ettikçe, öfke krizlerine girdikçe ben de sana o kadar bağlanmak istedim."

Bunlar nasıl sözlerdi böyle? Bunları nasıl bu kadar rahatça dile getirebiliyordu?

Aklım almıyor. İnsanların kötülüklerine yetişemiyorum. Kirli düşünceleri etrafımı öyle hızla kuşatıyor ki kendimi savunacak kalkanı elime bile alamıyorum.

"Sonra kurtulmuşsun ve Miraçları bulmuşsun. Bu çok ani gelişen bir olaydı ve benim planlarımı da alt üst etmişti." Sırtını sandalyesine yaslandı. Tepemizdeki ışıktan uzaklaştıkça yüzüne düşen gölgeler daha geniş bir alana yayılmıştı. "Bekledik. İstanbul'a gelip seni izlemeye başladık. Karadağ malikanesini, Alaz ile bahçede koşturduğun, Ömür ile verandada sohbet ettiğin, Miraç ve senin terasta oturduğun anları... Hepsini izledim."

Bir yumruk sesi... Arkamdaki duvara geçirilmiş bu yumruğun sahibinin Miraç olduğunun farkındaydım. Sessiz kaldım çünkü artık her şey için çok geçti. Igor, sandığımdan da daha kurnaz bir adamdı ve benim hissizliğimi korumam gerekiyordu.

"Adamlarımdan birini Karan'ın evine gönderdim seni tekrar kaçırdıklarında. Seni hem Karadağlardan hem de Karan ve Kerim'den kurtarmak için kendi planımın tohumlarını Karan'ın zihnine ektim. Adamıma emir verip Karan'a, Dila'yı değil de Bahar'ı almalarını söylettirdim."

Bir yumruk sesi daha... Artık Edwin de biliyordu Miraç'ın arkamdaki odada olduğunu. Belki de yüzündeki ruhsuzluk şimdi bu yüzden bu kadar baskındı. Igor, Miraç'ı sinirlendirecek şeyleri çok iyi biliyordu.

O hepimizi çok iyi tanıyordu.

"Sen ölemezdin. Buna izin veremezdim." Başını hızla iki yana salladı. "Bahar, yaşını almış bir kadındı." Masanın altındaki ellerimi birbirine geçirdim sertçe. Bu cümleler çok ağırdı. Bu cümleler her insan için çok ağırdı ve şu an anladım ki Igor bir insan değildi. O çok acımasızdı.

"Tıkır tıkır işledi plan. Bahar, oracıkta öldü."

"Allah belanı versin." dedim başımı esefle iki yana sallarken.

"Herkes seni suçladı. Her Karadağ'ın gözünde anlık olarak sana karşı duydukları pişmanlığı gördüm." dedi ve gülümsedi. Midem bulanıyordu. Başım dönüyor, ellerim titriyordu. Dişlerimi birbirlerine bastırmasam dudaklarım da titreyecekti.

"Sonra sen uzaklaştın onlardan." Gözlerini gözlerime dikip en derinine bakmaya başladı. "Murat'ı gönderdim yanına. Şimdi değil, diye yalvardı. Beni şimdi görmeyi kaldıramaz, diye yalvardı ama umrumda değildi isyanları." Gülümsedi tekrardan. Ruh halinin değişimlerine yetişemiyordum.

"Seni baştan var etmem için tamamen yok etmem gerekiyordu." Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken hayatımın iplerini kendi elleri arasına alan adam, beni dumura uğratmıştı. Neler diyordu böyle? Bu kadar acımasız bir adamken nasıl aynı evi senelerce paylaştığım Edwin olabilmişti?

"Geldi yanına. Gerçeklerin altında ezildin. Kaldıramadın. Birine ihtiyaç duydun çünkü en son güçsüz düştüğünde seni yerden kaldıran Miraç girmişti hayatına. Onu sil istedim. Hayatındaki tek insan ben olmak istedim." Parmakları ile masada ritim tuttururken bedenini de öne geriye sallamaya başlamıştı. Hızla bedenini öne eğince yutkunmadan edemedim.

Bence artık can güvenliğim tehlikedeydi.

"Uzaklaştın Murat'ın yanından. Çıplak ayakla yürüdüğün sokakta önünü dahi görmüyordun. Bekledim. Biraz daha bana yaklaşmanı bekledim ve en güçsüz düştüğün anda Edwin olarak çıktım karşına."

Bacaklarımın tutmayışı ve yanımdaki arabaya yaslanmam...

Edwin'in yanıma gelmesi...

Bir su şişesi uzatması...

Endişeli bakışları...

Nefes alamıyorum. Ciğerlerim inatla reddetmeye başladı soluklarımı. Bu adamın kini, ruhumun duvarlarını yıktı ve kız çocuğum o enkazın altında kaldı. Çok güçlü bir depremdi sözleri. Çok büyük bir yıkımdı. Enkaz çok ağırdı ve ben bunu kaldıramayacak kadar çok caniliğe maruz kalmış bir kadındım.

Yaralıyım ben. Çok derinden yaralıyım hem de. Kalbimin en derinlerde, sevdiklerimin açtığı onlarca yara var ve şimdi Edwin, o kabuk bağlamış her yaramı kanatıyordu.

"Seninle iyi biri oldum. Senin yaralarını sararken sırtımdaki hançerlerin yarasını da sarıyordum. Gittikçe özgür olduğumu hissediyordum ve plan üç aylıkken altı ay oldu. Sonra bir sene, sonra iki... Sonra da 'Dila'ya şu zaman açıklayacağım.' demeyi bıraktım. Igor olarak değil Edwin olarak yaşamaya başladım."

Nefes alışverişlerim hızlanıyordu ve nasıl dizginleyeceğimi bilmiyordum. Masanın altındaki ellerim de titriyordu ve tırnaklarımı avuç içlerime batırdığım için kanıyordu ama bu sızı, yüreğimdeki acıyı bastırmıyordu.

"Kerim ve Karan'ı ben aldım senin ellerinden." dedi gayet rahat bir tonda.

"Aşağılık herif!" diye fısıldadım. Şayet bir kez sesimi yükseltsem sınırlarımı yıkacak ve bu adama karşı duyduğum öfke sayesinde katil olacaktım. Lakin kimse kolay bir ölümü hak etmiyordu.

"Senin psikolojini bozuyorlardı. Ben seni düzelttikçe onların yanına her gittiğinde yıkılıyordun. Geçmişinden kurtarmam lazımdı seni." Ne kadar da yalanlara inandırmış kendisini? Ne kadar da aptal bir adammış...

"Yine bunu Murat'a yaptırdım. Sen ondan daha çok nefret ettin." Gülümsedi. Sonra genişledi kahkahası ve dakikalarca kahkaha atmaya başladı. Sustu ve bir anda masaya yumruk attı.

Ona neler oluyordu, anlayamıyordum.

"Miraç geldi!" Yüzündeki o kin dolu ifade yine belirdi. "Seni benden yine aldı!"

"Ben ondan hiç gitmedim ki. Beni geri alması için önce kaybetmesi gerekiyordu." Artık konuşma sırası bendeydi. O benim psikolojimi etkileyecek cümleler kuruyorsa ben de onun zaten sağlıklı olmayan psikolojisini mahvederdim.

Igor, bunu çoktan beridir hak etmişti.

"Biz birbirimizi hep çok sevdik. İzlemişsin sen zaten, biliyorsundur. Alaz ile koşturduğum bahçede tecavüz edildiğimi de öğrendim ben. Sen beni izledin ya, o sıralarda bana tecavüz ettiler. Kusursuz dediğin kadını, kötülüğün en dipsiz kuyularına attılar. Melek diyorsun ya bana, sen beni sessizce izlerken kanatlarım kırdılar ama o geldi. Miraç geldi ve beni kurtardı. Sen değil, Murat değil; o kurtardı! O öldürdüğün kadın olmasaydı, benimle buluştuğun o gün Dila diye biri olmayacaktı. İntihar ederdim hücreden kaçar kaçmaz çünkü hayat hakkında hiçbir şey bilmiyordum ben. Ekmek ve sudan başka bir şey bilmiyordum!"

Başını iki yana sallamaya başladı. İnkar, insan psikolojisini derinden sarsan bir durumdur ve Igor, artık benim ellerimdeydi.

"Tenim izlerle dolu. Onlarca kusurum var tenimde." Yüzümü sola çevirip ömür boyu iz kalacak olan bıçak yarasını gösterdim. "Bak bunu babam yaptı." dedim işaret parmağımı yaraya bastırarak. "Bu kesiği attığında o kadar çok kanım aktı ki... Kirli kıyafetlerimle yaraya bastırdığım için sonra yara mikrop kaptı ve günlerce canım yandı. Kimse merhem getirmedi. Ben beş sene boyunca hiç ilaç içmedim."

"Sus." diye fısıldadı.

"Sen kendi planını devreye sokacaksın diye günlerce dövüldüm. Sen şimdi kendini iyi biri olarak mı görüyorsun? Ya da sana ait olduğumu mu düşünüyorsun?" Masaya avuç içimle vurup bana bakmasını sağladım. "Ben kimseye ait değilim! Ben Dila Karadağ'ım ve senin de dediğin gibi benim sınırlarım yok. Zihnimin de, ruhumun da sınırları yok. Ben her şeyi yapabilirim ama hep en iyisini yaptım. Bu yüzden bu savaşı ben kazandım."

Ellerim sinirden titrerken masaya tekrar vurdum ve "Bak gözlerime!" diye bağırdım. Utançtan dolayı gözlerini kaçırıyordu ama onun da gerçekleri duyması gerekiyordu. İşaret parmağımı sol yanağıma yasladım. Ve bir damla gözyaşı aktı. İnce bir yol çizdi kendine. Çoğu, masaya düşemeden yanağımda kurudu.

"Bu senin için dökeceğim tek gözyaşı, Igor Smirnov!" dedim ve ayağa kalktım. "Benim için artık bir gözyaşı kadar acı dolu, bir gözyaşı kadar siliksin."

Adımı haykırıyor, masaya yumruklar atarak yanına geri çağırıyordu fakat bitmişti. Dila, hem Igor hem de Edwin için bitmişti.

"Dila! Yemek hazır bak en sevdiğin tatlıyı da sipariş ettim!"

"Dila, daha ne kadar kendine bu acıyı çektireceksin? O, yok artık."

"Bahar ablan seni gökyüzünden izliyor Dila. O seni hiç yalnız bırakmaz."

Kapıyı kapattım. Yan odanın kapısı da açıldı.

"Bu bereyi takmayı bir daha unutursan saçlarına zımbalayacağım, bir daha hiç çıkartamayacaksın!"

"İçme artık şu sigarayı. Güzelim ciğerlerin mahvoluyor be kızım!"

Miraç tam karşıma geçti ve yüzümü kapatan saçlarımı kulaklarımın arkasına attı.

"Dila gözlerime bak! Sadece, ikimiz varız burada! Miraç yok, Alaz yok, Bahar yok! Sadece ikimiz varız!"

"Sakinleştirici ilaçlara başlamalısın bence. Öfke nöbetlerin, sinir krizlerin seni çok etkiliyor."

"Koltukta uyumayı nasıl da seviyorsun böyle! Hadi uykucu, yatağa geç yoksa boynun tutulacak."

"Annemin bana anlattığı bir masalı anlatayım mı sana? Uyuman için yardımcı olur mu?"

"Seni yıkmak isteyen çok insan var. Fakat arkanda benim olduğumu da hiç unutma. Geriye doğru düştüğün her an, seni tutacağımı hiç unutma Dila!"

Miraç, sıkıca sarıldığında zihnimi meşgul eden her ses sustu. Sadece çınlıyordu artık. Çok baskın bir çınlamaydı ve Edwin'in her sözünü kesiyordu.

Edwin, benim senelerimi hebâ etmişti. Edwin, beni kendi ruhunun kirini örtecek bir çarşaf olarak gördüğü için yok etmişti. Bembeyaz olmam için kendi siyahını ruhumun tenine bulaştırmıştı.

Yalandan bir hayat kurmuştu kendisine.

Şimdi ise tek gördüğüm şey, bir enkazdı.

Sahne kapanmıştı. Maskeler düşmüştü.

BÖLÜM SONU!

Emeğime saygı duyup oy vermeyi unutmayın.

Senden sonra ben hiç iyileşememişim. Benim hem acım hem de ilacım sendin ve senden sonra hiçbir şey doğru değilmiş.

KKD | PAMUK YIĞINI

Geri sayımı başlatıyorum.

Finale son dört bölüm...

Kara Kiraz~Dilhun 36. bölüm ile sonlanacak.

Zaman... Kolayca yazılan ama ardında onlarca anıyı, neşeyi, hüznü barındıran çok güçlü bir kelimedir. Beş harften oluşan ama bir kez dile döküldüğünde kalbi paramparça eden; ruhları silik bir ize çevirecek kadar soldurabilen bir kelimedir.

O beş harf, benim için parçalara ayrılıyordu aslında. Dört, beş, iki ve iki... Murat ile sevgili kaldığım dört sene; hücrede yalnızlıkla, acıyla sınandığım beş sene; Miraç ve Karadağlar ile geçirdiğim, hayata tekrar döndüğüm iki ay ve Edwin ile geçirdiğim iki sene... Hayatımın dönüm noktaları olan bu dört dönem şimdi aynalara baktığımda gördüğüm kadını var etmişti.

Gözlerime hem aşkı, hem mutluluğu hem hüznü hem de kederi kazıyan; sırtıma onlarca hançeri saplayan ve bir dönem bana rahat soluklar aldırıp bir dönem de nefes aldırmadan yaşatan bütün anları bu beş harfin içine sığdırabiliyorum işte. Ne de büyülü ne de ihtişamlı bir olay, değil mi?

İnsan beklerken çok daha fazla düşünüyormuş. Şu karakolda geçirdiğim saatler boyunca ruhumun ayakları beş yaşındaki Dila'nın anılarına kadar gitmişti. Sanki beklerken tekrar büyümüş, zihnimin geri planında kalan her anıyı tekrar yaşamış gibiydim. Şayet bunları tek başıma, sessiz bir odada zihnimde canlandırsaydım birçok kriz beni yoklardı, biliyordum. Fakat şimdi böyle değildi. Sağımda Miraç, solumda da Ömür oturuyorken ve ikisinin de elleri saatlerdir ellerimden bir kez bile ayrılmıyorken yalnız hissetmem ve dibi olmayan kuyuların içine atlamam mümkün değildi.

Atlasam da çıkarırlardı. Edwin ile konuştuktan sonra donakaldığımda ellerimden tutup beni düşüncelerim ve hislerimin arasından çıkardıkları gibi yine çıkarırlardı. Miraç yine gözlerime bakar ve tek odağımı o iki kahve irisi yapardı. İçinden gelirse ruhuma çiçekler açtıracak birkaç cümle kurar ve ben zamanın enkazları altında kalmaktan kurtulurdum. Ömür de aynanın karşısına geçirtir ve omuzlarımdan sarsarak "Bu mavi gözlerin baktığı yüz var ya, onlarca yüzsüz insanla karşılaştı senelerdir. Düştü defalarca. Dizleri, avuç içleri kanadı ama sonra kalktı ayağa. Hep de kalkar. Ruhuyla, bedeniyle güçlü olan bu kadın var ya, sen kalkmam dedikçe seni tekrar ayağa kaldıracak kadar güçlü bir kadın!" der ve beni toparlardı.

O yüzden korkmuyorum hiçbir şeyden. Kendime inanıyorum ve içimdeki gücü her zaman hissediyorum. Eğer bir saniye bile hissetmesem bana kendimi hatırlatacak insanlarla etrafım çevriliydi ve korkusuzluğum da bu yüzdendi.

"Ya babam şehir dışına çıkarsa? Karan da çok Türkiye'de kalan bir adam değil ki! Neden bu kadar uzun sürdü bu işlemler?" diye sordum endişe barındıran bir ses tonuyla. Miraç, baş parmağı ile elimin üzerini okşamaya devam ederken kahve gözlerini gözlerime çevirdi.

"Evdeler, sen merak etme." dedi ve ufak bir tebessüm etti. Bu cümleyi kendinden çokça emin söylediği için bir planı olduğunu anlamış ve sorarcasına bakmıştım gözlerine. "Bu işlerin uzun süreceği belliydi. Ben de Ender ve Batu'yu Kerim ve Karan'ın evlerine gönderdim. Teyit de ettiler, ikisi de evlerindeler şu an." dedi ve gülümsemesi daha da genişledi. "Bir nevi tutuklanmayı bekliyorlar."

"Gebersinler!" diye söylendi Ömür.

"Yok gebermesinler. İkisinin de çekeceği bunca acı varken ölmek onların kurtuluşu olur." dedim keskin bir tonda. Miraç da başını aşağı yukarı sallayarak bana katıldığını belirtmişti. "Miraç, Karan'ı polisler almadan nasıl alacaksın sen?" diye ekledim daha kısık bir ses tonuyla.

Karakolda yasa dışı bir planı kurgulamak da tam da bizden beklenilecek bir hareketti gerçekten.

Miraç'ın yüzü söylediklerimden sonra daha ciddi bir ifadeye bürünürken elimi tutan parmaklarının yakınlaştığını ve tutuşunun sıkılaştığını sezdim. Bastırdığı duygularını açığa çıkartacak bir cümle kurduğumu cümle kurduktan sonra fark etmiştim ama bunların konuşulması gerekiyordu.

"Andre'ye söyleyeceğim. Baskın düzenlesin eve, o alsın Karan'ı." dedi benim gibi kısık bir ses tonuyla. Boştaki eli ile alnına düşen saçlarını geriye doğru attı ve "Ben şimdi seni yalnız bırakamam. O it tutuklanırken yanında olmak istiyorum. O yüzden biz Kerim'in tutuklanmasına odaklanalım." diye ekledi.

Ufak bir tebessüm ettim. O an, babam tutuklanırken yanımda olmasını istediğim tek kişi oydu. Onun da bunu daha önceden düşünmesi mutlu etmişti beni.

"O zaman Andre'ye söyle. Hazırlıklara başlasın. Saatler önce %80'i incelenmişti dosyaların. Yakın bir zamanda harekete geçer polisler." diye ekledi Ömür.

"Evet, Ömür haklı. Hem kasaları aldığımızı da söylersin Andre'ye. Hiç kimsenin haberi yok. Artık herkesin duyması lazım." dedim kendimden emin bir tonda. Miraç'ın da dudakları usulca sağa doğru kıvrılmış ardından da göz kırpmıştı.

Eline telefonunu alıp Andre'ye karakola gelmesi için bir mesaj attı.

Bir dakikanın bir saatmiş gibi geldiği yarım saatin ardından bizden başka sivilin olmadığı koridorda birçok adım sesi yankılanınca üçümüz de gözlerimizi o tarafa çevirmiştik.

Asaf abi, Andre, Yamaç, Işık ve Alev... Herkes, kendinden emin adımlarla yanımıza doğru adımlıyorken günler sonra gördüğüm Yamaç ile gözlerimiz kesişti. Mümkün olduğunca ondan uzakta yaşamak istesem de anlık bir gafletle bakmıştım gözlerine ve onun da gözleri benden ayrılmıyordu.

Ne düşünüyordu benim hakkımda? Hâlâ beni suçlayacak kadar duygusuz bir adam mıydı Yamaç?

Miraç, Yamaç'ı görünce hızla ayağa kalkmış ve önüme geçmişti. Ömür de abisinin ardından hızlıca ayağa kalkıp Miraç'ın yanında yerini almıştı. Bir Yamaç vakası daha yaşamak istemiyorken eğer ağzından tek bir kötü söz çıkarsa Miraç'ın karakolun orta yerinde onu öldüreceğinden emindim.

"Sen niye geldin lan?" dedi dişlerinin arasından. Ben başımı soğuk duvara yaslamış ve öylece Miraç'ın sırtını izliyorken Alev, Miraç'ın önüne geçti.

"Sorun çıkartmaya gelmedim." dedi Yamaç ondan beklenmeyecek uysal bir tonda.

"Merak etme. Sorun çıkartacak olsaydı getirmezdim zaten." dedi Miraç'ın gözlerinin içine bakarak. Alev'in genelde haklı yargıları olduğunu bildiği için Miraç da gerilen omuzlarını bir nebze olsa da gevşetmişti. Benim umursamazlığım ise bence oldukça gülünçtü.

Yamaç şimdi karşıma geçip o gün kurduğu cümleleri bir daha kursa büyük ihtimalle sadece gözlerine bakar ve "Bitti mi?" diye sorardım. Sanırım üzerimdeki bu rahatlık, Edwin'in her şeyi açıklamasından sonra gelmişti. Yaşadıklarımı en başından beridir izleyen bir adam, benim hayatımı kendi kurallarıyla senelerce yönetmişti ve ben bu gerçeği öğrendiğimden beridir kendimi hafiflemiş hissediyordum.

Vermediğim bir kararın sebep olduğu sonuçların yükünü ben değil, karar verenler taşımalıydı. Ben daha fazla kendime acı çektirmemeliydim ve artık zifiri karanlığa alışmış gözlerimin gün doğumunu izleme zamanı gelmişti.

"Bir çekil de Dila'yı göreyim!" diyen Alev'i duyunca dudaklarıma istemsizce bir tebessüm kondu. Alev, iki sene önceki gibi aksiydi ve bu halini çok seviyordum.

Miraç cevap vermeden yana kayınca Alev'in kara irisleri ile göz göze geldim ve tebessümüm genişledi. Ayağa kalktım ve açtığı kolları arasına girdim. Boynuma sıkıca sarılmışken sırtımı sıvazlıyordu ve bu beline sardığım kollarımı biraz daha sıkılaştırmama sebebiyet vermişti.

"Başaracağını biliyordum. Miraç'ın bana anlattığı kadın, tıpkı şimdi olduğu gibi her düzeni alt üst edebilecek kadar güçlü bir kadındı." Çenemi omzuna yaslayıp kalp atışlarımı hızlandıran sözlerini içimdeki kız çocuğuna da duyurdum. Onun da bu cümleleri duymayı hakkı vardı.

"Teşekkür ederim." diye mırıldandım. Şayet dudaklarımın arasından başka bir minnet cümlesi çıkarsa gözyaşlarımı durduramayacağımı biliyordum.

"Avukatın benim bak! Eğer bir başkası ile anlaştıysan fena bozuşuruz seninle!" dedi sırtıma hafifçe bir tokat attıktan hemen sonra. Kıkırdadığımda kollarını boynumdan çözdü ve kocaman tebessüm ederek baktı gözlerime. "Benden yalan söz çıkmaz, bilirsin!" dedi kaşlarını alnına doğru kaldırıp.

"Senden başkasının avukatım olması mümkün mü Alev Durmaz?!" dedim onun gibi geniş tebessüm ederken.

"Artık Alev Karadağ'ım, Dila Karadağ!" dedi kendinden emin bir tonda. Duyduklarımın ardından yaşadığım şaşkınlık dudaklarımın aralanmasına sebep olmuştu. "Bu Yamaç denen herif iki söze kandırdı beni. Evlendik dört ay önce." diye ekledi.

Ne diyeceğimi ne yapacağımı bilemediğim için gözlerim kısa bir süreliğine Miraç'a kaymıştı ama o bize bakmıyordu. Atmaca gibi gözleri Yamaç'ın üzerindeydi ve adeta pusuda bekliyordu.

"Hayırlı olsun." diye mırıldanabildim sadece. Yamaç'ın biriyle evli olması fikrini sanırım üç günde anca sindirebilirdim. Bu durumu mantıklı kılan tek şey de Alev ile evli olmasıydı çünkü Yamaç'ın sert mizacı ile sadece Alev geçinebilirdi.

"Tamam siz ayrılın artık. Ağaç oldum burada!" Işık'ın sitemkar ses tonu Ömür'ü de Alev'i de güldürmüşken ben fazlasıyla duygusallaşmıştım. Onun bir anne adayı olduğu gerçeğini tekrar hatırlayınca ister istemez dudaklarım büzülmüştü. Sanırım diğerleri hâlâ bunu bilmiyordu.

"Işık." diye mırıldanıp açtığı kollarının arasına girdim ve başımı omzuna yasladım. Seneler önce, Viyana'yı bana sevdiren o dans gösterisi tekrar

zihnimde belirmişti. Dansın hayat kurtarabildiğini, zihni uyuşturup kalbin ritimlerini dizginleştirdiğini onun sayesinde anlamıştım ben.

"Dila." demek ile yetindi fakat ses titremişti. Sanırım onun da sözleri boğazına dizilmişti ve tek bir söz söylese hüngür hüngür ağlardı. Bir de kadınların hamile olduklarında daha fazla duygusallaştıklarını duymuştum ve şimdi Işık'ı ağlatmanın bir anlamı yoktu.

"Tebrik ederim." diye fısıldadım kısık bir ses tonuyla. "Çok güzel bir anne olacaksın."

"Tek bir söz daha edersen oturur hüngür hüngür ağlarım!" diye fısıldadı ben gibi. O da fısıldayınca bu haberi daha aile üyelerine açıklamadıklarını da anlamış oldum.

Kollarını boynumdan çözdü ve yanaklarımı avuç içlerinin arasına aldı. "Bir daha beni yalnız bırakmak yok. Bir daha vazgeçmek yok! Bir daha gitmek yok!" dedi keskin bir tonda. Kahve irisleri fazlasıyla ürkütücü olduğu için bir şey diyemeden sadece başımla onayladım. Bir de hamile olduğu için benim gözümde dokunulmazdı. Kafamda taş kırsa hormonlardan der, susardım.

İnşallah o kadar hormonlarla savaşılmıyordur Dila.

"Lan şerefsiz herif! Beni neden çağırmadın sen! Çabuk hesap ver bana! Arkamdan ne dolaplar çevirmişsin?! Kasaları ne ara ele geçirdiniz lan!" Andre, Miraç'ın omzuna sertçe vurup dile getirmişti sözlerini. Kasaları almak için İstanbul'a geldiğimi kimseye söylemediği için herkes bu sonuca fazla hazırlıksız yakalanmış gibi duruyordu.

"Ben bir şey yapmadım. Dila aldı kasaları. Dila, Edwin'i açığa çıkardı." dedi Miraç gayet sakin bir tonda. Herkesin odağı tekrar ben olmuşken Işık elini belime atarak başını omzuma yasladı.

"Edwin olayı çözüldü mü?" diye sordu Andre şaşkınlıkla. Edwin'i nereden tanıdığını bilmediğim için şaşırmıştım ve Miraç da bunu sezmiş olacak ki gözleri dakikalar sonra beni bulmuştu.

"Edwin'i uzun süredir araştırıyordum. Sekiz sene öncesine kadar var olmamış biri olduğunu bulmuştuk ama daha ileriye gidemedik." diye kısa bir açıklama yapmıştı.

"Benden gizli mi araştırdın? Sekiz sene önce var olmadığını biliyordun da neden söylemedin bana?" diye sordum kaşlarımı çatarak. Derin bir nefes aldı ve yükselmiş omuzlarını tekrar düşürdü.

"Bu senin planındı Dila. Edwin'in nasıl biri olduğunu kendi başına çözmeni bekledim. Elimde somut bir şeyler olmadan karşına da dikilemezdim ayrıca." Gözlerini kaçırdı ve sağ elini kaldırıp dağılmış saçlarını biraz daha dağıttı. "Neyse, şimdi konumuz bu değil. Seni başka bir şey için çağırdım ben buraya." dedi ve gözlerini sol tarafımızda kalan polis kalabalığına çevirdi. Ceyhun'un liderliğindeki ekip son kontrollerini yapıyordu ve birazdan babamı tutuklamak için bir operasyon başlatılacaktı.

"Batu ile iletişime geç. Karan'ı sen alacaksın evden." dedi kısık bir ses tonuyla.

"Ne?!" Andre'nin biçimli kaşları bir anda çatıldığında omuzları da hızla gerilmişti. Vücudu dikleşmiş, bakışları daha da keskinleşmişti. Gözlerini Miraç'tan ayırıp bana çevirdiğinde kafasındaki taşları yerine oturtmak için benden onay bekler gibi bir hali vardı. Ben de usulca başımı sallamıştım.

"Alıyor muyuz lan Karan'ı?" diye sordu tekrar Miraç'a döndüğünde. "Sonunda yapıyor muyuz?" Bir cevap beklemekten çok kendi içinde kabullenmek için cümle kuruyordu aslında. Miraç'ın dudakları da usulca iki yana kıvrıldığında başını da sallayarak onaylamıştı Andre'yi.

"Alıyoruz kardeşim. Bugün, senelerdir kurduğumuz o hayali gerçekleştireceğiz." diye mırıldandığında Andre hızla Miraç'a sarıldı. Sırtlarına her zamanki gibi sertçe tokatlar atarak sarılışlarını daha da anlamlı kılıyorlardı. Bana biraz garip geliyordu bu hareket ama onlar da böyle anlaşıyordu işte.

"İnsan alıştıra alıştıra söylerdi, kalbime indi yemin ediyorum." diye mırıldandıktan sonra kollarını Miraç'ın boynundan çözdü. Miraç bilmiş bir tavırla dudaklarını sağa doğru kıvırmış ve başını hafifçe sağ omzuna doğru

eğmişti. "Tamam o zaman. Ben Karan'ın inine gideyim. Sığınak'a getiririm sonra." diye ekledi.

Başını omzuma yaslamış Işık, hafifçe öksürdüğünde Andre'nin gözleri de karısını bulmuş ve bir aydınlanma yaşamış gibi kaşları alnına doğru çıkmıştı.

"Gitmeden de bir şey söylemem lazım size." diyen Andre, elini Işık'a doğru uzattı. "Daha fazla söylemezsek Miraç öğrenince beni direkt gebertir." diye ekledi. Müjdeli haberi vereceklerini anladığım için yerimde heyecanla kıpırdanmaya başladım. Topuklu botlarım, beton zeminde tok bir ses tonu çıkartırken herkes susmuş ve sadece Andre ile Işık'a odaklanmıştı.

Andre, önce kolunu karısının beline sardı. Işık, Andre'nin kollarına arasına girer girmez tebessümünü genişletti ve sol elini kaldırıp daha fındık kadar olan bebeğinin üzerine koydu. Orada bir canlı olduğunu bilmek bile gözlerimi dolduracak kadar mucizevi bir olaydı.

Işık'ın koyu saçlarının üzerine bir öpücük konduran Andre, gözlerini Miraç'a dikti ve "Işık, hamile." dedi.

Önce Ömür'ün "Oha!" diye bağırmasını, sonra Yamaç'ın "Ha siktir!" diye küfretmesini işitmiş, Asaf abinin şaşkınlıktan dolayı aralanan dudaklarını eliyle kapatmasına şahit olmuştum.

Gözlerim herkesi es geçip sadece Miraç'a çevrildi. Kirpikleri dahi kıpırdamazken nefes de almıyordu. Onun için zaman durmuştu. Kardeş bildiği dostunun baba olacağını öğrendiği ilk an, zaman onun için akmayı kesmişti. Takvim yaprakları koparılmayacak, yelkovan ve akrep yerinden hareket etmeyecekti çünkü Miraç'a imkansız gelen bu olayı sindirmesi için zamanın durması ve onun hiçbir şeyi kaçırmaması gerekiyordu.

"Şaka mı bu?" diye sordu saniyeler sonra. Andre de sadece Miraç'a odaklı olduğu için hemen yanıt vermişti kardeşine.

"Bu işin şakası olmaz, kardeşim." dedi ve kocaman tebessüm etti. "Baba oluyorum ben." Gözleri parıldamaya başladığında o gün bana açıkladığında olduğu gibi duygulandığını anlamıştım.

"Siktir!" diye fısıldadı Miraç. Olaylar bir bir zihninde anlam kazanınca hızla öne adımlayıp Andre'ye sıkıca sarıldı. Seneler önce, o soğuk odada acılar içinde kıvranan Miraç'a pansuman yapan çocuk şimdi baba oluyordu. Dostluğu, kardeşliği yere bir battaniye serip yanı başında uyuyakalan Andre sayesinde anlamış olan Miraç, amca oluyordu.

Kimliklerin önemi yoktu. Onlar resmiyette kuzen olarak gözükseler de kardeşlerdi ve Miraç, amca oluyordu. Doğacak o bebek ile aralarında bir kan bağı olmasa da öz yeğeni olacaktı. Sınırlar, kimlikler kifayetsiz; duygular anlamlıydı onlar için.

Sen de teyze oluyorsun Dila. Teyze için anne yarısı derlermiş,biliyor musun?

Miraç usulca kollarını Andre'den çözdükten hemen sonra Işık'ı da tebrik etmişti. İkisini yakınlaştıran asıl kişi Miraç olduğu için Işık ve Andre de minnet dolu bakıyorlardı Miraç'a. Herkes birbiriyle sarılıyorken piknik yaptığımız gün, gölün kenarında oturup sohbet ettiğimiz o anlar tek tek zihnimde belirmişti.

O huzurlu günlere dönmeyi çok isterdim çünkü hemen arkamızda Bahar abla ve Asaf abi sofrayı hazırlıyor olurdu. Yamaç bana nefret dolu bakmaz, Alaz göğsünün üzerinde papatya taşıyor olmazdı.

Miraç'ın gözleri sonunda beni bulduğunda ikimizin de zihninde aynı soru belirmişti, biliyordum. Biz de bir gün anne ve baba olacak mıydık? Tekmelerden, yumruklardan, asit yanıklarından nasibini almış karnımda bir can var olacak mıydı?

Gözlerine çöreklenen onlarca saf duygu yüzümde bir tebessüme sebep olmuştu. Anne olmayı çok isterdim ben de. Çocuğumun babasının Miraç olmasını çok isterdim.

Miraç çok güzel bir baba olurdu çünkü. Onun babası mükemmeldi. Miraç da şefkatle büyümüştü sekiz yaşına kadar. Babasının izinden gider, çocuğumuza kusursuz bir baba olurdu.

Herkes Işık ve Andre'yi tebrik ederken Miraç kolunu omzuma atıp beni kendisine çekti ve saçlarımın üzerinden öptü. Göğsüne yaslanmış başım, kalbinin tam üzerine denk gelirken onun da hayallerinde bir aile olduğumuzu ve bunun kalp atışlarını hızlandırdığını hissetmiştim.

Elbet, zaman bir gün de bizim için akmayı bırakırdı. Elbet bir gün ben de elimi karnıma koyduğumda avcumun içinde bir canın var olduğunu hissederdim. Yeter ki umut etmeyi hiç kesmeyelim. Ne istersen o olur, ne hak ettiysek onu yaşardık.

"Ya biz neden buradayız?!" diye sitem ettim topuğumu arabanın zeminine sertçe vururken. Zaten dakikalardır bacaklarımı titreterek Miraç'ı sinir ediyordum ve şimdi zemini delercesine vurmam onun da sabrını taşırmıştı.

"Güzelim, şimdilik polislerin işine karışmayacağız." dedi tane tane. Dirseğini araba camına yaslamış ve parmakları ile direksiyonda ritim tutuyorken diğer elini kaldırıp yüzümü kaşındıran bir tutam saçımı kulağımın arkasına attı. "Babanı polislere ihbar eden sensin. Bırak da işlerini yapsınlar."

"Onun evden çıkarılırkenki halini görmek istiyorum." diye mızmızlandım. "Şu an kapıya ne kadar uzak olduğumuzu görmüyor musun?"

"Tamam da oraya gidersek ani çıkacak olan çatışmaya karşı koyamayız." dedi daha sakin bir tonda. "Polislerin önünde çatışmaya girersem bana da temiz çamaşır yollarsın artık."

Mavi gözlerimi irice açtığımda hemen kulak mememi çekiştirip eklemimi arabanın sert kısmına vurdum ve "Allah korusun!" diye mırıldandım. "Sen uslu çocuk ol, aman diyim."

Miraç'ın kısa kahkahası arabada yankılandığında gergin andan bir nebze olsun uzaklaşmış olmak beni de mutlu etmişti. Zira, on beş dakikadır evin iki yüz metre gerisine arabayı park etmiş ve Ceyhun'un liderliğinde Çevik Kuvvet polislerinin operasyonu başlatmasını bekliyorduk.

Ceyhun da inatçı yanım ile tanışmış ve ısrarlarıma daha fazla dayanamadığı için telsizlerinden birini bana vermişti. Yoksa evin önünden bir saniye bile ayrılmazdım.

Sessizce birbirlerine durumu aktaran polislerin seslerini duyarken birçok eve, birçok polis tarafından eş zamanlı düzenlenecek operasyonlar için beklemedeydik. Birkaç dakika sonra, ülkeyi derinden sarsacak birçok haber gazetecilere ulaşacak ve acımasızlığa maruz kalmış her masum vatandaş da bu durumdan haberdar olacaktı. Şimdi bunların hayalini kurarken bile kalbim hızla atıyorken bu anları bizzat yaşadığımda neler hissedecektim hiç kestiremiyordum.

"Bütün çıkışlar kapatıldı." Ceyhun'un tok ses tonu telsizden yankılandığında Miraç ile kısa bir an göz göze geldik ve sessiz bir anlaşmayla kapılarımızı aralayıp dışarı çıktık. Hafif tepenin üzerine park ettiğimiz araç sayesinde evin her kısmını görebiliyorduk.

İlk adımlarımı attığım bahçeyi gördüğümde aklıma küçüklüğüm değil, sızlayan onca yarama rağmen var gücümle evden kaçtığım sahneler gelmişti. Üçüncü katta, kırmızı perdeleri gördüğümde ise boğazıma oturmuş yumru bana nefes aldırmamıştı çünkü ben yedi sene sonra ilk kez odamı görüyordum. Çocukluğumdan beridir odam hiç değişmemişti benim. Ben yıldızlara hep o pencereden bakmıştım ve beş yaşındaki Dila ile yirmi iki yaşındaki Dila aynı pencereden gün doğumunu izlemişti.

Murat, bazen herkes uyuduğunda evin sağ köşesindeki sarmaşıklara tutuna tutuna pencereme gelirdi. Babamdan kurtulamadığı bazı geceler, bu pencereden odama girer ve benimle uyurdu. Bazen, babamın yaptıkları öyle ağrına giderdi ki basıp gitmek isterdi evden. Ben odamda penceremin kenarında ona bakarken o bahçede tur atar ve bir nebze olsun sakinleşmek adına yalnız kalmayı tercih ederdi.

Ben de inatla onu odama çağırırdım. İnatla benden gitmek istediği her saniye "Gel." derdim.

En büyük hatam da buydu.

Babamın caniliğine şahit olmuş Murat, o caninin kızıyla uyurdu o geceler.

"Dila?" Miraç, çenemden tutup yüzümü yüzüne çevirdiğinde yüzümdeki buruk ifadeyi daha net görebilmişti. "Ne oldu?" diye sordu usulca.

"Benden nefret ettin mi hiç?" Sesim titredi. Gözlerimin dolması Miraç'ı iyice afallatmışken "Ben Murat diye sayıklarken benden hiç nefret ettin mi? O zamanlar senin kalbini çok kırdım bu faydasız aşk yüzünden. Benden hiç nefret ettin mi Miraç?" diye sordum.

"Asla." dedi hemen. Dilinden dökülen tek bir kelime ile eskiye dair bütün anılarım terk etti zihnimi. Kız çocuğumun etrafını saran bütün ihanete uğradığım insanlar küle dönüp yok oldular. "Dila, ben senden hiç nefret etmedim." Saçlarımı işaret parmağı ile geriye doğru atarken "Geçmişinin hesabını şimdilerinden hiç kesmedim ben. Murat'ı sevdiğin için kızmadım sana çünkü seni senden gizli sevdiğim zamanlarda kendime de kızamazdım. Kalbe söz geçmiyor be güzelim." dedi ve başını sağa doğru hafifçe eğdi. "Senden izinsiz yüreğine girmiş insanların hesabını sana kesemezdim. Buna hakkım yoktu."

"Eğer bir gün bana kızarsan, seni sinirlendirirsem ya da seni bir şeye zorlarsam benimle uyuma, olur mu?" diye mırıldandım hemen sonra. "Ben istedim diye gelme kapıma. Yüreğinden geçersem o zaman gir yatağıma."

Kalbimin burukluğu belki anlamış belki de hissetmişti çünkü beni kendisine çekip sıkıca sarıldığında saçlarımın üzerinden ciğerlerine çektiği nefes, acı doluydu. O iç çekişin içinde onlarca sitem, onlarca pişmanlık saklıydı belki de.

"Herkes hazırda beklesin. Emrimle aynı anda giriyoruz!" Tanımadığım bir adamın sesi telsizden yankılandığında Miraç kollarını çözüp gözlerini telsize çevirdi.

"Hadi şimdi bunları düşünmenin zamanı değil." diyip kaşımın kenarından öptü.

"Haklısın." diye mırıldanıp kendimi biraz daha toparladım. Bundan sonrasını ben değil, babam düşünecekti.

Kamufle olmuş her polis, bir anda yerlerinden çıktılar ve onlarca silah sesi, dakikalardır süren sessizliği yok etmişti. Onlarca polisin eş zamanlı olarak eve giriş yaptığını gördüm. Bahçedeki onlarca koruma saniyeler içinde etkisiz hale getirilmişti ve bir polis, camla kaplı duvara sert bir tekme geçirmiş ve anında cam paramparça olmuştu.

Duraksamadan eve girmişler ve silahlarını ileriye doğrultmuşlardı. Ormanda pusu kurmuş babamın adamlarından polisleri ben haberdar ettiğim için aynı zamanda yirmi kişilik ekip de ormandaki adamları etkisiz hale getiriyordu.

"Miraç, gidelim." dedim heyecanla. "Babamı çıkartmaları uzun sürmez." diye eklediğimde Miraç da başını sallayarak onayladı beni.

"Tahmin ettiğimden de hızlı hallettiler. Biz de anca gideriz eve zaten." diyip hızlıca arabasına bindi. Biner binmez arabayı çalıştırdı ve son sürat tepeden aşağı inmeye başladık.

Bacaklarımı yine stresten sallıyorken Miraç bu sefer sitem etmemişti. Zira bana göstermese de onun da heyecanlandığının farkındaydım.

"Bekle beni." diye mırıldandım. "Senin için geliyorum Kerim Milat."

Biz tepeden inerken onlarca polis evi alt üst etmekle ve birbirlerine durumlarını bildirmekle meşgullerdi. Bahçedeki adamları halleden polisler de eve girmiş ve dört katlı evin, her katına yayılmışlardı. Babamın ve annemin kaçacak yerleri yoktu artık. Kaçmayı başarsalar bile evin bir kilometre ilerisinde çember oluşturmuş şekilde bekleyen Miraç'ın adamlarından kaçamazlardı.

"Kaldır ellerini!" Açık telsizden kulaklarımıza dolan sesten hemen sonra babamın "Tamam! Tamam, vurmayın!" diye korkuyla bağırmasını da duymuştuk. Kulaklarımı çınlatacak bir kahkaha attım. Sağ elimi sıkıca yumruk yapıp dizime hafifçe vururken kahkaham araba yankılanıyordu. Ne benim ne de Miraç'ın itirazı vardı çünkü ben seneler sonra ilk kez bu kadar içten bir kahkaha atmıştım.

"Bitti." dedim ellerimle saçlarımı geriye doğru atarken. "Babamı tutukladılar!"

"Yat yere! Yat! Yat! Yat!" Tok sesle bağıran onlarca polisin sesi birbirine karışmışken babam da "Ben suçsuzum! Evime nasıl girmeye cüret edersiniz! Ben suçsuzum!" diye bağırmaya devam ediyordu.

"Avukatımı arayacağım! Hepinizi sürüm sürüm süründüreceğim!"

"Kes çeneni vatan haini!" Tanımadığım bir polise ait ses sayesinde polislerin de içinde yeşeren babama karşı öfkeyi hissedebilmiştim. Artık eminim. Kerim Milat, polislerin ellerinde ülkenin adaleti altında çok acı çekecekti.

Biz evin tam önüne geldiğimizde çiçek desenli demir kapı dışarıdaki polisler tarafından iktiriliyor ve polis arabalarının bahçeye girmesi için yol açıyorlardı.

Araba, Ceyhun'un makam aracının hemen yanında durduğunda vakit kaybetmeden ikimiz de indik arabadan. Ceyhun biçimli kaşlarını çatmış ve içeride olan polislerin durumlarını inceliyorken yanına geldiğimizi sezdi. "En fazla yirmi dakika uzak tutabildim seni." dedi hafif alay barındıran bir ses tonuyla.

"Bu zevkten kendimi mahrum edemezdim." diyip omuz silktim.

Cam duvarın kırılmış her parçası verandanın her yerine yayılmışken siyah kıyafetleri içinde ona yakın polis verandaya çıktılar. Cam parçalarına bastıklarında çıkan tıkırtı sesleri, uzak olmamıza rağmen bize kadar gelirken üç polisin hemen arkasında elleri arkasından kelepçelenmiş babamı görmüştüm. Ve hemen ardından babamdan farkı olmayan Nalan Milat görünmüştü.

Vicdanım bir an bile sızlanmadı. Ailemin tutuklandığı gördüğüm için bir damla gözyaşı bile dökmedim. Aksine dudaklarımı iki yana kıvıran koca bir tebessüm peyda oldu yüzümde. Bekledim. Beni görmelerini, yüzlerindeki o kin dolu ifadeyi görmeyi bekledim.

"Ben suçsuzum! Bu hatanızın bedelini mesleğinizden olarak ödeyeceksiniz!" Babamın hâlâ bir umut dile getirdiği cümleler yanımdaki iki adamın da alayla gülümsemesine sebep olmuştu. Ölü bir balığın yüzmesini beklemek kadar faydasızdı artık Kerim Milat'ın isyanları.

İki koluna girmiş polisleri zorlamıyor sadece sözleriyle onların üzerinde bir etki oluşturmayı bekliyordu. İçten içe, evini kuşatan bu polislerden korktuğunu gözlerinden görebiliyordum.

Ve kapıya çok yaklaştıklarında yolu kapatmış birçok arabayı görmüştü. Hemen ardından da mavi gözleri, mavi gözlerimi bulmuştu. Polislerin adımlarına eşlik eden adımları anında dururken dudakları şaşkınlıkla aralandı.

Onu en son iki sene esir tuttuğum hücreden çıkarken görmüştüm. Gözlerindeki zafer dolu ifade beni o gün darmaduman etmişti. Peki ben nasıl bakıyordum ona? Kinimi, nefretimi gösteriyor muydum?

İki koluna girmiş polisler duraksayan babamı sertçe sarsarak tekrar adımlamasını sağladığında babamın ayakları sendeledi. Zaten ev terliklerinden biri yoktu, diğeri de bu hamle ile bahçedeki çimlerin üzerine savrulmuştu. Çıplak ayaklarıyla çimene basmak zorundaydı artık.

Bu daha çok gülümsetmişti beni.

Ve kapıya doğru bir adım attım. Bir adım daha... Sakince, yüzümde çarpık bir tebessüm ile ilerledim. Polisler beni gördüklerinde adımlarını durdurup babamı bana doğru çevirdiler.

"Sürprizimi beğendin mi baba?" diye sordum. Ellerimi kabanımın ceplerine soktum. Telsiz seslerinin yankılandığı ortamda topuklu botumun sesi daha baskın gelirken "Ben kazandım Kerim Milat. Seni de, o aşağılık yoldaşlarını da yendim." dedim kendimden emin bir tonda.

"Hain! Nankör! O beni iki sene boyunca hücreye kapattı! Viyana'da, bir ormanlık alanda tuttu beni ve Karan'ı! Ekmek, su vermeden eziyetler etti bize! Onu tutuklayın! Asıl suçlu o!" Yerinde çırpınmaya başladığında Miraç da yanıma gelmiş ve kolumu tutarak bir adım geriye çekmişti beni.

"Sana tutuklanmak yaramadı Kerim Milat! Kendince senaryolar kurmaya başlamışsın!" dedi ve ellerini kabanın ceplerine soktu Miraç. Başını kaldırdı ve kahve gözlerini biraz daha kısıp yukarıdan bir bakış attı babama.

"O da dövdü beni! Bu adam saatlerce dövdü beni o hücrede! Duymuyor musunuz? Asıl suçlu onlar! Yanlış adamı tutukluyorsunuz! Elinizdeki belge yok, hiçbir kanıt yok! Beni tutuklayamazsınız!"

Babamın kollarına girmiş polisler, daha sıkı bir şekilde babamı tutmaya başladıklarında babama doğru bir adım attım. "Ama Kerim Milat, kızını hiç tanımamışsın." dedim yapay bir üzüntüyle. "Ben hiç elimde belgeler olmadan seni ihbar eder miyim? Kasalar çoktan incelendi bile. Onlarca dosyan şu an polisin ellerinde."

Kerim'in dudakları şaşkınlıkla aralandığında içimdeki kız çocuğu kahkahalar atarak koşturmaya başlamıştı. Ellerine bir uçurtmanın ipini dolamış ve özgürce uçuruyordu uçurtmasını.

İçine düştüğü durumun açıklamasını polisler yapardı artık. Onunla daha fazla iletişime geçerek midemi bulandırmak istemiyordum. Annem ile gözlerimiz bir an bile buluşmazken Kerim'i sürükleyip arabaya bindirmeye başlamışlardı.

Nalan Milat, eğdiği başını kaldırdı ve dakikalar sonra gözlerini gözlerime çevirdi.

Ben gözlerimin rengini babamdan almıştım. Saçlarımın düzlüğünü ve rengini ise annemden. Kimliğimi oluşturan, beni Dila yapan hiçbir özelliğim ise onlara ait değildi. Bu yüzden gözlerindeki duygular çok yabancı gelmişti gözlerime. Acıyor muydu yoksa merhamet mi diliyordu? Sevgi, şefkat peki? Annem ne zaman benim gözlerime şefkatle bakmıştı? Benim annemle ne kadar güzel anım vardı?

Nalan Milat kimdi peki? Benim bir annem var mıydı sahiden? Varsa da senelerce tek bir an bile varlığını hissetmedim. Nefes alıyor olması şu çivisi çıkmış dünyada bir annem olduğunu kavramam için yeterli değildi. Kimliğimdeki anne kısmında Nalan Milat yazması, onu annem olarak görebilmem için yeterli değildi.

Benim tek bir annem vardı ve o da iki sene önce benim özgürlüğüm uğrunda can vermişti.

"Özür dilerim." diye fısıldadı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. "Sana anne olamadığım için özür dilerim."

"Geç kaldın." dedim olabildiğince duygusuz bir tonda. Şimdi onunla konuşuyor olmak bile garipti. "Saçlarımı okşayan adam, saçlarımı çektiğinde sessiz kaldığın o andan beridir özür dilemek için çok geç kaldın Nalan Milat."

Başını daha fazla dik tutamadı. Zaten ne yüzü vardı gözlerime bakacak ne de takati kalmıştı karşı koymak için. Polisler aldı götürdü onu da.

Özgürlükleri an itibari ile son bulmuştu. Artık tek yoldaşları, güneşsiz geçirecekleri yalnız günleriydi.

Güneşli bir gündü. Kuş sesleri olmasa da yaz günlerini andıran bir aydınlık vardı gökyüzünde. Birkaç seyrek bulut gökyüzünde mesken tutmuş, kar bekleyen insanları hayal kırıklığına uğratmıştı.

Biraz daha oyalanmayı düşünsem de kendimi fazlasıyla yorgun hissettiğim için patika yolu adımlamaya başladım ve sessizce açtım kapıyı. Edwin ile bir süre yaşadığım eve şimdi yalnız başıma giriyor olmak garipti.

Saatlerdir yaşadığım her olay, bana çok garip geliyordu.

Evin her bir parçasına dokunmuş olan Edwin, sanki bir anda karşıma çıkacak gibiydi. Koltuklara doğru yürümek ve sessizce orada biraz uyumak istedim ama kapıda öylece kalakaldım. Evin dört bir yanında Edwin'in sesleri yankılanırken onun uyukladığı koltuğa oturma cesareti gösteremedim.

Zaten neden gelmiştim ki eve? Neden Miraç beni yalnız bırakmıştı?

Karan'ı evden kaçıran Andre, onu arayıp yanına çağırmıştı ve ben bu dört duvarla çevrilmiş beton yığınına kendi başıma gelmek zorunda kalmıştım.

Başardın Dila. Bence odaklanman gereken kısım bu. Babanı hapse attırdın. Onlarca masumun yüzünde koca bir tebessüme sebep olacaksın. Sırtındaki hançerler artık canını yakmıyor, değil mi? Boğazındaki o yumru sırra kadem bastı, öyle değil mi?

Kalbin öyle hafif ki artık, bir pamuk yığınını andırıyor. Ruhun artık öyle aydınlık ki, ruhunun duvarları arasında sıkışıkalmış o küçük kız artık ışıklar içinde oyunlar oynuyor.

Başardın Dila. Sızlamasın artık hiçbir yaran. İstiyorsan ağla şimdi. Bu gözyaşların yakmaz benim canımı. Ağla Dila. Özgürce ağla. Bak karşındaki güneşe. Bugün senin için doğmuş olan güneşe bak. Umutsuzlukla sınandığımız o kara günlerin inadına gözlerini göğe çevir. Hak ettin Dila. Göğe bakmayı, en çok sen hak ettin.

Önce bir hıçkırık peyda oldu. Gülümserken ağlayabilir miydi bir insan? Hem kahkahalar atıp hem de gözyaşı dökebilir miydi?

Sonra sessizce yere çöktüm ve sırtımı kapıya yaslayıp onlarca mutluluk gözyaşı döktüm. Başardığımı defalarca dile getirdim ve ölü ruhumu tekrar ayağa kaldırdım.

"Başardım." Dilimden ara ara dökülen tek kelime buydu. Bazen hıçkırıklarım azaldığında daha çok tekrar ettim bu fiili. Tekrar ve tekrar içinde olduğum anın gerçekliğini kendime hatırlattım.

Hava hafiften kararmaya başladığında da hâlâ aynı yerde oturuyordum. Eve adım atmak istemediğim için öylece oturmaya devam etmiştim ama ayaklarım da uyuşmuştu artık.

Ne yapacaktım şimdi?

Birkaç saniyenin ardından zil çaldığında yerimde irkilmiştim. Kapıya çok yakın olduğum için zilin sesi daha yakından duyulmuştu ve hazırlıksız yakalanmıştım. Yanaklarımdaki yaşları elimin tersiyle sildim ve dağılmış saçlarıma çekidüzen verip ayağa kalktım.

Gelen kişiyi tahmin edebiliyordum ve kapıyı açtıktan sonra gözlerim kahve gözleriyle kesiştiğinde yanılmadığımı anlamıştım. Fakat beni şaşırtan şey varlığı ya da geniş tebessümü değildi.

"Geciktim mi?" Sağ elini kaldırdı ve beyaz poşetin içindekileri daha net görmemi sağladı. "Sana hep kış günlerinde kiraz getiriyorum ve işim cidden çok zor." dedi neşeli bir tonda.

Gülümsedim, kocaman gülümsedim çünkü Miraç, bir poşet kiraz ile kapıma gelmişti.

BÖLÜM SONU!

Emeğime saygı duyup oy vermeyi unutmayın.

Ben mutluluğu hiç uzaklarda aramadım çünkü her şey onda saklıydı. Komidinime koyduğu bir küçük not kağıdında ya da getirdiği bir kase kirazda gömülüydü benim kahkahalarım.

KKD | SAYDAM YÜREK

Bu bölümü umutları küçük yaşta elinden alınan, yaşamak için yaşından çok daha büyük davranışlar sergilemek zorunda bırakılan çocuklara ithaf ediyorum.

Bu bölümü aileleri ellerinden alınmış, öksüz ve yetim büyüyen çocuklara ithaf ediyorum.

Eğer olur da bir gün bu satırlarda karşılaşırsak sizin yerinize de umut ettiğimi bilin. Umut hep var. Hayat sizin ellerinizden çocukluğunuzu almış olsa da umutlarınızı elinizden almaya kimsenin gücü yetmez.

Ve siz, çok güçlüsünüz. Acılar içinde kıvranırken ayakta durduğunuz her saniye daha da güçleniyorsunuz. Bunu sakın unutmayın.

-Benden bütün umudu eksik çocuklara...

Kışın dondurucu soğuğu, şubat aylarının sonunda daha net hissedilmeye başlanmıştı. 2022 kışı, ezber bozacak cinsten soğuk geçiyordu. Gündüzleri tepeye çıkan güneş, aldırıcı bir sıcağı birkaç saatliğine hissettiriyor ama hemen sonra dondurucu bir soğuk ile buz tutturuyordu insanları.

Bu soğuklardan korunmak isteyen çoğu insan da evindeydi. Bu listenin en başında da Miraç ve Dila geliyordu. Birkaç gündür Dila'nın da Miraç'ın da tek meşguliyeti yeni evlerine taşınma telaşıydı.

Dila'nın kapısına elinde bir poşet ile dayanan Miraç, kadının eve girmek istemediği gözlerinden anladığı andan itibaren o evde kalmasına müsaade etmemişti ve kendi evlerine yakın bir mevkide yeni bir ev satın almıştı. Dila'nın bir daha Karadağ malikanesine adım atmayacağını bildiği için "Gel, evimize dönelim." gibi bir cümleyi hiç kurmamıştı bile.

İlk geceyi kendi bünyelerindeki otellerin birinde geçiren ikili, hemen ertesi gün ev bakmış ve Dila'nın da çok hoşuna giden iki katlı müstakil bir evi satın almışlardı. Miraç, evrak işlerini Batu'ya emanet etmişti ve tek odağını Dila yapmıştı.

Dila ile sabah saatlerinde evden çıkıyor ve yeni evlerinin mobilyalarını almak için saatlerce geziyorlardı. Bu olayı sadece üç gün gerçekleştirebilmişlerdi çünkü bütün ülkede Kerim'in haberleri yankılanıyor ve Dila'dan "Babasının suçlarını ihbar eden kadın" olarak bahsediliyordu. Haberlerde kendisine de yer verilmiş olmasından rahatsız olan Dila, göz önünde olmaktan hoşlanmıyordu.

Bu yüzden evlerine ilk önce terasları için bir koltuk takımı alan çift, ertesi günlerde koltuklarını ve yataklarını almışlardı ama kalan aksesuarları internetten getirmeyi tercih etmişlerdi.

Alaz bütün gününü Dila ve Miraç ile geçirirken Andre de gündüzleri birkaç saatliğine Sığınak'a uğrayıp Karan'ı kontrol ettikten sonra evine dönüyordu. Işık da çoğu zaman soluğu Dilalarda alıyor ve arkadaşıyla beraber vakit geçiriyordu. Bu yüzden Andre de günün çoğunluğunda Miraçlarda idi.

Karan için bir planı olan ikili, çoktan planı başlatmışlardı bile. Sığınak'ın bodrum katındaki küçük odaların birinde günlerdir tutulan Karan'a sadece yaşamasına yetecek kadar yemek veriliyor ve psikolojik bir şiddete maruz bırakılıyordu.

Kerim ise duruşmaya çıkartılana kadar bir cezaevine nakledilmişti. Suçları bir bir ifşa olmuş adamı suçlular ile aynı koğuşa atamayacaklarını bilen cezaevi müdürü, Kerim'i bir hücreye kapatmıştı. Ufak bir deliği andıran penceresi olan, kirli çarşafların serildiği betondan bir yatağın bulunduğu ve hemen solunda bir klozet ve bir çeşmeden ibaret olan odada günlerini geçiriyordu Kerim Milat.

Hayatı bu basık, kasvetli hücrenin dört duvarından ibaret olmuştu. Sadece avukatı ile görüşülmesine izin veriliyordu ve Kerim, ne yapıp edip avukatından onu kurtarmasını istiyordu. Bu yüzden beş avukat daha tutan Kerim, ücretlerini nasıl ödeyeceğini bile bilmeden bir savunma hazırlamalarını istemişti.

Şimdi tek yaptığı şey, duruşma gününü beklemekti. O gün, özgür kalacağından çok emindi.

Miraç ve Dila, eve geldikleri ilk günden beridir beraber yataklarında uyuyorlardı. Karan, Miraç'ın aklını allak bullak ediyor ve adamı düşünceleri içinde hapsetse de Dila'nın göğsüne başını yaslar yaslamaz bütün düşünceleri toz olup uçuyordu.

Sevdiği kadının kolları arasında sessizce dururken aklındaki planların parçalarını bir bir birleştiriyor ve Dila'ya belli etmeden işlerini hallediyordu.

Beraber uyudukları her gecenin sabahında güneş onlar için çok daha farklı doğuyordu sanki. Evlerini parça parça yerleştirmeye başlayan bu ikilli için artık her gün daha umut dolu, her saat daha anlamlıydı.

Ayrı geçirerek kaybettikleri her saniyenin acısını bir haftalık süreçte çıkartan ikili, artık her uzvunda huzuru hissediyordu.

Karan Demirkol'u babam sayesinde tanımıştım. Ben çocukken evimize eşi ile beraber gelirdi ve babamla saatlerce çalışma odasında sohbetler ederdi. Evimizde çalışan kadın -adını şu an tam hatırlayamıyorum- onlara saat başı iki sade türk kahvesi götürürdü ve ben de merdivenin başına oturur, babamın işlerinin bitmesini beklerdim. Onun bana masallar anlatmasını ve odama gelip oyuncaklarımla beraber oynamasını isterdim çünkü.

Karan Demirkol, saatler sonra babam ile beraber çalışma odasından çıkar ve merdivenin başında beni gördüğünde kucağına alır ve al yanaklarımı öperdi. Severdi beni, kendi kızı gibi severdi.

Şu sözü, Miraç'a yaptıklarını öğrendiğimden beridir zihnimden hiç çıkmıyordu. "Çocukları çok severim biliyor musun Dila? Senin gibi birçok çocuğum var benim."

Ne de saftım. Babamı ve Karan'ı o zamanlar dünyanın en iyi, en merhametli babaları olarak görürdüm. Çocukluk böyle bir şeydi işte. Ebeveyn olmak bu yüzden çok önemliydi çünkü çocukların hayat sınırları, ailesinin öğrettikleri

kadardır. Babam da bana sadece sevgisini yansıttığı için, benim sınırlarımı koruyan da güçlendiren de o sanırdım.

Saftım. Çok saftım.

Şimdi peki? Sınırsızlığımın sebebi, babamın koruduğuna inandığım sınırlarımı yıkması mıydı?

"Buradan kurtulacağım."

Yine sessizlik. Dakikalardır ben gibi sessizdi Miraç da. Eminim ki o da ben gibi küçüklüğünü düşünüyordu şimdi. Karan'ın elleri tavana sabitlenmiş iki zincir sayesinde havada iken tehditler yağdırıyordu ama Miraç onu umursamayacak kadar özlem doluydu geçmişine karşı.

Annesinin sesi yankılanıyordu kulaklarında. Babasının nasihatlerine kulak kabartmıştı. Karan'ın tehditleri, onun için bir cızırtıdan farksızdı.

Omuzları gergindi. Üzerindeki beyaz gömleğinin üç düğmesini açmıştı. İçinde olduğumuz oda zaten havasızdı ve basık tavanlı olması da rutubete sebep olurken düğmelerini açmasını mantıklı bulmuştum. Siyah kumaş pantolonu jilet gibi ütülüydü. Sanki, birkaç dakika sonra gerçekleştireceği gösteriye karşı kusursuz olmak istiyor gibiydi.

Kumral saçları dağınıktı. Oturduğum sandalyeden kalkıp birçok işkence aletinin bulunduğu masanın üzerine oturup saçlarını karıştırmak isteyeceğim kadar dağınıktı saçları. Sakalları, beraber geçirdiğimiz bu bir haftalık süreçte biraz fazla uzamıştı ama sabah, buraya gelmeden hemen önce aynanın karşısında dakikalarca tıraş olmuştu ve sakallarını tam benim istediğim uzunluğa getirmişti.

Karan ise aklar düşmüş saçları alnını kapatırken morarmış göz altları sayesinde fazla yaşlı geliyordu gözüme. Yüzündeki yaralar da tenini çoktan kapatmıştı. Kırmızıydı artık onun teni. Şeytanın asıl yüzü açığa çıkmıştı.

Üzerindeki kıyafetler bir haftalıktı. Onu, evinden kaçırdıklarında Karan'ın üzerinde ne varsa bir haftadır aynı kıyafeti giyiyordu. Yorgun gözlerini, her

zaman kullandığı elektroşok cihazına tekrar çevirdiğinde gülümsemeden edemedim.

Korkuyordu bu koca adam. Küçücük bir çocuğu ringe atıp "Dövün birbirinizi. Sağ kalan kazanır." diyerek saplantılı düşüncelerinin esiri ettiği o çocuktan çok korkuyordu şimdi. Annesini ve babasını acımadan öldürdüğü adamdan şimdi ölesiye korkuyordu.

Bir yandan da bu ızdırabının biteceği için mutluydu da. Yanıldığını şimdilik ona söylemesek de bugün Miraç'ın ellerinde öleceğini sanıyordu. Bir haftadır kimsenin uğramadığı bu odada yalnızlığı dibine kadar tatmıştı çünkü. Psikolojik şiddetin insanın en güçlü yanlarını da mahvedebildiğini ona göstermiştik.

Miraç'ın çocukluğuna ait kasetler, Andre'nin annesine ait görüntüler, tanımadığım ama Miraç'ın anlattığına göre aynı yatakhanede uyuduğu çocukların bebeklik görüntüleri gösterildi ona. Saatlerce bir cızırtı sesi yankılandı bu rutubet kokan odada. Kendisi bağırsa bile cızırtının rahatsız edici sesini bastıramamıştı.

Günlerdir ayakta öylece bekliyordu. Bileklerinden tavana asılmış, o demir zincirlerin bir gün boğazına sarılmasını acı çekerek bekliyordu. Belki de ayakları artık tutmuyordu. Belki kollarını da artık hissetmiyordu.

Şimdi öyle ruhsuz bakıyordu ki bize, artık yaşayıp yaşamadığından bile şüphe etmeye başlamıştım. Lakin Miraç'ın öfkesi de dinmiyordu. Gece yatağıma gelip kollarını belime sıkıca sardığında ruhuma karışıp kaybolmak istediğini anlayabiliyordum. Başını göğsüme yaslayıp sessizce karşısındaki duvarı izlediği her saniye, onun içinde kopan tufanı iliklerime kadar hissetmiştim.

Sonra kendisini bir şekilde toparlıyordu ve başını yastığa koyup öylece yüzüme bakıyordu. Ne düşünüyordu, ne hissediyordu ilk kez görememiştim. Şu bir haftalık süreç ikimizi de öyle çok yormuştu ki sadece bekliyorduk. Miraç bugünü beklemişti ben de bir hafta sonraki duruşmayı.

Her şeyin sonlanacağı günleri ardımızda bırakıp bambaşka bir hayata başlamak için bekliyorduk.

"12 Kasım, neyin tarihi biliyor musun?" diye sordu Miraç gayet sakin bir tonda. Karan, yorgunluktan düşürdüğü başını kaldıramazken odanın arka tarafına çöken karanlığın içinde kaybolmuş olan Andre hızlı adımlarla gelip Karan'ın başını kaldırdı ve Miraç'a çevirdi. Miraç ise sakince onlara döndü.

"Bilmiyorum." diye fısıldadı Karan belli belirsiz.

"Annemin doğum günü." dedi Miraç ve hiç beklemediğim bir anda Karan'ın karnına sert bir yumruk attı. Cidden çok hazırlıksız yakalandığım için yerimde irkilmiştim. Artık ayakta duramayacağım için siyah, demir sandalyeye usulca oturup sandalyenin sırtına kollarımı yasladım ve sağ elimi çenemin altına yerleştirdim.

Karan'ın acı iniltisi, acı dolu çığlıklarına karışırken "14 Mart neyin tarihi?" diye sordu. Bedenini eğip Karan'ın düşmüş başına hizaladı başını. Yandan görebildiğim çehresi öylesine belirginleşmişti ki şimdi birkaç dakika sadece onu izlesem bir daha bakma gereksinimi duymadan portresini çizebilirdim.

"Babanın doğum günü mü?" diye sordu Karan. Miraç'ın babası Hakan'dan nefret ediyordu ve bunu şimdiki kin dolu yüz dolu ifadesine bakarak çok net anlayabilirdik.

"Ömür'ün yetimhaneden alındığı gün!" diyen Miraç, bu sefer de Karan'ın çenesini kemikli parmaklarıyla kavrayıp başını kaldırttı. Gözlerindeki ürkütücülüğü göremesem de iliklerime kadar hissedebiliyordum. O Karan'a her baktığında sanki oda çok daha fazla soğuyordu.

"Öldür artık." dedi Karan ve Miraç'ın gözlerine dikti gözlerini. "Ailenin katilini öldür!"

Karan'ın sözlerini duyar duymaz gözlerimi kapatmıştım çünkü Miraç'ın delireceğini biliyordum. Onu ne ben ne de Andre tutacaktı. Delirecekse delirecek ama öfkesini bir seferde kusacaktı.

Önce bir kemik kırılma sesi doldu kulaklarıma. Sonra ardı arkası kesilmeyen onlarca yumruk... Karan'ın acı iniltileri, Miraç'ın ağır küfürleri arasına karışıyordu ve Andre ile ben sessizce nefretini yansıtmasını izliyorduk.

Miraç, Karan'ın zincirlere bağlı bileklerini hızla tutup aynı anda geriye doğru yasladı ve Karan, ömrüm boyunca duyabileceğim en acı dolu çığlığı attı. Başı geriye doğru gittiğinde adem elmasını daha net görebilmiştim. Gözlerini tepesindeki lambaya çevirmiş ve göz kapaklarını olabildiğince aralamıştı. Dudaklarının kenarlarını yırtacak kadar yüksek sesle inledi.

Miraç, tek hamleyle, acımadan, tek bir an bile tereddüt etmeden Karan'ın el bileklerini kırmıştı. Kimse o bilekleri alçıya almayacaktı. Kimse Karan'a bir ağrı kesici getirmeyecekti. Karan, ölene kadar bileklerindeki kırıkların acısını çekecekti.

Oda tavandan sarkıtılan tek bir loş ışıkla aydınlatılıyordu. Duvarlar rutubetten kararmış, günlerce havalandırılsa dahi kokusu çıkmayacak kadar ağır bi rutubet kokusu hakimdi. Zemin betondu ve tecrübelerim doğrultusunda Karan'ın çıplak ayakları şimdi betona basarken soğuktan ayaklarının uyuştuğunu söyleyebilirdim.

"Şimdi seni saatlerce dövsem de kinim geçmeyecek, biliyorum!" diyen Miraç geriye doğru adımladı. Gömleğinin kol ve gövde kısmını birleştiren kısımları yavaştan buruşmaya başlamıştı.

"Ne yapmam lazım o zaman?" Ellerini saçlarından geçirip etrafındaki masalara baktı. Onlarca işkence aleti kategorilendirilmiş ve Miraç'a sunulmuştu. "Ne yapmak lazım Andre?" diye sordu Miraç gözlerini Andre'ye dikerek. Sanırım benim de burada olduğumu unutmuştu.

Ben dışındaki hiçbir Karadağ'ı odaya kabul etmemişti Miraç. Belki dönüşeceği şeytandan çekinmişti. Karan'ı karşısında gördüğünde içinde engel olamayacak şekilde büyüyecek öfkesinden korkmuştu belki de. Ömür saatlerce dil dökse de kararı kesindi. Bu yüzden sadece dördümüz vardık bu odada. Miraç'ın bir şeytana dönüşmesini üçümüz izliyorduk sadece.

"Her şeyi yapalım, hangisi en çok can yakarsa o yoldan devam edelim." dedi Andre omuzlarını silkerek.

"Olmaz." Sol tarafındaki masaya doğru yürümeye başladı. "Bu herif, o kadar dayanamaz." Ellerini beline koyup gömleğini daha da kırışmasını sağladı. Tek sorunum şu an gömlekti. Ütüsü bozulsun istemiyordum.

"Beni dinle." diye fısıldadı Karan. Miraç dönüp bakmadı bile. "Baban, sana bakamazdı."

Tek bir cümle ile kendisini ölüme sürükleyebiliyordu Karan. Tek bir cümlesi, Miraç'ı çileden çıkartmaya yetiyordu.

"Bıraksaydın da buna kendimiz karar verseydik!" Karnına sert bir yumruk attı önce. "Bıraksaydın da yoksulluğu görseydim o zaman!" Elmacık kemiklerine bir yumruk daha attı. Yan masadan getirdiği tornavidayı andıran sivri cisim hâlâ elindeyken "Babamı sevmeme de gerekirse ondan nefret etmeme de izin vermedin, sikik herif!" diye bağırıp Karan'ın omzuna sapladı. Döndürdü, o sivri ucun Karan'ın tenine daha çok gömülmesini sağladı. "Bıraksaydın da ailemin yanında geberseydim!"

Bağırışları, sitemleri o kadar acı doluydu ki şimdi ailesi için tuttuğu yas uğruna saatlerce gözyaşı dökebilirdim. Eğer yüreğindeki bu acıyı gözyaşları dindirebilecekse saatlerce, günlerce onun için ağlamak isterdim.

"Anneni, babandan önce öldürdüm." Bu adam canına mı susamıştı? Her soğukkanlılıkla kurduğu cümle benim kanımı donduruyordu adeta. "Baban, annenin ölmesini izledi." Ailesini öldürmüş bir adam, o çocuğa nasıl böyle şeyleri yüzü kızarmadan söylerdi?

"Sus!" Defalarca, defalarca aynı fiili zikredip sayamadığım, takip edemediğim kadar çok vurdu Karan'a. Durmak istediği her saniyenin ardından dayanamayıp tekrar ve tekrar vurdu. Sanki yapamıyordu. Durmak istediği her an, içinde umudu eksik büyümüş o çocuk kollarından tutuyor ve Karan'a vurması için bağırıyordu.

"Benden alınan umutlarım için, beni eksik hissettiren her saniye için vur!" diyordu o çocuk. Nasıl dursun Miraç? Hem içi hem dışı kan ağlarken nasıl durabilirdi ki?

Vurdu. Dakikalarca vurdu Karan'a. Ne "Dur!" dedim ne de kolundan tutup uzaklaştırdım onu. Donakalmıştım çünkü. Miraç'ın senelerce içinde tuttuğu acıyı, bu şekilde bir anda dışarı yansıtmasına şahit oldukça donakalmıştım.

"Senin yüzünden ben bir daha hiç babamla futbol oynayamadım!" Bir bıçak sapladı Karan'ın sırtına.

"Senin yüzünden ben bir daha annemin kurabiyelerini yiyemedim!" Bir bıçak daha sapladı.

"Senin yüzünden ben bir daha hiç odamda uyuyamadım!" Öyle yüksek sesli bir isyandı ki bu, gözlerimi sıkıca yumsam da onun için akan gözyaşlarıma engel olamamıştım. Sessiz birkaç hıçkırık firar etti. Elimi sıkıca ağzıma kapattım hıçkırıklarımı duymaması için.

"Senin yüzünden benim saçlarım hiç okşanmadı!" Andre de sırtını döndü. Ağlıyor muydu, yoksa sessizce o da mı sitem ediyordu, bilmiyordum. Şu an hiçbir şey bilmiyordum ben.

"Senin yüzünden katil oldum ben!" Durmadı, duramadı. "Bana masumiyetimi geri ver Karan!" Karan'ın tenine dokunmak istemediği için yanındaki duvara sertçe iki yumruk geçirdi.

"Bana vicdanımı geri ver!"

Sesli bir hıçkırık kaçtı dudaklarımın arasından.

"Bana çocukluğumu geri ver!"

Ardı arkası kesilmeyen gözyaşları döktüm onun için çünkü o içi kan ağlasa da Karan'ın karşısında asla ağlamazdı.

"Katilsin sen!" dedi Karan ve acı iniltilerine bir son verip sesli bir kahkaha attı. Sırtındaki bıçakların acısını hissetmiyor muydu? Karşısında isyan eden bu adama, hiç acımıyor muydu?

"Onlarca çocuğu öldürdün." Miraç başını yan çevirip Karan'a tekrar baktığında gözlerine bakmak istedim. Acısını bu kadar kendi içinde yaşamasına engel olmak istedim.

Andre artık durmadı. Karanlık kısımdan tekrar çıkıp Karan'ın sırtındaki bir bıçağı aldı ve tekrar sapladı. Bu sefer farklı bir noktaya, daha derine girecek şekilde sapladı. Karan'ın çığlıkları kulaklarımızı çınlatıyorken kafamda

kurduğum her planın yıkıldığını hissettim. Karan bu kadar acıya dayanamazdı artık.

Karan, sabaha çıkamazdı.

"Kimyasal ilaçları da ben ürettim, değil mi?" diye öfkeyle bağırdı Miraç. "Ringe attığın çocukların ailelerini de ben öldürdüm, değil mi?" Adını bilmediğim, kenarları sivri uçlarla çevrelenmiş tırtıklı bir nesne aldı eline. Kemikli parmakları arasında parçalamak istercesine sertçe tuttu. Yavaş yavaş adımlamaya başladı. Belki de Karan'a son öldürücü darbeyi vurmak istiyordu.

Öfkesi dinmemişti ki. Aksine, ona vurdukça rahatlamak istese de tam da Karan'ın bahsettiği gibi bir katil olacağını fark ettiğinden beridir ona işkence uygulamanın yersiz olduğunu anlamıştı. Fakat bu onu yine de durdurmadı. Eğer şimdi, yarın, Karan ölene kadar içindeki bu öfkeyi kusmazsa Miraç hiç iyileşemezdi. Bu yüzden sıkıca kavradığı işkence aletini Karan'ın kalbine saplamak yerine sağ omzuna bastırıp karnında gezdirmeye başladı.

Karan'ın beyaz gömleği anında kırmızıya bulanmıştı ama dişlerini sertçe birbirine bastırdığı için acı bir nida koparmaktan alıkoymuştu kendisini. Baktı Miraç'ın gözlerine, "Ben senden başka hiçbir çocuğu oğlum olarak görmedim." diye fısıldadı.

"Ben senden başka hiçbir çocuğun ailesini öldürmedim." Miraç ne haldeydi? Sadece sırtını izliyor olmak, yüzünü görememek bir fikir üretmeme engel oluyordu.

İşkence aleti sakince geziniyordu Karan'ın teninde. Gezindiği her noktayı kırmızıya boyuyor ve asıl şeytanın gerçek tenini bize gösteriyordu.

"Neden ben?" diye sordu Miraç. Sesi daha sakin çıkmıştı ve bir nebze de olsa rahatlamıştım.

Karan'ın dudakları arasından bir anda kan çıkınca midem daha çok bulanmaya başlamıştı. O ölüyordu ve ben karşımda kim olursa olsun bir insanın ölmesine dayanamıyordum. Öksürdü, daha çok kan çıktı. Derin bir

nefes almak istedi ama sırtındaki bıçaklar buna izin vermedi. Birkaç hırıltı sesi, lambadan çıkan cılız sese karıştı.

Yukarıda insanlar dans ederken, kumarlar oynarken bizim Sığınak'ın aşağı katında bir adamı öldürüyor olmamız da garipti.

"Karım..." Konuşamadı. Fakat Miraç'a geçerli bir sebep sunması gerekiyordu. Bu adamın elinden aldığı masumiyeti için ona bir neden sunmadan ölemezdi. "Çiçek..." Kana bulanmış dudaklarına ufak bir tebessüm yerleştirdi. "Karnında bebeğimi taşırken öldü." Sustuk ve Karan'ın senelerdir kendi içinde herkesten sakladığı o sırrın duvarlarını yıkması için bekledik. "Anne olmayı çok istiyordu. Olamadı. Kurtaramadım onu ben de."

Derin bir nefes aldı. Miraç ise geriye doğru bir adım atıp ellerini serbest bıraktı. "Öyle güçsüzdüm, öyle dövüşmeyi bilmezdim ki onu o gece şerefsiz heriflerin elinden kurtaramadım. Kendim o sokaktan sağ çıktım ama karımı ve oğlumu o asfalta gömdüm." Onu ilk kez ağlarken görüyordum. Benim şu yaşıma kadar bildiğim Karan Demirkol ağlamazdı. Onun duyguları olmazdı. Bu da mı yalandı?

"Param yoktu. Borcumu ödeyememiştim. Yirmi bir yaşındaki bir adamdan milyon dolarlık borcu ödemesini istediler. Nasıl öderdim?" Sakince, acı dolu bir ses tonuyla anlatıyordu her şeyi. Gözleri bir saniye bile Miraç'tan ayrılmıyor, kollarını bacaklarını hareket ettirmek için bir uğraşa girmiyordu. "Babamın borcunu ben nasıl öderdim?"

Acı bir nida koptu. Başını geriye doğru atıp vücudundaki her yaranın sızısını dindirmek için öylece bekledi birkaç saniye. "Benim karım ve çocuğum para değildi ki. Onları benden alınca borcumu silmeleri ne kadar doğruydu?"

"O sokağa onları toprağa gömdükten sonra sık sık gitmeye başladım." Yine nefes almaya çalıştı. "Bir gün seni gördüm o sokakta." Başını sağ koluna doğru yasladı. Dudakları arasından tekrar kan firar edince birkaç kez öksürüp kendisini toparladı. "Küçücüktün daha. Aldın eline koca taşı, senden para isteyen adamların kafasına attın!" Karan kocaman bir tebessüm etti. O tebessüm gurur kokuyordu adeta. "Benim yapamadığımı yaptın."

Miraç geriye doğru bir adım attı. Derinden sarsıldığını artık yüzüne bakmadan da hissedebiliyordum.

"O zamanlar bu işlere yeni girişmiştim. Kerim'in yardımlarıyla kurmuştuk Berlin'deki Hesap'ı." Gözlerini yumup kendisine gelmeyi bekledi birkaç saniye. "Seni görünce oğlumun ölmediğini anlamıştım ve seni yanımdan bir an bile ayırmak istemiyordum. Çünkü Çiçek çok kızardı bana."

Kalbim sıkışıyordu artık. Bu kadar gerçek, bu kadar acı neden insan ayırt etmeden ruhları mesken tutuyordu ki? Hayat sadece acılardan ibaret değil diye feryat figan bağıran insanlar da sadece acıyı iliklerine kadar hissederken kim kendisini bu yalana inandırırdı ki artık?

Dünya acı dolu. Dünya nefret dolu. İnsanlar kinle bürelenmiş, ruhlar bir bir soluyor. Kalplerde yeşeren en baskın şey acı artık. Acıyı görmemiş hiçbir insan acı çektirmiyor etrafındakilere de. Kötülüğe maruz kalmamış hiçbir insan kötü olmuyor.

"Senin annen Nisa değil Çiçek'ti. Senin baban Hakan değil Karan'dı!" dedi Karan keskin bir tonda. Vücudundaki son gücü de bu şekilde harcamıştı. Teninden sıyrılıp zemine düşen kan damlaları küçük bir gölet oluşturmuştu şimdi. Miraç ise sessizdi. Sakince nefes alıyordu ve belki de burada bile değildi.

"Senin baban bendim."

Karan'ın usul usul gözlerini kapatmasını bekledik hepimiz. İçinde, kimseye anlatmadığı bir acıyla senelerce yaşamış bu adamın son sözleri "Senin baban bendim." olmuştu. Aldığı son nefesi Miraç için ciğerlerine çekmişti. Gözleri en son Miraç'ı görmüştü. Ruhu ise şimdi karısının yanına savruluyordu. Karan Demirkol, dünyada oğlunu bırakıp karısının yanına gidiyordu ve artık ellerinden tutsak da onu geri getiremezdik.

Kimse de onlarca çocuğun kanı bulaşmış o elleri tutmazdı zaten.

Daha saatlerce işkenceye maruz kalacaktı ama. Daha toprağa gömdüğü onlarca çocuğun acısını çekecekti. Ne olmuştu peki? Geldiğimiz noktaya zirve diyebilir miyiz şimdi?

Kazandık mı şimdi biz bu savaşı? Onlarca insan yaş ayırt etmeksizin ölmüşken, saatlerce acılar içinde kıvranmışken şimdi Karan dünyadan gittiği için biz mi kazanmıştık? Hayır, bu zafer değildi. Bu sonuç, acıların cehenneminde yanan bizim yüreğimize bir su serpmekten öteye gidememişti.

Ağlamaktan kızarmış gözlerim Miraç'ı bulduğunda elindeki garip işkence aletini yere düşürdüğünü görmüştüm. Omuzları inip kalkmasa nefes alıp almadığından da emin olamazdım. Sonra sola döndü. Bir adım attı kapıya doğru. Ne beni ne de Andre'yi görüyordu. Kulaklarında adını bile bilmediği çocukların isyanları, gözlerinin önünde çocukluğunun anıları beliriyordu.

Kapıyı açıp odadan çıktığında Andre ile kısa bir an göz göze geldik ve biz de hemen ayağa kalktık. Miraç hiç iyi değildi ve onu asla yalnız bırakamazdım.

Fazla ışık yaymayan floresan lambalarının aydınlattığı koridorun küflü duvarları midemi daha çok bulandırırken ortamın kasvetini düşünmeyi bırakıp koridorun sağına ve soluna baktım. Oradaydı. Beyaz kapısı olan bir odaya hızla kendisini atmıştı ve koşmama rağmen kapıyı yüzüme kapatıp kilitlenmesine engel olamamıştım.

Avuç içimle kapıya sertçe vurup "Miraç, aç kapıyı!" diye bağırdım. Issız koridorda sadece Andre ve ben varken ve tek bir ses duyulmazken Miraç'ın acı dolu feryadı kulaklarımıza dolmuştu. Yüreğimden öyle büyük bir parça kopmuştu ki artık kaburgalarımın arasında bir organın olduğunu bile iddia edemezdim.

Zemine sertçe vurulan yumruk sesleri de kulaklarıma doldukça daha çok endişelenmeye başlamıştım. O bunca acıyı tek başına kaldırmak zorunda değildi ki! "Miraç, aç şu kapıyı!" Diz kapağımı kapıya geçirip avuç içlerimle daha sert vurmaya başladım. "Yanına gelmeme izin ver!"

"Miraç!" Andre de kapıyı yumruklarken ikimizin de seslerini Miraç'ın haykırışları bastırıyordu.

"Andre, kır şu kapıyı! Kendisine zarar verecek yoksa!" diyip geriye çekildim. Andre ilk denemelerinde başarılı olamasa da sonunda kapının

kilidini kırmayı başarmıştı. Aralanmış kapı duvara sertçe çarparken hızla öne adımlayıp odanın soğuk duvarına başını yaslamış ve yerde öylece oturan Miraç'ı görmüştüm.

Elleri bacaklarının üzerinde öylece dururken omuzları sarsıla sarsıla ağlıyordu. Kimliksiz onca neden için döktüğü gözyaşları ilk kez bu kadar keder yüklüydü belki de.

Karşısına geçip eğik başını kaldırdığımda kızarmış kahve gözleriyle karşılaştım. Baş parmaklarımla yanaklarındaki yaşları temizlesem bile hemen yenileri geliyordu ve bu gereksiz işlemi yapmaktan vazgeçtim.

Miraç karşımda ilk kez bu kadar saydamdı. Etrafını çevrelemiş olan buzdan duvarları erimiş, gözyaşları olarak gözlerinden süzülüyordu artık. Omuzlarındaki her bir yük daha da ağırlaşmış, hıçkırıkları arasında nefes almasına izin vermiyordu.

Parmaklarımı saçlarına daldırıp hafif bir kuvvet uygulayarak göğsüme çektim başını. Zaten şimdi öyle sarsılmış görünüyordu ki hafif bir rüzgar esse bedeni kollarımın arasına düşüverirdi.

"Her şey o sokaktan geçtiğim için mi başımıza geldi?" diye sordu boğuk bir ses tonuyla. Gözyaşlarım artık dur durak bilmeden akmaya başlamıştı ama onu daha da kötü etkilemek istemediğim için sessizce ağlıyordum. "Ben o sokaktan geçmesem yaşayacak mıydı annem ve babam?" Başımı eğip okşanmadığı için sitem ettiği saçlarından öptüm.

"Senin suçun değildi. Öngöremediğin olaylarını yükünü taşımana izin veremem Miraç." dedim onun gibi boğuk bir tonda.

"Kim taşıyacak o zaman!?" diye öfkeyle bağırdı Miraç. Başını göğsümden çekip iyice kızarmış gözlerini gözlerime çevirdi. "Karan geberdi gitti! Ailem olmadan geçirdiğim senelerin yükünü kim taşıyacak?! Masumiyetimi elimden alan her kararın vebali kimin boynuna?! Ömür'ü yalnızlığa mahkum etmiş senelerinin hesabını kim verecek? Ya saplantıları yüzünden ölmüş o çocukların hayalleri ne olacak? Elimizden alınmış onca hayalin cezasını kim çekecek?!"

Ayağa kalktı Miraç. Hem bedeni hem de ruhu darmadağın olmuştu. Omuzları çökük, gözleri kıpkırmızıydı. Saçları çoktan dağılmış, gömleğinin kırışmadığı yeri kalmamıştı.

"Eğer şu sitemlerim ölen herkesi geri getirecekse dokunmayın da saatlerce ağlayayım! Artık gözyaşlarım bile ağırlık yapıyor yüreğime!" Odada bir masa, bir dolaptan başka bir şey yokken dolabın kenarlarından tutup hızla yere düşürdü. Yüksek ses beni de korkuttuğu için yerimden tek bir saniye bile kıpırdayamamıştım.

Andre koşup Miraç'ın kollarını tutsa da Miraç sertçe Andre'yi de iktirip geriye doğru adımladı. "Senin de annenin gülüşlerini soldurdular! Sen de bağırsana lan! Neden böylesin sen de?! Neden annen için tek bir gözyaşı bile dökmüyorsun!" diye öfkeyle bağırdı Andre'ye.

"Bir kez ağlarsam durduramam çünkü!" diye bağırdı Andre. "Sen gibi kafayı yerim çünkü!" Miraç'ın iki yakasından tutup başını kaldırtmışken çöktüğüm yerden yavaşça doğruldum. Heybetiyle övgülere boğulan bu iki adamın şimdi acılar içinde kıvrandığını görmek bütün bildiklerimi unutturmuştu bana.

"Bir gün de biz ağlayalım!" diye bağırdı Miraç. "Ben yoruldum Andre! Bırak, bugün de biz ağlayalım!" Bacakları bedenini taşıyamadığı için hızla yere çöktüğünde korkuyla onun yanına doğru adımladım. Başını kollarım arasına aldığım an, kollarını belime sarıp başını göğsüme yasladı. "Ben artık duygusuz görünmekten yoruldum! Bu kadar çok acı çekerken hiçbir şey olmamış gibi ayakta durmaktan yoruldum!"

Tutamadım hıçkırıklarımı. Artık ne kendimi ne de Miraç'ın hareketlerini kontrol edebiliyordum. İkimiz de darmadağınıktık ve sadece bir olursak ruhumuzun dağılmış her bir parçasını birleştirebilirdik.

"Annemi ve babamı istiyorum ben. Ömür'ün ailesi olsun istiyorum!" Kazağımı daha sıkı tutmaya başlamıştı. Andre de usulca yere çöktü ve başını soğuk duvara yaslayıp öylece baktı kardeşinin bu bitap düşmüş haline. Ayaklarını karnına çekecek gücü yoktu onun da.

"Çocukluğumu geri istiyorum!"

"Büyüdün sen artık." diye fısıldadım. "Geçmiş geçti Miraç. İzi kalmış yaraların sızlıyor diye geleceğini yıkmana izin verememem. Acılarınla dolu enkazın altında kalmana izin verememem. Yalvarırım, kendine gel!"

"Dila, ben bunları hak etmedim. Ben ailesiz büyümeyi hak etmedim. Ben anneme muhtaç bir çocukken yapayalnız bırakılmayı hak etmedim. Eğer geçmiş geçecekse durması lazım zamanın. Benim çocuk kalmam lazım!" Şu dakikaların içinde Miraç'ın buzdan kalbini öyle net görmüştüm ki artık kendi kalbimin gerçekten attığına inanamazdım. Onun kalbi acıları yüzünden adeta durmuşken yaşamak ne bana ne de ona acı çektirenlere yakışırdı.

"Hak etmedin Miraç." diyip saçları üzerinden öptüm. "Senin tek suçun güçlü olmaktı. Senin tek suçun bu acıların dünyasında nefes almaktı."

"Sen gibi..." diye fısıldadı belli belirsiz. "Beni şimdi en iyi sen anlarsın." Ses tonundaki masumluk yüreğimi daha çok yakıyordu. Bir insanın ses tonunda çocukluğu gömülü olabilir miydi?

"Ben seni hep anlarım." dedim ve daha çok göğsüme bastırdım. Onun da tek sığınağı benim yüreğimdi artık. Onun içinde masum kalmış o çocuğu kalbime alıp herkesten korumak, boynumun borcuydu artık. "Sen yeter ki bana dök içini, ben seni hep anlarım."

"Bana acıyla yaşamayı öğret." diye fısıldadı boğuk bir ses tonuyla. Artık sarsıla sarsıla ağlamıyordu ama gözyaşlarının akmasına da engel olamıyordu. "Bana gerçeklerle yaşamayı öğret Dila."

"Öğretirim, umudu eksik çocuğum." dedim ve tekrar öptüm saçlarından. "Sen iyileşeceksen eğer, bütün bildiklerimi sana anlatıp kendim unutmaya da razıyım."

Göğsüme başını iyice yaslayıp biraz daha sakinleşmek için sustu. Az önce delirmiş gibi etrafı yakıp yıkan adam sırra kadem basmış ve saatlerce oyunlar oynayıp yorgun düşmüş bir çocuk gibi uykuya muhtaç koca bir adama dönmüştü. Uysal kalmalıydı da. İçinde kasırgalar kopsa da bazen sadece durmalıydı öylece.

Ona öğreteceğim ilk ders buydu.

Kırıp dökerek, öfkesini eşyalardan ya da insanlardan çıkartarak eline bir şey geçmeyeceğini öğretecektim ona.

Geçen onca senenin geri gelmeyeceğini ama geçmişe üzülmek yerine geleceğe umutla sarılmayı öğretecektim ona.

Kara Kiraz olmayı öğretecektim.

Tek bir dalda kararıp çürümeyi değil, bir salkımda iki Kara Kiraz olarak yaşamayı öğretecektim.

Sonbahar gelip de yaprak döksek de ilkbaharın da yolda olduğu anlatacaktım ona.

Miraç, dakikalarca kollarımın arasında öylece sakinleşmeyi beklemişti ve Andre de ben de tek bir kelam etmemiştik. Varlığımızı hissediyordu zaten. Gelip geçici sözlere ihtiyacı yoktu.

Sonra usulca başını kaldırdı ve kızarmış gözlerini mavi gözlerime çevirdi. Ağladığında bile güçlüydü o. Yorgun düştüğünde de güçlüydü. Güçlü görünmek için çabaladığında da güçlüydü. Ailesini korurken de, ailesi için nefes alırken de güçlüydü.

Usulca tebessüm edip yanaklarını okşadım sağ elimle. Anne şefkati nasıl bir şeydir bilmem ama şefkat de şefkatti işte. Önüne konulan sıfatın bir önemi yoktu. Bu yüzden kimliksiz onlarca duyguyu içindeki çocuğa armağan ettim ve gülümsedim.

Çok daha iyiydi artık. Acı dolu olsa da tebessüm ettiğinde ilk dersini almış olduğunu da görmüştüm.

"Bir daha sakın benim yüzüme kapı kilitleme Miraç Karadağ."

BÖLÜM SONU!

Emeğime saygı duyup oy vermeyi unutmayın.

Küçücük ellerinin arasında sımsıkı tuttuğu umutları vardı onun. Yüreği bir kuş gibi hafifken eksik bırakılmış her umudu, suçluların vicdanını sızlatması gerekirken onun omuzlarına yük olmuştu.

KKD | 15.03.2022 - 16.48

Ben bu bölümü Aylin Sözer'in, Selda Taş'ın, Vesile Sönmez'in ölüm haberlerini izlediğim akşam yazdım. Hayalleri, sımsıkı sarıldığı umutları olan bu üç kadının katillerine karşı duyduğum kin de karıştı kalemime. Yazdığım her satırda, Dila'nın hakkını savunduğum her satırda daha çok nefret ettim katillerinden.

Dila da bir sene önce bugün, 3 Ocak günü kaçtı hücresinden. Özgürlüğü için koşarken yorgun düşüp Miraç'ın arabasının önüne yığıldı. Her şey, bir sene önce bugün başladı. Ben de kendimi ilk kez 3 Ocak'ta bu kadar özgür hissettim.

Dila da ölebilirdi. Şimdi bu satırları okuyan siz de ansızın ölebilirsiniz. Kendisini sizden üstün tutan, aynı cinsten olduğumuzu unutan bir adam tarafından katledilebilirsiniz. Bununla yaşamak çok ağır ve benim Kara Kiraz'ı yazmamın sebebi de sesi çıkamayan kadınların sesi olmaktı. Elimizden alınan her hakkı, dilim dönene kadar, gücümün yettiği kadar da savunmaya devam edeceğim.

Ben hiç öldürülmedim ama birkaç gün sonrasının garantisini veremiyorum. Kimse veremiyor. Bu yüzden kinimi de, nefretimi de bu satırlara döktüm. Birileri elbet bir gün beni de duyacak. Birileri elbet bir gün susturulmuş her kadının ağzındaki o şalı çözecek.

Elbet bizim de konuştuğumuz, özgürce yaşadığımız günler gelecek.

Ayrıca bu bölümü, Kara Kiraz'ı yazmaya başladığım anlardan beridir yanımda olan, desteğini hiç esirgemeyen Aleyna'ya ithaf ediyorum. Bu bölümü yazmamda bana çok yardımcı oldu ve ona ne kadar teşekkür etsem azdır. Şimdi bu satırları yazabiliyorsam, en büyük sebeplerinden biri de kendisidir.

Hem abla hem dost hem de yoldaş olduğun için çok teşekkür ederim.

Uzun saçlarımı geriye doğru savurdum. Omzumun arkasında toplanan saçlarım artık beni rahatsız etmeyi kesmişken masanın üzerindeki siyah maskarayı alıp kirpiklerime sürmeye başladım. Gözüme batırmamak için yavaşça sürmeye devam ederken odanın kapısı usulca açılmış, aynadan aksini görebildiğim Miraç odaya girmişti.

Yüzüme ufak bir tebessüm kondurdum ve diğer gözüme de maskara sürmeye devam ettim. Miraç ise takım elbisesini çoktan giymiş, alnına dökülen saçlarını geriye atmış ve hazır bir şekilde beni bekliyordu. Sessizce yatağın ortasına oturup ellerini geriye doğru attı ve dikkatlice beni izlemeye başladı.

"Ömürler geldi mi?" diye sordum maskaranın kapağını kapatırken.

"Aşağıda herkes. Seni bekliyorlar." dedi.

Başımı aşağı yukarı sallarken kırmızı mat ruju elime alıp kapağını açtım ve dudaklarıma özenle sürmeye başladım. Bu ruju taşırınca silmek ölüm gibi bir şeydi çünkü.

Ruju da sürdükten sonra parfüm şişesini alıp iki fıs sıktım ve makyaj koltuğunun üzerinden kalktım. Aynanın karşısına geçip toparlanan ceketimin yakalarını düzelttim. Siyah, dar askılı bir bluzun üzerine, yine aynı tonda bir blazer ceket giyip tek düğmesini de iliklemiş; altıma siyah, kumaş bir pantolon giyip kombinimi siyah bir stiletto ile tamamlamıştım.

Evet, bugün duruşma günüydü. İki hafta sonra ilk kez babamla karşılaşacak ve bir daha ömrüm boyunca o tiksindiğim yüzünü görmeyecektim.

Emindim. O da en pahalı takım elbiselerinden birine giyecek; saçlarını özenle tarayacak; sıklıkla kullandığı parfümünü sıkacak ve masummuş gibi gözlerimin içine utanmadan bakacaktı. Bu yüzden ben de makyajımı yapmış, üzerime yakışan kıyafetlerimi giymiş ve babamın geleceğinin intiharını izleyebilmek için hazırlanmıştım.

Düelloya çıkmak istiyorsa yedi senedir hazır bir şekilde onu bekliyordum ben.

Ceketimin yakalarını düzeltirken yataktan kalkmış Miraç, usulca kollarını belime sarıp çenesini omzuma yasladı.

"Çok güzelsin." diye fısıldayıp açıkta kalan boynuma küçük bir öpücük kondurdu. Dudaklarım iki yana kıvrıldığında gözlerimi aynadaki aksine çevirdim. "Nefesimi kesecek kadar güzelsin."

"Hayır, sen çok güzel bakıyorsun." Belimden tutup beni kendisine çevirdi ve iki kolunu da belime sararak kendisine çekti.

"O yüzden mi bakmalara doyamıyorum?" diye fısıldadı ve yüzünü yüzüme yaklaştırıp nefeslerini nefeslerime karıştırdı. Başımı kaldırıp dudaklarına biraz da ben yaklaştım ve "Bilmem." diye fısıldadım.

"Bu aralar bana baktığında neler hissettiğini pek kestiremiyorum." dediğimde dudaklarım dudaklarına çarpmıştı ve ufacık temasımız Miraç'a yetmemiş olacak ki aramızda o yok sayılacak mesafeyi kapatıp dudaklarımdan öptü.

Ellerimi kaldırıp yanaklarını avuç içlerimin arasına alıp öpüşüne karşılık verdiğimde mümkünmüş gibi daha da çok kendisine çekti beni. Sağ elim yanağını okşayarak ensesine gitti. Bu hamlem üzerine dolgun dudaklarını daha çok dudaklarıma bastırdı ve belimi saran kolları daha da kasıldı. Onun sınırlarını artık haddinden fazla zorluyordum.

Bu halleri hoşuma gidiyordu.

"Dila." diye fısıldadı benden bir saniyeliğine ayrıldığında.

"Miraç." diye fısıldadım onun gibi.

"Sana doyamıyorum." diye itiraf etti ve dudaklarım iki yana kıvrıldı. Daha kısa sürecek bir öpücüğü tekrar dudaklarıma bıraktıktan hemen sonra "Ne yaparsam yapayım, istersem saatlerce seni izleyeyim, istersem saatlerce sarılayım sana ama yine de doyamıyorum." diye devam etti.

Onun dudaklarından mahrum kaldıkça uyuşan dudaklarımı dudaklarına bu sefer ben mühürledim ve hemen bana karşılık verdi. Geri çekilip "Böylesi daha iyi." diye fısıldadım.

"Gel, bir de bana sor." dedi. Kollarımı boynuna sarıp başımı omzuna yasladım. Birkaç saat sonra bizi zorlu bir sürecin can alıcı sonu bekliyorken omzunda birazcık soluklanmak benim en doğal hakkımdı bence.

"Hazırsan, çıkalım hadi." diye mırıldandı Miraç ve saçlarımın üzerine büyük bir öpücük kondurdu.

"Çıkalım. Geç kalmayalım."

Miraç ve ben en önde; bizim arkamızda Andre ve Işık; ardından Yamaç ve Alev ve en arkadaki arabada Asaf abi ve Ömür, bizi takip ediyorken adliye binasına çok yaklaştığımızı bir kilometre geriden başlayan kalabalığı görmemle anlamıştım.

Ender ve Batu, arkamızdan geliyorlardı fakat kalabalığı fark ettiklerinde Miraç'ın emriyle hızlanıp önümüze geçtiler.

"Ne kadar kalabalık böyle!" dediğimde Miraç da derin bir nefes almıştı.

"Dosyalarda adı geçen bütün insanlar gelmiştir." diyip etrafını dikkatlice izlemeye devam ediyordu. Çok tehlikeli bir ortama girdiğimizin ben de farkındaydım ama onun kadar tedirgin değildim. Bu kalabalığın içinde herhangi bir suikastçi olabileceği gibi çatılarda konumlandırılmış keskin nişancılar da olabilirdi.

Babama güvenmiyordum. Hapiste olsa bile eli hâlâ dışarıdaki yandaşlarıyla iletişimde olabilecek kadar uzundu. O eli bugün koparacak olsam da karar verilene kadar güvende değildim, değildik.

"Ender, adliye kapısının girişini açın." dedi Miraç kulaklığına doğru.

"Ben Ceyhun ile görüştüm. Bizim için güvenli bir alan yarattılar bile." diyerek araya girdi Ömür. Miraç, kulaklıktan gelen sesle anında kaşlarını

çatarken ben dişlerimi dudaklarıma bastırdım çünkü Ömür pot kırmıştı.

Ceyhun ile bu süreçte fazlasıyla iletişim halinde olmuştuk ve her görüşmemizde yanımızda Ömür oluyordu. İkisinin arasında sessizce büyüyen garip bir kıvılcım vardı ve şimdilik sadece kıvılcımlardan ibaret olsa da yakın bir zamanda kor alevlere dönüşeceğini biliyordum. Ömür ve Ceyhun, cidden birbirlerine çok yakışıyorlardı.

Sadece bundan Miraç'ın haberi yoktu.

"Sen ne diye konuşuyorsun o adamla?" diye sordu gerginlikle. Zaten ortam gergindi, Ömür sayesinde daha da gerilmişti.

"Dila'yı aramış ama ulaşamamış." dedi hemen Ömür. "Beni aramış sonra abi. Yoksa nasıl haberim olsun Allah aşkına!" diyerek profesyonel bir yalancı olduğunu da göstermişti.

"Beni arasaymış!" Kaşları çatık, arabayı adliyenin önüne sürmeye devam ederken "İkinci akla gelen kişi sen miymişsin?!" diye ekledi.

"Ay Miraç, ne büyüttün hemen?!" diyip saçlarımı kulağımın arkasına attım. "Adam şu kalabalığı kontrol altına almaya çalışıyor ve bir yandan da bizimle ilgileniyor. Aklına ilk kim geldiyse onu aramış işte." diyerek konuyu kapatmasını sağladım. Lakin ikimiz de Ömür'ün derin bir oh çektiğini duymuştuk.

Ceyhun'un makam aracını görür görmez adliye girişine geldiğimizi anlamıştım. Öndeki Batuları takip eden Miraç, kalabalığı yararak bize ayrılmış olan otopark kısmına doğru sürmeye devam etti. Gazeteciler bizi görür görmez kapı girişinde beklemeyi kesip arabalarımızın olduğu bölgeye gelmeye başladıklarında daha çok gerilmeye başlamıştım.

Cidden çok fazla insan vardı!

"Biz bu kalabalıktan sıyrılıp nasıl içeri gireceğiz?" diye sordum gergin bir tonda.

"Bekle sen, ilk ben ineceğim." diyen Miraç arabasının kapısını açtığı anda, gazetecilerin çoğu başına üşüşmüştü bile. Ender, Miraç'ın yanına geçip onun daha rahat yol almasını sağlarken Batu da benim kapıma geldi.

"Arkadaşlar, bırakın da içeri girebilelim! Gerekli açıklama duruşma sonrası yapılacak zaten!" dedi Batu kendisinden beklemediğim bir kibarlıkta. Miraç ise yüzünü ifadesiz tutmaya devam ederek kapıma geldi ve kapıyı açtı. Bana doğru uzattığı elini tutup dışarı çıkar çıkmaz kameralarının kadrajlarına girmiştim ve deklanşörlerine benim için basmışlardı.

"Dila Hanım, bir açıklama yapacak mısınız?"

"Kerim Milat'ı sizin ihbar ettiğiniz söyleniyor fakat sizden henüz bir açıklama duyamadık. Bütün iddiaları doğruluyor musunuz?"

"Dila Hanım, Kerim Milat'ın size şiddet uyguladığı doğru mu?"

Duyduğum son soru ile Miraç'ın elini daha sıkı bir şekilde tuttum. "Ya sabır!" diye mırıldanan Miraç bir elini belime atıp kalabalığın içinde daha rahat yürümem için yardımcı olmaya başladı.

"Dila Hanım, Kerim Milat gerçekten bu kadar suç işledi mi? Evrakta sahtecilik ile yargılanabileceğiniz iddialarına ne diyorsunuz?"

Bu gazeteciler, çarptırılmış iddiaların haberlerini yapmaya çok meraklıydılar. Sorduğu soruların çoğuna hak versem de bazen cidden çok ileri gidiyorlardı. Evrakta sahtecilik yapan babamı evrakta sahtecilik yaparak ihbar ettiğimi iddia etmeleri aşırı saçmaydı!

"Dila Karadağ!" Gazetecilerin arasından çıkagelen bir teyze, mavi eşarbının açılmış düğümünü tekrar atma gereği duymadan, karmaşanın içinden bana ulaşmaya çalıştığını görünce adımlarımı hemen durdurup ona baktım.

"Hanımefendiyi ezdiğinizin farkında mısınız? Lütfen biraz geri çekilir misiniz?" dedim gazetecilere ithafen. Hepsi özür dileyerek bir adım geriye gittiklerinde bu teyzeye benzer birçok orta yaşlı insan yanımıza gelmişti. Ender ve Batu iki yanımıza geçip Miraç ile beni koruma altına almışken

hemen arkamızda Alev belirmiş ve gazetecileri yatıştırıcı birkaç cümle kurmaya başlamıştı bile.

"Buyrun teyzeciğim." diyip senelerin yorgunluğuyla kırışmış ellerinden tuttum. Avuç içlerinden tenime çarpan sıcaklığı, adeta ruhuma kadar ısıtmıştı beni. Yeşil gözleri, dolu dolu olduğu için parıldıyor; tombul yanakları gülümsediği için daha da büyüyordu.

"Allah senden binlerce kez razı olsun, güzel kızım!" diyip bir anda ağlamaya başlayınca şaşkınlıkla baktım ona. "Oğlumun kanını yerde bırakmadın gül güzeli kızım!" diyip hızlıca bana sarıldığında daha çok donmuştum. Öyle içten teşekkür etmişti ki kalp atışlarımın mutlulukla hızlanmaması mümkün değildi.

"Ağlamayın lütfen." diye mırıldanıp sarılmasına karşılık verdim. "Ben sadece doğru olanı yaptım."

Benden ayrılıp gözünden akan yaşları eşarbının ucuyla silip tekrar bağladı. "Kızım, inanmadı kimse bize. Oğlum onların ellerinde öldü ama intihar süsü verdiler. Kuzumun kanı yerde kalmıştı senelerdir." Kırışmış ellerini kaldırıp yanaklarıma koyduğunda al al olduğumu hissetmiştim. Öyle güzel bakıyordu ki bana, sanki senelerdir beni ellerinde büyütmüş de şimdi karşısında gördüğü eseriyle gurur duyuyormuş gibiydi. "Ama sen geldin. Cezalarını çekecekler artık! Allah senden bin kere razı olsun!" diyip daha çok ağlamaya başladı.

Uzanıp yanaklarında biriken yaşları temizledim ve "Allah asıl sizden razı olsun. Soyadıma bakıp benden nefret etmediniz. Asıl ben size teşekkür ederim." dedim.

Yanındaki daha yaşlı teyze, yavaşça hareket ederek kadının yanaklarında asılı kalmış kolumu tuttu ve hafifçe sıktı. "Yüreğin geniş kızım. Allah, yolunu da bahtını da açık eylesin."

"Ama siz böyle konuşursanız beni ağlatırsınız." diyip buruk bir tebessüm ettim. "Ben vatandaşlık görevimi yaptım."

Adını bilmediğim, daha önce bir kez bile görmediğim insanlar şimdi gözlerime gururla ve minnetle bakıyorlardı. Nasıl tarif edebilirim içimdeki mutluluğu? Ruhumda yeşermiş umutları nasıl dile dökebilirim ki? Gözlerime benliklerinin saf duygularıyla bakan masum insanlar bunlarla da sınırlı değildi ama iki kişi, gözlerime minnetle bakan bu iki kişi sayesinde kendimle hiç olmadığım kadar gurur duyuyordum.

Bilmiyorum bu hislerim bencillik ya da egoistlik mi? Ama kendimle gurur duyuyorum ben. Bu savaşı kazandığım için kendimle, benimle beraber bu yolda yürüyen herkesle gurur duyuyorum.

"Masumların eğik başını kaldırdın sen. Hakkını hiçbirimiz ödeyemeyiz." dedi sakallı, başında kalın bir beresi olan amca.

"Bir duanız yeter. Bir gülüşünüz yeter." diyip ona da gülümsedim. Az önce kolumu tutan teyzenin zar zor ayakta kaldığını görünce hemen Batu'ya döndüm.

"Batu, sandalye bulabilir misin onlar için?" diye sordum. Duruşma salonuna birinci dereceden dava ile alakası olmayan hiç kimse alınmayacaktı ve bu kadar insan saatler sürecek duruşmayı ayakta beklemek zorunda kalacaklardı. Gönlüm buna el vermezdi.

"Tabii bulurum yenge. Bizim çocuklara aldırtıyorum hemen." diyip eline telefonunu aldı.

Yaşlı teyze bir şey söyleyeceği için bana yaklaşınca onu yormamak için ona doğru bir adım attım ve bedenimi onun boyuna getirene kadar eğdim. "Hayat bir kiraz ağacıdır gül güzeli." dedi ve derin bir nefes aldı. Üst üste konuşunca yorulmuş olmalıydı. "Çok çiçek açar ama çok da çiçek döker çünkü çiçeklerinin yaprakları güçsüzdür."

Kiraz kelimesini duyar duymaz içim bir tuhaf olmuşken şimdi bilgece dile getirdiği her cümle, zihnime bir bir kazınıyordu. "Üç yaprak döker ama beş kiraz yeşertir. Hayat da üç ağlatır beş güldürür." Ellerini tutan ellerime hafifçe vurdu ve siyah gözlerini gözlerime dikip "Bizi üç ağlatan kader, senin sayende beş kez güldürdü ya Allah da kiraz çiçekleri gibi gülüşlerini bol nasip eylesin." diye ekledi.

Oturup hüngür hüngür ağlayabilirdim şimdi. Bunlar ne kadar nahif ne kadar anlamlı sözlerdi böyle?

"Çok teşekkür ederim." diye mırıldanabildim sadece.

"Şimdi git, son görevini yap. Başın asla eğilmesin gül güzeli." diyip ellerini tutan ellerime bir kez daha vurdu.

"Sizin sesiniz olmaya gidiyorum." dedim kendimden emin bir tonda. Ellerini bıraktığımda yanındaki insanlar teyzeye destek olmaya başlamışlardı bile.

"Hadi Dila." diyerek araya girdi Alev. "Kerim getirilmek üzereymiş. Yerimizi alalım biz de." diye ekledi kulağıma doğru. Ceketimin uçlarından asılıp kalkmış omuzlarımı düzelttim ve Alev'e kısaca bir baş onayı verip adımlamaya başladım.

Batu benim yanımda, Ender ise Miraç'ın yanında bize eşlik ederken Miraç elimi sımsıkı tuttu ve baş parmağı ile tenimi hafifçe okşamaya başladı. Adliye binasına kalabalığı yarıp girmeye başladığım ilk andan itibaren bütün gözler bana çevrilmişti. Avukatların çoğu gözlerini Alev'e dikip kıskanç bakışlar atıyor ve hiç gücenmeden böyle büyük bir davayı Alev aldığı için kıskançlıklarını gösteriyorlardı.

Bizden başka davaları olan insanlar da gözlerini bize çevirmiş, her hareketimizi inceliyor ve kendi aralarında konuşuyorlardı.

Onlara bakmayı kesip elindeki evrak çantası ile yanımda yürüyen Alev'e baktım. Yanları kazınık olan saçlarının ortasında özgürlüğüne kavuşmuş saçları asice alnına dökülürken fındık burnu, dolgun dudakları ile çok güzel gözüküyordu. Siyahı andıran gözleri ürkütücü düzeyde kısılmış, omuzları dik, başı kalkıktı.

"Kerim'in avukatları üzerine gelecekler Dila." dedi büyük bir dürüstlükle. "Murat olayını açmak isteyecekler ama sen ne yapacağını zaten biliyorsun." diye ekledi ve teyit etmek için gözlerini gözlerime çevirdi. Başımla onayladım onu.

"Manipülasyonlarına asla yenilmeyeceğiz." diye ekledi.

"Eğer o Kerim denen herif her zamanki gibi boş konuşursa onu mahkeme duvarlarına gömerim." diye araya giren Miraç'a kızgın bir bakış attım.

"Miraç, Kerim Milat'ın olayı bu. Fiziksel gücünün yetersiz olduğunun farkında ve bu yüzden hassas noktalarımdan vuracak. Zaaflarımı kullanacak çünkü elinde sadece bu kaldı." Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Ben ne ondan ne de işe yaramaz avukatlarından korkuyorum. İstedikleri savunmayı yapsınlar, benim sözlerimin altında ezilmeden duruşma salonundan çıkmayacaklar. Sen eğer sabredemeyeceksen hiç girme."

"Seni asla yalnız bırakmam." diye karşılık verdi hemen.

"Ben de bırakmam vallahi." diye araya girdi Ömür. Arkama dönüp ona kısa bir bakış attım ve gülümsedim.

Asansörün önüne geldiğimizde Batu düğmeye bastı ve hep beraber beklemeye başladık. Yamaç'ın sessiz sedasız arkamızdan ilerliyor olması ve Asaf abi ile aramızda çok kısa sohbetlerin geçmesi beni biraz üzüyordu açıkçası. Onlarla eskisi gibi olamazdım ve bunu onlar da biliyordu ama en azından onlara karşı nötr olmam yüreklerine bir su serpiyordu.

Elimden daha fazlası gelmiyordu, gelemezdi.

Asansöre binip üst kata çıkarken Alev açıklama yapmaya devam etti. "İlk önce deliller sunulacak. Sonra şahitlere söz hakkı verilecek ve en sonunda Kerim'e savunmasını yapması için izin verilecek."

"Tabii, duruşma sonunda savunacak bir şeyi kalırsa." dedim ve ıssız koridorda göz gezdirmeye başladım. Bu katta duruşması olan sadece biz vardık sanırım.

"Miraç da seni ilk bulduğu geceyi anlatacak." diye ekleyen Alev'e hem ben hem de Miraç aynı anda dönmüştük. "Bakmayın öyle, Kerim'den gördüğü şiddeti hakim karşısında savunacağım başka kozum yok."

Gözlerim bu sefer Miraç'a kaydı. Omuzları daha da gerilmiş, boğazına dizilmiş sözler rahatsız etmiş olacak ki sertçe yutkunmuştu. O gece yaşadığımız her olay ikimiz için de çok özeldi. Kurduğumuz her cümle, ağladığım her saniye, beni ellerini göğsüne bağlayıp sessizce izlediği her an bizim için çok özeldi. Bunu açıklamak için yeterli kelimeler, bizim kelime haznemizde yoktu ama en azından deneyebilirdik. Denemek zorundaydık.

"Şu günü de atlatalım başka hiçbir şey istemiyorum." diye mırıldandı Miraç.

"Al benden de o kadar." diyip ellerimi ceketimin ceplerine soktum ve duvarlara yaslanmış olan koltukların birine oturup babamın getirilmesini beklemeye başladım.

Duruşma yarım saat sonra başlayacaktı.

Bir insan, kendi intiharına bu kadar özenle hazırlanabilir miydi? Bir cani, yaptığı onca pisliğin sorgulandığı güne en pahalı takım elbisesiyle gelebilir miydi?

Başı dikti. Elleri kelepçeli, iki polis memuru kollarına girmiş ve onu duruşma salonuna getirmişlerdi. Ceyhun, Kerim'in yanında ilerleyip nefret dolu bakışlarını ona gönderirken de başı dikti. Gözlerime korkusuzca bakıp gözleriyle açık açık beni tehdit ettiği anlarda da başı dikti. Omuzları geniş, kambur durmayı inatla reddeden bir duruşla, duygusuz bir yüz ifadesiyle bakıyordu gözlerime. Başında bekleyen iki polis memuru onu korkutmuyordu.

Mavi gözlerine pusulanmış umut kırıntıları, hâlâ buradan kurtulacağını düşündüğünü gösteriyordu bana. Siyah kravatını sıkıca bağlamış, gömleğinde tek bir kırışıklık, ceketinde tek bir toz lekesi bile yoktu. Belki de "takım elbise" giydiği için affedileceğini düşünüyordu. Belki saçlarını özenle tarayınca hakimin yumuşayacağını ve masum insanların haklarını göz ardı edeceğini düşünüyordu. Belki de duruşma bittikten sonra eğer hakim istediği gibi biriyse ona da birkaç takım elbise hediye ederdi?

Bu mide bulandırıcı hayaller sadece babam gibi cani insanların zihinlerinde yeşerirdi zaten.

Alev, ben ve Miraç önde; Karadağların kalanı da arkamızda duruşma salonuna girdiğimizde de gözleri bir an bile benden ayrılmamıştı. Onun ciğerini bilmesem benden korkmadığını göstermeye çalıştığını düşünürdüm ama karşımda tir tir titremese de kabuslarının baş karakteri olduğumu biliyordum.

Miraçlar tanık olduğu için şimdilik duruşma salonundaki sandalyelere oturmuş bekliyorlardı ama birazdan dışarı alınacaklardı. Sıra sıra çağrılacaklar ve Kerim hakkındaki iddialara cevap vereceklerdi. Ben de Alev ile beraber Kerim ve avukatlarının tam karşısındaki masaya geçip oturmuştum. Dirseklerimi masaya yaslayıp bedenimi hafifçe öne eğdim ve gözümü kırpmadan baktım Kerim'in gözlerine.

Üzerime doğru yürüdüğünde ürperdiğim, acaba bugün bana ne yapacak diye düşündüğüm her an, geçmişte kalmıştı artık. Buzdan mavi gözleri bana artık ne şefkatle ne de nefretle bakmıyordu. Mümkünse de bundan sonra hiç göz göze gelmemeliydik zaten.

Saçlarımı kulağımın arkasına attığım anda hakim ve Cumhuriyet başsavcısı olan Ceyhun duruşma salonuna girmişlerdi. Katip, hakim kürsüsünün önündeki yerine geçip oturmuş, Ceyhun ve hakim de kendi sandalyelerini çekip yerlerine geçmişlerdi.

Hakimin önüne konulmuş dosyalar, kendi ellerimle bulup getirdiğim kanıtlardı. Sessiz birkaç dakikayı geride bırakırken hakim başını kaldırdı ve ilk önce bana sonra da Kerim Milat'a baktı.

Gözlerimi Kerim'den bir saniye bile ayırmazken yüksek sesle dile getirilen konuşmaları, adımı ve babamın adını dile getiren adamı duymuyordum. Hem şimdide hem de Kerim'in zihninin içinde yaşadığım garip bir andaydım ama otokontrolümü sağlayıp çantasının içinden dosyalarını çıkartan Alev'e döndüm.

Hayatımda ilk kez duruşma salonuna giriyor, işini yapan bir hakimi ilk kez görüyor ve ne işle uğraştığını bilmediğim insanların işlerini yapmasını ilk

kez izliyordum. Bu çektiğim yabancılığın yükü ise Alev sayesinde omuzlarıma ağırlık yapmıyordu. Bocalarsam da bana ne yapmam gerektiğini söylerdi zaten.

Lacivert bir takım elbise giymiş adam, tanıkların dışarı çıkması gerektiğini söylediğinde gözlerim direkt Miraç'ı bulmuştu. Kısa bir süre de olsa yanımdan ayrılacağı için duyduğu endişeyi gözlerine bakar bakmaz iliklerime kadar hissetmiştim ama bu bizim son ayrı kalışımızdı. Bundan sonra hiçbir an ellerimiz ellerimizden ayrılmayacaktı. Bunun yeminini, ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüğü anda gözlerimizle etmiştik.

Benden ayrılan gözleri, Kerim'i bulduğunda onun gözleri hâlâ benim üzerimdeydi ve Miraç'ı sinirlendireceğini bildiği için gülümseyerek bana bakmaya devam etmişti.

Hakim, ellilerine basmış, yanakları hafifçe sarkan ve yeşil gözleriyle etrafı dikkatlice incelemeyi bir saniye bile aksatmayan bir adamdı. Üzerindeki cübbesi ile yıkılmaz duruşunu daha da güçlendiriyor ve kıstığı gözleriyle ortamın ciddiyetine ciddiyet katıyordu.

"Kerim Milat!" dedi tok bir ses tonuyla. "Evrakta sahtecilik; devletten para ve mal kaçırma; çocuk tacirliği; kasten adam yaralama; kasten adam öldürme; işkence, eziyet ve köleleştirme; kişi hürriyetinden mahrum kılma; nitelikli dolandırıcılık; hileli iflas; madde kullanımına teşvik ve satma; devlet adamları ile iş birliği; kaçak dövüşlerin yönetilmesi suçları ile yargılanıyorsun."

Tek tek sıralanmış her suç benim boğazıma yumru olarak çökerken Kerim Milat, gözlerini hakime çevirmeden ve sadece bana bakarak aslında bildiği suçlarının dile getirilmesini dinledi. Bu yaptığı neydi, sessiz bir taarruz mu? Savunması çok mu güçlüydü de direkt taaruza geçmeyi düşünüyordu?

Hakim, gözlerini Kerim'in üzerinden çekip avukatlarına çevirdiğinde en baştaki, kel ve yaklaşık otuz beşlerinde olan avukatı ayağa kalktı.

"Yargılandığımız her suçu reddediyoruz, Hakim Bey. Kanıt olarak sunulmuş her dosya, davacı Dila Karadağ tarafından bizzat, gerçekmiş gibi hazırlanmış olup mahkemeye sunulmuştur. Müvekkilim Kerim Milat, iddia

edilen her suçu reddediyor ve asıl suçlunun, bu sahte belgeleri ayarlayan Dila Karadağ olduğunu söylüyoruz." Ne de soğukkanlıydı yalanlar sıralarken? Gözlerini tek bir an bile kırpmamış, sesi tek bir saniye bile titrememiş, başı hiç eğilmemişti.

Yüzüne baktığımda gördüğüm tek şey yüzsüzlüğüydü.

"Bu iddianız için elinizde bir kanıt var mı?" diye sordu hakim.

Adını bilmediğim, umrumda da olmayan avukat, ceketini düzeltti ve "Dila Karadağ, akıl sağlığı yerinde olmayan ve yedi sene boyunca sakinleştirici ilaçlar ile hayatına devam eden biridir. Önünüzdeki dosyadan görebileceğiniz üzere kullandığı ağır sakinleştirici ilaç, doğru kararlar vermesine ve duygularını yönetmesine engel olabilecek cinstendir."

Dişlerimi sertçe birbirine bastırıp bu aptal adamın üzerine atlamamak için kendimi zor tutuyorken gözlerimi adamdan çekip babama çevirdim. Beni zihinsel sağlığımdan vuracağını çok iyi biliyordum zaten. Bizzat kendi elleriyle piskolojimi mahveden bu adamın elinde başka kozu yoktu.

"İtiraz ediyoruz Hakim Bey." diyip ayağa kalktı Alev. "Sanık, önünüze kanıt olarak sunulmuş tanık listesindeki Miraç Karadağ'ın da doğrulayacağı üzere müvekkilim Dila Karadağ'a beş sene boyunca hem psikolojik hem de fiziksel şiddet uygulamıştır. Avukat, Kenan Demir'in, sağlığı yerinde olmadığını iddia ettiği kadının sağlık raporu da önünüzdeki dosyalarda mevcuttur. Dila Karadağ, kendisine işkence çektiren babasının ellerinden sağ salim kurtulmuş ve kendisini oldukça iyi toparlamıştır. Bunlar kuru sözlerden ibaret değil, kanıt olarak size sunulmuştur."

Gözlerim bir saniye bile Kerim'den ayrılmazken bizim için soğuk bir savaşa girişmiş avukatlarımızı dinliyorduk. Yüzüme bakacak yüzünün olması midemi bulandırsa da Alev'in savunması üzerine yüzü hafiften düşen Kerim'e yüz ifademi hiç değiştirmeden baktım.

"İddiaların doğrulanması için tanıklar ile görüşelim." diyen Hakim Bey cübbesinin yakalarını düzeltirken gözlüğünü gözüne indirip önündeki sağlık raporuma bakmaya başladı. Yara bere içinde can çekişen bir ruha sahip olsam da, öldü sandığım fakat uzun bir inzivaya çekilmiş olan bir ruha

sahip olsam da, ben deli değildim. Babamı suçladığım suçları da kendi kafamdan kurmamış, boş yere beş sene boyunca işkence görmüş değildim.

Alev'in fısıldayarak "mübaşir" diyerek açıklama yaptığı adam, kapıya gitti ve açtığı kapının dışına doğru "Tanık, Miraç Karadağ!" diyerek bağırdı. Zaten kapının önünde hazır bir şekilde beklediğini bildiğim için kapıda saniyeler içinde onu gördüğüme şaşırmamıştım.

Ceketinin düğmesini ilikledi ve sert adımlar ile tanık kürsüsüne doğru ilerledi. Saçlarının bir teli bile alnına dökülmüyordu ve ciddi duruşunu sarsan hiçbir kusurlu yanı olmadan gözlerini hakime dikmişti.

Hakim, ifadesiz bir yüz ifadesiyle Miraç'a tanıklık hakkında kısa bir bilgilendirme yapmış ve yemin etmesini dile getirmişti. "Tanık sıfatı ile sorulacak olan sorulara vereceğiniz cevapların gerçeğe aykırı olmayacağına ve bildiklerinizden hiçbir şey saklamayacağınıza namusunuz, şerefiniz, inançlarınız ve değerleriniz üzerine yemin ediyor musunuz?"

Hakimi sabırla dinleyen Miraç, "Sorulacak sorulara, hiçbir şey saklamadan dürüstçe dile getireceğime şerefim ve namusum üzerine yemin ederim." dedi tok bir ses tonuyla.

"Davacının iddialarına göre Kerim Milat, Dila Karadağ'a beş sene boyunca fiziksel ve psikolojik şiddet uygulamış ve Dila Karadağ, beş sene boyunca bir hücrede tutulmuş." Hakim, söyledikleri üzerine yutkunup devam etti. "3 Ocak 2020 gecesinde evinden kaçmış ve iddiaya göre sizinle karşılaşmış. Bu iddiaları doğruluyor musunuz?" diye sordu ve keskin gözlerini Miraç'a dikti.

"İddialar doğrudur. 3 Ocak gecesi, Tuzla ikametine doğru arabamı sürerken Dila Karadağ, uzun süre koştuğu için arabamın önüne düşmüştür. Onu bulduğumda," Miraç sertçe yutkunup gözlerini gözlerime çevirdi. Odaya girdiğinden beridir ilk kez bakıyordu gözlerime. Bendeki ruhsal durumu kısa bir an tartıp gözlerimin içine bakarak devam etti. "Üzerindeki kıyafetleri paramparçaydı ve ayağında ayakkabısı bile yoktu. Vücudu yara bere içindeydi ve bu yaralar kızarık, çürükten ibaret değildi." Gözlerini hakime çevirdi tekrar. "Benim amcam, Asaf Karadağ ve yengem Bahar Karadağ doktordur ve Dila'yı alıp onların yanına getirdiğimde vücudunda

üçüncü dereceden yanıkların ve açık, derin yaraların olduğunu doğrulamışlardır."

"4 Ocak 2020'ye ait sağlık raporları ve müvekkilimin kan sonuçları size sunulmuştur." diyerek hızlıca araya girdi Alev. Hakim Bey, gözlerini dosyalara çevirdi ve birkaç saniye inceledikten sonra gözleri beni buldu. Duruşma başladığından beridir soğukkanlı bir şekilde yerimde oturuyor, sadece izliyordum ve bu davranışım önündeki raporlara bakınca hakime de garip gelmişti.

Ben artık hücrede tutulduğumun, işkencelere maruz kaldığımın dile getirildiği ortamlara alışmıştım ve hayretle baktığı sonuçlarla çoktan yüzleşmiştim.

"Bu raporlar sana mı ait?" diye sordu ve yutkundu.

"Tarihinden de anlaşılacağı üzere hücreden kaçar kaçmaz yapılan ilk kan sonuçlarım onlardır. 4 Ocak tarihinde Asaf ve Bahar Karadağ tarafından sağlık durumum incelenmiştir." dedim. Kendimden bile beklemediğim bu soğuk ton, ruhumun tüylerini ürpertmişti. Ne de kolaydı bu cümleleri iki sene sonra dile dökmek? O an, bana tahlil yaptıklarında her uzvumda acıyı baskın bir şekilde hisseden ben, şimdi ne kadar kolay dile getirmiştim.

"Devam et." dedi hakim, Miraç'a bakarak.

"Dila Karadağ, o geceden sonra bizimle yaşamaya başladı. Yaraları ile yengem ve amcam ilgilendi ve onu iyileştirmek için elimizden gelenin en iyisi yaptık." Dudaklarımı usulca yana kıvırdım. "Göreceğiniz üzere iki senedir benim karım olarak soyadımı taşıyor." O da bana bakmasa da yan profilinden gülümsediğini görebiliyordum.

Dila Karadağ demeyi çok seviyordu. Bir soyada mecbur olmadığımı en iyi o biliyor, Dila olarak hayatta kalabilecek kadar güçlü olduğumu kendisi de sürekli dile getiriyor olsa da dudaklarına en çok yakışan kelimelerin de Dila Karadağ olduğunu söylüyordu.

"Diğer tanığı çağıralım." dedi hakim ve duruşma salonuna Ömür girerken Miraç da izleyici sandalyelerine geçip oturmuştu bile.

Sırasıyla Ömür, Andre, Asaf abi, Batu ve Ender de beni 3 Ocak gecesinde yaralı bir halde bulduklarını dile getirmişlerdi. En son ise Yamaç kapıdan içeri girmiş, siyah takım elbisesinin düğmesini iliklemiş ve omuzlarını dikleştirip yeminini etmişti.

"Dila, evimize geldiği anda baygındı Hakim Bey." dedi Yamaç. Neler söyleyeceğini, günler önce beni suçlayan kelimelerin firar ettiği dudaklarının şimdi kimi suçlayacağını merakla bekliyordum. "Ben Dila'nın asıl yüzünü bir hafta sonra gördüm. Yarası çoktu çünkü. Yaralarının örttüğü yüzü görebilmek için iyileşmesini beklememiz gerekiyordu." Derin bir nefes aldı. "Önünde cam bardağı kırıldığı için korkusundan da kriz geçirdi gözlerimizin önünde. Birçok şey oldu o hayatımıza girdiğinden beridir. Ben de, ailem de, Dila da çok şey yaşadı."

Gözlerini dakikalar sonra bana çevirdi. Gözlerinde gördüğüm tek şey pişmanlıktı. Yüz ifadesinden çözümleyebildiğim tek şey, pişmanlığıydı. "Dila, beş sene boyunca o hücrede kalmış, sonra da kendi başına kurtulmuş ve bizle karşılaşmıştır. 3 Ocak gecesinde olanları anlatan her tanığın iddialarını doğruluyorum." Kin dolu gözlerini beş avukata çevirdi. "Bu avukatlar, o gece Dila'yı görmedikleri için şimdi çok rahat çamur atabiliyorlar ama o gece Dila'nın güçlü duruşunu sadece Karadağlar gördü. Babası tarafından elinden alınan hayatını, yeniden öğrendiği her saniyeye biz şahit olduk."

Başını daha çok kaldırdı ve kirpiklerini milim oynatmadan son sözlerini söyledi. "Ben şahidim Hakim Bey. Dila Karadağ'ın her yarasına, her acısına şahidim."

Yamaç gözlerini bana tekrardan çevirdi ve başını hafifçe eğip kaldırdı. Evet, Yamaç pişmandı. Pişman olmasaydı, annesinin katili olduğu düşündüğü kadını şimdi savunmazdı. Sadece gülümseyebildim. Elimden daha fazlası gelmedi. Kerim'in avukatları da yavaştan ecel terleri dökmeye başlamışlardı fakat onlar babamın avukatlarıydı ve iki üç tanıkla pes etmezlerdi.

"İtiraz ediyoruz Hakim Bey!" diyip ayağa kalktı ortada oturan avukat. Sarışın, tombul bir yüze sahip ve sarı kirli sakallıydı. Otuzlu yaşlarının başlarında olduğunu gösteren yüzünü büyük bir yüzsüzlük ile hakime dikti.

"Tanık olarak sunulmuş her kişi, Dila Karadağ'ın şu an birinci dereceden yakınıdır ve anlaşılmış bir şekilde ilerlediler."

"Ben güçsüzlükle arabasının önüne yığıldığımda Miraç için bir yabancıdan ibarettim." dedim hemen. Duruşumu dikleştirdim ve gözlerimi avukatın tiksindiğim gözlerine diktim. "Bugün hakkında değil, 3 Ocak gecesi hakkında konuşuyoruz. Ben o hücreden Dila Milat olarak kaçtım ve birinci dereceden akraba diye adlandırabileceğim kimse yoktu etrafımda."

Alev ayağa kalktı. "Müvekkilim son derecede haklıdır. Kerim Milat, yakalanmak korkusu ile Dila Karadağ'ı tuttuğu kata güvenlik kamerası taktırmamıştır fakat evinin incelemesine bakacak olursanız bodrum katta 'Yirmi Dört' ve 'Yirmi Beş' olarak adlandırılan penceresiz, bir yatak ve tuvaletten ibaret olan hücrelerin fotoğraflarını görebilirsiniz."

Hakim ve Ceyhun dosyalara göz attıkları sırada sessizliğe gömülen duruşma salonunda bütün gözler benim ve Kerim'in üzerindeydi. Biz ise, izleyici olarak bize katılan kimseye bakmıyor, gözlerimiz ile birbirimize meydan okuyorduk.

"Hakim Bey, Dila Karadağ'ın o dönemlere ait zihinsel sağlığının durumu ile ilgili bir sağlık raporu bulunmuyor." dedi babamın bir başka avukatı. "O zamanlar, iddialarına göre evinden kaçıp Karadağ ailesi ile yaşamaya başladığında bütün bu suçlamaları kafasında kurabilecek kadar sağlıklı olduğunu kimse iddia edemiyor."

"Siz konuya hep çok yanlış yerden giriyorsunuz." diyip dirseklerimi masaya yasladım ve öne eğildim. "Hücreden çıktığımda babamın suçlarını kendi kafamda kurduğumu iddia ediyorsunuz ama ben zaten o suçları bildiğim için o hücreye atıldım. Babam bu suçlarının farkında olduğu için ve elindeki gücünün öz kızı tarafından elinden alınmasından korktuğu için kapattı beni hücreye!"

"İzin almadan konuşmayın!" Hakimin sert ses tonu, avukata diktiğim gözlerimin ona çevrilmesine sebep olmuştu. "Şimdi sizin iddialarını dinleyeceğiz zaten." diyip eliyle konuşmam için bir işaret yaptı. "Her tanık dinlenmiştir ve son sözlerinizi dile getireceksiniz." dedi.

Alev, elini bacağıma koyduğunda konuşma sıramın geldiğini anlamış ve ayağa kalkmıştım. Derin bir nefes aldım. Kimseye gözlerimi çevirmedim çünkü herkesin ruh halini kestirebiliyordum. Bana buruk bir ifadeyle bakan birini görürsem de güçlü duruşumu sarsardım. Bu yüzden direkt hakimin gözlerine baktım.

"Yirmi bir yaşındayken babamın evimizde görüştüğü adamların kim olduğunu çözemezdim ve bu durum beni kuşkuya sürüklerdi. Bir gün işe gittiğinde çalışma odasına girdim ve herkesten gizlediği kasasını açmaya çalıştım. İlk denemelerimde başarısız olsam da sonunda açmayı başarmış ve babamın bütün kirli işlerinin olduğu dosyaları bulmuştum. Tahmin edersiniz ki, babasını kahraman olarak gören bir kız için bu durum oldukça sarsıcıdır."

Benim sesimden başka hiçbir sesin duyulmaması, nefes almak için durduğum her saniye duruşma salonunun sessizliğe gömülmesine sebep oluyordu. "Murat Seyhan, on sekiz yaşında üniversitedeyken tanıştığım ve dört senelik bir ilişki yürüttüğüm erkek arkadaşımdı. Babamın dosyalarını tek güvenebileceğim insana, yani Murat'a gösterdiğimde bir süre göz önünde bulunmamamız gerektiğini ve bu süre zarfında babam beni arıyorken de onu polise ihbar etmemizi önermişti. Ben de kabul ettim. 12 Şubat 2015 tarihinde Berlin'e kaçacağımız sırada babam bir şekilde planımızı öğrenmişti ve hangarı basmıştı." Titremek için an kollayan dudaklarımı birbirine bastırdım. "Murat Seyhan'ı orada öldürdü. Kalbine isabet eden tek bir kurşunla, sevdiğim adamı öldürdü. Ben onun için ağlarken Kerim Milat beni ondan ayırıp sürükleyerek arabasına bindirdi." Yutkundum. "Keşke gündüz saatlerinde kaçmayı planlasaymışız." diye mırıldandım. "Çünkü ben o geceden sonra bir daha hiç güneşi göremedim."

Hakim, gözlerini bir saniyeliğine benden kaçırıp hemen sonra tekrar baktı duygudan yoksun mavi gözlerime. "Eve getirdi. Odama çıkar, babam arkamdan kapıyı kilitler ama sabah bir şekilde kapıyı açar ve kurtulurum sanıyordum. Ta ki, o soğuk hücreye sürüklenerek atıldığım ana kadar..." Ağlamamam lazımdı. Ruhumun duruşma salonunda kalması, o karanlık hücreye gitmemesi lazımdı.

Dilimle dudaklarımı nemlendirdim. "Ondan çaldığım belgelerin nerede olduğunu sordu. Söylemedim. Bana ilk tokadını attı. Murat'ı öldürdüğü gibi

beni de öldüreceğini söyleyerek tehdit etti. Söylemedim. Bana ilk tekmesini attı. Söylemezsem o hücreden çıkamayacağımı söyledi. Söylemedim. Okşamaya kıyamadığı saçlarımı ilk kez çekti."

"İtiraz ediyoruz Hakim Bey!" diyerek araya girdi kel olan avukat.

"Hakkınız yok!" dedim hemen. Gözleri şaşkınlıkla beni buldu. "Savunduğunuz bu adamın, kendi kızına neler yaptığını dinlemeden hiçbir iddiaya itiraz etmeye hakkınız yok!"

Sustu ve yerine oturdu.

"Önce üç gün boyunca hiç gelmedi hücreye. Ben sevdiğim adam için hiç durmadan ağlayıp ses tellerim sızlayana kadar bağırırken bir kez bile kapıma gelmedi. Bu bana üst üste yemek vermediği ilk seferiydi. Üç gün boyunca hiçbir şey yemeyip halsizlikten güçsüz düştüğüm için bayılmıştım. Bu benim ilk bayılışımdı. Sonra geldi. Dakikalarca tehditler savurarak dövdü beni. Her tokat atmadan önce söylemem için bir şans verdi. Reddettim. Hırsı gözlerini kör etmişti ve hiç durmadan, çığlıklarıma kulak asmadan dakikalarca dövdü. Bu da bana uyguladığı ilk işkenceydi."

Omuzlarım bir an bile hüzünle düşmemişti. Büyük bir soğukkanlılıkla zihnimde beliren her anıyı ilk kez anlatıyordum. Ben Sancar'a bile bu kadar detaya girerek anlatmamıştım başımdan geçenleri fakat bu sondu. Bu babamı son görüşüm, bu hayatımın son kederli günüydü. Ne istiyorsam onu anlatacaktım ve herkes beni dinlemek zorundaydı.

Kimse artık benim sessiz çığlıklarıma kulaklarını kapayamazdı. Ben bütün bunları yaşadıysam, şimdi bu aşağılık adamı savunan bütün avukatları kimin tarafında olduğunu görmeliydi.

"Yalnızlıkla sınandım. Karanlıkta, hiçbir ses duymadan, hiçbir yüz göremeden, bir güneş ışığına muhtaçken günlerimi geçirdim orada. Keşke sadece kendi başıma yaşasaydım da babam ansızın çıkagelip bana saatlerce işkence etmeseydi. Ben yemin etmiştim Hakim Bey. Sevdiğim adam kollarımda ölürken, bu savaşı kazanacağıma dair onun gözlerinin içine baka baka yemin etmiştim. Boyun eğmedim ben. Saatlerce yaşam ve ölüm

arasındaki o ince çizgide nefes almak için çabalarken tek bir an bile babama boyun eğmedim bu yüzden."

Gözlerimi Kerim'e çevirdim. "Beni yenemedi. Hiçbir zaman da yenemeyecek!"

"Şimdi yanı başındaki avukatları psikolojimin zedelendiğinden söz ediyorlar. Evet, ben o hücreden kaçarken berbat bir haldeydim. Nasıl sağlıklı kalmamı beklersiniz ki? Siz hiç beş sene boyunca bir hücrede kaldınız mı? Siz hiç beş sene boyunca yalnızlıkla sınandınız mı? Siz hiç günlerinizi kapkaranlık bir cehennemde geçirdiniz mi?"

Avukatların gözlerine korkusuzca baktım. "Hakim Bey'in önündeki dosyalarda yazmaz ama ben Karadağların evine getirildiğim gece kriz geçirdim. Benim saçlarımı şefkatle yıkayan kadına, saçlarımı çekeceğini düşündüğüm için çığlıklar ata ata, durduramadığım titremelerimle engel olmaya çalıştım. Bana şefkati, sevgiyi unutturdu bu adam! Bana baba nedir, anne nedir, dostluk nedir, hepsini unutturdu!"

Ömür'ün ağladığını abisinin omzuna başını koyduğunda anlamıştım. Ben de hıçkıra hıçkıra ağlamasam da ruhumu çevreleyen her yaramı kendi ellerimle kanattığım için kan ağlıyordum içten içe. Kimse görmese de hüngür hüngür ağlıyordum.

"Bir daha kimse saçlarımı çekmesin diye saçlarımı kestim ben!" dedim hiddetle.

"Siz şimdi benim mental sağlığımdan şüphe ediyorsunuz ama önce düşünmeniz gereken şey, benim o hücreden sağ çıkmış olmamdı!" Titreyen ellerime, parmaklarımı avcuma bastırarak engel oldum. "Sağ çıktım da noldu? Ne biliyordum hayat konusunda?" Avukatların hepsine tekrar baktım. "Ben söyleyeyim: Tam anlamıyla hiçbir şey! Sizin her gün böyle adamları savunmaya gelmeden önce ettiğiniz kahvaltılardan mahrum kaldığım için ben ekmek ve sudan başka bir şey bilmiyordum. Reçel ne, kaymak ne, meyve suyu ne, pasta ne, kahve ne bilmiyordum ben! Siz, iştahla akşam yemeklerinizi yerken benim önüme konulan hep tatsız, tutsuz, buz gibi yemeklerdi!"

Sol gözümden akıp giden o bir damla yaşı sertçe sildim.

"O zamanki bana, insan bile demek güçken siz neyin mental sağlığından bahsediyorsunuz ki? Eğer duymak istediğiniz buysa evet, berbat haldeydim! Size şimdi saatlerce kendimi anlatsam da o günlerdeki beni tanımlayamam. Eğer tek savunmanız buysa, itiraf edeyim ben de! Müvekkiliniz bana saatlerce işkence ettiği için ne mental ne de fiziksel olarak sağlıklıydım."

Gözlerimi hakime çevirdim. "Size bunun kanıtını sunamam Hakim Bey." diyip yüzümü kapatan saçlarımı kulağımın arkasına attım. "O hücrede geçirdiğim beş seneyi bir ben bir de babam biliyor. İstedikleri savunmayı yapsın bu avukatlar ama asıl suçlunun kim olduğunu en iyi ben ve babam biliyor!"

Alev, sinirden sıktığım elimi tuttu. "İsterseniz bunu bir delil olarak yazmazsınız. Babam, öz kızına beş sene boyunca işkence çektirdiği için ceza almaz. Varsın olsun, bana çektirdikleri benim boğazıma bir yumru gibi çöksün ama şimdi bana gözlerini yüzsüzlükle dikmiş bu adam, benim hücreye atılma sebebim olan her suçunun cezasını çekmeli!"

Hakim, keskin gözlerini Kerim'e dikti. Ben bakmıyordum artık ona. Yüzümü zihnine kazımak istermiş gibi dakikalardır sadece beni izleyen adama bakmıyordum artık. Zira unutmamalıydı da yüzümü. Hapiste öylece tavanı izlerken ansızın düşmeliydim aklına. Yüreğini sızlatmasam da en azından pişmanlık hissetmeliydi.

"Şimdi onun alacağı cezaların hiçbiri bana beş senemi veremez. Benden aldıklarının haddi hesabı yokken şimdi bu adama verdiğiniz cezalar sayesinde ben kaybettiklerime geri kavuşamam ama bir şeyler yapılmalı artık!"

İşaret parmağımla arkamdaki pencereyi işaret ettim. "Şimdi bu duruşma salonunda olmayıp dışarıda umutlarıyla bekleyen onlarca insan var çünkü babam olacak bu adam, sadece kızının değil tanımadığı onlarca insanın hayatını kararttı. Onlar kendilerini savunamadılar. Babamın parası vardı çünkü. Babamın ortakları vardı, silerdi her suçu. Babamın şerefi yoktu, görmezden gelirdi bütün bu masum insanların isyanlarını ama ben yapamadım!"

"Kirli paralarıyla alınmış o evde yaşayamadım! Masum insanları öldürdüğü ellerini tutamadım. Bana güzel sözler söyleyen ama bir kelimesiyle insanların hayatını karartacak bu adama 'baba' diyemedim! Bunun bedeli de o hücrede yaşamakmış. O bedeli de ödedim. Canım yandı ama başardım ben!"

"İtiraz ediyoruz Hakim Bey!"

"Neyin itirazını ediyorsunuz lan!" diye öfkeyle bağırdı Miraç. Şimdiye kadar sessiz kalması bile bir mucizeydi aslında. "Bu sözlerin altında ezileceğinize başınızı kaldırıp nasıl bakabiliyorsunuz karımın gözlerine?!"

"Sessizlik!" Hakim, tokmağını sertçe vurduktan sonra Yamaç ve Andre, Miraç'ın omuzlarından bastırıp sakinleştirmeye çalışmıştı bile.

"Sakin ol." diye fısıldadım dolmuş gözlerimi Miraç'a çevirerek. İkimiz de acı çekiyorduk, ikimiz de gözlerimizdeki hüznü görebiliyorduk ama çok az kalmıştı. Sabretmemiz lazımdı. Benim biraz daha ayakta kalmam lazımdı sonra istediğim kadar soluklanacaktım. Beni, ruhumu yoran bu senelerin yorgunluğunu istediğim kadar dinlenerek dindirecektim.

"Yanındayım ben." dedi keskin bir tonda. "Ellerini tutamasam da yanı başında olduğumu sakın unutma."

Titreyen dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerimi bir kapatıp bir açarak onayladım onu. Şimdi ellerimi tutmasına gerek yoktu. O, ruhumdaki çocuğun ellerini sımsıkı tutuyordu zaten.

"Eğer bir daha bölerseniz sizi dışarı çıkartmak zorunda kalacağım!" diyerek uyardı hakim, Miraç'ı.

"Sorarım size Hakim Bey! Eğer hücreden kaçtıysa ve size kanıt olarak sunulmuş belgeler doğruysa neden iki sene sonra ihbar etti babasını?! Kaçar kaçmaz neden bir polis merkezine sığınmak yerine Karadağ ailesi ile yaşamaya başladı? Ayrıca her şeyi boş vermiş olmalı ki, Miraç Karadağ ile evlenmiş bile!" dedi sarışın olan avukat, büyük bir şey başarmış gibi kibirli bir gülüşle.

"Ben hücreden kaçtığımda yaşamıyordum!" dedim sesimi yükselterek. "Siz beni duymuyor musunuz? Ben hayat konusunda hiçbir şey bilmiyordum! Nefes almaktan başka her şeye yabancıydım ben! Ve ben hiçbir zaman sağlam olmadığını düşündüğüm bir adım atmadım! Bir anda polise gitmemi bekleyemezsiniz!" Derin bir nefes aldım.

"Ben beş gün boyunca yanımda biri bana destek olmadan yürüyemedim çünkü hücreden kaçmadan yarım saat önce babam karnımı asitle yakmıştı! Her adım attığımda o yaralarım nefesimi kesecek kadar sızlıyordu! Ayak bileğimde çatlak vardı. Sırtımda onlarca açık yara vardı! Vitaminsiz kaldığım için ayağa kalktığım anda başım dönüyordu ve ben, beş gün boyunca ayağa kalkmaya çalıştım!"

Alev ellerimi tekrar tuttu. Onun da sınırlarını zorladığımı biliyordum ama senelerce ağzıma bağlanmış o şalı söküp atmıştım. Dilim bir kez çözülmüştü ve ben artık asla duramazdım.

"Ayağa kalktığım altıncı gün ne oldu biliyor musun?" dedim sarışın avukata bakarak. "Babam, adamlarıyla beraber kaldığım evi bastı." Avukat, gözlerini kaçırdı. "Ve ben o gün tecavüze uğradığımı öğrendim!" Avukat, başını eğdi. "Bak gözlerime!" diye bağırdım. Hiçbir şey umrumda değildi artık. Eğer bağırdığım için bir ceza alacaksam, bu cezayı da göğüslerdim. "Babam beni dövdükten sonra yorgun düşüp bayılırdım. Babam beni aç bıraktığı için halsiz düşer, gücüm olmadığı için bayılırdım. Bazen bünyem o kadar zayıflardı ki, babamın gizlice getirdiği doktor beni uyutmak ve serum bağlamak zorunda kalırdı. Ve ben tam da bu anlarda tecavüze uğradım!"

Yanaklarımı hissizce ıslatan gözyaşlarımı sildim. "Babam gözlerimin içine bakıp, gülümseyerek bunu söyledi bana. Adamlarından birinin tecavüz ettiğini ve buna izin verdiğini söyledi! Neden yapmış biliyor musun? Az önce sorguladığınız psikolojimi alt üst etmek ve pes edip sakladığım belgelerin yerini söylettirmek için kendi öz kızına tecavüz ettirmiş!"

"Hadi bu acıyla yaşasana sen de!" diye bağırdım. "Sen bu gerçekle yaşamak nasıl zor biliyor musun? Siz biliyor musunuz Hakim Bey? Sayın savcım, sizin haberiniz var mı? Siz hanımefendi, bu gerçekle yaşayabilir miydiniz?" Katip kadının gözlerinin içine baktım. Gözlerine bakar bakmaz yüzünü buruşturup gözyaşlarını koyverdi.

"Sen de bir kadınsın. Babam gibi adamlar dışarıda özgürce dolaşırken sen de bir gün tecavüze uğrayabilirsin. Bu gerçekle yaşamak çok ağır değil mi?" Elleriyle gözlerinden akan yaşları temizledi. Konuşamadı. Sadece birkaç hıçkırık sesini duydum ama kendisini toparlamak zorunda olduğu için derin bir nefes alıp söylediklerimi yazmaya devam etti.

Biz kadınlar böyleydik işte. Önce hüngür hüngür ağlar, sonra mecbur kaldığımız her işi yapardık. Biz kadınlar böyleydik işte. Önce hüngür hüngür ağlar, sonra başımızı kaldırıp boynumuzu eğdirmek isteyen herkesten hesap sorardık.

"İki sene, acılarınızı kabullenmeniz için çok uzun bir süre! Öne sunduğunuz bu kanıt, iki sene boyunca susmanızı anlamlı kılmıyor!" Kel avukatın dile getirdiği sözler, kanımı dondurmuştu. Neyin savaşıydı bu? Bu adam, hâlâ neyi savunuyordu?

Ayağa kalkmış olan Miraç'ı, Andre ve Yamaç kollarından tutarak geri oturturken Ömür de Miraç'a fısıldayarak bir şeyler söyledi sakinleşmesi için. Belki de tek bir yanlışında duruşma salonundan çıkarılacağını ve beni bu akbabalar ile yalnız bırakacağını söylemişti. Bilmiyorum, her ne dediyse Miraç geri yerine oturdu.

"Ben susmadım, susturuldum!" Gözlerimi avukattan çekip hakime çevirdim. "Ben bağırdım, benim çığlıklarımı siz duymadınız!" Hakim de gözlerini kaçırmış ve sanki bana bunları kendisi yapmış da vicdan azabı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturmuştu.

"Ben bir anda polis merkezine gitseydim bana kim inanırdı ki?" dedim gözlerimi avukata çevirerek. "Elimden her şey alınmıştı ve ben belgeleri sakladığım yerden bile alamadım. Nasıl ihbar ederdim o zaman babamı? Bu ülkenin adaleti, kanıt görmeden var olabiliyor mu ki? Hadi, söylesene." diyip sarışın olan avukata baktım. "Senin yanına yara bere içinde gelseydim bunları bana babamın yaptığına inandırabilir miydim seni?" Ceyhun'a çevirdim gözlerimi. "Size gelseydim, benden kanıt istemeden hücrede esir tutulduğuma inanabilir miydiniz?"

"Ben cevap vereyim: Hayır!" Acı dolu bir tebessüm peyda oldu dudaklarımda. "Ben size kendimi inandıramazdım ama 'hiçbir şey olmamış

gibi evlendiği' diye iddia ettiğiniz adam ve onun ailesi bana inandı. Kanıtları elde etmem için benim yanımda oldular! Şimdi benim elimden alınmış senelerim için hesap sormam gerekirken sizin yüzsüzlükle bu adamı savunuyor olmanız bu uğurda kurban edilmiş her canın kemiklerini sızlatıyor!"

Hakimin yüzü acıyla buruştuktan sonra eliyle oturmam için bir işaret yaptı. Hâlâ bana bakan babama döndü ve "Kerim Milat!" dedi tok bir ses tonuyla. Babam gözlerini ona çevirmedi. Mavi gözlerini bir an bile gözlerimden ayırmadı. Sustu, konuşamadı. Belki içinde büyük bir yıkım olmuştu ve ruhu o enkazın altında kalmıştı. Belki artık yaşamıyordu. Belki artık acı çekiyordu. Belki, yüreğine bir sızı olarak kazınmıştım ve bu hisse çok yabancı olduğu için sakince sindirmeye çalışıyordu.

Belki gözleriyle özür diliyordu.

Belki gözleriyle hâlâ beni tehdit ediyordu.

Belki bana değil de beş yaşındaki Dila ile bakışıyordu. Ruhumun duvarları arasına kendi elleriyle esir ettiği kız çocuğuna bakıyordu. Belki diz çökmüştü önünde. Belki de hüngür hüngür ağlayıp ondan özür diliyordur.

Belki babam da artık acı çekiyordur.

Avukatı kolunu tutup onu uyarınca dakikalar sonra gözlerini ilk kez benden ayırıp hakime çevirdi. "Dila Karadağ'ın iddialarını doğruluyor musun?" Masaya dirseklerini daha çok yasladı ve "Suçlarını kabul ediyor musun?" diye sordu.

Avukatları reddedeceğini bildiği için rahat bir tavır takınırken Kerim Milat hakimin gözlerinin içine baka baka "Kabul ediyorum." dedi. "Kızımı beş sene boyunca hücreye kapatıp ona işkence ettim." Gözlerini, kavrayamadığım bir hızda bana çevirdi. "Kızıma tecavüz edilmesine göz yumdum. Onu saatlerce dövdüm. Günlerce aç bıraktım."

"Ben aşağılık bir adamım." Saniyelerin dakikalar kadar ağır işlediği birkaç saniyenin ardından hakimin derin bir nefes aldığını işittik.

"Benim de bir kızım var." dedi hakim. Kerim, gözlerini hakime çevirdi ve devamını getireceği sözleri duymak için bekledi. "Ve saçlarını okşarken bir saç telini koparsam yüreğim yanar!"

Önündeki dosyaları sağa doğru sertçe iktirdi ve "Gereği düşünüldü!" diye bağırdı tok bir ses tonuyla. Hepimiz ayağa kalktık.

Hakim, sıra sıra Kerim'in suçlarının Anayasa'daki hükmünü belirterek saymaya başladı. Gözlerimi sağ çaprazımda kalan analog saate çevirdim. Kimseye bakmıyor, hakim dışında duruşma salonunda çıkan sesleri duymuyordum.

Miraç'ın da gözleri saate çevrilmişti. Herkes hakimin ağzından çıkacak kararı bekliyorken ben ve Miraç, saate baktık. Yelkovan iki kez yerinden kıpırdamıştı. Akrep, milim hareket etmiş, saniye ibresi ise ikiden fazla tur atmıştı hakim konuşmaya başladığından beridir.

"Kerim Milat'ın mal varlığının devlet tarafından el konulmasına..." Yelkovan bir kez daha hareket etti. Akrep yerini sevmiş gibi hiç kıpırdamadı. "Kerim Milat'ın ağırlaştırılmış müebbet cezasına çarptırılmasına karar verilmiştir!"

16.48

Babamın hapse atılma kararının verildiği saat.

16.48

Benim özgür olduğum saat.

16.48

Beş senelik acılarımın anlam kazandığı saat.

16.48

Bahar ablanın ölümünün intikamını aldığım saat.

16.48

Babama karşı savaştığım onca seneden sonra, zafer elde ettiğim saat.

Ben kazandım. Hayat savaşımı, 15 Mart 2022, 16.48'de ben kazandım.

Ben başardım.

Dosya kapandı. Babamın bileklerine kelepçe taktılar. Hakim cübbesinin yakalarını düzeltti, ayağa kalktı. Duruşma bitti.

Miraç, bana sımsıkı sarıldı. Babam bana baktıkça dipleri sızlayan saçlarımı öptü. "Bitti güzelim." diye fısıldadı kulağıma doğru. "Kazandın."

"Miraç." diye fısıldadım. Konuşamıyordum ki. Daha doğrusu ne diyeceğimi bile bilmiyordum. Anlayamıyordum ki. Daha bir dakika önce pişkin pişkin suratıma bakan adam, kelepçelenip hapse götürülüyordu. Daha iki dakika önce, acılarımı hatırladığım için sızlayan yüreğim öyle hafifti ki artık hissetmiyordum bile.

Demek ki sahiden özgür olan insanlar böyle hissediyormuş Dila.

Miraç, elmacık kemiklerimi okşayıp gülen gözlerini şaşkınlıkla bakan gözlerime çevirdi. "Ağırlaştırılmış müebbet dedi, değil mi?" diye sorup dilimle dudaklarımı nemlendirdim. "Babamı hapse götürüyorlar çünkü müebbet dedi hakim. Öyle, değil mi Miraç?" diye sordum kaşlarımı alnıma doğru kaldırarak.

"Bana yaptıkları için de yatacak hapiste, değil mi? Dışarıdaki teyzenin oğlu için de, kiraz hikayesini anlatan kadın için de yatacak, değil mi?" Hissizce firar eden birkaç damla gözyaşımı hemen sildi ve kocaman gülümsedi. Gamzesini gördüm, ben de gülümsedim.

"Evet Dila. Her suçu için cezasını çekmeye götürüyorlar onu." Kalbim hızla atmaya başladığında, ruhumun bütün sınırları yıkıldı ve kız çocuğum seneler sonra ilk kez güneşi gördü. Elini uzattı, ışıl ışıl güneşini okşamak

istedi. Ona bir selam verdi, minik ellerini kaldırıp güneşin gülen yüzüne el salladı.

Kırmızı, kiraz desenli eteği her etrafında dönmeye başladığında uçuşuyordu. Kirazlı tokaları, sevinçle zıpladığı için gevşemiş ve uzun saçları artık özgürce havada süzülüyordu.

Mutluyduk artık ikimiz de. Huzurluyduk. Özgürdük.

Büyük bir izdiham vardı adliyenin önünde. Dışarıda saatlerdir sabırla kararın verilmesini bekleyen insanlar, Kerim'in elleri kelepçeli binadan çıktığını gördüklerinde üzerlerine yürümeye başlamıştı ve araya polisler girmek zorunda kalmıştı.

Küfürler, hakaretler, isyanlar, gözyaşları... Hepsi birbirine karışmıştı. O kadar çok insan vardı ki kim ağlıyor, kim hakaret ediyor çözmek imkansızdı.

Miraç'ın elini sımsıkı tutarak kapıdan çıktığımızda gazetecilerin çoğu yanıma gelmişti ama kimseyle konuşmak istemediğim için Batu ve Ender önümüze geçip yolumuzu açmaya başlamışlardı.

Mavi bir minibüse doğru babamı götürüyorlardı ve biz de arabalarımıza binmek yerine o tarafa doğru ilerliyorduk. Babamın başı eğikti. Sağ tarafındaki polis ensesinden tutmuş, başını aşağı eğmişti. Üzerindeki çelik yelek belki onu bu izdihamda sıkılacak bir kurşundan korurdu fakat sözler kurşun geçirmez yelekleri de delerdi.

İstediği kadar kalbini örten çelik yelek giysin, bu kadar insanın hakaretleri, nefret dolu bakışları yüreğini delik deşik ediyordu. Asla kapanmayacak bir yara açıyordu. Ölse dahi, cehennemde yanarken de kalbindeki o sızıyı hep hissedecekti. Hissetmeliydi. Yaşattığı her şeyi, tek tek o da yaşamalıydı.

Minibüsün arka kapısı açıldığında onu içeriye iktirerek sokmak isteyen polise karşı koyup arkasına baktı. Sanki bakmasa bile, bu kadar insanın içinde beni dakikalardır takip ediyormuş gibi gözleri direkt gözlerimi buldu.

Yüzü buruştu. Güldüğümü gördüğünde, yüzümdeki kibirli ifade ile karşılaştığında yüzü buruştu.

"Kerim Milat'a idam!" Kalabalık aynı anda, boğazları yanana kadar aynı şeyi söylüyordu. Kerim'i ise bu cümle değil, gözlerime baktığında gördüğü zaferim yakıyordu. Belki vicdanı, bu insanlardan daha ağır hakaretler ediyordu kendisine.

"Artık baktığımız gökyüzü bile aynı değil, baba." dedim. Beni duymasa da olurdu lakin dudaklarımı okuduğunu biliyordum. Dudaklarımı usulca sağa doğru kıvırıp sağ elimi kaldırdım. İşaret ve orta parmağımı birleştirip şakağıma yasladım ve bir selam gönderdim ona.

Polis, ensesinden tutup iktirirerek onu minibüse bindirdi ve dört polis onun yanına bindikten sonra dışarıdaki iki polis de hızlıca kapıyı kapattılar.

Kalabalık içinde birbirini tanıyan insanlar birbirlerine sarılıp sevinçle ağlarken gözlerimi bulutsuz gökyüzüne çevirdim. Tek bir bulut vardı. Adliye binasının biraz ilerisinde, kıvrımlı tek bir bulut vardı.

Gülümsedim. Şimdi yanımdaki Karadağlar arasında olmasa da oradaydı işte. Hep benimleydi.

İki senedir yuvası bildiği gökyüzünden Kerim'i atmış, huzurla yatıyordu buluttan yatağında.

"Hadi, eve geçelim artık." Miraç, diğer Karadağlar gibi göğe kaldırdığı başını indirip elimi tekrar tuttuğunda ben de gözlerimi gökyüzünden çekip ona çevirdim.

"Eve gitmeden önce gitmemiz gereken bir yer var."

BÖLÜM SONU!

Emeğime saygı duyup oy vermeyi unutmayın.

Kendi elleriyle var ettiği gökyüzünde, kendi sunduğu alanda uçmasına izin verdiği uçurtmam artık onun göğünde savrulmuyordu.

KKD | SINIR

Masallar, çocuklar için hayallerden ibarettir aslında. Kızlar, güçlü birer prenses; erkekler de prenseslerini kurtaran bir prens olmanın hayallerini kurarlar dinledikleri her masal sonrası. Ayrıca kötülüğü öğretir masallar. Zehirli elmayı veren kadın, prensesi doğduğu günden beridir kapısı olmayan bir kaleye hapseten kadın vardır. Çocuklar nefret eder onlardan. O kötüler ağlasa bile, vicdanları sızlayamaz çünkü bir kere görmüşlerdir o kötülükleri.

Çocuklar korkar kötülükten, o kötü karakterlerden. Lakin annesi başucunda saçlarını okşayarak anlatıyorsa bu masalı, o zaman ne çocuk korkar masaldan ne de anne endişelenir kötü karakterleri okurken. Çocuk, gülümser annesine. "Annem burada. Eğer o çirkin kadın, zehirli elmayı bana uzatırsa gider çöpe atar o elmayı." der ve masal bittiğinde huzurla dalar uykuya.

Belki de kötülükler etrafımı kuşattığında böylesine korkmamın sebebi, artık annemin de yanımda olmadığını bildiğim içindi. Belki de, 3 Ocak'ta saçlarımı okşayarak yıkayan kadından korkup kriz geçirmemin sebebi de artık anneliğin ne olduğunu unutmamdı.

Bahar Karadağ...

Adını zikrettiğimde bile yüzüme tebessüm konduran kadın. Senelerce kötülükle, kötü karakterle çevrilmiş masalları tek başına okuyan, her gece korkuyla uyuyan kadına iyiliği tekrar hatırlatan, şefkati tekrar hissettiren kadın...

"Ben geldim..." Sesim fısıltıdan ibaret olsa da titremişti. Çok titremişti. Parmaklarım buz gibi olan mezar taşında gezindi. Siyah harflerle beyaz mermerin üzerine yazılmış "BAHAR KARADAĞ" yazısında gezdirdim dolmuş gözlerimi.

Elimdeki papatya demetini nemli toprağın üzerine koydum. Zaten toprağının üstünde baharlar açmıştı. Birbirinden farklı onlarca çiçek dikilmişti mezarına. Kış ayında olsak da Bahar ablanın mezarına kış gelmemişti. Bir papatyayı demetin içinden çıkartıp dalıyla oynamaya başladım.

Toprağa usulca oturduğum anda elimi kaldırıp toprağı sevdim. "Bu kadar geç geldiğim için özür dilerim." diye mırıldandım. Ağlamadım. Ağlayamazdım çünkü Bahar abla gözyaşlarımı görürse kendisi gelip silemediği için çok üzülürdü. Bu yüzden dudaklarımı birbirine sıkıca bastırıp zorlukla da olsa tebessüm ettim.

"Ama uğrunda can verdiğin savaşı kazanmadan yanına gelemezdim. Anlıyorsun, değil mi?" diye sordum. Elimdeki tek dal papatyayı parmaklarımın arasında döndürmeye başladım. "Evet, Bahar abla. Bugün yanına geldim çünkü herkes hak ettiği yerde artık. Karan... O cehennemde. Babam... O hapiste, onu hücreye kapatacaklarmış. Ömür boyu... Ömür boyu kalacak orada."

Mezarın üzerindeki beyaz manolyayı görünce işaret parmağımla okşadım onu. "Bir tek sen olman gereken yerde değilsin." diye mırıldandığım anda gözlerimden akıp giden o iki damla yaşı tutamamıştım. Görmesini istemediğim için yüzümü eğip yanaklarımı temizledim.

"Keşke..." Nefes alamadığım için yutkundum. "Keşke sen de olsaydın şimdi. Sen yoksun; zaferim buruk, sevincim yarım."

Yanıma birinin oturduğunu sezdiğimde gözlerimi sola çevirdim. Asaf abiydi. Kravatını çoktan çözmüş, gömleğinin iki düğmesini açmıştı. Nefes almak, şimdi onun için de zor olmalıydı. Diğer Karadağlar da sessizce arkamızda beklemeye devam ediyorlardı.

"O gitmedi." dedi. Konuşur konuşmaz gözlerinden birkaç damla yaş süzüldü. Daha çok ağlamak istedim. "Ben, onu her gün kalbimin tam ortasında hissediyorum." Dolu dolu olmuş gözlerini bana çevirdi ve gülümsedi. "Bahar, hâlâ anne, hâlâ eş, hâlâ yenge." Soğuktan uyuşmuş elimi tuttu. "Senin de annen."

İkimiz de aynı anda gülümsemiş ve hissizce firar eden birkaç damla gözyaşını tutamamıştık.

"Ben onu bedenini değil, ruhunu seviyorum." Gözlerini toprağa çevirdi. "Bedeni, şimdi elimin altında." Toprağını okşadı titreyen elleriyle. "Ama ruhu, kalbimi asla terk etmedi." Diğer elini kalbinin tam üzerine koyup sıkıca bastırdı. Sanki yüreği sıkışıyor da bastırarak bu sızıya engel olmak istiyor gibiydi. "Sen de şimdi yanımızda değilmiş gibi konuşma Dila."

"Ruhlara sarılamıyorum ki." diye mırıldanıp omuzlarımı indirip kaldırdım. "Biliyorum, beni iki sene boyunca gökyüzünden izledi, hep yanımdaydı ama bazen ona çok sarılmak istedim. Şimdi olduğu gibi... Eksik kalmış sevincimi tamamlayacak tek şey onun bana sarılması. Belki yine bana 'tatlım' diyerek seslenir, belki yine saçlarımı okşamak ister. " Yanaklarımın kuraklığını dindiren yaşları temizledim. "Asaf abi, buruğum ben. Sen de buruksun ve gizleme bunu." Bu sefer ben tuttum onun titreyen ellerini.

"Yüreğinin yandığını görebiliyorum. Acılarını gizlemek zorunda değilsin. Hele," Konuşamadım. Yutkunup sessiz bir nefes çektim ciğerlerime. "Hele de karının ölmesinin sebeplerinden biri olan kadının yanındayken acını gizleme Asaf abi."

Başını hemen iki yana salladı. "Seni hiçbir zaman suçlamadım." İki elimi de tutup bedenini biraz daha bana çevirdi. "Ben aşık olduğum kadar gerçekçi bir adamım da. Eğer onun ölümünden seni suçlasaydım Bahar kalbimi de terk ederdi Dila. Bunu asla yapmam, asla yapamam."

Bir elini kaldırıp yüzümü kapatan saçlarımı geriye doğru attı. Baba şefkatini hissettim iliklerime kadar. "Kerim'in ellerine silahı sen vermedin. Kendi kendini tedavi odasına kilitlemedin. Ben bunları biliyorum ve asla seni suçlayamam. Asla!" Başımı eğip gözyaşlarımı saklamak istedim ama izin vermedi. "Bahar, Alaz'ın, Andre'nin, Yamaç'ın olduğu kadar senin de annen. Kan bağını boş ver. Hiçbir şey ifade etmez o sağlık sonuçları. Önemli olan yürekte hissetmek, Dila."

Tekrar okşadı saçlarımı. "Sen Nalan Milat'ı vurursun ama Bahar annene bağırmazsın bile. Bunu kendi adım kadar iyi biliyorken ne Bahar ne de ben seni suçlayabiliriz."

"Anneler ölmez diye sen demiştin, hatırlıyor musun?" diye araya girdi Miraç. Sağıma, mezar taşının hemen yanına diz çöktü biz gibi. "Alaz'a söylemiştin. Annesiz hissetmesin diye, elini kalbine götürmüştün hatta." Gözlerim kahve gözlerinde dolanırken hüzün çökmüş gözlerini mezar taşına çevirdi. "O yüzden şimdi sevincin eksikse eğer, elini kalbine götürmen yeterli." diyip gülümsedi. Elimi tutup kalbimin üzerine koydu. Kalbimi avcumun içindeymiş gibi hissettiğim anda hızlanan kalp atışlarımın sesini, onun tok sesi silikleştirmişti. "Buraya bir papatya diksen tamamlanırsın."

Gözlerimi kapatıp papatyayı sımsıkı tuttuğum elimi daha çok bastırdım göğsüme. Oradaydı işte. Senelerdir hepimizin yüreğinde, ayrı ayrı çiçekler açtırmıştı.

"Şefkatinle ayağa kaldırdığın bu kadın, bedenini toprağa; ruhunu yüreklerimize esir eden herkesten intikamını aldı, anne."

Asaf abi, dile getirdiğim sözleri duyar duymaz omzuma kolunu atıp kendisine çekti beni. Bana ilk kez sarıldı, sımsıkı sarıldı. "İyi ki Bahar da ben de senin gibi bir kadınla tanıştık. Bize güçlü olmayı tekrar öğreten sensin, Dila." Sesi ağladığı için boğuk çıkmıştı.

"Siz de bana aile olmayı öğrettiniz. Acıyı da, ihaneti de, mutluluğu da, huzuru da sizinle yeniden öğrendim." Başımı Asaf abinin göğsüne daha çok gömüp babacan bir tavırla sırtımı sıvazlayan adamın baba şefkatini ruhumun en derinlerine kadar çektim. "Sizinle hayatı öğrendim ben. Siz bana hem kendi kışımı hem de kendi baharımı sevdirdiniz."

"Her şeye rağmen iyi ki varsınız, Karadağlar." diyip sıkıca sarıldım Asaf abiye.

"Sen de iyi ki varsın." diyip saçlarımın üzerinden öptü.

Ben bugün öz babamı demir parmaklıklar ardına yollamış olsam da bir baba kazanmıştım. Hem de en şefkatlisinden, hem de en yüreği geniş olanından.

Bir gece bana masal anlatsa, karşımıza kötü karakterler, acımasız cadılar çıksa da korkamam artık. Babam var çünkü benim. Avcumun içinde,

yüreğimin orta yerindeki cennetinde yaşayan bir annem var artık. Ellerimi sımsıkı tutan bir kocam, beni kahkahalara boğan bir kız kardeşim var artık. Sevinçli bir haber öğrendiğinde koşup bana anlatacak bir erkek kardeşim var artık.

Benim de bir ailem var ve ben tamamım.

Artık ne umudumuz eksik ne de sevincimiz buruk çünkü hep beraberiz. Biz bir aileyiz.

Mezarlıktan çıktıktan sonra herkes evlerine dağılacakken Miraç, Ömür'ün bize gelmesini söylemişti. Ömür'ün elbette bize gelmesinde bir sakınca görmüyordum fakat ben ikimiz yalnız kalır ve sakin saatler geçirir, biraz sohbet eder, başbaşa yemeğimizi yer ve uyuruz sanıyordum. Miraç'ın yalnız kalmak gibi bir planı yoktu sanırsam.

"Sığınak'ta birileri sıkıntı çıkarmış." dedi ve bana döndü Miraç. Arabayı evimizin garajına bile park etmemiş, dış kapının önünde gelişigüzel durmuştu. "Ben veya Andre gitmezse de çözülebilecek bir problem değil."

"Andre gitse olmaz mıydı?" diye sorup omuzlarımı düşürmüştüm.

"Andre, Işık ile meşgul biliyorsun. Bebek doğana kadar Andre'yi bizim işlerden biraz uzak tutacağım. O yüzden benim gitmem lazım." Elini kaldırıp uzun saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Belki gece de gelmem çünkü problem sandığımdan da ciddiymiş." dedi sıkıntılı bir tonda.

İçime kurt düşmüştü. Ne olmuştu ki Sığınak'ta?

"Peki... Sen git o zaman. Ben Ömür ile kalayım bu gece. Sarılır uyuruz beraber. Ama sabah gel mutlaka." diye mırıldandım kısık bir ses tonuyla. Gitmesin istiyordum ama bunu ona söyleyemiyordum.

Bu yüzden yüzümü hafiften asmış, kısık bir ses tonuyla veda etmiştim. Aslında benim tanıdığım Miraç, bu üzgün halime dayanamaz ve benimle eve gelirdi ama yapmamıştı. Üzülmüştüm de buna. Bir anda hiçbir şey

demeden çekip gitmesi garipti, çok garipti. Tek dileğim, Sığınak'taki problemin hemen çözülmesiydi.

Ömür, elindeki bitki çaylarını ahşap sehpanın üzerine koyduktan sonra arkasına yaslandı ve gözlerini bana çevirdi. "Ya ama asma artık suratını!" diye sitem edip bana doğru eğildi ve kollarını belime sardı.

"Asık değil ki suratım." diye mırıldanıp ben de ona sarıldım. Sarı saçları kollarımı kaşındırıyordu. "Sadece yorgunum biraz. Çayımı içtikten sonra uyusam iyi olacak."

Kahve içmeyi tercih ederdim Dila. Bir de yanımızda Miraç olsaydı keşke...

"Uyumak falan yok!" Ömür hızlıca benden ayrılıp kaşlarını çatarak yüzüme bakmaya başladı. "Benim alçak abim, şimdi sensiz Sığınak'ta eğleniyor ama sen surat asıyorsun. Buna asla gönlüm el vermez ve böyle mühim bir günde uyumak falan yok!" Ben ona şaşkınlıkla bakarken Ömür yine hızlı hareket ederek ayağa kalktı ve saçlarını savurdu.

"Miraç, Sığnak'a eğlenmeye gitmedi ki." diyip arkama yaslandım. Beni bırakıp eğleneceğini kimse bana inandıramazdı.

"Oraya eğlenmeye giden onlarca kadın var ama!" dedi Ömür ve ellerini beline koyup ürkütücü mavi gözlerini gözlerime dikti. "Sen kimler gelip gidiyor, bilmiyorsun tabii!" Bedenini hafifçe öne eğdi. "Efsan hâlâ kumar oynamaya geliyor, haberin var mı?!" diye sordu gözlerini irice açarak.

Efsan adını duyar duymaz yaslandığım koltuktan doğrulup "O kızıl şeytan nasıl girebiliyor hâlâ Sığınak'a!" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Dersini almamış mı o?!"

Ömür, başını esefle iki yana sallayarak "Sorma yenge, sorma." dedi ve yanıma tekrar oturdu. Ellerini bacaklarıma koydu. "Şimdiki yalanı ne biliyor musun? Hani, biz onlara tazminat davası açmıştık ya. Sen göremedin ama biz o davayı kazandık ve Damla ile Efsan her ay senin adına açılmış olan banka hesabına para yatırıyorlar."

Ben bunu tamamen unutmuştum. Gazetede haberlerimi yayınladıkları için onlara tazminat davası açmıştım ama sonucunu göremeden başımıza bir sürü bela gelmişti. Şimdi Ömür sayesinde bu haberi almam, zihnime geleceğimin planlarını yavaş yavaş ekmeye başlamıştı.

"İşte bu yarım akıllı Efsan, her ay parayı Miraç'a elden veriyor. Bazen bankamızın ana şubesine gidiyor bazen de Sığınak'a getiriyor. Daha iki ay önce gördüm Sığınak'ta. Kesin şimdi senin haberlerini gördüğü için de damlamıştır mekana." Sol dizine avuç içiyle vurdu. "Bak kendi içime de kurt düşürdüm şimdi. Niye yaptım ki bunu?" diye sordu kendi kendisine.

Miraç'ın Efsan ile sohbet etmesi bile sinirlerimi zıplatmaya yeterdi. O yılışık kadının hâlâ hayatımızda olduğunu öğrenmek, cidden sinirlerimi bozmuştu ve bozuk olan moralim daha çok bozulmuştu.

Ben bugünü hiç böyle hayal etmemiştim.

"Ay böyle olmayacak!" diye hafif yüksek sesle bağıran Ömür, tekrar ayağa kalktı. "Kalk biz de gidelim Sığınak'a. Orada işler kızışıyor, biz burada bitki çayı içiyoruz. Deli miyiz Dila? Kalk hadi, kalk! Hazırlan Sığınak'a gidiyoruz!" demişti ve ben ne olduğunu anlayamadan, gitmeyi reddetmeme rağmen beni sürükleyerek odama çıkartmıştı.

"Şimdi o şıllık, giymiştir kırmızı kırmızı saten elbiseleri. Sürmüştür dudaklarına kırmızı ruju..." Dolabımın kapağını açıp geçtiğimiz günlerde Miraç ile internetten sipariş ettiğim ve etiketi hâlâ üzerinde olan elbiselerimin arasına dalmıştı. Azıcık daha zorlasa dolabın içine girecekti. "Sıkmıştır milyon dolarlık parfümünü..." Bir anda yatağa bir elbise fırlatınca ani yakalandığım için yerimde sıçramıştım çünkü yüzüme attığının farkında değildi. "Giymiştir çirkin bacaklarını çarpık gösteren topuklularını..." Siyah elbiselerin hepsini yatağa fırlattıktan sonra dolaptan çıktı ve "Beli kopana kadar kıvırta kıvırta yürüyordur Sığınak'ın koridorlarında."

Dağılmış saçlarını geriye doğru attığında koca bir kahkaha atmıştım çünkü savaştan çıkmış gibiydi ve Efsan için söyledikleri aşırı tatlıydı.

"Ama!" dedi ve işaret parmağını bilmiş bir havayla bana doğru uzattı. "Kırmızı yakar, siyah yok eder, demiştir ünlü mimar Ömür Karadağ." Ve ardından bana eşlik edip kahkaha atmıştı.

"Delisin sen!" diyip elimle dudaklarımı kapattım çünkü ciddiyetle, aslında haylice dağılmış bir halde kıyafet seçiyordu bana.

"Bunu çok duyar oldum. Manyak Ceyhun da söylüyor bunu." diyip gülümsedi.

"Vay, vay vay!" dedim kaşlarımı alnıma doğru kaldırarak. "Ceyhun Bey, size sıfatlar falan da koymaya başlamış. Gözlerim neler görüyor, kulaklarım neler duyuyor?!" dedim yapay bir şaşkınlıkla. Zira bu günlerin geleceğini içten içe uzun zamandır biliyordum.

"Geç bile kaldı. Gelmişim 28 yaşıma. Evde kalacağım vallahi. Ceyhun da hoş, tatlı, yakışıklı, centilmen, azıcık sert, çokça mert biri. Evlenmemek için hiçbir sebep görmüyorum." dedi ciddiyetle.

"Oha, yani evlenme teklifi etse kabul edersin?" diye sordum kaşlarımı alnıma doğru çıkartarak.

"Kabul etmemek için de bir sebep görmüyorum." dedi ve ellerimden tutup ayağa kaldırdı. "Ben fazla düşünmem sen gibi." dedi ve siyah elbiseyi üzerime tuttu. "Tamam bu harika oldu! Şimdi bir koşu gidip duş alıyorsun. Ben de senin dolabından bir elbiseyi kendim için aşırıyorum ve hazırlanıp Sığınak'a gidiyoruz!" dedi ve omuzlarımdan tutup banyoya zorla soktu.

Sonraki dakikalarda da Ömür'ün planladığı gibi hazırlanmıştık. Ben siyah, kalın askılı ve derin bir sırt dekoltesi olan; dizlerimin dört parmak üzerinde biten dar bir elbise giymiştim ve saçlarıma hafif bir dalga vermiş, silik denilmeyecek ama fazla abartı olmayan bir makyaj yapmıştım. Açıkçası neden böyle hazırlandığımı bile bilmiyordum. Ömür ne derse onu yapmak zorunda olduğum dışında pek bir şey bildiğim de söylenmezdi.

Ömür ise lacivert saten bir elbise giymiş ve sarı saçlarını at kuyruğu yaparak sırt dekoltesini daha da göstermişti. Benden daha iddialı bir makyaj yapmış ve hızlıca evden çıkmıştık.

Aceleci değildi ama bazen sabırsız olduğunu gösterecek hareketler yapıyordu.

Arabayı o kullanmıştı ve daha bir hafta önce Karan'ı öldürdüğümüz, Miraç'ın kucağımda ağladığı yer olan Sığınak'a gelmiştik. Fakat diğer günlerde olduğu gibi kalabalık değildi Sığınak'ın girişi. Hatta korumalar dışında hiç kimse yok da diyebilirdim.

"Abim mekanı kapatmış galiba." diye mırıldandı Ömür ve etrafa göz atmaya devam etti.

"Ciddi bir problem olmasa kapatmazdı Ömür. Bence ayak bağı olmadan biz geri dönelim." dedim sıkıntılı bir tonda.

"Ay o kadar hazırlandım. Asla dönmem." dedi ve arka koltuğa attığı çantalarımıza uzandı. Benim siyah çantamı kucağıma bırakıp kendi çantasını da eline aldı ve kapıyı açıp çıktı. Boyun eğip ben de onu takip ettim. Cidden Ömür ne derse onu yapmak zorundaymışım gibi hissediyordum.

Sığınak'ın girişindeki dört koruma, bizi görür görmez düğmelerini iliklediler ve "Hoş geldiniz efendim." dediler boyunları biraz eğip selam verdikten sonra.

"Abim içeride mi Salih?" diye sordu Ömür soğuk bir tonda.

"İçerideler Ömür Hanım ama kendisi biraz meşgul. Bodrum kata inmek zorunda kaldı ve tahmin edersiniz ki uzun bir süre oradan çıkmaz. Yanlış bir zamanda geldiniz yani." dedi biraz çekingen bir tonda.

"Tamam biz ofiste bekleriz, bir şey olmaz." dedi Ömür. Sahiden aklını koyanı yapmakta üstüne yoktu. Bence beni bile geçmişti.

Siyah kapılar bizim için açılmış ve içeri girmiştik. Girişteki koridorun karanlık olduğunu biliyordum ama mekan genel olarak aşırı karanlıktı. Hatta Ömür'ü kaybedeceğim kadar karanlıktı.

"Ömür?" diye seslendim. Bir anda sesi kesilmişti ve bu ani sessizliğe hazırlıksız yakalanmıştım.

Normal şeyler olmuyordu.

"Buradayım Dila!" diye seslendi Ömür ama sesi uzaktan gelmişti. Bu kız ne ara benim yanımdan bu kadar uzaklaşmıştı ki?

Gelişigüzel adımlayarak koridoru geçtim ve bar tezgahlarının, DJ sahnesinin olduğu alana giriş yapmıştım ama bar bile sarı ışıklarla aydınlatılmıyordu. Her ışığı kapatacak kadar ne yaşadıklarını cidden merak etmeye başlıyordum. Bari yolumu aydınlatacak ışığım olsaydı!

Aklıma telefonumun feneri geldiği için elimi çantaya atacaktım ama Sığınak'ın bütün ışıkları bir anda yakılınca gözlerimi yakan bir ışıkla kalakalmıştım. Asıl kalakalmamın sebebi ise ışıklar değil, mekandaki onlarca insanın aynı anda "Sürpriz!" diye bağırmasıydı.

Ve başımdan aşağı bir anda konfetinin içindeki süslü kağıt parçaları dökülmeye başlamıştı.

Saçım, başım, ağzım, burnum konfetilerle kaplanmışken tek tek bana gülerek bakan insanlara baktım. Yerimden kıpırdayamazken önce Ömür'ü, Ceyhun'u, Andre'yi, Işık'ı, Yamaç'ı, Alev'i ve Asaf abiyi görmüştüm. Hepsi ellerinde az önce patlattıkları konfetileri tutuyordu.

Sonra arkada kalan ama Ömür ve Işık'ın yana çekilmesiyle gördüğüm sekiz kişi... Onları görünce şaşkınlığım hat safhaya ulaştığı için kontrolsüzce açılan ağzıma elimi kapattım. İnanamıyordum! Kasaların emanetçileri buradaydı! Hepsi, bambaşka ülkelerde olmasına rağmen şimdi bir araya gelmiş ve karşımda bana gülerek bakıyorlardı.

"Alıştıra alıştıra mı sürpriz yapsaydık?" diye sordu Ömür yanındaki Ceyhun'a.

"İnanamıyorum..." diye mırıldanıp onlara doğru adım attım. Fabrien, Dany, Anastasia, Gabriel, Archie buradaydı. Kendi çabalarımla aldığım kasaların emanetçileri tam karşımdaydı ve bana gülümsüyorlardı. Diğer üç kişiyi

tanımıyordum çünkü kalan üç kasayı almak nasip olmamıştı ama sekiz kişi yan yana dizildiyse kalanlar da diğer kasaların emanetçileri olmalıydı.

"Gerçek misiniz?" diye sordum hayretle. Onlara doğru bir adım daha attığımda Anastasia, kumral saçlarını savura savura yanıma geldi ve şaşkınlıkla kasılmış bedenime sarıldı.

"Gerçeğiz tabii!" dedi ve bir sağa bir sola sallandı benimle beraber. "Duyduk ki, senelerce sakladığımız emanetin bugün bir işe yaramış. Zaferini bizsiz kutlamana gönlümüz el vermezdi. Hemen kalktım geldim İstanbul'a!" dedi ve benden ayrıldı. "Seni ilk gördüğümde başaracağından adım kadar emindim zaten. Geç oldu ama temiz oldu derler. Öyle de oldu. Tebrik ederim Dila Karadağ." diyip tekrar sarıldı ve bu sefer ben de ona karşılık verdim.

Bu benim hayalimdi. Seneler önce kasaları tek tek almak ile uğraşırken kurduğum en büyük hayal buydu. Babamın hapse atıldığı gün, emanetçilerle beraber kadeh kaldırıp zaferimi kutlamayı hep çok istemiştim.

Hayalim gerçek olmuştu. Hayaller de gerçekleşebiliyormuş ve benim en büyük hayallerim, bugün üst üste gerçekleşmişti.

Ben Anastasia'dan ayrıldıktan sonra arka taraftan elinde bir şampanya şişesi ve iki bardak tutarak bana doğru adımlayan Miraç görünmüştü. Üzerindeki takım elbisesini çıkarmış ve siyah gömlek, siyah bir kumaş pantolon giymişti. Benden habersiz duş da almış, hafiften dağılan saçlarını yeniden geriye atmıştı.Mekandaki herkes derin bir sessizliğe gömülmüşken bana doğru gelişini izledim.

Gülüşüne bahar demek eksik kalırdı. Gülüşü, ruhuma cenneti bahşediyordu. Gözlerine dipsiz demek yersizdi. Derin bakışlıydı ama onun gözlerinde kaybolmaktan ziyade, kendimi daha çok buluyordum. Sesine birkaç tonla isim vermek de eksik kalırdı. Sesi, benim için huzurun senfonisiydi. Sadece bana özel, benden başka kimsenin duyamayacağı bir senfoniydi. Eşsizdi. Benimdi. Bizimdi.

"Seneler önce," diye başladı sözlerine. Elindekileri gülümseyerek Anastasia'ya vermişti. "Terasımızda kahvelerimizi içiyorduk. Sen

uykuluydun. Başını omzuma yaslamış ve kaybolmayı sevdiğin gecenin hiçliğine dalmıştın." Öylece hareketsiz duran ellerimden tuttu. Gözleri ışıl ışıldı. Onlara güneş diyebileceğim kadar parıl parıldı.

"Ve şunu söyledin uykuya dalmadan hemen önce. 'Hayallerim genelde gerçek olmaz ama olur da ben bu savaşı kazanırsam emanetçilerle beraber zaferim şerefine kadeh kaldırmayı çok isterim.' " Hatırlıyordum. Babamın ve Karan'ın beni kaçırdıkları ve eve tekrar döndüğüm zamanlarda gerçekleşmişti bu ama ben Miraç'a bunları söylediğimi hatırlamıyordum. "Kahve içmeden önce beraber içmiştik biraz. Hafif çakırkeyiftin. Gülümseyerek anlatmıştın ve gülüşlerini öyle seviyorum ki, gülerken söylediğin hiçbir söz aklımdan çıkmıyor." dedi.

Ses tonunu, bakışlarını, ellerimi tutan ellerinin ruhuma açtırdığı çiçekleri nasıl tarif edebilirdim ki şimdi? Eşsizdi her şey. Bana hissettirdikleri, kulaklarımı şenlendiren sözleri eşsizdi ve benim kelime haznemde bu hisler için yeterli kelime yoktu. Her anlam ruhumda saklıydı işte. Sadece bana özeldi.

"Miraç sen ne yaptın?" diye fısıldadım hayretle. Hiçbir şeye yetişemiyordum ama bu andan da çıkmak istemiyordum. Hissettiklerim çok güzeldi ve her saniyeyi kendime saklamak istiyordum. "Nasıl yaptın?" diye sordum şaşkınlığımı gizleme gereği duymadan.

Sonra gülümsedim. Kocaman gülümsedim çünkü seneler sonra hiç olmadığım kadar mutluydum. Hiç olmadığım kadar özgür, hiç hissetmediğim kadar huzurluydum. Sevincim de yüreğime sığmıyor, dudaklarıma tırmanıyordu.

"Sen daha çok gül diye..." Ellerini ellerimden ayırıp yanaklarıma koydu ve baş parmakları ile usulca okşadı elmacık kemiklerimi. "Şu gülüşünü bir kez daha görebilmek için yapamayacağım hiçbir şey yok. Ben de onları çağırdım İstanbul'a. Senin için geldiler." Ben yanaklarım uyuşana kadar gülümsedikçe onun da dudakları yana doğru kıvrılıyordu ve bu beni daha çok güldürüyordu.

Çok mutluydum. Çok, çok, çok mutluydum.

"Seni çok seviyorum." diye mırıldandım gülümsemeye devam ederken.

"Sana aşığım." diye yanıtladı hemen. "Her uzvum sen kaplı, her yanım sensin."

Kollarımı beline sımsıkı dolayıp başımı göğsüne yasladım. Benim için hızlanmış kalp atışları, yine bana özel bir aşkın senfonisiydi ve sessizce onu dinledim. İri kolları arasında küçücük kalan bedenime sıkıca sarıldı ve saçlarımı üst üste üç kez öptü.

"Ayrıca," Kollarını benden ayırıp gülen gözlerini gözlerime çevirdi. "Bu gece iki şeyi kutluyoruz." dedi ve parmak uçları kolumu okşayarak ellerime kadar ulaştı. Tekrar tuttu ellerimi. "Bugün senin doğum günün."

Hayır değildi. Doğum günüm 22 Nisan'dı, 15 Mart değildi. Bu yüzden kaşlarımı çatarak bakmıştım yüzüne. O ise hâlâ gülümsüyordu.

"Boş ver kimlikte yazanı. 22 Nisan diye basılmış olsa da senin asıl doğduğun gün bugün. Yirmi dokuz sene önce değil, bugün doğdun sen. O duruşma salonundan çıkarken büyüdün, babanı polisler götürürken genç; yengeme 'anne' dediğinde yetişkin oldun. Sen 15 Mart'ta yeniden doğdun." dedi ve gözlerini benden çekip arkasında her kim varsa ona bir işaret yaptı.

Mekanın ışıkları tekrar söndü fakat duvarlara monte edilmiş loş aydınlatmalar yanıyordu ve en azından önümüzü görebiliyorduk. Miraç, belimden kavrayıp beni arkama döndürünce Asaf abinin kucağındaki Alaz'ın, minik elleri arasında sımsıkı tuttuğu pastayı görmüştüm.

"İyi ki doğdun Dila! İyi ki doğdun Dila!" Nahif, çocuksu ses tonu benim için şarkı söylüyordu. Alaz, beni ikinci annesi bilen yaralı çocuk, şimdi gülümseyerek bakıyordu gözlerime. "İyi ki doğdun Manolya! İyi ki doğdun Manolya!"

Daha ne kadar şaşıracağımı, daha ne kadar mutlu olacağımı bilmiyordum. Her şey çok güzeldi. Herkes çok mutlu, içinde bulunduğum her an çok özeldi.

Alaz, kocaman gülümseyip pastayı biraz daha bana doğru uzattı. Onu üzmemek için ağlamayı bir kenara bırakıp kocaman gülümsedim. Bu akacak gözyaşlarım mutluluktan olsa da yine de ağlamak istememiştim. Ben gülmeliydim, biz gülmeliydik.

"Hadi, dilek tut!" dedi Alaz neşeyle. "Sakın sesli tutma. Biz duyarsak gerçekleşmez Dila." diye uyardı ciddiyetle. Herkes kısa bir kahkaha atmışken Miraç elini belime sarıp daha çok yaklaştı bana.

Ve bir dilek tuttum.

Kimseye söylemeyeceğim, sadece ruhum ve benim aramda kalacak olan bir dilek tuttum. Kimse bilmemeliydi çünkü Alaz'ın da dediği gibi gerçekleşmesi için sadece bana ait olması gerekiyordu.

Ve mumları üfledim.

Alkışladı herkes. Doğduğum için sevindiklerini gösterdiler. Benim de sevilebilecek bir insan olduğumu, iyi ki hayatlarına girdiğimi, iyi ki burada benimle olduklarını alkışlarıyla dile getirdiler.

"Sen benim sonum," Miraç, kulağıma doğru fısıldayıp beni kendisine çevirdi. "Sen benim başlangıcım," Kollarını belime sımsıkı sardığında gözleri de keskin bir ok gibi mavi irislerimi hedef bildi. "Sen benim sonsuzluğumsun." Eğildi ve dudaklarını alnıma mühürledi. "İyi ki doğdun, sevgilim." diye fısıldadı dudakları tenime çarparken.

Ve ben iyi ki doğmuştum.

"Teşekkür ederim." diye fısıldadım. Hislerim çok baskın olduğu için konuşmak daha da zorlaşıyordu. "Her şey için. Her şeyden öte, varlığın için."

Kollarımı beline sımsıkı sarıp başımı omzuna yasladım. Soluklanmak, heyecanımı biraz atmak için daha doğru bir yol aklıma gelmemişti.

"Tamam amma sarıldınız ya! Bırak bir de ben sarılayım yengeme!" diye araya giren Ömür, yerinde hafifçe zıplayıp kollarını açmıştı. Kısa bir

kahkaha atarak açtığı kolları arasına girdim. "Nasıl da kandırdım ama seni!?" diyip neşeli bir kahkaha atmıştı hemen sonra.

"Gerçekten çok fenasın Ömür." diye mırıldandım gülümsemeye devam ederken. Kızmamıştım ona. Yalan söylemiş, beni Efsan ile gaza getirmiş olabilirdi ama aklıma çok güzel bir fikri de getirmişti. Şimdilik kimseye söylemesem de Ömür gerçekten faydalı bir işe vesile olmuştu.

"Tamam hadi kadeh kaldırma zamanı!" Ömür kollarını benden çözüp arkadaki barlarda yerlerini almış barmenlere eliyle bir işaret yaptı. Barmenler başıyla onaylayıp tezgahtaki içki şişelerini bize getirirken de Miraç şampanya şişesini tekrar eline aldı.

Tok bir ses çıkartıp yerinden ayrılan kapağın hemen ardından birkaç köpük, şişeye sığmayıp yere damlamıştı. Alaz'a kötü örnek olduğumuzu fark etmiştim ama o bizimle değil pastam ile ilgileniyordu. Onu da birazdan yiyecektim çünkü çikolatalıydı.

Miraç, çember oluşturmuş insanların bardaklarını doldurduktan hemen sonra yanıma geldi.

"Bir konuşma alalım Dila Karadağ'dan." diye araya girmişti Archie.

Yüzüme ufak bir tebessüm yerleştirip Miraç'a biraz daha yaklaştım. Kolunu belime atıp sarılışıma karşılık vermişti. "Söylenecek söz kalmadı aslında. Acıları konuştuğumuz günleri geçeli çok oluyor. Acıların bir yere gittiği de yok aslında. Sadece artık mutluluklarımız daha baskın geliyor. Bizi kedere boğan herkes şimdi dört duvara esir, güneşe hasretler ve bu bir nebze de olsa dindiriyor acılarımızı."

Bana dikkat kesilmiş ve sessizce dinleyen herkeste gözlerim gezindi. Yamaç da gülümseyerek dinliyordu beni. Belki yüreğindeki buzları eritebilmiştim ama bir yanının hiç değişmeyeceğini de biliyordum. Olsun, bu kadarını da hak etmiştim.

"Ve siz olmasanız ben bunu başaramazdım. Siz, kasaları gözünüz gibi korumasaydınız," Tek tek emanetçilere bakıp tebessüm ettim. "Siz bana inanmasaydınız," Karadağlara baktım ardından. Gözlerimde saf bir minnet

vardı. Her şeye rağmen en baskın gelen şey minnetti çünkü. "Siz her şeye rağmen beni ailenizden biri olarak görmeseydiniz zaferim bu kadar anlamlı, sevincim bu kadar deli dolu olmazdı. Teşekkür ederim her şey için."

Ve kadeh kaldırdım. Herkes beni takip edip kadehlerini kaldırdılar ve çarpışan bardaklardan çıkan tiz bir ses kulaklarımıza ulaştı.

"Zafere!" dedik hep bir ağızdan. Acı dolu, cehennem azabı gibi yakıp kavuran kederli günleri içinde barındıran, kâh güldürüp kâh ağlatan, aşkı sevdiren, ihaneti tattıran, gerçekleri içinde barındıran zafere kalkmıştı her kadeh. Zaferin şerefineydi yüzümdeki tebessüm. Zaferin şerefineydi yüreğimde hafiflik. Zaferin şerefineydi ruhumun aydınlığı.

Sonraki dakikalarda doğum günü pastamı yemiş, emanetçiler ile sohbet etmiştik. Alaz bir saat sonra uykusu geldiği için Batu ile beraber eve geçmişti. Bizim için de saat çok geç olmuştu ama bir türlü sohbeti durduramıyorduk çünkü konu konuyu açıyordu.

Kocaman bir dikdörtgen masanın etrafında toplanmış ve keyifli sohbetler etmiştik. Karan ve Kerim dışında olan suç ortakları hakkında da konuşmuştuk. Onlara herkesin hapiste olduğunu, bazılarının davalarının hâlâ sonuçlanmadığını anlatmıştım. Tutuklananlar arasında Erdem Şaşmaz da vardı elbette. Onun duruşmasına gitmemeyi tercih etmiştim ama Ceyhun sağ olsun, bu süreçteki her detayı bizimle paylaşıyordu ve hiçbir şeyi kaçırmıyordum.

Elime bulaşan pasta sosu elimi yapış yapış yaptığı için tuvalete gitmek için izin isteyip arka taraftaki tuvalete doğru ilerledim. Elimi yıkayıp tuvaletten çıktığımda ise masanın çoktan kaldırıldığını ve herkesin tekrar bir çember oluşturduğunu görmüştüm. Ayakta ne yapıyordu ki bunlar?

Sanırım artık eve gidiyorduk ve bu yüzden herkes kalkmıştı. Zaten geç de olmuştu.

Kalabalığı yarıp koltuğa bıraktığım çantamı alacağım sırada çemberin orta yerinde öylece dikilen Miraç ile gözlerimiz kesişti. Gülümsüyordu yine. Saatlerdir yüzünü yuva bilmiş ufak bir tebessümü vardı zaten. Hiç silinmemişti ve hiç de silinmesindi.

Elini bana doğru uzatınca onun yanına doğru adımlayıp elinden tuttum.

"Evlilik cüzdanımız nerede, Dila?" diye sordu sakin bir tonda. Ben ise kaşlarımı çatmıştım çünkü bilmiyordum. Bu detayı ondan ayrı geçirdiğim iki sene boyunca hiç düşünmemiştim ama sanırım Miraç'ın eski odasındaydı.

"Bilmiyorum." diye mırıldandım hüzünlü bir tonda. Gerçekten kendimi suçlu hissetmiştim. Bizim için önemli olan bir eşyayı kaybettiğim için suçluluk duyuyordum. "Ben onu kaybettim Miraç."

O ise hâlâ gülümsemeye devam ediyordu.

"Evlendiğimiz gün, kaybedersem ne olur diye sormuştun. Hatırladın mı?" diye ekledi ve kaşlarını alnına doğru çıkarttı. Hatırladığımı belirtircesine başımı aşağı yukarı salladım. "Ben de bir şey olmaz, yeniden evleniriz demiştim." Gülüşü daha da genişledi ve elimi bırakmadan geriye doğru bir adım attı.

Hayır, hayır, hayır... Düşündüğüm şeyi mi yapacaktı?

"Sen de evlilik cüzdanımızı kaybettiğine göre." Boştaki elini Andre'ye doğru uzatınca Andre hemen öne çıkıp elindeki siyah kutuyu Miraç'ın eline vermişti.

Gerçekten düşündüğüm şeyi yapıyordu!

"Yeniden evlenmemiz lazım." dedi ve sol dizinin üzerine çöktü. Miraç Karadağ, bana evlilik teklifi etmek için diz çökmüştü. Yalandan ya da çıkar uğruna inşa edilen bir evlilik için değil; temellerini beraber çok sağlam attığımız yeni hayatımız için diz çökmüştü.

Ben ise donakalmış bir vaziyette planlamış olduğu onca şeyi izliyordum. Saatlerdir yaptığım tek şey buydu sanırım.

"Kalpler kavuşmadıkça kavrulurmuş. Eller tutuşmadıkça uyuşur, gözler buluşmadıkça ruhlar kaybolurmuş." O kadar nahif bir ses tonu vardı ki gözlerine baktığım, sesini duyduğum her anı zihnime sivri bir kalemle

kazımak istiyordum. "Buzdan bir kalbim vardı. Sen hem yanımda hem de bir o kadar uzağımda olduğun zamanlarda kavruldu yüreğim ve eridi tüm buzlar."

Yüreğim sıkıştı. "Sen ellerimi tutmadıkça nefes dahi olamadığım zamanlar oldu. Sen gözlerini benden kaçırdıkça kimliğimi şaşırdım. Oysa ne güçlü duvarları vardı ruhumun. Sadece sana gösterdiğim o çocuğu hapsettiğim duvarlarım vardı. Yıktın her duvarımı, koparıp attın her sınırımı. Tek bir hareketin, tek bir göz temasın beni bambaşka bir adama çevirdi."

Şimdi olduğu kişiden memnun olmalıydı. Yakarak erittiğim kalbinin buzları canını yakmıyor, ruhunun duvarlarını yıkıp karşımda çırılçıplak kalması onu ürkütmüyordu. Şayet rahatsız olsaydı gözlerime bu kadar güzel bakamazdı.

"Bu adam artık nefes alıyor. Bu adam artık sahiden gülüyor ve bu adam artık sayende çok huzurlu. Sadece tek bir dileği var senden." Diliyle dudaklarını nemlendirdi ve yüreğimi ısıtan kahve gözlerini daha da kararttı. "Ömür boyu bu mutluluğu, huzuru istiyor. Ömür boyu seni istiyor."

Küçük siyah kutuyu boştaki eli ile açtı ve yüzüğü bana doğru uzattı. Ortasında mavi taşı olan, iki yanında da beyaz manolyaların olduğu bir yüzüktü bu. Çok güzeldi. Çok, çok güzeldi.

"Benimle yeniden evlenir misin, Dila Karadağ?" diye sordu kaşlarını hafifçe alnına doğru kaldırarak. Kocaman gülümseyip içimdeki sevincin dudaklarıma da taşmasına izin verdim.

"Evet." diye mırıldandım ve başımı usulca aşağı yukarı salladım. "Dila Karadağ da güzel oldu bence. İsmime çok yakıştı." dedim o ayağa kalkarken. Dişlerini göstererek gülümsedi. Yüzüğü kutudan çıkardı uzattığım elime usulca taktı.

"Bu bize özel bir yüzük. Nasıl ki bir kiraz bizim için bu kadar anlamlıysa seni bana tekrar kavuşturan beyaz manolyalar da bir o kadar da önemli." dedi sadece benim duyabileceğim bir tonda. "Her şeyi varlığınla daha anlamlı kılıyorsun, sevgilim."

Ve dudaklarını alnıma mühürledi.

"Ay oturup ağlayacağım şimdi!" Ömür başını Ceyhun'a doğru eğmiş ve sahiden gözyaşları dökmek üzere olan gözlerini bize çevirmişti. İkimiz de gülümsedik Ömür'e.

"Seni çok seviyorum." diye mırıldanıp gözlerimi tekrar gözlerine çevirdim. "Her şeye rağmen benden vazgeçmediğin için, bana bu günleri ve bu mutluluğu yaşattığın için minnettarım sana. Benim en güvenli sığınağım sensin Miraç. Aynı anda hem annem hem babam hem kardeşim hem de eşimsin. Sen benim tek kişilik kocaman ailemsin ve bunu hissetmek yüreğimi öyle ferahlatıyor ki sadece sana kalmak istiyorum."

Parmaklarıyla usulca tenimi okşadı. Gözlerinin içi, benim için gülüyordu. O umudu eksik çocuk bana el sallıyor, öpücükler gönderiyordu. Onun da tek ailesi bendim işte.

Biz beraber her şeydik. Biz beraber herkestik.

"Sana açtığım yaralar kapanmaz belki ama olur da kanarlarsa o yaraları yine ben saracağım. Eğer olur da sızlarsa izlerin, morfinin ben olacağım. Ömrümün sonuna kadar senin için yaşayacağım." Ses tonundaki aşk, tutku iliklerime kadar işlemişti.

Ve bir yemin etmiştik. Acısıyla, sevinciyle, kederiyle, huzuruyla bir olmaya yemin etmiştik.

"Eğer yürüyemeyeceksen ben taşıyayım seni." Kapı koluna giden elim, sözleri üzerine havada asılıkalmıştı.

"Yok yok yürürüm ben. Sarhoş değilim." diyip gülümsedim. Ben kapıyı açıp dışarı çıkana kadar Miraç çoktan kapıma gelmişti bile. Sanırım biraz sarhoştum ve yavaş hareket ediyordum.

"Tabii, sarhoş değilsin cidden." diyen Miraç elini belime atıp bana destek olmaya başladı. Sırt dekoltem olduğu için arabadan çıkar çıkmaz tenime

çarpan soğuk, beni fazlasıyla üşütmüştü. Lakin Miraç'ın kolu sırtıma değdikçe ısınıyordum.

Bana ayak uyduran yavaş adımlarla evimizin kapısının önüne geldiğimizde boştaki eli ile kapıyı açtı ve bana destek olmaya devam ederek içeriye girdi. "Sen şimdi merdivenleri bir saatte çıkarsın." diye mırıldanmış ve ben daha ne olduğunu anlayamadan beni kucağına almıştı.

İşime gelmişti. Keyfim burada çok yerindeydi.

Ahşap merdivenlerden ikinci kattaki odamıza çıkıp dirseği ile kapıyı araladı ve içeri girdi. Ben ise başımı omzuna yaslamış ve en güvenli yerimde uykuya dalmanın hazırlığını yapıyordum.

"Önce duş al, sonra uyuruz." diye mırıldandı Miraç ve ebeveyn banyosunun kapısını açtı.

"Duş alacak kadar enerjim yok." dedim uykulu bir tonda. "Yüzümdeki makyajı silip uyumak istiyorum sadece."

Miraç ben lavabo tezgahının üzerine oturtup ayaklarımdaki ayakkabıları çıkarttı. Ben de başımı banyo dolabına yaslamış, onu izliyordum. "Sabah başın ağrır. Az içmedin Dila ve sarhoşsun." Belimden kavrayıp hafif baskı uygulayarak beni yere indirdiğinde ayak tabanlarım üşümüştü. Lakin umrumda olan şey ayaklarım değil, yüzünü yüzüme daha çok yaklaştırmış olan Miraç idi.

Ilık nefesi tenime çarptıkça soğuktan buz tutan tenim cayır cayır yanıyordu. Gözlerindeki alevleri gördükçe senelerce donuk bakan irislerime alevleri yansıyor ve parıldıyorlardı.Sol eli belimi sımsıkı tutmaya devam ediyordu ama sağ elini kaldırıp yanağımı avuç içine hapsetti.

Dudaklarım dudaklarına yaklaştıkça solukları düzensizleşiyordu ve bunu benden saklama gibi bir zahmete girmiyordu. "Hadi güzelim, kısa bir duş alacaksın zaten." dedi ve dudağımın kenarından öptü. Sınırlarını zorluyor ama o sınırları benim yüzümden aşamıyordu.

Belimden tutup duşakabinin içine girdi ve sırtımı duvara yaslatıp musluğu açtı. Üzerimde elbisemin olmasını hiç umursamış gibi gözükmüyordu. O zaman ben de onun takım elbisesini umursamazdım.

Elinden tutup duşakabinin dışında duran bedenini kendime doğru çektiğimde sendelemişti ama direkt suyun altına girdiği için asıl şaşkınlığını buradan yaşıyordu. Üzerindeki şaşkınlığı çabuk atıp belime sardığı koluyla beni kendisine çektiğinde göğsüne sertçe çarpmıştım ama umrumda değildi.

Sıcak su, saçlarımın arasından sıyrılıp zemine düşerken birkaçı da yüzüme yapışmıştı. Miraç elini kaldırıp tenimi okşayarak geriye doğru attı saçlarımı. Onun da saçları alnına çoktan dökülmeye başlamıştı bile.

Baş parmağı yanağımı usulca okşarken yüzünü yüzüme daha çok eğdi. Artık sadece onun değil, benim de soluklarım düzensizleşmişti. Dudaklarıma yaklaşan dudakları, tenime çarpan nefesleri ve tenimi yarıp ruhuma işleyen bakışları, bütün bildiklerimi unutturuyordu bana.

Şimdi onun karşısındaki kadın nasıl biriydi ben de bilmiyordum. Daha önce keşfedilmemişti bu kadın. Kimse onu böyle görmemişti belki de. Duvarlarını kimse yıkmamış, asıl ışığı hiç görmemişti belki de. Şimdi soluklarımı düzensizleştiren, beni güçsüzleştiren bu hislerin başka anlamı olamazdı.

"Çok güzelsin." diye fısıldadı. Nefesi sıcak sudan daha çok yaktı tenimi. Ruhuma işledi, tenime kazındı.

"Değilim." diye fısıldayıp yüzüğümüzün takılı olduğu elimi kaldırdım ve hafif çıkmış sakallarında gezdirmeye başladım parmaklarımın tersini.

"Ne gördüysem onu söylüyorum." diye fısıldadı ben gibi. Evde bizden başka biri olmasa da sesimizi yükseltemiyorduk. Aşk için harcanan gücümüz, sesimizi silikleştirmişti adeta.

Hiçliği severdim ben. Karanlığın hiçliğini, arafın hiçliğini severdim. Gözleri neydi peki? Geçmişimi mi temsil ediyordu şimdi kahveden siyaha dönen irisleri? Acıyı mı, tutkuyu mu yuva bilmişti kendisine?

"Neden böyle bakıyorsun ki şimdi?" diye fısıldadım. Yüzümdeki şaşkın ifade onu güldürmüştü.

"İnan, şu an ne yaptığımı ben bile bilmiyorum." diye mırıldandı. "Sadece anı yaşıyorum." diyip dudaklarını dudaklarımı mühürledi. Belimi saran kolu sıkılaştı. Sanki beni ruhuna katmak istiyor gibiydi tutuşu, öpüşü.

Ben de en çok ona karışmak isterdim zaten.

İleriye doğru bir adım attığında ben geriye gitmiş, sırtımı duvara yaslamıştım. Öpüşü daha da derinleşen Miraç, alkolün kol gezdiği damarlarıma tutkuyu enjekte ediyordu. Sağ elini kaldırıp elbisemin kalın askısına ulaştığında ve aşağı indirdiğinde tepki vermemiştim. Diğer eli de diğer askıyı indirdiğinde de sadece ona ayak uydurmuş, dudaklarımı ondan ayırmamıştım.

"Bu gece bütün sınırlarımı sen yıktın." Geri çekildiğinde söylediği tek söz buydu ama hemen sonra tekrar öptü beni. Elbiselerimin iki askısını da aşağı indirirken gözlerimi daha sıkı yumdum.

Her şeyi silmek istedim. Geçmişin kapısını kapatmak, gelecek için inşa ettiğim ışıkları söndürmek ve anda kalıp kapkaranlık bir hiçlikte onunla olmak istedim.

Ama ben geçmişinden kaçamayan, geleceğine de sımsıkı tutunan bir Kara Kiraz'dan ibarettim. Bu yüzden elbisemi usulca tenimden çıkartmak üzere olan Miraç'ın elinden tuttum.

Tutuşum onu afallatmış olmalı ki dudaklarını da dudaklarımdan ayırdı ve kaşlarını çatarak baktı gözlerime. Üzerimden damlayan su damlaları kirpiklerine kadar ıslatmıştı onu.

"Ben güzel değilim." diye fısıldadım. Kaşları daha da derinden çatıldı. "Tenimde sayamadığım kadar çok iz varken ben güzel değilim." Gözlerimi ondan kaçırmak istesem de başaramadım. "Ve sen onları görmeye hazır değilsin."

"Ben yaralarını gördükçe sana karıştım Dila." dedi keskin bir ses tonuyla. "Tenindeki pürüzlerin beni senden edeceğini nasıl düşünürsün?"

Dudaklarımı aralayıp itiraz edecekken "Seninle saramadığımız tek bir yaran kaldı Dila. Yüreğinde sönmeyen bir yangın var ve bırak da o yangını söndüren suyun da, küllerinin üzerine serpilecek toprağın da ben olayım." diye fısıldadı.

Gözlerimi sımsıkı yumup sözlerinin yüreğime işlemesine ve beni andan koparan her anının zihnimi terk etmesini diledim. Ancak o yaraya bakarsam, o yarayı sararsam iyileşebilirdim. Biliyordum, bu yarayı sadece ikimiz sarabilirdik.

Bu yüzden bu sefer ben öptüm onu. İzin verdim ona. Bana karışmasına, ona bulanmaya izin verdim.

Önce üzerimdeki elbise yeri boyladı. Sonra su sesi kesildi. İki bacağımı tutarak yukarı çektiğinde gözlerimi açıp da karanlığımı son buldurmak istemediğim için bacaklarımı beline sarıp sadece ona ayak uydurdum. İzlerle, geçmişle çevrili sırtım siyah çarşaflarla buluştuğunda tenim daha çok uyuşmuştu.

Parmak uçları tenimde, her yaramın üzerinde usulca gezintiye çıkmışken tenim kavruluyordu ve senelerdir soğuktan uyuşmuş ruhum, bu alevlere çoktan teslim olmuştu.

Kapkaranlıktı. Görebildiğim tek şey, kahve gözlerine yuva yapmış parıltılarıydı. Ay ışığı odamıza sızmış ve hiçliğe savrulan bedenlerimize bir fener görevi görüyordu. Üzerimizdeki kıyafetleri çıkartmak için hareket ettikçe çıkan rüzgar sesinden başka ses duymuyor, birbirimiz dışındaki her sese sağırlaşıyorduk.

Saçlarımı geriye doğru atıp dudaklarını boynuma yerleştirdi ve tenime kazınmış her yarayı özenle öpmeye başladı. Ağlamak istedim. İyileşen yaralarım artık sızlamadığı için, yüreğimdeki yangını dindirdiği için ağlamak istedim ama yapmadım. Zira bu gece gözyaşlarım değil dudakları kavurmalıydı tenimi.

Ve bu gece Toprak, Okyanus'un bütün sınırlarında gezinmişti.

BÖLÜM SONU!

(Yüzüğün fotoğrafını atmadan bölümü bitirmek olmazdı.)

Emeğime saygı duyup oy vermeyi unutmayın.

Sabah uyandığımızda yatağın diğer yanı buz gibiydi çünkü bu yatakta o ve ben olarak yatmamıştık. Bir olmuştuk, biz olmuştuk.

FİNAL | SONSUZ

Bu bölümü, Kara Kiraz'ı yazmaya başladığım ilk anlardan beridir yanımda olan ve desteğini hiç esirgemeyen Çağla Yalunlu'ya ithaf ediyorum. Pes etmek istediğimde, kendimle çelişip kendimi sorguladığım anlarda beni tekrar ayağa kaldırdığın için çok teşekkür ederim sana.

İyi ki varsın. Kara Kiraz'ın bana armağan ettiği en değerli, en özel insanlarından birisin ve benim için hep özel kalacaksın. Umudun da gülüşlerin de kiraz çiçekleri gibi bol olsun Çağla.

Bölüm şarkılarımız:

Suavi- Hasret Türküsü

Manuş Baba- Sallaya Sallaya

Zeynep Bakşi Karatağ- Uğurlama

Odanın penceresinden içeriye sızmaya başlayan güneş ışığı, adamın yüzünü yavaş yavaş aydınlatmaya başlarken gözlerini de aynı yavaşlıkla araladı. Bilincinin yerine gelmesi için birkaç saniye bekleyen Miraç, derin bir nefes alınca yanı başında uyuyan kadının kokusu ciğerlerine dolmuştu.

Her zamanki gibi küçük bir tebessüm kondu dudaklarına. Her zamanki gibi gözlerini yeniden yumdu ve başını Dila'ya doğru çevirip derin bir nefes alarak kokusunu ciğerlerine çekti. Yeni çıkmış sakalları Dila'nın yanaklarına sürtse de onu uyandırmak için yeterli değildi bu temas. Miraç, bunu

yeterince deneyimlediği için rahat bir tavırla elini kaldırdı ve kadının yüzünü kapatan saçlarını geriye doğru attı.

Güneş ışığı artık Dila'nın da yüzüne vuruyor ve halihazırda beyaz olan tenini daha da parlatıyordu. Yanakları kızarmış, sol yanağında da yastık izi yerini koruyordu. Uzun kirpikleri birbirine mühürlü, dudakları ise öne büzülmüştü.

Miraç, parmağını hareket ettirerek kadının yanaklarında gezdirmeye başladı. Baş parmağı ile gözünün hemen altını okşarken parmaklarının tersi ile de yanaklarında geziniyordu. Belirli bir istikamette ilerleyen baş parmağı, kadının dudakları üzerinde durduğunda ise Dila hafifçe tebessüm etmişti.

Kirpiklerini birkaç kez kırpıştırdı ve güneş ışığına alışmaya çalışan irislerini, kendisine huzurla bakan adamın irislerine çevirdi Dila. İkisi de bu göz temasının ardından derin bir nefes çekti ciğerlerine. Ayılmak için yapılan bu eylem, birbirlerinin kokusu ile sarhoş olan bu ikiliyi daha da sersemletiyordu aslında.

"Günaydın sevgilim." diye mırıldandı Dila uykulu bir ses tonuyla. Başını yastıktan kaldırdı ve Miraç'ın yanağına küçük bir öpücük kondurdu. Miraç kollarını kadının beline sıkıca sarınca Dila, başını yastığa geri koymak yerine adamın göğsüne yasladı ve sarılışına karşılık verdi.

"Günaydın bi'tanem." diye mırıldandı Miraç. O da daha az önce kalktığı için boğuk bir ses tonuna sahipti. "İyi uyudun mu?" diye sordu Dila'nın kısa saçlarını okşamaya başladığı sırada.

"Bunu her sabah sormaktan bıkmayacak mısın sen?" dedi Dila neşeli bir tonda. "Seninle uyuyorum, seninle uyanıyorum. Her sabah gördüğüm ilk şey, senin gözlerin; ciğerlerime çektiğim ilk nefes senin kokunken uykumun da kötü olması mümkün mü?"

Miraç kısa süren bir kahkaha atmış ve kadının saçlarını sağ tarafa doğru atıp şah damarının üzerinden öpmüştü.

"Her sabah, bu cevabı almak için soruyorum aslında." dedi muzip bir tonda. Dila, boynunu gıdıklayan dudakların teması ile kıkırdamıştı.

"Neyse neyse. Bizimki uyanmadı mı hâlâ? Sesi soluğu çıkmıyor hiç?" diye eklediğinde başını Miraç'ın göğsünden kaldırmış ve ellerini adamın göğsüne koyup çenesini de ellerinin üzerine yerleştirmişti.

"Yapbozunu tamamlıyor olabilir. Alaz ile iddiaya girdiler ya. Hırslandı bizimki. Sabah akşam yapbozları bitirmekle uğraşıyor." İkisi de gülümseyerek birbirlerini dinliyorlardı. Bu sırada, adının geçtiğini sezmiş olacak ki, odalarının kapı kolu bir kez aşağı indi. Fakat her zamanki gibi başarılı bir işlem olmadığı için bir kez daha indirmeyi denedi.

Dila ve Miraç, sessizliğe gömülmüş ve kapılarının açılmasını bekliyorlarken üçüncü denemesinde başarılı olan çocuk, kapıyı usulca araladı. Yüzünde güller açıyor, gözlerinin içi parıl parıl parlıyordu.

"Ben geldim!" diyip hızlıca yatağa doğru koşmaya başladı ve Dila'nın tarafına konulmuş bir basamaklık merdiven sayesinde zorlanmadan yatağa çıkmıştı. "Günaydın anne!" diyip Dila'nın yanağına koca bir öpücük kondurduktan sonra sağ tarafınaa dönüp babasının boynuna sıkıca sarıldı ve "Günaydın baba!" dedi çocuksu bir neşeyle.

"Günaydın kızım!" diyerek kızına sarılan Miraç, bir yandan da yatağa savrulan saçları kızının sırtına doğru atıyordu.

"Niye erken kalktın çiçeğim?" diye sordu Dila. Miraç'ı taklit ederek kızının kumral saçlarını okşuyordu bir yandan da.

"Abime gideceğim anne. Dün anlaştık, bugün beraber yapboz yapacağız bahçede!" Annesinden aldığı mavi gözleri, babasının ve annesinin arasında mekik dokuyordu şimdi.

Miraç sırtını yatak başlığına yaslayıp kızına daha sıkı sarılmaya başladı. Dila ise başını Miraç'ın omzuna yaslamış, kızına bakıyordu.

"Evet, Alazlara gitmen iyi olacak. Biliyorsun bu gece önemli bir işimiz var babanla. Eve geç geleceğiz."

"Biliyorum biliyorum. Siz de en az ben ve abim kadar eğlenin anne!" dedi neşeli bir tonda. Babasının belini saran kollarını ayırdı ve annesinin kucağına tırmandı. "Ama ben sizi özlerim. O yüzden hemen çok eğlenin sonra hemen çabuk eve gelin, olur mu?" dedi ve annesinin boynuna alnını yaslayıp yanaklarını da Dila'nın köprücük kemiklerinin üzerine koydu.

"Sen sekizinci rüyanı görmeden önce evde olacağız." dedi Miraç gülümseyerek ve kızının yanağından bir makas aldı. Bu aralarında belirlemiş oldukları bir vakitti.

"Eh tabi, bunun gerçekleşmesini istiyorsak önce yataktan çıkmalıyız. Dila'nın uyarısı üzerine Miraç, kızını kucağına aldı ve yataktan çıktı. Dila, işe hazırlanana kadar baba-kız vakit geçirmeyi alışkanlık haline getirmişlerdi artık.

Her zamanki gibi, Dila yataktan çıktıktan sonra duşa girdi. Yirmi dakika süren duşun ardından kısa saçlarını kuruttu. Bugün akşam olacak etkinlik için giyeceği kıyafetleri ofisinde duruyordu. Bu yüzden daha rahat kıyafetler giymeyi düşünüyordu.

Siyah, kalın askılı bluzun altına siyah, dar bir kot pantolon giyip fazla yüksek olmayan topuklu ayakkabısını da ayaklarına geçirdi ve günlük makyajını da yaptıktan sonra odasından çıkıp aşağı kata inmek için merdivenlere yöneldi.

Baharın gelmesiyle çiçekler açmış, çimleri yeşermiş olan bahçelerinde olan ikili ise kiraz ağacının dalına kurulmuş salıncakta hafif bir hızda sallanıyorlardı. Ağacın dallarında kiraz çiçekleri açmıştı ve bu yakın zamanda sepet sepet kiraz yiyeceklerinin göstergesiydi. Meraklı bir kişiliğe sahip olan küçük kız, babasını sorular soruyor; Miraç ise büyük bir sabırla sorulara kızının anlayacağı şekilde cevaplar veriyordu.

İkilinin bu hoş görüntüsü Dila'yı gülümsetmişti. Huzur kokan bir nefesi ciğerlerine çektikten sonra yanlarına gitmek yerine mutfağa girip kahvaltılarını hazırlamaya başladı. Bu sıralar dinlediği bir müziği kısık bir ses tonuyla mırıldanmaya da başlamıştı ve dudaklarına yuva yapmış tebessümü de hiç gidecek gibi durmuyordu.

Belini hafifçe kıvırarak işini yapmaya devam ederken sol tarafında kalan bahçe kapısı açıldı. Miraç, kızını kucağına almış ve içeri girmişti. "Anne, babam bana kelebeklerin kanatlarının sonradan oluştuğunu söyledi. Bunu biliyor muydun?" Kızının dediklerini küçük bir tebessüm ile dinleyen Dila, kalçasını mutfak tezgahına yasladı.

"Vay canına!" dedi mavi gözlerini biraz büyüterek. "Bu bilgiyi ilk sizden duyuyorum küçük hanım! Ne kadar bilgili bir çiçeksiniz siz öyle!" diye ekledi neşeyle. Zira Manolya, hem meraklı kişiliğini hem de keskin zekasını annesinden aldığı için sürekli bir şeyler öğrenme, hayat konusunda bilgi edinme potansiyeline sahipti. Dila da bu sebeple kızının kendisine aktardığı her bilgiye şaşırmış gibi tepki verip Manolya'nın öğrenme hevesini daha da körüklüyordu.

"Ne kadar ilginç, değil mi anne?" Babasının boynuna sardığı kollarını çözüp annesine doğru uzatınca Dila ikiletmeden kızını kendi kucağına aldı. "Babam bu kadar bilgiyi beyninde tutmasa hiç haberimiz olmayacak böyle şeylerden!" dedi ve başını annesinin omzuna yasladı.

Miraç da gülümseyerek onları izlemeye devam ediyordu. "Annenden öğreneceğin çok daha fazla şey var kızım." diyen Miraç, Dila'nın yanına gelip kalçasını tezgaha yasladı. O da birazdan duşa girecek ve şirkete gitmek için hazırlanmaya başlayacaktı. Lakin şimdilik beyaz bir tişört ve siyah bir eşofman altı ile duruyordu. Manolya'nın gözlerine yerleşen parıltıları gören ikili ise daha da geniş tebessüm etmeye başladılar.

"Bilgi tükenmez çiçeğim. Kimden, ne öğreneceğini de bilemezsin. O yüzden buna şaşırmamalısın." Kızının fındık burnunu hafifçe sıkan Dila, kendisine merakla bakan mavi gözlere bilmiş bir edayla bakıp "Ayrıca önemli olan bilgiyi öğrenmek değil, işlemektir. Mesela, kelebeğin kanatlarının olmasını öğrendin. Bundan sonra ne yapacaksın? Bu bilgiyi kendin için nasıl yararlı bir hale getireceksin? Bunları da düşünmelisin." dedi.

"Hm," diye mırıldanan Manolya, gözlerini annesinden çekip tavana kaldırdı. "Eğer kelebeklerin kanatları sonradan çıkıyorsa ben de bir gün uçabilirim. Öyle değil mi?" diye sordu meraklı bir tonda.

"Hayır çiçeğim. Senin kanatların çıkmayacak fakat bu uçmana engel değil." dedi Dila ve başını Miraç'ın omzuna yasladı. Miraç da karısının beline doladığı kolunu sıkılaştırıp biraz daha kendisine çekti. "Uçmak için kanatlara ihtiyacın yok. Bir uçurtmanın olması da yeterli. Ve sana bir sır vereyim mi?" diye ekledi Dila kısık bir ses tonuyla.

Annesinin efsunlu ses tonuna kapılan Manolya ise kaşlarını alnına doğru çıkartıp dikkatle annesini dinlemeye devam ediyordu. "Mesele, uçurtmanın olması da değil aslında. Bütün sır, uçurtma olmayı düşlemekte gizli. Bu yüzden bir kelebek gibi göğe ulaşmak istiyorsan kendini bir uçurtma kadar özgür hissedip iplerini bizim ellerimize verebilirsin."

Manolya, annesinin söylediklerini kendince özümsemeye çalışırken Miraç ise Dila'nın söyledikleri üzerine geçmişe gitmeden edememişti. Onu ilk gördüğü zamanlarda, Antalya'daki evlerine gittiklerinde aralarında geçen konuşmayı tekrar hatırlamıştı.

Yüzündeki tebessümde gizli olan mazi, can yakıcı olsa da şimdi sadece tebessüme sebep oluyordu.

Ve Dila'nın dediği gibi, varsın kanatlarımız olmasın, varsın elimizi uzattığımızda göğe dokunamamış olalım. Önemli olan şey, özgür hissetmekti. Önemli olan bir uçurtmamızın olması değil, bir uçurtma olabilmekti.

Manolya, normal yürümeyi es geçip seke seke adımlamaya devam ederken bir yandan da elimi sımsıkı tutuyordu. Kumral saçları zıpladıkça savruluyor, güneş ışığı saçlarına vurdukça da parıl parıl parlıyordu saç telleri.

Yüzündeki o tebessüm asla silinmiyordu. Normal bir iş yaparken de gülümserdi Manolya. Yere düştüğünde dizi kanayınca önce yüzünü hafifçe ekşitir, sonra gözlerimin içine bakarak tebessüm ederdi. Yaralandığında çok endişeleniyordum çünkü. Parmağının ucu kanasa, bir saç telini yanlışlıkla koparsam ciğerimden koca bir parça kopuyordu sanki.

O... Manolya, çok güçlü bir kız ama. Ben endişelendiğimde veyahut gözlerim dolduğunda kocaman tebessüm edip beni güldürmeyi başaracak kadar güçlü.

Ona hamile kalmadan önce çok ağır şeyler yaşadım. Babam hapse girmiş, Edwin bir akıl hastanesinde tedavi görmeye başlamış, her şey rayına oturmuş, gelecek planları yapmaya başlamıştım. Bir çocuğumuzun olması için de uğraşmıştık Miraç ile. Olmamıştı ama. O sıralar hapiste yalnızlıkla sınanan babam yüzünden çocuğum olmuyordu.

İşkencelere maruz kaldığım sırada rahmim de zarar görmüştü çünkü. Doktorumuz böyle söylemişti. "Bir daha çocuk sahibi olamayabilirsiniz." Anne olamayabilirdim. Miraç'ın baba olamamasına sebep olabilirdim. O, çok güzel bir baba olacaktı ve benim yüzümden olamayabilirdi.

Bununla yaşamak çok zordu seneler önce. Sahiden, çok zordu. Dünyanın Miraç gibi babalara ihtiyacı varken benim yüzümden bu ihtimalin gerçekleşmemesi çok büyük bir yüktü benim için.

Sonra bir gün, bir mucize oldu. Mide bulantılarım, halsizliklerim, baş dönmelerim başlamıştı. Miraç ile beraber test yaptığımızda da hamile olduğumu öğrenmiştim. Tam beş sene önce...

Doktora gitmiştik hemen. Anne ve baba olacağımız için çok da heyecanlıydık. Elimizden ne geliyorsa daha fazlasını yapmaya hazırdık ama doktor, hamileliğimin zor geçeceğini ve bebeğin riskte olduğunu söylemişti.

"Bir bebeğiniz olacak fakat düşük yapma ihtimaliniz de çok yüksek."

Ve ben düşük yapmıştım. Karnımın içinde var olan o canı, sadece bir hafta boyunca tutabilmiştim rahmimde. Onu dokuz ay boyunca taşıyacak kadar güçlü değildim çünkü. Yapamamıştım. Bebeğime sımsıkı sarılamamış, ellerinden tutamamıştım.

O gün yüreğimden koca bir parça koptu. Karnımın içini bomboş hissettim. Organlarımın bile olmadığını, kuru bir et parçasından ibaret olduğumu düşündüm.

Yataktan çıkmıyordum. İşe gitmiyor, konuşmuyor, ellerimi karnıma koyup öylece yatıyordum. Ağlamıyordum da. Adını koyamadığım, cinsiyetini bile öğrenemediğim bebeğimin ardından tek gözyaşı dökmemiştim ve bu daha can yakıcıydı.

Sanki o, rahmimi de, organlarımı da, ruhumu da yanında götürmüştü. Benden geriye hiçbir şey kalmamış gibi hissizleşmiştim. Miraç yanımdan bir saniye bile ayrılmıyordu ama. Onun desteği olmasaydı bu acıyı da kaldıramaz, sakince ölmeyi beklerdim ama o hep yanımdaydı. Benim ellerim karnımda öylece yatıyorken o da ona sırtımı dönmüş olmama rağmen usulca gelip bana sarılırdı ve ellerini ellerimin üzerine koyardı.

Onun sayesinde iyileştim. Yine ve yine, onun sayesinde ayağa kalktım.

Birkaç ay geçmişti bu olayın üzerinden. Kendime gelmeye başlamış, birkaç saatliğine olsa da işe gidip geliyordum. Artık çocuğumun olamayacağını kabul etmeye de başlamıştım aslında. Her ne kadar umudumu kesmesem de bu işin artık imkansıza yakın olduğunu biliyordum.

Bu yüzden bütün çabalarımı işimi büyütmek için harcadım. Sadece İstanbul'da şubesi olan Kara Kiraz'ı bütün Türkiye'ye yaydım. Türkiye'deki bütün kadınlara elimi uzattım yani.

Evet, Kara Kiraz bir sığınma evi. Kadın, erkek, çocuk, yaşlı ayırt etmeksizin yardıma muhtaç her bireyin sığınabileceği kocaman bir yuva Kara Kiraz. Koca bir kampüsü olan, kampüsün içinde de amaçlarına göre ayrılmış binaları olan koca bir yuva...

Aslında sadece sığınma evi demek doğru değil. Benim bebeğimi kaybettiğim zamanlarda yanımda olan Karadağlar sayesinde sanki yeni bir şehir kurmuştuk. Efsan ve Damla tarafından senelerce hesabıma yatırılan tazminat parası sayesinde atmıştım ilk adımlarımı. Sonra, Schatten sayesinde sanal aleme giriş yapmış, "Flora" lakabını kullanarak birçok iş almıştım. Yazdığım kodları pazarlayıp ilk paramı kazanmaya da başlamıştım.

Ömür, şimdiki binamızı tasarlamıştı ve bütün iç dizaynları ile kendisi ilgilenmişti. Bağlantıları sayesinde kısa sürede hazır etmişti. Ayrıca Yamaç

da bankalar arasında bağış geceleri düzenleyerek bize sığınan insanlara yardımcı olacağımız yardım paralarını toplamıştı.

Bunu elbette biz de karşılardık ama olay para harcamak değil, varlıklı insanlarla yardıma muhtaç insanların bağ kurmasını sağlamaktı.

Asaf abi ise mesleğine geri dönmüştü. Abisini öldürdüğü için men edildiği mesleğini, herkes hapse girdiğinde aklandığı için geri alabilmişti. Artık klinikte gizli saklı değil, Kara Kiraz'da diplomalı olarak hastalarla ilgileniyordu.

Yüzü gözü yara içinde, kolu veyahut bacağı kırık, teninde sayamayacağım çok yanık iziyle gelen kadınlar çok oluyordu çünkü. Kara Kiraz'ın kapısından girdiklerinde yürümeyi bırakıp kapıya yığılanlar da, hastanelerde tedavi gördükten sonra kalacak yerleri olmadığı için bize sığınanlar da çok fazlaydı ve onlara Asaf abi ve ekibi yardımcı oluyordu.

Ayrıca Işık da Kara Kiraz'da kalan çocuklarla vakit geçiriyor, dans eğitimleri veriyor ve Ömür ile beraber tasarım derslerine katılıyordu.

Alev de kadınların haklarını anlattığı birçok konferans düzenliyordu. Bize sığınan birçok kadın, kanunlardan ve haklarından habersizdi çünkü. Kocaları, babaları, erkek kardeşleri,akrabaları yüzünden hayatları öyle sömürülmüş kadınlar vardı ki yaşamayı kendilerine bir hak bile görmüyorardı bazen.

Andre ise Kara Kiraz'daki spor salonunda eğitimler veriyordu ve Miraç ile Yamaç da ona katılıyordu bazen.

Kısacası, hayatları elinden alınmış her insana yeniden yaşamayı öğretiyorduk. Kadınların çalışmasını, yaralı kadınlar ile beraber gelen çocuklara eksiksiz eğitim desteği sağlıyorduk. Ayrıca kalacak evi, çalışacak işi olmayan erkeklere de gerekli imkanları sunuyorduk.

Yatağımız bol. Daha birçok yardıma muhtaç insana umut olabiliriz. Yemeğimiz sıcak. Şimdi mayıs ayının sıcaklığı ile kavrulsak da akşamları yiyecek yemek bulamayan, üşüdüğünde bir montu olmadığı için tir tir titreyen herkes için yerimiz hazır.

Ben de sadece Kara Kiraz'ı idari işleriyle ilgilenmiyor, aynı zamanda kodlama dersleri veriyordum. Küçücük çocuklar beni şaşırtacak derecede hevesliydi kod yazmak için. Oyun tasarlamak için, programlar ve projeler geliştirmek için can atan birçok öğrencim vardı ve bir yaş sınırlaması yoktu. Sekiz yaşında bir çocuk da, kırk yaşında bir kadın da öğrencimdi.

Bir şekilde bu hayata alışmıştım ben de. Yorucu bir tempo ile günlerimi tüketiyordum. Anne olmayı dile getirmiyordum ama içimdeki umutları hiç söndürmüyordum. Çok yoğun çalışsam da anne olduğum hayalleri kurmaktan alıkoyamıyordum kendimi.

Sonra ise Manolya girdi hayatımıza. Benim güzel, narin çiçeğim... Manolya'm...

Bebeğimi kaybettikten altı ay sonra Manolya'ya hamile kalmıştım. Nasıl oldu, nasıl başardı hâlâ inanamam. O, çok güçlü bir bebekti. Doktorumu bile şaşırtmıştı ilk randevularımızda çünkü o da ümidi kesmişti aslında ama dillendirmiyordu. Lakin Manolya'nın gelişi, her düzeni değiştirmişti.

Hamile olduğumu öğrendiğimde kendimi tekrar yatağa atıp hiç kıpırdamamaya başlamıştım. Sanki ufacık hareket etsem Manolya da kayıp gidecekti ellerimden. Sanki sağıma dönmeye çalıştığımda Manolya, rahmime sıkıca tutunan ellerini salıverecek gibi hissediyordum.

Bu hisle yaşamak da çok zordu. Miraç, baba olacağına sevinemiyordu bile benim yüzümden. Çünkü psikolojim o kadar alt üst olmuştu ki kendimi aşıp etrafımdaki insanları da endişelendiriyordum.

Manolya, başardı. Dokuz ay boyunca onu karnımda tutabildim ve sonrasında kucağımıza alabildik. O gün, bütün bildiklerimi unutmuştum ben. Onu ilk emzirdiğimde yüreğimin büyük bir parçasının ona ait olduğunu; ilk kez gülümsediğinde bütün nefeslerimi onun için almaya başladığımı hissetmiştim.

Anne olmak çok garipti. Tarif edilemeyecek kadar mucizevi, kelimelere dökemeyecek kadar eşsiz bir histi.

Şimdi kendi büründüğüm kadına baktıkça annemin saçlarımı neden şefkatle okşamadığını anlayamıyorum. Annelik bu kadar kutsal bir şeyken o nasıl reddetmişti bunu? Şimdi Manolya'nın dizi kanasa oturur hüngür hüngür ağlayabilirdim ama annem bana işkence edilen dakikalarda beni izleyebilmişti. Ağlamamış, babama dur dememişti. Nasıl başarmıştı bu kadar insanlıktan çıkmayı?

"Anne, ben de Kara Kiraz'a gelebilir miyim?" Manolya, sırtına taktığı pembe çantasının kolunu düzeltti ve başını kaldırıp bana baktı.

"Yarın gelebilirsin çiçeğim. Hem Esra seni özlemişti." dedim ve boştaki elim ile yüzünü kapatan saçlarını geriye doğru attım. Ona ayak uydurmak için yavaş adımlar atıyordum ve birkaç metre ötemizdeki eve gelmek biraz daha fazla vakit almıştı.

Evet, hepimiz aynı çatı altında yaşamasak da evlerimiz artık yan yanaydı. Asaf abi, seneler önce baygın bir şekilde getirildiğim, özgürce gözlerimi araladığım o evde yaşamanın doğru olmadığını dile getirmişti seneler önce. Yeni bir başlangıca ihtiyacımız olduğunu, yeniden bir aile olmak için birbirimize yakın olmamız gerektiğini dile getirmişti.

Bu yüzden yine Ömür'ün hünerleri sayesinde şehrin gürültüsünden uzakta beş bloklu bir sitede kendi başımıza yaşıyorduk. Andre ve Işık ayrı; ben ve Miraç ayrı; Alev ve Yamaç ayrı; Ömür ve Ceyhun ayrı; Asaf abi ve Alaz ise ayrı evlere yerleşmiştik. Ömür hepimizin zevklerine göre evlerimizi dizayn etmiş, dört duvarı bizim için bir yuvaya çevirmişti.

Ayrıca hayatımıza giren Ceyhun da Kara Kiraz için büyük bir destek veriyordu. Polise sığınan kadınları bize yönlendiriyor, direkt bize sığınan kadınlarla da görüşüp kimler tarafından şiddete maruz kaldığını soruşturuyordu. Böylece kimsenin cezasız kalmasına müsaade etmiyorduk.

"Ben de Esra'yı çok özledim anne. O daha iyi, değil mi?" diye sordu merakla. Gülümsedim ve başımı salladım. Bu sırada da Alazların bahçe kapısını açmıştım.

"Evet çiçeğim. Dün beraber bahçemizde yürüdük, biliyor musun? Birkaç gün sonra o da senin gibi seke seke koşturabilecek!" dedim neşeyle.

Manolya, bu kısmını bilmese de Esra bir çocuk gelindi. Göçebe bir ailenin sekizinci çocuğuydu. Babası çocuklarına bakamadığı için teker teker evlendirmişti çocuklarını. Kızlarını kimin ellerine bıraktığını düşünmemişti bile. Parası var mıydı, o zaman iyi bir eş olabilirdi onun için. Ne büyük yanılgı aslında.

On yaşında evlendirilmişti Esra. Yirmi bir yaşındaki bir adama abi diyeceğine kocam demek zorunda bırakıldı. Rızası olmadan ona dokunmak istedi kocası. Esra müsaade etmedi, korktu, kaçmak istedi. Özgür olmak istediği için saatlerce dövüldü "kocası" tarafından.

Ceyhun sayesinde tanıdım ben de onu. Evinden kaçmıştı, nereye gideceğini bile bilmeden sadece özgür olmak için koşmuştu saatlerce. Sonrasında polis merkezine yaralı bir halde gelmişti Esra ve ifadesi alınmadan önce hastaneye yatırılmıştı. İlk tanışmamız da hastane odasında olmuştu. Gözlerime ölü gibi ruhsuz bakmış, elini tutmak istediğimde de hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamış, "Bana dokunmayın!" diye bağırarak kriz geçirmişti.

Ve ben o gün, bu dünyada yalnız olmadığımı anlamıştım.

Benim gibi dövülen, özgürlüğü elinden alınan, bembeyaz ruhlarımıza kara izlerini bırakmış adamlar yüzünden nefes almakta bile zorluk çeken o kadar kadın vardı ki... Ve bir yaş aralığımız yoktu. Eğer kadınsak öldürülme riskimiz vardı. Eğer kadınsak babamız ne derse yapmak zorundaydık. Eğer kadınsak evlendirilmek, kocamızın kucağına bir çocuk vermek zorundaydık.

Kara Kiraz'ın tanınmasını, birçok insana ulaşmasını bu yüzden istiyordum.

Kadın olmanın ne demek olduğunu herkese yeniden anlatıyorduk. Yara bere içinde kapımızdan giren kadınların şimdi öyle bir dik duruşu vardı ki, bütün ezberleri bozuyorduk. Hepimiz birer Kara Kiraz oluyorduk...

"Dila geldi! Manolya'm geldi!" Alaz, bahçe kapısını hızla aralayıp bize doğru koşmaya başlamıştı. Kumral, dalgalı saçları rüzgarda savrulurken sağ elini kaldırıp gömleğinin cebine bastırdı. Papatyasını düşürmek istemiyordu.

Evet, Alaz senelerdir kalbinin üzerindeki cebine papatya koyuyordu. Kazak giydiğinde papatyasını bir yara bandı ile kazağına yapıştırıyor ama bir kez olsun sol yanından annesini eksik etmiyordu.

"Günaydın abi!" Manolya yerinde bir kez zıplayıp Alaz'ın kolları arasına girince kollarımı göğsümde bağlayıp ikisinin gülen yüzlerini izlemeye başladım. Alaz, Manolya'yı çok seviyor, onunla boş olduğu her vakit ilgileniyordu. Ayrıca Manolya her "abi" dediğinde de göğsü kabarıyor, "Ben artık Little Man değil, bir abiyim." diyordu. Miraç ise şiddetle reddediyordu bunu.

Alaz onun hep Little Man'ı olarak kalacaktı. Benim de Küçük Adamım...

"Günaydın Manolya'm!" dedi Alaz ve sımsıkı sarıldı. O, oldukça uzun boylu bir çocuktu. On üç yaşına basmak üzereydi artık ve sahiden büyük bir adam oluyordu.

Ayrıca, en başarılı öğrencilerimden biriydi Alaz. Kodlama derslerimi asla kaçırmıyor ve kendi online oyun programını yazmak için azim ve gayretle çalışıyordu. İlerideki hedefi ise, ben kadar iyi bir programcı olmaktı. Benden bile daha iyisi olacağına emindim.

"Günaydın Dila!" Sonunda kollarını kızımdan ayırıp bana doğru kaldırınca diz çöküp ben de ona sarıldım.

"Nasılsın Küçük Adam? İyi uyudun mu bakayım? Kahvaltını da yapmışsındır umarım." dedim kumral saçlarını okşarken.

"Yemez olur muyum Dila?! Hürrem anne boğazımın iki dakika boş durmasına müsaade etmiyor. Bir meyve, bir kuruyemiş, bir tatlı, bir tuzlu getiriyor önüme. Ders çalıştığım için zihnimi açacağını söylüyor." dedi hafif bir sitem barındıran ses tonuyla.

"Hürrem anne çok haklı!" Kollarımı belinden ayırıp geriye çekildim ve mavi gözlerine baktım. Güneş ışığı gözlerine yansıdığı için daha da parıldıyordu gözleri. "Schatten de hep mısır gevreği yer, biliyorsun. Ben de kiraz yemeye bayılıyorum mesela. Sen de yemeklerini yiyip enerjini alman

lazım." dedim ve tombul yanaklarını sıktım. Yüzünü buruştursa da hoşuna gittiği için kıkırdamıştı da.

"Tamam tamam. Artık itiraz etmeden de yiyeceğim. Söz, anne." dedi ve başını omzuna yaslayıp kollarını tekrar koynuma sardı. Başımı eğip açıkta kalan boynuna büyük bir öpücük kondurdum ve "Aferin!" diyip sarılmasına karşılık verdim.

"Hadi abi! Yapbozumuzu bitirelim artık." diye araya girdi Manolya.

"Tamam tamam!" diyen Alaz, kollarını boynumdan çözmüştü.

"Biz, bu gece geç geleceğiz. Hürrem anneyi ve Mert abinizi sakın yormayın tamam mı? Uslu uslu oyunlarınızı oynayın." dedim ve ikisinin de yanaklarına kocaman öpücükler kondurdum.

"Sekizinci rüyamda yanımıza gelin anne. Sakın geç kalmayın." dedi Manolya ve yanaklarımdan öpüp Alaz'ın elini tuttu. Parmaklarımı dudaklarıma bastırıp ikisine de öpücük gönderdim ve diz çöktüğüm çimlerin üzerinden kalktım.

Asaf abinin arabası garajda değildi. Sanırım erkenden Kara Kiraz'a gitmişti.

Ben de bahçeden çıkıp arabama doğru ilerlemeye başladım. Bugün günlerde 14 Mayıs'tı ve hava oldukça sıcak, gökyüzü bulutsuzdu.

Arabama doğru ilerlerken Yamaç, kendi evlerinin kapısından çıkmıştı. Saçlarımın üzerindeki güneş gözlüğünü gözlerime takıp "Günaydın!" dedim yanına doğru ilerlerken.

"Günaydın!" dedi gülümseyerek. "İşe mi gidiyorsun? Bırakayım istersen." dedi ve ellerinin siyah kumaş pantolonunun ceplerine soktu.

"Yok, çok sağ ol. Kendi arabamla gideyim çünkü kuaföre şirketten direkt geçeceğim." dedim. Yamaç, siyah saçlarını geriye doğru attı ve başıyla onayladı beni.

"O zaman akşam görüşürüz." dedi ve göz kırptı. "Alev de aynı kuaföre gidecek zaten. Oradan beraber geçeriz salona."

Arabalarımız yan yana olduğu için asfalt yolda yan yana yürümeye başladık. "Aynen aynen. Miraç ile beraber çıkarsınız şirketten. Bizi almayı unutmayın." dedim ve arabamın kapısını açtım. Ufak bir baş selamı verip arabalarımıza bindik.

Radyomu açıp hareketli müziklerin çaldığı radyo kanalını dinlemeye başladım. Üzerimdeki siyah askılı bluz bile beni terlettiği için klimayı açıp devam ettim arabamı sürmeye. Direksiyona tutunan parmaklarım, radyoda çalan şarkı ile ritim tutuyorken dudaklarımdan da şarkı sözleri dökülmeye başlamıştı.

Kırk dakika süren yolun sonunda Kara Kiraz'ın girişine gelmiş, bizim için ayrılan garaja arabamı park etmiştim. Ben arabadan iner inmez de yanı başımda siyah bir araba durmuştu.

"Yenge sen benim sonumu kendi ellerinle yazıyorsun, yemin ediyorum!" Batu'nun sitemi, arabasından iner inmez başlamıştı. "Neden beni beklemeden çıkıyorsun evden? Mutfağa bardak koymaya gittim geldim, bir baktım çıkmış gitmişsin. Kalbime indi yenge. Bak vallahi kalp krizi geçirecektim, son anda kendimi toparladım."

Onun ciddiyetle söylediklerine ben kahkaha atarak cevap verdim. Batu, senelerdir benimle beraber işe gidip geliyor ve yakın korumalığımı yapıyordu. Miraç'ın kesin emriydi, dışarıda bir an bile yanımdan ayrılmayacaktı.

Seneler önce, ufak bir dikkatsizlik sonucu kendimi yeniden hücrede bulduğum için Miraç yalnız kalma ihtimallerimin hepsini yok etmişti. Yine de bu kadar abartmasına gerek yoktu. Yazık, Batu karşımda ecel terleri döküyordu.

"Tamam tamam. Bir daha olmaz." derken arka kapıyı açıp çantamı aldım ve kampüse doğru yürümeye başladım. Batu da hemen yanımda bana eşlik ediyordu. Atölye binası hemen solumda; yatakhane binası karşımda; hastanemiz sağ tarafımda; eğitim binası ise arka çaprazımda kalıyordu. Ayrıca bahçede birçok kamelya vardı ve her sabah olduğu gibi bahçede kahvaltılarını yapmak isteyenler, kamelyalarda yerlerini almışlardı bile.

Şevval Hanım, birkaç gündür arkadaşı olan Şükran Hanımla beraber sağımdaki kamelyada kahvaltılarını yapıyordu ve beni görünce elindeki çatalı bırakıp bana el salladı. Ben de gülümseyip onlara el salladım ve "Afiyet olsun!" diye seslendim.

"Gelin, hep beraber olsun!" dedi Şevval Hanım.

"Çok teşekkür ederim, kahvaltımı ettim. Birazdan çay içmeye gelirim ama." diyip adımlarımı yönetici binasına doğru yönlendirdim. Kapıdan girer girmez asistanım Gül, koşturarak yanıma geldi.

"Günaydın Dila Hanım. Umarım güne güzel başlamışsınızdır." diye mırıldanıp elindeki siyah defterin kapağını açtı.

"Günaydın Gül. Evet, güne güzel başladım sahiden." dedim ve yanaklarıma düşen kısa saçlarımı kulağımın arkasına attım. "Evet, bugünkü programımız nedir?" diye ekledim.

"Saat birde Kervan Holding'in sahibi Efsan Kervan ile öğle yemeği yiyeceksiniz. Son tazminat senedini vereceksiniz ve hesap kapanacak. Saat üçte hastanedeki durumları inceleyeceksiniz. Ayrıca bir saat sonra Python dersiniz var. Saat beşte şirketten ayrılıp kuaföre gitmeniz gerekiyor. Saat sekizde ödül töreni başlayacak ve yaklaşık iki saat süreceğini tahmin ediyoruz." dedi bir nefeste.

Söylediklerini aklıma not edip asansöre bindim. Batu ve Gül de benimle beraber binmişlerdi asansöre. Ben arka tarafta sırtımı aynaya yaslamışken Gül ve Batu da asansör kapısına bakıyor, konuşmuyorlardı. Lakin Batu'nun her zamanki gibi kaçamak bakışlarının Gül'e çevrildiğinin farkındaydım. Bunu sadece ben değil, Gül de fark etmiş olacak ki kızıl kıvırcık saçlarını kulağının arkasına atıp ağırlığını sağ ayağına vermeye başladı.

Batu, Gül'ün heyecanlandığını fark ettiği için daha geniş bir tebessüm ederken dişlerini dudaklarına bastırdı ve başını biraz yukarı kaldırdı.

"E siz artık itiraf mı etseniz?" diye sordum gayet rahat bir tonda. İkisi de omuzlarının üzerinden baktılar bana. "Ne bakıyorsunuz öyle? Siz çıkın bir yemek yiyin. Ne bileyim, sinemaya gidin. Batu, sırıtıp duracağına kadına

ismi gibi güzel güller al. Gül, sen de çantanda yosun tutan, bir türlü veremediğin bilekliği ver artık Batu'ya."

İkisi de gözlerini irileştirip bana şaşkınca bakıyorken "Aval aval bakmasanıza suratıma. Hayat, sizi beklemiyor. Siz harekete geçmezseniz takılıp kalacaksınız olduğunuz yerde. Birbirinizden kaçtıkça kavuştuğunuz vakit bu zamanları boşa harcadığınız için dert yanacaksınız. Hayat sahiden çok kısa. İçinizden geçenleri direkt söylemezseniz her şeye geç kalacaksınız." dedim.

Asansörün kapısı açılmıştı ama hiçbirimiz inmemiştik.

"Bakın bu konularda epeyce tecrübem var. Beni dinleyin ve daha fazla kendinize bu eziyeti çektirmeyin. Evlenin, çocuk yapın, gezin, tozun ama sakın birbirinize geç kalmayın. O ne der, bu nasıl olur, şunu ne yapmak lazım diye planlar yapacağınıza anı yaşayın ve yüreğinizden ne geçiyorsa öyle davranın. Hadi göreyim sizi, kumrularım!" dedim ve bir kez alkış yapıp öne atıldım. Asansörün kapısını açıp dışarı çıktığımda ise ikisi de yerini bozmamış, bana bakan gözlerini birbirlerine çevirmişlerdi.

Kapı kapanırken son gördüğüm şey ise Batu'nun Gül'ü dudaklarından öpmeye başlamasıydı.

Dosyaları inceledikten sonra Efsan Kervan ile kısa bir öğle yemeği yiyip aramızdaki senet meselesini halletmiştim. Tekrar Kara Kiraz'a geldiğimde de ofisime geçmek yerine Asaf abinin yanına gidip tedavi gören hastaların son durumlarını öğrenmiştim ve bir saatlik Python dersinden sonra da tekrar ofisime gelmiş, kalan dosyaları inceliyorum.

Yakın zamanda düzenleyecek olduğumuz bağış gecesi için dur durak bilmeden çalışıyor ve gerekli evrakları hazırlıyorduk fakat Alev'in hamileliği yüzünden dinlendiği, Işık'ın çocukları ile ilgilenmesi gerektiği zamanlarda da bütün iş bana kaldığı için fazlasıyla yoruluyordum.

Yine de şikayetçi değildim elbette. Çalışmayı, insanlarla ilgilenmeyi, bir şeyleri düzenleyip planlamalar yapmayı çok seviyordum.

Odada sol tarafımdaki plakta çalan Sezen Aksu şarkısından başka ses duyulmuyorken kapım iki kez tıklatıldı. Gelmesi için seslendikten sonra siyah ahşap kapımı aralayan Gül, elinde büyük bir dosya yığını ile odama girdi.

"Müsait misiniz Dila Hanım?" diye sordu çekinerek. Sanırım sabahki olayın etkisini hâlâ yaşamaktaydı. Başımla onay verdikten sonra da elindeki dosyaları masama bıraktı. "Bu benden istediğiniz Arif Demir'in dosyaları. Ayrıca ilk sayfada size gönderdiği mektup da yer alıyor."

Sonunda onun dosyalarına ulaşmış olmanın heyecanıyla ellerimin titremesine aldırmadan dosyanın kapağını araladım ve ilk önce fotoğrafına baktım. Benim için senelerce hapis yatacak adama, Arif Demir'e baktım. Sonra ise bana yazdığı mektuba...

"Tamam Gül, sen çıkabilirsin." dedim yüzüne bakmadan ve dosyaları incelemeye başladım. Gül ise sessizce ayrıldı yanımdan. Sarı bir zarfa konulmuş mektubu, zarfın içerisinden çıkardım ve ellerimin titremesine aldırmadan kağıtta dolandırdım gözlerimi.

"Arif Demir..." diye fısıldadım onun satırlarını okumaya başlamadan önce.

"Adımı defalarca okuma. Beni tanımıyorsun. Ben de seni tanımıyorum. Sadece haberlerde gördüm seni. Ne yolumuz kesişti ne de daha önceden sesini duydum. Fakat şu dört duvar arasında sana bu mektubu yazıyorken bildiğim ve senin de bilmeni istediğim tek şey, hiç pişman değilim. Senin yüzünden cezamın arttığını da hiç düşünme. Üzülme de benim için."

Bir damla gözyaşım mektuba damlayınca gözlerimi sol tarafımdaki camdan duvara çevirip huzur veren İstanbul manzarasına baktım. Sakinliğimi korumam gerekiyordu ama meraktan da duramıyordum. Bu yüzden gözlerimi tekrar kağıda çevirdim.

"İyi ki öldürdüm onu. İyi ki kötülüğün mesken tuttuğu şu dünyadan bir kara lekeyi sildim ben günler önce. Ve biliyor musun, vicdanım şu kırk beş yıllık hayatım boyunca ilk kez bu kadar rahat. Kırk sene daha ekledi hakim... Yatarım, bu adamı öldürmemin şerefine dört yüz yıl da yatarım!"

Bir hıçkırık peyda oldu dudaklarımın arasından.

"Ben yapmasam onunla aynı havayı soluyan, aynı dört duvar arasında nefes alan diğer koğuş arkadaşlarım yapardı. Hepimiz senin için onun nefeslerini keserdik, merak etme."

"Geçenlerde bir haber kanalında gördüm seni, aileni... Ne de güzel bir kızın var, Allah yüzünü hep güldürsün. Sen de, o da, kocan da beraber huzurla yaşayın. Rahat ol kızım. Artık o aşağılık baban nefes almıyor ya, gül kızım. Artık o haysiyetsiz babanın kalbi atmıyor ya, yüreğin bir kuş gibi hafiflesin kızım. Artık vicdansız baban sana vurmuyor ya, dünyayı şefkatinle donatmaya devam et, kızım."

"Ve eğer bana karşı bir borcunun olduğunu düşünüyorsan senden minik bir isteğim var. Bu dört duvarın arasında imkanım olmuyor. Bazen de avluya çıkmamıza izin vermiyorlar. O yüzden, benim için de göğe bak, olur mu?"

Mektup ellerimin arasından sıyrılıp giderken ellerimi yüzümü kapatıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Ne diyeceğimi, ne hissedeceğimi bilmiyordum. Konuşmak, o duymasa bile sesli bir teşekkür etmek istiyordum ama hıçkırıklarım izin vermiyordu.

Odamın kapısı açıldı sonrasında. Kimin geldiğine bakmak istemiyordum. Gözlerimi kapatıp Arif Demir'e sessizce teşekkür etmek istiyordum sadece.

"Dila?" Miraç'ın sesini duymuştum ama yüzümü kaldırıp da bakamadım ona. "Noldu sevgilim?" diye sordu endişe barındıran bir ses tonuyla. Masama gelip kalçasını masaya yasladı ve çenemden tutup başımı kaldırmak istedi.

"Mektubu geldi Miraç." diye fısıldadım buruk bir tonda. "Babamı öldüren adamın mektubu geldi az önce." Yüzümü kaplayan saçlarımı kulaklarımın arkasına doğru atıp buruk bir ifadeyle bakmaya başladı gözlerime. "Pişman değilmiş, o yapmasa bir başkası yaparmış Miraç. Benim için senelerce hapis yatarlarmış."

Söylediklerimden sonra yüzünü acıyla buruşturdu. Omuzlarımdan tutup sandalyemden kaldırdı beni ve kendisi de ayağa kalktı.

İki hafta önce almıştık babamın ölüm haberini. Beş seneyi aşkın süredir küçücük bir hücrede yaşıyordu ve hapishanedeki hiçbir mahkumla karşılaşmasına izin verilmiyordu. İki hafta önce ise ciğerleri iflas etmek üzere olduğu için revire yatırılmıştı babam. Hücredeki rutubet kokusu ciğerlerine iyi gelmemişti çünkü.

Sonra, babamın yalnız kalmasını an kollayan mahkum, Arif Demir, babamın revirde olduğunu öğrenince yalandan hasta olduğunu söylemiş ve revire götürülmüş. Bir şişlenme vakası yüzünden yerinden ayrılan doktorun gidişini fırsat bilen Arif Demir de babamı gözünü kırpmadan öldürmüştü.

İkisi arasında nasıl bir diyalog geçti, bilmiyorduk. Belki de hiç konuşmamışlardı. Öğrenebildiğim tek şey, Arif Demir'in babamın kalbine beş; akciğerlerine dört; şah damarına da üç neşter yarası açmış olduğuydu.

Ve babam ölmüştü. Acınası bir halde, yapayalnız, konuşmaktan aciz, yaşamaktan bir haber iken gözlerini yummuştu. Seneler boyunca o rutubet kokan hücrede cezasını çekmişti. Hak ettiğini yaşamış, hissettiklerimi bir bir deneyimlemişti. Ve artık yoktu. Onunla uzun zamandır aynı gökyüzüne bakmıyorduk ama bir yerlerden nefes aldığını hep biliyordum.

Artık nefes de almıyordu. Artık saçlarımı çeken, karnıma tekme atan, sırtıma kemerinin izlerini bırakan bir babam yoktu.

"Emin ol Dila," dedi Miraç yanaklarımdaki gözyaşlarımı usulca temizlerken. "Yalnız değilsin. Beş sene boyunca yeterince yalnızlıkla sınandın ve artık tanımadığın, görmediğin bir adam bile senin yanında." İçimi kıpır kıpır yapan huzurlu ses tonuna dalmışken gözlerini bir an bile gözlerimden ayırmıyordu ben gibi.

"Göğe bak, demiş son cümlesinde. Ne suçu işledi bilmiyorum ama onun için göğe bakacağım artık. Elimden sadece bu geliyor. Teşekkür etmek istiyorum ama kendime kızıyorum. Babamı öldürdüğü için, benim için senelerce hapis yatacağı için durumu kabullenmem çok zor." diye mırıldandım. "Ne hissedeceğimi, ne düşüneceğimi bilmiyorum şu an."

Miraç ufak bir tebessüm etti ve başıma elini koyup göğsüne çekti beni. Kollarımı sıkıca beline sarıp yanağımı da göğsüne gömdüm.

"Kalbinden ne geçiyorsa öyle hisset, onu düşün Dila. İçinden nasıl geldiyse öyle yaptığın için kimse seni suçlayamaz. Eğer Arif Demir'e teşekkür etmek istiyorsan göğe bakarsın, olur biter." Saçlarımın üzerinden öpüp kokumu ciğerlerine çekti. "Ama ağlamanı istemiyorum, güzelim. Artık tek bir gözyaşı bile dökmeni istemiyorum."

Kapattığım gözlerimi açıp sağ tarafımdaki camdan duvara çevirdim ve İstanbul'un manzarasını izledim bir süre. İkimiz de konuşmadık, yerimizden hareket etmedik.

Göğe bak, Dila. Bugün özgür olmayan, kanatları kırılmış, uçurtması savrulmuş herkes için göğe bak. En çok da kendin için yap bunu. Biraz da benim için, bizim için...

Senin için de göğe bakacağım Arif Demir. Bir kez bile karşılaşmadığın birini kızın olarak görüp senelerdir ellerinden tutan babamı bana işkence ettiği için öldürdün ya, bugün de yarın da senin için göğe bakacağım.

"Tamam, hadi toparla kendini. Akşam ödül töreni var ve bir ödüle adayken sen hâlâ hazırlanmaya başlamamışsın bile." Başımı kaldırıp gözlerine baktığımda yüzünün güldüğünü gördüğüm için ben de ufak bir tebessüm ettim.

"Hatırlatmasana şu olayı." diye mırıldanıp gözlerimi kaçırdım. "Aklıma geldikçe heyecanlanıyorum."

Evet, büyük bir ödül törenine davetliydik ve işin asıl heyecan verici kısmı ise bir ödüle aday olmamdı. Bir yandan ödülü almak istiyor bir yandan da kazanırsam heyecandan ödülü falan düşürüp rezil olurum diye korkuyordum. Kendimden her şeyi bekliyordum çünkü.

"Hadi hadi, Benim karım bugün ödül alacak, bak ben bile hazırlandım. Daha fazla geç kalmadan çıkalım hadi." dedi ve dudaklarıma büyük bir öpücük kondurup elimden tuttu. El ele Kara Kiraz'dan çıkıp bizimkilerle buluşacağım kuaföre gitmek için arabalarımıza bindik.

"Ay acaba mor elbisemi mi giyseydim ya?" Masadaki herkes gözlerini bir anda Ömür'e çevirince Ömür'ün mavi gözleri aynı hızda irileşmişti. Ömür'ün bunu demesine hepimiz şaşırmıştık çünkü kuaförden bir saat geç çıkmamızın sebebi Ömür'ün bir türlü ne giyeceğine, saçını ve makyajının nasıl yapılacağına karar verememiş olmasından kaynaklıydı.

"Tamam be, bakmayın öyle. Ağzımı açarsam adımı değiştireceğim bak, söz!" dedi ve ellerini göğsünün altında birleştirdi. Üzerine giymiş olduğu siyah, ince askılı mini elbise ile çok güzel gözüküyordu ve benim gibi düşünen Ceyhun da gözlerini Ömür'ün üzerinden alamıyordu.

Onlar da üç sene önce, ihtişamlı bir düğün yaparak evlenmişlerdi ve Ömür için gelinlik seçtiğimizde can verdiğimiz anları hâlâ dün gibi hatırlıyordum. Ömür, o zamanlar gerçekten ömrümüzü yemişti ama istediği gibi bir düğün yaparak Ceyhun ile evlenmişti.

Andre ve Işık'ın iki; bizim bir; Alev ve Yamaç'ın da yolda olan bir çocuğu olmuşken bu ikili ise çocuk yapmamakta kararlı gibi gözüküyordu. Ceyhun'un işi yüzünden fazla gezemeseler de dünyayı dolaşmak gibi bir hedefleri vardı ve çocuk yapmayı şimdilik ertelemişlerdi.

Fakat her an her şey olabilirdi.

"Ne zaman başlayacak bu tören?" diye soran Alev, bir elini belirginleşmiş karnının üzerine koyup masadaki aperatiflerden birini ağzına atmıştı. Yamaç, karısının omzuna koluna atıp sandalyesini kendisine doğru çekti ve Alev'in kısa saçları üzerine bir öpücük kondurdu.

"Sekizde başlayacaklarını söylediler. Son hazırlıklar yapılıyordur güzelim. Eğer yorgun hissediyorsan eve geçelim biz." dedi Yamaç ve gözlerini Alev'e dikti. Yamaç, şu sıralar Miraç'ın ikinci versiyonu gibi davranıyordu.

Hamileliğimde bir adım attığımda bile, "Yoruldun sen. Hadi uzan biraz, meyve getireyim ben de sana." diyip bir kase kirazı önüme getiren Miraç gibi, Alev'in üzerine titriyordu. İtiraf etmeliyim ki o anlar eğlendiğim zamanlardı ve Alev de benim gibi düşünüyor olmalı ki sinsi bir tebessüm etti.

"Yok yok, Dila ödül alsın. Sonra hep beraber kalkarız." dedi ve tekrar aperatiflerden birini ağzına attı.

"Herkes nasıl da emin ödül alacağıma?" diyerek araya girdim. Az önce Ömür'e dönmüş gözler, şimdi aynı hızda bana dönünce ben de gözlerimi irileştirerek bakmıştım hepsine.

"Ödül alacağına değil, sana inanıyoruz biz." dedi Miraç ve sandalyemin sırtına kolunu atıp beni kendisine çekti.

"Aynen öyle." diyerek araya girdi Asaf abi. "Kara Kiraz, senin sayende bu kadar duyuldu. Sen tedavi ettiğim o yaralı kadınların sesi olmasaydın kimse bu kadar emin konuşmazdı."

"Sen gerçekten büyülüsün." diye ekledi Ömür. Sesindeki ciddiyeti hissettiğimde ise yutkunmadan edememiştim. "Varlığınla birçok şeyi düzeltiyor, sözlerinle birçok insanı iyileştirebiliyorsun. Sen yoksan, her şey yarım. Sen yoksan, biz bir türlü tamamlanamıyoruz ve Kara Kiraz'ın başında sen olmasaydın bu kadar geniş çaplı bir proje olmazdı. O yüzden bu ödülü en çok sen hak ediyorsun. Hepimiz buna inanıyoruz."

Başımı Miraç'ın omzuna koyup "Teşekkür ederim." diye mırıldandım. Başka diyecek bir söz bulamıyordum zaten. Birileri beni övdüğünde dilime kilit vuruluyordu sanki ve bunu onlar da bildiği için sessiz kalmışlardı.

"Öncelikle iyi akşamlar! Hepiniz sekizincisi düzenlenen Erato Ödül Törenine hoş geldiniz!" Oldukça şık giyinmiş kadının sözleri üzerine yaklaşık beş yüz kişinin bulunduğu salonda büyük bir alkış tufanı kopmuştu.

Onar kişilik masalardan oluşan yaklaşık elli masa vardı ve neredeyse her sandalye de doluydu. Herkes şık giyinmiş, herkesin duruşu kendinden emindi. Yine de gözlerin çoğu, Karadağların bulunduğu masadaydı. Ülkede ses getiren kişilerin bu soyadını taşımasının bir sonucuydu bu.

Bir saatlik süreçte birçok ödül dağıtılmış, birçok ödül konuşmasını dinlemiştik. Gece eğlenceli geçiyor ve zamanın ne kadar hızlı aktığını fark

edemiyorduk fakat sıra benim aday olduğum ödülün açıklanmasına gelince zamanın ilerlemeyi bıraktığını hissetmiştim.

Miraç, heyecanıma ortak olmak için bacaklarımın üzerine koyduğum ellerimden tuttu ve gözlerini sunucu kadına çevirdi.

"Ve geldik merak edilen bir diğer ödülümüze!" Elindeki kartlara bir kez daha göz atıp mikrofona yaklaştı ve "Erato Yılın Kadını ödülünün sahibi..." Birkaç saniye ara verince kalbim daha da hızlı atmaya başlamıştı ve eğer bu kadının kalbime bir zoru yoksa sonucu hemen açıklamalıydı.

"Dila Karadağ!" Dudakları arasından adım firar eder etmez büyük bir alkış tufanı kopmuş ve salondaki her göz bana çevrilmişti. Ben şaşkınca Miraç'a bakarken o da tebessüm edip yüzünü bana çevirdi. Benim şaşkın yüzümü gördüğü için gülüşü daha da derinleşti ve saçlarımın bitimine bir öpücük kondurup "Biliyordum." diye fısıldadı.

Önce o ayağa kalktı ve elini uzatarak benim de kalkmama yardımcı oldu. Derin yırtmaçlı siyah uzun elbisemin eteğini düzeltip ayağa kalktım ve çok da uzağımızda olmayan sahne merdivenlerine doğru yürümeye başladık. Merdivenleri çıkmama yardım eden Miraç, bana son bir kez gör kırpıp masamıza geri dönmüştü. Ben ise bedenimi dikleştirdim ve kendimden emin adımlarla sahneye doğru yürümeye başladım.

Alkışlar susmamış, ben sarışın kadının elindeki ödülü elime aldığımda daha da şiddetlenmişti. Altın sarısı, birbirine sarmal bir şekilde bağlanmış iki sarmaşıktan ibaret olan ödülün altındaki kare kısımda ise büyük harflerle "Erato Yılın Kadını Ödülü" yazıyordu.

Kürsünün arkasına geçip mikrofonu kendime doğru çektiğim sırada ise salonda derin bir sessizlik oluşmuştu.

"Öncelikle iyi akşamlar diliyorum." dedim heyecanımı gizleyemediğim bir tonda. "Bu ödülü almış olmak, yılın kadını seçilmiş olmak gerçekten de gurur verici ve sizlere teşekkür etmek istiyorum." dedim sunucu kadına dönerek. O da gülümseyip başını hafifçe öne eğmişti.

İşin can alıcı kısmı olan ödül konuşmasına gelmişti sıra.

"Kara Kiraz'ın temellerini ilk attığım zamanlarda bu kadar insana ulaşacağımızı bilmiyordum açıkçası. Bu kadar çok yardıma muhtaç insanların olduğunu ve bu insanları göremediğimizi bilmiyordum ama yaşayarak öğrendim. Yaşama hakları elinden alınmış, nefes almasına bile izin verilmeyen onlarca kadına bir yuva olduk hep beraber. Siz de o yardım çığlıklarına sessiz kalmadınız ve yaptığınız bağışlar sayesinde birçok insanın kalbine dokundunuz. Bunun için sizlere çok teşekkür ederim."

Tekrar bir alkış tufanı koptu salonda. Görebildiğim her el, beni alkışlamak için havaya kalkmıştı.

"Zor zamanlar atlattım. Bazen şimdi elimde tuttuğum ödülde yazan 'kadın' kelimesini geçtim, insan olmayı bile unuttuğum zamanlar oldu. Yaralandım, örselendim, görmezden gelindim. Açığa çıktığımda ise benim yanımda olmaları gereken insanların sırtımdaki yaralar yüzünden yazdığı haberlere konu oldum. Kadındım çünkü. Kolay kırılabilen, kolay ezilebilen biriydim. Kadın olduğum için bu yaralara neden sahip olduğum değil, neden bu yaraları gizlediğim konuşuldu günlerce."

Salondaki sessizliğin tek sebebi, gerçeklerin can yakıcı olmasıydı.

"Evet, beş sene boyunca bir hücrede yaşam mücadelesi verdim. Gücümü bastırmak isteyen babamdan şiddet görüp, beni görmezden gelen annemin şefkatinden mahrum bırakıldım. Fiziksel üstünlüğü güç sanan insanlarla senelerimi harcadım ama şimdi elimde tuttuğum bu ödül sayesinde önce kendi, sonra da bu dünyada nefes alan bütün kadınların gücünü ispatladığıma inanıyorum."

"Kendimizi ispatlamak zorunda değiliz elbette. Kimseye kendi gücümüzü göstermek zorunda da değiliz ama her gün kadınların hor görüldüğü o kadar çok olayla karşılaşıyorum ki bazen buna bir dur demek için pençelerimizi çıkarmamız gerekiyor."

"Kadın olduğum için gurur duyuyorum. Şiddete maruz kalsam da ayağa kalktığım için kendimle gurur duyuyorum. Kendi isteklerini gerçekleştirmek isteyen insanlara kafa tuttuğum için kendimle gurur duyuyorum. Ve siz," Yüzümü kapatan saçlarımı geriye doğru attım ve salona baştan sona göz gezdirdim. "Belki de şimdi dillendirmeseniz bile

şiddete maruz kalan siz, sizi özgür kılmak için savaştığımı sakın unutmayın."

Başımı kaldırıp omuzlarımı dikleştirdim. "Korkmayın kimseden. Sizi ezmelerine izin vermeyin. Rızanız olmadan size dokunmak isteyen insanlarla aynı havayı solumak zorunda değilsiniz ve en önemlisi de bu muameleye sessiz kalmayın. Kara Kiraz'ın kapısı herkese açık. Şimdi bileklerinize dolanmış görünmez zincirleri kırmanızın tam sırası!"

"Toplum içinde kahkaha atmaktan çekinmeyin. Sevdiğiniz elbiseyi giymekten alıkoymayın kendinizi. Dudaklarınıza bağlanmış ve çığlıklarınızı kesen şalı çekip atmaktan korkmayın. Başınızı eğmeyin. Gülüşlerinizi soldurmalarına izin vermeyin. Tercihleriniz yüzünden sizi yargılayan insanlara karşı sessiz kalmayın. O babamdır, o amcamdır, o abimdir, o kuzenimdir, o eşimdir, diyerek özgürlüğünüzü elinizden alan insanlara boyun eğmeyin."

"Hayat bir sınavdan ibaret ve biz kadınlar olarak bu sınavda erkekler ile eşit haklara sahip değiliz. Ben, Dila Karadağ, bu düzeni yıkmak için var oldum. Ben, Dila Karadağ, susturulmuş her kadının çığlıklarını duyurmak için dudaklarıma bağlanmış şalı söküp attım. Ben, Dila Karadağ, özgürlüğü için savaşan her kadının yanında olmak için zırhımı kuşandım. Ben, Dila Karadağ, bir kadın olarak doğdum ve özgür bir kadın olarak ölmek için var oldum."

"Ve siz, adını bilmediğim onlarca insan, bu düzeni değiştirmek ve kadınların da özgürce yaşayabildiği, akşamları korkmadan gezebildiği, otobüse tek başına çekinmeden binebildiği, özgürce sevgilisinden ayrılabildiği bir dünya yaratmak bizim ellerimizde. Sessiz kalmayın. Hiçbir kadının çığlıklarına sağır olmayın."

"Bir kadın olduğum için, bir anne olduğum için çok şanslıyım. Bu şansın elimden alınmasına izin vermeyeceğim. Siz de vermeyin ve eğer bir yardım eline ihtiyacınız varsa elimi size uzattığımı hiç unutmayın. Tekrardan bu ödüle layık görüldüğüm için önce size, sonra da Erato ekibine çok teşekkür ederim. İyi akşamlar." dedim.

Masalarında oturup beni dinleyen her davetli ayağa kalktı ve beni alkışlamaya başladılar. Ben de elimdeki ödülü bir kez havaya kaldırıp kalabalığa doğru bir selam verdim.

Korkmak, çekinmek yoktu. Şiddete, tecavüze maruz kaldığım için utanıp kabuğuma çekilmek de yoktu. Kurduğum cümleler her ne kadar canımı yaksa da farkındalık yaratmak adına açıkça konuşmak ve yaralarımla yüzleştiğimi gösterip birçok kadına yol göstermem gerekiyordu.

Seve seve anlatıyordum ben de.

Ben babasından beş sene boyunca şiddet görmüş, abi dediği bir adam tarafından tecavüze uğramış, sevgilisi tarafından aldatılmış, ailesi bildiği insanlar tarafından ihanete uğramış bir kadınım. Ve beni bunları yaşayan kadın olarak değil de her zorluğun üstesinden gelmiş ve hayata tutunmuş kadın olarak hatırladığınız için çok teşekkür ederim.

"Miraç, bu eve giden yol değil?" Karanlık yola odaklı gözlerimi Miraç'a çevirdim ve kaşlarımı çatarak baktım Miraç'a. O ise sözlerim üzerine gülümsedi ve yola odaklı gözlerini bana çevirdi.

"Eve gitmiyoruz zaten." dedi ve göz kırptı.

"Ne demek eve gitmiyoruz? Ama Manolya bizi bekliyor." dedim telaşlı bir tonda. "Geç oldu, eve gidelim."

"Sakin ol güzelim. Ben ayarladım her şeyi ve söz verdiğimiz gibi sekizinci rüyasını görüyorken yanında olacağız." dedi gayet sakin bir tonda.

Yine kendince bir şeyler planladığını anladığım için sessiz kalmıştım. Böyle minik sürprizler yapmaya ve beni meraktan kıvrandırmaya bayılıyordu zaten.

Beşiktaş sahilinde sessizliğin hakim sürdüğü limanın önünde arabasını durdurur durdurmaz başıyla inmem için bir işaret yaptı ve üzerimdeki siyah elbisenin eteğini toparlayıp arabadan indim. Mayıs ayında olduğumuz için

yumuşak bir rüzgar tenimize çarpıyordu ama bizi üşütmekten ziyade rahatlatıyordu bu hava.

Hemen arkamızda duran arabadan da Batu inmişti ve yanımıza gelmek yerine arabasının arka kapısını açtı. Yavaş hareket ederek Manolya'yı kucağına aldığını gördüğümde ise yüzüme geniş bir tebessüm yayılmıştı.

Manolya'nın gözleri açık olsa da oldukça uykulu gözüküyordu. Yanımıza geldiğinde bizi gördü ve kapanmak üzere olan gözlerini biraz açıp bize gülümsedi. Kollarını bana doğru açtığı için kucağıma alıp başını omzuma yasladım. Koala misali bana sarıldı ve uyku mahmurluğuyla "Yedinci rüyamı görüyorken uyandım anne. Sekizinci rüyamı sizle göreceğim." diye mırıldandı.

Miraç, gülümseyip Manolya'nın saçlarını okşadı ve "Hadi o zaman yatağına yatıralım seni." diye mırıldanıp tombul yanağına bir öpücük bıraktı. Babasının sakalları yüzünü gıdıkladığı için kıkırdamıştı Manolya.

Miraç kolunu belime sarıp bedenimizi arkamıza çevirdiğinde ise geçtiğimiz sene aldığımız ama daha doyasıya kalamadığımız yatımızı görmüştüm. Bunun üzerine gözlerimi Miraç'a çevirdim ve yata doğru adımlarken merakla baktım gözlerine.

"Ufak bir tatilin hepimize iyi geleceğini düşündüm." diye mırıldanıp göz kırptı.

Saat on ikiye gelmek üzere olduğu için ilk işimiz Manolya'yı yatağa yatırmak oldu. Yatın küçük odalarından birisini kendi oyuncakları ve kıyafetleri ile doldurmuştu ve biz de direkt o odaya yatırmıştık. Gözleri bir açılıp bir kapanıyorken üzerine örttüğüm pikeyi minik elleri ile hafifçe sıktı ve "Tatlı rüyalar annelerin en çiçeği." diye mırıldandı.

Yatağın köşesine oturup yanağına kocaman bir öpücük kondurdum ve boynuna burnumu yaklaştırıp derin bir nefes çektim ciğerlerime. "Tatlı rüyalar cennet kokulum." diye fısıldadım. Kokusu öyle eşsiz, öyle hoştu ki yaşarken cenneti hissediyor gibiydim. Mavi gözleri öyle huzurlu bakıyordu ki yorgun gözlerime, yüreğimi bir kuş kadar hafifleştiriyordu.

"Tatlı rüyalar babaların en güçlüsü." diye mırıldandı bu sefer. Miraç da ben gibi yatağa oturup Manolya'nın yanağını öptü ve kokusunu ciğerlerine çekti.

"Tatlı rüyalar minik tohum." diye fısıldadı neşeli bir tonda. Manolya'yı da, beni de güldürmüştü hitabı.

"Ne zaman bana böyle demekten vazgeçeceksin baba?" diye sordu Manolya. Miraç ise kızının kumral saçlarını geriye doğru atıp yanağını okşadı birkaç saniye.

"Beyaz bir manolya olduğunda." diye fısıldadı.

Gözlerimi ona çevirip buruk bir tebessüm ettim.

Bir kelimede insanın acıları, inançları, gücü, umudu, hüznü ve mutluluğu saklı olabilir miydi? Kiraz ve beyaz manolya kelimeleri bizim hayatımızı, acı günlerimizi, yalnızlıklarımızı ve en çok da kaderimizi temsil ediyordu ve evet, bir kelimede bir hayat gömülü olabilirdi.

"Elimi tutar mısın?" diye sordum başımı Miraç'a çevirerek. Korkuluklara yasladığı ellerini çözdü ve itiraz etmeden tuttu elimi.

Karadan çoktan uzaklamış ve Marmara'nın ortalarında demir atmıştık sabaha kadar. Sabah da Miraç'ın dediğine göre Çanakkale Boğazı'ndan geçip Ege'ye açılacaktık. Şimdi ise yatın uç kısmında saatler 2.21'i gösterirken denizin karanlığını izliyorduk sessizce. Üzerimizdeki kıyafetleri çıkartmıştık ve ben siyah askılı bir bluzun altına siyah bir şort; Miraç ise beyaz bir tişörtün altına siyah bir eşofman altı giymişti.

Kahve gözleri gecenin karanlığında bir zift gibi gözlerime çarparken meraklı yüz ifadesi beni gülümsetmişti. Artık neden elini tutmak istediğimi merak ediyordu.

"Okyanusun derinine inmeden özgürlüğü hissedemezsin, diye bir cümle okumuştum dün bitirdiğim kitapta. Şimdi, bir dakikalığına bile olsa benimle

okyanusa sığınır mısın Miraç Karadağ?" diye sordum kısık bir ses tonuyla.

İrisleri her ne kadar bir zift karasına bürünse de ona tezat parıltıları da bembeyazdı. "Ben kendi okyanusuma seneler önce sığındım zaten Dila Karadağ. Senin kıyılarını sınırı bilen kurak topraklarımı yeşertti okyanusun." Bu sefer de o tuttu boşta kalan diğer elimi. "Ama eğer istiyorsan yabancı okyanuslara da sığınırım. Eğer ellerimi hep tutacaksan okyanusun en derininde seninle nefessiz kalırım." dedi tok bir ses tonuyla.

Kocaman gülümsediğimde de dudaklarımın kenarına bir öpücük kondurdu ve tenimin üzerinden bir nefes çekti ciğerlerine.

"Hadi o zaman." diye fısıldadım ve elini daha sıkı tutmaya başladım. Dolgun dudakları usulca iki yana kıvrıldı ve beni taklit ederek "Hadi o zaman." diye fısıldadı.

Atladık ikimiz de suya. Tenlerimiz uyuştu ilk önce. Sonra sımsıkı sardı kollarını bedenime. Ben kahkaha atarak suyla oynuyorken onun kirpiklerinden su damlıyordu ve birkaç kez kırpıştı gözlerini. Her açıp kapattığında daha da koyulaşan kahve gözlerini yüzümde gezdirdi, gülüşlerimi hayranlıkla izledi.

"Sen benim en keskin sınırlarımsın Dila." diye fısıldadı kahkahalarım sessiz tebessüme dönüştüğünde. Ayaklarını daha hızlı çırptığı için ikimizi de suyun üzerinde tutmayı başarıyordu. "Ama aynı zamanda sınırlarımı yıkan sonsuzluğumsun da. Her şeyimsin. Hayatım, aldığım nefesim, ettiğim duam, kurduğum hayalimsin."

Yanağında ince bir yol çizip tekrar denize karışan damlalara dokundum ve tenini, sakallarını okşadım. "Ufak bir tesadüftü beni sana getiren. Şayet o gece, dümdüz koşmak yerine orman yoluna girseydim seni tanıyamayacaktım. Şayet o gece, o yoldan geçmeseydin beni hiç tanıyamayacaktın." Nefesleri yüzüme çarptıkça benim de soluklarımı düzensizleştiriyor, kalp ritimlerimi şaştırıyordu.

"Sen benim tesadüfüm olamayacak kadar kaderimsin Dila Karadağ."

"O zaman savrulur musun benimle hiçlikte? Kısa bir an da olsa hisseder misin benimle özgürlüğü? Kaybolup gitmeden önce her şeyin güzel olacağına dair söz verir misin?" Bir eli belimi sımsıkı tutarken diğer elini sudan çıkartıp yanaklarımı okşadı birkaç saniye.

"Her şey güzel olacak." Aramızdaki mesafeyi sıfırladı ve dudaklarını dudaklarıma mühürledi. "Söz veriyorum, her şey çok güzel olacak."

Kısa süren öpüşmemizin ardından uyuşan dudaklarımıza koca bir tebessüm sığdırdık ikimiz de. İçimizde yıkılmış duvarları arasında esaretleri biten çocuklarımız da kavuşmuştu artık. Onların da elleri birbirine sımsıkı bağlı, gözleri birbirine mühürlüydü.

Sonra daldık okyanus bildiğimiz denize.

Dalgalar savurmak istedi bedenlerimizi.

Ellerimizi öyle sıkı kenetledik ki ne sert dalgalar ayırdı tenlerimizi ne de karanlığa gömülmüş okyanus.

Daldık. Okyanus, uyguladığı basınçla bizi uzaklaştırmak istedikçe daha çok daldık.

Birbirimize sımsıkı sarılıp okyanusun en derinine yüzdük. Sadece bir an. Aklıma kazıyacağım tek bir an, serbest bıraktık bedenlerimizi.

Savrulduk hiçlikte.

Yok olduk karanlıkta.

Özgür olduk okyanusun en derininde.

Bir küçük kiraz meselesi...

SONSUZ

SON SÖZ

Kelimelerin kifayetsiz olduğu bir duraktayım şimdi. Ne desem sönük kalacak gibi. Kurduğum tek bir cümle silikleştirecek sanki bu büyülü anı. Bitti diyemiyorum. Onları son kez yazdım, sonsuzluk adı altında son kez kaleme aldım diyemiyorum. Konduramıyorum da. On aydır öyle çok kapladılar ki benliğimi şimdi onlara bir "son" kelimesini yakıştıramıyorum.

Kara Kiraz, bitmedi. En azından benim için bitmedi. Zihnimin bir köşesinde nefes almaya devam edecekler. Onlar yüreğime sakladığım, etrafımdaki kimseye göstermediğim bir sırrım olarak yaşamaya devam edecekler.

Tesadüfen başladım Kara Kiraz'ı yazmaya. Nasıl oldu, ne düşündüm de başladım hiç bilmiyorum. Sadece bir anda bir Word dosyası açıp Dila ile tanıştığınız ilk paragrafları yazdım. Devam ettirmek gibi bir düşüncem de yoktu aslında. Planlar yaptım, şöyle şöyle olacak dedim ama zorluklar yaşadım fazlasıyla. Pes etmeye alışmıştım ve Kara Kiraz'ı da sonuna kadar yazacağımı düşünmüyordum.

Dila'yı yazarken, Dila'nın insanlara umut olması için çabalarken içimdeki o gücü de fark ettim ve Dila'ya bir kez sarılmasam bile yüreğime dokunduğunu hep hissettim. O gülümsediğinde ağladım, o ağladığında gözyaşlarımı elimin tersiyle sile sile daha çok ağlattım onu.

Ben acımasız biri değilim elbette. Sadece gerçekleri yazdım. Ne gördüysem onu yazdım. Ne kadar mutlu hayaller kurduysam Dila'ya o hayalleri yaşattım. Koca bir aile sığdırdım küçücük hayatıma. Sınırlarımı yıktım Dila ile. Nefretimi kustum Kerim ile.

Ele aldığım hiçbir karakter öylesine yazılmadı. Siz göremeseniz de kendi hayatımın sitemlerini de sığdırdım satırlarıma. Yazdığım her karakterde bir ben saklıydı. Anlattığım her olayda bir mazi gizliydi.

Çok şey görmedim ben. Daha on dokuz yaşında, bu yolun çok başında bir kadınım. Tecrübem de yok. Kara Kiraz, kendimi tam anlamıyla verip

yazdığım ilk kurgum. Çok acemiyim, hatalarım da var elbette ama şimdi tüm kalbimle söylüyorum ki, ben başardım. İlk tecrübemi edindim, sonunu göremediğim o yolda en büyük adımımı attım belki de.

Kara Kiraz ile iyileştim ben de. Kimseye göstermediğim, kimsenin de görmek istemediği yaralarımı Dila sardı. Sessizce yatağımda ağlarken Dila zihnimde belirdi defalarca. Başından geçenleri, kurduğu hayalleri, ellerini sımsıkı yumup sakladığı umutlarını düşündüm ve iyileştim.

Fazla uzun tutmak istemiyorum bu satırları. Dila ile kendimi yeterince anlattım zaten. Sadece teşekkür etmek istiyorum şimdi.

Bu çetrefilli yolda ellerimden tutan, Kara Kiraz sayesinde tanıdığım bütün dostlarıma teşekkür ediyorum. Bölüm attıktan sonra dakikalarca bölüm dedikodusu yaptığım Çağla'ya; tökezlediğimde ellerimden tutup bana yol gösteren Aleyna'ya; eleştirileriyle bana ışık tutan ve her zaman yanımda olan Mr. Perfect'e; Alaz'ın öpücükleri ile ciddi bir meselesi olan Ulaş'a, Dila üzüldüğünde "Senin yerine ben üzüleyim, acılarını bana ver." diyebilecek kadar geniş bir yüreğe sahip olan Selin'e ve yorumlarıyla, düşünceleriyle yolumdaki taşları kenara iten okuyucularıma çok teşekkür ederim.

Sabırsızlıkla bölüm beklediğini söyleyenlere, bölümü attığım anda okuyup yorumlarını benden esirgemeyen herkese çok teşekkür ederim. Ben şimdi bu satırları yazabiliyorsam sizin sayenizde. Ben şimdi bir yandan gözyaşı döküp bir yandan da kocaman bir tebessüm edebiliyorsam sizin sayenizde.

Dila'nın çığlıklarına kulaklarınızı kapamadığınız için, Miraç'ın buzdan duvarları arasında hapsolmuş o çocuğun ellerinden tuttuğunuz için çok teşekkür ederim.

Bir süre yokum. Kara Kiraz'ı ve Kara Kiraz Dilhun'u düzenlemeye alacağım ve daha iyi bir hale getireceğim. Değişiklikler de olacak. Ayrıca, kurduğum bir hayal da var tabii. Kara Kiraz'ı bastırmak... Olur mu, bilmem. Daha bir şey söylemek için çok erken fakat düzenlemeye aldığımda da yayınevine göndermek için uygun bir proje haline getireceğim.

Ben umut etmeyi severim. Hayal kurmak da güzel şey sonuçta. Bir gün olur da güneş benim için doğarsa Kara Kiraz'ı bastırmak için çalışmalara

başlayabilirim.

Şimdi sizden ufak bir ricam var. Sessizce okuyup giden okuyucularımdan da istiyorum bunu.

Kara Kiraz sizin için ne ifade ediyor? Hayatınızda bir değişikliğe sebep olabildik mi?

Benim için bu sorulara cevap verirseniz çok mutlu olacağım.

Umut etmeyi hiç bırakmayın Kara Kiraz ailesi. Zifiri karanlığınızı kucaklayın ve güneşli günlerin çok yakınınızda olduğunu unutmayın.

Yeni bir kurguda görüşmek üzere...

ÖZEL | SEN RAHAT UYU BEBEĞİM

"Umut et. Sev. Sevil. Gülümse. Düşün. Ağla. Kalk ayağa. Dizlerin kanasın ama sakın acıyı görmezden gelme. Gözyaşlarını silme. Bak kendine aynada. Gördüğün kadına bak. Nasıl acı çektiğini gör ki, canının yandığını saklama kendinden. Asla nefret etme o yanakları ıslanmış yüzden. Sadece bak ve gör o yaşlı gözlerde parıldayan umut ışığını."

Seneler önce Bahar abla söylemişti bana bunları. Babam ve Karan beni kaçırdıktan ve tekrar malikaneye geri geldiğim günlerde söylemişti. Şefkat ile ettikleri işkence zihnimin her bir zerresine sızmış ve benim soluklarımı keserken yatağıma oturmuş, ellerimi sımsıkı tutmuş ve bir anne edasıyla konuşmuştu. Bunları söylerken sessizce gözyaşı döküyordu çünkü her ne kadar güçlü durmaya çalışsa da o da acıları içinde kıvranan yaralı, yaralandığı kadar da güçlü bir kadındı.

Kalbimin en derinlerinde, sonsuz bir uykuya dalmış bir histi şimdi soluklarımı benden esirgeyen. Gözlerimdeki yaşları aynadaki aksime bakarak izliyordum ve hissettiklerim de düşündüklerim de karmakarışıktı. Sağ elimin biraz ötesinde öylece duran cisme bakamıyordum. Korkuyor muydum?

Bahar abla gibi olmak beni korkutuyor muydu? Onun konumuna gelmek, onun sorumluluklarına benzer bir sorumluluk alacak olmam beni korkutuyor muydu?

Dizlerim delik deşik, daha akan kanlarım bile dinmemişken ayağa kalkamayacağım için miydi bu endişem? Sonuçtan mı nedenlerden mi kaçıyordum?

Umut etmek istiyorum ama. Sonuç her ne olursa olsun, nedenler her ne ile başlarsa başlasın umut etmeyi hiç bırakmak istemiyorum. Çünkü her ne

kadar nefes alıyorsam o kadar da umut etmeliyim hayatta kalmak için. Yoksa bu acılar nasıl dinecek, bu gözyaşları nasıl kuruyacak?

Kirpiklerim tek tek titrerken kalbimdeki sızı daha da baskı yapmaya başladı ama bu sızının heyecandan olduğunu biliyordum. Bir mucize için heyecanlanıyordum. Bir mucizeyi var edip edemediğimin savaşıydı nedenlerim.

"Bu senin savaşın, bu senin mucizen." Mavi gözlerime uzun bir süre baktım. Sonucu beklerken yaptığım tek şey buydu.

Kendini gör Dila ama gözlerine değil, arka plandaki umutlarına bak. Nasıl da parıldıyorsun öyle? Nasıl da ışıl ışılsın? Ne çok yaran var ama ne de güzel kalktın ayağa her defasında? Ne güzel saç tellerin, titreyen parmakların... Ne güzel kadınsın Dila, ne büyük savaşçısın.

Peki korkmak? Bu seni var eden bir şey mi Dila? Acı çekerek öğrendin sen güçlü olmayı. Kimse sana güçlü olmanın ne kadar zor olduğunu öğretmedi ama babandan korkmadığın için aldığın nefeslerine bile umut karıştı. Bunu unutma Dila. Kim olduğunu, neler yapabileceğini unutma.

Gözlerimi aynadan çekip hiç düşünmeden lavabonun üzerinde duran teste baktım.

İki çizgi.

Gözlerimi tekrar aynaya çevirdim ve yüzüme tekrar baktım. Ne olacaktım ben? Tekrar teste baktım.

İki çizgi.

Sağ elim hemen karnıma gitti. Ellerim titriyor, gözlerimden akmak için yaşlar bekliyorken hiçbir şey yapmayıp sadece karnıma dokundum.

Dudaklarım titrerken kocaman bir kahkaha attım. Susturamadım kendimi. Yapamadım, avcumun içinde mucizemi hissetmeye başladığım andan itibaren saniyeler süren bir kahkaha attım.

"Anne olacağım." Aynadaki aksime bakıp söyleyebildiğim tek şey buydu. Doktorlar olmaz, deneyin ama başaramazsanız üzülmeyin demelerine rağmen bir mucize gerçekleşmişti işte. Anne olacaktım ben! Bu sefer bebeğimin ellerinden sımsıkı tutacak ve bir kez daha kaybetmeyecektim. Anne olacaktım ben! Bahar abla gibi, anne olacaktım ben.

Banyodan hızlıca çıktım ve bugün şans eseri bizde kalan Ömür'ün odasına kapısını çalmadan girdim. Kulaklıkla müzik dinliyor, telefonuyla ilgileniyordu. Odasına aniden dalınca haliyle şaşırmış ve yataktan bir anda çıkmıştı.

"Noldu Dila?" diye sordu telaşla. Yüzümdeki şaşkın ve donuk ifade onu da korkutmuş olmalıydı ama nasıl konuşacağımı bilmiyordum. Sadece aklıma ilk geleni yapmış ve buraya gelmiştim.

Sağ avcumda sıkıca bastırdığım testi usulca kaldırdım ve Ömür'ün görebileceği şekilde çevirdim. Önce kaşlarını çattı, sonra dudakları hafifçe aralandı ve en sonunda da gözlerini kocaman açıp bir anda çığlık atmaya başladı.

"Oha! Oha! Oha!" Kahkaha atmaya başladığında ben de ona eşlik etmeye başladım. Konuşmadan ne çok satır sığdırmıştım kahkahama. Ne çok sevinç, ne çok umut saklıydı ses tonumda.

"Anne oluyorum Ömür." Titreyen dudaklarımın arasından çıkan tek cümle buydu ve bunu duyan Ömür, bir anda benim gibi ağlamaya başladı. Her tepkiyi aynı anda vermeye başlamıştık ama buna şaşırmıyordum artık.

"Teyze oluyorum Dila! Ben teyze, sen anne, abim baba oluyor!" Yatağın kenarından uzaklaştı ve koşarak yanıma gelip sımsıkı sarıldı. Çenemi omzuna yaslayıp sarsıla sarsıla mutluluktan ağlamaya başladım.

"Anne oluyorum..." İlk bebeğimi kaybettiğimde kalbimden kopup giden ne varsa sanki şimdi ilmek ilmek yeniden örülüyordu. Kuru bir et parçasından ibaret olduğumu düşündüren her ses susuyordu şimdi. Sönen her umut ışığım, testin üzerinde gördüğüm iki çizgi sayesinde tekrar parıldamaya başlıyor, sessiz bir inzivaya çekilmiş ruhum yeniden doğuyordu adeta.

Bu his çok güzeldi.

"Mükemmel bir anne olacaksın hem de!" Ömür daha sıkı sarılmaya başladı. "Dünyada gördüğüm en güzel anne olacaksın!" O da ben gibi sarsıla sarsıla ağlamaya başladı. Belki de anne özlemi kalbine çökmüş, ona bir başka acı bahşetmişti.

Kalbimin üzerinde hissettiğim kalbi, en az ben kadar hızlı atıyordu. Boynuma sıkıca sardığı kolları heyecandan titriyordu. Benden farksızdı işte. Aylar önce bebeğimi kaybettiğimde çektiğim her acıyı Miraç'tan sonra en yakından o gözlemlemişti ve bu süreç, onu da çok yıpratmıştı.

Ama her şey geride kalmıştı artık. Kalbim günler sonra ilk kez böyle bir heyecanla, böyle bir mutlulukla atıyordu. Hayatım yoluna giriyordu. Biz durmadan yeni hayatımızın temellerini atıyor, bize acıyı tattıran her anının üzerine saydam bir yara bandı yapıştırıyorduk. Görmezden gelmek bir an bile aklımızdan geçmiyor, yaşadığımız her acıdan farklı bir ders çıkarıyorduk.

Ve ben gittikçe daha çok Dila oluyordum.

Ondan ayrıldığımda ellerini hemen yanaklarıma koyup akan gözyaşlarına aldırmadan kocaman gülümsedi. "Mucizenin annesi olacaksın." diye mırıldandığında ben de hem gülüp hem de ağlamaya başladım.

Ömür iyi ki benim görümcemdi ve iyi ki vardı.

"Abim!" Yerinde zıplamaya başladı. "Abim çok sevinecek bu habere!" Yerinde dönerek sevinmeye, kahkahalarını daha yüksek sesle atmaya başladı. Ben de ona sadece kahkahalarında eşlik ediyordum. Şu durumda zıplayarak sevinmek, yapacağım en aptalca hata olurdu çünkü bebeğimi daha yeni hissetmeye başlamışken kaybetmeyi göze alamazdım. Asla.

Miraç'ın çok sevineceğine, en az Ömür kadar tepki vereceğine adım kadar emindim ve bu haberi ona vermek için can atıyordum.

"Ay git ara çabuk abimi!" Ömür bir anda dolabına yöneldi ve gece kalmak için getirdiği eşyaları yatağa atmaya başladı. "Pılımı pırtımı toplayıp evime

kaçıyorum! Sizi yalnız bırakmam lazım." Yüzünü kapatan saçlarını geriye doğru atıp "Yalnızken ver haberi!" diye konuşmaya devam etti.

"Ömür gitmene gerek yok gerçekten." diyip yanına gittim ve yatağa oturdum.

"Ben de Ömür isem kimse beni bu gece bu evde kaldırtamaz." dedi ve tekrar gülümseyip eşyalarını toplamaya başladı. "Abimin tepkisini çok merak ediyorum ama bu anınızı çamur etmek istemiyorum." dedi ve cevap vermeme izin vermeden çantasının fermuarını çekip sırtına taktı.

Miraç'ın gelmesine bir saat vardı ve ani bir ev baskınından kaçıyor gibi görünüyordu. Bir şey diyemedim artık ve ayağa kalkıp ona kapıya kadar eşlik ettim. Her üç merdiven inişimizde bana sarılıp "Allahım inanamıyorum!" diyerek yerinde sevinçle kıpırdanmaya devam ediyordu ve yapabildiğim tek şey tepkilerine kahkaha atarak cevap vermekti. Açıkçası konuşma ve hareket etme eylemini zorlukla yapıyor, hâlâ öğrendiğim gerçeği kendime ispatlamaya çalışıyordum.

Ömür yerinde zıplayarak, etrafında dönerek iki blok ötedeki evine doğru gitmiş, ben de evde yalnız başıma kalmıştım. Ne yapacağımı, ne düşüneceğimi bile bilmiyordum ama elimi karnımdan çekmem de bir o kadar imkansız gibiydi. Her an, nefes aldığım her saniye, bu minik mucizeye sımsıkı tutunmak istiyordum.

Bir saat akıp geçti. Hiçbir hazırlık yapamadım. Çekmecedeki balonları alıp şişirmedim, yemek hazırlamadım, üzerimi giyinip makyaj yapmadım çünkü anne olduğumu öğrendiğim halimle, Miraç'a baba olacağını söylemek istiyordum.

Her zaman aynı saatte eve gelirdi Miraç. Bana geç kalmamak için, daha doğrusu alt üst olan psikolojim yüzünden yalnız kalmamam için hep eve vaktinde gelirdi. Girer girmez gözleri beni bulur, içimi ısıtan bir gülümsemeyle bana bakardı ve o gün her ne kadar berbat dakikalar geçirdiysem hepsi uçup giderdi.

Bugün ise ben güldürecektim onun yüzünü. Ben bakacaktım gözlerine ve şirkette her ne kadar yorucu dakikalar geçirdiyse bütün yorgunluğunu

alacaktım.

Normalde hep salonda kitap okuyarak kahve içerken eve gelirdi ama bu sefer yatak odasında, yatağımızın üzerinde sırtımı yatak başlığına yaslayıp ayaklarımı uzatarak bekliyordum onu. Heyecandan ellerim titriyor, nefeslerim bile titrekleşiyordu ama yüzümdeki tebessüm bir saattir hiç silinmemişti. Bundan sonra da silinmeyecekti.

Kapının kilidini açtığını ve anahtarlarını anahtarlığa bırakma sesini duyduğumda daha çok heyecanlandım. "Ben geldim sevgilim!" diye seslenip her zamanki gibi salona girdiğini hayal ettim ve doğru hayal etmiş olmalıyım ki beni salonda bulamayan Miraç, hızlı ve sert adımlarla merdivenleri çıkmaya başladı.

Onun varlığını yakınımda hissettikçe heyecanım her uzvuma daha çok yayılıyordu ve kalp atışlarım öyle hızlanmıştı ki kulaklarımda uğuldamasını duyuyordum.

Kapıyı normalden hızlı bir şekilde açtı ve gözleri direkt yatağı buldu. Üzerinde öylece yatıyor olduğumu görünce rahat bir nefes verdi ama donuk halim onu tekrar endişelendirmişti.

"İyi misin güzelim?" diyip yanıma geldi ve yatağın ucuna oturdu. İri, kemikli parmakları elmacık kemiklerimi okşadı ve yüzümdeki saçları kulağımın arkasına attı. Kahve gözleri, yüzümün her zerresinde gezinip iyi olup olmadığımı anlamaya çalışıyordu. Onu daha fazla endişelendirmek istemedim ve kıpırdamayan dudaklarıma bir tebessüm yerleştirdim.

Miraç hiç duraksamadan dudaklarıma bir öpücük bırakıp geriye doğru çekildi ama parmakları tenimi okşamaya devam ediyordu.

"Halsiz misin? İyi hissetmiyorsan kliniğe gidelim." diye devam etti sözlerine. Ben konuşmadığım sürece felaket senaryoları yazmaya devam edecekti ama cümleleri toparlamak, gözlerine rahatça bakabilmek benim için çok zordu.

"Miraç." diye mırıldandım ve yanağımı yuva bilmiş eline doğru başımı eğdim.

"Dila." diye karşılık verdi hemen ve bana doğru biraz daha geldi. "Beni korkutmaya başladın." diye mırıldandı.

Kucağımdaki ellerimi kaldırıp yüzümdeki ellerinden tuttum ve kucağıma indirdim tekrardan. Sımsıkı tuttum ellerini. Mavi gözlerimi ona çevirip gözlerindeki yansımamı izledim ve ona bu sefer ben yaklaştım. Nefesleri artık yüzüme çarpıyor, tenimi karıncalandıran gözlerini daha yakından görebiliyordum.

"Birkaç gündür midem bulanıyordu." diye mırıldandım ve yutkundum. Halsizliğimden ve bulantılarımdan ona söz etmemiştim çünkü gereksiz yere endişelenmesini istemiyordum. Gelip geçici bir şey sanmıştım ama aslında hiç de öyle değilmiş. "Halsizdim de. Sana pek belli etmiyordum ama birkaç gün zor geçti benim için."

İçten içe bana kızdığının farkındaydım. Şu günlerde oldukça yoğun çalışıyor ve eve her ne kadar aynı saatte gelirse gelsin kafası hep dolu oluyordu. Rahatsız olduğumu göremediği için şimdi de kendisine kızıyordu.

"Bugün," diye fısıldadım. Sesimin daha yüksek çıkmasını bekliyordum ama onun aksine bir fısıltıdan ibaretti ve gözlerimden iki damla yaş süzülmüştü. Böyle yaparak onu daha çok endişelendirdiğimi biliyordum ama dilim ilk kez mutluluktan lâl olmuştu.

Bu his oldukça yabancı olduğu için kavramam da bir o kadar zordu.

Kucağımdaki ellerimi daha da sıkı tutmaya başladı. Varlığını tekrar ve tekrar hatırlatıp her ne yaşadıysam yanımda olduğunu göstermeye çalışıyordu. Bunu bilmek ve hissetmek halihazırda çoşmuş duygularımı daha da güçlendirmişti. Bu yüzden iki damla daha gözyaşım akarken gülümsemem daha da genişlemişti.

Derin bir nefes aldım ve kahve gözlerine bakıp "Baba olacaksın, Miraç Karadağ." diye fısıldadım.

Kaşları derinden çatıldı ve gözlerini hafifçe kısıp yüzünü bana biraz daha yaklaştırdı. "Baba olacaksın." diye tekrar ettim. Donup kalmış gibiydi.

Dolgun dudakları hafifçe aralandı ve "Hamileyim." diye devam ettim sözlerime. Öylece baktı bana.

Yaşıyor muydu?

Yutkundu. Kirpiklerini daha hızlı açıp kapatmaya başladı ve derin bir nefes alıp kaşlarını alnına doğru çıkarttı. "Ben," diye fısıldadı. Ne çok duygu saklıydı fısıltısında? Yüzünü biraz daha bana yaklaştırıp "Baba olacağım." diye devam etti.

Hemen başımla onayladım onu. Gözyaşlarım artık daha hızlı akıyor ve kahkahalarım daha da içten, daha da yüksek sesli oluyordu.

"Baba olacaksın." diye fısıldadım başımı aşağı yukarı sallamaya devam ederken. "Anne olacağım ben." Fısıltım bile titrekti ama "anne" kelimesi dudaklarıma çok yakışmıştı bence. Defalarca, dilim dönmeyene kadar bu kelimeyi söylemek istiyordum.

Anne olacağım, bir mucizenin ışığı, bir umudun alevi olacağım. Anne olacağım. Seneler önce kendi ruhumu bile yaşatmakta zorluk çeken ben, rahmimde bir mucizeye can olacağım. Anne olacağım. Ben, Dila Karadağ, anne olacağım.

"Dila." diye fısıldadı Miraç. Kahve gözleri pırıl pırıldı çünkü o da ben gibi ağlıyordu artık. Mutluluk gözyaşları ikimizin de yanaklarının kuraklığına bir son vermişti ve her ne kadar ellerimiz birbirimizin yanaklarında olsa da, hızla akan yaşları temizleyemiyorduk. Şikayetçi de değildik. Biz mutluyduk ve döktüğümüz her gözyaşına o mutluluk karışıyordu.

Ellerini yanaklarımdan çekip kollarını bir anda belime sardı. Gözyaşlarımız, kahkahalarımız birbirine karışmışken hızla ayağa kalktı ve ben bacaklarımı beline sarıp ona sarılmışken etrafında dönmeye, beni de döndürmeye başladı.

"Baba oluyorum!" Dilinden dökülen tek kelime buydu ama sanki kahkahalarının her biri birbirinden çok farklıydı. Beni kucağında döndürürken babasıyla geçirdiği anılar aklına geldiğinde, beni ilk bulduğunda, ilk kaybettiğinde, sonsuza kadar kaybettiğini düşündüğünde,

tekrar bulduğunda, ellerimi seneler sonra ilk kez tuttuğunda, duruşma salonunda bana sarıldığında, Bahar ablanın mezarında ellerimi tuttuğunda, evlenme teklifi ettiğinde neler hissettiyse şimdi de hepsini hissediyor ve bu duyguların her biri kahkahalarına da yansıyordu.

"Tamam tamam." diye mırıldandım, omzumu başına yaslayarak. "Lütfen indir beni." diye mırıldandığımda onun da sevinci durağanlaşmıştı. Beni tekrar yatağa oturtup hemen yanıma oturdu ve saçlarımı narin bir dokunuşla okşamaya başladı. Gözlerinden akıp giden mutluluk gözyaşları umrunda değil gibiydi.

Bacaklarımı karnıma çekip kollarımı da o boşluğa koydum ve başımı hafifçe sağa eğerek "Lütfen onu da kaybetmeyelim Miraç." diye fısıldadım. Gülüşü yavaş yavaş soldu ve çehresi daha belirgin bir hal aldı. "Bu sefer ölürüm, sevgilim. Eğer bu mucizenin ellerini tutamazsam bu sefer sahiden ölürüm."

Bana daha çok yaklaşıp gözlerimden akan yaşları kaşlarını çatarak silmeye başladı. "Öyle bir şey olmayacak." diye fısıldadı kararlı bir ses tonuyla. "Hayallerini, hayallerimizi kimsenin elimizden almasına izin vermeyeceğim. Duydun mu beni?" diye fısıldadı.

"Korkuyorum." diye fısıldadım ve alnımı, onun alnına yasladım. O ise gözlerimden akan yaşları bıkmadan silmeye devam ediyordu.

"Mutlu olmaktan korkma Dila." diye fısıldadı. "Geçmişin kara diye, geleceğini de kendi ellerinle siyaha boyama sakın."

"Onun ellerinden sımsıkı tutalım, olur mu?" diye fısıldadım beni bile şaşırtan bir titreklikle. Korkum ruhumun da bedenimin de her zerresine yayılmıştı ve bu korkudan bile korkar hale gelmiştim. Paramparça olmak buydu işte. Her bir can kırıklığını, her uzvumda hissetmek paramparça olduğumu yine gözlerimin önüne seriyordu.

"Sımsıkı tutacağız." dedi tok bir ses tonuyla. "Bana inan Dila. Onun elini hiç bırakmayacağım. Bu uğurda ölsem bile, kendi ellerinle çekip çıkardığın içimdeki çocuk onun ellerini hep tutacak."

Başımı boynuna gömüp gözlerimi sımsıkı kapattım. Miraç, benim cümlelerimin noktasıydı artık. Ufkum, hiçliğim, umudum, gücüm, ruhumdu bu umudu eksik çocuk. Bedenimi saran kollarının verdiği huzur sadece bana özeldi çünkü artık o da bendi. Birdik, üçümüz artık üç parçalık koca bir yapbozduk.

"Canın bir şey çekerse söyle tamam mı?" Yastığa gömdüğüm başımı hafifçe kıpırdatıp Miraç'ın yüzüne çevirdim. Sırtım gövdesine yaslı olduğu için ona bakmak biraz zordu ve fazla çabalamadan başımı tekrar yastığa koydum.

"Hamile olduğumu öğreneli sadece üç saat oldu." dedim keyifli bir tonda. "Aşerme şeyleri hemen olmaz ki."

Miraç, karnımdaki ellerimi parmaklarıyla okşamaya devam ederken "Canının bir şey çekmesini ayarlıyor musun Dila?" diye sordu. Nefesi ensemi gıdıklamıştı ve her defasında bu hissi deneyimlemeyi çok seviyordum.

Huylandığımı fark edince burnunu boynuma sürtüp "Hem Luanda'dan kiraz getirmiş adamız, karımın istediği ne varsa onu da alırım ben." diye mırıldanmıştı alaycı bir ses tonuyla.

"Üç sene sonra bile hatırlatacağını bilsem gitmene engel olurdum." dedim ve kıkırdadım.

"Hı hı..." diye mırıldanan Miraç, çoktan boynumu burnuyla gezinmeye başlamıştı. Derin bir nefes çekti ciğerlerine, yüzünü daha çok gömdü saçlarımın arasına. İkimizin de gözleri kapalıydı ve zihnimizde beliren o anı, ikimizde de aynıydı.

Ayağımda alçıyla verandada oturan ben ve birkaç dakika sonra minibüsle evin önüne gelip bana sekiz kasa kiraz getiren adam zihnimizi istila etmişti. O zamanları anmak şimdi çok garip geliyordu bana. Ya da bu kadar mutluyken o zamanlardaki Dila'nın bu kadar acı çekmesi hem canımı yakıyor hem de şimdiki halimden gurur duymamı sağlıyordu.

Öyle çok zaman geçmişti ki üzerinden, öyle çok güzel anım olmuştu ki bana sarılan adam sayesinde, geçmişimin yaraları silik bir ize dönmüştü.

Dizlerimde her ne kadar yara izlerim olsa da, kurumuş kanlarımı silen biri olmasa da ben ayağa kalkmıştım. Hayatıma devam etmiştim. O acılar içinde kıvranan kadını bağrıma basıp, ona ruhumda en özel köşeyi armağan edip şimdiki kadını ışıkların önüne çıkartmıştım.

"Yorgun musun peki?" diye sordu Miraç. Bana böyle güzel sarılıyorken yorgun olmam mümkün değildi.

"Biraz yorgundum ama dinlendim şimdi." dedim ve boynumun altından geçirdiği koluna başımı koydum.

"Eve yardımcı almamız lazım." diye ekledi düşünceli bir tonda. "Sen iş yapamazsın artık." Ben yataktan bile çıkmayı düşünmüyorken ev işi yapmamı beklememesi gerekiyordu zaten.

Sesimin çıkmamasından sessiz bir onay verdiğimi anlamıştı ve derin bir nefes alıp bana biraz daha sokuldu. Endişelerimi de, korkularımı da anlıyordu.

"Hadi gel yemek yiyelim." diye mırıldandıktan sonra yataktan doğruldu. Boynumun altındaki kolunu kendisine çekti ve dirseğini yatağa yaslayıp yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Ben burada yiyeceğim." diye fısıldadım ve bedenimi onun olduğu tarafa çevirdim. Gözlerine yansıyan endişeyi fark edebiliyordum artık.

Öfkesinden ve endişesinden dolayı çehresi belirginleşmiş, omuzları gerilmişti. Onun gözlerine bakmak yerine gözlerimi bugün işte giydiği gömleğindeki kırışıklıklara çevirdim.

Başını yastığıma koyup eğik başımı kaldırdı. Gözlerinden kaçmama imkan yoktu artık. "Bunu bir daha yapmana izin vermeyeceğim." diye fısıldadı. Öfkesi bana falan değildi. İlk bebeğimizi kaybetme riskiyle yüzleştiğimiz o günlerde yatakta bile kıpırdamaktan çekiniyordum ve psikolojimin alt üst olduğu o dönemlerde ikimiz de çok yara almıştık.

O yaraların kabuğunu soymak, tekrar kanatmak istemiyordu.

"Onu kaybedeceğime, bu yatağa kendimi zincirlerim daha iyi Miraç." dedim gözlerinden gözlerimi bir an bile çekmeden. Kıpırdasam, karnımdaki mucizeyi tutan ellerim kayacaktı çünkü. Biliyordum, kıpırdasam, hoplasam, zıplasam onu kaybedecektim.

Bunu nasıl göze alırım?

Sustu ve öylece gözlerime baktı. Çok mu acınası görünüyordum acaba? Her şey bitti derken, ilk kez anne olacağımı öğrendiğimden bir hafta sonra bebeğini kaybetmiş bir kadınım ben. Acınacak biri değil, endişelerime saygı duyulması gereken bir kadınım çünkü yaralarım öyle derinden ki, biri yarama üflese bile oluk oluk kanlarım akacak. Bunu göze alamam, tekrar bu kaybın acısını yaşayamam.

Miraç, hissettiğim her endişeyi anlamıştı çünkü çok değil, altı ay önce döktüğüm gözyaşlarımın hepsini kendi parmakları temizlemişti. Şimdi kabuk bağlamış yaralarımın üzerine saydam yara bandını bizzat kendisi yapıştırmıştı.

Bu yüzden bana itiraz etmedi ve Hürrem ablanın bizim için yaptığı yemekleri ısıtıp yatak odamıza getirdi. Bilgisayarını açıp bir film seçti. Bana akşam yemeğimi yedirdi, filmi izlerken uyuyakalmamam için defalarca uyardı çünkü bunu sürekli yapıyordum. Omzuna başımı yasladığım anda kirpiklerime huzurun yorgunluğu ağırlık yapıyordu ve çok geçmeden uyuyakalıyordum. Miraç bu huyumu hem sevip hem de hayıflanmaktan geri kalmıyordu.

Yemeğimizi yedikten sonra ise başımı boynuna gömerek günün yorgunluğunu alması umuduyla uykuya daldık.

Kapkaranlık bir hiçlik. Nefes almanı bile unutturur sana. Sağını, solunu bilemezsin. Tutmak istersin bir şeyi, boşlukta süzülür parmakların. Bağırmak istersin, sesini birileri duysun istersin ama olmaz kimse. Çığlıkların bir senin kulaklarını çınlatır. Gözyaşı dökmek istersin. Hıçkıra hıçkıra ağlamak istersin çünkü kaybolma hissi çepeçevre sarar seni. Korkarsın hiçlikten. Çok korkarsın.

Sessizdir. Seni sen bile duyamazsın bir süre sonra. Bağırdım sanırsın, oysa mırıltıdan ibarettir dudaklarından firar eden sözler. Gözyaşı döktüm sanırsın, oysa nefes bile alamazsın. Ellerin titrer. Bedenin ürperir çünkü korku, insanın da ruhların da en büyük düşmanıdır.

Bu yüzden çok severim hiçliği. Bu yüzden beş sene boyunca sessiz bir ortamda, kapkaranlık bir boşlukta, kendi çığlıklarımı duymaktan aciz bir hayat yaşadım. Belki de gözyaşı döktüğümü düşündüğüm her saniye kahkaha attım. Belki de sinir krizleri geçirip ağlarken aslında kahkaha atıyordum.

Bilmiyorum, hiçliği hissetmek bir o kadar kolayken onu tanımlamak da bir o kadar zor. Şimdiki gibi.

Neredeyim bilmiyorum. Bu karanlığın ucu bucağı var mı bilmiyorum ama şimdi, zifiri bir hiçliğin ortasında olduğumdan çok eminim. Peki neden? En son sevdiğim adamın kolları arasında uyuyordum ben. Nasıl gelmiştim buraya?

"Dila." Arkamdan gelen ses, daha kulaklarıma yeni ulaşmışken hemen ardından bir başka kelime daha duydum. "Tatlım."

"Bahar abla?" diye sordum boşluğa. "Neredesin Bahar abla?" diye bağırdım. Yani öyle umdum. Bağırmış mıydım? Bahar abla sesimi duymuş muydu?

"Buradayım." Nerede olduğunu bilmiyordum! Burada ise yanımda da olmalıydı.

Zifiri bir karanlıktan çıkageldi bir anda. Upuzun kumral saçları dümdüzdü. Yaşının getirdiği kırışıkları yüzünde hâlâ yerini koruyordu. Yemyeşil gözleri parıl parıldı. Sanki hiç bizden gitmemiş gibi, capcanlı, hâlâ hayat doluydu. Üzerinde ise benim ona hediye ettiğim kiraz çiçekleri desenleri olan bembeyaz bir elbise giymişti. Tertemizdi. Bahar abla, bıraktığım gibiydi.

Kollarını açtığı anda hızlıca gidip sarıldım ona. Boynuna kollarımı dolar dolamaz hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. O ise bana sarıldığı

için mutlu olmalıydı ki neşeli kahkahaları kulaklarımı çınlatıyordu.

"Seni çok özledim." diye haykırdım. Kollarımı boynuna daha da sıkı sarıp başımı omzuna yasladım ve kendine has kokusunu ciğerlerime çektim. Tıpkı anne gibi kokuyordu.

"Ah tatlım," diye mırıldandı. "Ben de seni o kadar çok özledim ki."

Nereden geldiğini bilmediğim bir koltuk vardı hemen arkasında. Kollarımı boynundan ayırdı ve elimden tutarak koltuğa oturdu. Ben ise başımı dizlerine koyup koltuğa uzanmıştım. Narin parmakları hiç beklemeden uzun saçlarımın arasına karıştı ve şefkatle, anne şefkatiyle saçlarımı okşamaya başladı.

"Anne oluyorsun demek ki." diye mırıldandı neşeyle. Nereden bildiğini sorgulamadım. O hep benimleydi zaten. Kalbimde, kimsenin yerini alamayacağı çok özel bir hükmü vardı Bahar ablanın ve sevincimi de, acımı da bilirdi.

"Evet." diye mırıldandım ama sessizce gözyaşı da döküyordum. Duygularım hem en uç noktalarda hem de okyanusun sınırlarındaymış gibi durağandı. "Sen gibi anne olacağım."

"Annelik sana çok yakışacak." dediğinde parmakları saçlarıma daha yavaş bir hızda dolanmaya başlamıştı ama şefkatinin şiddeti hiç azalmamıştı. Kapkaranlıktı her yer ama Bahar ablayı görebiliyordum. Elleri gerçekti, saçları, sadece özel günlerde taktığı inci küpeleri, yumuşacık saçları, kendine has kokusu gerçekti ve bu zifiri karanlıkta onu hissedebiliyordum. Çok garipti ama aynı zamanda da çok güzeldi ve hiç şikayetim yoktu.

"Korkuyorum." diye fısıldadım ve endişelerim beni burada da yalnız bırakmadığı için birkaç damla gözyaşı firar etti.

"Neyden korkuyorsun tatlım?" diye sordu şefkat dolu bir ses tonuyla. Yüreğimin sımsıcak olduğunu hissettim.

"Kaybetmekten, Bahar abla. Onu kaybedersem yok olmaktan korkuyorum."

"Anne oluyorsun işte." diye yanıt verdi hemen. Ses tonundaki o bilmiş ton, yüzüme bir tebessüm kondurmuştu. "Annelik böyledir Dila." diye ekledi hemen. Saçlarımı ömrüm boyunca okşasın istiyordum. Yanımdan hiçbir zaman ayrılmasın istiyordum. "Rahminde var olan o canı sımsıkı tutmak istersin. Kaybetmekten öyle korkarsın ki, ilk kucağına aldığın anlarda sürekli nefesini kontrol edersin. Üşüyor mu diye bakarsın. Aç mı? Altına yaptı mı? Ateşi var mı? Hep bunları sorar durursun. Üzerine titrersin, canından minik bir parça gibi görür dışarıdaki insanlar ama aslından canından da ötedir onun varlığı. Ruhundur bebeğin."

Ona dönmek ve yeşil gözlerine bakmak istiyordum. Ama ona dönemiyordum. Bilinmez bir güç, onunla hasret gidermeme engel oluyordu ama saçlarımı okşaması da yeterdi bana.

"Ve her anne, bebeğini kaybederse yok olur Dila." diye eklediğinde nefes alamadım. Ne diyeceğimi, ne hissedeceğimi bilemedim. "Endişelerini ben de yaşadım tatlım." Saçlarımı okşadıkça uykum geliyordu. "Anneliği sana saatlerce anlatsam da, asırlarca anlatılması gereken şeyler eksik kalır." diye eklediğinde gülümsediğini hissetmiştim.

"Nasıl yapacağım?" diye sordum endişeyle. "Nasıl anne olacağım? Nasıl tutacağım onun ellerinden?" Ellerimi karnıma koymuş ve hafifçe okşuyordum. "Ya yorulursam, ya ellerim kayar da bu hiçliğe sürüklenirse bebeğim? Nasıl kaldırırım Bahar abla? Ben bu acıyı bir daha nasıl kabul ettiririm yüreğime?"

"Sadece kendin olacaksın." dedi ve şakaklarımda parmaklarını gezdirip tekrar saçlarımı okşamaya devam etti. "Güçlü bir kadın, mükemmel bir anne olduğunu asla unutmayacaksın. Pes etmek, umutsuzluğa kapılmak hiçbir kadına yakışmaz tatlım. Dizlerini kanatacaksın, yeri gelecek o yaraları kendi ellerinle kanatacaksın ama asla düştüğün yerde kalmayacaksın."

İtiraz etmek için dudaklarımı aralamak istedim ama yapamadım. Bir güç, bana yine engel oldu.

"Sessizlik en büyük baş kaldırıştır. Sessizlik, sana senin sesini duyuracak."

Ve onun efsunlu ses tonundan bir ninni duymaya başladım. Ruhuma huzuru kazıyan, dudaklarıma memnun bir tebessüm konduran ses tonundan, daha önce hiç duymadığım bir ninni duydum. Konuşamadım. Yapamıyordum. Konuşmak, "İyi ki geldin Bahar abla, hiç gitme anne." demek istiyordum. Neden bu kadar imkansızdı?

Dizlerim sızlıyordu. Gözlerimi dizlerime çevirdiğimde, karanlık zemine kanlarımın aktığını gördüm. Yaralarıma yapıştırılan o saydam yara bandını görebiliyordum.

"Rahmindeki mucizeyi kendinden bile sakınarak koruyamazsın, tatlım." dedi o şefkatli tonda. "Ayağa kalkmalısın ki, sen mücadele ettikçe bebeğin de en az sen kadar mücadeleci, en az sen kadar güçlü olmalı." Saçlarımı okşamayı hiç kesmiyordu ve saçlarıma izlerini bıraktığını görmek kalbimdeki yükleri çok hafifletiyordu.

"Ellerin titreyecek, kayıp gitti diye endişe edeceksin ama işte o gün göreceksin ki canından var olan o can, en az sen kadar yaşama tutunacak. Bu sefer olacak Dila. Eğer ayağa kalkar da, korkularını sırtlanmak yerine mücadele edersen mucizen kucağına verilecek."

"Ve o gün sahiden anne olacaksın."

Ayağa kalktığı için ben de ayağa kalkmak zorunda kaldım. Ellerimi sımsıkı tuttu ve yeşil gözlerini gözlerime sabitleyip kocaman bir tebessüm etti. Bu eve ilk geldiğim zamanlarda benim moralimi yüksek tutmak için benimle konuşurkenki gibi kocaman gülümsedi. Gözlerinden şefkat akıyordu sanki. Bu nasıl bir parıltıydı böyle? Bu nasıl bir gülümsemeydi? Ne güzel kadındın Bahar abla? Ne de acımadan soldurdular çiçeklerini? Ne de acımadan aldılar seni bizden? Oysa çok güzelsin. Oysa ellerin sımsıcak ve ellerimizi tutsan, bir an bile

üşümez ruhlarımız. Oysa ne çok acın var? Oysa ne güçlü kadınsın anne?

"O gün yanımda olacak mısın?" diye sordum. Yanaklarımdan sessizce süzülen gözyaşlarımı narin parmaklarıyla sildi ve göz kapağımın üzerine bir öpücük bıraktıktan sonra, "Ben hep kalplerinizde olacağım." diye fısıldadı. Uzaklaştı. Üşüdüm. Elimi uzatmak istedim. Yapamadım. Tutamadım. Bağırmak istedim, olmadı. Koşmak istedim. O silik bir ize dönüşürken onu yakalamak ve sımsıkı sarılmak istedim ama yapamadım. Zifiri bir karanlıkta, göz kapağıma kondurduğu öpücüğün hissi hâlâ tenimde yerini koruyorken kayboldu. Yok oldu.

"Dila!"

Derin bir nefes aldım ve bir anda gözlerimi açıp acıyla inledim. Kalbimde adını koyamadığım ama soluklarımı kesen bir acı peyda olmuştu ve bilincim yerine gelir gelmez, bütün hücrelerimde o acıyı hissetmiştim.

Miraç, yataktan doğrulup elleriyle yüzüme yapışan saçlarımı geriye doğru attı. "Şşş," diye mırıldandı beni yatıştıran bir ses tonuyla. "Geçti." diye devam etti ben nefes almaya çalışırken. Alnıma bir öpücük kondurdu ve yanaklarımı okşayıp endişeli gözlerini yüzümde gezdirmeye devam etti.

"Kabus mu gördün?" diye sordu endişesini ses tonuna da yansıtarak. Başımı hızla iki yana sallayıp yataktan doğruldum. Yüzümde gezinen eline uzandım ve sımsıkı tuttum. Bedenimdeki ürperti geçmiyordu, neredeydim, ne haldeydim hiç bilmiyordum.

"Şu zamana kadar gördüğüm en güzel rüyaydı." diye fısıldadım. Duygularımın yoğunluğu normalde beni ağlatırdı ama ağlamıyordum. Nefes nefese, oldukça şaşkın bir haldeydim ama ağlamıyordum. Ağlamam yasaktı sanki.

Miraç kolunu boynum sarıp beni göğsüne çektiğinde itiraz etmeden başımı göğsüne yasladım. Titriyordum ve bunu o da hissediyordu. Bu yüzden daha da sıkı sarıldı bana. İri kolları arasında küçücük kalmayı çok seviyordum ve şu an ihtiyacım olan tek şey de onun varlığı, kollarının ruhuma biçtiği aitlik hissiydi.

"Sayıklıyordun." Saçlarımın üzerine bir öpücük kondurdu ve kokumu ciğerlerine çekip yanağını saçlarıma yasladı. "Korkuttun beni." diye mırıldandığı anda saçlarımı okşamaya başlamıştı. Gülümsedim, kocaman gülümsedim. Kalbim kıpır kıpırdı sanki. Acılarımı, endişelerimi o hiçlikte bırakmışım da şimdi sadece güzel hislerle sarılmışım gibiydi. "Ne gördün sevgilim?" diye sordu usulca.

"Bahar ablayı..." diye mırıldandım. Saçlarımı okşayan Miraç'ın elleri birkaç saniye durdu ama belli etmeden tekrar oynamaya başladı saçlarımla. "Bana benim sesimi duyurdu."

Miraç'ın kolları daha da sıkılaşmıştı ama hiç şikayetim yoktu. Beni istediği kadar kendine katabilirdi.

Gün çoktan aymıştı. Saat kaçtı bilmiyorum ama güneş çoktan doğmuştu. Bugün güneş, benim ve karnımdaki mucizem için doğmuştu. Bu yüzden yatak odam daha aydınlık, bu yüzden gözlerimdeki parıltılar daha parlaktı.

"Ne dedin kendine?" diye sordu Miraç meraklı bir tonda. Gülümsedim.

"Beni bahçeye çıkartırsan sana da dinletirim." dedim. Miraç kaşlarını çatıp suratıma hem keyifli hem de meraklı bir edayla bakmıştı. Yataktan çıkmayı düşünmem onu da sevindirmişti, biliyordum. Ayağa kalkmak için dizlerimdeki sızılara katlanmam gerekiyordu ve her ne kadar endişe ediyor olsam da yataktan kalkmıştım.

Üzerime beyaz askılı bir bluz ve siyah bir eşofman altı giymiştim. Miraç da beyaz bir tişört, siyah bir eşofman altı giydi ve ellerimden sımsıkı tutarak benimle beraber merdivenleri indi. Bahçemize çıktık.

Evimize ilk taşındığımız zamanlarda Miraç'ın Antalya'daki evlerinin bahçesinden getirdiği kiraz ağacını kendi bahçemize dikmiştik. Köklerine zarar gelmemesi için Miraç çok uğraşmıştı ve kiraz ağacımız evimizin bahçesini de kendisini yuva bilmişti.

Mayıs ayının ortalarında olduğumuz için haliyle kiraz ağacımız da çiçeklenmişti. Takvim yaprakları her 14 Mayıs'ı gösterdiğinde en çok çiçeği verirdi ağacımız ve biz de 14 Mayıs'taydık.

Miraç'ın ellerinden tutarak kiraz ağacının hemen yanına geldik. Gövdesi sayesinde düşen gölgeye oturduk. Miraç sırtını ağacın gövdesine yasladı ve beni kucağına oturttu. Başımı göğsüne yaslayıp kiraz çiçeklerini izledim bir süre. O da beni merakla bekliyordu, biliyordum ama manzaranın keyfini çıkartmak istiyordum.

"Bir an vardı." diye başladım sözlerime. "Bana nasihat verdiği bir an vardı Miraç. O an konuşmak ve reddetmek istedim söylediklerini. Yapamadım. Sonra bir sessizlik oldu. Sadece bir saniye süren bir sessizlik oldu ve tam da o anda ninni söylemeye başladı."

Miraç saçlarımı okşayarak sessizlikle beni dinlemeye devam ediyordu.

"Uyu bebeğim, uyu,
Bu gece umut korusun seni.

Uyu bebeğim uyu,
Bu gece ay güldürsün seni.

Uyu bebeğim uyu,
Bu gece yıldızlar aydınlatsın yüzünü.

Uyu bebeğim uyu,
Bu gece sevgi sarsın seni.

Uyu bebeğim uyu,
Bu gece şefkat okşasın yanaklarını.
Sen bu gece, hayat ol bebeğim.
Sen bu gece, rahat uyu bebeğim."

Ve yine bir sessizlik oldu. Rüzgar bile esmiyordu sanki. Güçsüz düşen kiraz çiçekleri bile dallarından kopmuyordu. Nefes almıyordu Miraç. Başımı göğsünden kaldırıp yüzüne bakmak istedim ama yüzümü okşayan parmakları buna izin vermedi.

"Bir gün gelecek ve karanlık saracak etrafını,
Zırhını kuşan diyecekler,
Gözyaşını silmeyecekler,

Ellerinden tutmayacaklar,
Ama sen rahat uyu bebeğim.

Uzak tutacaklar seni benden,
Üzerine bir yorgan örtmeyecekler.
Ruhunu ruhumdan sökmeye çalışacaklar,
Kimse sana sarılmayacak,
Ama sen rahat uyu bebeğim."

Neye uğradığımı şaşırdım. Miraç ninninin eksik kalan kısmını tamamlamıştı. Nasıl olmuştu bu? O benim rüyamdaki ninniyi nasıl bilirdi?

"Kalbini kuruttuk diyecekler,
Gözyaşlarını dindirdik diye övünecekler,
Sevgiyi söküp nefreti yerleştirdiklerini sanacaklar,
Ama senin sen olduğunu,
Senin sen kaldığını bilemeyecekler.
Sen o gün de rahat uyu bebeğim.
Sen hep kollarımda, rahatça uyuyacaksın bebeğim."

Sesindeki titrekliği duyduğum anda yüzümdeki elini sertçe çekip yüzüne baktım. Yanaklarına süzülen gözyaşlarını gördüğümde kalbimden büyük bir parçanın acımadan söküp atıldığını hissettim sanki. Kaburgalarım öyle bir baskı yaptı ki ciğerlerime, nefes almayı imkansızlaştırdılar.

"Ne oldu sevgilim?" diye sordum endişeyle. Kahve gözlerini gözlerime çevirdiğinde kalbimdeki sızı daha da acıttı canımı. Yüzündeki burukluk öyle ağır gelmişti ki bana, daha nedenini bile bilemeden yakmıştı beni.

Gözlerinden akan yaşlarını sildiğimde buruk bir tebessüm etti. Derin bir nefes almaya çalıştı ama nefesi bile titrekti.

"On sekiz yaşımda," diye mırıldandığı sırada başını kiraz ağacının gövdesine yaslayıp gözlerini yüzümde gezdirdi bir süre. Ona güç vermesi umuduyla elmacık kemiklerini okşamaya devam ettim. "İstanbul'a döndüğüm gece amcamların evinde Ömür ile uyuyordum. Her ne kadar her şeyin bittiğini sansam da Karan rüyalarıma kadar gelmişti. Kabus görmüştüm işte. Berbat bir kabus..." Gözlerini tekrar yumduğunda

sakinleşmeye çalıştığını anlamıştım. Belki iyi gelir diye yanağına bir öpücük kondurdum. Gülümsedi yine.

"Yataktan kalktım, bahçeye çıktım. Verandayı dolandım, portakal ağacı vardı o zamanlar bahçede ve o ağacın dalına çıkıp orada bile uyumayı denedim ama saatler geçmesine rağmen sabah olmuyordu sanki." Gülümsemesi daha da genişledi. "Sonra o geldi. Yengem..." Ben de gülümsedim. "Bahçede yanımda oturdu ve birkaç saniye sonra usulca sarıldı bana." Dudakları titrediği için birbirine sımsıkı bastırdı. Bahçede sadece ikimiz olduğumuz için biraz rahat davranıyordu ama birisinin onu ağlarken görmemesi için temkinliydi de.

"Seneler sonra anne şefkatini hissetmiştim o gece. Seneler sonra, bana evlat sevgisinin nasıl bir şey olduğunu hatırlatmıştı yengem. Hiç gocunmadan, hiç itiraz etmeden ağlamamı dinledi. Teselli etmedi, 'Neden titriyorsun, neyden korkuyorsun?' demedi. En çok da, 'Ne yaptın senelerdir, ne kadar değiştin?' diye sormadı."

Sımsıkı sarıldım. Miraç'ın başımı göğsüme çekip, sımsıkı sarıldım ona. Omuzlarındaki yükleri alabilme, mazinin sızısını dindirebilme umuduyla sımsıkı sarıldım.

"Verandadaki koltukta bacaklarına yatırdı beni. Seneler sonra saçlarımı biri okşadı o gece. Seneler sonra kendimi bir anlığına da olsa tertemiz hissetmiştim ve tam da o anda, bahçede tek bir ses bile duyamazken az önce söylediğin ninniyi söylemişti bana."

"Ben seneler sonra ilk kez ninni dinleyerek uykuya dalmıştım Dila." diye mırıldandı titrek bir tonda. "Ben seneler sonra ilk kez huzurla uyumuştum."

"Ah umudu eksik çocuğum," diye mırıldanıp saçlarının üzerine bir öpücük kondurdum. "Öyle masumsun ki, yaraların da bu yüzden çok derinden."

Bahar abla çok zeki bir kadındı. Kurnazdı, görülmeyeni görür, saklananı sezerdi. Ondan kaçamazdın. Ona yalan söyleyemezdin çünkü o yüzlerimizi değil gözlerimizin gerisindeki ruhlarımızı görürdü. Yaralarını ondan hiç saklayamazdın. Gülüşünün sahte olup olmadığını hemen anlardı. Konuşmasan bile, gözlerine birkaç saniye bakınca da derdin olup

olmadığını hemen bilirdi ve ben, şimdi neden bu kadar yetenekli olduğunu şimdi anlıyorum.

Bahar abla, bir anne çünkü. Çocuklarını sevgiyle büyüten, kan bağı veya ırk ayırt etmeden çocuklarını bağrına basan bir anne çünkü. Öyle çok yarası vardı ki onun da, aynaya baktığında gördüğü yüz ifadesi eğer bizim de yüzümüzdeyse hemen acı çektiğimizi anlardı.

Acı çekerken gülümsemeye çalışmış ve önce çocuklarım, diyerek kendi acısını bastırmış bir kadındı o. Bu yüzden sahte tebessümlerimizi hemen anlardı.

Asaf abi yokken aile özlemini Yamaç'a hissettirmemek için o kadar çok çabalamıştı ki, aile şefkatine ihtiyaç duyan bir çocuğu hemen tanırdı.

Kalbi tertemiz bir kadındı o. Ruhunda çiçekler açmış, tebessümlerine şefkat karışmış bir kadındı o. En çok da düştüğümüzde bizi yerden kaldıracak bir el arıyorsak bize elini uzatacak ilk kişiydi o. Ve ellerimizden de hep tutmuştu. Şimdi yanı başımızda olmasa da kalplerimizdeydi ve ruhlarımızın duvarları arasına hapsettiğimiz çocuklarımızın ellerinden tutuyordu. En önemlisi de onların annesi olmuştu.

Bahar abla, herkesin annesi olmaya hazırdı. Bahar abla, gece kabuslar görerek uyuyamayan her çocuğa ninni söylemek için hazırdı.

Ve o an bir söz verdim. Miraç ve ben, mazinin hatrına sessizce gözyaşı dökerken bir söz verdim. Belki şimdi Bahar ablanın sesini duyamıyorduk, belki her istediğimizde bizi bağrına basamazdı ama onu kalplerimizde yaşatmak ve hâlâ ondan ders almak da bizim elimizdeydi.

Söz Bahar abla, anneliği senden öğrenen ben, çocuğuma senin gibi olmayı öğreteceğim.

Söz Bahar abla, şefkati seneler sonra senin kollarında hisseden biz, en az sen kadar iyi birer ebeveyn olacağız.

Söz Bahar abla, dizlerim paramparça olsa bile senin için, en çok da kendim için her defasında ayağa kalkacağım.

Sen de söz ver Bahar abla, kalplerimizde olmaya devam edeceksin.

Sen de söz ver Bahar abla, kabuslar gördüğümüz gecelerde bize bu ninniyi söyleyeceksin.

Sen de söz ver Bahar abla, nefretle sarmalanmış geçmişlerimizin ruhlarımızı üşüttüğü her an, üzerimize şefkatle örülmüş yorganını örteceksin.

Uzun bir aradan sonra merhaba...

Onları yazmayı ne kadar özlediğimi gerçekten tarif edemem. Bu bölümü de üç gün içerisinde yazdım. Aylardır hissedemediğim huzur, bana yine onlar sayesinde bahşedildi. Bu yüzden, şimdi bu satırları yazıyorken kalbimde cılız kanatlarını çırpan birçok kelebeği hissedebiliyorum.

Bu özel bölümü yazmamın bir amacı var. Hepimiz biliyoruz ki, Kara Kiraz'ın her bölümünde acı var. Mutluluğu yazsam bile acı ve keder hep daha baskın geldi ama bunun bir sonu olmalıydı öyle değil mi?

Dila her ne kadar bitti dese de acıları ruhunu kemirmeye devam ediyordu çünkü geçmişini tam anlamıyla kucaklamanın ne demek olduğunu tam olarak bilmiyordu. Bahar ablanın dizlerine yattığı o sahnede, ayağa kalkmayı tam anlamıyla öğrendi. Bu sahneler de acılarının dindiğİ anlardı.

Artık onlar çok mutlu olacaklar. 14 Mayıs günü, kiraz ağaçlarının gölgesinde birbirlerini bağrına basan bu iki yaralı insan, yaralarını görmezden gelmeden iyileştirmek için en büyük adımı attılar. Ruhlarına kazınmış her yaralarına saydam bir yara bandı yapıştırdılar.

Dila'nın hamilelik sürecini anlattığım ve tahmin edersiniz ki oldukça eğleneceğimiz bir diğer özel bölümü de yakın bir zamanda paylaşacağım. O zamana kadar görüşmek üzere.

Bir de yeni kurgum olan ZER0'yu yayımladım. Göz atmak isterseniz profilimden ulaşabilirsiniz.